

Giới thiệu Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi

Chắc hẳn bạn đọc yêu thích truyện đã quá quen thuộc với hình ảnh những câu chuyện đầy bá đạo, phúc hắc; những câu chuyện mang theo âm hưởng có chút ngược lại thấm đẫm tình cảm, vẫn là yêu thương, vẫn là những thăng trầm mà mỗi người đều phải vượt qua. Truyện Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi là một truyện với mô típ đầy ấn tượng ấy, đặc sắc lại mang nét cuốn hút riêng.

Lần đầu tiên gặp anh, là lúc cô bị đuổi khỏi vị trí thiên kim tiểu thư nhà giàu có. Một thân một mình, chịu mọi khổ cực lạnh nhạt. Khi rời khỏi anh, cô bị nguy hiểm bao vây, thậm chí mẹ kế còn nhân cơ hội này muốn hại chết cô. Anh ở trước mặt cô, ném cho cô hai con đường: "Cô chỉ có hai lựa chọn, cưới tôi, hoặc là đợi đoạn tuyệt với cuộc đời."

Anh, trải qua rất nhiều xuân sắc, bên cạnh có vô số mỹ nhân, hết lần này tới lần khác cương quyết mà cưới cô; anh cũng không cho người ta một chút cơ hội, lại đem chính mình hoàn toàn giao nộp vào tay cô.

Cô nghĩ, anh biết một loại khả năng đặc biệt, ở trước mặt anh, cho dù cô có nói gì hay không, có biểu hiện ra cái gì hay không, anh cũng luôn có thể biết được cô muốn nói gì, trong cô có một chút không muốn để cho anh biết rồi lại theo bản năng hi vọng anh biết: cô muốn, anh hiểu cô.

Liệu đến cuối cùng tình yêu này sẽ kết thúc ra sao, còn gì thú vị nữa, truyện ngôn tình này còn những gì tiếp nối nữa đây. Mời bạn đón đọc truyện để tìm được lời hồi đáp, bạn cũng có thể đón đọc những truyện khác cùng thể loại như: Duyên Tôi Là Anh, Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến,...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn

(chia ly ngắn hơn đêm tân hôn).

Thành phố B, trung tâm hội nghị quốc tế.

"At last but not least, may China and XX continue to grow strong together."

"Cuối cùng nhưng cũng không kém quan trọng, mong Trung Quốc và XX có thể tiếp tục hợp tác phát triển bền vững."

Tiếng vỗ tay vang như sấm, kéo dài nửa ngày đến khi kết thúc hội nghị. Tân Hoàn tháo tai nghe xuống, cũng không rời đi vội, ngồi ở nơi đó, từ cửa nhỏ nhìn đầu người nhón nhào ở bên ngoài, có người vừa đi vừa trao đổi cũng có chỗ tùm năm tùm ba rời đi. Tân Hoàn là một phiên dịch viên trực tiếp, hai mươi hai tuổi, tham ra một hội nghị quốc tế trọng đại dung là không dễ. Có rất nhiều người đổ mắt ở sau lưng, người cần có năng lực và tài hoa như cô đúng là không có được mấy người. Cho nên, có đổ mắt cũng không làm gì được. Là một phiên dịch viên trực tiếp thường có người cộng sự cố định, Tân Hoàn gần như đều làm chung với Điền Tinh. Điền Tinh tốt nghiệp một trường đại học danh tiếng, lại có kinh nghiệm, năm nay đã gần ba mươi mới có được vị trí này, cũng có chút danh tiếng. Nhưng hôm nay, Điền Tinh lại đột nhiên có chuyện, lão Tôn tạm thời bố trí cho một cô bé khác làm thay, Laurel. Tuy lần đầu làm chung, nhưng hai người cũng coi như hợp tác thành công.

"Tân Hoàn, mọi người trong công ty hẹn buổi tối đến K hát, cùng đi đi?"

Laurel còn trẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng đáp tuổi mới xinh đẹp. Cát đồ xong, vội lôi kéo Tân Hoàn cùng đi.

K? Chưa từng đến chỗ đó? Lễ phép cười, yển chuyển mà từ chối, "Mọi người đi đi, tối nay tôi có chút việc."

Laurel nghe, lạnh lùng cười nói, "Lúc mới vào, nghe mọi người nói, Tân Hoàn cô vào công ty hai năm, chưa bao giờ tham dự các hoạt động chung, cũng không xã giao, hôm nay mới biết, tin đồn quả nhiên rất chính xác."

Tân Hoàn nghe rõ lời mỉa mai của Lauren, cũng không tức giận, chỉ khẽ mỉm cười, "Đúng là bình thường tương đối nhiều việc."

Tuy ngoài mặt bình thân nhưng trong lòng có một chút bài xích, chẳng qua là hai năm này đã học được cách phải bình tĩnh, cũng không cùng cô ta tranh cãi. Quay đầu cầm túi xách lên, liền đi ra ngoài. Mưa đông sắp đến, hai ngày nay trời nổi gió lớn, Tân Hoàn khép lại áo khoác, mắt nhìn xung quanh một vòng. Lập tức nhìn thấy chiếc xe từ xa chạy về phía cô.

"Tân Hoàn."

Sau lưng, truyền đến một giọng nữ kiêu căng, rất tức giận. Tân Hoàn miễn cưỡng quay đầu lại, thấy Laurel một thân màu mè vội vã chạy về phía cô. Tân Hoàn thừa nhận, người ta nói biết ngoại ngữ thì là mỹ nữ, mà Laurel này đúng là đã đẹp lại càng thêm đẹp.

"Tân Hoàn, cô đừng đi vội! Hôm nay, cô nhất định phải cùng mọi người đi tụ tập, đều là cộng sự lâu năm, cô lại cự tuyệt không tham gia, là xem thường chúng tôi phải không?"

Tân Hoành là người kiên quyết hơn nữa không thích người khác dùng lời nói khích mình, nếu là hai năm trước, nhất định sẽ hỏi ngược lại một câu, “Kính thường các người bao giờ?” Chẳng qua là hai năm này tính tình có chút thay đổi, cũng có thể chịu đựng tính cách mọi người xung quanh, “Laurel, nếu cô không tin, hãy đi hỏi lão Tôn, hoặc là, để lão Tôn thay tôi đi hát cùng với mọi người.”

Laurel cau mày, không vui viết hết lên mặt. Xe đã sớm dừng lại trước người cô, Tân Hành nhân tiện lên xe, cũng không chào hỏi cùng người con gái mới ra đời kia.

Tân Hoành vừa lên xe, cơ thể lập tức rơi vào cái ôm áp áp trong lồng ngực rộng lớn, Tân Hoành sợ hết hồn, liếc nhìn người con trai tuấn dật bên cạnh giật dử nói, “Anh dọa em!”

Người con trai kia cũng không cho là đúng, càng ôm cô chặt hơn, cúi đầu, định hôn lên môi cô. Tân Hoành nghiêng đầu né tránh, tùy tiện đổi chủ đề, “Hôm nay sao lại đến đón em?”

Người con trai biết cô trốn tránh, cũng không ép cô, buông cô ra, tùy ý sửa sang lại trang phục, lạnh nhạt nói: “Nhớ em.”

Là một câu yêu thương, nhưng từ trong miệng anh nói ra, cùng vẻ mặt nhàn nhạt kia, Tân Hoành cũng thản nhiên đón nhận, trong lòng không vui cung không có mất mát. Người đàn ông này, ngày thường xã giao rất nhiều, ai biết anh nói thật hay giả. Tân Hoành cũng không để ở trong lòng. Cho nên, hôm nay cô đã phạm phải một sai lầm lớn nhất, chờ đến khi cô phát hiện thì đã muộn.

Trong phòng ngủ chính rộng lớn, một chao đèn bằng vải lụa, trên giường lộn xộn, hai người đang quấn lấy nhau. Trong phòng tình dục mờ mịt, vang vọng tiếng cô gái rên rĩ, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng thở nặng nề của đàn ông.

“Dịch Tân.....Đủ rồi.”

Người đàn ông trên người cô, nghe xong thậm trí còn tăng thêm động tác, lại dẫn đến một tiếng than nhẹ của cô. Anh cúi xuống nhìn vào người phụ nữ bên dưới, nhìn đôi mắt quyến rũ của cô, ánh mắt sưng mờ, lúc này mới cúi người, nói nhỏ ở vành tai cô, “Anh muốn em, luôn luôn là tiểu biệt thắng tân hôn....”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Tiểu Biệt Thắng Tân Hôn 2

Tiểu biệt thắng tân hôn? Tân Hoành nghe, trong lòng nhất thời bất đắc dĩ liên tục, hôm qua Dịch Tân ra ngoài, nói phải đi đàm phán, tối hôm qua không có về nhà, hôm nay sẽ về, vậy đúng là... là ngăn chứ sao? Điều này không phải trọng điểm, trọng điểm là tên đàn ông này trước khi đi mới lôi kéo cô làm cho đến bất tỉnh, trở về lại mang bộ dạng gấp gáp cứ như đối bụng đến một tháng.

Lúc tỉnh lại lần nữa, bên cạnh đã không còn cái người kia, trong phòng rất tối, chao đèn bang vải lụa đã tắt. Cái chao đèn bằng vải lụa kia sẽ chỉ sáng lên khi bọn họ ân ái, nói đến, đây là lúc đầu cô yêu cầu. Khi bọn họ vừa mới ở bên nhau, anh có lúc muốn bật đèn làm, cô không đồng ý, đã trải qua rồi nhưng trong lòng còn chưa tiếp nhận, anh lại từng bước ép cô. Ép, Tân Hoành phải đi lấy cái chao đèn bằng vải lụa mờ mờ, cô muốn mơ mơ hồ hồ không thấy rõ còn tốt hơn sáng như ban ngày là được rồi.

Nào ngờ lại mang tảng đá đập vào chân mình. Khi Dịch Tân thấy đèn kia, nhìn cô, ngọn lửa vừa được dập tắt trong mắt lại cháy mạnh hơn.

Cái buổi tối đó, anh đúng là không bật đèn, chỉ là ở đó mơ hồ mà lại kịch liệt hơn.

Cô vừa đón nhận thương yêu của anh, vừa hung hăng ra một quyết định, ngày mai nhất định phải ném cái đèn này đi!

Kích tình qua đi, Dịch Tân thể nhưng cũng không vội xuống, chỉ dịu dàng nhìn cô, “Tân Hoành, đèn này không tệ, làm cho anh rất có hứng.”

Cái gì mà hứng, cảm xúc nước sữa hòa nhau? Đang suy nghĩ, tên đàn ông kia đã một phát ôm lấy cô, đi tới phòng tắm, “Em đã có tình như vậy, tối nay hãy để cho anh đền đáp lại em thật tốt đi.”

Vì vậy, tên đàn ông kia dùng chiêu bài tắm giúp cô, lại ở trong phòng tắm hung hăng muốn cô. Sau đó, còn nhìn cái chao đèn, chỉ vào nói: “Sau này, cứ để như vậy đi.”

Vậy là, cái chao đèn đó cứ thế mà lưu lại, lâu ngày dài tháng, lại thành thói quen của hai người bọn họ. Chẳng qua là, có lúc cô nhìn cái đèn kia, cũng sẽ nhớ, có lẽ đó là sự trừng phạt nhỏ bé của anh dành cho cô. Dịch Tân này, tuấn dật, dịu dàng, bề ngoài vô hại, thật ra trong cặp mắt kia cái gì cũng biết, tự nhiên cũng nhìn ra cô đang trốn tránh anh. Cô trốn tránh? Anh liền liên tục theo sát không ngừng. Tuần hoàn như vậy, từ ngày đầu tiên cô gặp anh, vẫn lặp đi lặp lại không ngừng nghỉ.

Tân Hoành xuống giường, kéo rèm cửa dày cộm ra, ánh sáng trắng có chút chói mắt, cô giơ tay lên che mắt. Đã giữa trưa, rèm cửa sổ kéo lên, mờ màng, cô còn tưởng là nửa đêm. Đúng như vậy, không biết từ lúc nào thì... Cô bị anh ôm vào trong ngực, đã không biết sáng tối từ lâu. Di động vang lên, cắt đứt suy nghĩ của cô. Là Điền Tĩnh.

“Tân Hoành, ngày hôm qua ném một tiểu cô nương không hiểu chuyện cho em, em có muốn ra ngoài không, chị Điền đền tội với em?”

Đầu kia là tiếng cười còi mở cửa Điền Tĩnh. Tân Hoành vừa nghe điện thoại, vừa nhìn đồng hồ. Mười một giờ, vừa đúng bữa trưa. Dịch Tân hôm qua mới xong công tác, hôm nay cũng có rất nhiều việc phải làm, nên cũng không có thời gian cùng cô ăn bữa trưa, suy nghĩ, Tân Hoành trả lời lại, “Vâng, cho chị cơ hội này.”

“Tốt, mười hai giờ, gặp ở chỗ cũ.”

Tân Hoành cúp điện thoại, lại có điện thoại gọi đến, là Dịch Tân.

“Vừa rồi gọi cho ai?” Giọng nói lạnh nhạt, giống như chất vấn.

Tân Hoành đã sớm thành thói quen, cúi kính nói, “Là Điền Tĩnh, chị ấy muốn hẹn đi ăn trưa.”

Bên kia rõ ràng ngừng lại, cuối cùng vẫn nói, “Đi đi.”

Dịch Tân là người không thích nói nhiều. Tân Hoành nghĩ, có thể người ở địa vị cao, ra nhiều quyết sách, liền thành thói quen mọi việc chỉ hoặc cự tuyệt hoặc đồng ý, chỉ là một đáp án khẳng định hoặc phủ định, dĩ nhiên nói không nhiều lắm.

Tân Hoành cúp điện thoại, mặc quần áo ra ngoài.

Đầu điện thoại bên kia, Dịch Tân để điện thoại xuống, sắc mặt gọn sóng không kích động. Chẳng qua là ấn điện thoại nội bộ trên bàn, nói, “Hủy cuộc hẹn cũ.”

Đầu kia, lập tức có giọng nam chững chạc trả lời, “Vâng, Tân thiếu.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Bao Nuôi

“Tân Hoành, chị muốn kết hôn.”

Tân Hoành cùng Điền Tĩnh coi như là bạn tốt hợp tác lâu năm rồi, nhưng tin tức này đối với cô mà nói, quá mức bất ngờ, trong lúc thời, Tân Hoành chỉ cảm đôi đứa, sững sờ nhìn cô, “Rất bất ngờ, cũng không có nghe chị nói đến.”

Điền Tĩnh tự giễu cười một tiếng, cảm ly rượu lên cho vào miệng, “Có cái gì mà bất ngờ? Chị đã 29 sắp 30 tuổi rồi, không nhân lúc này gả mình đi, về sau không có thị trường, chẳng lẽ lại tự nuôi mình giống như bây giờ sao? Nói không chừng sau này còn không nuôi nổi đấy. Em cũng biết, nghề này của chúng ta đây, gánh nặng trí nhớ như vậy, em xem ông Tôn năm đó cũng tài hoa hơn người, nhưng qua tuổi trẻ tóc cũng rụng sạch, cuối cùng không phải bức bách mở công ty là thương nhân.”

Tân Hoành gạt đầu một cái, cảm thấy cô nói rất có đạo lý.

Bên ngoài đều nói phụ nữ đi làm, cuối cùng không phải là thành bà chủ trong gia đình đã là quy luật rồi, thật ra thì bọn họ đâu có biết, nghề này của chúng ta đây khó khăn, vất vả? Chị năm đó cũng tràn đầy khát vọng trong lồng ngực, nghĩ ở nơi này xông xáo trong một nhóm làm lên sự nghiệp, hôm nay rút lui, không phải bởi vì không có tình cảm, chỉ là vì một môi.”

Tân Hoành nghe, cảm thấy Điền Tĩnh càng nói càng sâu sắc.

“Người làm nghề tự do? Nghe qua nghề nghiệp tự tại cỡ nào? Người ngoài đâu có biết, nói tự do, thật ra lại không có chút nào tự do. Nhiều ngày vô danh mong đợi có thể lộ mặt, một khi lộ mặt, lại hoàn toàn không dừng lại được, có bao nhiêu việc thì phải nhận làm bấy nhiêu, một khi từ chối, người khác còn tưởng rằng em không làm. Tân Hoành, em số tốt, có một người đàn ông ở trước mặt giúp em chống lên một mảnh trời riêng, em mới có thể thực sự tự tại. Muốn công tác, ông Tôn lập tức sắp xếp cho em, một môi, tuyệt đối không có người dám tới làm phiền em.”

Điền Tĩnh vừa nói, vừa giơ ly rượu lên, đổ vào miệng. Tân Hoành thấy, đưa tay kéo cô, “Đừng uống nữa, nếu không làm, sau này cũng có chồng thương yêu, chỉ cần hưởng thụ thật tốt là được rồi.”

Diễn Tình nhìn bàn tay nhỏ bé mịn màng đang đặt lên tay mình, cũng không cãi lại, thuận theo đặt ly rượu xuống, nhìn Tân Hoành, khẽ mỉm cười, “Em không cần trách chị nhiều chuyện, No-Judge(không phán xét), chỉ muốn nói với em một câu, em rất giống chị, nếu năm đó không gặp được người đàn ông kia, qua vài năm, cũng sẽ giống hoàn cảnh hiện giờ của chị.”

Tân Hoành nghe, trái tim hơi đắng, ngoài miệng cười nhạt một tiếng, “Giống hoàn cảnh của chị là như thế nào? Từng bước từng bước đi tới vị trí ngày hôm nay, thành công rồi rút lui, rửa tay nấu canh, ít nhất khát vọng ban đầu cũng coi đã thỏa mãn.”

Diễn Tình nghe, cũng không trách cô nhiều lời. Trong lòng cô hiểu, Tân Hoành có thể nói là thiên phú dị bẩm (khả năng trời phú), bà ngoại cô, là giáo sư nổi tiếng về ngôn ngữ, sau khi chết vẫn đứng vững vàng giống như sao Thái Đầu được mọi người kính trọng, tất cả nhân sĩ không ai không biết; bà ngoại Tân Hoành trước khi kết hôn là phiên dịch viên, Tân Hoành mười sáu tuổi liền được vào trường có danh tiếng, hai mươi tuổi thì tốt nghiệp. Thiên phú hơn người lại mang trong lòng khát vọng, nếu không gặp phải người đàn ông kia, không có bị người đàn ông đó cất giấu kỹ, Tân Hoành nhất định có thể men theo con đường mình muốn đi một đường lên tới đỉnh núi.

Tân Hoành thấy không khí có chút nặng nề, vội chuyển đề tài: “Được rồi, không nên nói nghiêm trọng như vậy, chị cũng sắp có chuyện vui, một lát chúng ta đi dạo phố, để cho đứa em gái sắp sấm cho chị ít đồ cưới.”

Diễn Tình hé mắt liếc cô, “Được, tiểu phú bà, nếu chị từ chối là bất kính, cũng coi là giúp đỡ xã hội rút ngắn chênh lệch giàu nghèo.”

Hai người com nước xong, tài xế đưa Tân Hoành cùng Diễn Tình đến Khuyết Thiên. Khuyết Thiên là trung tâm thương mại lớn nhất sa hoa nhất, không đâu bằng. Chờ nói đến người bình thường, ngay cả danh viện thực nữ bình thường, tùy tiện cũng không dám tới. Hai người đang đi dạo hăng hái, lại đột nhiên nghe được một giọng nữ trong treo phía trước, “Ồ, quả nhiên người phụ nữ này được bao nuôi rồi, bắt đầu một bước lên mây.”

Tân Hoành nghe, thu hồi nụ cười, ngừng đầu, liền thấy ở phía trước, toàn thân đất tiền, Laurel.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Bao Nuôi 2

“Nghe Sênh, bên ngoài hỗn loạn, không nên động một chút là khiêu khích người khác, hơn nữa, người cô khiêu khích vẫn là đàn chị của cô.”

Bên cạnh, là Diễn Tình mở miệng. Cô gái xinh đẹp kia cười duyên, con mắt sáng liếc qua Tân Hoành, lại dừng trên người Diễn Tình, “Đàn chị? Hai người dựa vào quyền rũ đàn ông để được làm đàn chị trong công tác sao?”

“Cô.” Diễn Tình giận dữ. Tân Hoành lại ngăn cản cô chỉ nhẹ giọng nói, “Nghe Sênh, là nhị tiểu thư của Nghe thị sao?”

“Phải” trên mặt kiều ngạo cười, “Cô cũng có chút kiến thức.”

Tân Hoành chậm rãi đi về phía cô, khẽ mỉm cười, “Không phải là tôi có kiến thức, là bạn trai của cô quá nhiều, khả năng tiếp xúc quá lớn, ngay cả tôi đây gần như là không biết cô, cũng không tránh được, nghe đại danh đã lâu, như sấm bên tai!”

Nghe Sênh nghe, nhất thời lông mày cũng dựng thẳng, cười lạnh, “Bạn trai tôi có nhiều hơn nữa, ít nhất tôi không giống người khác, dựa vào da thịt để kiểm com.”

Tân Hoành hơi nhíu mi, “Nghe tiểu thư, cô có nghe qua một câu nói? Người không đánh ta, ta không đánh người, người nếu phạm ta, trả lại gấp đôi!”

Nghe Sênh nghe, liếc nhìn Tân Hoành liền cười, cười đến run rẩy cả người, “Muốn tới chỗ chứa vàng nhà cô tố cáo sao?”

“Chứa vàng? Cái gì mà chứa vàng?”

Đột nhiên có một giọng nữ xông vào, trầm ổn lão luyện, Nghe Sênh nghe quay đầu lại, thấy phía sau một cô gái mặt mũi tinh xảo, toàn thân là đồ Chanel, tóc buộc cao gọn gàng. Trên mặt Nghe Sanh nhất thời biến sắc, hướng về phía vị tiểu thư kia cười nhiệt tình.

“Tân Giác, đã lâu không gặp!”

Tân Giác nghe, lịch sự cười, đi lên phía trước, cũng không nhìn Nghe Sanh, liền nhìn Tân Hoành, nhẹ nhàng kêu một tiếng, “Chị.”

“Chị?!”

“Chị?”

Nghê Sanh cùng Điền Tĩnh đồng thời kêu lên tiếng. Điền Tĩnh nhìn Tân Hoành, mặc dù cô luôn biết mẹ Tân Hoành là Du Tiểu Nghi, nhưng cũng không biết, cô lại là con gái của nhà giàu có tiếng ở trong nước Tân Hạo.

Nghê Sanh càng không dám tin, chỉ tròn to mắt, nhìn Tân Giác một lát, lại nhìn Tân Hoành một cái. Lần này nghĩ, cô liền ở trong lòng thầm mắng mình so suýt. Tân Hoành, Tân Giác, trên đời này họ Tân có thể có bao nhiêu chứ? Họ Tân, tên cũng liên quan đến ngọc thì lại có bao nhiêu chứ? (Hoành: viên ngọc nằm ngang – Giác: hai miếng ngọc ghép lại.) Cô tại sao lại không thận trọng như vậy?

Tân Giác này là tên gọi danh viện, là con gái của nhà giàu có bậc nhất Tân Hạo, nếu Tân Hoành là chị của Tân Giác, vậy... Cô ta chính xác là tư sản! Nghê Sanh hôm qua nhìn thấy Tân Hoành ngồi Rolls-Royce rời đi, vốn còn tưởng rằng cô ta cầu được rùa vàng. Buổi chiều lúc mọi người cùng nhau tụ tập, hỏi những đồng nghiệp khác trong công ty, cũng không có ai nghe qua cô ta đã kết hôn hoặc đã có bạn trai. Mà trong công ty lại có lời đồn Điền Tĩnh nhiều năm qua vẫn được đàn ông bao nuôi, lại cùng Tân Hoành qua lại gần gũi, này đây Nghê Sanh mới có thể cho là Tân Hoành cũng được người khác bao nuôi.

Chẳng qua là bây giờ nghĩ lại, thật sự không thể nào! Phải có bao nhiêu tài sản mới có thể bao nuôi được đại tiểu thư nhà họ Tân đây! Nghĩ đến đây, Nghê Sinh lập tức hướng về phía Tân Hoành cười đến nín thở, “Thì ra là Tân tiểu thư, Nghê Sinh lúc trước không có nhận ra Tân tiểu thư, cho nên gây ra hiểu lầm, mong rằng Tân tiểu thư bỏ qua cho ạ.”

Tân Hoành bị cô ta một tiếng lại một tiếng tiểu thư làm cho trong lòng có chút phiền não, lại nhìn Tân Giác đứng ở bên cạnh Nghê Sanh, khóe môi hơi nhếch lên, chỉ có điều nhìn về phía cô ta cười, không nhìn được lạnh giọng, nhìn Nghê Sinh, “Nếu là hiểu lầm, sau này cũng không cần khắp nơi phô trương miệng lưỡi thị phi.”

Nghê Sinh không nghĩ tới Tân Hoành sẽ không nể mặt như vậy, lời nói trực tiếp như vậy, một bậc thang cũng không cho cô xuống, trong lòng tức giận, nhưng lại ngại vì hai chị em họ đang cùng ở một chỗ, không thể nói thêm cái gì, chỉ lễ phép cười cười, nói rồi rời đi.

Tân Hoành nhìn Điền Tĩnh cười nói, “Điền Tĩnh à, lễ vật hôn lễ của chị sợ rằng phải kéo dài thời hạn, xin lỗi nha.

Điền Tĩnh tại chức, lẫn lộn nhiều năm như vậy, dĩ nhiên là người thức thời, chỉ cười nói, “Không vội, già này cũng chờ nhiều năm như vậy, cũng không sợ lâu thêm một chút nữa, em đừng quên là được rồi.”

Tân Hoành cười liếc cô, “Em dám quên sao? Em muốn quên, chị cũng không thể làm gì em, có đuổi gãy chân cũng không kịp nha!”

Điền Tĩnh cũng không nói thêm lời, vỗ vỗ vai Tân Hoành liền rời đi. Tân Hoành lúc này mới nhìn sang Tân Giác, vẻ mặt lạnh nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Bao Nuôi 3

Tân Hoành nhẩn nhẩn, cùng Tân Giác đến một phòng trà cao cấp. Với cô mà nói, cô không muốn cùng Tân Hạo và Tân Giác có bất cứ dính dáng nào, nhưng nhìn về quyết tâm hôm nay của Tân Giác có lẽ sẽ không bỏ qua cho cô, cô cũng không muốn cùng cô ta dây dưa ở nơi công cộng, cô không tránh thoát được người này. Lúc này mới bắt đầu, cùng cô ta đi nơi khác.

“Tân Giác, đến bây giờ chị mới biết em không thể rời bỏ chị như vậy, kể từ khi chị rời nhà, dù chị ở nơi nào, em luôn có thể tìm được chị, thỉnh thoảng còn đến thăm chị một lần.”

Chỉ có hai người, Tân Giác cũng không vòng vo với cô nữa, mở miệng liền lạnh giọng, “Chị xác định không phải chị dùng thủ đoạn dụ dỗ em, ép em không thể không nguyện ý khổ cực bay tới đây, tự mình xử lý?”

“Thủ đoạn dụ dỗ?” Tân Hoành nghe cười lạnh, “Nếu chị thật sự muốn dùng thủ đoạn dụ dỗ, năm đó còn có thể bị em tính kế, đến mức sau này bị đuổi ra khỏi nhà?”

Tân Giác cau mày, lạnh giọng quát, “Chị có chứng cứ gì mà nói em tính kế chị?”

“Chứng cứ?” Tân Hoành cảm thấy buồn cười, “Chị phải tìm vật kia làm cái gì? Chị cũng không muốn lấy lại! Ba, Trần Ngôn, yêu thích của em, chị không lạ gì, em muốn, chị không muốn; em chẳng qua là giúp chị có cơ hội, giúp chị có thêm bậc thang, cách xa bọn họ.”

Tân Giác giễu cợt, “Chị cũng thật mạnh miệng! Chị có nghĩ đến cũng sẽ lẫn lộn khó ngủ, nhưng mà chị lại không chiếm được, bọn họ cũng không cần chị, nên chị không thể không rời đi, hôm nay, bây giờ không cần thiết nói mình thanh cao như vậy. Nếu chị thật sự thanh cao còn chưa nói, chị lại hết lần này đến lần khác ở sau lưng làm những việc xấu xa, quyến rũ đàn ông đã có vợ, dụ dỗ Trần Ngôn!”

“Em ngày ngày đều không có việc gì làm như vậy, cố gắng vọng tưởng làm người bị hại sao?” Tân Hoành cảm thấy người phụ nữ trước mặt này thật sự có tính gây sự, cô cũng đã rời nhà hai năm, cùng bọn họ đã không còn liên lạc, nếu không phải người phụ nữ này cách ba đến năm ngày lại bay tới quấy nhiễu, cô cũng không nhớ tới tên Trần Ngôn kia.

Dụ dỗ? Từ hồi nào vậy? Hết lần này đến lần khác người phụ nữ này cứ một mực chắc chắn, kiên định đến ngay cả Tân Hoành cũng muốn tin mình thật sự có đi dụ dỗ chồng cô ta.

“Tân Hoành, tôi cảnh cáo chị, đàn ông bên ngoài, chị muốn dụ dỗ bao nhiêu thì mặc chị, nhưng nếu chị còn dám quấy lấy Trần Ngôn, nếu còn có lần sau, tôi quyết không nể tình chị em nữa! Vừa rồi, chị cũng nên thấy rõ, nhà họ Tân có bao nhiêu ảnh hưởng, tôi muốn xử lý chị, chẳng qua là chút chuyện nhỏ.” Tân Giác uy hiếp xong, cầm túi Hermes lên vênh váo rời đi.

Tân Hoành ngồi tại chỗ, lẳng lặng nhìn cô ta toàn thân khí thế, đáng vẻ thiên kim đại tiểu thư, hình như ngay cả cái túi trên tay cô ta sang trọng hơn so với rất nhiều người. Mỗi lần đều là như vậy, đều hùng hổ tới, lại hùng hổ đi, mỗi một lần dây dưa, cũng làm cho trong lòng Tân Hoành hoang mang, làm thế nào cũng không thể quên được.

Giống như bối cảnh năm đó đang diễn ra, luôn là ở thời điểm bản thân cho rằng mình đã quên nó, thì nó lại nhảy đến trước mắt mình, tuần hoàn như vậy, trí nhớ đó liền như được khắc chữ, cuối cùng, muốn quên cũng không thể quên được.

Tân Hoành ngồi lại một lát, khi ra khỏi phòng trà thì trời đã tối. Mùa đông chính là như vậy, ban đêm luôn đến rất sớm. Khi về đến nhà, Dịch Tân đang ngồi trên ghế salon. Đem áo khoác cùng găng tay giao cho quản gia, cô nhìn Dịch Tân, “Hôm nay sao về sớm vậy?”

Dịch Tân giương mắt nhìn cô, trên mặt cũng không có nhiều biểu cảm, chỉ vỗ vỗ bên cạnh, ý bảo cô đi tới. Cô khẽ mỉm cười, nghe theo ngồi vào bên cạnh anh.

Lúc ngồi xuống lại có cảm giác được hơi thở cực kỳ mãnh liệt đang tiến lại gần, Dịch Tân ôm chặt lấy cô, cúi đầu hôn lên môi cô. Cô do dự một chút, còn chưa kịp đáp lại, liền cảm thấy hơi thở của anh có chút nóng nẩy, hình như trong lòng bị đè nén cái gì, khiến tâm tình anh không tốt. Cô muốn đẩy anh ra, anh lại ôm cô chặt hơn, một chút cũng không buông, cô cũng chỉ có thể quan tâm mà đáp lại. Anh thoáng thở bình thường, cô mới hỏi, “Sao vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Bao Nuôi 4

Anh hé mắt nhìn cô, trên mặt vẫn nhàn nhạt như cũ, con ngươi sâu lắng, giống như vừa rồi chưa từng khiến cô mê muội. Tiếng nói có chút lười, giống như không đếm xỉa tới, “Hôm nay rất vui về sao?”

Tân Hoành nhìn anh, bình tĩnh xem xét, anh thật sự là một người đàn ông đẹp mắt, thậm chí có thể nói là xinh đẹp. Đường cong khuôn mặt duyên dáng, đôi mắt sâu, mũi cao thẳng, đôi môi hơi mỏng nhưng có độ cong tạo nết, cả người nhìn tuấn đạt dịu dàng. Nhưng Tân Hoành hiểu rõ anh, biết chuyện của cô, luôn không dấu được mắt anh, cô cũng không định dấu diếm, nói thẳng, “Hôm nay em lại lần nữa “vô tình gặp được” Tân Giác.”

“Vẫn như vậy?”

Giọng anh rõ ràng rất lười, nhưng lại hết lần này đến lần khác có lực xuyên thấu, hình như dễ dàng có thể xuyên thấu nội tâm một người. Trong lòng Tân Hoành rét lạnh, cũng chỉ nhìn về phía anh cười một tiếng, “Vẫn như vậy. Trò cũ nhiều năm, không có gì mới mẻ.”

Anh cười khê, “Em ngược lại như thế lại thấy thông suốt.” Trong nháy mắt lại thu lại nụ cười, lạnh lùng nói với cô, “Đi lên thay quần áo trước đi.”

Một giây trước ôn tồn, một giây sau lại lạnh nhạt, tâm tình của anh thay đổi rất nhanh. Thời điểm lúc đầu, Tân Hoành không thích ứng được, bất quá đã thành thói quen, cô đã nghĩ thông suốt —— có lẽ lúc anh đối với cô ôn tồn không nhất định là chăm sóc, cũng không nhất định thời điểm kia là lạnh nhạt.

Đến hôm nay cô có thể ứng phó tự nhiên, anh để cho cô đi thay quần áo, cô liền đi lên lầu thay.

Dịch Tân ngồi ở ghế, nhìn bóng lưng Tân Hoành rời đi. Tư thế lên lầu của cô rất ưu nhã, trên thực tế, cô làm bất cứ chuyện gì cũng rất ưu nhã, hai năm qua cùng cô sống chung, cô luôn biết tiến lùi thỏa đáng, hào phóng khéo léo.

Lúc đầu, cô còn có thể làm sai chuyện, chọc anh tức giận, cãi lại anh, sau này, cô hình như không còn làm sai chuyện gì, cũng không chọc giận anh, nếu là anh vô sự sinh chuyện, cô cũng lần nữa nhượng bộ. Giống như, cả đời này cô đều là con nhà quyền quý điển hình.

Nhưng, trong lòng Dịch Tân biết rõ, Tân Hoành không phải như vậy. Cô cũng không phải con nhà quyền quý, cũng không có tính khí tốt như vậy. Nghĩ tới đây, tay anh nắm thành quyền, phía trên còn có gân xanh nổi lên.

Nguyên Thâm mò vào cửa, thấy Dịch Tân làm bộ dáng đang tức giận. Nhất thời, trong lòng bất bình lại mãnh liệt dâng lên, anh mắt quét một vòng, cũng không nhìn thấy người phụ nữ kia.

“Gọi cậu tớ đây để gặp tôi, chứ không phải gặp cô ấy.”

Giọng nói nhàn nhạt, Nguyên Thâm nghe vào trong tai, trong nháy mắt thân thể chấn động, thu lại tâm trạng, cung kính hơi cúi đầu. Cái người đối diện phía trước, không kẻ nào dám làm càn, ngay cả trong ý nghĩ cũng không thể. Người này, thiếu gia nhà họ Dịch, bảy tuổi đi theo lão gia xông pha mưa bom bão đạn, mười ba tuổi một mình hoàn thành một khoản giao dịch quân hỏa (vũ khí quân đội) với một quốc gia, mười tám tuổi nhận lấy đế quốc họ Dịch, trong thời gian năm năm phát triển lên tới đỉnh cao, thành tựu là bá chủ ở Châu Á.

Mặc dù hôm nay, có khuynh hướng muốn rút lui khỏi dòng nước xiết, nhưng người này, vẫn tồn tại giống như thần, là thần tượng của anh, anh không dám lơ đãng.

“Rút tiền đầu tư Nghệ thị, đổi sang Tân thị.” Thân thể Dịch Tân dựa vào ghế salon, hơi nhắm hai mắt, như có chút mệt mỏi, miễn cưỡng giao phó.

Nguyên Thâm nghe, lại chấn động toàn thân, không thể tin mở to mắt nhìn người đàn ông gần như lười biếng trên ghế. Người đàn ông kia vẫn nhắm hai mắt như cũ, chỉ nhàn nhạt nói ngược lại, “Sao vậy, cậu cho là tôi làm không đúng?”

Nguyên Thâm lập tức cúi đầu, cung kính nói, “Nguyên Thâm không dám, Nguyên Thâm lập tức đi làm.” Nói xong gọn gàng xoay người rời đi, một khắc không chậm trễ, đó là kinh nghiệm chính huấn nhiều năm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Bao Nuôi 5

Nguyên Thâm luôn cho rằng từ nhỏ mình đã được tiếp xúc với huấn luyện, bởi vì trong trí nhớ lúc đầu, bản thân anh đang chịu đựng các loại huấn luyện, bắn súng, vật lộn, đánh nhau quyết liệt.

Anh không phải là một người hay suy tư, cho nên anh không biết vì sao cuộc đời của anh lại như vậy, chỉ ngoan ngoãn tiếp nhận an bài.

Lúc anh mười tuổi, cha anh sắp xếp một cuộc tỷ thí dành cho anh, để một mình anh vật lộn cùng với tên đàn ông cao to ba trăm kí lô, sau đó, anh thắng; sau đó anh được sắp xếp bên người Dịch Tân, năm ấy, Dịch Tân bảy tuổi.

Lúc mười tuổi căn bản không biết cuộc sống của mình sẽ ra sao, hết thầy chỉ biết tuân theo lời cha. Cho đến khi anh theo Dịch Tân, cho đến lúc đưa nhỏ bảy tuổi dễ dàng thắng được anh, cứu anh.

Không, không phải là dựa vào võ lực. Lúc bảy tuổi, Dịch Tân là một tiểu công tử tuấn mỹ, bộ dáng ôn văn nho nhã, nếu tay không đánh nhau, tuyệt đối không thắng được Nguyên Thâm, đã rèn luyện từ khi vừa sinh.

Dịch Tân thắng được anh chính là nhờ trí lực, năng lực cùng quyết đoán.

Năm ấy, Dịch lão ra mang theo Dịch Tân ra ngoài, lại bị phản đồ bán đứng, thuộc hạ thương vong nghiêm trọng, hai ông cháu anh cũng suýt mất mạng. Nguyên Thâm lúc đó vừa mới đi theo Dịch Tân, lại có cha dạy bảo —— cung cúc tận tụy, đến chết mới thôi.

Nguyên Thâm chuẩn bị kỹ càng, được ăn cả ngã về không chuẩn bị hy sinh, Dịch Tân lại ngăn cản anh. Năm ấy, Dịch Tân bảy tuổi, cũng đã có thể dễ kẻ thù trong lòng, tình hình kẻ địch nắm chặt, cuối cùng mang theo anh cùng Dịch lão gia, ba người thoát khỏi chỗ chết. Từ đó, Nguyên Thâm liền ngưỡng mộ Dịch Tân.

Đi theo nhiều năm, Nguyên Thâm hiểu rõ Dịch Tân, một người đàn ông trở mặt như cắt, muốn cái gì liền làm, và làm bằng được.

Dịch gia là đế quốc lớn nhất Châu Á, Dịch Tân chính là đế vương. Nhưng đế vương sau cùng lại là một phụ nữ khiến toàn nhân loại kinh ngạc.

Với anh mắt của Nguyên Thâm, Tân Hoàn, không xứng với Dịch Tân! Mặc dù ngũ quan cân đối, da nhẵn nhụi, trắng nõn, cũng có thể khiến người khác yêu thích, nhưng không đủ tươi đẹp. Trừ dung mạo, còn có, trí khôn, thủ đoạn, tính tình, cũng đều không xứng với anh, thậm trí còn không bằng những phụ nữ mà anh đã quen trước đây.

Đến nay, Nguyên Thâm vẫn không hiểu, tại sao Dịch Tân hết lần này đến lần khác muốn có Tân Hoàn. Thâm chí, đối với cô ta, anh cũng không hề giống anh bình thường nữa.

Cũng giống bộ dạng giận như không giận vừa rồi, nếu là Dịch Tân trước đây, tuyệt đối sẽ không đè nén. Dịch Tân trước khi biết Tân Hoàn, khi giận dữ sẽ hủy thiên diệt địa, không một ai có thể sống sót trước cơn giận của anh.

Vì vậy, đối với Tân Hoàn, Nguyên Thâm rất chán ghét, nhưng chỉ dám giận mà không dám nói gì.

Buổi chiều, một mình Dịch Tân ở trong phòng sách, Tân Hoàn mới nhớ hôm nay anh về nhà tương đối sớm, chắc lại có chuyện gì bận rộn, cũng không có chờ anh, tắm tắm, liền lên giường ngủ một mình.

Lúc đang mơ màng, cảm giác có đôi bàn tay mang chút chai sạn đang du ngoạn ở trên cơ thể cô, từ trước ngực mềm mại đến cái eo nhỏ nhắn nhạy cảm, lại một đường đi xuống.

Nơi bàn tay đi qua, cơ thể của cô liền không tự chủ được trở lên khô nóng, hơi mở mắt ra, lại thấy Dịch Tân đang ở trên người cô, cặp mắt xinh đẹp đang nhìn chăm chăm cô, mang theo dục vọng. Thấy cô tỉnh lại, khẽ môi anh gọi lên, thì triển đường cong mị hoặc, "Đừng ngủ trước."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Bao Nuôi 6

Không thể phủ nhận, ở trên giường, Dịch Tân là một cao thủ, luôn có thể mang đến cực hạn vui vẻ cho hai người. Cũng chỉ có lúc này, Tân Hoàn mới có thể hoàn toàn buông lỏng mình, tiếp nhận anh, đem bản thân giao cho anh.

Đều nói, đàn ông có thể không yêu mà tính (tính dục), lời này thật không sai, rõ ràng anh không yêu cô, lại có thể mặc sức cùng cô trầm luân, hình như cô thật sự là người nợ trong lòng anh.

Chỉ là đêm nay, anh có chút thô bạo. Tuy nói bình thường anh cũng coi như không phải dịu dàng, anh đối với cô, luôn luôn không tiếc sức lực. Nhưng tối nay, anh lại giống như cố ý hành hạ cô, là cho cô hơi khó chịu.

Cô cắn môi, hơi oán nhìn anh. Anh cúi đầu, thấy bộ dáng cô mang theo chút ủy khuất, không nhìn được, con ngươi trở lên dịu dàng. Dưới ánh trăng mờ, cô không nhìn rõ thần sắc của anh lắm, anh không nói gì, cô cũng không nói, sau đó, rồi lại như dĩ vãng.

Lúc quan hệ, hai người cũng có thể cùng nhau hưởng thụ chốc lát trầm luân. Sau đó, cô đưa lưng về phía anh, mệt mỏi ngủ thiếp đi. Anh từ phía sau ôm lấy cô, tay vòng qua trước người cô, nhẹ nhàng vuốt ve thân hình mềm mại của cô, môi chạm nhẹ vành tai cô, giọng mang theo chút vui mừng và khan đặc biệt sau khi yêu, "Tối mai, tiệc sinh nhật Phong Dương, đi cùng anh."

Cô nghe xong, đột nhiên tỉnh táo. Anh sờ da thịt cô, rất gần, tự nhiên cảm thấy cô biến hóa. Anh chờ cô mở miệng, nhưng cô không nói gì, anh giật giật môi, cuối cùng lại, cũng không nói gì.

Hai người cứ ôm nhau ngủ như vậy, không nói một lời. Phong Dương là em họ của anh, rất khác anh, Phong Dương làm việc luôn luôn phách lối. Ngày thường, cũng không tụ tập nhiều cùng ai, nhưng tiệc sinh nhật, nhất định tụ tập vô số nhân sĩ trong xã hội thượng lưu, trước mặt công chúng, lúc trước, Dịch Tân không mang theo cô. Quan hệ của anh và cô, rất ít người biết.

Cô biết, anh không muốn công khai quan hệ với cô, cho dù, anh và cô đã danh chính ngôn thuận là vợ chồng. Nhưng như vậy có thể thay đổi được gì đây?

Cô cảm thấy Nghe Sinh không nói sai, cô đối với anh mà nói, thay vì nói là vợ, không bằng nói là bao nuôi.

Nghe Sinh? Đúng rồi, anh nhất định đã biết cô cùng Nghe Sinh gặp mặt ở Khuyết Thiên, biết cô bị lời đồn bao nuôi ở công ty.

Đúng vậy mà, có chuyện gì, có thể giấu được anh đây? Như vậy, mang cô đi ra ngoài, công khai cô, có phải anh thương tiếc cô, muốn đền bù cô bị chịu ủy khuất? Thật ra thì, ủy khuất cũng chẳng sao cả. Nếu anh yêu cô, dù cô thế nào cũng bằng lòng; nếu anh không thương, tất cả cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Tất cả. Công khai quan hệ thì sao? Nếu trong lòng anh không có cô, coi như có nhiều người biết cô hơn nữa, thì có ý nghĩa gì đây?

Cô có quan hệ với anh, Tân Hoàn cô cũng cần kết luận của người ngoài, tất cả chỉ cần tim của anh. Nếu ở trong lòng anh, anh cùng cô thật sự là vợ chồng, vậy đứa bé kia, anh đã không cự tuyệt.

Bao nuôi? Cách nói rất chuẩn xác mà!

Có thể cùng hưởng sung sướng, nhưng tuyệt đối không có kết quả sau sung sướng.

Chương 9: Dạ Tiệc 1

Tầng dưới cùng ngăn kéo đầu giường, có một tờ báo cáo xét nghiệm của bệnh viện, bị cô nhét vào sâu bên dưới. Cô chẳng qua chỉ đặt ở đó, biết ở nơi đó có tờ giấy như vậy, lại không có muốn xem qua. Cũng nhớ rất rõ ràng, cô vừa nhìn tờ giấy kia, là thời điểm chuẩn đoán chính xác cô có thai, cảm xúc trong lòng rất mãnh liệt, đó là vui mừng, mong đợi, mơ ước đan vào nhau mạnh mẽ, vui mừng khiến thân thể cô hơi phát run.

Thật ra thì khi đó cô mới cưới anh cũng không lâu, cô cũng không quá mức quen thuộc anh. Chỉ là ở đáy lòng cô cũng đã cương ép bản thân đón nhận người chồng thật sự này, dù sao tấm ảnh ở trên giấy đăng ký kết hôn kia, cũng là hai người cô và anh.

Từ nhỏ, cô đã không có nhiều tình thân, vào đúng lúc hai mươi tuổi rồi loạn đó, đối với hôn nhân thuộc về mình hoàn toàn bị Tân gia đặc biệt đề ý. Hôn nữa, người đàn ông đó, trong thời gian cô khó khăn nhất đã mang cô đến cuộc đời của anh, đối với anh, cô vẫn còn ôm ảo tưởng.

Không yêu không có quan hệ, chỉ là ở đáy lòng lạnh lẽo quyết định tiến hành thật tốt một đoạn quan hệ mới. Cho đến khi niềm vui mừng mãnh liệt kia từng chút một bị xé nát, tầng dưới cùng, ở sâu bên dưới, tờ giấy kia lẳng lẳng nằm ở đó.

Cô đưa tay cầm lên, nhìn chữ “duyên tĩch”, lại không cảm nhận được mừng rỡ mãnh liệt như năm ấy, còn sót lại chẳng qua là năm đó, khi cô lúng túng chờ anh ba ngày, khó chịu cùng tuyệt vọng. Phần tuyệt vọng kia, hoàn toàn xé nát ước mơ của cô đối với anh, đối với giấc mộng hôn nhân gia đình.

Có tiếng bước chân từ từ đến gần, cô vội vàng đem báo cáo bỏ lại vào ngăn kéo. Đứng dậy, quay đầu lại, người đàn ông kia đứng ở cửa, lễ phục màu đen tinh khiết, rất hợp với anh. Ánh mắt của anh quét qua trên người cô, hơi nhíu mày, “Tại sao không thay quần áo?”

Cô nhìn bộ lễ phục màu xanh ngọc trên giường, rồi nhìn về phía anh, thử dò xét, “Tôi nay có nhiều người không?”

Cô còn chưa xác định, không xác định anh lại thật sự muốn cô xuất hiện ở trước mặt mọi người, không xác định hành động này rốt cuộc có ý nghĩa gì. Anh cũng chậm rãi đi tới trước mặt cô, đưa tay, ngón tay liền chạm đến da thịt mềm mại tinh tế trên mặt cô, ánh mắt của anh dịu dàng cực hạn, nhưng lời nói ra lại rất cường thế, “Muốn tự mình thay hay là muốn anh thay giúp?”

Anh, thậm chí còn không trả lời cô. Cô hiểu ý tứ của anh, miễn cưỡng cười một tiếng, “Anh đi xuống trước đi, em lập tức xuống.”

Anh cúi đầu, hôn lên trán cô, nói khẽ, “Ngoan.”

Anh ra ngoài, để mình cô ở lại phòng, cô cầm lễ phục trên giường lên, hơi bất đắc dĩ thờ dài. Quan hệ giữa cô và anh, cô hoàn toàn là nhân vật bị động, không thể tự chủ còn chưa tính, hết lần này tới lần khác, cô còn không rõ ý nghĩ của anh.

Hai năm, có thể duy trì được hai năm, đã ngoài dự liệu của cô, khi đó, cô thật sự cho rằng cuộc hôn nhân này không kéo dài được, không nghĩ tới bây giờ, cô vẫn không thấy được đoạn cuối.

Khi nào là cuối, cô không được làm chủ. Có lẽ là ngày mai, có lẽ là thật lâu sau này, chỉ là bây giờ cô còn chưa biết thôi. Cô cũng đã từng thử làm chủ, chỉ là hậu quả rất thảm thiết, cô sẽ không, sẽ không làm bừa. Cũng không dám làm bừa, cũng chỉ có thể làm xong bốn phận của mình.

Chương 10: Dạ Tiệc 2

Lúc cô xuống lầu, Dịch Tân đang chờ ở trong phòng lớn, nghe được cước bộ của cô, anh quay đầu lại, trong nháy mắt, con ngươi thâm sâu. Cô bị anh nhìn thể hơi ngượng ngùng, cúi đầu, nhìn bộ lễ phục trên người này, xác định lần nữa xem có gì không ổn không, đồng thời nhìn anh, “Sao vậy? Không hợp với em?”

Trong lòng cô thật ra có chút lo lắng, mặc dù cô từ lúc rất nhỏ đã bắt đầu theo mẹ đi dạ tiệc, thế nhưng đó là chuyện cực kỳ lâu trước kia. Về sau, nhà họ Tân mặc dù không thiếu trường hợp như vậy, nhưng cô cũng chưa từng tham dự qua, vì vậy, tất cả mọi người chỉ biết nhà họ Tân có một Tân Giác, chưa bao giờ biết, còn có Tân Hoành. Về sau lại . . . . Cô bị người đàn ông này bắt giữ, có thể ra khỏi cửa, chỉ có công việc, một thân chính trang. Bởi

vì xa lạ, nên có hơi lo lắng.

“Ừ, thật sự không hợp.” Đôi mắt sâu của người đàn ông kia ngừng ở trên người cô, hơi trầm ngâm, lại chậm rãi đi tới trước người cô, ánh mắt càn rỡ do dự ở trên người cô.

Cô mặc một bộ váy đuôi cá màu xanh ngọc, cắt xén vừa thân, cùng đường cong xinh đẹp của cô hợp lại càng tăng thêm sức mạnh, Dịch Tân nhìn, chỉ cảm thấy cô như một nữ nhân ngư từ ngoài biển sâu, chỉ là, anh cũng không muốn cho cô biết.

Tay của anh ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, lặp lại một lần, “Thật sự không hợp.”

Vừa nói vừa kéo cô ra ngoài.

Trên đầu Tân Hoành đầy vạch đen, cô cũng không phải ngu ngốc, trong lòng oán thầm, như vậy mà không hợp, ánh mắt anh như vậy. . . . Muốn thôi mà không được. . . . Làm cái gì? Tân Hoành vẫn luôn biết, Dịch Tân có địa vị hết sức quan trọng, nếu không, năm đó cũng không thể cứu cô từ vây bắt của nhà họ Thẩm.

Chẳng qua là khi tận mắt chứng kiến ảnh hưởng của anh trong lúc xã giao, cô không nhận được mà líu lưỡi không nói nên lời.

Thật ra thì, mặc kệ xuất thân của cô, chuyện hôm nay làm cũng thế, trường hợp như vậy cô cũng thấy không ít, chỉ là tin tức Dịch Tân trên sân khấu, khiến cô kinh ngạc.

Lúc bọn họ đến, trong phòng tiệc đã tụ hội đầy người, có người từ xa xa nhìn về phía Dịch Tân, khẽ gọi một tiếng “Tân thiếu”, nhất thời, hai người bọn họ trở thành tiêu điểm, sau đó, dàn nhạc liền đệm nhạc, tiếng nhạc vui mừng, cứ như tiệc sinh nhật hôm nay làm cho Dịch Tân vậy.

Phong Dương mang theo Tang Nhuế tới, vỗ vào vai Dịch Tân, “Em chỉ thông báo tượng trưng với anh một tiếng, anh lại làm thật, chạy tới giành danh tiếng với em.”

Nói là như vậy, nhưng trên mặt Phong Dương vẫn mang theo nụ cười. Phong Dương cũng là một người đàn ông anh tuấn, chỉ là nét anh tuấn của anh không giống với Dịch Tân thoát nhìn dịu dàng tuấn đạt, mà là hào phóng không câu nệ tiểu tiết khí phách.

Phong Dương vừa nói anh mắt lại khoa trương mà nhìn Tân Hoành, đang muốn bày tỏ khen ngợi một câu, lại nhìn thấy ánh mắt không thân thiện của người đàn ông bên cạnh cô, vì vậy muốn bật thốt lên “hot” như lửa bị buộc nói thành “Vinh dự cho em! Chị dâu có thể tới thật là vinh dự!”

Phong Dương là người ra sao, em họ của Dịch Tân, từ nhỏ bên cạnh Dịch Tân, đã lớn đến như vậy, cũng nhất định phải có nhiều khéo léo. Mặc dù Dịch Tân cũng không nói người đi theo là vợ anh, nhưng mang theo Tân Hoành xuất hiện ở nơi đông người như vậy, chính là một loại tuyên bố bản thân.

Phong Dương sao có thể không hiểu? Vì vậy, anh một tiếng “chị dâu” vang dội, chính là giúp đỡ nói tên. Tân Hoành nghe một tiếng chị dâu của anh hơi ngắn ra, liền hiểu, trong đầu xúc động, quả nhiên có thể đi theo bên cạnh Dịch Tân đều không phải dân lành a!

Suy nghĩ, cũng đứng nhìn Phong Dương cười một tiếng, “Ánh sáng của cậu bắn ra bốn phía, sáng rực rỡ như vậy, còn có thể thấy được ánh sáng nhạt như tôi, có con mắt thật tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Dạ Tiệc 3

“Ánh mắt tốt sao?” Phong Dương cười, ánh mắt đảo qua Dịch Tân vẫn đang ôm Tân Hoành, nói, “Đầu bằng Dịch Tân, lúc tôi còn đang thương thức, anh ấy đã cất giữ rồi.”

Tân Hoành nghe xong, trong lòng hơi trùng xuống, nghiêng đầu nhìn Dịch Tân, lại thấy anh đang nhìn cô, ánh mắt nhàn nhạt.

“Đúng vậy, ánh mắt anh sao lại kém thế, tại sao lại nhìn trúng em vậy?” Là Tang Nhuế hờn dỗi, đôi mắt đẹp hơi chuyển, bên trong vẫn có nét cười. Tuy già bộ già, Phong Dương cũng không dám thất lễ, vội vàng ôm vợ vào ngực, làm bộ dạng lấy lòng vợ, “Đúng vậy, ánh mắt anh thật kém, đều bị em mê hoặc, có thể thấy vợ của anh có bao nhiêu hào quang tươi đẹp bắn ra bốn phía, làm cho người ta không dời mắt được!”

Tang Nhuế nghe xong, hơi chút hờn thụ, mẫn nguyện gật đầu lại kéo tay Tân Hoành, cười nói, “Hoành Hoành, Dịch Tân cuối cùng đã cho chị xuất hiện bên ngoài ánh sáng, chúc mừng!”

Lời này vừa ra, Dịch Tân lạnh mặt, Tân Hoành vẻ mặt xấu hổ. Tang Nhuế cũng không động, Phong Dương chồng cô vẫn cười cười, hai người hình như cũng không nhìn thấy Dịch Tân đang không vui. Nhưng Tân Hoành lại không có lá gan bỏ qua tâm tình của Dịch Tân, miễn cưỡng cười với Tang Nhuế

đáp lại, “Ánh sáng? Bây giờ là buổi đêm cũng không có mặt trời, nhưng trại lại có thể ngắm nhìn ánh trăng. Không biết chị có cái vinh hạnh này không, mời người đẹp Tang Nhuế cùng nhau đi một vòng thưởng thức trăng sáng nha?”

Tang Nhuế nghe xong, cười đến híp mắt lại, gật đầu, nhìn Dịch Tân, “Anh Tân, em mang vợ anh đi ra vườn hoa một chút, anh nha, nắm chặt thời gian không cho chị ấy ra ngoài xã giao. ....Anh, tranh thủ xã giao đi.”

Tang Nhuế nói, bên trong lời nói có một chút ẩn ý, hơn nữa lại nói trước mặt Tân Hoàn, lại khiến người ta lý giải thành --- vợ đến đây rồi, mau mau dọn sân đi! Dịch Tân nghe xong, cũng không nhìn Tang Nhuế, tay khoác lên vai Tân Hoàn, cúi đầu ôn nhu nói, “Nơi này quả thật quá hỗn loạn, em cùng Tang Nhuế đi ra ngoài hít thở không khí trước, một lát anh ra ngoài tìm em.”

Trong mắt anh có một loại ôn nhu, dưới ánh đèn có hơi lóa mắt, Tân Hoàn nghe theo liền gật đầu, không nhận được dơ tay sửa sang lại quần áo của anh, nói một câu, “Ừm, không nên uống nhiều.”

Dịch Tân nghe xong, con ngươi trong nháy mắt sáng lên, giống như vừa được cung mà lo sợ, trong lòng vừa động, đã cúi đầu, hôn lên môi cô. Trước mặt bao người, Tân Hoàn cảm thấy xấu hổ, mà anh lại cực nhanh tách ra, buông cô ra, nói, “Đi đi.”

Một bức tường, ngăn cách hai thế giới. Bên trong, quần áo thơm mát tóc mai bay; bên ngoài, một vầng trăng cô đơn. Gió đêm hơi lạnh, thổi tới mặt, làm người ta hơi giật mình, thanh tỉnh.

“Xem ra, tình cảm của chị và Dịch Tân tiến độ vùn vụt a!” Tang Nhuế nhìn Tân Hoàn, trong mắt rõ ràng có ngụ ý. Tân Hoàn sững sờ một lát, mới hiểu được ngụ ý kia “Cái hôn lúc chia xa”, nhận không được bật cười, “Em cũng biết Dịch Tân, thói quen hành động không có quy tắc, hành động thường hơi khoa trương một chút.”

Trên mặt Tân Hoàn vẫn khẽ mỉm cười, nhưng Tang Nhuế cảm thấy được trong mắt cô có sự chua xót. Muốn nói lời an ủi cô, vừa hé miệng, mà lại cảm thấy cô nói đúng, Dịch Tân người này, người ngoài luôn luôn khó biết được anh đang suy nghĩ gì. Nhưng có thể thấy rõ ràng một điều, ai cũng nhìn ra được, Dịch Tân đối với Tân Hoàn là thật sự bảo hộ nghiêm mật, thậm chí gần giống với. ....giảm cảm

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Dạ Tiệc 4

Cùng Tang Nhuế nói vài câu, lại có một vị khách nữ đến tìm Tang Nhuế, nói là muốn nhờ cô giúp đỡ. Mặc dù nói không rõ, nhưng qua vẻ mặt, Tân Hoàn đại khái cũng nhìn ra được, có lẽ là đề ý vị công tử kia, muốn nhờ nữ chủ nhân đề tiếp cận. Tang Nhuế vốn là muốn cự tuyệt, Tân Hoàn lại cười vỗ vỗ tay cô, “Em đi vào trước đi, chị tự đi cũng được.”

Tang Nhuế do dự một lát, xong dặn Tân Hoàn, “Bên ngoài trời lạnh, nếu lạnh quá hãy mau vào trong.”

Nói xong mới dẫn theo vị tiểu thư kia đi vào. Vị tiểu thư kia, không biết là thiên kim nhà nào. Tân Hoàn nhìn hai bóng lưng đi xa, cái loại cảm giác này ở trong lòng lại càng dâng lên, cái loại cảm giác này, cảm giác cô cùng cô ta không phải là người chung một thế giới, nhưng lại cứ phải gặp nhau.

Cô cũng đã từng thoát ra thành công, nhưng sau lại gặp phải Dịch Tân, cánh tay của anh rất có lực, bắt được tay cô, liền có thể mang cô lại về nơi không thuộc về mình này, lại cương quyết kéo về.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên có tiếng bước chân phía sau, tiếng bước chân kia, cô hoàn toàn không quen, cảm thấy bất an. Tân Hoàn đột nhiên quay đầu, nhìn thấy người tới, lập tức mở to mắt.

Đèn trong vườn hoa không sáng rõ lắm, có chút mờ mờ ảo ảo, đúng lúc này, Tân Hoàn lại chỉ cảm thấy lòng đang co rút lại, thấm lạnh. Đó là một loại khác sâu vào trong hồi ức.

“Tân Hoàn, quả nhiên là cô.”

Người đến là một người đàn ông, bộ dáng lưu manh. Tân Hoàn cười lạnh, “Hạ Tiểu Đồng, như thế nào, ở thành phố A lừa gạt không nổi, chạy tới nơi này rồi?”

Người đến nghe Tân Hoàn nói xong, trong mắt lập tức tràn ngập oán độc, bước một bước to về phía Tân Hoàn. Tân Hoàn lập tức lui về phía sau, hần ta lại lập tức bước tới gần, hung hang nói, “Tân Hoàn, cô một phụ nữ phong tao, cô cùng Trầm Ngôn quán quít không rõ, rồi xa hần ta, bây giờ lại vẫn quyến rũ Dịch Tân! Chẳng trách năm đó chường mất tôi!”

Tân Hoàn không thể lui tiếp, chỉ có thể bị ép tiếp xúc với Hạ Tiểu Đồng. Hạ Tiểu Đồng hình như có uống rượu, Tân Hoàn chỉ cảm thấy mùi rượu xông vào mũi, nhận không được thấy ghê tởm.

Hạ Tiểu Đồng thấy sắc mặt chán ghét của cô, bức tức trải dài trong lòng lúc này lại càng mãnh liệt bạo phát, đưa tay, liền bám lên vai Tân Hoành, ngoan độc nói, “Cô không phải thích tiền sao? A? Trầm Ngôn có cái gì tốt, chẳng qua là dựa vào cha hắn có tiền, có thể trên cô.”

Tân Hoành bị hắn ta ép chặt, không thoát ra được, trong lòng vốn có chút tức giận, lúc này nghe xong hắn đột nhiên nói tới Trầm Ngôn, trong nháy mắt hiểu rõ, châm chọc mà cười, “Trách không được. . .”

Hạ Tiểu Đồng ngẩn ra, “Trách không được cái gì?”

Tân Hoành cười lạnh, “Trách không được ông chạy trốn tới nơi này, thì ra là vì Trầm Ngôn không buông tha ông a! Thế nào? Chị của ông và cháu gái ngoại của ông không cứu được ông hả?”

Hạ Tiểu Đồng là một con vật bị thương tổn, Tân Hoành liền cứ chọc vào miệng vết thương kia, nhất thời, con dã thú kia mất lý trí, gào thét lên, muốn tát vào mặt Tân Hoành. Mà khi tay hắn ta gào lên, lại ngược lại buông lỏng Tân Hoành, phản ứng của Tân Hoành cực nhanh, nắm lấy đầu hắn ta hung hăng đá vào dưới háng hắn. Hạ Tiểu Đồng vội vàng né tránh, Tân Hoành nhân cơ hội xoay người một cái, vòng ra phía sau hắn, chỉ vào hắn ta, nén giận nói, “Hạ Tiểu Đồng, rất lâu trước kia tôi đã nói với anh, kể cả chị của anh được Tân Hạo cung chiều, Tân Hoành tôi đều chọc làm phiền Tân Hạo, bị cháu gái ngoại Tân Giác của ông dùng chút thủ đoạn đuổi tôi ra khỏi nhà, Tân Hoành tôi cũng không phải người mà Hạ Tiểu Đồng ông có thể tranh chấp.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Dạ Tiệc 5

Lúc Tân Hoành nói lời này, không giận cũng không buồn, cũng chỉ là ngữ điệu bình thường, một chút cũng không có cảm giác cố chấp. Nhưng nguyên nhân chính là sắc mặt cô bình thản, lại càng kích thích tự ti ở sâu trong nội tâm Hạ Tiểu Đồng, nhìn không được, then quá hóa giận, tay nắm thành quyền, cơ thể tiến lên phía trước đánh tới Tân Hoành. Tân Hoành liền tiếp lui về phía sau, không để ý đôi giày cao gót hơn mười cm ở dưới chân đang dẫm lên váy dài, phút chốc không nhìn kỹ, dẫm lên váy, cơ thể không vững, ngã ra phía sau. . . Nhưng cơ thể lại có chút ám áp, không còn ngã xuống. Tân Hoành tròn mắt, nhìn thấy mặt Dịch Tân phóng đại trước mặt mình, không hiểu sao, trong lòng an tâm hơn, vài ngày nay đã không thấy cảm giác này, cuối cùng có thể được chút nghỉ ngơi an ủi.

Sắc mặt Dịch Tân không vui, khó coi đến cực hạn, thậm chí động tác lời kéo cô đứng thẳng dậy cũng có chút thô lỗ. Nguyên Thâm ở phía trước tóm lấy Hạ Tiểu Đồng, một quyền lại một quyền lực vô cùng lớn, đánh tới người hắn.

Hạ Tiểu Đồng cố gắng tránh né phản kháng, nhưng ở trước mặt là Nguyên Thâm, chẳng qua là quá phí công. Ban đêm trong vườn hoa yên tĩnh, âm thanh đánh quyền cùng với tiếng kêu xin của Hạ Tiểu Đồng vang lên.

“Tân thiếu gia, tha mạng! Tân thiếu gia, là hiểu lầm! Hiểu lầm! A! Xin nhẹ tay!”

“Hiểu lầm?” Tiếng nói của Dịch Tân rất nhẹ, Tân Hoành nghe xong lại cảm thấy trong lòng đang phát run, “Phụ nữ của Dịch Tân tôi, là người có thể để ông hiểu lầm sao?”

Nói, lại nói, “Nguyên Thâm, dừng tay.”

Nguyên Thâm nghe lệnh, thả lỏng kiềm chế đối với Hạ Tiểu Đồng, Hạ Tiểu Đồng vì mất chỗ dựa, ngã thẳng xuống, nằm sấp trên mặt đất. Dịch Tân chậm rãi đi tới bên người đang chập vạt trên mặt đất kia, điệu bộ của anh, giống như một quý công tử ưu nhã đang thưởng thức một thú vui tao nhã.

“Bàn tay nào của ông chạm vào cô ấy?”

Tiếng nói của anh cực kỳ nhẹ nhàng dịu dàng, giống như giọng nói mềm mại đang nói với người yêu, chính Tân Hoành còn đang mê muội, đột nhiên nghe một tiếng “rắc rắc”, cảm thấy kinh hãi, còn chưa kịp phản ứng lại, lại nghe được một tiếng hét thảm thiết, xé tan trời đêm.

“A!”

Tân Hoành quay mặt nhìn lại Hạ Tiểu Đồng, đã thấy Dịch Tân nhẹ nhàng buông tay phải của hắn ta ra. Tay phải của hắn ta cứ vậy rớt trên mặt đất, mặc dù còn lại một lớp da liên kết với thân thể, nhưng lại không thể kiểm soát.

Dịch Tân, tay không hề gãy cánh tay phải của Hạ Tiểu Đồng. Hạ Tiểu Đồng đau đến không hít thở được, Dịch Tân lại chậm rãi cầm lấy tay trái của hắn.

“Đừng, đừng, Tân thiếu gia! Tôi sai rồi, tôi xin anh bỏ qua cho tôi đi!”

Tiếng kêu thảm thiết của Hạ Tiểu Đồng là kinh động chủ nhân ở đây, Phong Dương vội vàng chạy đến, Tang Nhue ở phía sau, ngăn cản khách mời muốn

xem kịch vui.

“Dịch Tân, dừng tay!”

Một tiếng ngăn cản của Phong Dương, Tân Hoành cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần, vội vàng đi đến bên cạnh Dịch Tân, kéo cánh tay anh, nói khẽ, “Đủ rồi.”

Dịch Tân quay đầu nhìn cô, thấy cô nhẹ nhàng lắc đầu với anh. Ánh mắt anh lại càng tối, cảm xúc trong lòng bốc lên. Nhưng cuối cùng vẫn buông tha một cánh tay khác của Hạ Tiểu Đồng, đứng dậy, ôm chặt eo cô, muốn ra về.

Hạ Tiểu Đồng kia lại là người không thức thời, mắt thấy Phong Dương tới, cho là đã tìm được chỗ dựa vững chắc, cho rằng Dịch Tân không dám động vào hắn ta lúc này, lại tiếp tục khóc lóc om sòm, mang đau đớn lúc trước phát tiết ra ngoài, tiếng nói ngoan độc,

“Tân Hoành, có phải những tên đàn ông ở bên cạnh cô, đều cam tâm bán mạng vì cô đúng không hả? Cô. . .”

Hắn ta chưa kịp nói xong, một tiếng sung vang lên, chấn động bóng đêm, khiến hắn ta không nói tiếp được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Dạ Tiệc 6

Tân Hoành cảm thấy sợ hãi, đột nhiên xoay người, lại cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, có một bàn tay to áp áp đã che lại mắt. Không thấy rõ, liền cảm thấy bối rối, cô dơ tay, muốn gạt bàn tay đang che mắt xuống.

“Đừng nhìn.” Bên tai là tiếng nói âm trầm như hồ sâu ngàn năm của Dịch Tân. Toàn thân Tân Hoành chấn động, đột nhiên sợ hãi trong lòng, từ chỗ sâu nhất đáy lòng bốc lên, đánh thẳng tới đại não, đột nhiên bóp chặt khiến cô mất đi lý trí. Nhìn không được, tăng thêm lực kéo tay anh, ra sức muốn tách tay anh ra, tiếng nói bối rối cũng không dừng lại, “Anh giết ông ta? Anh giết ông ta phải không?”

Đột nhiên cô kích thích cùng kháng cự, hoàn toàn chọc giận Dịch Tân, anh đột nhiên buông tay, lạnh giọng nghiêm nghị nói. “Tân Hoành, có phải mặc kệ anh làm cái gì, vì ai, trong lòng em anh vĩnh viễn đều là lòng dạ độc ác, máu lạnh vô tình, là tội ác tày trời?”

Tân Hoành mờ mắt, nhưng nhìn thấy hai mắt anh đang nén giận, trong mắt kia lại không nhìn thấy một anh vân đạm phong kinh (dịu dàng dịu dàng) mà cô quen, giờ phút này, tận sâu trong đôi mắt anh hơi đỏ lên. Trong lòng cô đau xót, lại không kịp suy nghĩ nhiều, lại vội vàng quay đầu nhìn về phía Hạ Tiểu Đồng.

Nhìn thấy hạ tiểu đồng nằm trên mặt đất, máu trong người lưu thông, người chỉ ngất đi. Anh không có giết người, anh không có giết người, tốt.

Nơi này, có nhiều người nhìn như vậy, vì tên khốn hạ tiểu đồng như vậy, không đáng. . . Lúc này trong lòng mới nhẹ nhàng thở ra, cô vội vàng nhìn Phong Dương, vội nói, “Đừng để ông ta chết, được không?”

Mắt Phong Dương neho lại, nhẹ nhàng gạt đầu, trên mặt lại không cười, chỉ nhàn nhạt nhìn cô một cái, mới dặn Nguyên Thâm, “Mang ông ta, theo tôi.”

Nhìn thấy ba người kia rời đi, người vây xem ở cửa sổ sát đất biệt thự cũng tản đi, lúc này Tân Hoành mới hơi chút yên lòng. Dịch Tân vẫn nhìn cô, mắt thấy cô bối rối đến khản trương mới nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng anh cúi đầu, bật cười, nụ cười cực kỳ áp lực, hơi lộ liễu, là vì trái tim mây may băng giá, tim cực lạnh,

“Tân Hoành, có phải trong mắt em, thậm chí anh còn không bằng một tên lưu manh bắt nạt em?”

Tân Hoành, em chỉ là trong lòng anh ngoan độc ra tay tàn bạo, trong lòng em, để lại cho em chỉ là một mùi máu tanh thôi sao?

Tân Hoành nghe xong, cảm thấy đau lòng vừa rồi mới bị ép xuống bây giờ lại dâng lên, vội vàng nhìn Dịch Tân, đã thấy anh nhếch khóe môi, trong ánh mắt tràn đầy tơ máu, bộ dáng giận dữ cực hạn. . . Lúc này cô mới giật mình, thì ra, vừa rồi, bối rối của cô trong mắt anh thành sự phủ định của thâm phán dành cho anh, cô vì một kẻ lưu manh mà chỉ trích anh.

Mạnh mẽ lắc đầu, cô cuống quýt kéo tay anh, “Không phải, không phải, em. . .”

“Đủ rồi! Không cần biện minh! Hai năm che đậy giả dối, khi nào em mới có thể cho anh nhìn thấy sự thật lòng của em?!”

Tay cô khẽ chạm lên da anh, anh đột nhiên gạt ra. Không có không chế lực đạo, sức hơi lớn, Tân Hoành bị anh gạt ra, cơ thể hơi chênh vênh, đợi cô ổn định lại cơ thể, anh cũng đã xoay người nhanh rời đi. Tân Hoành đứng tại chỗ, mắt thấy bóng lưng anh bước anh rời đi, không đuổi theo. Gió đêm thổi qua, đột nhiên cô cảm thấy toàn thân rét run, cái lạnh kia thấm sâu vào trong đáy lòng từ từ lan tràn, đến toàn thân, bao phủ cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ba Ngày Đau Khổ 1

Bà vai có chút ẩm, Tân Hoành hoàn hồn, xoay người, thấy Tang Nhuế đang vỗ nhẹ lên vai cô. Tang Nhuế khẽ thở dài, trong mắt tràn đầy áy náy, “Thật xin lỗi, em không nên để chị ở lại một mình trong vườn.”

Tân Hoành nhìn cô, nhẹ nhàng lắc đầu, “Không, không liên quan đến em.” Thậm chí. . . Cũng không có quá nhiều liên hệ đối với Hạ Tiểu Đông. Tất cả, chỉ là khúc mắc của hai người, tồn tại đã lâu. Hoặc là, cả đời cũng không thể nói rõ, trong hai người, rõ ràng tồn tại một vết nứt rất sâu, khó có thể lấp đầy.

Tang Nhuế nắm lấy tay cô, kéo cô đi vào trong, “Đi vào trước đã, bên ngoài rất lạnh, chị cũng đã đứng bên ngoài lâu rồi.”

Tân Hoành nhẹ nhàng gật đầu, theo cô đi vào trong. Bên trong buổi tiệc vẫn ca múa mừng cảnh thái bình như cũ, tận hưởng sung sướng. Tuy vừa rồi có Tang Nhuế ngăn cản, mọi người không thể lại gần, trong vườn hoa lại rất tối, khoảng cách lại xa, bọn họ chắc không thấy chuyện gì xảy ra. Nhưng tiếng sấm vừa rồi vang lên, thâm trí còn không có cách âm, bọn họ nhất định nghe thấy. Lại vẫn đang vui vẻ bình an như vậy, trên mặt không có một chút bất an hay mất hứng, cứ như vừa rồi không hề phát sinh bất kỳ chuyện gì.

Trong lòng Tân Hoành thở dài nhẹ nhõm một hơi, đồng thời lại có một cảm giác không nói lên lời, cảm giác kia là do Dịch Tân.

Tang Nhuế lập tức lôi kéo cô chạy lên gác, rời khỏi nơi ồn ào này, vỗ nhẹ tay cô, trấn an nói, “Yên tâm, đây là Phong gia. Chuyện vừa rồi là chuyện nhỏ.”

Tân Hoành nhẹ nhàng gật đầu. Trong lòng có một hơi chưa sót, vì sao ngay cả Tang Nhuế cũng nhìn ra cô quan tâm anh, mà anh lại hiểu lầm cô? Tang Nhuế đưa cho cô một cốc nước, ngồi đối diện cô, trong mắt có chút nặng nề, “Hoành Hoành, em không lừa chị, đến bây giờ em vẫn không hiểu, vì cái gì mà Dịch Tân lại chọn chị?”

Tân Hoành nghe xong, ngược lại khẽ cười, “Đúng vậy, đến bây giờ chị cũng nghi hoặc, vì cái gì anh ấy lại cứ chọn chị?”

Tang Nhuế khẽ thở dài, trong mắt hiện lên đồng tình, “Hoành Hoành, tin tưởng em, làm người phụ nữ của Dịch Tân, hoặc là vô cùng hạnh phúc, hoặc là tuyệt đối bất hạnh, không có vùng trung gian. Nên chị phải hiểu rõ, một chị phải là người phụ nữ vô cùng hạnh phúc kia, hai là người tuyệt đối bất hạnh kia. Chỉ có hai phương án cực đoan này, không có lựa chọn khác.”

Tân Hoành hơi cúi đầu, cô cảm thấy Tang Nhuế nói rất đúng. Lúc ngẩng đầu lên nhìn Tang Nhuế, khóe môi hơi cười tự giễu, “Em không phải vẫn nghĩ rằng, chị cũng không thể lựa chọn rồi đi?”

Tang Nhuế nhìn cô, nghiêm túc gật đầu, “Đúng, trong chuyện dây dưa này, người có thể nói dừng lại, vĩnh viễn không phải chị.”

“Phong phu nhân, Tân thiếu gia sai tôi tới đón thiếu phu nhân trở về.” Có tiếng bước chân lại gần, Nguyên Thâm đang ở ngoài cửa, đứng phòng hai người đang nói chuyện. Tân Hoành liếc nhìn cửa một cái, khẽ than, đứng dậy, lại nhìn Tang Nhuế, khẽ cười nói, “Tôi nay, cảm ơn em.”

Nói xong, liền đi ra ngoài. Tang Nhuế kéo tay cô, “Hoành Hoành, Dịch Tân có lẽ không phải một người chồng thích hợp dành cho chị, nhưng mà, anh ấy lại chọn chị. Anh ấy chọn chị, chị hiểu chưa? Nếu không thể nói dừng, ít nhất cố gắng tranh thủ vì chính mình vài ngày. Chuyện quá khứ, cứ để nó qua đi, kệ nó, quên nó đi, cứ cho là hai người mới quen nhau, bắt đầu lại, có lẽ, giữa hai người sẽ xuất hiện chuyện vui.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Ba Ngày Đau Khổ 2

Tân Hoành nghe xong, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ xoay người lại cười cười với Tang Nhuế, đặt tay lên vai của cô, vỗ nhẹ hai cái, liền đi ra cửa.

Nguyên Thâm rất có chừng mực, chỉ đứng ở cửa gọi một tiếng rồi tự rời đi, lẳng lặng ngồi chờ trong xe. Tân Hoàn vừa lên xe, anh ta cũng không nói nhiều, chỉ lẳng lẽ khởi động xe. Đầu Tân Hoàn dựa vào ghế, mắt hơi hơi nhắm lại. Mà tiếng nói của Tang Nhuế lại vang lên bên tai, quên nó đi, kệ nó. . Âm thanh kia càng lớn, chuyện cũng càng hiện lên rõ ràng, mà hai chuyện lại cực kỳ mâu thuẫn, tia lửa tươi sáng, chiếu sáng qua lại. .

“Tân tiểu thư, cô được chuẩn đoán chính xác là đang mang thai rồi.” Thời điểm vị bác sĩ có nhiều năm kinh nghiệm nói kết quả, trên mặt cũng không có nhiều chúc phúc. Trong nháy mắt, nội tâm Tân Hoàn kịch liệt dao động, nhất thời vì hưng phấn và kinh hi tới qua mức nhanh chóng, mà chưa kịp phản ứng, chỉ ngo ngắc mà nhìn bác sĩ. Vị nữ bác sĩ kia nhìn về mặt hết sức ngạc nhiên của cô, một bộ dáng trở tay không kịp, khẽ thờ dài một cái. Tân Hoàn còn đang nghi hoặc khó hiểu, ngay sau đó lại nghe thấy bà ta hỏi, “Muốn phá thai sao?”

“A?” Tân Hoàn triệt để hoang mang rồi.

“Cô còn trẻ, nếu không muốn có con, nên làm tốt công tác phòng tránh, chuyện quan hệ nam nữ không có gì đáng trách, nhưng con gái thật sự cũng nên tự trọng, nên biết phá thai đối với phụ nữ sẽ tổn thương rất lớn.” Nữ bác sĩ nói xong, thậm trí không ủng hộ mà lắc đầu.

Tân Hoàn nghe xong, nhất thời có chút dở khóc dở cười. Thì ra, thì ra bác sĩ nghĩ rằng cô. . . Chưa cưới đã mang thai, dưới sự ứng phó không kịp muốn vứt bỏ đứa con. Cô hiểu rõ, liền cười khổ giải thích, “Không, tôi không phá, tôi kết hôn rồi.”

Bác sĩ nghe xong, lập tức ngừng tay cầm bút, lại nhìn cô, trên mặt tràn đầy biểu tình có lỗi, gượng cười nói, “Thật xin lỗi, Tân tiểu thư. Trong bệnh viện có nhiều người như vậy vì không cẩn thận mà mang thai, các cô ấy cũng không có ý định muốn sinh con. . .” Bác sĩ nói tới đây, lại cảm thấy được nói hơi nhiều, vội vàng vội vàng nói tới Tân Hoàn, “Chỉ là tôi nhìn cô chỉ mới có hai mươi tuổi, nhất thời không nghĩ tới cô có khả năng đã kết hôn rồi. . . Thật sự xin lỗi a.”

Nữ bác sĩ vội vàng xin lỗi cô, Tân Hoàn chỉ cười lắc đầu, nói không sao. Lại cúi đầu nhìn bụng dưới của mình còn bằng phẳng. . . Cô cùng anh kết hôn, cũng mới được hai tháng mà thôi, cô cùng anh vẫn còn chưa quen biết hoàn toàn, hiện tại lại có con, giữa hai người lại có liên hệ huyền diệu như vậy, tương lai, rất đáng chờ mong a. Tâm tình của cô vô cùng tốt, trước khi ra về còn đứng lại nói với vị nữ bác sĩ kia, “Tôi có chồng, tôi sẽ sinh nó ra.”

Thời điểm cô đi ra khỏi phòng khám của nữ thầy thuốc, còn có thể nghe được phía sau “Chúc mừng.”

Trong cuộc sống sau này, lúc cô nhàm chán cũng thường nghĩ, có lẽ nên trở lại nói với vị bác sĩ tâm tình khuyên bảo kia một tiếng xin lỗi. Thật có lỗi, lừa bà, tuy cô cũng có chồng, nhưng cuối cùng lại không có sinh đứa bé.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Ba Ngày Đau Khổ 3

Lúc cô đi ra từ bệnh viện, liền đi thẳng tới công ti Dịch Tân. Khi đó, anh đối với cô còn không phải như vậy. . . Lo lắng, cô ra ngoài cũng không cần mang theo lái xe. Dọc đường đi cô đều diễn tập ở trong lòng, nghĩ một lúc sẽ trực tiếp nói với anh “Em có thai rồi.”, hoặc là uyển chuyển một chút, lấy nhanh báo cáo để anh tự xem. Diễn tập một lần, cuối cùng cho ra kết luận là: cô không phải là người uyển chuyển, vẫn nên nói thẳng đi! Tâm tình của cô vô cùng tốt, thậm trí lúc xuống xe, lái xe còn quay đầu lại nói với cô một câu, “Cô gái nhỏ gặp chuyện gì may mắn sao? Dọc đường đi đều thấy cô đang cười.”

Cô nghe xong, có chút phát 囧 (quẫn), vội vàng thu lại khóe môi, nhưng không thu được nụ cười trong ánh mắt, sau cùng cũng bỏ qua, liền vô tư cười với lái xe rồi gạt đầu, “Đúng vậy a, đây thật sự là cực kỳ may mắn.”

Cô nghĩ, mặc cho tâm tình của cô ai cũng nhìn ra được, thậm trí khi Dịch Tân thấy cô, trên mặt cũng lập tức có một chút sương mù, từ sau bàn đi tới ôm cô, hôn lên mặt cô, “Hôm nay, tâm tình em rất tốt, là có chuyện gì vui vẻ vậy?”

Anh chăm chú nhìn cô, mặt mày hơi lộ chút ý cười. Cô nhìn, lại bị mê hoặc rồi. Quả thật không phải người uyển chuyển, mở miệng liền vào chủ đề, “Em có thai rồi.”

Nói xong, cuối cùng mới tỉnh ngộ, biết cách nói chuyện này thật sự không có một chút lãng mạn, nhin không được, trong lòng thầm cười chính mình.

Dịch Tân nghe xong, khóe môi hơi dương lên lập tức thu lại, ý cười trên mặt cũng rất nhanh liền tiêu tán, rất nhanh cơ hồ cô còn không kịp nháy mắt, lại thấy sắc mặt anh thay đổi lưỡng lự cùng trầm trọng, thậm trí anh còn hơi nhủu mi. Tay ôm trên người cô cũng giảm lực, cô cực kỳ nhạy cảm, cảm giác được, tâm tình trong lòng cũng từ từ trầm xuống. Lại vẫn duy trì nụ cười trên mặt, nói tiếp, “Em cực kỳ vui vẻ.”

Cô rất ít khi biểu đạt tâm tình của mình, nhưng lúc đó cô lại nói ra rõ ràng, thật ra cô đang ám chỉ anh, cũng là hy vọng anh có thể cho cô một chút thương tiếc, thanh toán cho cô không dễ được vui vẻ này —— cho dù đại khái là cô cũng biết, tâm tình của anh không hề giống cô.

Nhưng Dịch Tân chỉ hơi nheo mắt, lẳng lặng nhìn cô một lúc lâu, sau cùng buông cô ra, đi đến trước bàn làm việc, ấn điện thoại nội tuyến: “Tất cả lịch

trình hôm nay hủy bỏ.”

Nói xong, cũng không đợi đối phương trả lời, lập tức kết thúc cuộc gọi. Anh lại tiện tay cầm áo khoác lên, đi đến trước mặt cô, ôm lấy eo cô, dẫn cô đi ra ngoài, “Anh đưa em về.”

Hành động của anh hơi mơ hồ không rõ, cô liền mê mẩn, cũng không nhìn ra là anh đang vui hay là không vui. Nhưng anh bỏ lại công việc, tự mình đưa cô về nhà, cô vẫn nên lạc quan. Cô nghĩ, có lẽ anh cũng đang hưng phấn, chỉ là hưng phấn kia tới quá mau, nhất thời anh phản ứng không kịp. Dọc đường đi anh đều không nói gì, trực tiếp đưa cô về nhà, mới nói với cô, “Trước mắt anh còn có chút chuyện, em ở nhà chờ anh.”

Cô nghe xong, trong lòng đột nhiên cảm giác có gì không đúng, nhưng vẫn nghe theo liền gật đầu, nhìn anh rời đi, để cô ở nhà. Khi đó, cô nghĩ, anh là đang hưng phấn tới quá nhanh, cần chút thời gian thích nghi. Nhưng mà về sau, cô mới hiểu được, nếu kéo dài thời gian quá lâu, bản thân kia liền là một loại từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Ba Ngày Đau Khổ 4

Thời điểm Nguyên Thâm đưa cô về đến nhà, Dịch Tân còn chưa về. Nhà cửa rất lớn, lúc có anh, cô vội vàng ứng phó anh thật không biết rằng, không có anh ở nhà, trong lòng kia cứ một tầng lại một tầng trống rỗng dâng lên. Bởi vì, lúc có anh ở trong này, cô rõ ràng biết mình ở trong này để ứng phó anh; anh không có ở nơi này, cô không biết mình tồn tại thế nào ở trong nhà này. Tìm không thấy trạng thái tồn tại của chính mình?

Nghĩ tới đây, trong lòng Tân Hoàn xẹt qua tự giễu, cho dù là hai mươi tuổi trước cái ngày khổ sở kia, cô tuyệt đối cũng không phải như bây giờ. Hai mươi tuổi trước kia, cô vì có thể để cho trạng thái sinh tồn càng tốt, một mực cố gắng. Hai mươi tuổi về sau, cô lại buông tha đều nói không tiền, bởi vì đã không có hi vọng đấu tranh, cũng không sao cả buông tha rồi.

Không, nói như vậy là không công bằng. Cô ở cùng một chỗ với anh, cô cũng không hoàn toàn là cùng anh tranh cao thấp một hồi, nhất định là một hồi kia, hậu quả thảm thiết khiến cô nghĩ lại mà kinh; một hồi kia, anh triệt để bẻ gãy đôi cánh của cô, từ đó cô đánh mất trái tim.

Trái tim kia, cũng từng có hi vọng, có đấu tranh, có yêu, mất trái tim, cái gì cô cũng đều không có nữa rồi.

Anh để cô ở nhà, một mình đi ra ngoài, cô một mực chờ anh, trong lòng hoài nghi không yên. Bởi vì ôm hy vọng quá lớn vào tương lai, mà lại hoàn toàn không có tin tưởng, cho nên không yên. Thời gian không yên rất khó chịu, nhưng cô lại bởi vì trái tim kỳ vọng, vẫn cứ ngồi ở chỗ kia, đợi anh, đợi anh về cho cô một câu trả lời.

Đến tận buổi tối, Dịch Tân cũng không trở về; mãi đến sáng ngày thứ hai, anh cũng không về; ngày hôm sau, ngày thứ ba. . . Cô cũng là tự mình hiểu được, thì ra không yên có thể rơi xuống theo chờ đợi. Không phải vì đợi đáp án, mà là quá trình chờ đợi, không yên liền bay đi hết, thay vào đó là tuyệt vọng.

Tại sofa trong phòng anh, cô vẫn ngồi đó đợi, đợi anh ba ngày. Ba ngày trước, cô nói với anh cô mang thai, anh ném cô ở nhà, rồi đi. Trọn vẹn ba ngày, cô không nhìn thấy anh, cũng không đợi anh đôi câu vài lời. Cô là người hiểu chuyện, biết đây là câu trả lời của anh.

Anh không cần đứa nhỏ này, cho dù anh không nói gì, nhưng anh đã thật sự nói cho cô rồi. Anh không cần đứa nhỏ này, mặc kệ cô muốn bao nhiêu. Bao nhiêu luân hồi giống nhau, cực kỳ giống hai mươi năm trước.

Hai mươi năm trước, mẹ Tân Hoàn- Du Tiểu Nghi mang thai cô, cũng như vậy, đặt toàn bộ hy vọng vào cô, nhưng mà cha cô Tân Hạo lại không muốn cô.

Tân Hoàn nghĩ, có lẽ cô phải thật sự mạnh mẽ mới có khả năng sinh đứa nhỏ cho anh, giống như Du Tiểu Nghi, khẳng khái cố chấp sinh cô ra, không để ý tới ý nguyện của Tân Hạo.

Chính là sau này? Tân Hạo lưu trong trí nhớ của cô một mảnh trời đen kịt, ảm đạm không ánh sáng, trong đầu cô hai mươi năm toàn bộ đều là cố gắng thoát khỏi ông ta. Kinh nghiệm đau đớn đời trước ở đó, Tân Hoàn muốn tránh, cô chọn một con đường khác. . . thay quần áo, đi bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Gãy Cánh

Buổi chiều ngày thứ tư, Dịch Tân trở lại, đi đường mệt nhọc, gương mặt không dấu được sự mệt mỏi. Vào cửa, cũng không dừng lại, trực tiếp bước nhanh lên gác, đi tới phòng ngủ chính. Trong phòng không có ai, lão quản gia đi ở phía sau nơm nớp lo sợ.

“Thiếu phu nhân đâu?”

Anh trầm giọng hỏi, một phút kia, thật sự anh đã nhìn thấy tờ giấy A4 được đặt ở trên bàn. Anh cũng không qua lấy, vẫn đứng ở chỗ cũ, đưa lưng về phía lão quản gia, hỏi ông.

“Thiếu phu nhân nhốt mình ở trong phòng ba ngày, sáng nay mới ra khỏi cửa.”

“Cô ấy đi đâu?” Anh cũng không muốn nhìn tờ giấy mà cô để lại kia, thà rằng cứ hỏi lão quản gia. Thật ra trong lòng anh đã rõ, lão quản gia cũng không biết đến tờ giấy kia.

“Thiếu phu nhân nói, ngày muốn cô ấy quyết định, cô ấy sẽ theo ý ngài xử lý một chuyện.” Thanh âm lão quản gia có chút run. Ông đi theo vào cửa, trong lòng liền có cảm giác bất an, nhưng vẫn không chế tốt được cảm xúc, lúc này, cuối cùng cũng không khống chế được gió bão tap vào mặt, tay nắm thành nắm đấm, trong phòng yên tĩnh đến phát sợ khiến người ta còn có thể nghe được rõ ràng tiếng khớp xương phát ra.

“Cút!”

Lão quản gia cuống quýt lui ra. Cuối cùng anh cũng bước chân, đi tới chỗ tờ giấy kia. Rõ ràng chỉ là vài bước chân, anh lại cảm thấy hết sức nặng nề, đi tới rất mệt mỏi. Thậm chí khi đến nơi, anh cũng không có sức lực cầm tờ giấy kia lên. Chỉ cúi đầu, nhìn nét chữ in thể Tống (nhà Tống) cực kỳ chói mắt —— đơn xin ly hôn.

Lúc đó, Tân Hoàn đang ở trong phòng bệnh ở một bệnh viện tráng lệ. Cô vừa mới phẫu thuật, bác sĩ nói cho cô lần nữa, tình trạng của cô thật sự không cần thiết phải nằm viện. Nhưng cô nghĩ, hiện tại ngoài bệnh viện cô cũng không biết nên đi đâu. Đơn giản, tạm thời ở ngay tại bệnh viện. Lại gọi điện tới công ty giúp việc gia đình, nhờ bọn họ cho tới một người giúp việc lớn tuổi một chút. Người nói trong điện thoại, thật sự là một người giúp việc, để cho người đến chăm sóc phụ nữ vừa mới sinh con xong. (Ồ đây nói là nguyệt tẩu nhưng mình không nghĩ dịch dc thành cái gì nên để là người giúp việc, nguyệt tẩu là những người chuyên chăm sóc bà đẻ thì phải ==!!)

Cô cười khỏ, cho dù là ở trong điện thoại, cô cũng không muốn nói cho người khác biết, cô không có con rồi. Cô nằm ở trên giường, lúc này cũng thấy hơi mệt, ba ngày không ngủ, lại mới làm phẫu thuật, không bao lâu đã ngủ.

Đang ngủ mơ màng nghe được tiếng có người gõ cửa, cô dậy mình tỉnh dậy, cứ nghĩ là người giúp việc tới, liền đứng dậy ra mở cửa. Cửa chậm rãi mở ra, người xuất hiện trước mặt cô, lại khiến cô ngạc nhiên —— Dịch Tân. Anh ở đây, quả thật cô không thể tưởng tượng được.

Rõ ràng đã đợi anh ba ngày, ở yên một chỗ chờ anh. Anh cũng không xuất hiện, bây giờ, lại có thể đến đây tìm cô. Dịch Tân gất gao nhìn chăm chăm cô, trong ánh mắt gần đầy tơ máu, không biết là bởi vì mệt nhọc hay bởi một kích động gì khác. Mặt anh kéo căng ra, đúng là phần lớn thời điểm anh cũng đều có cái dạng mặt này.

Tân Hoàn nhìn không ra anh có cái gì không vừa ý. Ánh mắt của anh nhanh chóng căng nghẽn lại, giống như một con dã thu đang cảnh giác. Ánh mắt nhìn từ gương mặt trắng xanh của cô, nhìn xuống bụng cô.

Cô mặc áo ngủ, rộng rãi, nếu nhìn bên ngoài, sẽ không nhìn thấy gì. Tân Hoàn nhìn theo tầm mắt của anh, cũng nhìn xuống phía dưới bụng mình. Nhưng rất nhanh ngẩng đầu lên, nhìn lại anh, cười nhẹ, nụ cười kia có ý cười nhạo mà cũng có ý tự giễu, “Yên tâm, đã không còn.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Gãy Cánh 2

Có nói với anh. . Yên tâm? Đã không còn? Anh chỉ cảm giác thấy cảm xúc mãnh liệt dâng lên trong lòng anh, đan xen quán lại, dâng lên thật cao, uốn lượn ở trong đầu, phồng lên, va chạm khiến anh khó khăn tức giận. Anh không rõ cảm xúc này tới cùng là cái gì, chỉ có thể chắc chắn cảm giác từ sâu trong cơ thể bị kích thích, dâng trào lên, thành một dòng đục vọng hủy thiên diệt địa —— muốn phá hoại, muốn hủy diệt. Càng sâu, càng đáng sợ, anh không khống chế nổi. Cô thật sự ở trước mặt anh, mặt trắng xanh, thần sắc tiều tụy.

Anh hít một hơi thật sâu, dùng cổ họng thật lớn áp chế dã thú trong lòng. Anh nói với chính mình, cô là Tân Hoàn, là Tân Hoàn của anh, anh sẽ đối xử

thật tốt với cô, anh không thể để cho bản thân đạo đến cô, anh dần lòng lại, “Anh bảo em ở nhà chờ anh, em đã đồng ý. Tại sao lại đến đây?”

Trên mặt anh không có một tia biểu tình, Tân Hoành không tự chủ được lui về sau một bước, Dịch Tân như vậy, bề ngoài bình tĩnh, nhưng xung quanh lại chân chân thật thật tồn tại hơi lạnh thấu xương, khiến cô không thể không được muốn rời ra xa.

Cô lui về phía sau, như vậy rõ ràng muốn trốn tránh anh. Anh nhìn thấy, sự thô bạo thâm sâu ở tận trong đáy mắt mãnh liệt hiện ra, anh nhanh hơn cô, đưa tay hung hăng nắm lấy bả vai cô, kéo mạnh cô qua, giam cầm cô ở trong ngực.

Một phen kia, bị đụng phải khiến cô thấy đau. Anh lại cúi đầu nhìn cô, mắt anh cũng triệt để hồng lên, lên tiếng nói, tiếng nói kia cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi, “Em đã đồng ý với anh, em đồng ý chờ anh, vậy bây giờ vì có gì lại ở chỗ này, hả?”

Anh giận dữ, giống như là cô chọc giận anh. Đến lúc này, ngược lại cô cũng không còn sợ hãi như lúc đầu. Là cô chọc giận anh sao? Không phải! Cô hít một hơi thật sâu, cho dù bị giam ở trong ngực anh, cô không thể động đậy, nhưng lại ngẩng cao đầu nhìn vào mắt anh, không lùi bước chút nào, nhìn thẳng chăm chú vào cặp mắt màu nâu ám trầm chứa gió táp mưa rào, lạnh lùng nói, “Bởi vì em không muốn đợi.”

Bởi vì em không muốn đợi. Nói năng có khí phách. Khuông mặt xinh đẹp của Dịch Tân rốt cục hoàn toàn trầm xuống, thậm trí tức giận rõ ràng vừa rồi cũng không thấy. Tân Hoành chỉ có thể nghe thấy tay anh nắm thành nắm, âm thanh khớp xương rung động. Nhưng lời nói của anh lại đột nhiên trở lên ôn nhu, anh nhìn cô chăm chú, gắt gao. Lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ, cực kỳ giống một thanh niên (Ta không hiểu là cái gì “Gian giường trẻ”, ta bừa vào thôi ==!!), đang động tình khi đó, ôn nhu che chở, “Anh cho em một cơ hội nữa, rút lại những lời em vừa nói.”

Rõ ràng là anh đang giận dữ, cô biết; anh mãnh liệt áp chế, cô cảm giác được. Nhưng cảm xúc trong mắt anh lại hoàn toàn trái ngược với ôn nhu, cảm giác tương khắc cùng tồn tại của anh, cơ hồ là một loại tồn tại vận vẹo.

Trong lòng Tân Hoành rung mình một cái, sợ dĩ cô có thể thân nhiên nhìn thẳng Dịch Tân tức giận, cho dù tức giận kia có thể khiến cô thương tích đầy mình, nhưng lại khó có thể hạ xuống được loại tồn tại vận vẹo này, duy trì trái tim trấn định.

Một khắc kia, cuối cùng cô cũng sợ hãi, Dịch Tân như vậy, như vậy rõ ràng sự giận dữ sắp hủy diệt Dịch Tân, lại cứ dùng sự ôn nhu như thế che mắt cô, cô thật sự cảm thấy cơ thể phát lạnh, đó là từ sâu thẳm trong nội tâm sinh ra hàn khí, từ trong mà ra, giống như những đám mây dày đặc, hung hăng bao phủ lấy cả người cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Gãy Cánh 3

Đã từng, cô thật sự cực kỳ dung cảm. Cho dù trong lòng sợ hãi, sợ hãi, nhưng vẫn nghe theo trái tim chính mình, không vứt bỏ, không rời bỏ.

“Em không muốn.” Đè xuống sợ hãi trong lòng, cô vẫn lựa chọn nhìn thẳng vào mắt anh, bình tĩnh nói ra lập trường của mình. Anh vốn đang dốc sức ôm cô, khóa chặt cô, cố chấp mà giữ lấy, lúc này cơ thể hai người dính chặt không có chút khe hở nào. Nhưng ba chữ vừa rồi của cô, rốt cuộc đã đẩy lý trí của anh căng ra xa chỉ còn lại một sợi dây cuối cùng, sợi dây kia, yếu ớt không chịu nổi một chút kích động.

Anh nhìn chăm chăm cô, trong mắt giống như đang đốt lên một ngọn lửa, giống như chỉ cần cô dám không nghe theo, anh có thể đốt cháy cô. Ngón tay thon dài của anh dùng lực nắm lấy cằm của cô, khiến cô không thể thoát, mặt cô nằm gọn trong tay anh. Anh nhìn cô đang nhúu mày vì đau, tiếng nói trầm thấp đến dọa người, “Nói, nói em muốn ngoan ngoãn theo anh trở về.”

Hành động thâm trầm của anh thật sự đạo cô sợ, nhưng nếu thật sự bị đạo thì không nói không chừng cô cũng thỏa hiệp rồi. Đáng tiếc không phải, cô còn đang bị anh làm tổn thương, ánh ném cô vào trong phòng tối không có ánh nắng mặt trời, mặc kệ miệng vết thương cũ của cô bị xé rách vỡ ra, đồng thời ở trong bóng tối không ánh nắng trở lên thối rữa. Nếu muốn nói đến sâu sắc, tổn thương kia vượt xa so với độ sâu sợ hãi. Cô không muốn tổn thương nữa, cho nên cô muốn vượt qua nỗi sợ hãi kia. Hạ quyết định, ánh mắt cô, lộ ra bản tính, đó chính là tính bướng bỉnh lý lợm, bình thản mà ngạnh tiếp anh, gằn từng chữ, “Em nói, em không muốn! Em không muốn lại ở cùng một chỗ với anh!”

Một câu, rốt cuộc, cô rốt cuộc đã phá vỡ trò đất của anh. Đời người, tình yêu, đến cùng chịu đựng được bao nhiêu từ chối, bao nhiêu vứt bỏ? Lần đầu tiên Dịch Tân cảm thấy tình cảm của mình bị từ chối, bị cô mạnh mẽ ném trên mặt đất. Nếu bị vứt bỏ chỉ là tình cảm, vậy sẽ thế nào? Nhưng lại không có nếu. Bởi vì tình cảm gắn liền với trái tim, Tân Hoành từ bỏ tình cảm của anh, còn có vứt bỏ trái tim của anh.

Lần đầu tiên, anh cho biết rõ ràng chân tình của Dịch Tân anh, mà cô Tân Hoành chẳng thêm ngó tới, cô ném xuống nghiêng nát. Một giây sau, Dịch Tân bỗng nhiên ôm chặt ngang lấy cô, động tác thô bạo, không quan tâm vùng vẫy của cô. Anh ôm cô, bước nhanh ra cửa.

“Anh đã cho em lựa chọn, em đã không muốn, vậy anh liền lấy lại quyền lợi lựa chọn của em, từ nay về sau, em không cần lựa chọn, không thể nào lựa chọn!”

Lời của anh, tựa như lời nguyên của địa ngục sâu thẳm, thoáng chốc cô bị sợ hãi cực lớn bao phủ, nhất thời nói không nổi nửa chữ. Mãi đến cửa phòng bệnh, anh đột nhiên dừng bước, ngăn cản đường đi của anh, là người giúp việc vừa tới. Người giúp việc cũng hơi lớn tuổi, thấy quấy rầy hai người bọn họ, lúc đầu sững sờ, bị ánh mắt thô bạo của Dịch Tân dọa sợ tới mức cơ thể chấn động, ngược lại hiểu rõ ra, cuống quýt ngăn cản, “Ôi trời! Đang làm cái gì vậy? Sản phụ vừa sinh xong, cần được tĩnh dưỡng thật tốt, không thể dùng động tác mạnh như vậy! Cậu trẻ tuổi, mau, mau bỏ cô ấy xuống!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Gãy Cánh 4

Lời nói của người giúp việc, rốt cuộc cũng nhắc Tân Hoành, cô phục hồi lại tinh thần, cuống quýt mạnh mẽ đẩy Dịch Tân ra. Nhất thời Dịch Tân không phản ứng kịp hành động mạnh mẽ của cô, liền buông cô ra. Tân Hoành nguy nguy hiểm hiểm rơi xuống đất, bởi vì lực đẩy mạnh nên cô không đứng vững, lao đảo vài bước. Bọn họ vốn đang đứng ở cửa, cô lao đảo một chút liền đụng phải khung cửa. Tay Dịch Tân liền giữ chặt cô, cô cả kinh chấn động, vội vàng dùng cánh tay kia, cố sức đẩy cánh tay đang giữ cô ra. Tay anh bị cô đẩy ra. Cô lập tức xoay người, dứt khoát. Chạy trốn. Nhất thời không khí bị đông lạnh. Một giây sau, vang lên một tiếng súng, kèm với tiếng hét chói tai của phụ nữ.

“A!”

Tân Hoành bối rối cứng ngắc đứng tại chỗ, trái tim đập mạnh mẽ, sợ hãi, không biết từ đâu trở lại. Cô quay đầu lại, vừa quay đầu lại tư thế của anh xông vào trong mắt cô, từ đó cô đời đời kiếp kiếp bị gong xiềng. Sau này, cô chạy không thoát.

Mặt anh bình tĩnh trở lại, bình tĩnh sắp như ôn nhu, thậm trí anh còn cười với cô, giống như trong lúc ôn tồn nói chuyện với người yêu. Nhưng mà tay anh, tay phải, thật sự đang cầm một khẩu súng lục. Họng súng, chính xác đang chỉ vào đầu người giúp việc. Người giúp việc kia, cho dù cô mới lần đầu gặp, cũng chỉ được vài phút, cô thậm trí còn chưa kịp nói chuyện cùng, bà liền nhìn tới khẩu súng của anh miệng hướng nói.

“Đừng, đừng! Tiên sinh tiểu thư, hai người là vợ chồng, là chuyện nhà, không liên quan đến tôi!”

Người giúp việc lớn tuổi mặt đã có nhiều nếp nhăn, lúc này Tân Hoành mới nhìn kỹ bà. Bởi vì bà quá sợ hãi, gương mặt trắng xanh, ánh mắt cũng không không chế được, bên trong có chút nước, vì biểu tình kích động kia của bà, nước mắt càng hiện ra rõ ràng. Người giúp việc muốn quay đầu cầu xin Dịch Tân, anh cũng không bình tĩnh, tay thêm lực, trầm giọng nói, “Không được nhúc nhích!”

Người giúp việc bị dọa đến thân thể cứng ngắc, chỉ có thể cầu xin thương xót mà nhìn Tân Hoành, “Cô gái, xin cô thương xót, không nên làm loạn nữa, không nên làm khó, những người như chúng tôi không thể so với các cô, tôi còn phải nuôi sống gia đình, ông nhà tôi còn đang nằm trên giường bệnh, con trai đi làm ở bên ngoài, bị tai nạn lao động. . .”

Thanh âm người giúp việc lạnh lẽo thương xót. Đúng vậy, bà đã đứng ở bên ở sống chết, một bên sống, một bên chết. Thanh âm kia, chính là vùng vẫy giữa chết kêu gọi một tia sống sót. Tân Hoành ở tầng này, là vì phòng bệnh xa hoa, phòng ít, người còn ít hơn. Rất yên tĩnh, nhưng vẫn làm người khác kinh ngạc, đã có người đứng ở cửa phòng bệnh, nhìn xung quanh. Nhưng mà bọn họ, nhìn được chỉ là một người mặc áo ngủ rộng rãi ở trong hành lang, tóc rối tung một người phụ nữ đã tuyệt vọng. Dịch Tân và người giúp việc đứng ở trong phòng, chỉ có một mình Tân Hoành đứng ở ngoài hành lang. Vừa rồi, cô cũng mới chỉ chạy đến ra cửa, mới bước ra hành lang. Bởi vì đã biết rõ chống cự không được, muốn trốn, lại, ngay cả chạy trốn cũng trốn không thoát.

“Em xác định, em được đi sao?” Tiếng nói của anh nhẹ nhàng, kèm theo trào phúng, anh nắm quyền sống chết, quan sát cô, như một con kiến, “Đi được sao? Lại có ít nhiều sinh mạng, giống như em, vì em, không còn mạng rồi. . . Cơ hội tồn tại? Chỉ là, do em chọn!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Gãy Cánh 5

Hai người, đứng đối diện bên trong bên ngoài cánh cửa. Dịch Tân thanh thanh đậm đậm mà nhìn gương mặt trắng bệch bất lực của cô, trong mắt cô có nước mắt, nước mắt kia còn đang run rẩy.

“Em hiểu tính anh, đúng không?”

Toàn thân Tân Hoành tuyệt đối rét lạnh, tay nắm lại, tất cả đều là mồ hôi lạnh. Anh nói đúng, cô hiểu tính anh, nói được là làm được; nhưng mà cô cũng

không hiểu anh, không hiểu anh tới cùng là coi cô như cái gì, là gì trong mối quan hệ hôn nhân này, rốt cuộc anh cho cô vào vai một nhân vật như thế nào.

Cô nhìn anh, cố gắng không chế thân thể, nhưng lại vẫn run rẩy như cũ, cô không khống chế nổi mình. Giờ phút này, cuối cùng cô cũng thừa nhận, đối với Dịch Tân, cô không phải đối thủ của anh, không bao giờ phải. Giữa bọn họ cách xa qua mức, bắt đầu đã là một sai lầm, mà lại càng trí mạng tại cuộc vướng mắc sai lệch này, cô không thể nào kêu ngừng, chỉ cần anh còn nguyện ý, cô phải cùng anh tiếp tục dây dưa, mặc dù cô đau khổ.

Dịch Tân nhìn cô, cũng không mang theo chút cảm tình nào, dù là nửa phần thương tiếc, ánh mắt lạnh lùng khóa chặt cô, chờ cô tới gần anh, xin anh tha thứ. Cả người anh nhìn qua, trong lòng đã tính trước mọi việc. Cô sớm đã bị tuyệt vọng bao phủ, chỉ còn cách nhận rõ sự thực. Cô biết, cô không đi được, cho dù có nhiều người lại vì cô mà mất đi cơ hội tồn tại, cô cũng không thể thoát khỏi anh, cô vẫn không thể đi được. Chỉ vì, trò chơi này, Dịch Tân còn chưa nói dừng. Chỉ vì anh chưa nói dừng! Cô sụp mắt xuống, nhìn chăm chú mặt đất thật lâu, cô đang chờ đủ thời gian, thu lại nước mắt. Rồi sau đó, cô mới ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nói, “Em về với anh. Về sau, anh bảo em ở nơi nào, em liền chờ ở nơi đó.”

Cô nói xong, cũng chủ động đợi người đàn ông kia đi đến. Trong mắt, bình tĩnh không dao động. Bởi vì trong ánh mắt không còn tình cảm, tự nhiên bình tĩnh được không nhiễm phong trần. Nhưng, bóng dáng, cũng không có sinh khí.

**

Hồi tưởng quá tốn thời gian, quay về thời điểm cô cảnh giác, đã thấy Dịch Tân trở về, đang dựa vào cửa phòng nhìn cô. Rõ ràng giống như không để ý, Tân Hoành lại cảm giác cả người mình như đang bị anh nhìn thấu. Về mặt anh, cô vĩnh viễn không nắm lấy được. Cũng tốt, giờ phút này tuy về mặt anh lạnh nhạt, nhưng cô cũng không dám cho rằng anh đã hết giận. Cô vội vàng từ sofa đứng lên, sửa lại nụ cười trên mặt, “Đã về, em đi chuẩn bị nước tắm cho anh.” Nói xong, đi tới phòng tắm.

“Tân Hoành, tới bây giờ em cũng không đặt anh ở trong lòng sao?”

Phía sau, tiếng nói ôn nhu nhẹ nhàng của anh, lại khiến cô đột nhiên dừng bước. Tội danh này lớn quá, cô không nhận nổi. Cô hơi hơi khép chặt mắt, lúc này mới quay đầu, nhìn Dịch Tân, nói, “Kể từ lần đêm nay tên Hạ Tiểu Đông, là em của mẹ kế em, từ nhỏ đã chó cạy chủ. Hiểu rõ nhất chuyện ba em cùng Tân Giác giờ trò chuyện đôi với em. Bởi vì cho tới bây giờ chưa thỏa mãn, hôm nay gặp em một mình, nhìn không được thù cũ thêm mới. Anh giúp em đánh gãy tay hắn ta, em cảm thấy sáng khoái, nhưng đây chỉ là chuyện cũ, em cảm thấy không đáng làm bẩn tay anh.”

Cô thấy anh chỉ nhàn nhạt nhìn, nghĩ một chút, lại thêm một câu, “Nếu như hôm nay muốn đánh gãy tay hắn, đánh bể đầu hắn không phải anh, em nhất định sẽ không ngăn cản, em sẽ chỉ ở một bên vỗ tay tỏ ý vui mừng.”

Hết phần "Gãy cánh".

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chiến Tranh Lạnh 1

Cô cho rằng, cô đã trả lời vấn đề của anh, cũng giải thích rất tốt rồi. Nhưng mà, cực kỳ rõ ràng, anh không hài lòng. Ánh mắt anh nhìn cô vẫn thâm trầm như cũ, chỉ nhàn nhạt mà hỏi lại, “Tại sao lại không chứ?”

Cô sững sờ, “Hả?”

Thân thể anh cũng đã đứng thẳng, chậm rãi hướng về phía cô, ánh mắt như chìm ưng gấu khóa chặt cô, dường như muốn nhìn thấu cô, không cho cô giữ lại một điểm, “Anh nói, vì sao lại không ở một bên nhìn, vỗ tay tỏ ý vui mừng?”

Tân Hoành trừng lớn mắt, nhìn anh, nhất thời không thể lý giải anh đang nói cái gì. Anh lập tức đến gần trước mặt cô, hai tay nâng mặt cô, tình tế vuốt phẳng, động tác tao nhã xinh đẹp, cúi đầu ôn nhu mà nhìn cô, “Vì sao?”

Trong ánh mắt anh là cực hạn ôn nhu cùng cực hạn xinh đẹp, lẫn lộn, cùng Dịch Tân tồn tại, lại khiến Tân Hoành sợ hãi trong lòng, nhìn không được. . . Cuống quít lui về phía sau. Anh không dùng lực khống chế cô, cô thành công thoát ra, nhìn ánh mắt anh vẫn đang kinh nghi, cô thật sự sợ bộ dáng âm dương quái khí loại này của Dịch Tân. Cô miễn cưỡng nở nụ cười với anh, “Anh mệt rồi, em đi chuẩn bị nước tắm cho anh.”

Nói xong, giống như chạy trốn vào phòng tắm.

“Em dám!” Rốt cuộc Dịch Tân cũng hung hăng trầm tiếng nói, Tân Hoành đột nhiên dừng bước, “Em dám trốn!”

Anh nói xong đã đi đến trước mặt cô, đã không còn ôn nhu như trước, mà lại hung hăng nắm lấy vai cô, mặc cho tức giận không vui bốt chút nào đánh úp về phía cô, “Nói, nói ngay lập tức, nói cho anh biết vì sao!”

Anh đột nhiên kỳ quái, đột nhiên thô bạo thất thường, cô không phải không quen, nhưng mà đêm nay, chuyện cũ dữ dội kéo đến, cô đã cảm giác trái tim

đột nhiên tăng thêm vài tầng đau đớn. Lúc này, anh lại đối với cô lộ vẻ ngoan độc mạnh mẽ, cô không nhìn được ủy khuất, nhìn lại anh, rơi nước mắt. Đúng cho dù là ủy khuất, ủy khuất đến phát khóc, cô vẫn không chịu nói ra lời. Mặc kệ là tố cáo của anh vẫn lại vì chính mình chống đối, cô chỉ là không nói ra lời. Cũng không tránh thoát khỏi anh, mặc cho chính mình rơi nước mắt với anh.

Số lần cô khóc trước mặt anh, thật sự, có thể đếm trên đầu ngón tay. Dịch Tân hung hăng nhìn chăm chăm giọt nước mắt kia, rốt cuộc, đáy mắt phát hỏa mãnh liệt, mãnh liệt, thật sự nhìn cô rất lâu, cũng không có thêm một động tác, thậm chí, lực trên tay dần dần buông xuống. Rồi sau đó, ở lúc đốm lửa kia trở lên mạnh nhất lại bị dập tắt xuống, quay về yên lặng.

Anh buông cô ra, nhếch môi cười với cô, nụ cười kia, cực kỳ trào phúng, cũng là tự giễu, “Tân Hoàn, em có biết, đêm nay cực kỳ buồn cười? Buồn cười, Phong Dương nói với anh em không muốn anh là thương người khác vì em lo lắng cho anh! Buồn cười, vậy mà anh lại tin như vậy! Buồn cười, anh một đường phóng từ xa về, thậm chí còn nghĩ tới giải thích sự thô lỗ của anh trước! Buồn cười, toàn bộ đầu là anh tự cho mình là đúng! Trong mắt Tân Hoàn em, anh thậm trí còn không phải chồng em, làm sao có lo lắng vừa nói đây?!”

Rõ ràng là quanh người thô bạo, trên mặt có cười, vốn là tổ hợp đáng sợ, Tân Hoàn nhìn anh, nhưng đã không còn một chút sợ hãi như trước, thậm trí, trong lòng nổi lên cảm giác khác thường, cô hơi trầm ngâm, mới phát hiện, cảm giác kia, là đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Chiến Tranh Lạnh 2

Dịch Tân nhìn cô, cười, nụ cười kia như có cảm tình, lại cũng như không có quan hệ. Trong mắt vẫn có ngoan độc và mạnh mẽ, nhìn chăm chăm cô, cuối cùng lại buông lỏng nắm đấm, chỉ xoay người, rồi đi. Bóng dáng của anh, tiếng bước chân của anh, rốt cuộc cũng làm cô bình tĩnh. Trong tích tắc đấy, thậm trí cô còn chưa kịp nghĩ, theo bản năng đuổi theo anh. Anh đi xuống lầu, cô cuống quýt đuổi theo, bước chân quyết liệt của anh, bước chân bối rối của cô. Hai thanh âm hỗn tạp, vang vọng trong biệt thự đêm khuya. Anh đi cực nhanh, mắt thấy anh đã đi xuống lầu, đến phòng khách, như muốn ra khỏi cửa, Tân Hoàn hoảng hốt, kêu to, “Dịch Tân, đừng đi!”

Bước chân của anh hơi ngưng lại, trong khoảnh khắc cả người dừng lại, nhưng chỉ là trong khoảnh khắc, một lát sau, anh lại nhấc chân, muốn đi ra ngoài. Tân Hoàn hoảng hốt, cắn răng, hung hăng đá bay giày, mắt thấy giày từ từ lăn trên cầu thang, có tiếng vang. Cô nhân tiện ngồi trên cầu thang, hô nhỏ, “A, đau quá!”

Dịch Tân nghe được, quả nhiên lập tức dừng bước, xoay người, vội vàng nhìn về phía cô, ánh mắt xẹt qua lo lắng. Thấy cô chỉ ngồi trên cầu thang, anh nhủ mi, trầm giọng tức giận nói, “Em gạt anh?”

Anh ở lại, nhất thời trong lòng cô không có vui mừng mãnh liệt, mà tất cả không vui cùng hiểu lầm giữa cô và anh kéo đến mạnh mẽ, cô đi qua anh, hỏi ức của riêng cô. . . Cho dù sắc mặt anh đến bây giờ vẫn không tốt, nhưng anh ở lại. Cô nhớ lại, cũng đứng lên, liền chân không đi xuống bậc thang, đi đến trước mặt anh.

“Không còn cách, em muốn anh ở lại, chung quy là cái gì lăn xuống đây. Anh hy vọng em thực sự bị ngã sao?”

Cô đứng ở trước mặt anh, rõ ràng nhìn ánh mắt sợ hãi của anh, nhưng lại nói ra lời khiêu khích với anh. Anh nhủ mày, cũng không nói gì, cô lại nói tiếp.

“Thật xin lỗi.”

Anh hung hăng nhìn chăm chăm cô, “Thật xin lỗi cái gì?”

Anh gần như muốn nhìn thấu anh mắt cô, cô hít một hơi thật sâu, lại ngẩng đầu lên, nhìn thẳng anh. Cảm tình cô dành cho anh có lẽ phức tạp, cô chỉ biết là, cô muốn anh ở lại. Có lẽ anh ở lại, thậm trí cũng không thể nói với cô một lời an ủi nào, nhưng cô biết, cô muốn anh ở lại bên cạnh cô. Có lẽ là vì vừa rồi, anh lộ ra ánh mắt tuyệt vọng đau lòng với cô, lại có lẽ. . . Là cô, bản thân không muốn rời xa anh. Anh ở đây, mặc kệ là tốt hay xấu, cô cũng ở cùng một chỗ với anh, không cần một mình chìm trong quá khứ, kịch liệt đau đớn, cũng không thể tự mình thoát khỏi. Cô nhìn thẳng anh, bình tĩnh mà nhìn vào trong mắt anh, “Thật xin lỗi, em khiến anh hiểu lầm. Nếu hành vi của em khiến anh hiểu lầm, em sẽ thay đổi, anh. . .”

“Đủ rồi!” Thanh âm đau đớn của anh cắt ngang cô, “Tân Hoàn, rốt cuộc em muốn cái gì?!”

Cô bị anh dọa sợ tới mức toàn thân chấn động, sửng sờ ngẩng đầu nhìn anh.

“Rốt cuộc anh phải làm cái gì, em mới có thể vui vẻ, em mới có thể đối với anh một chút thật lòng? Dù chỉ là một chút!” Anh nhìn cô, ánh mắt hơi hồng, bên trong gió nổi mấy phun, anh mặc cho gió bão kia chảy ra, “Bây giờ em hãy làm, hãy nói cho anh biết, việc kia không phải vì lấy lệ với anh sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Chiến Tranh Lạnh 3

Cảm xúc mãnh liệt của anh đến quá nhanh, trong nháy mắt giống như ngọn lửa, thiêu đốt đến mức mạnh mẽ, tình thế mạnh mẽ kia đủ để lòng người sợ tới mức hung hăng va chạm vào đầu. Nhất thời trong đầu ô một mảnh bối rối, bối rối kia lại pha chút đau đớn, phản ứng duy nhất của cô là hung hăng lắc đầu với anh,

“Không phải, không phải như thế.”

Bởi vì kích động, trong lời nói có chút run rẩy. Lúc này, ngược lại là cực kỳ giống không đủ lo lắng.

“Không phải như thế? Được, anh cho em cơ hội cuối cùng, em nói cho anh biết, ngay bây giờ nói cho anh biết, là như thế nào!” Anh hung hăng nhìn chăm chú cô, cho dù chỉ là trong ánh mắt, cũng là không buông rời giữ lấy cô. Giờ phút này, anh triệt để không chế không nổi ma quỷ trong lòng nữa rồi. Có cái cảm tình mãnh liệt gì đó muốn trào ra. Dừng lại tại cổ họng, nó nghẹn ở đó, không ra được. Vì thế lại một lần nữa, cô đối mặt với anh, không nói. Trầm mặc. Có lúc là bình tĩnh, là giữ bình tĩnh. Nhưng lúc này, nó lại thật sự khiến trong lòng Dịch Tân dâng lên một trận sóng to gió lớn. Anh nhìn cô, ánh mắt hơi sung đỏ, nhìn ánh mắt của cô muốn nói lại thôi, cực kỳ giống thẹn trong lòng. Thật ra rất đơn giản, thật ra anh chỉ muốn cô nói một câu, trong lòng cô có anh, chỉ cần đơn giản như vậy. Nhưng mặc dù lời nói đơn giản như vậy, cô cũng cự tuyệt nói ra, tình nguyện dùng xấu hổ trầm mặc che dấu. Phút chốc trong lòng lạnh thấu, ma quỷ trong lòng kia mãnh liệt trào ra. Anh dùng lực nắm chặt tay, không, anh không thể tiếp tục đối mặt với cô. Mãnh liệt xoay người, mang theo một đạo không khí sắc bén. Bình hoa cổ vo gió trong tay rơi xuống đất, va chạm với mặt đất tạo ra tiếng vang, mảnh vụn vung lên, đâm vào da thịt.

“A!”

Anh đi nhanh ra ngoài, bước chân không dừng lại chút nào, không để ý tới âm thanh nặng nề vang lên trên sàn phía sau. . . Một buổi tối, anh sẽ không bị lừa gạt lần thứ hai!

“Trời ơi, thiếu phu nhân!”

Phượng quân gia vừa ra sân sau kiểm tra, vừa vào tới cửa lại nhìn thấy Tân Hoàn ngã trên sàn, cô dùng tay chống đỡ cơ thể, nhưng trên sàn, là một đồng mảnh vỡ gốm sứ, mà Dịch Tân cũng không để ý cứ thế đi ra ngoài. Trong lòng cả kinh, quân gia nhìn không được hết lên. Dịch Tân nghe được tiếng bối rối của quân gia, trong lòng căng thẳng, đột nhiên quay đầu, đã thấy Tân Hoàn ngã ngồi bên cạnh bình gốm vỡ vụn, cô cầm lấy tay trên mặt đất. Trừ tiếng thét chói tai lúc đầu, lúc này cô cực kỳ an nhàn bình tĩnh, chỉ cần chặn môi, hơi cúi đầu nhìn mặt đất. Bộ dáng ủy khuất của cô khiến tâm anh xoắn xýt, cho dù trong lòng còn có tức giận, nhưng vẫn bước nhanh về phía cô. Tân Hoàn xòe tay ra, nhìn vết thương trong lòng bàn tay bị mảnh vỡ đâm vào, có máu thấm ra. Vừa rồi, mảnh sứ trên mặt đất bắn lên, cắt vào chân cô, nhất thời cô bị đau, không nhìn được liền ngồi xuống, lại không để ý trên mặt đất toàn mảnh vỡ. Một hồi kia, quá đau, cô cuối cùng lại gất gao cắn môi, không có hô ra đau đớn. Cô biết, hiện tại cô làm cái gì, trong mắt anh đều là lừa gạt, không phải là sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chiến Tranh Lạnh 4

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn lên trên cằm chân của cô, một mảnh sứ vỡ đâm vào trong thịt, có máu chảy xuống; trên tay cô cũng thấm hồng. Ánh mắt anh co rút mạnh mẽ, bên trong giống như còn thô bạo hơn lúc này. Tân Hoàn không dám nhìn anh, chỉ cúi đầu chăm chú nhìn mặt đất. Tức giận trong lòng anh cuối cùng cũng không có bạo phát, chỉ thờ dãi một hơn, ôm lấy cô từ trên mặt đất, lên gác.

“Gọi điện cho Phong Dương, bảo cậu ta tới đây, lập tức! Lập tức!”

Quân gia lúc đầu vẫn sững sờ giữa lúc bọn họ tranh cãi, lúc này nghe được mệnh lệnh của Dịch Tân, thân thể sợ tới mức run lên, rút cuộc hồi phục lại tinh thần, vội vàng chạy đi gọi điện, “Dạ, vâng!”

Đối với đàn ông mà nói, nhất là đối với đàn ông đã có vợ mà nói, nửa đêm là khoảng thời gian tốt. Lại cứ có người không hiểu, vẫn cứ vào thời khắc xuân thời lúc nửa đêm quấy rầy người khác. . . Phong Dương không tình nguyện, trong lòng tràn đầy bất mãn chạy tới Dịch gia, lúc đó, Dịch Tân đang ngồi trên sofa trong phòng khách hút thuốc, khói mù mờ ảo, cả người anh vây quanh mùi cỏ thuốc cảm giác tinh thần có hơi sa sút. Phong Dương tức giận nói, “Dịch Tân, anh cả đêm không ngủ được tìm đến em muốn tìm thuốc an thần sao? Em đây đề nghị anh trực tiếp uống thuốc chuột là đơn giản nhất, khỏe mạnh suốt đời!”

Dịch Tân giương mắt nhìn anh, trong mắt đông lạnh không nói lên lời. Phong Dương sợ tới mức trái tim khỏe mạnh nhảy dựng lên, tuy anh lớn lên từ nhỏ

với Dịch Tân, nhưng đến nay vẫn chưa mò mẫn thấu tính nết con người này, nếu anh thật sự đụng vào huyệt sống của người kia, không chừng Dịch Tân thật sự sẽ nổ súng. . . Vội vàng không có cốt khí mà cười làm lành, “Just a joke!” (chỉ là đùa thôi)

Lúc này, Dịch Tân mới lại nhìn điều thuốc ở trên tay, thản nhiên nói, “Em đi lên xem Tân Hoàn đi.”

Biểu tình trầm trọng của Dịch Tân, cùng tiếng nói trầm trọng, khiến Phong Dương thân là bác sĩ, sứ mệnh trong lòng nháy mắt theo đáy lòng sống lại, như vậy, nửa đêm anh ra ngoài, là vì cứu người, như thế coi như là cao thượng. Nhưng, lúc Phong Dương vào phòng ngủ nhìn thấy Tân Hoàn, khi đó mọi ý nghĩ đều bị hung hăng đánh nát rồi. Đúng vậy, Tân Hoàn bị thương, lại bị thương ở chân và tay, đây chỉ là ngoại thương phổ thông, cho dù là Dịch Tân cũng có thể xử lý giúp cô, cần bản không cần gọi anh đến. Những thứ này cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là, Dịch Tân thật sự đã xử lý bằng bó giúp cô rất tốt rồi! Người nào tới nói cho anh biết, hiện tại anh, hai giờ đêm, chạy tới nơi này để làm cái gì?! Tân Hoàn đang ngồi ôm đầu gối ở trên sofa, thấy Phong Dương ngoài cửa, vội vàng ngồi lại, xấu hổ mà cười trừ, “Thật xin lỗi, làm phiền đến em rồi.”

Ánh mắt cô ôn nhu mà tràn ngập áy náy, ngược lại khiến Phong Dương xấu hổ không biết nói gì nữa, chỉ có thể lắc đầu mà nhìn mảnh vải trắng trên tay cô, cứng ngắc mà giật nhẹ khoe miệng, “Không sao, chỉ là ít nhất cũng nên để lại một chỗ cho em tới băng bó. . .”

Tân Hoàn nhìn tay chân mình, cũng thấy xấu hổ, không biết nên nói gì. Chỉ là Phong Dương tức giận Dịch Tân, vô ý khiến không khí trở nên xấu hổ, vội vàng nói sang chuyện khác, “Gi kia, em còn cho rằng Dịch Tân chỉ biết làm người khác bị thương, không ngờ cũng biết băng bó a!”

Phong Dương nói vô ý, Tân Hoàn nghe xong lại cảm thấy bên trong có ẩn ý. Dịch Tân đã thật sự xử lý miệng vết thương, mới vừa rồi, anh đối với cô, cẩn thận như thế, cẩn thận mà lấy ra mảnh vụn, cẩn thận mà khử trùng, cẩn thận không làm đau cô, động tác trầm ổn mà cực kỳ nhanh, để cô không bị chịu đau lâu. Rõ ràng động tác ôn nhu như vậy, nhưng mặt của anh lại lạnh lùng, một chữ cũng không nói ra. Cho nên, cô thật sự không hiểu anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Chiến Tranh Lạnh 5

Phong Dương nhìn Tân Hoàn, trên mặt cô luôn có nụ cười nhàn nhạt, không có vui vẻ cũng không có chua xót, cũng chỉ là nhàn nhạt, người ngoài nhìn vào, có lẽ sẽ cho là thanh nhả, thỏa mãn. Nhưng Phong Dương lại cảm thấy, bản thân thỏa mãn có thể đổi cách nên nói ra, ví dụ như, không oán trách anh ấy. Không oán trách anh ấy? Cô đối với Dịch Tân, đối với cuộc hôn nhân cùng Dịch Tân không còn ôm hy vọng sao?

“Phong Dương, không phải em cũng cho rằng đêm nay chị. . .Không ủng hộ anh ấy, là điều vô cùng không hay?” Tân Hoàn nhẹ nhàng hỏi anh. Phong Dương nhíu mày hỏi lại, “Chị thật sự nghĩ rằng là vấn đề đêm nay sao?”

Cô nghe xong, hơi cúi đầu, Phong Dương thở dài trong lòng, “Tân Hoàn, nếu chị vẫn còn đang giận Dịch Tân, tức giận kia cũng đã hai năm rồi, còn chưa đủ sao?”

Tân Hoàn nghe xong, lại nâng đầu, nhìn Phong Dương, biểu tình có chút bất đắc dĩ, “Em nghĩ rằng chị và em có tư cách tức giận sao?”

Phong Dương bị chặn lại. Tại sao cô lại nghĩ như vậy, Dịch Tân khiến cô đến trình độ này sao? Trong lòng Phong Dương hung hăng khinh bỉ anh ta!

“Tân Hoàn, chuyện hai năm trước thật sự chỉ là chuyện ngoài ý muốn, Dịch Tân cũng không nghĩ lại làm cho chị hiểu lầm sâu sắc như thế. . .”

“Hiểu lầm?” Tân Hoàn nhìn anh, cười lắc đầu, “Phong Dương, thật sự hiểu lầm, chỉ là hành vi đều không phải xuất phát từ chân tâm mới tạo thành kết quả. Nhưng, sự kiện kia, chị và Dịch Tân, hành vi của hai bọn chị đều xuất phát từ thật lòng. Chị không thể để co con mình sinh ra trong một tình huống mà người cha không chờ mong nó, Dịch Tân. . . Chuyện anh không tiếp nhận đứa con này là thật, cho nên. . .” Cô nói tới đây, hít một hơi sâu, “Cho nên, ngay sau khi anh biết được chị mang thai, lập tức bay đến Áo, đi gặp người phụ nữ thật sự trong lòng anh ấy.”

Phong Dương không biết nên nói tiếp như thế nào. Tân Hoàn lại nói, “Phong Dương, em cũng có vợ, em nên biết, trong tình yêu không nên có hiểu lầm. Yêu là yêu, không thích là không thích. Có lẽ là tạm thời say mê, nhưng sự thật là sự thật, không thể lay động, cũng sẽ không bị thời gian che dấu.”

Phong Dương hoàn toàn bị ngăn lại. Có đôi khi, anh cũng không thể không thừa nhận, Tân Hoàn quả nhiên là con cháu của nhà ngôn ngữ học, lời nói này thật có thể khiến người ta á khẩu không trả lời được! Có đạo lý chết tiệt! Ở sâu trong nội tâm, Phong Dương thật sự muốn nói đôi lời vì Dịch Tân, nhưng, Dịch Tân lại thật sự không có chuyện gì tốt có thể nói! Làm hại anh, rõ ràng không liên quan đến chuyện của anh, cũng đi theo tôi tà mà về. Xăm xít mà chạy ra khỏi cửa, đã thấy Dịch Tân đang đứng ở ngoài hành lang, ánh mắt kiên cố sâu sắc, nhìn theo phương hướng của anh, trên tay đã không còn thuốc lá. Phong Dương buông buông tay, bất đắc dĩ mà lắc đầu nhìn anh một cái, cũng không nói gì, tự mình rời đi. Dịch Tân đứng ở ngoài hành lang, mắt nhìn chăm chăm cánh cửa đóng chặt, cũng không tiến lên, cứ như vậy nhìn cánh cửa. Tân Hoàn ngồi ở trên sofa, cũng nhìn chằm chằm cánh cửa rất lâu, sau đứng dậy, lại khẽ thở dài, cuối cùng lại ngồi xuống. Vì thế, một đêm kia rất lâu, phía bên trong cánh cửa có cô, bên ngoài có anh, hai người cũng không có cử động, chỉ nhìn cánh cửa kia những vẫn không thể mở ra.

Chương 29: Chiến Tranh Lạnh 6

Tân Hoàn biết, tình huống trước mắt là, cô và Dịch Tân rơi vào chiến tranh lạnh. Mạnh mối duy nhất là, Dịch Tân không nói chuyện với cô. Không hơn, toàn bộ những cái khác đều như cũ. Nên cùng giường thì cùng giường, nghĩ muốn bắt nạt thì bắt nạt. . . Duy chỉ không nói chuyện cùng cô! Tuy nhiên bình thường anh cũng không nói nhiều, có khi nói ra càng chọc tức cô. . . Khỏi bay, nhưng Tân Hoàn nghĩ đã có chồng rồi, muốn ôm anh thì ôm ấp anh, nghĩ muốn nụ hôn của anh thì hôn anh, ở trên giường, cùng anh làm hết toàn bộ mọi chuyện tình thân mật. . . Trên thực tế, lại đang ở vào trạng thái giận anh. . . Cô liền cảm thấy, Dịch Tân cái người đàn ông này, quá tỉnh minh(Thông minh nhanh trí) rồi! Có khả năng tức giận, chiến tranh lạnh không quan hệ, lợi ích một điểm cũng không bỏ qua! Tân Hoàn quần ở trong chăn, “Thần vận” (ò thì chuyện cấm trẻ em, nói này hoa mỹ nhờ ==!!) đi qua, nghe trong phòng tắm có tiếng nước, bất đắc dĩ mà nhìn trần nhà. Trời ạ, cô còn cho rằng buổi tối hôm ấy anh không đẩy cửa tiến vào, lương tâm bực phát a?! Tại sao lại cho rằng anh nguyện ý mà buông tha cô một buổi tối, sẽ nguyện ý tha cô một thời gian lâu một chút a?! Dịch Tân là người thông minh lạnh lợi như vậy. . . Nếu bởi một điểm không thoải mái liền cho cô một chút không gian, kia. . . Không phải hai năm qua cô có rất nhiều tự do sao a! Tiếng nước dần dần ngừng, Tân Hoàn nghiêng đầu, nhìn về hướng phòng tắm. Người đàn ông đi ra từ phòng tắm, nửa người dưới chỉ quấn một chiếc khăn tắm, thủy châu(nước thôi mà ạ) nhỏ giọt từ trên đầu, đến cơ bụng sáu múi rắn chắc ở nửa người trên (ở đây ghi cơ bụng tám múi chắc đếm cả hai khối ngực >^<). Cho dù không tình nguyện, Tân Hoàn muốn không thừa nhận cũng không được, Dịch Tân thật sự có dung nhan như thiên sứ, đáng người như ma quỷ. Đương nhiên trọng yếu vẫn lại là bản tính ác ma! Dịch Tân thấy tầm mắt của cô dừng ở trên người anh, cũng không có biểu tình gì, chỉ lập tức đi đến phòng thay đồ, giống như trong phòng không có người này là cô vậy. Nhưng cũng không đếm được bao nhiêu lần, trừ lúc hôn cô, ôm ấp cô, yêu cô là lúc có chút nhiệt tình, ở tình huống bình thường, cũng không thật sự coi cô như tồn tại. . . Đến bây giờ Tân Hoàn cũng không có ít nhiều phần nộ hoặc thương tâm, chỉ là bất đắc dĩ mà trở mình chuyển tầm mắt. Anh không nói chuyện cùng cô, cô lại cứ nói. . . Nay tới cùng là anh bất đắc dĩ hay vẫn lại là cô bị ai a?!

“Điền Tinh muốn kết hôn, chị ấy muốn em làm phù dâu. . .”

Cô cố ý tạm dừng, anh không như suy nghĩ của cô đi ra từ phòng thay đồ, cho dù chỉ là lạnh lùng nhìn cô. . . Ài, quả nhiên cô đánh giá cao bản thân, xem nhẹ anh rồi! Ánh mắt uy hiếp đều vô tác dụng, anh nhất định dẫn đo cô không dám đồng ý! Cô chỉ có thể không hứng thú mà nhìn không khí, tiếp theo tự quyết định, “Đương nhiên, là em không có đồng ý. . . Em nghĩ anh khẳng định không muốn đi làm phù rể, em cũng không thể cùng với người đàn ông khác. . . Xưng hô có thân mật ám chỉ như vậy. . . hình dạng xuất hiện. . .”

Cô nói tới đây, anh đã thay quần áo xong, rút cuộc đi vào tầm mắt cô. Nhưng chỉ nhàn nhạt mà nhìn cô, giống như anh không nói chuyện cùng cô, nhưng là nguyện ý tốn thời gian nghe cô nói chuyện, đã là ban ân rồi. Đã từng, bất bình như vậy, cũng là hung hăng đã kích tự tôn của Tân Hoàn, nhưng hiện tại, cô đã không còn cảm giác gì rồi. Cho nên, có đôi khi thích ứng cũng là chuyện cực kỳ đáng buồn, không biết ngày nào đó làm cho con người cả ngày khi phách đều không có. Cô không có khí phách nhìn ánh mắt cao ngạo của anh giải thích tiếp, “Nhưng là người hợp tác hai năm, chị ấy mời, em cuối cùng vẫn phải đi một phen. . .”

Cô nói tới đây, thật sự nhìn thẳng vào mắt anh, trịnh trọng hỏi, “Anh đồng ý đi cùng em không?”

~Hết phần "Chiến tranh lạnh"~

Chương 30: Cái Gọi Là Phụ Diễn 1

Anh rời đi, cũng không trả lời. Cô nằm ở trên giường, cố gắng nói với chính mình, cô hỏi như vậy, không phải tính toán anh đi cùng cô. Cùng nhau đi, cùng nhau xuất hiện ở trong mắt mọi người, có lẽ về sau cô cũng không thể làm chuyện tương tự, ngay cả khách mời cũng không được. Dịch Tân có thân phận đặc biệt, cho dù là xuất phát từ an toàn hay là cái gì khác, bọn họ không thích hợp một mình xuất hiện ở bên ngoài. Cho nên, anh không để ý tới cô, cô không chỉ không sao, ngược lại nên thở dài nhẹ nhõm một hơi. Ừm, đúng là như vậy, cô chỉ là nói với anh một tiếng, nói cho anh chuyện là như vậy, không phải thật sự muốn dẫn anh ra ngoài! Cô mới không cần a! Anh cự tuyệt xuất hiện cùng cô trong vòng luẩn quẩn của cô, cô một chút cũng không để ý! Nhưng, trong lòng nhịn không được vẫn đau nhói như cũ, xông lên mắt. Cô chỉ cảm thấy ánh mắt chua xót nóng đến khó chịu, không nhịn được khó chịu, đột nhiên đứng dậy, chạy vào phòng tắm. Ào ào xôn xao, tiếng nước, liền làm thế giới hiện tại của cô; dần dần tràn ngập hơi nước, cả người trim trong hơi nước, chỗ ướt át nơi ánh nắng kia rút cuộc cũng rơi xuống rồi. Tiếng nước rất lớn, cho nên cô cũng không nghe được âm thanh trong phòng ngủ. Là Dịch Tân quay lại. Từ trước tới nay anh hành sự quả quyết, gần như không có thay đổi quyết định. . . Nhưng lúc này, anh đã quay trở lại. Đẩy cửa ra, cô không có ở trên giường, liếc nhìn phòng tắm, ánh mắt anh tối sầm lại, không có dừng lại, mở cửa rồi đi.

Hôn lễ của Điền Tinh được cử hành tại một nhà hàng quốc tế, chủ rẻ, nghe nói là nhân viên quản lý cấp cao của xí nghiệp Khóa Quốc. Bạn bè hai bên, đều là người có máu mặt. Về chủ rẻ, Điền Tinh cũng không nói nhiều với cô. Tân Hoàn nghĩ, có lẽ tuy hợp tác hai năm, tóm lại cũng không phải quan hệ quen thân. Hai người cũng muốn giữ lại một chút, ví dụ như cô cũng không nói việc nhà cho Điền Tinh vậy. Lúc Tân Hoàn một mình đi đến, gặp được Nghê Sinh mặc bộ lễ phục màu sâm banh kéo một người đàn ông coi như anh tuấn. Nghê Sinh thấy cô, trong mắt liền hiện lên cái gì đó, không giống oán giận lúc ban đầu, cũng không giống với ôn hòa khi nhìn Tân Giác, mà cô hoàn toàn không hiểu. . .Không cam lòng. Đúng, là không cam lòng. Tân Hoàn xem như là người mẫn cảm, lập tức cảm thấy ánh mắt Nghê Sinh nhìn cô, bên trong tựa như không cam lòng, giống như cô lấy mất cái gì nên thuộc về cô ta . . . Tân Hoàn không hiểu, trên mặt cũng cười khẽ, chào hỏi, “Nghê Sinh.”

Phản ứng của Nghê Sinh lại ngoài dự kiến của cô, chỉ hừ lạnh với cô, “Sao thế? Chồng cô không tới cùng sao? Vẫn lại vì người đàn ông kia chỉ lừa gạt cô, không muốn xuất hiện cùng cô?”

Tân Hoàn nghe xong trong lòng cả kinh, lập tức phản ứng lại. Đúng vậy a, tại sao cô lại xem nhẹ tiếng tăm của Dịch Tân a? Anh mang cô tham dự tiệc sinh nhật Phong Dương, chính là mang danh phận của cô, công bố ra bên ngoài. . . Cũng quả thật rất nhanh! Nghê Sinh nhất định đã biết rồi. Hôn nữa biết cực kỳ cụ thể. . .Tân Hoàn nghĩ tới đây, trong lòng thấy hơi đáng. Thật không hiểu Nghê Sinh có thân phận như thế nào, luôn luôn có thể nói được quan hệ giữa cô và anh cụ thể như vậy, từ lúc đầu bao nuôi, đến lúc này là phu diễn (làm cho có nể). . .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Cái Gọi Là Phu Diễn 2

Nhưng Tân Hoàn là một người không cho phép người khác khiêu khích, cho dù Nghê Sinh thật sự nói đến điểm yếu của cô, cô cũng sẽ không để cho cô ta biết. Tân Hoàn nhìn về phía Nghê Sinh khẽ mỉm cười, hỏi lại, “Ý của cô là, chồng tôi dùng hôn nhân để phu diễn tôi?”

Nghê Sinh nhất thời bị chặn họng, bực mình, lại không nói lên được lời gì, về mặt mang biểu tình muốn phản bác mà lại không thể phản bác lại, thật là bực tức. Cuối cùng chỉ có thể kéo người đàn ông bên cạnh, nghênh ngang kiêu ngạo rời đi. Tân Hoàn nhìn bóng lưng bọn họ khẽ mỉm cười. Lại đột nhiên thấy một người phục vụ đi tới, lễ phép nói với Tân Hoàn, “Tân tiểu thư, tiểu thư Điền Tinh mời cô đến phòng trang điểm cô dâu một lát.”

Tân Hoàn nghe xong khẽ cau mày, cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu. Lúc Tân Hoàn nhìn thấy Điền Tinh, khi đó Điền Tinh đang đứng ở trước gương, đưa lưng về phía cửa phòng, toàn thân sang trọng. Chỉ là ngoài ý Tân Hoàn, trong phòng, chỉ có mình Điền Tinh. Không có thợ trang điểm, cũng không có bạn bè. Đây hình như không phải trang thái nên có của cô dâu a. . .Điền Tinh nghe thấy động, quay đầu, nhìn Tân Hoàn, mỉm cười. Cũng không nói chuyện, chỉ là đưa tay về phía cô. Tân Hoàn thuận theo mà đi tới, đi đến trước gương. Gương, trang sức áo cưới vừa nhìn là biết do chính tay một nhà thiết kế nổi tiếng làm, cô dâu ở bên trong, là người đẹp nhất mà cô đã gặp qua Điền Tinh. Nhưng giữa lòng mày lại là do dự cùng hoang mang, lại thật sự là. . .Giống như đã từng quen biết. Cái loại ánh mắt này, đến mức sợ hãi, lại không bỏ xuống được, Tân Hoàn quá quen thuộc, giống như ngày đó cô quen Dịch Tân, cô có thể nhìn thấy bất kỳ lúc nào ở trong gương. Lúc này, người ngoài thấy được, lòng sẽ lưu luyến không yên, lại không biết nên nói gì. Trái lại Điền Tinh nhìn gương cười, nói, “Tân Hoàn, em biết không? Khả năng chị bị xem như vợ hai.”

Tân Hoàn cả kinh, hơi mở to mắt, nhìn ánh mắt Điền Tinh ở trong gương.

“Mấy ngày trước, chị đi cục dân chính, là muốn đi lấy chứng nhận kết hôn cùng người đàn ông kia.”

Tân Hoàn vẫn lẳng lặng nhìn người trong gương, chờ cô nói tiếp.

“Vốn định là lấy giấy chứng nhận rồi làm một bữa tiệc nhỏ, không cần xa hoa, không cần diễm lệ, chỉ là nghỉ thức, thay mặt củi gạo dầu muối tương dấm chua trà về sau. Chỉ là không nhận được giấy chứng nhận, tiệc này vẫn cử hành như cũ, chẳng qua là người đàn ông khác. . .Trước kia, dù mong cũng không dám có đàn ông.”

Một chút đáng lòng dâng lên, đáng lòng kia, chỉ cần hiểu không cần nói, chỉ là vì câu nói kia của Điền Tinh __trước kia, dù mong cũng không dám có đàn ông. Dù mong cũng không dám có đàn ông, sau cùng lại cương quyết mà kéo tay nhau đi vào địa ngục hôn nhân. Cuối cùng, anh ta có biết không, hôn nhân là chuyện cả đời a? Điền Tinh lại đột nhiên nở nụ cười, cười đến trong sáng, quay đầu, đối mặt nhìn Tân Hoàn, “Nhưng, chị biết, anh ta, ở cùng anh ta chị sẽ có cuộc sống no đủ, mặc kệ sau này ra sao, ít giờ phút này, chị thật sự vui mừng.”

Điền Tinh cao hơn Tân Hoàn một chút, lúc này Tân Hoàn khẽ ngẩng đầu nhìn cô, về mặt sững sờ. Điền Tinh lại nắm tay cô, trịnh trọng nói, “Tân Hoàn, nghe chị Điền khuyên một câu, không được vì sợ hãi mà phủ định ý muốn trong lòng. Hôm nay, lúc này gọi em đến, chỉ là muốn em chứng kiến, hôm nay, Điền Tinh chị vui vẻ mà chờ được gã, về sau sẽ toàn tâm toàn ý mà trả giá, không lùi bước; ngày khác, sẽ chờ kết thúc không hoàn mỹ, Điền Tinh chị cũng sẽ không hối hận.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Cái Gọi Là Phu Diễn 3

Diễn Tinh là người miền bắc, ánh mắt sang ngời, bên trong có hơi thở mạnh mẽ. Phòng rất lớn, chỉ có hai người bọn họ, lúc này, giọng Diễn Tinh cực kỳ giống như đang tuyên đọc, như đang tuyên đọc một chân lý. Tân Hoành nghe xong, trong lòng không tự chủ được sinh ra kính nể. Không nên bởi vì sợ hãi mà phủ định ý muốn trong lòng. . . Trong lòng dâng lên cảm xúc mãnh liệt, cuối cùng lại hung hăng áp chế xuống, chỉ miễn cưỡng nở nụ cười nhìn Diễn Tinh, “Kết quả nhất định sẽ hoàn mỹ! Kết hôn a, đòi hỏi bản thân phải chuẩn bị tốt.”

Diễn Tinh hí mắt cười với cô, hàm ý kéo dài. Lúc này cửa phòng bị đẩy ra, bước vào là một người đàn ông mặc lễ phục màu đen, dáng người cao to, tướng mạo mặc dù không xuất sắc, nhưng toàn thân lại có khí chất tinh anh. Tân Hoành hiểu ra, nhìn anh ta khẽ cười nói, “Chúc mừng!”

Lúc này, Diễn Tinh mới ở bên tai cô cười khách sáo, “Tân Hoành thật thông minh a! Bây giờ mới giới thiệu được, đây là Phương Tuấn, chú rể; đây là Tân Hoành, đồng nghiệp rất thân của em!”

Phương Tuấn gật đầu lễ phép với Tân Hoành. Tân Hoành nói với anh ta, “Em còn có một vài việc, đi ra ngoài trước một lát, đứng lúc anh vào, chăm sóc thật tốt vợ của anh.”

Lại quay đầu mỉm cười với Diễn Tinh, lúc này mới rời khỏi phòng, để cho hai người có không gian riêng nói chuyện. Phòng trang điểm của cô dâu ở tầng trên cùng của phòng Tổng Thống, phòng tiệc của khách ở tại tầng ba, sau khi Tân Hoành đi ra, muốn quay lại phòng tiệc đợi hôn lễ bắt đầu, vào thang máy đi xuống, nhưng tinh thần vẫn dừng lại ở lúc nói chuyện với Diễn Tinh vừa rồi. Trong lòng có buồn khổ. Vì sao tất cả mọi người đều nhìn ra cô ngưng ngừng hả? Tang Nhue nhìn ra được, được rồi, cô ấy vốn là chuyện gì cũng biết. . . Nhưng lại ngay cả Nghe Sênh, Diễn Tinh, rõ ràng cô không có nói qua điều gì với bọn họ, lại đều có thể nhìn ra hoàn cảnh của cô. . . Chẳng lẽ, chẳng lẽ cô thật sự không vừa ý như thế sao? Không vừa ý? Vậy cái gì mới vừa ý đây? Chẳng lẽ không có Dịch Tân là như ý sao? Bản thân lại bị cách nghĩ này làm cho hoảng sợ, không tự chủ được cô hung hăng lắc đầu. Không, không, không phải như thế!

“Đình!”

Đứng lúc thang máy ngừng lại, cửa mở ra, cô không có nghĩ nhiều, liền bước chân ra ngoài. Bên ngoài thang máy có người, Tân Hoành nhìn thoáng qua bọn họ, không chú ý, lại chỉ nghe phía sau có giọng nói: “Tiểu thư, đây là tầng 8.”

Tân Hoành dừng bước lại, quay đầu, thấy số trên thang máy quả nhiên là 8, trong lòng càng thêm ảo não, phiền muộn, không nghĩ nhiều, chỉ tức giận mà quay lại thang máy. Lúc này cô mới chú ý tới, vừa rồi nhắc nhở cô là một người đàn ông mặc tây trang đen, cùng bạn là một người đàn ông giống như vậy, trong thang máy, cũng chỉ có ba người bọn họ. Tân Hoành lúc này mới tỉnh táo lại một chút, nghĩ tới vừa rồi, hai người này căn bản không ở trong thang máy lại gọi cô quay lại. Nhất thời cảm thấy hơi bất an, nhưng trong tích tắc cô hồi tỉnh ấy, chỉ cảm thấy có vật lạnh lẽo cứng rắn đặt ở bên hông, bên tai, là âm thanh uy hiếp đè thấp,

“Không được nhúc nhích!”

Tân Hoành thoáng khép mắt, liền nhìn thấy phía sau thắt lưng mình đã có một con dao găm sắc bén. Cô cảm thấy trầm xuống, đã thấy người đàn ông khác lại bấm số “3”, như vậy, thang máy lại tiếp tục đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Cái Gọi Là Phu Diễn 4

Bất cóc? Trong lòng Tân Hoành liền hoang mang, lo sợ, nhìn không được hỏi hện, không nên kiên cường ra lệnh không cho tài xế đi theo. Nhưng là tham gia hôn lễ, mọi người đều đi cùng bạn trai, cô lại đi cùng tài xế. . . Rất dọa người a! Không, hiện tại không phải là lúc nghĩ tới cái này. Tân Hoành không dám làm vậy, chỉ gắt gao nhìn chăm chú vào cửa thang máy, cố gắng tự trấn định suy nghĩ. Nếu lát nữa cửa thang máy mở ra, cô nên làm gì? Số tầng lại đi xuống, 3, 2, 1.

“Đình!”

Nhưng trong nháy mắt của mở ra, thậm trí Tân Hoành còn chưa kịp hành động, cũng chỉ cảm giác vai mình bị người khác dùng lực bóp mạnh, cả người bị ép vào trong lòng người đàn ông dữ tợn. Dao găm bên hông vẫn còn, bên tai lại có âm thanh trầm thấp ngoan độc, “Ngao ngoan nghe lời, nếu không

thì, cá chết lưới rách!”

Cô bị người này cưỡng ép ra khỏi thang máy, trong đại sảnh người đến người đi, hầu hết đều là người có thân phận. Nhưng mà người ngoài cũng không nhìn qua cô, đáng vẻ cô cùng người cưỡng ép đi theo bên cạnh nhìn qua, chỉ là một đôi tình nhân thân mật, giây phút khó khan. Tân Hoàn không dám mạnh mẽ kêu cứu, chỉ có thể ngoan ngoãn mặc cho người kia sắp xếp. Trong lòng hai người kia hình như cũng có chút sợ hãi, con người đều như vậy, một khi đã sợ hãi, động tác không tự chủ được sẽ thô lỗ, Tân Hoàn chỉ cảm thấy bị kéo đi quá nhanh, bước chân thậm chí không theo kịp. Trong lòng đang dần dần tuyệt vọng, lại nghe được thanh âm quen thuộc, thanh âm kia, ngay lập tức, giống như âm thanh tự nhiên, gửi đến, cứu giúp.

“Nguyên Thâm, ở chỗ này chờ tôi.”

Là anh! Tân Hoàn đột nhiên cảm thấy được cảm xúc tuôn trào trời nghiêng đất lệch ở trong lòng, kêu gào, là lưu luyến mãnh liệt. . . Dịch Tân! Nhưng mà cô không được phép. . . Người cưỡng ép cô rõ ràng biết Dịch Tân, nhưng không có nghĩ đến sẽ gặp người đàn ông này ở đây, trong lòng sợ hãi càng thêm bối rối, trên tay đã không lưu tình, liền đâm vào da thịt mềm mại kia đúng mực. Tân Hoàn chỉ cảm thấy bên hông kịch liệt đau, muốn kêu đau, miệng lại bị người này bịt chặt, bên tai lại một lần nữa cảnh cáo, “An phận chút! Nếu không thì, sẽ lấy mạng người trước!”

Đầu dao đã đâm vào cơ thể cô, cô vẫn bị lôi kéo cưỡng chế đi về phía trước, giày cao gót giẫm trên mặt đất, rõ ràng là bối rối không thể khống chế thanh âm, mỗi bước đi, cô chỉ cảm thấy càng thêm đau đớn. Cứ như vậy, cô biết, cô lướt qua Dịch Tân rồi. Trong lòng sinh ra chua xót, trong tích tắc cùng anh gặp thoáng qua đó, cuối cùng cô cũng biết, cuối cùng cũng thừa nhận, thật sự là thật, cô thật sự hi vọng có thể vĩnh viễn ở lại bên anh. Nhưng. . . Vẫn cứ bỏ lỡ, cô bị người đó cưỡng ép đi ra khỏi khách sạn, cách anh, càng xa. Mắt đau nhức, có nước mắt rơi xuống. Một phút trước, dù bị dao đâm bị thương, cô cũng không có khóc; nhưng, ngay sau đó, cô rời xa anh, cuối cùng cô cũng không chịu được rơi nước mắt. Một phút kia, cô mới biết được, cô sợ hãi, không phải sợ bất cóc, mà là sợ rời xa anh. Dịch Tân cũng không biết bản thân tại sao lại ở chỗ này, rõ ràng vẫn chưa đồng ý tới cùng cô, lại cứ không muốn làm việc, cả đầu đều là cô, nghĩ muốn cô, nghĩ không muốn để cô tới tham dự hôn lễ một mình, một người nhìn người khác nắm tay. Dận Nguyên Thâm đợi ở đại sảnh, Dịch Tân nhân tiện một mình hướng về phía thang máy, lướt qua đáng người quý quai của ba người kia, khi đó anh có hoài nghi, tiếng bước chân của cô gái kia không được bình thường. . . Chỉ là, anh không phải là người nhiều chuyện, cũng tự nhiên cũng không phải người vô vị mà dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Cái Gọi Là Phu Diễn 5

Dịch Tân vào thang máy, ấn số “3”, ngón tay thon dài bỗng nhiên dừng lại trên phím số kia, cả người không hiểu được mà bị ngừng trệ, trong đầu bắt chợt hiện lên cái gì, nhưng mà mới vừa rồi người phụ nữ lướt thoáng qua anh kia, mặc một bộ lễ phục màu xanh ngọc, không nhìn được liền toàn thân chấn động. Tân Hoàn. . . Nhưng trong lúc anh thất thần, cửa thang máy đã đóng lại, anh thầm mắng một tiếng, phần nộ điên cuồng bùng nổ, đâm mạnh vào vách thang máy, là trút giận, nhưng lại cực nhanh ấn xuống tầng “2”. Thang máy dừng lại ở tầng hai, Dịch Tân không chút do dự lao ra, chạy thẳng về phía cầu thang bộ, vịn tay một cái, người gần như nhảy xuống. Chạy ra khỏi thang máy, tổng cộng cũng mất khoảng 30 giây, anh đã xuống tới đại sảnh tầng một. Nơi anh đi qua, người xung quanh chỉ cảm thấy không khí bên cạnh cũng trở lên sắc bén. Nguyên Thâm vốn là ngồi trên ghế sofa ở đại sảnh, đột nhiên từ xa nhìn thấy Dịch Tân đi vòng vèo, đứng dậy, đang chuẩn bị đến nghênh đón, còn chưa kịp bước, đảo mắt, Dịch Tân đã chạy ra khỏi khách sạn. Dịch Tân ra khỏi khách sạn, lướt mắt đảo qua, liền thấy ở trong bãi đỗ xe, Tân Hoàn đã bị người khác kéo lên một chiếc xe tải màu xám. Dịch Tân thầm mắng một tiếng, động tác lại không dừng lại chút nào, lập tức chạy về phía bãi đỗ xe. Lúc anh đến, chiếc xe tải màu xám vừa mới khởi động, đi khỏi. Trong mắt Dịch Tân hiện lên sự thô bạo. Mưa gió sắp đến. Tân Hoàn bị người khác mạnh mẽ đẩy vào trong xe tải, nhìn thấy trong xe sớm đã có người đợi, mà người này, cô một chút cũng không xa lạ, đúng là Hạ Tiểu Đông. Tay phải của hắn ta vẫn đang bó thạch cao, gương mặt hắn lại tàn nhẫn không cân xứng với cánh tay gầy yếu, tàn nhẫn, thấy Tân Hoàn, liền cười hung dữ, “Tân Hoàn, lại gặp mặt.”

Tân Hoàn vốn bên sườn thắt lưng bị thương đau đến cau mày, lúc này thấy Hạ Tiểu Đông, ngược lại giãn ra, cười trào phúng, “Ông cho là, ngoài những thủ đoạn bỉ ổi này của Hạ gia nhà người, còn có thể thường xuyên gặp tôi sao?”

“Bốp!”

Tân Hoàn chỉ cảm thấy má phải kịch liệt đau đớn, người đã bị ngã về một bên, kết quả đụng phải ghế phía trước, mà đồng thời bị người khác dùng lực mạnh lôi kéo, về mặt gian xảo mạnh mẽ bức cô. Giờ phút này, trong lòng Hạ Tiểu Đông có chút khoái cảm vận vẹo. Chẳng bao lâu sau, đến nơi hắn mong đợi, chẳng qua cũng giống như hiện tại vậy, nắm giữ Tân Hoàn, ví như cô nghe lời hắn, nhân tiện hắn đối với cô thật tốt, Trầm Ngõng có thể đối với cô ôn nhu nhiều như vậy, hắn cũng có thể đối với cô ôn nhu nhiều như thế; nếu như cô không nghe lời, hắn sẽ như hiện tại, giáng xuống một bạt tai, đánh tới khi nghe lời mới thôi, ai cũng không ngăn cản hắn được! Tân Hoàn cũng không có hé răng, không có Trầm Ngõng, hắn muốn đánh liền đánh! Hắn hài lòng nhìn má phải in dấu tay đỏ sẫm của Tân Hoàn, thỏa mãn mà bật cười – đó là ngón tay hắn, Hạ Tiểu Đông hắn cuối cùng cũng có thể đánh được cô rồi! Nhưng không nghĩ tới, trước mắt đột nhiên có bóng mờ hiện lên, má trái liền thấy đau, như bị đồ sắc bén đâm vào. Hắn theo bản năng dùng tay trái sờ lên, chỉ cảm thấy trong tay dính dính, xòe tay ra, chỉ thấy trong lòng bàn tay là máu. Trong lòng hắn chấn động, nhìn Tân Hoàn, lại thấy cô tự phi tự tiểu nhìn hắn, tay trái đang giơ lên, ngón áp út có một chiếc nhẫn kim cương hình tròn kích cỡ như quả trứng chim bồ câu, mặt trên nhiễm máu, lại không thể che được hào quang cao quý như cũ. Cô, cô dám cùng nhẫn kim cương cắt mặt hắn!

Chương 35

Nghĩ tới đây, trong lòng sinh ra tàn nhẫn, không một chút lưu tình, cánh tay liền muốn bóp cổ cô. Cũng không nghĩ tới, Tân Hoành lại dễ dàng tránh được, ngược lại tóm lấy tay phải còn đang bó thạch cao của hắn, dùng lực vận lại. Cánh tay đem đó bị Dịch Tân bẻ gãy lại bị đau, Hạ Tiểu Đông nhìn không được kêu thê lương, “A!”

“Rắc rắc!”

Tân Hoành nhìn Hạ Tiểu Đông, trên mặt cười, trên tay lại tàn nhẫn mà dùng lực, lại bẻ gãy cánh tay hắn.

“Hạ Tiểu Đông, trước kia tôi đã nói qua với ông, nếu tôi rơi vào tay ông, vậy thì ngọc nát đá tan đi”

Hạ Tiểu Đông đau đến mức mồ hôi trên trán ứa ra, hai người ngồi phía trước lại không có động tĩnh gì, Hạ Tiểu Đông nhìn không được chửi ầm lên, “Các người là người chết sao?! Tôi tốn tiền thuê mấy người tới để làm cái gì?! Mẹ nó! Giúp lão từ phá hủy kỹ nữ này!”

Ngồi phía trước, đứng là hai người cường ép Tân Hoành ra khỏi khách sạn, hai người đẩy cô về ghế sau, sau đó giao cho Hạ Tiểu Đông, một người lái xe, một người ngồi ở ghế phía trước cạnh tài xế. Ghế sau cũng chỉ có Hạ Tiểu Đông và Tân Hoành, vì vậy Tân Hoành mới có thể lợi dụng thương tổn chưa lành của Hạ Tiểu Đông, lợi dụng tay phải bó bột của hắn, miễn cưỡng uy hiếp hắn. Tân Hoành nghĩ, dù sao đã rơi vào tay hắn, nhất định sẽ bị hành hạ, vậy thì trả thù trước đi! Dùng hết một giây sau cùng báo thù cho tương lai trước! Không nghĩ tới, hai người phía trước không có nghe lệnh, toàn tâm lái xe chú ý tăng tốc, người đàn ông ngồi ở ghế phụ quay đầu, cau mày nói, “Hạ Tiểu Đông, ông yên lặng chút đi! Dịch Tân đuổi theo rồi!”

Tân Hoành nghe xong, động tác trên tay bỗng dừng lại. Trong đầu nhất thời trống rỗng, chỉ theo bản năng mà quay đầu, đã thấy ở phía sau, một chiếc xe Bentley màu đen đuổi sát theo, đúng là Dịch Tân rồi. Trong lòng nhất thời có cái gì thấm vào, giống như bị chôn khiến người ta không hít thở được, Tân Hoành cũng không cảm giác được gì, không cảm giác được cơn đau bên hông, không cảm giác được hận thù đối với Hạ Tiểu Đông, giờ phút này, cô chỉ muốn trở về bên cạnh anh – chỉ một suy nghĩ như vậy, đắm chìm tất cả sinh mệnh của cô.

“Shit!” Cả người Hạ Tiểu Đông lại xao động, cũng mặc kệ động tác của Tân Hoành, chỉ nghiêng người về phía trước, lấy dao găm, kè vào cổ Tân Hoành, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Cô đã nói, chẳng qua, ngọc nát đá tan!”

Ánh mắt Dịch Tân hung hăng nhìn chằm chằm về phía chiếc xe phía trước, giờ phút này, cả người anh đã trở nên đơn giản, giống như tất cả khả năng sinh mạng đều đang tập chung xuống hai chân. Nhìn thấy, xung quanh dần trở nên hoang vu, anh liền không giữ lại, dưới chân liền đạp thật mạnh, nhẹ nhàng đánh tay lái, liền dễ dàng vượt lên phía trước chiếc xe tài màu xám mà anh vẫn theo đuôi. Lướt mắt thoáng nhìn, khóe môi khẽ nhếch lên, tay lái gọn gàng xoay chuyển, dưới chân đột nhiên giẫm phanh.

“Két!”

Chiếc Bentley cứ như vậy mà dừng lại phía trước xe tải, bất ngờ không đề phòng.

“Két!”

Lái xe tải theo bản năng gắt gao đạp phanh, mới có thể tránh khỏi hai xe va vào nhau. Trán vẫn bị đập vào kính chắn gió. Hai người ngồi phía trước còn chưa kịp phản ứng, lại chỉ nghe thấy hai tiếng súng vang lên, gần như đồng thời, thủy tinh vỡ vụn, hai người chỉ cảm thấy ngực đau nhức, tức giận trong lòng bạo phát, lại không có sức lực, chỉ có thể nằm úp sấp run rẩy đau đớn.

Chương 36: Cái Gọi Là Phụ Diễn 7

Dịch Tân liên tiếp bắn hai phát súng, động tác không chậm lại chút nào, mở cửa xe, xuống xe, bước về phía sau xe tải, mở cửa. Động tác liền mạch lưu loát, không khí liên quan xung quanh tựa như cũng giống như được huấn luyện trở nên nghiêm chỉnh. Động tác của anh như sét đánh, không kịp che tai, Hạ Tiểu Đông hoàn toàn không phản ứng kịp, chỉ nghe thấy tiếng cửa bị kéo, theo bản năng tăng thêm sức lực trên tay, cảm giác như gặp phải vật cản

mềm mại, liền nghe được một âm thanh đau đớn trong không khí, ngoài cửa xe Dịch Tân nguy hiểm nheo mắt, ánh mắt gắt gao khóa tới người phụ nữ trong tay hắn, Hạ Tiểu Đông rút cuộc phục hồi lại tinh thần, trong lòng trở lên sợ hãi. Dịch Tân, tại sao anh ta lại ở đây? Lúc này, anh ta hẳn là phải cùng Tân thị ký hợp đồng mà! Hắn thậm trí không dám nhìn vào ánh mắt tàn nhẫn của Dịch Tân, chỉ có thể cố gắng trấn tĩnh sợ hãi trong lòng, càng dùng lực nắm chặt con dao trên tay, không chể Tân Hoàn. Đứng, đứng, chỉ cần có Tân Hoàn, hắn sẽ an toàn! Tân Hoàn sau khi nghe tên Dịch Tân, toàn thân đang ở trong một mảnh hỗn độn, mắt thấy anh liền chết đổ lại trước mặt bọn họ, thấy anh giống như gió táp mưa rào bước từng bước về phía cô, rút cuộc trong lòng cô tìm về được một chút cảm giác, cảm giác đó chỉ là đến khi cô đối mặt cùng anh, nhìn không được, hốc mắt ẩm ướt, nước mắt nhỏ giọt. Ánh mắt nguy hiểm của Dịch Tân đảo qua đầu năm ngón tay đỏ sẫm trên mặt cô, đến cổ của cô, bị dao dí vào hiện ra vết máu, sau cùng ngừng lại ở nước mắt trên mặt cô. Bên môi lại đột nhiên nở nụ cười xinh đẹp, nhìn về phía Hạ Tiểu Đông, “Đây là ông đang trả thù tôi đêm đó bẻ gãy tay ông?”

Trên mặt Dịch Tân rõ ràng là cười, Hạ Tiểu Đông lại nhìn không được toàn thân chấn động, chính mình cũng không hiểu sợ hãi kia từ đâu mà đến, lại vẫn cố tự trấn định, nói, “Tân thiếu gia, cậu biết rõ hơn tôi, đạo lý có thù tất báo này!”

Con người Dịch Tân khê nhúc nhích, nhưng lại bật cười, “Đúng, tôi tự nhiên là hiểu rõ đạo lý có thù tất báo, tôi còn hiểu rõ, một báo trả một báo! Tôi đã là tay ông bị thương, tôi đây hiện tại cũng tự cắt một tay, trả lại ông!”

Anh đang nói, Tân Hoàn chỉ nghe một tiếng sừng vang lên, bản năng hét lên, “Dừng!” Dịch Tân. . . Dịch Tân, vậy mà anh nhắm ngay cánh tay mình nổ súng! Kinh khiếp. Cả người Hạ Tiểu Đông bởi vì kinh ngạc mà bị khiếp sợ, toàn thân cứng ngắc, chỉ có thể ngu ngơ mà nhìn chăm chăm cánh tay Dịch Tân. Hắn không thể tưởng tượng được, hắn hoàn toàn không thể tưởng tượng được, tính tình Dịch Tân có thể ngoan độc như vậy – đúng ngoan độc đối với chính mình! Hắn cũng không nghĩ tới, suy nghĩ này, chính là suy nghĩ cuối cùng trong cuộc đời của hắn. Sau khi, Dịch Tân bắn vào tay mình, không chút do dự, trong nháy mắt tiếp theo, lại có một tiếng sừng khác vang lên, đúng, là đầu Hạ Tiểu Đông.

“Bịch!”

Nhanh như tia chớp, nhanh chóng như gió táp, đến chết Hạ Tiểu Đông cũng không có thể bắt kịp tiết tấu của Dịch Tân. Nhanh hơn, cánh tay của Dịch Tân liền đem Tân Hoàn vẫn còn đang vì cánh tay anh mà khóc đến đau lòng ôm vào trong lòng. Tay nhẹ nhàng khê vuốt qua mặt cô, ôn nhu mà thay cô lau sạch vết máu Hạ Tiểu Đông ở trên người cô. Lúc này, rút cuộc có âm thanh nặng nề, đó là âm thanh thi thể ngã vào ghế dựa. Tân Hoàn nghe được, rút cuộc toàn thân run lên.

~Hết phần "cái gọi là phụ diễn"~

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Về Nhà 1

Tân Hoàn ở trong lòng anh, mặt cô dán vào ngực anh, Dịch Tân có thể tinh tường cảm nhận được cô khê run. . . Đến khi, đến khi thi thể Hạ Tiểu Đông ngã vào trên ghế, âm thanh va chạm nặng nề. Cả người cô lập tức run lên, đột nhiên hít vào. Anh bỗng nhiên cảm thấy lạnh – rút cuộc anh, rút cuộc vẫn giết người ở trước mặt cô, hai năm uy hiếp, rút cuộc, rút cuộc tự đem chính bản thân bày ra trước mặt cô rồi. Tân Hoàn, có phải em cảm thấy, anh là ma quỷ phải không? Đạn xoẹt qua bên tai, khoảng cách trong gang tấc cướp đi tính mạng – chẳng qua chỉ là bị thương, ngón tay hơi cong mà thôi. Anh chậm rãi buông cô ra, chỉ là tay anh, trong lúc giết người đều có thể kiên định như thế, lúc này lại run nhè nhẹ. Nhiệt độ cơ thể anh dần dần rời xa cô, Tân Hoàn đột nhiên tròn tròn mắt, ngồi thẳng, ngoài dự kiến của anh, cô lại bắt lấy tay anh. Âm thanh tay hai người chạm nhau tại nơi an tĩnh chết chóc này trở nên tươi sáng, Dịch Tân không thể tin nhìn cô, lại chỉ thấy trong mắt cô không áp chế nổi khủng hoảng, cầm tay anh cũng run rẩy, lại vẫn cương quyết đẩy anh ra ngoài, “Đi mau! Rời khỏi nơi này!”

Anh nhận ra được cô đang cực kỳ sợ hãi. Trong hai năm, anh vô số lần hù dọa cô, cũng không có sợ hãi như vậy. Đúng vậy, trong quá khứ, chẳng qua chỉ nói hù cô một chút, nói một chút, làm sao lại có máu bắn lên mặt được? Cô sợ hãi, nhưng cũng không buông khẩu súng trong tay anh ra, “Đưa súng cho em!”

Anh nhanh chóng thu tay, không đưa, chỉ nhìn cô không ngừng bối rối, nhìn cô bị bối rối hành hạ. Cô tức giận, ngẩng đầu hét lên với anh, “Đưa súng đây cho em, sau đó cắt đi cho em! Chuyện ở đây không liên quan tới anh, anh chưa từng đến đây!”

Có thể là do trong lòng vốn sợ hãi, cũng có thể là có thêm chút ủy khuất, cô gào thét, mà lại không tự chủ được khóc lên, dần dần không khống chế được cảm xúc, cô kéo tay anh, khóc thét lời kéo, “Anh đi đi! Xin anh đó có được không! Hạ Tiểu Đông đáng chết, không liên quan tới anh, hắn không xứng để anh đền mạng!”

Thời điểm cô nói đến đền mạng, lại càng khóc to hơn, giống như sợ hãi cực lớn trong lòng trào ra, làm thế nào cũng không dừng lại được, nhưng sợ hãi như thế, thật sự dọa cô sợ đến mức quân lính tan rã. Anh không nói gì, chỉ đưa tay, dùng lực bế cô vào trong lòng. Về mặt anh thống khổ, nhưng trong mắt lại có vui mừng. . . Dịch Tân, uống công người tự nhận một đời lũng lẫy, tại sao lại cho rằng trong lòng cô không có người? Không có người, lại đây người ra, một mình xuống Địa Ngục sao? – Cho dù chuyện kia đối với anh không tính là gì, nhưng với cô, đó thật sự là địa ngục, vạn kiếp không tha! Cảm xúc của cô cực kỳ kích động, nhưng anh chỉ cúi người nói bên tai cô, “Ngao, đừng khóc, chúng ta về nhà, không có việc gì, anh bảo đảm.”

Cô hung hăng lắc đầu, đáng thương tội nghiệp mà nhìn anh, không phải cô không tin anh, chỉ là không thể tin được anh, không dám tùy tiện lấy tính mạng của anh để tin tưởng. Nhưng giống như là đáp lại lời anh nói, trên đường cái vắng vẻ đột nhiên có xe chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Về Nhà 2

Tiếng động cơ xe chạy lại từ xa làm cho con đường hoang vu này trở lên vút sang. Tân Hoành chỉ cảm thấy tim đập mạnh, xoay người, sợ hãi, mà không tự chủ được nhìn chăm chăm chiếc xe từ xa ở phía sau.

Cô không dám hô hấp, sợ chỉ cần hít thở tim cũng sẽ nhảy ra.

Dịch Tân lại cực kỳ bình tĩnh, bình tĩnh mà cởi áo khoác của mình ra, khoác lên người cô, mảy nhíu sâu lại – cô chỉ mặc một bộ lễ phục bằng tơ mỏng, đã vào đông rồi .

Nhẹ nhàng nâng tay cô, cúi đầu xem vết thương của cô, may mà miệng vết thương không sâu, máu đã ngừng chảy. Tien lấy khăn tay ra, gấp lại, che lại vết thương trên cổ cô vẫn đang chảy máu.

Xe chạy tới gần, không chạy qua bọn họ, cứ đứng trước mặt họ như vậy.

Giống như tại họa nhanh chóng giáng xuống, Tân Hoành thống khổ mà nhắm mắt lại.

“Đừng sợ, là Nguyên Thâm.”

Lời anh vừa nói xong, Nguyên Thâm xuất hiện trước mặt cô.

Tân Hoành cuối cùng cũng dám hô hấp, nhìn không được, rơi nước mắt – cứ nghĩ lại mà sợ, sợ lúc này nếu không phải là Nguyên Thâm, mà là . . . cảnh sát . . .

Dịch Tân chỉ nhân nhật nhìn Nguyên Thâm, “Xử lý tốt nơi này, tôi đưa Tân Hoành tới bệnh viện.”

Nguyên Thâm nhìn qua hiện trường, suy nghĩ một lát, cung kính gật đầu.

Lúc này, Dịch Tân mới kéo Tân Hoành tiến về phía Bentley phía trước.

Tân Hoành lại chần chừ, không bước chân, ánh mắt không rời đi, nhìn chăm chăm hai người bị trọng thương ngồi phía trước xe tải, hai người nằm úp sấp kia, nhìn qua nửa cửa sổ, đối diện với ánh mắt cô.

Ánh mắt chạm nhau, cả hai trong lòng đều sợ hãi.

Tân Hoành biết, hai người kia đã thấy toàn bộ quá trình, nhưng vẫn không lên tiếng. Cô sợ bọn họ chỉ giả chết để lừa cô, chờ cô đi, bọn họ sẽ báo cảnh sát.

Nhìn không được nắm chặt tay Dịch Tân.

Dịch Tân nhìn theo ánh mắt cô, thoáng nhìn qua, chợt cười, vuốt ve cánh tay của cô, trấn an nói, “Yên tâm, nơi này đã có bọn Nguyên Thâm xử lý, bây giờ chúng ta tới bệnh viện.”

Tân Hoành không dám tin nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 39: Về Nhà 3

Mùa đông tới, hàng cây bên đường chỉ còn lại thân cây cùng chạc cây khô, rét lạnh đến hiu quạnh. Tân Hoành còn nhớ rõ nhiều năm trước kia, lá cây khô rơi đầy trên đất, về sau bị nhân viên vệ sinh tới quét đi, dấu hiệu này đã bị sự phồn vinh làm cho biến mất rồi. Thành phố B đã bước vào mùa đông,

tuy nhiên ánh mặt trời vẫn chói chang như cũ, nhưng nhiệt độ lại thấp, lạnh như băng, lại có gió thổi, cơ thể lại càng lạnh từ trong ra ngoài. Tân Hoành vẫn thích ở trong phòng ấm áp, nhìn bên ngoài gió thổi rét lạnh. Cô nằm ở trên giường bệnh, nhìn qua cửa sổ, nhìn gió đang thổi vào một cái lá cây khô muốn ngừng mà không ngừng lại được, cô nghĩ, cô vẫn lại thích lửa cháy (ở đây nói cháy nhà hàng xóm nhưng như thế có phải là biến thái không, để lửa đi ——), chỉ vì, lửa kia có cháy có hủy diệt cũng không quan hệ đến cô. . . Giống như, cô đã từng vô số lần ảo tưởng có một ngày, có ai đó có thể bắn vào đầu Hạ Tiểu Đông, mà cô, đang đứng ở một bên nhìn, thấy một màn chói mắt chói. Cô nghĩ, người nổ súng kia tốt nhất nên là bạn của Hạ Tiểu Đông chó má, vậy mới có thể âm lòng, có thể là Tân Giác, có thể là Tân Họa, tuy nhiên lại không có khả năng. . . Nhưng, cô không thể nghĩ đến người kia lại là Dịch Tân, cũng không hy vọng là Dịch Tân. . . Thậm chí sợ hãi nếu đó là Dịch Tân. Tay sờ lên vải băng trên người, cổ và thắt lưng không đau nữa rồi. Kỳ thật bây giờ nhớ lại, lúc ban đầu, bị dao đâm vào chảy máu khi đó cũng không đau như thế, thật không hiểu khi đó cô kêu đau cái gì. . . Có đau cũng không bằng Dịch Tân, trúng đạn. . . Cũng không biết có thương tổn đến gân cốt không. Thậm chí, cô vô dụng như thế, khiến anh bị thương, vẫn còn lái xe đến bệnh viện. Đọc đường, cánh tay anh chắc rất đau a. . . Tay che lại mắt, nhất thời trong lòng bàn tay ẩm ướt. Cô thật sự vô dụng, không thể bảo vệ chính mình, lại không thể bảo vệ anh! Cửa phòng bị đẩy ra, có âm thanh bánh xe giường đẩy, Tân Hoành vội vàng lau nước mắt, vội vàng xuống giường để hỗ trợ. Dịch Tân nằm ở trên giường bệnh, thấy cô lại gần, lập tức nhú mày, lạnh lùng nói, “Còn xuống làm gì? Thắt lưng không đau sao?”

Phong Dương mặc áo bác sĩ trắng đứng ở bên cạnh, lúc này nhìn qua trái lại bớt chút bất cần đời bình thường, hón thêm vài phần hương vị nhân sĩ chuyên nghiệp, nhìn Tân Hoành nói, “Đạn đã được lấy ra, chị yên tâm, Dịch Tân tự mình biết chừng mực. Kể cả lúc lấy đầu đạn, không có gây tê, anh ấy lại vẫn mạnh mẽ chịu đựng, chị hãy chăm sóc anh ấy thật tốt. . . Thôi, hai người hãy tự chăm sóc nhau đi, coi như là đồng cam cộng khổ.”

Tân Hoành vội vàng gạt đầu, chân thành nói, “Cảm ơn em!”

Phong Dương cười, liền đi ra ngoài. Tân Hoành nhìn cánh tay trái của Dịch Tân, bên trên quần băng vải rất dày, sắc mặt của anh cũng hơi xanh, nghĩ chắc là do mất máu quá nhiều, nhẹ giọng hỏi, “Rất đau sao?”, đôi mắt cô thâm sâu, mơ hồ rung động nhất định là vì đau lòng, đến ngay cả giọng nói của cô, bên trong giống như cũng có chút đau đớn. Dịch Tân nhìn, chỉ cảm thấy đáy lòng có tình ý tràn vào, nháy mắt đánh mắt đi cứng rắn mà anh vốn có, nhưng trên mặt vẫn lạnh lạnh nhạt nhạt như cũ, cũng không nói lời an ủi cô. Thấy cô lại vẫn giống như một đứa trẻ vô tội đứng ở trước giường bệnh anh, nhìn cô, như là đã làm sai chuyện gì, trong mắt giống như có chút cầu xin, anh hơi nhắc người, đề ra một chỗ trống, nhìn cô nói, “Lên đây.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Về Nhà 4

Tân Hoành nhìn chỗ trống, hơi do dự, nhưng vẫn thuận theo đến nằm bên cạnh anh. Vừa lên giường, liền bị anh dùng tay phải mạnh mẽ kéo cô vào trong lòng, hai người nằm sát không một khe hở, không tách rời. Sức lực của anh rất lớn, thậm chí cô cảm thấy hơi đau. Trong lòng cô lại lo lắng anh dùng lực mà ảnh hưởng đến tay trái đang đau của anh, muốn để cho anh thả lỏng một chút, lại sợ bản thân chọc giận anh, ngược lại anh càng dùng sức, nhất thời chỉ có thể cứng ngắc dựa vào lòng anh, không biết nên làm thế nào. Anh nhìn cô buồn rầu mà khẽ nhú mày, nhìn biểu tình mâu thuẫn khó xử lấy lòng của cô, nhìn không được liền bật cười, cuối cùng thả lỏng một chút, “Ngoan, nói cho anh biết, vừa nãy có phải rất lo lắng cho anh?”

Hơi thở của anh cực gần thổi vào vành tai cô, khiến cô không được tự nhiên; giọng điệu của anh thậm chí còn có chút chế nhạo, ngược lại khiến cô có chút xấu hổ, không dám ngắt đầu nhìn anh, chỉ ở trong lòng anh nhẹ nhàng gạt đầu.

“Tại sao lại lo lắng cho anh? Anh tàn phế, bị cảnh sát bắt đi, không phải em có thể thoát khỏi anh sao, thoát khỏi anh, không phải em đã muốn từ rất lâu rồi sao?”

Giọng điệu của anh đột nhiên trở nên nguội lạnh, Tân Hoành nghe xong không biết trong lòng có cảm giác gì, hơi đáng lòng, lại khó mở miệng. Sự trầm mặc của cô chọc giận anh, anh dùng tay trái vừa mới phẫu thuật xong mạnh mẽ nâng cằm cô, buộc cô ngắt đầu nhìn thẳng vào anh, “Nói!”

Sức lực của anh rất lớn, Tân Hoành không tránh được, bắt buộc nhìn thẳng vào anh, thấy anh dùng tay trái nắm cằm cô, trên dải băng trắng dần dần bị nhuộm đỏ. Cô sợ tới mức cả kinh, vội vàng dùng hai tay nâng tay trái của anh, “Anh mau buông em ra! Cánh tay của anh chảy máu rồi!”

Anh thấy mặt cô vì anh mà lo âu, nhưng sắc mặt cũng không thay đổi chút nào, vẫn sáng giọng mà nhìn cô, “Biểu tình này của em là sao? Nếu trong lòng em anh không là gì, việc gì em phải lãnh phí tình cảm vô ích như vậy? Hay là, cảm xúc trên mặt em đây chỉ là đối phó cho qua với anh?”

Tân Hoành nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng của anh, tổn thương, chỉ cảm thấy trái tim cũng bị ánh mắt anh hung hăng bóp chặt, xoắn xuýt khó có thể hô hấp, hơi thở không như ý, mà lại khiến ánh mắt bắt đầu đau nhức. Anh vẫn không buông tay ra, trên cánh tay đã có mảng máu lớn, trong mắt lại lạnh lùng cứng rắn không nhìn thấy đau đớn, thậm chí cả tình cảm. Tân Hoành ở trong tay anh, bị ép đối mặt với anh, ngừng không được, nước mắt liền làm ướt tay anh. Cô cup mắt, nhìn nước mắt của cô trên tay anh, trong lòng ủy khuất, lại đột nhiên sinh ra dũng khí lớn nhất từ trước đến nay. Không như vô số lần khóc trước mặt anh, lúc này cô chỉ nhắm mắt lại, nói ra toàn bộ suy nghĩ trong lòng. Lại tròn mắt, hét lên với anh, “Dịch Tân, anh dựa vào đâu?! Anh công bằng một chút được không, anh một mực bài xích em, anh ở trước mặt em cơ hồ chỉ là một sự tồn tại hư vô mờ mịt, em căn bản không thấy rõ, nắm không được, anh nghĩ em làm sao có thể chấp nhận em một mực đuổi theo người tồn tại hư vô mờ mịt như anh, chẳng lẽ em lại nói với anh em đã đem toàn bộ tự tôn của em đều đã gửi gắm lên một người mà em không nhìn thấy, không nắm được? Hay còn muốn em đem tự tôn của mình, toàn bộ của mình từng giờ từng phút nâng niu trong tay, cho anh nhìn kỹ? Mà em, thậm chí cũng không biết vào lúc anh nhìn thấy trong lòng đang nghĩ cái gì, là cười nhạo em ngu ngốc sao? Em không biết cái gì, anh cũng không cho em biết cái gì, em cũng không xác định được cái gì, em dám sao? Ngược lại là

anh, anh dám sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Về Nhà 5

Tân Hoành càng nói càng kích động nhưng rồi lại ủy khuất như đứa nhỏ ngồi dậy khóc thút thít. Ủy khuất nhưng lại không nhìn anh cố ý tránh đi ánh mắt của anh, đem tâm mắt nhìn đi nơi khác.

“Anh rất thông minh a , cái gì cũng biết, em không nói anh cũng biết, nói không chừng trong lòng anh luôn cười em, anh lại còn không vừa lòng, muốn ép em nói ra, giống như một lần nữa xác định anh thắng. ”

Cô không nhìn anh lại giống như bất mãn trong lòng có không thể phát tiết, liền ngoan ngoãn quay đầu lại không nhìn thấy trong mắt anh tràn đầy nhu tình, vẫn tiếp tục lên án.

“Điền Tĩnh nói với em không nên vì sợ hãi liền từ bỏ ý muốn trong lòng, là em luôn chối bỏ anh trách anh bá đạo, trách anh bất thường nhu hòa. Trách anh trong lòng có người khác lại cùng em kết hôn, cùng em kết hôn còn chưa tính, anh lại còn không buông tha trái tim của em. ”

Cô càng nói càng thương tâm, không đề ý đến thứ gì, dù sao lộn chết cũng không sợ nước sôi, liền cắn răng lớn tiếng thừa nhận:Đúng!Em từ bỏ anh cũng vì em muốn anh, muốn anh chân chân chính chính làm chồng của em!Không có người phụ nữ khác , không có khoảng cách , giống như người chồng bình thường đối với vợ , đối với em giống như vậy. ”

Cô hơi nóng nảy đã nói ra những suy nghĩ buồn bực ở trong lòng , thậm chí không kịp suy nghĩ lúc này nói xong đã thấy anh nhìn cô lẳng lặng không nói lời nào. Cô nhất thời cảm thấy xấu hổ và giận dữ đầy đầu, đẩy mạnh anh ra, dùng sức lau nước mắt, đứng dậy. Động tác của cô quá nhanh lại đã quên trên lưng có vết thương, đau khó chịu lại bị ngã lại lên giường, ngã đúng vào trong ngực anh. Anh vừa kéo tay lại cô liền dán lên ngực anh.

Cô càng thêm xấu hổ và giận dữ, đang muốn mắng to lại nghe thấy anh cúi đầu cười. Dịch Tân rất ít cười nhưng lúc này lại cười. Tân Hoành cũng không như rõ lần trước thấy anh cười vui vẻ như vậy là lúc nào, hay là cô chưa từng thấy anh cười vui vẻ như vậy. Dịch Tân nhìn ra được ngạc nhiên trong mắt cô, thu lại nụ cười, nhìn không được xoa mặt cô. Da của cô rất mịn anh nhẹ nhàng vỗ về rất hưởng thụ, cô đang trầm mê , anh lại đột nhiên nắm xuống phía dưới. Tân Hoành mặt liền ửng sắc trong mắt lần nữa hiện lên giận dữ. Dịch Tân lại trước cô chặn lại lửa giận của cô: “Không có người phụ nữ khác. ”

Tân Hoành sùng sốt.

“Từ khi anh và em kết hôn không có người phụ nữ khác. ” Dịch Tân nhìn thật sâu vào trong mắt cô rồi nói: “Chuyện đứa nhỏ...”Anh nói đến đây tình huống nhìn thấy trong mắt cô hiện vẻ đau xót , "Thực xin lỗi là do anh, nhưng là anh luôn chờ em hỏi anh, chỉ cần em hỏi anh sẽ đều nói cho em biết, không dấu diếm chút nào. Nhưng là em chưa từng hỏi qua anh...Em tự cho là đúng hiểu lầm thêm, càng chạy càng xa. ”

Khó nghe được anh nói lời nhỏ nhẹ, đối với cô có chút đáng quý, nhưng chỉ có anh dịu dàng giải thích, chỉ trích của cô cũng có lý do, cô có chút không phục: "Có cái gì mà giải thích, em cũng biết, ba ngày đó, anh đi Úc, anh đi gặp cô ấy. ”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Về Nhà 6

Cô hơi hơi quệt mồm, trong mắt có chút quật cường, lại có chút ủy khuất. Trong lòng anh mềm nhũn đã muốn mở miệng nói cho cô, cuối cùng không nói gì. Anh không nên giải thích gì. Đây không phải tác phong làm việc của anh. Cho đến bây giờ anh vẫn cho rằng, chuyện quá khứ đã xảy ra tiếc nuối cũng không được. Dù lý do của anh có chính đáng bao nhiêu... Không thực ra cũng không phải như thế, ít nhất anh không thể phủ nhận, hẳn đúng là vì một người phụ nữ khác bỏ cô đi Úc – cô mới nói cho anh biết cô có thai sau.

Anh khẽ thở dài tay mon trón mặt cô dịu dàng hôn trán cô. Cô lui ra sau, anh liền lấy tay chế trụ cô, cô không còn cách nào chỉ có thể oán hận nhìn anh.

“Em không phải muốn anh sao? Anh cũng nghĩ muốn em.”

Cô nghe xong, nhìn không được run lên, run rẩy nhìn anh, thấy trong mắt anh đầy tà mị, nhìn không được thân thể lạng lẽ chuyển dịch ra ngoài một ít. Anh nhìn cô cẩn thận, khẽ nhạo : “Em nghĩ đi đâu vậy? Anh đang bị thương...”

Ánh mắt đảo qua chuyển chuyển đề tài : “Nhưng mà anh không có quan hệ gì, chủ yếu là em... bị thương thất lưng cùng cổ vị trí quan trọng như vậy...”

Tân Hoành chỉ thấy xấu hổ và giận dữ tràn ngập lại tránh anh không được chỉ có thể

ngiên rã nghiêng lợi : “Em mới không nghĩ đến việc anh nghĩ.”

Anh hứng thú hỏi lại : “Ừm? Em nghĩ rằng em và anh đang nghĩ gì?”

Tân Hoành bịt miệng anh, người đàn ông này nếu không nói lời nào thì thôi vừa nói lại như tên lưu manh! Cô không thể lưu manh bằng anh. Chỉ có thể hung hăng tranh cãi thừa lời với anh.

Trong văn phòng Phong Dương, Phong Dương ngồi trên ghế da, chân gác lên bàn trong tay cầm Iphone cùng Tang Nhuế nói chuyện qua skype. Đầu kia Tang Nhuế hơi nhíu mi hỏi:

“Là em không biết hay là em nhớ lắm rồi, em nhớ Dịch Tân chưa từng bị đá thương a, giống như một quái vật.”

Khuôn mặt tuấn tú của Phong Dương đầy ý cười : “Em không có nhớ lắm Dịch Tân quả thực là quái vật, chưa bao giờ bị đánh trúng!”

Tang Nhuế giật mình : “Vây, Hoành Hoành thế nào? có cần em đến chăm sóc cô ấy hay không?”

“Em coi như thôi, hai người họ ở trong bệnh viện vẫn không quên đồng sàng cộng chẩm đâu! Bây giờ họ ở cùng một chỗ em đi vào làm sao? Hơn nữa họ đến bệnh viện mục đích là giống nhau, không được bao lâu lát nữa chúng ta sẽ về nhà !”

Tang Nhuế lại nhíu mày, có chút ưu tư hỏi : “Cần phiền toái như vậy sao?”

Dương Phong như nghĩ tới cái gì. Lúc này, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, bên ngoài có tiếng nữ nhắc nhở :

“Bác sĩ Phong, đồng chí ở cục cảnh sát muốn tới hỏi anh một chút về tình hình của hai bệnh nhân phòng V808.”

Đầu kia Tang Nhuế cũng nghe thấy, chỉ nói, “được rồi. ” Phong Dương liền ngắt điện thoại. Phong Dương bỏ chân xuống, cất di động, tùy tiện mở một bệnh án, ngồi nghiêm chỉnh rồi hướng cửa nói : “Mời vào.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Về Nhà 7

“Dịch phu nhân, xin hỏi cô biết người chết Hạ Tiểu Đông sao?”

Tân Hoành nửa người trên dựa giường bệnh, đứng ở đầu giường là hai cảnh sát, Dịch Tân đã chuyển qua phòng bệnh khác. Bọn họ nói muốn tách ra để hỏi không phải thẩm vấn, cần có nhân chứng nên cần lấy khẩu cung. Chấp hành luật pháp, bọn họ cũng không khỏi không tách ra. Tân Hoành hướng cảnh sát gật đầu, “Đã gặp, ở buổi tiệc nhà họ Phong tối qua, Hạ Tiểu Đông làm việc không đúng dẫn chồng tôi nhìn thấy nên lên tiếng ngăn cản, lúc hắn bắt cóc tôi có nói chồng của tôi làm hắn mất hết danh dự, hắn muốn đòi lại từ trên người tôi.”

“Như vậy Hạ Tiểu Đông đã có hành động tổn thương gì tới cô?”

Tân Hoành hạ tầm mắt, nhẹ giọng nói : “Vết thương trên lưng là hắn kêu hai người bắt tôi vì muốn bắt tôi làm theo sự chi phối của hắn, vết thương trên cổ là khi Dịch Tân đuổi theo sau đó hắn lấy tôi uy hiếp Dịch Tân tạo thành, sau khi Dịch Tân khuyên nhủ hắn nên kìm cương ngựa trước bờ vực thẳm, tôi lại liều mạng giãy dụa, tay trái Hạ Tiểu Đông vốn có thương tích, thấy không khống chế nổi tôi liền dùng tay phải tát tôi. Sau đó, tôi liền bất tỉnh.”

Trong đó có một vị cảnh sát cầm hai ảnh trên tay, hỏi “Cô nói cô bị hai người bắt đi, là hai người này sao ?”

Tân Hoành nâng mắt, chần chờ : “Lúc bọn họ bắt cóc tôi, có đeo kính mắt, nên tôi nhìn không rõ, nhưng mặt, kiểu tóc, hình dáng đều giống.”

“Bọn họ bắt cô đi ở đâu ?”

“Ở khách sạn XX. Hôm nay bạn tốt Điền Tinh của tôi kết hôn, tôi đến chúc mừng, đi tới phòng Tổng thống cũng là phòng trang điểm cô dâu cùng cô ấy nói chuyện, khi trở về lầu 3 đại sảnh tiệc rượu lúc đi đến lầu 8 hai người bọn hắn đi vào. Lúc ấy, thang máy dừng lại tôi tưởng đã đến lầu 3 nên ra khỏi thang máy, cũng là hai người bọn hắn gọi lại. Tôi lúc ấy cũng không nghĩ nhiều liền trở lại thang máy. Sau đó tôi mới nhớ hai người đó vẫn chưa vào thang máy, cũng không biết tôi đi đến lầu 3 đã gọi tôi lại, nhưng khi đó đã muộn.

Trong đó có một người dùng dao găm để ở bên hông tôi, nên tôi cũng không dám phản kháng.”

“Như vậy Dịch tiên sinh làm sao lại biết được cô bị bắt cóc, mà đuổi theo cứu cô ?”

“Tôi bị bọn hắn hai người kẹp đi hai bên ra khỏi lầu 1 của đại sảnh, đúng lúc Dịch Tân vừa tới. Tôi nghe thấy hắn nói chuyện với lái xe, nhưng có một người trong đó ép mặt tôi sát vào hắn, cho nên Dịch Tân cũng không biết là tôi, chúng tôi đi qua nhau. Sau đó anh ấy vì sao lại đuổi theo, tôi thật sự không biết.”

“Trên mặt Hạ Tiểu Đông có vết cắt của vũ khí sắc bén, hung thủ nói và xác nhận là cô làm.”

Tân Hoàng gật đầu : “Phải, lúc hắn dùng dao găm ép buộc tôi, khi dây dưa, nhẫn kim cương trên tay tôi cắt vào mặt hắn.”

“Trước khi cô hôn mê, hiện trường tổng cộng có bao nhiêu người?”

“Tôi, Dịch Tân, Hạ Tiểu Đông, còn có hai người của hắn... tổng cộng là năm người.”

Sắc mặt Tân Hoàng vẫn tái nhợt như trước, thanh âm lại bình đạm, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, thái độ cực kỳ phối hợp. Hai vị cảnh sát ăn ý gật đầu, liền cất sổ ghi chép trên tay, lại nhìn Tân Hoàng nói :

“Dịch phu nhân, cảm ơn cô phối hợp! Chúc cô sớm ngày bình phục!”

Tân Hoàng khẽ mỉm cười gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Về Nhà 8

Hai cảnh sát vừa đi sắc mặt Tân Hoàng lập tức thay đổi. Không phải bởi vì nói dối khiến bất an, mà bởi vì cô nói nhiều lời nói thật. Tuy rằng, những điều này đều là Dịch Tân dạy cô nói, nhưng cô căn bản không chú ý tới hậu quả. Người chết kia, là Hạ Tiểu Đông a, em trai của Hạ Noãn Tâm, cậu của Tân Giác. Nếu họ biết chuyện này có liên quan đến cô, cũng không cần có chứng cứ, cũng có thể đoán được, tất nhiên cô không thoát khỏi có liên quan. Đến lúc đó, nếu họ đứng lên làm loạn, Dịch Tân ... Tân Hạo! Tân Hạo! Nghĩ đến đây, tay nắm chặt ra giường, trong lòng bức mình, nhin không được nắm chặt cái gối trong tay dùng sức ném về phía trước, “Đều là người sai!”

“A...? anh lại làm sai ?”

Tân Hoàng nghe tiếng, hung hăng ngẩng đầu, đã thấy Dịch Tân đứng ở cửa, đang cười như không cười nhìn cô, mắt lại nhìn cái gối trên mặt đất. Tân Hoàng trong lòng đầy lửa giận, liền trút giận lên người anh, “Ai cho anh gọi cảnh sát tới !”

Dịch Tân cười, tiện tay đóng cửa, lúc này mới đi về phía cô, tâm tình anh có vẻ rất tốt, trong mắt cũng mang ý cười: “Em a.”

Tân Hoàng lại càng không phục, cổ ý cao giọng, đứng rồi người đàn ông trước mắt cười có chút ác liệt nói : “Em khi nào thì cho anh báo cảnh sát ? So với người khác em càng hy vọng chúng ta yên lặng chạy thoát, không kinh động tới một đám mây đen nào !”

Dịch Tân nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến, không nói chuyện mà tự mình lên giường. Tân Hoàng nhìn anh, cô biết anh, động tác này của anh tỏ vẻ anh không muốn nói gì nữa, cô thăm oán, hỏi cũng không có kết quả, cô nhiều nhất chỉ có thể hơi hơi hừ một tiếng, tuy rằng nói chuyện đã xong nhưng cô vẫn rất bất mãn... Dịch Tân không để ý tới cô, nằm thẳng lên giường, thoải mái than thở, “Ủm, bị thương thật tốt, có thể cả ngày cùng bà xã dính ở trên giường.”

Tân Hoàng đỏ mặt, Dịch Tân đã đưa tay lại, mạnh mẽ đem cô kéo vào nằm xuống trong ngực anh. Mắt thấy trong mắt cô không che dấu sự bất mãn, lại không dám dùng sức gây ra khỏi anh, anh chỉ cảm thấy tâm tình rất tốt, nhin không được liền cúi đầu,

“Chụt!”

Một cái hôn rơi trên mí mắt của cô. Tân Hoàng vì động tác bất chợt của anh mà hoảng sợ, còn chưa kịp có phản ứng, anh đã thu hồi động tác phóng khoáng lấy tay nâng mặt cô, hỏi : “Nói cho anh biết, vì sao lại sợ hãi lái xe như vậy?”

Dịch Tân dịu dàng... trong lòng Tân Hoàng nhất thời vang lên cảnh báo. Căn cứ vào kinh nghiệm quá khứ, Tân Hoàng có thể đoán được đây tuyệt đối

không phải chuyện tốt. Căn cứ vào kinh nghiệm của cô, Dịch Tân nóng nảy, khi không cần thiết sẽ không làm ra chuyện gì, khi Dịch Tân dụ dỗ anh tuyệt đối cái gì cũng có thể làm ra. Hai năm trước, anh đối với cô luôn có điểm táo bạo cho nên cô mới có thể bình an vượt qua. Nghĩ đến đây, Tân Hoành lập tức phòng bị nhìn anh. Dịch Tân thấy cô cảnh giác, có chút trào phúng cười: “Xem ra em thật hiểu tôi, vậy nói đi, đừng để anh phải làm em khóc rồi mới nói.”

“Anh!”

Đừng để anh phải làm em khóc rồi mới nói. ... ý gì vậy?! Tân Hoành chỉ cảm thấy người đàn ông này thật bá đạo!

“Anh sao có thể bá đạo như vậy a?!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Về Nhà 9

Dịch Tân ngạo mạn nhìn cô, thần thái cao quý không nói lời nào, tiếp tục dùng cao quý của anh giết cô. Trong lòng Tân Hoành nhin không được, nhìn anh hùng hăng nói: “If you were a superhero, then your name would be Dr.Arro-gance, and you know what your superpower would be? Arrogance!” (nếu anh là siêu anh hùng, thì tên anh hùng của anh là tiến sĩ ngạo mạn, vậy anh có biết siêu năng lực của anh là cái gì không? Ngạo mạn!)

Dịch Tân nhui mày, đôi mắt thâm thúy chăm chú nhìn cô, hàm ý kéo dài, “Khi không có anh, em đều nhìn người đàn ông khác giết thời gian? Mà đem bọn họ nhớ kỹ như vậy!”

Tân Hoành nghe xong, thiếu chút nữa không thở được, nheo mắt, tinh thần của cô tỏ ý phủ định mãnh liệt đối với lời nói của anh. ... Tuy rằng cô không có lập trường để phủ định. ...

Cô bắt quá cũng là thuận miệng nói lại tác phẩm kinh điển của người khác thôi, đến nỗi thử một tý đã bị anh bắt được sao? Được rồi, đó quả thật không phải cô khởi đầu, đó là “The Big Bang Theory” (Cuộc sống đại nổ mạnh) trong Raj lên án với Sheldon. Nhưng cô cảm thấy lời nói này đối với Dịch Tân mà nói. ... Càng đúng! Đó chính là lượng thể làm theo yêu cầu! Sheldon ít nhất còn khuất phục trước áp lực xã hội, nhưng mà Dịch Tân thì chưa từng khuất phục ai! Anh mới đúng là tiến sĩ ngạo mạn! Nhưng mà đây không phải là trọng điểm!

Trọng điểm là, Dịch Tân sao có thể nhìn cô như vậy, đắc ý mà xem kịch a? Nhìn một đám trạch nam?

“Em khi nào cũng có thể đem lời nói của anh nhớ như vậy? Gọi người đó đến đây? Nhặt đâu cũng có rất nhiều?”

Lời nói của Dịch Tân rất nhẹ, nhưng Tân Hoành lại cảm nhận được sự uy hiếp mạnh mẽ, vội vàng thu lại tâm trạng, không còn dám dời đi lực chú ý. Vốn định nói sang chuyện khác, thật là chữa lợn lành thành lợn què, là mùa riu qua mắt thợ a... Trong lòng có chút không phục, nhưng cũng không thể không khuất phục trước áp lực xã hội, Tân Hoành thật bất đắc dĩ, chỉ có thể... Dựa vào lời anh nói, trước khi anh làm cô khóc, thẳng thắn sẽ được khoan hồng.

“Khi em 18 tuổi, đã xảy ra một vụ tai nạn xe cộ. Khi đó em vừa đến lấy hộ chiếu, bà ngoại em đưa cho em một chiếc Porsche. Mẹ kế của em rất thích, thường hay bảo em lái xe đưa bà ấy ra ngoài. Sau đó xảy ra tai nạn xe cộ, bà ấy khi đó đang mang thai, em làm hại bà sinh non, bác sĩ còn nói, bà ấy còn có thể không sinh con được nữa. Bà ngoại em cũng bởi vì em, mà bị trách móc, bà tuổi đã cao bởi vì em mà bị người ức hiếp.”

Tân Hoành thần nhiên nói, cũng không nhìn anh, cô nằm trong ngực anh, ánh mắt nhìn thẳng, nên chỉ có thể theo dõi anh ở trong ngực.

“Vậy còn em?” Dịch Tân thần nhiên tiếp nhận nói. Tân Hoành có chút khó hiểu, gạt mình ngẩng đầu nhìn anh. Anh vẫn thần nhiên như cũ, thấy cô phản ứng không kịp, liền nhẫn nại lặp lại: “Anh nói, vậy còn em? Em từ đầu đến cuối chỉ nói mẹ kế em, bà ngoại em, vậy còn em?”

Trong lòng nhất thời sinh chua xót, nhưng lại ủy khuất giống như đứa nhỏ. Kỳ thật, đứa nhỏ cũng không dễ dàng uất ức như vậy, nếu đứa nhỏ vấp ngã, mà không có người lớn che chở, chính bọn họ đã tự đứng lên, mới không có ủy khuất như vậy, đều đã quen. Cô- Tân Hoành, khi nào thì cũng có tư cách để uất ức?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Về Nhà 10

Mắt Tân Hoành rốt cục nhòa đi. Sự kiện kia cô tuyệt đối không cho phép bản thân nhớ tới. Sự kiện đó như một hang động u tối, khi cô tới gần, nó sẽ không lưu tình hút cô vào trong, sau đó, cô cũng chỉ có thể ở trong bóng tối, tìm không thấy đường ra. Nhưng, bây giờ, có người hỏi cảm nhận của cô a, không phải trách móc, không phải truy cứu, không phải liên lụy, chỉ là hỏi cảm nhận của cô. Cô bỗng nhiên cảm thấy bị hấp dẫn, thật thu hút.

Sự kiện đó cô uất ức chôn dấu dưới đáy lòng, hung hăng dồn nén buồn bực, cuối cùng cũng có thể bộc phát. Cô nghĩ muốn cầm tay Dịch Tân, mà hung hăng mắng Tân Hạo, mắng hấn vô tình, mắng Hạ Noãn Tâm là hồ ly tinh... Dừng hết những lời ác độc mắng bọ họ. Thậm chí cô còn muốn quăng hết đồ vật, gào to rống lớn, vì cảnh ngộ mà mẹ cả và con gái gặp phải, tận tình trút ra... Những việc này, năm đó, cô suy nghĩ rất nhiều lần, cuối cùng lại vì không dám mà yên lặng nhẫn nhịn. Vào thời điểm đó, nguyện vọng lớn nhất của cô, cũng chỉ là như vậy mà thôi, là muốn trút giận. Bây giờ, cô rốt cuộc tìm được người có thể giúp cô trút giận, người này, cho dù là vì đạo nghĩa hay trách nhiệm đều phải đứng về phía cô, bây giờ cuối cùng cô cũng chỉ nghĩ trong đầu, cũng không làm ra việc gì. Con người Dịch Tân trầm xuống gặt gao nhìn cô chăm chăm, mắt của cô nhòa đi, là cảm giác chân thật nhất, cái loại này rút kinh nghiệm xương máu nhưng vẫn không thể trút giận... Uất ức, như đang ghim chặt cô, làm cho cô không chịu nổi khổ sở nhưng cũng không dám phản kháng. Lòng của anh, nhất thời như bị cái gì hung hăng nghiền qua, trước khi gặp cô, anh chưa bao giờ có loại cảm giác này, nhưng từ khi có cô, việc đó lại không còn xa lạ nữa rồi.

“Em hôn mê tròn ba ngày, lúc tỉnh lại, Tân Hạo và bọn họ đều không để ý em, khi đó em có cảm giác, cảm thấy đối với bọn họ mà nói, việc em tỉnh lại chính là tin dữ. Khi đó, em đặc biệt già mồm cái lão, chẳng qua vì bọn họ không mong em sống, em chỉ có thể hậm hực. Bà ngoại vì em đau lòng, mỗi ngày tới bệnh viện chăm sóc em, tuổi bà đã lớn, thân thể lại không được tốt...” Tân Hoành nói tới đây, cố gắng trừng mắt nhìn, nháy mắt nước mắt rơi xuống, hít sâu một hơi, tiếp tục nói: “Sau này, bị xuất huyết não, mà chết ở trên giường bệnh.”

Tân Hoành nói xong lại không dám chớp mắt, cô sợ, cô hơi chút làm bậy, nước mắt liền rơi xuống. Cô cúi thấp đầu, Dịch Tân không nhìn thấy ánh mắt của cô, nhưng cô có thể cảm thấy, cảm thấy dù anh có nhìn ánh mắt cô hay không, nếu cô khóc, anh cũng sẽ biết được.

Thật ra, anh thật sự không có nhìn thấy, anh chỉ là cảm giác được, hô hấp của cô rất dồn dập. Anh nhẹ nhàng mon trón vai cô, ôm cô vào ngực. Ánh mắt lại nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm mặc như cổ đàm, sóng nước chẳng xao. Tân Hoành tựa trong lòng anh, nước mắt rơi trên ngực anh. Kỳ thật, cô, đối với anh, vẫn có rất nhiều điều chưa nói, ví dụ như, tai nạn xe cộ, là vì phanh xe của cô bị người ta cố ý làm hỏng; ví dụ như, một năm sau đó cô vẫn bị vây hãm trong việc đó không thể tự thoát khỏi... Nếu, cô không cố gắng muốn Tân Hạo và Hạ Noãn Tâm vui vẻ, cô sẽ cự tuyệt lái xe mang Hạ Noãn Tâm ra cửa; nếu Hạ Noãn Tâm không có ở trên xe, thì sự tồn tại của Tân Hoành sẽ không phải là tin dữ của Tân Hạo; nếu Tân Hạo vô ích sau cùng một cây rom rạ đè chết lòng cô, cô liền đều không ngoạn chơi cái gì hậm hực; nếu cô chẳng phải già mồm cái lão ngoạn chơi hậm hực (đoạn này không hiểu), Du Thận Khanh liền không cần mỗi ngày đến bệnh viện chăm sóc cô, sẽ không vì quá mệt mỏi bị xuất huyết não mà chết... Thậm chí, bà chết đi, cô cũng không thể tỉnh lại, đến mấy ngày hôm sau người khác mới nói cho cô biết...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Người Nhà 1

Không phải cô muốn che dấu anh việc gì, chỉ là... mọi việc đều đã trôi qua. Tân Hoành cúi đầu dựa trong ngực anh, mãi cho tới khi cảm thấy nước mắt đã khô, lúc này mới rầu rĩ nói:

“Dịch Tân.”

“Ừm.” Anh trầm thấp đáp.

“Sau này anh không hung dữ với em có được không?”

Anh thu hồi ánh mắt, nhìn người trong ngực dựa vào anh. Cô không nhìn thấy nhu hòa trong mắt anh, chỉ nghe anh nhàn nhạt hỏi lại: “Anh đối với em hung dữ sao?”

Nhất thời trong lòng cô có chút thất bại... Vốn đang nghĩ muốn thừa lúc anh đang thương tiếc cô, tranh thủ thêm một chút lợi ích... có chút bất đắc dĩ, giương mắt, chống lại ánh mắt của anh, có chút ai oán nhìn anh: “Em cảm thấy có chút hung dữ.”

Ánh mắt của anh cùng cô giằng co, cười như không cười nói: “Anh lại cảm thấy em có phần tham lam.”

Nhìn xem, Phong Dương và Nguyên Thâm được đối xử như thế nào. Tân Hoành nhìn anh, trong lòng liền mệt mỏi. Quả nhiên là diện mạo của thương nhân a! Muốn cùng anh cò kè mặc cả, cô thật đúng là mùa riu qua mắt thợ! Cô đột nhiên nhớ tới lời Tang Nhue nói với cô: “Hoành Hoành a, nhu có thể khắc cương a! Cô không cần lúc nào cũng đem Dịch Tân thành thần mà ngưỡng mộ, là vì cô nghĩ hấn quá cường đại, nên cô mới bị hấn ức hiếp! Cô nhớ kỹ, dù hấn có tài giỏi như thế nào, hấn cũng là người đàn ông của cô!”

Trong lòng không biết làm thế nào liền vòng vo chuyển hướng, bỗng cất tiếng nói, nhìn anh, cánh môi khẽ mở: “Anh là chồng của em, chẳng lẽ em không thể tham lam một chút sao?”

Giọng nói của cô nhẹ nhàng, lúc này nói chuyện xong, ở dưới chân, tay liền ôm lấy eo của anh. Cô đang làm nũng, trước đây, với anh, việc này chưa từng xảy ra. Chỉ có một lần, vô tình giết người. Dịch Tân ôm cô, giọng nói mang theo chút mê loạn: “Có thể.”

Nhất thời Tân Hoành liền nở nụ cười, thậm chí vui vẻ vuốt ve khuôn mặt của anh. Bỗng nhiên đầu bị anh cố định, còn chưa kịp phản ứng, trên môi, liền cảm nhận được sự ấm áp quen thuộc. Bây giờ bất đồng qua đi, cô cảm giác được. Mặc dù vẫn là Dịch Tân cường thế như vậy, nhưng lại rõ ràng hơn... thương tiếc. Thậm chí, không nhiễm lửa dục... Đối với Dịch Tân mà nói, có chút hiếm thấy.

“Anh là chồng của em... em muốn có lòng tham với anh, đều có thể.” Răng môi dầy dứa, tiếng nói của anh có phần không rõ. Tân Hoành bất ngờ, vui mừng quá đỗi, mà cứ như vậy dờ dẩn. Anh nói với cô, cô muốn nhiều lòng tham đối với anh, đều có thể... Sừng nịnh cùng dung túng như vậy, hóa ra cô cũng rất khao khát, cô cho rằng, việc đó với cô kiếp này coi như vô duyên, nhưng bây giờ, nhưng bây giờ người đàn ông này lại hứa cho cô. Mà cô, cũng không biết, cô làm như thế nào đạt được. Mãi cho đến khi trên môi có chút đau đớn: “Tập trung một chút!”

Cô mới tỉnh lại, anh cũng đã buông cô ra. Anh dường như không để ý dơ tay, khẽ vuốt gương mặt cô, anh mắt ôn nhu, dịu dàng. Động tác của anh, giống như tán tỉnh, Tân Hoành lại lần nữa ngồi dậy, cô kéo tay anh, đang muốn tìm chủ đề để dời đi ánh mắt của anh, ngoài cửa đột nhiên có tiếng đập cửa. Nhất thời Tân Hoành thở phào nhẹ nhõm. Dịch Tân nghĩ... lại nhìn cô một cái, mới hướng ngoài cửa nói: “Mời vào!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Người Nhà 2

“Dịch Tân...”

Tân Hoành đứng chỗ cũ, ở phía sau anh nhỏ giọng gọi anh, có lẽ cô cũng tự biết không có tác dụng gì, nên giọng nói cũng bớt chút lo lắng.

“Ừm?” Anh quay đầu, dù bận vẫn ung dung nhìn cô.

“Chúng ta cứ như vậy xuất viện thôi hả?”

Cô vẫn không dám tin... Buổi sáng khi cô đi gặp Điền Tĩnh còn chưa tới 11 giờ, trên đường lại bị bắt cóc, đánh nhau, giết người, nhập viện, lấy khẩu cung, bây giờ còn chưa đến 9 giờ tối, Nguyên Thâm qua đây nói câu: “Tân thiếu, toàn bộ đã làm xong.” Cô có thể biết chuyện gì đã xong? Xuất viện rồi hả? Dịch Tân vẫn ung dung nhìn cô, không nói chuyện, bình thường, khi anh quyết định chuyện gì, cô chỉ cần nghe theo là được, cô đương nhiên cũng có thể nghi ngờ, chỉ cần anh kiên trì là được. Tân Hoành cẩn thận nhìn cánh tay quấn vải trắng của anh, ánh mắt có chút đau đớn: “Cánh tay của anh... ở lại bệnh viện theo dõi đi?”

“Có gì khác nhau sao?” Rốt cuộc anh cũng thương cho cô mấy chữ.

“Đương nhiên là có.” Cô trả lời rất nhanh, lại đi đến gần anh vài bước, muốn khuyên anh, ở lại: “Ở đây có bác sĩ, nếu có tình huống gì có thể nhanh chóng trị liệu... Cánh tay, rất quan trọng...”

Anh lại thuận thế ôm cô, cắt ngang lời nói của cô, cứ như vậy đi ra ngoài, giọng nói đứng đắn: “Anh thấy không có. Nơi này, người phụ nữ trên giường của anh là em, về nhà, người phụ nữ trên giường của anh cũng là em.”

Tân Hoành nhất thời có chút hỗn loạn, không giãy dụa, mặc kệ anh thôi! Cô mặc kệ rồi! Chỉ là, nếu cô biết trước chuyện xảy ra ở một giờ sau đó, thì dù thế nào, cô cũng sẽ không đi theo anh. Lúc này cô không biết, khi cô bị gia đình bài xích, cô lại vẫn thoáng có chút mong vọng cùng ảo tưởng về nhà, giờ khắc này, đột nhiên nghiêm trọng được lợi hại lại sợ hãi, như vậy... Cô muốn quay đầu chạy trốn, bắt chấp tất cả để chạy trốn. Liền muốn xoay người, tất nhiên là địa ngục, cô cũng không được phép quay người, nhưng bây giờ cô không muốn đối mặt. Nhà họ Dịch tối nay có khách đến. Đang ở trong phòng khách, đang đợi cô. Không, cô thật là tự mình đa tình rồi. Bọn họ, đã đem cô hoàn toàn loại bỏ trong ký ức, làm sao có thể chờ cô? Bọn họ chờ, chắc là anh đi, Dịch tiên sinh.

“Dịch tiên sinh.”

Đó là người một nhà, ba, mẹ, con gái, con dâu. Mở miệng đầu tiên, là nữ chủ nhân, xinh đẹp. Còn Nhất Gia Chi Chủ lại mãi không có hành động gì, khí thế của hán nghiêm nghị, ngữ quan khắc sâu, trên người hán dường như còn lưu lại những dấu vết từng trải. Chỉ là bây giờ, lại kinh ngạc ngồi đó... nhìn cô chăm chăm. Không, trong ánh mắt kia lúc đầu là kinh ngạc, nhưng kinh ngạc đó không được bao lâu, lúc này lại biến thành tức giận... khinh thường. Đau đớn quen thuộc trong lòng tràn ra, Tân Hoành chỉ cảm thấy không chịu nổi ánh mắt như vậy, không biết vì sao, lại cứ co rúm lại cúi đầu như vậy. Ánh mắt thâm trầm của Dịch Tân lướt qua cô, lại nhìn về đám người phía trước, đảo mắt, nho nhã cười: “Tân tiên sinh, Hạ phu nhân.”

Xem như đối với khách chào hỏi qua. Người nhà của người chết Hạ Tiểu Đồng, Tân Hạo, Hạ Noãn Tâm, Tân Giác, Trầm Ngôn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 49: Người Nhà 3

Tân Hạo nghe Dịch Tân khẽ nhắc nhở, lúc này mới tìm lại lý trí, ánh mắt cuối cùng dời khỏi Tân Hoàn, nhìn Dịch Tân cười như không cười, mở miệng, giọng nói giống như giả: “Dịch tiên sinh, bây giờ có hồi hận vì không đi tham dự hội nghị ký hiệp ước không?”

Dịch Tân nghe xong, đột nhiên nở nụ cười, tay ôm eo Tân Hoàn, không để cho cô gãy dựa, dẫn cô đi về phía trước, trực tiếp đến gần bọn họ, ngồi xuống ghế sofa, ung dung ngồi xuống xong mới nhìn bọn hắn, môi khẽ mở: “Mời ngồi!”

Ánh mắt anh, động tác, rõ ràng không chút để ý, trong lòng Tân Hạo nhất thời tức giận, trong lòng Hạ Noãn Tâm càng thêm căm giận, Tân Giác gắt gao nhú mày, còn Trầm Ngôn, vẫn vẫn đậm phong khinh như cũ, ánh mắt, giống như không để ý đảo qua người đang bất an trong lòng Dịch Tân, sắc mặt Tân Hoàn tái nhợt lúc trắng lúc xanh.

“Tân tiên sinh hẳn nên nói ngược đi! Hẳn là may mắn, may mắn tôi bỏ đi một chút sinh ý, mới có thể đuổi theo bà xã. Nếu không thì, bà xã của tôi lại rơi vào tay kẻ bất cóc lòng dạ độc ác, sợ lại càng phải chịu khổ rồi.” Dịch Tân nói xong ánh mắt áp sát nhìn Tân Hoàn.

“Lòng dạ độc ác? Hừ! Dịch tiên sinh nói với người khác cái này, sẽ không cảm thấy khiêm tốn ư?” Lên tiếng là, Hạ Noãn Tâm. Bà ta vốn bộ dạng sang suốt, giờ phút này ánh mắt lại sắc bén, cả người toát ra khí thế sắc nhọn bức người. Tân Hoàn nghe vậy, trong lòng nhảy dựng, cuống quýt ngẩng đầu nhìn bà ta, đã thấy ánh mắt sắc bén của Hạ Noãn Tâm đang nhìn cô, lòng cô thất lại, nhưng cũng không dám tránh đi ánh mắt của bà ta, trái lại kiên cường chống lại, không né tránh, cho dù trong lòng sợ hãi, bất an, cũng không thể né tránh, bởi vì, một khi cô thể hiện ra chút lo lắng nào, bọn họ càng thêm chắc chắn, khi đó... Giết người thì dễ dàng... Tay đột nhiên lại ấm áp, là tay Dịch Tân không tiếng động nắm lấy tay cô, ánh mắt lại vẫn nhìn Hạ Noãn Tâm như cũ, cười nhẹ, nhưng nụ cười lại không có chút ý cười nào, lạnh giọng nói: “Hạ phu nhân, trong lòng bà, trong lòng bà thật sự cảm thấy như vậy thật à?”

“Cậu!” Hạ Noãn Tâm rõ ràng tức giận.

“Dịch tiên sinh, người sáng suốt cần gì nói ngảm? Câu của tôi chỉ là mạo phạm phu nhân của anh, anh lại bắt hắn phải bồi thường bằng mạng sao?” Tay Tân Giác nắm chặt thành quyền. Trong lòng Tân Hoàn đột nhiên nhảy dựng, lại nhìn sự chắc chắn trên mặt Tân Giác, ánh mắt có chút run rẩy. Bọn họ biết! Nhưng đau đớn trên tay, cô cuống quýt nghiêng đầu lại nhìn thấy Dịch Tân quay mặt, bộ dạng như đã biết trước.

“Tân Giác tiểu thư, dù là người sang suốt hay người ngu muội, nếu đã mở miệng, không thể tùy tiện nói lời vô căn cứ, phải có chút chứng cứ rõ ràng mới được.” Giọng nói của anh, trầm ổn, lại nhìn về phía Tân Hạo thẳm sau nhú mày: “Ông nói đúng không? Tân tiên sinh.”

Anh không phải đặt câu hỏi, cũng không cho đối phương thời gian trả lời, tiếp tục nói: “Hơn nữa, Tân tiên sinh có thể có địa vị như hiện giờ, hẳn phải trải qua nhiều việc có kinh nghiệm, tự nhiên cũng có thể thấy rõ thế sự. Việc bồi thường, là số mệnh, số mệnh này có nên hay không bồi thường? bồi thường cho ai? Tân tiên sinh, người nhà của ông chẳng lẽ lại không bằng người ngoài là Dịch Tân tôi? Còn nữa, việc này có hay không nhất thiết phải bồi thường, tôi không phải là tính toán, toàn bộ, bao giờ cũng có cái ‘đạo lý’.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Người Nhà 4

Dịch Tân đang nói “đạo lý”... Tân Hoàn nghe đến đó, đó là cô, trong lòng cũng có chút lo lắng. Ánh mắt vụng trộm lườm về phía anh, trong lòng lặng lẽ khinh bỉ anh.

Dịch Tân nói đến đạo lý... chính cô cũng cảm thấy xấu hổ!

Anh đây chính là nói dối!

Tân Hạo nghe xong, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, giữa long mày đột nhiên cứng lại.

Tân Hoàn cảm thấy nghi ngờ, lại nghe thấy Hạ Noãn Tâm quát: “Dịch tiên sinh, cậu nhắc đến hai chữ ‘đạo lý’, không phải quá mức châm chọc sao?”

Xem đi...

Tân Hoàn vụng trộm nhéo tay của anh.

Anh lại giống như không hiểu, nâng khóe môi, cười như không cười chăm chú nhìn Tân Hạo.

Tân Hạo hơi nhú mày trầm ngâm, lại mở miệng, nói với Tân Hoàn: “Tôi có thể nói chuyện riêng với cô không?”

Lòng lập tức nhảy tới ngực.

Không hiểu.

Không biết là vì sợ hãi, là khẩn trương, hay vẫn lại là... việc khác?

Không tự chủ liền nghiêng đầu nhìn về phía Dịch Tân.

Cô nhìn sang, chỉ là hành động theo bản năng, thần sắc Dịch Tân dịu dàng, cũng không thấy, Tân Hạo, Trầm Ngôn phút chốc lạnh mặt, cũng không thấy trên mặt Hạ Noãn Tâm và Tân Giác sinh oán giận.

“Tân Hạo!” Hạ Noãn Tâm căm tức lên tiếng, nhắc nhở: “Sự việc này, có hay không nên kiện rồi hả?”

Tân Hạo mất hơi trầm xuống, nhìn về phía Hạ Noãn Tâm, giọng nói nhàn nhạt: “Vợ chồng Dịch tiên sinh cũng vì có sự tình, là vô tội, ta muốn, một mình xin lỗi Dịch phu nhân.”

“Ông!”

Tối nay cảm xúc của Hạ Noãn Tâm không quá ổn định, cũng là bình thường. Hạ Tiểu Đông là em trai duy nhất của bà, kém 15 tuổi, gần như là do bà nuôi lớn, lúc này cũng không nghĩ đến bây giờ đột nhiên ra đi. Tối đây, vốn trông cậy vào Tân Hạo giúp bà nói, nhưng không ngờ, Tân Hạo lại vì đối phương là Tân Hoàn, mà liền muốn đi?!

Nhất thời, oán giận bao phủ lý trí, ngón tay hướng Tân Hạo: “Là bởi vì cô ta là con gái của ông, ông liền muốn bao che cô ta? Người kia là Hạ Tiểu Đông a! Hạ Tiểu Đông đáng chết sao? Hạ Tiểu Đông xứng đáng bị con gái của ông bắn chết?!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Người Nhà 5

Trầm Ngôn, hần dám trước mặt cô nhìn Tân Hoàn như vậy! Ôn nhu, thương tiếc như vậy... Hần đối với cô, chưa từng như vậy bao giờ! Nắm chặt tay, trong lòng Tân Giác nhác nháy mắt xấu hổ và giận dữ mãnh liệt, ngón tay chỉ Tân Hoàn, tức giận mắng mòi: “Tân Hoàn! Giết người thì đền mạng...”

“Tân Giác tiểu thư! Cẩn thận, họa từ miệng mà ra!”

Tân Giác chưa nói xong, bị anh cắt ngang lời, không khí nhất thời ngưng trọng. Tân Giác nghe xong, trong lòng, nhất thời rét lạnh, như có một bàn tay giá lạnh nhéo tim cô, nếu không làm nó ngừng động, hẳn là hẳn sẽ không can tâm. Nhìn không được, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngậm miệng lại, ánh mắt sinh ra sợ hãi, có phần ngu ngơ nhìn về phía người lên tiếng, hẳn từ khi vào cửa vẫn luôn nắm tay người phụ nữ đó, Dịch Tân. (vì đây là suy nghĩ của Tân Giác nên để gọi Dịch Tân là hẳn) Rõ ràng, người, vẫn là người kia, Tân Giác lại có ảo giác, giống như... bản thân thay đổi. Người đàn ông này, cánh tay trái vẫn quăn băng gạc, lúc đầu, lời nói gian, nhưng giờ phút này rõ ràng không thấy sắc bén và lạnh lẽo, mà đột nhiên lại gian hơn. (không hiểu gian là sao nữa >.<) Hơn chút gì? Chính Tân Giác cũng nói không rõ, chỉ cảm thấy giờ phút này, người đàn ông này, rốt cục có chút không kiên nhẫn, bằng không với khí thế lúc trước của anh cũng không chịu cùng bọn cô chu toàn, anh sắp sửa có hành động, sắp sửa dùng quy tắc của chính anh không chế trận này. Đó là loại khí thế bề ngạo thiên hạ Duy Ngã Độc Tôn, cô lại bất giác không sinh chán ghét... chỉ cảm thấy... kính sợ. Như là trong chốn u minh có cái gì bức ép cô, ép cô, hướng người đàn ông này, cúi đầu xưng thần. Không, có lẽ, phải là có vô số người, bị khí thế của hắn áp bức.

“Thế nào? Dám giết người, dám đánh máu tanh, lại không dám để cho người ta nói?”

Nhưng... Hạ Noãn Tâm không như vậy, bà vẫn chìm đắm vào bi thống và phần nộ như cũ, không cảm nhận tới cái khác, mà chỉ một lòng nhớ lại, bà muốn báo thù, bà muốn hủy hoại Tân Hoàn! Có lẽ, đây chỉ là mượn cơ hội... tóm lại, bà tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô!

“Nói?” Tân Hoàn đã không chịu được, Hạ Noãn Tâm khiêu khích, giờ phút này, cũng quên cả sợ hãi lúc đầu, trả lời một cách mỉa mai: “Có cái gì phải sợ? Sợ, nên bị báo ứng đi!”

“Đánh máu tanh? Hạ Tiểu Đông đánh không biết bao nhiêu máu tanh của người vô tội, chính bà rõ ràng nhất!” Tân Hoàn lạnh lùng nhìn Hạ Noãn Tâm: “Hạ Tiểu Tây, một cái tên dễ nghe không thể che hết bản chất của bà! Giống như, sự bao che và dung túng của bà, cũng không tẩy hết bàn tay dơ bẩn của Hạ Tiểu Đông! Có lẽ hiện tại hẳn nên trả hết lại nợ nần!”

Tân Hoàn nói năng mạnh mẽ, cô rốt cục cảm thấy có chút thoải mái, đem bất mãn trong lòng, trả hết lại cho người phụ nữ kia. Hạ Noãn Tâm sắc mặt trắng xanh, trong mắt là một Tân Hoàn chưa từng gặp trước đây, khủng hoảng, thậm chí bà hơi nâng ngón tay lên, mang theo sự run rẩy.

“Cô... cô, quả nhiên là vì Du Thận Khanh đến đây báo thù...”

Lời của bà, cũng chưa nói xong, đồng thời có hai cái bong khăn cấp đến gần bà, một người hung hăng tóm lấy tay bà.

“Hạ phu nhân!” Giọng nói âm ngoan, không chút che dấu sự uy hiếp. Dịch Tân.

“Đủ rồi!” Thanh âm giương cao, không che dấu sự tức giận. Trần Ngôn. Tân Hạo giờ phút này, cũng đứng trước người cô, nhìn cô chăm chăm, trong ánh mắt hoàn toàn là sự chỉ trích và cảnh cáo. Ngay cả Tân Giác, nháy mắt thân thể cũng run rẩy. Đúng là bọn họ cũng rất nhanh.

“Tôi tại sao nên vì bà ngoại báo thù?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Người Nhà 6

Trong treo, dịu dàng, bình tĩnh. Người ở đây, lòng, vẫn luôn hung hăng trầm xuống. Nhất thời, phản ứng không kịp. Tân Hoành lại cứ lẳng lẳng nhìn bọn họ, ánh mắt lạnh nhạt. Chỉ có Dịch Tân thấy được, ánh mắt của cô, nếu nói là lạnh nhạt không bằng nói là mờ mịt.

Tâm mạnh mẽ thu lại, hung hăng đẩy cánh tay của người phụ nữ, bước nhanh về đứng cạnh bên người cô. Vội vàng áp sát vai cô, cố gắng trầm giọng nói, thu lại sự tức giận:

“Anh mang em lên nghỉ ngơi, chuyện này, giao cho anh.”

Lại mạnh mẽ ôm cô, rồi khỏi. Tân Hoành lại kéo tay của anh, nhìn anh, lắc đầu, dừng khí trong mắt gần như là ai oán cùng kiên định. Dịch Tân thu lại cánh tay, làm cho cô dựa sát vào trong ngực anh, cũng không để ý ở đây còn rất nhiều người, cúi đầu, hôn lên trán cô, thấp giọng nói: “Ng ngoan, tin tưởng anh.”

Tân Hoành nắm anh hôn môi, vẻ mặt thoát nhiên thuận theo, cuối cùng, chỉ nhẹ nhàng nói một câu: “Đúng là bọn họ không trả lời vấn đề của em.”

Cô giờ phút này, dù là ánh mắt, hay tiếng nói, đều dịu dàng lại giống như cô gái nhỏ thông minh, tiện kéo tay Dịch Tân, cũng chỉ nhẹ nhàng, giống như cô không cần, mà chỉ là tùy ý. Nhưng lòng Dịch Tân cũng đã u ám, anh hiểu cô. Cô tròn tròn đôi mắt nhìn anh lại không dám dùng sức, không dám bộc lộ cảm xúc, chỉ vì, lúc này, cô bắt đầu sợ hãi---- lòng mi nhẹ nhàng run rẩy đã sớm bán đứng cô. Trong lòng hung hăng dần xuống đau xót, đau xót kịch liệt kia làm cho anh cảm thấy tức giận. Giận chính mình, giờ phút này gần như bất lực, giận người một nhà kia, tổn thương cô... tức giận của anh, nhất định phaei có người gánh vác! Nhưng không phải cô, cô vẫn nhìn anh, ánh mắt nhu nhược gần như cầu xin.

“Dịch Tân, anh để cho bà ấy trả lời em, có được không?”

Cô lúc này, mới hơi nghiêng đầu. Giống như hạ quyết tâm, dùng dũng khí thật lớn, cô, mới dám nhìn Hạ Noãn Tâm. Ánh mắt trong nháy mắt trở nên sắc bén.

“Bà ngoại tôi, chết như thế nào?”

Hạ Noãn Tâm vốn là nhất thời mất lý trí nói lỡ, bị ba người đàn ông nghiêm khắc cảnh cáo, trong lòng đã hối hận. Không phải vì hối lỗi mà hối hận, mà vì sợ hãi nên mới hối hận. Vừa rồi, Dịch Tân nhìn ánh mắt của bà, lòng đã đủ kinh hãi, không nghĩ đến Tân Hạo cũng đối với bà giận dữ... Bà cùng với Tân Hạo kết giao, Tân Hạo chưa bao giờ nhìn bà như vậy? Từ khi Du Thận Khanh chết... bà cho rằng, người đàn ông này cung chiều bà, là lợi thế của bà. Nhưng khi bà nói lỡ câu kia, trong mắt hấn mười phần là cảnh cáo cùng trách móc, lợi thế liền thay đổi. Bà bắt đầu hoài nghi, phải chăng Tân Hoành cho rằng bà bị xem nhẹ.

Nhưng Tân Hoành lại được coi trọng, cô không có tư cách lấy loại ánh mắt và giọng điệu này chất vấn bà! Tư cách? Cô- Tân Hoành, không có?! Khóe môi, phút chốc lẳng lơ cười. Hạ Noãn Tâm hơi híp mắt, nhìn về phía Tân Hoành: “Chết như thế nào? Không phải là, đáng chết rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Người Thân 7

Edit: Quỳnh Min

Thật đáng chết... Ba chữ hoàn toàn phá vỡ lý trí của Tân Hoành. Trái tim như một cây đuốc đang cháy hừng hực, dường như trong cơ thể có cái gì đó sắp phun ra. Chỉ trong nháy mắt năng lượng đó liền đạt đến đỉnh điểm, quá mạnh mẽ. Tân Hoành biết nếu như hôm nay muốn thấy thương thế của anh sẽ là tự thương hại bản thân mình. Luôn phải có một người đến để chịu đựng, trong lòng cô lại dâng lên một ước muốn mãnh liệt không tên. Trong nháy mắt thân thể giống như biến thành một cây kiếm khát máu, một khi đã ra khỏi vỏ thì nhất định phải liếm láp chút máu rồi mới có thể bỏ qua. Không biết lấy luôn sức mạnh và tốc độ từ đâu, cô nhẹ nhàng tránh khỏi Dịch Tân, nháy mắt đã cầm bình trà dài khách nằm trên bàn. Dồn hết sức lực của bản thân ném về phía trước. Hạ Noãn Tâm khiếp sợ nhất thời ngơ ngẩn đứng tại chỗ, không động đậy, Tân Hạo, Tân Giác trong lòng kinh ngạc, nhất thời đứng sững sờ tại chỗ không nhúc nhích cả hai người chưa từng nghĩ Tân Hoành sẽ có hành động thô bạo như vậy. Trong lúc quan trọng như thế này nhìn thấy bình trà bén nhọn đang bay về phía mặt Hạ Noãn Tâm, Trầm Ngôn nhanh chóng đỡ Hạ Noãn Tâm tránh sang một bên.

“Àm!”

Bình trà vỡ vụn trên sàn nhà, phát ra tiếng kêu bén nhọn. Hạ Noãn Tâm còn chưa hoàn hồn, lại cảm thấy trước mắt có một bóng ma đánh về phía mình mang theo một cỗ áp bức mạnh mẽ. “Nói, người nói rõ cho ta, Bà ngoại tôi tại sao lại chết!”

Động tác của Tân Hoành cực kỳ nhanh, không quá nửa giây đã đến gần Hạ Noãn Tâm đưa tay phải ra bắt lấy bà ta. Đột nhiên có một cánh tay của đàn ông vất ngang qua tay cô dùng lực giữ cô lại. Trầm Ngôn trở tay nắm lấy vai Tân Hoành vội hét lên, “Tân Hoành, em bình tĩnh lại một chút!”

Bị chặn rồi, động tác của Tân Hoành hơi ngừng lại. Trong lúc bối rối Hạ Noãn Tâm nghĩ muốn kéo tóc Tân Hoành, nhưng bà chỉ rút được cây trâm trên đầu ra. Trâm gỗ bị lấy xuống, mái tóc dài thoáng chốc tán ra trên vai cô. Du Thân Khanh thường nói Tân Hoành là một đại mỹ nữ, làn da trắng nõn, nhãn nhụi, khuôn mặt tròn nhỏ nhắn, có thể nói là phong tình dịu dàng. Khi còn bé cô thường đi theo Du Thân Khanh, cô có thi ca trời phú. Cô thậm chí không búi tóc lên trừ những trường hợp chính thức hay những lúc nhàn hạ thì cô chỉ dùng chiếc trâm gỗ búi tóc lên để lộ ra khuôn mặt đẹp đẽ của mình và chiếc cổ thon dài. Mọi người nhìn qua, vẻ đẹp của cô thật dịu dàng, tinh xảo, khí chất của cô nhẹ nhàng. Tuy nhiên những thứ này có cũng bằng không. Giờ phút này, đôi mắt của cô đỏ ửng lên, trong mắt hằn lên những tia khổ sở giãy giụa, tóc tán ra, thân thể vừa nhếch nhác vừa điên cuồng. Giống như thân thể của cô không sợ hãi trước bất kỳ trời buốt nào. Cô chỉ liều mạng giãy giụa muốn đi về phía trước. Ánh mắt của cô nhìn chằm chằm Hạ Noãn Tâm giống như một con mãnh thú tàn nhẫn không lưu tình chỉ muốn ăn tươi nuốt sống đối phương. Nếu như không tới Ngọc Thạch Câu Phần, cô sẽ không bỏ qua. Giọng nói của cô cũng bắt đầu thê lương, “Hạ Noãn Tâm, bà hại chết bà ngoại của tôi! Tôi muốn chôn bà cùng với bà ấy!”

Vừa thê lương vừa thâm thẳm. Hạ Noãn Tâm chưa bao giờ gặp qua Tân Hoành điên cuồng, liều mạng giãy giụa như vậy. Trong trí nhớ của bà ta Tân Hoành miệng lưỡi sắc xảo, không đem người khác để vào mắt, luôn tinh táo, lý trí. Thật ra Hạ Noãn Tâm biết Tân Hoành rất thông minh, bà ta cũng thích một Tân Hoành thông minh bởi vì như vậy cô ta mới có thể lợi dụng Tân Hoành. Hạ Noãn Tâm chính là người như vậy, lợi dụng sự thông minh để trêu chọc Tân Hoành, chọc giận Tân Hoành, đúng lúc, đúng chỗ như vậy mới biết ai hơn ai thua, khiến Tân Hoành bó tay bó chân, Hạ Noãn Tâm luôn đặt mình vào vị trí yên bình. Nhưng, giờ phút này Hạ Noãn Tâm bỗng dâng lên cảm giác sợ hãi chưa từng có. Nhìn thấy bộ dạng này của Tân Hoành, Hạ Noãn Tâm đột nhiên có dũng khí thừa nhận, cũng không tìm được lý do để chống đỡ nhưng bà biết rằng nếu như Tân Hoành biết rõ chân tướng... Chắc chắn bà sẽ bị chôn theo bà ta. Cái ý nghĩ này làm cho toàn thân bà chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Giấu Giếm (1)

Editor : Tép.

Beta : Ori Kun.

Sợ hãi, lo lắng, tâm bất an. Thật ra, lúc này, cũng không chỉ một mình Hạ Noãn Tâm sợ hãi. Tân Hạo, Trầm Ngôn, Tân Giác... những người thường ngày đều là nhân vật có ít nhiều tiếng tăm, giờ phút này, đối mặt với Tân Hành hốc hắt sừng đỏ, ánh mắt thâm thiết điên cuồng, trong lòng đều sinh ra một nỗi sợ hãi khó nói thành lời. Mái tóc cô xõa tung, mang theo một nỗi oán hận thâm thiết đến tuyệt vọng, khiến họ cảm thấy bất an. Trên cổ còn quấn băng gạc, rõ ràng chỉ là một cô gái nhu nhược... Trầm Ngôn ngăn cản cô, nhưng cũng chỉ trong phút chốc... có lẽ cũng không đến phút chốc, mà chỉ như trong nháy mắt.

“Chát!”

Một tiếng vang thanh thúy, cô ra tay cho người cản mình một cái tát. Tất cả mọi người, trừ Tân Hoành khiếp sợ vì cái tát này— Tân Hoành, cô thể mà đánh Trầm Ngôn?! Cô giống như không phát hiện, cũng có lẽ do nhất thời đánh mất lý trí, mọi việc diễn ra như một thước phim, diễn ra không ngừng trệ, mà chính Trầm Ngôn cũng không thể tin nổi... hay là nói khó có thể tiếp nhận được. Giây phút ấy, cô đã lách qua hân, xông về phía Hạ Noãn Tâm. Nếu như Tân Hoành có thể không chút nào do dự, không chút nào nương tay ra tay với Trầm Ngôn, vậy với những người khác, cô sẽ không có bất kỳ chút kiêng kỵ nào. Nghĩ đến đây thôi, đáy mắt Tân Hạo đã nhuộm một mảnh chán nản. Trong nháy mắt đó, ông cảm thấy mình có biết bao vô lực, ông thậm chí không biết, con gái có tình cảm sâu đậm như thế với Du Thân Khanh, tình cảm phải sâu sắc bao nhiêu để bây giờ mới có thể điên cuồng như thế - sẵn sàng vì một người đã chết, mà hủy diệt mình, hủy diệt người khác. Trong nháy mắt đó, Tân Hạo đã không ngăn cản cô, thậm chí ông cũng trở nên điên

cuồng... Không bằng cứ như vậy, một lần này ông trả lại cho cô sự công bằng.

“Anh sẽ cho em biết!”

Câu nói đột ngột vang lên, tạm thời cắt đứt sự hỗn loạn, kết thúc trận điên cuồng này. Dịch Tân mạnh mẽ ôm Tân Hoành vào trong ngực, anh cúi đầu, trong ánh mắt chứa sự lạnh lẽo làm người ta sợ hãi. Không biết bởi vì lời anh nói, hay là ánh mắt của anh. Tân Hoành dần bình tĩnh trở lại, anh vẫn nhìn cô, giống như che chở, lại giống như cô chờ nghe anh nói tiếp, nếu là đáp án mà cô chưa hài lòng, cô liền tiếp tục.

“Dịch tiên sinh...”

Có người còn muốn ngăn cản... Là Trầm Ngôn.

“Câm miệng!”

Tiếp tục là tiếng tức giận khiển trách, là Tân Hoành. Cô thậm chí không dời tầm mắt, vẫn nhìn Dịch Tân, chỉ nhú chặt chân mày. Ánh mắt Trầm Ngôn từ trước đến giờ vẫn luôn dịu dàng, bây giờ đã nhuộm đầy chán nản nặng nề.

“Anh hãy nói cho em biết...”

Cô nhìn Dịch Tân chăm chú, lại cẩn thận hỏi, dường như sợ anh thay đổi chủ ý. Dịch Tân thấy cô nhìn mình như vậy, trong mắt cô chỉ còn lại sự kiên định cùng nguội lạnh.

“Là Hạ Tiểu Đông phá hỏng phanh xe.”

Một câu nói, khiến tất cả mọi người trong phòng kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Giấu Giếm (2)

Edit: Quỳnh Min

Beta: Ori Kun

Nửa đêm, gió thổi xào xạc. Người bên cạnh chỉ mới trở mình một chút, thân thể lập tức liền bị ôm chặt vào lồng ngực ấm áp, săn chắc. Trong phòng không mở đèn, Tân Hoành nằm mở mắt nhìn chỉ loáng thoáng thấy được hình dáng không rõ ràng trong bóng đêm. Cho đến khi người đàn ông bên cạnh hết kiên nhẫn đem mặt cô quay về phía anh. Thật kỳ lạ, cô lại có thể nhìn thấy đôi mắt nghiêm nghị của anh, thậm chí nhìn thấy anh khẽ nhíu mày. Thì ra đôi mắt của cô vẫn còn khá tốt, cô còn tưởng rằng, mình đã sớm không còn nhìn rõ bất cứ thứ gì nữa rồi. Không nhìn thấy, thì ra người nhà cùng nhau sinh sống gần hai mươi mấy năm, sớm đã không còn là người nhà nữa rồi. Nghĩ đến ít nhất cũng là máu mủ tình thâm vậy mà không ngờ ba lại bao che cho kẻ đã hại chết bà ngoại, cũng thiếu chút nữa là cô đã hại chết người khác rồi... Nghĩ tới đây, cô tự giấu cười một tiếng. Hai má đột nhiên tê rần, là do tay của người đàn ông nằm bên cạnh véo cô.

“Nói chuyện”

Giọng nói nghiêm nghị của anh vang lên, có lẽ tâm trạng của anh không vui. Không vui là bởi vì vừa mới phát hiện ra mình cười về một người đàn bà chanh chua sao? Vừa đập đồ, vừa la to, lại còn đánh người. Cô chỉ suy nghĩ một chút mà đã hồng bết rồi. Nghĩ vậy cô cũng muốn cùng anh nói chuyện một lần. Dịch Tân nhíu chặt mày hơn trong bóng tối. Tân Hoành suy nghĩ một chút, lại tiếp tục, “Thật ra thì em còn phải nhề nhác hơn một chút nữa, bởi vì em còn muốn toàn thân...”

Cô nói xong, liền cười lớn một tiếng, “Anh nói xem em làm sao có thể nhề nhác như thế đây? Lúc hán còn sống, em không thể dạy dỗ hán. Khi hán chết em lại để cho hán toàn thân! Anh nói xem tại sao em lại phải sống trong yếu đuối như vậy chứ?!”

“Không có phong cách, không có khí chất! Đặc biệt là rất tiểu nhân!”

Cô dịu dàng nói, giống như trước kia khi tâm trạng của cô tốt cùng anh nói chút việc nhà, Dịch Tân lại có cảm giác mỗi chữ cô nói đều như một cái găm, vừa nhẹ nhàng không để lại chút dấu vết vừa mạnh mẽ quán lấy, đâm vào lòng anh. Hơn nữa cô không tiếp tục giải thích mà còn phá lên cười... Trong lòng càng thêm nóng nảy, bực tức, gầm lên một tiếng, “Tân Hoành! Em im miệng lại cho anh!”

Cô quả nhiên ngừng lại. Trong lòng anh đột nhiên đau nhói, chợt đem lấy cô ôm chặt vào trong lồng ngực mình, tay phải giữ chặt sau gáy cô để cho mặt cô chôn ở trước ngực anh. Rốt cuộc, thân thể cô khẽ run rẩy khi ở trong lòng anh. Ngực có chút ẩm ướt, Dịch Tân đem cánh tay siết chặt hơn nữa. Từ

lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh biết cô vẫn luôn rất uất ức. Nhưng cô đã gả cho anh, anh chắc chắn rằng về sau uất ức của cô sẽ do anh phụ trách. Chỉ là, ở trước mặt anh cô luôn giấu kín tâm tư của mình, cho nên anh thường bày ra vẻ giận dữ, hung hăng ức hiếp cô. Vì vậy khiến cô càng uất ức hơn. Có lẽ cô không biết, anh có thể hung hăng ức hiếp cô nhưng những người khác tuyệt đối không thể được! Nhẹ nhàng vỗ về thân thể đang run rẩy trong ngực, trong lòng anh có rất nhiều lời muốn nói nhưng khi vào trong miệng thì chỉ còn câu, “Ngoan, đừng khóc nữa, có anh đây.”

Cũng chỉ có mấy chữ, thế nhưng khi nói xong anh lại cảm thấy khó chịu. Nhất thời tự giễu bản thân mình, Dịch Tân từ lúc nào biến thành như vậy rồi? Trước khi cô, những lời lẽ phong lưu trên tình trường hay những thủ đoạn, mảnh khõe trên thương trường đã biến đi nơi nào?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Giấu Giếm (3)

Edit + beta : Ori kun.

“Thật ra em đâu có tư cách trách người khác?” Giọng nói của cô thận trọng mà mơ hồ truyền ra từ ngực anh, “Trách ba không che trở sao? Không, thật ra nói đến cùng, cũng là em nhất gan. Bản thân em biết, xe của em bị người khác làm hỏng, em cũng hoài nghi Hạ Tiểu Đông, nhưng em lại không có chứng cứ! Không có chứng cứ, nên không biết làm như thế nào, liền tự thôi mien bản thân để an ủi, người có lỗi là Hạ Tiểu Đông, Hạ Tiểu Đông muốn ức hiếp em, đến mức muốn em chết...”

Bỗng nhiên Dịch Tân nâng tay, không nói gì, khẽ vuốt tóc cô.

Thật ra, chỗ nào thì cần chứng cứ chứ? Nếu như em không nghĩ muốn dựa vào Tân Hạo, thì em đã có thể một dao giết chết hắn! Nói đến cùng, là do em quá hèn nhất, lại vẫn muốn ảo tưởng mọi thứ.

Cô hít hít cái mũi lại tiếp tục nói.

“Hắn gián tiếp hại chết bà ngoại, em lại để cho hắn ung dung lâu như vậy... Nhưng nếu hắn làm hại em, em nghĩ, bà ngoại em đã sớm báo thù cho em rồi.”

Cô ở trong lòng anh nghẹn ngào nói, anh chỉ ôm cô, đôi mắt u ám, trong bóng tối, lại càng không thấy rõ. Hành động an ủi của anh nhẹ nhàng, giọng nói chưa bao giờ dịu dàng, giờ phút này, lại cực kỳ giống như một người chồng. Người chồng? Có ai lại nghĩ tới, trong hàng vạn loại người Dịch lại trùng hợp giống như loại người này?

“Ừm, đều đã qua đi rồi, bây giờ kết quả đều tốt đẹp.”

Anh thấp giọng nói, đồng thời thân mật hôn lên trán cô. Cái ôm của anh ấm áp, không giống như những năm trước, làm lòng cô như có dòng nước ấm chảy qua, thân thể căng thẳng dần dần thả lỏng.

Mãi cho đến khi hô hấp của người trong ngực ổn định lại, trong bóng tối khỏa môi Dịch Tân rốt cục lộ ra nụ cười nhẹ. Hơi đỡ thân thể của người trong lòng, để cho cô dễ ngủ hơn, động tác ôn nhu, nhưng ánh mắt lại tràn đầy lạnh lẽo. Rốt cục, trấn an cô xong, món nợ này, anh mới có thể chậm rãi, tính tế tính!

Anh nói dối với cô. Người phá hỏng phan của cô, không phải Hạ Tiểu Đông; Hạ Tiểu Đông cũng không gián tiếp hại chết Du Thận Khanh, mà là trực tiếp. Ánh mắt hạ xuống, nhìn người trong lòng, trong mắt lạnh lẽo nhất thời nhạt đi, trong chốc lát tràn ngập nhu tình. Ngón tay anh mon men vuốt đầu lông mày mắt phải của cô, nơi đó cũng giống như nơi khác trên làn da cô, nhẵn nhụi, mềm mại. Nhưng, mỗi lần anh nhìn vào chỗ này, cô lại cực kỳ khản trương, vội vàng muốn tránh đi ánh mắt của anh, nói sang chuyện khác. Chỉ vì, chỗ này, thì ra có một vết sẹo xấu xí rất dài gần quá đầu lông mày, thậm chí suýt nữa là làm mắt bị thương. Đối với vết thương đó, cô luôn có chút uất ức, còn với anh, không hiểu sao lại luôn thấy rất có lỗi.

Tân Hoành là một người phụ nữ, bây giờ đã trở thành Dịch phu nhân, nhưng đối với Dịch Tân, tình cảm lại luôn có chút rắc rối. Một người đàn ông như anh, trong hàng vạn bụi hoa, xinh đẹp quyến rũ, kết quả lại chọn cô, mà cô, có nhiều chỗ thiếu sót. Cho dù sự thiếu sót này không đáng kể. Nhưng cô lại làm ra vẻ như rất có lỗi, lại càng sợ nhìn thấy anh. Chỉ là cô không biết, anh quả thật không nhìn đến, chỗ kia đã được trị liệu hoàn toàn không nhìn rõ, Không thể không nói Trầm Ngôn đối với cô có rất nhiều tình cảm. Mà anh biết, là bởi vì thời điểm anh khó khăn nhất gặp cô, mà cô, tại thời điểm đó đã giúp anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Tin Tưởng 1

Đêm đó, bóng tối bao trùm, mây trên trời vừa dày vừa nặng, ánh trăng cũng chiếu không qua. Sâu trong núi, từng bong cây cao ngất như muốn đem người vây lại, không bỏ lại đường sống nào. Thân thủ người đàn ông nhanh nhẹn nhảy lên, giẫm lên đất bằng, trái lại người đi sau anh lại vụng về khác hẳn. Anh thậm chí còn bị thương, quần áo màu đen, trên vai có chút máu đỏ chảy xuống, rơi trên mặt đất. Nhưng ánh mắt lại lạnh lùng liếc qua vai, chỉ hơi nhíu mày. Mỗi năm anh đều tới thành phố này, nơi đây nổi tiếng là thành phố du lịch, mẹ của anh được chôn ở đây.

Người phụ nữ đó, cho dù cả đời không tìm đến người đàn ông kia, nhưng vẫn ngoan cố muốn anh mai tang ở đây. Bà sinh trong thế giới hắc đạo, nhưng tính tình lại rất thuần khiết, thật bất hạnh!

Trong thế giới hắc đạo bà không thể sinh tồn, nhưng thế giới trong sạch cũng không thu nhận bà. Bi kịch nhất của bà chính là mang thai con của ông ta, cho nên khi ở trước mặt bà ông ta luôn muốn bỏ đi mùi máu tanh, luôn cô đơn đến một mình, cũng không mang theo vũ khí, chỉ vì muốn vì bà giữ chút trong sạch.

Nhưng, hành tung của ông ta lại bị tiết lộ. Cười lạnh nhìn về phía biệt thự trước mặt... Trong mắt hiện lên vẻ quyết đoán, gọn gàng nhảy lên, nhờ cây đại thụ bên cạnh, thân thể nhanh chóng tránh được tia hồng ngoại theo dõi, nhảy xuống đất đã là ban công lầu hai. Nhìn vào trong phòng, anh nhíu mày xem xét.

Phòng rất lớn, trang hoàng cũng rất xa hoa, đúng như phòng của một thiên kim nhà giàu, nhưng bên trong lại rơi đầy tranh vẽ, hỗn loạn rải khắp nơi. Tranh vẽ rất nhiều nhưng tranh nào cũng chỉ vẽ hai người. Cô gái mặc váy dài, xoắn tóc, ngồi cạnh giá vẽ giương mắt lạnh nhạt nhìn anh, ở bên phải, có một vết sẹo thật dài hơi nghiêng, thậm chí còn dài sát mí mắt.

Anh cảm thấy cả kinh. Cô vậy mà phát hiện ra anh! Nhanh chóng, anh đã đến gần bên cạnh cô, giơ tay, muốn chế trụ cô. Nhưng cô chỉ nhàn nhạt hạ ánh mắt, tiếp tục đến chỗ giá vẽ đang chưa vẽ xong. Yên lặng, giống như cô không nhìn thấy anh. Hành động của anh dừng lại, đứng bên cạnh cô, lần đầu tiên, anh không biết kế tiếp anh nên làm cái gì. Bởi vì, trong mắt cô đều là sự lạnh nhạt làm cho anh cảm thấy, cô gái này, anh không uy hiếp được.

Trong mắt cô không chứa một chút dục vọng nào, thậm chí dục vọng để sinh tồn cũng không có, người như thế, cho dù Dịch Tân- anh cũng không không chế nổi. Lúc này, hồng ngoại cảnh báo lại vang lên, sau đó nghe thấy tiếng điện giật rồi có vật rơi xuống. Đồ ngu! Anh cười lạnh. Lúc anh vào đây, đã sớm biết nơi này có lưới điện hồng ngoại theo dõi trực tiếp, nếu có người xông vào lưới điện sẽ vây người đó lại, càng cử động càng tiếp xúc nhiều với điện.

Anh vào đây, chỉ vì muốn giáo huấn những người này! Bọn họ đúng là đại đột nên mới đi theo. Dưới lầu, tiếng bước chân dồn dập vang lên. Cô gái lại như không nghe thấy, tự mình vẽ chính mình, giống như trong phòng không có người xâm nhập. Cửa lại vang lên tiếng đập vội vàng.

“Tiểu Nhị, em thế nào rồi?”

Giọng nói dịu dàng của một người đàn ông truyền tới, lúc này lại đầy vẻ lo lắng. Cô nghe xong lại không lộ ra một chút cảm xúc, mắt vẫn chăm chú nhìn bức vẽ, ngay cả động tác trên tay cũng không dừng lại, chỉ nhàn nhạt nói: “Không có việc gì.”

“Em mở cửa cho anh, nhìn thấy em không việc gì, nhìn em xong anh liền đi.”

Giọng nói của người đàn ông thậm chí còn có chút hèn mọn. Cô rốt cục dừng bút, hơi nghiêng mắt nhìn trên mặt đất, lại hơi nhíu mày. Anh nhìn theo ánh mắt của cô, lại thấy trên tấm thảm lông dê màu trắng, có một vết máu. Lập tức động tác cực nhanh, tay anh đã ngắt cổ cô. Anh không khống chế lực, làm cô nhíu mày vì đau.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Tin Tưởng 2

Khi cửa phòng mở ra, gương mặt người đàn ông nho nhã đứng ngoài cửa nháy mắt biến sắc. Đi nhanh vào cửa, lại tức giận khi nhìn thấy trên tay cô gái đang chảy ra rơi xuống, thậm chí không ít trên thảm lông trắng tinh.

“Tại sao lại bị như vậy?”

Ánh mắt hần thương tiếc, giống như vì tại hần mà cô bị thương, nhìn thấy bộ dạng không biểu tình của cô, không khỏi sinh tức giận, giọng điệu càng trầm: “Tân Hoàn!”

Tân Hoàn lúc này mới nhíu mày cười có lỗi: “Vừa trong phòng tắm, không cẩn thận đụng phải cái cốc, lại bị trượt ngã, cánh tay chà vào mảnh thủy tinh.”

Hắn nhúu chặt mày, giống như muốn dạy dỗ, ngoài cửa lại có giọng nói truyền đến.

“Trầm Ngôn, anh đang ở cùng chị em trên đó sao? Những người dưới này muốn xử trí như thế nào?”

Tân Hoành nghe xong, ánh mắt luôn lạnh nhạt cũng xẹt qua tia cười lạnh, người cũng nhanh chóng xuất hiện trước mặt, thấy Tân Hoành toàn máu, vội vàng che mũi lại.

Trầm Ngôn lúc này mới nhớ đến, vội vàng nói với Tân Hoành: “Vừa rồi có người xâm nhập, hình như muốn lên lầu, bị lưới điện vậy lại, ném xuống dưới, chỗ này có ai xông vào không?”

Tân Hoành cười nhẹ: “Đâu có a?”

“Đúng vậy, Trầm Ngôn anh đúng là nghĩ nhiều, phòng của chị, rất nhiều cơ quan, ai mà xông vào được chứ?”

Tân Hoành nhẹ nhàng nhìn về phía Tân Giác.

“Em gái, có thể phiền em và Trầm Ngôn lấy giúp chị hòm thuốc không?”

Cô nói xong, nhẹ nhàng giơ cánh tay bị thương lắc lắc trước mặt họ, hài lòng nhìn thấy thái độ chán ghét của Tân Giác. Trầm Ngôn vẫn đắm chiêu nhìn Tân Hoành. Lấy hòm thuốc thì vẫn còn hai người. Tân Hoành lại không chút nào che dấu biểu tình cô không muốn cùng hắn một chỗ. Tay Tân Giác kéo hắn: “Đi thôi, đi lấy hòm thuốc cho chị.”

Lúc hòm thuốc được cầm đến, Tân Hoành nghĩ, hẳn là Trầm Ngôn vẫn sợ cô không để ý tới sinh mệnh, còn Tân Giác, chỉ mong sao cô bị chảy máu nhiều cho đến chết!

“Mọi người nghỉ sớm một chút đi!”

Tân Hoành nhận lấy, liền muốn đóng cửa phòng. Trầm Ngôn lại lấy tay ngăn lại, ánh mắt ôn nhu nhìn cô: “Anh giúp em.”

Tân Hoành lẳng lặng nhìn về mặt tức giận của Tân Giác, ngẫm nghĩ, nháy mắt cười nói: “Cám ơn!”

Trầm Ngôn không ngờ cô lại cười, có chút thụ sủng nhược kinh*, đang muốn kéo cô vào trong phòng, bên tai lại nghe thấy tiếng kêu sợ hãi.

*: được sủng ái mà sinh sợ hãi.

“A!”

Là Tân Giác, cô ta giống như nhìn thấy cái gì, nên bị hoảng sợ, nhất thời xông vào lòng Trầm Ngôn, thậm chí còn không cẩn thận đụng vào Tân Hoành. Tân Hoành lui về phía sau một bước, đáy mắt hiện lên ý cười. Cười nhạt, tự giễu.

“Trầm Ngôn, có người!” Tân Giác dường như bị dọa sợ, tiến thẳng vào lòng Trầm Ngôn, ngón tay chỉ về phía phòng bên ngoài, giọng nói có chút hoảng sợ: “Em vừa mới nhìn thấy có người vào phòng em!”

Trầm Ngôn khẽ nhúu mày, nhưng không có đẩy cô tar a, còn chưa kịp nói chuyện, Tân Hoành đã phản ứng trực hấn.

“Phải không? Thật đáng sợ...! Trầm Ngôn, vậy anh mau cùng Tân Giác vào xem đi!”

Lúc này trên mặt Tân Hoành lại có biểu tình như bị hoảng sợ, nhưng trong mắt lại có ý cười. Tân Hoành cười, không rõ ý, như trêu chọc Trầm Ngôn, Trầm Ngôn nhất thời sắc mặt trầm xuống, hung hăng nhìn cô chăm chú, gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Được!”

Hai người rời đi, lúc này Tân Hoành mới thở ra một hơi rồi lại cười tự giễu.

“Cám ơn!”

Phía sau, giọng nói của người đàn ông vang lên, không ôn nhu như Trầm Ngôn, nhưng cũng rất dễ nghe. Tân Hoành quay đầu, đối diện với anh nở nụ cười:

“Không cần cảm ơn!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Tin Tưởng 3

Dịch Tân xử lý vết thương trên cánh tay Tân Hoành, rồi mới lo cho mình. Tân Hoành đứng ở một bên, nghĩ nghĩ là rất đau.

Nhìn anh tự mình xử lý vết thương đâu ra đấy, thậm chí không nhúu mày lấy một lần. Tân Hoành hơi hơi nhún vai, xoay người, lại tiếp tục vẽ tranh.

Dịch Tân mất liếc qua cô, nhàn nhạt nói: "Cô có nhất phải làm mình bị thương sao?"

Lúc anh chế trụ cô, cô chỉ lẳng lặng nhìn anh, cố

gắng nói một câu nói. Anh nghe xong, giống như tay bị bỏng, nhất thời buông lỏng cô ra.

Cô nhàn nhạt nhìn anh một cái, tiện thể xoay người đi phòng tắm. Ở trong đó, cô đem ly thủy tinh ném vỡ, cắt tay mình—— cô vì trên mặt đất có vết máu mà tìm một lý do hợp lý.

Động tác, anh không phải không kinh ngạc, cho dù, anh sớm có thói quen nhìn máu tươi, thậm chí bên người cũng không người tài vì hấn cam nguyện đổ máu hy

sinh.

Một khắc kia, anh thậm chí suy nghĩ. Cô biết anh là ai vậy nên mới cố ý làm chính mình bị thương, chỉ vì lúc sau muốn anh đổi lại chút gì. Suy đoán kia, vướng mắc trong lòng anh, làm cho anh khó chịu. Cho nên, anh hỏi.

Tân Hoành đưa lưng về phía anh, chăm chú vẽ, khoe môi xẹt qua tia tự giễu, thanh âm cũng rất bình tĩnh,

"Có lý do."

"Vì cái gì?"

"Bởi vì, nếu không có chứng cứ, họ sẽ không tin tưởng tôi."

Cô trả lời thật sự rất bình tĩnh, giống như rất quen thuộc thậm chí không cần suy nghĩ.

Động tác lại đột nhiên dừng lại, anh tin. Chỉ vì, câu nói—— "Tôi đã tin tưởng anh, vì sao anh không thể tin tưởng tôi a?"

Anh không nói nữa, cô cũng không tiếp tục phân tâm, tiếp tục vẽ tranh của cô, giống như trong phòng không có người khác. Anh gọn gàng xử lý tốt vết thương của chính mình, đứng ở sau lưng cô.

Trên tranh, là người mặt mũi hiền lành, ôn hòa nhìn cô. Trên mặt đất, còn có rất nhiều lão nhân, cùng với, một người phụ nữ khác.

Không thể nói là xinh đẹp xuất chúng, nhưng giữa họ và cô, đều có vài nét tương tự. Mà cô, rõ ràng yên lặng như vậy, bóng dáng, lại giống như muốn khóc ra rồi.

"Cô gọi Tiểu Nhị?"

Kỳ thật anh nghe rõ, cô tên là Tân Hoành. Nhưng, trong lòng không hiểu sao khi người đàn ông kia gọi cô là "Tiểu Nhị" lại không thoải mái. Dừng động tác trên tay lại, xoay người, giương mắt nhìn anh.

"Không."

Một chữ, không thừa. Cô đã đứng dậy, đi ra ban

công, ở đó, ánh mắt nhìn ra bên ngoài balkon một hồi.

"Anh bây giờ rất an toàn."

*****

Ban đêm, có chút lạnh, người phụ nữ trong lòng theo bản năng lùi vào trong lòng anh. Trên môi anh, lộ ra nụ cười tự nhiên, giống như, một việc đơn giản nhưng cũng làm anh vui vẻ.

Anh nghĩ, ngày mai phải dặn quản gia, điều chỉnh điều hòa xuống thấp một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Thanh Mai Trúc Mã (1)

Khi Tân Hoành tỉnh lại, bên cạnh đã không còn người, cô miễn cưỡng đem thân thể nghiêng qua, nằm úp sấp xuống.

Ùm, lạnh. Chắc là đã khuya rồi. Anh, trừ những lúc quần lấy cô thì hầu như đều ở công ty.

Xuống giường, nhất thời cảm thấy hơi lạnh từ nền nhà. Cô nhìn không được, lại liên tiếp hít xi. Mở tủ quần áo ra, cầm lấy váy liền thân bằng nhung. Ngoài cửa sổ, gió rất lớn, cây cối trơ trụi.

Mấy ngày nay, xuân về hoa nở, cây cối tươi tốt, đó là thời khắc đẹp nhất, càng thêm hấp dẫn. Nhưng, sau sự hấp dẫn lại là sự thâm trầm.

Ra khỏi phòng, dừng lại trước cầu thang, đã thấy người kia lại vẫn ở trong sảnh ngồi bên cạnh bàn ăn, cầm điện thoại, lại chỉ ngồi ra lệnh thôi. Đúng là cho dù là nói điện thoại, anh cũng vẫn như trước nhạy cảm. Động tác của cô rất nhẹ, anh cũng đã nghe thấy âm thanh, hơi nghiêng thân thể, giương mắt nhìn cô, nháy mắt, ánh mắt dịu lại. Kết thúc cuộc nói chuyện, duỗi tay ra, ý bảo cô đi qua.

Cô thuận theo hướng anh đi đến, vừa mới tới gần, liền bị anh dùng lực kéo lên trên đùi anh. Tay anh rộng rãi đặt ở trên eo cô, nhìn cô bằng ánh mắt nóng rực không chút che giấu nào.

Cô sùng sốt, đã thấy ánh mắt anh đảo qua đảo lại nhìn váy trên người cô, cô mới nhớ tới, váy này rất bó, có thể đem từng đường cong trên thân thể lộ ra.

Cô cũng không mất tự nhiên, nhìn anh cười,

"Thế nào? Dáng người em đẹp không?"

Anh nghe xong, hơi hơi nheo mắt.

"Em đây là đang khiêu khích sao?"

Tay, lại càng phối hợp với động tác, ôm cô càng chặt. Cô ngồi trên đùi anh, ghé sát vào anh, thậm chí có

thể cảm nhận được thân thể anh biến hóa.

Tân Hoành có chút 囧, đã thấy anh yên lặng nhìn cô, ánh mắt Dịch Tân thâm trầm. Vội vàng quay đầu tránh anh, ánh mắt nhìn thấy trên bàn cơm có tờ báo, trong lòng cả kinh.

Trên tiêu đề báo đề là ——"Thiếu phu nhân Dịch thị bị bắt cóc."

Cô vội vàng lấy xem, rồi lại nhìn về phía Dịch Tân. Bên môi Dịch Tân nở nụ cười nhàn nhạt "Giống như em nhìn thấy!"

Giống như em nhìn thấy? Vì thế, sự việc này biến thành Hạ Tiểu Đông là kẻ bắt cóc, sau khi bị phát hiện vì muốn chạy trốn nên bị bắn chết?

Trong lòng Tân Hoành có chút bất an, việc này chính là sai sự thật. Lại nghĩ, mọi việc như thế này, đã là kết quả tốt nhất rồi. Dù sao, bất luận người phải gánh trách nhiệm không phải cô thì chính là anh. Thậm chí, cô chỉ cần nghĩ đến anh có thể sẽ bị vào tù, trong lòng liền tản ngập chưa xót đau đớn, nhìn không được hốc mắt cũng ướt át.

Vội vàng dựa vào trong lòng anh, hai tay gắt gao ôm eo của anh, "Như vậy thật tốt."

Anh cúi đầu, ánh mắt nhìn xuống tóc mai của cô, ánh mắt dịu lại.

"Tân Hoành."

"Ùm?" Cô ngẩng đầu, nhìn hán.

Lại chỉ thấy gương mặt tuấn tú kẻ sát mặt, môi anh che lại hết những điều cô muốn nói.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Thanh Mai Trúc Mã (2)

Edit: Tép.

Không khí sáng sớm rất trong lành, tất cả cứ lặng lẽ trôi qua. Thế nhưng anh lại có chút nhiệt tình, môi dùng sức mút, trần trọc, gặm cắn môi cô, đầu lưỡi trượt vào, cuốn lấy lưỡi cô, buộc cô phải dây dưa với anh.

Hai tay anh phủ trên lưng cô, vuốt ve, ép hai thân thể dán chặt với nhau như muốn dùng nhiệt tình của anh đem cô dung nhập vào cơ thể mình. Cô mềm mại gất gao dán sát vào lồng ngực rắn chắc của anh, có thể cảm nhận thật rõ ràng trái tim anh nhảy lên từng nhịp.

Tìm cô nhất thời mềm nhũn, thân thể cũng vậy. Cô dựa sát vào anh, gần đến mức có thể cảm nhận nhịp tim anh một cách rõ ràng, có thể cảm thấy rõ sự tồn tại của nhau. Cô nghĩ, cô thích khoảng cách như vậy. Cô cũng thích anh, cho nên cô say mê sự tiếp xúc thân mật này. Không nhận được, cô vờn đầu lưỡi, chạm đến đầu lưỡi của anh đang tiến vào miệng cô, kéo theo một lần nữa anh không thể khống chế mà hung ác cướp đoạt. Nhất thời, không khí không còn trầm tĩnh nữa mà trở nên nóng rực.

Anh dùng một tay ôm chặt ngang hông cô. Cô ngẩn ra, khẽ mở mắt, lại thấy anh đang nhìn cô chòng chọc, ánh mắt ấy sáng như sao, sáng đến chói mắt, chứa trong đó là sự nóng bỏng quen thuộc. Cô e lệ, nhưng cũng hiểu được ý của anh, liền mượn lực cánh tay anh, đổi tư thế của mình. Cô đang ngồi trên đùi anh, lúc này loay hoay giạng chân, ngồi đối mặt với anh. Nơi tư mật vừa vặn cảm nhận được lửa nóng của anh, thật thẹn thùng a, thân thể cũng theo đó nóng lên. Không chống cự được dè dặt, cô liền khẽ nhích ra xa một chút. Nhưng làm vậy lại càng mờ ám, càng khơi dậy sự bất mãn của anh.

Bàn tay đang dao động trên eo cô nháy mắt dùng lực, ép sát cô với anh, không cho cô lùi bước, không thể né tránh. Cũng khẽ cắn lấy môi cô. Cô khẽ ảo não, không thể lui, chỉ đành bất chúc anh, cắn cắn môi anh.

Môi truyền đến cảm giác đau đớn nhưng anh lại cực kỳ hưởng thụ cảm xúc này, trên mặt anh lộ rõ sự vui vẻ, hôn môi cô, sau đó đầu lưỡi nhẹ nhàng ngậm lấy tai cô.

Cả người Tân Hoành khẽ run lên, cô chỉ thấy cả người mất hết sức lực. Dịch Tân hài lòng khi cảm giác được thân thể trong ngực dần xụi lơ, chính mình cũng chìm đắm trong hương thơm ấm áp tỏa ra từ đó. Trước ngực đột nhiên cô phản kháng, anh không phòng bị, bị cô đẩy ra một chút.

Anh hơi giận, đang muốn phát tác thì nghe cô hắt hơi liền hai cái.

“Hắt xì!”

“Hắt xì!”

Cô gái vẫn trong tư thế trêu chọc người ngồi trong lòng anh, lại cố gắng tránh né anh, rồi kèm theo đó là hắt hơi. Dịch Tân cảm thấy như bị tạt cho một chậu nước lạnh, nhiệt tình ban nãy bị tiêu diệt quá nửa.

“Hắt xì!”

“Hắt xì!”

Lại nữa. Dịch Tân có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn đưa hộp khăn giấy trên bàn cho cô.

“Cảm ơn!”. Cô nhận lấy, ngượng ngùng nhìn anh.

“Em xin lỗi... Hình như em bị cảm!”

Miệng cô nói xin lỗi nhưng lại cười xấu xa, ánh mắt toát lên vui sướng khi người khác gặp họa. Dịch Tân nhìn thấy liền nhếch môi, tay dùng sức một chút kéo mạnh cô về phía anh, hai người một lần nữa áp sát nhau.

Cô kinh ngạc, hai tay vội chống vai anh, nghi ngờ nhìn vào mắt anh, lại thấy ánh mắt anh hứng thú, có chút gì đó nguy hiểm.

“Có tin hay không dù em bị cảm cũng không ngăn được anh ngay tại đây muốn em?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Thanh Mai Trúc Mã (3)

Trần Tân Hoàn rơi xuống ba vạch đen... Cô thiếu chút nữa thì thốt lên, anh không cần cảm thú như vậy chứ!

Lời nói đến khóe miệng, nhưng cô vẫn có chút kiêng kỵ người đàn ông đang dịu dàng đa tình này, đành phải vòng vo.

“Vậy anh nói cho em biết, em phải làm thế nào thì anh mới có thể ngừng?”

Thật là cảm thú a! Tân Hoàn chỉ dám nói thầm trong lòng. Dịch Tân nghe mà mắt khẽ híp lại, khóe môi nâng lên tà tử.

“Bỏ qua cho em?”

Tân Hoàn cắn cắn môi, hung hăng trừng anh. Anh lại vờ như không nhìn thấy, cúi đầu đến bên tai cô, khiêu khích nói: “Nói xem em muốn như thế nào?”

Trời ạ... Tân Hoàn hoàn toàn thua rồi! Nhận mệnh thôi, dù có chút tự giận bản thân, nhưng cô cũng là của anh rồi!

Dịch Tân cũng chỉ muốn trêu chọc cô, nên khi thấy cô không còn giãy giụa nữa cũng không hề tiếp tục. Anh đặt tay lên trán cô, khẽ hừ một tiếng, bắt mắt.

“Sao lại yếu như vậy chứ! Không phải là hôm qua chỉ bị một chút gió thổi qua thôi sao? Vậy mà cũng bị cảm rồi!”

Đây là miệt thị một cách trắng trợn a. Tân Hoàn cũng không thêm áp chế phản kháng, cắn răng nói, “Anh cứ thử chỉ mặc một chiếc áo mỏng ra ngoài hóng mát giữa mùa đông xem...”

Muốn cô mặc lễ phục thật đẹp tham dự hôn lễ là nói cho dễ nghe, chứ thật ra đó chỉ là mặc một lớp vải, nói trắng ra, chính là bọc một lớp vải mỏng đi hóng mát a...

Dịch Tân nghe ra được sự bất mãn trong lời nói của cô nên không nhiều lời, đặt cô ngồi xuống một bên ghế, lạnh lùng ra lệnh.

“Ngồi đằng hoàng, anh đi lấy thuốc cho em.”

Anh đang tức giận, cô nghe được rõ trong giọng nói của anh. Tân Hoàn ảo não, cô không nên nhắc tới chuyện hôm qua... Cô lại không biết Dịch Tân tức giận là vì sức khỏe của cô. Từ bé sức khỏe của Tân Hoàn đã không tốt, là do Du Tiểu Nghi khi còn mang thai cô thường xuyên buồn bực, lo lắng đã suýt đẻ non mấy lần, lần cuối cùng là do tức giận Tân Hạo và Hạ Noãn nên động thai, sau khi đưa đến bệnh viện phải sinh mổ, lúc ấy cô mới được bảy tháng.

Sau khi ra đời, nói theo cách của Du Tiểu Nghi là cô ngâm mình trong cái ấm sắc thuốc lớn lên, há mồm ra là thuốc. Du Thận Khanh vì cô mà năm này qua năm khác cho cô uống thuốc, mà hiệu quả cũng rất nhỏ, sau rồi cũng không đến mức số lần ngã bệnh so với kinh nguyệt còn đều đặn hơn. Nhưng thân thể cô vẫn như trước rất dễ cảm lạnh, mỗi lần ra gió đều bị như vậy. Họa vô đơn chí, cô sảy thai. Dĩ nhiên là Dịch Tân biết nhưng không nói chuyện này cho cô, cho nên mỗi lần cô ngã bệnh, Dịch Tân luôn có chút không bình thường.

Dĩ nhiên, cái này Tân Hoàn cũng không biết rõ. Biết chuyện cũng chỉ có người trong cuộc, còn có Phong Dương. Kể từ đó, Phong Dương cũng hối hận vô số lần năm đó anh đã học y.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Thanh Mai Trúc Mã (4)

Sau khi uống thuốc, chứng hắt hơi của cô ngược lại càng thêm nghiêm trọng, muốn ngừng mà không được, chẳng bao lâu, thùng rác dưới chân cô đã toàn là khăn giấy bị vò thành từng cục, mũi cũng hồng hồng, nhìn qua đã thấy cả người tiêu tụy không ít.

Thường nói, bệnh đến như núi đổ, lúc rời giường Tân Hoàn chỉ cảm thấy hơi lạnh, nhưng khi ăn xong bữa cơm, đầu đã nặng trĩu, toàn thân vô lực, lúc nóng lúc lạnh. Nhưng đây cũng không phải trọng điểm, mà là ngang hông cô bị thương, mỗi khi hắt hơi sẽ động đến nó khiến cô đau đến nhăn mày nhăn mặt.

Dịch Tân đỡ cô nằm xuống, đắp chăn thật cẩn thận sau đó điều chỉnh nhiệt độ trong phòng, cả quá trình lông mày anh cau lại, lạnh lùng không nói gì.

Tân Hoàn đột nhiên sinh ra áy náy, giống như cô đã làm ra chuyện thật có lỗi với anh vậy. Cô miễn cưỡng cười cười, kéo tay anh.

“Em muốn ngủ, anh lại đến công ty sao?”

Cô nói xong lại nhìn cánh tay đang bị thương của anh. Đứng ở mép giường, Dịch Tân nghe cô nói vậy mới lạnh nhạt cúi xuống nhìn cô.

“Anh ở nhà dưỡng thương.”

Khóe môi Tân Hoành co quắp một cái...

Một Dịch Tân khí thế cường đại, một Dịch Tân tràn trề năng lượng như vậy, mà anh lại dùng đến từ suy yếu như dưỡng thương sao?

Anh ngồi xuống bên cạnh, vuốt ve gương mặt cô, thấy cô nhìn anh chăm chăm, mới nhẹ nhàng lên tiếng.

“Không buồn ngủ sao?”

Khí thế của anh quá mạnh mẽ, lập tức chấn áp được Tân Hoành, cô vội vã nhắm chặt hai mắt. Sau mới kịp phản ứng, cô mở to hai mắt, cãi lại anh.

“Em buồn ngủ a, nhưng anh nhìn em như vậy làm sao em ngủ được?”

Dịch Tân nhú mảy, sắc mặt vẫn không tốt nhưng cũng đã bớt giận, anh cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô. Nhiệt độ cơ thể cô hơi cao, cảm thấy môi anh lạnh lạnh nên rất thoải mái, thế nhưng anh lại lui ra.

“Ngủ đi.”

Dịch Tân đứng dậy đi thẳng ra cửa. Đến khi nghe thấy tiếng cửa đóng lại, Tân Hoành chợt cảm thấy vô lực, giống như bị anh bỏ rơi rồi. Trong lòng không vui, cô cố ép bản thân ngủ. Trong lòng lại càng buồn. Cho đến khi nghe thấy tiếng mở cửa, cô theo phản xạ ngồi bật dậy, nhìn thấy Dịch Tân đang bước vào, cô không phát hiện giọng nói của mình đã mang theo chút u oán.

“Không phải anh đã đi rồi sao?”

Lời nói ra, chính cô cũng không giải thích được. Dịch Tân nghe thấy thì hơi nhú mảy, nhưng khóe môi không giấu được vui vẻ cong lên.

Anh nhìn cô, cô mặc áo ngủ, xương quai xanh mảnh khảnh lộ ra, tóc rối xõa ra, sắc mặt tiêu tụy, cô vén chăn lên ngồi thẳng trên giường, nhìn có chút đáng thương.

Anh đang vui vẻ, không hiểu sao cô lại thấy anh thật gần gũi, thật thân thiết, cô có chút sững sờ. Anh ngồi xuống cạnh cô, ấn cô nằm xuống giường.

“Anh ra ngoài mang tài liệu sang đây xem.”

Rồi kéo chăn đắp cho cô, “Ngủ đi, anh không đi đâu hết.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Thanh Mai Trúc Mã (5)

Phòng trà cao cấp, trong căn phòng thuê chung. Không khí có chút cứng nhắc, người phụ nữ điểm lệ gương mặt đầy uất ức nhìn ba người đàn ông trước mặt. Mặt người đàn ông lại trầm xuống, không hành động gì.

Thậm chí cảm thấy phiền, lại hơi hơi híp mắt, nhắm mắt làm ngơ. Người phụ nữ không phải là người chịu uất ức, nhìn thấy người đàn ông lạnh nhạt, không khỏi nổi giận, quát.

"Tân Hạo, em đã giải thích, anh còn muốn muốn như thế nào?!"

"Tôi hôm qua là em không nên nhắc tới Du Thận Khanh. Nhưng, Tân Hoành là do a? Cô ta không nghĩ xem sự việc có đúng hay không? Anh không phải không nhìn thấy bộ dáng tôi hôm qua của cô ta, hận không thể đem em vào chỗ chết, em tức giận cũng là bình thường đi? Ngược lại, bây giờ toàn bộ lại thành lỗi của em rồi! Tân Hạo, anh như vậy, có phải rất có thất bát công hay không?"

Tân hạo nghe xong, đôi mắt thâm

trầm mắt giờ phút này lại tràn đầy lạnh lẽo, giọng điệu lại vẫn bình tĩnh như trước, "Noãn Tâm, em thật sự có tư cách nói hai chữ thất công hay sao?"

Lời của Hạ Noãn Tâm nhất thời bị

chặn, rồi lại cười lạnh, "Cho nên, anh quyết tâm muốn trả cho cô ta một sự công lý rồi hả?"

Tân Hạo dơ tay, bưng chén trà, nhàn nhạt nói một câu, "Lời này, em nên hỏi Dịch Tân!"

Nói xong, mới đưa trà đến miệng, nghiêm nhiên như sự việc không liên quan đến mình. Hạ Noãn Tâm nghe thấy tên Dịch Tân liền nhú mày lại.

"Hừ! Dịch Tân? Hắn quá không biết trời cao đất rộng rồi! Cùng với Tân Hoành, đúng là ngu tầm ngu mã tầm mã! Hắn hẹn chúng ta tới, mà lại đến muộn, hắn chính không tôn trọng người khác?!"

Nói xong, ánh mắt sắc bén nhìn Tân Hạo xem xét, "Mà anh, như là sợ hắn à? Chỉ là bởi vì hắn là chồng của Tân Hoành? Nếu không phải bởi vì hắn là con đẻ của anh, trước đây cũng không thấy anh tốt với Trầm Ngôn như vậy?"

Hạ Noãn Tâm lần nữa muốn gây sự, thậm chí kéo cả Trầm Ngôn vào. Cho dù Tân Hạo vẫn im lặng, lúc này cũng nhịn không được mà lộ vẻ tức giận.

"Đủ rồi! Bà cầm miệng cho tôi!"

Tân Hạo dù sao cũng là người có máu mặt trên thương trường, Hạ Noãn Tâm náo loạn với ông cũng là ý vào ông cung chiều bà, giờ phút này thấy ông thật sự nổi giận, không khỏi cảm thấy sợ hãi, hậm hực hờn dỗi ngậm miệng.

Cửa phòng lúc này lại đột nhiên mở ra, Tân Hạo, Hạ Noãn Tâm nhìn lại, đã thấy Dịch Tân khẽ mỉm cười đi vào, phía sau của anh, còn có một người khác nữa.

"Tân tiên sinh, Hạ phu nhân, thật có lỗi, thân thể vợ tôi không khoẻ, tôi bồi cô ấy ngủ mới đi được. Để mọi người đợi lâu, thật có lỗi."

Dịch Tân miệng nói thật có lỗi, nhưng trên mặt không có bất kỳ sự áy náy nào, bước đến gần, ngồi xuống ghế.

Tân Hạo khẽ nhú mày, người theo Dịch Tân vào, ông cũng không tức giận, chuyện hôm nay phải không cho người khác biết mới đúng!

Hạ Noãn Tâm lại nổi giận, âm thanh lạnh lùng nói, "Dịch tiên sinh, chẳng lẽ không biết những lễ nghi cơ bản sao? Tôi đã kết hôn, cho nên vẫn phải gọi Tân phu nhân đi."

Dịch Tân nghe xong, giống như cực kỳ kinh ngạc, lại giống như nghe truyện cười, hỏi lại, "Hạ phu nhân, bà xác định bà đã kết hôn sao? Ta nghĩ việc này, cục dân chính chắc không đồng ý kiến đi!"

Tân Hạo chấn kinh. Hạ Noãn Tâm đã thốt ra, "Cậu... cậu làm sao có thể biết?"

Hạ Noãn Tâm và Tân Hạo, tuy đã có con gái là Tân Giác, thậm chí bà cũng được mọi người công nhận là Tân phu nhân, bà và Tân Giác rất nổi tiếng thậm chí hơn cả Du Tiểu Nghi và Tân Hoành hơn rất nhiều. Nhưng trên thực tế, Hạ Noãn Tâm và Tân Hạo, đến nay cũng chưa đi lấy công chứng. Chỉ vì, Hạ Noãn Tâm và Tân Hạo ở cùng một chỗ, vợ của Tân Hạo vẫn là Du Tiểu Nghi.

Hạ Noãn Tâm đi theo Tân Hạo rất

nhiều năm, nhưng Tân Hạo vẫn không cùng Du Tiểu Nghi ly hôn.

Cho đến Du Tiểu Nghi mất, Tân

Hạo cũng không cùng bà đi công chứng. Nhưng, bà nghĩ dù không cần công chứng —— Hạ Noãn Tâm bà mới là vợ của Tân Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Thanh Mai Trúc Mã (6)

Cho nên, Hạ Noãn Tâm mới có thể nhẫn nhịn, nhưng là giờ phút này, trước ánh mắt nhìn như ôn nhu vô hại của người đàn ông, vậy mà một câu nói nhẹ nhàng lại xé nát hết tất cả hư vinh bề ngoài của bà. Hạ Noãn Tâm hận, giận.

Dịch Tân lại cứ ôn nhu cười với bà.

"Việc của vợ tôi, tôi làm sao có thể không biết à?"

Lại không trả lời vấn nghi vấn của Hạ Noãn Tâm.

"Cậu nói vậy! Tân Hoành căn bản là không biết cái gì cả!" Ngón tay giận dữ chỉ Dịch Tân.

Dịch Tân vốn vẫn không chút để ý mà cười, lúc này nghe xong Hạ Noãn Tâm nói, lại trầm thấp trầm ngâm nói: "Cô ấy... Quả thật là cái gì cũng không biết, ngốc chết đi được!"

Đột nhiên lại nghiêm túc, giống như tuyên cáo đã kết thúc, hiện tại cần nói vào vấn đề chính rồi. Đôi mắt đảo qua Tân Hạo, rồi lại nhìn Hạ Noãn Tâm "Nhưng, vợ tôi không biết, không có nghĩa là tôi cũng không biết."

Dịch Tân nói tới đây, khóe miệng đột nhiên cười yêu mị, thấy Hạ Noãn Tâm nhin không được phát run, mới trầm giọng ra lệnh.

"Nguyên Thâm."

Người cùng vào với anh- Nguyên Thâm hơi hơi vuốt cằm, đáp một tiếng "Vâng"

Lúc này mới cầm cặp công văn trong tay mở ra, lấy một văn kiện, đưa cho Tân Hạo và Hạ Noãn Tâm.

Dịch Tân thông thả ngồi, ngón tay khẽ gõ mặt bàn, thỏa mãn nhìn hai người kia đang mở to mắt, sắc mặt xanh mét, không thể tin được nhìn nhau, sau đó lại cùng nhìn về phía anh.

Dịch Tân cười nhẹ, "Xem ra, cũng không phải chỉ có Tân Hoành cái gì cũng không biết đi."

"Hạ phu nhân, bà cũng nhất định không thể tưởng được, người con gái bà thương yêu nhất- Tân Giác

tiểu thư, mua chuộc người phá hỏng phanh xe. Cô ta, biết rõ rành rành, bà thường xuyên ngồi xe Tân Hoành a."

Dịch Tân khẽ mở cánh môi, hơi cong lên, giống như một tác phẩm nghệ thuật, nhưng lại nói những lời độc muốn chết người.

"Không thể không nói, Tân Giác tiểu thư này thủ đoạn thật cao. Đã hoàn toàn đả kích Tân Hoành, lại có thể đem người sẽ cùng cô ta tranh đoạt gia tài giải quyết xong"

"Cũng may, ông trời thương tình lần tai nạn này cũng không làm cô ấy bị thương nặng a!" Dịch Tân không sợ thêm loạn, thậm chí ám chỉ Hạ Noãn Tâm không thể sinh con nữa.

Hạ Noãn Tâm quả nhiên không phụ sự kỳ vọng của anh, trên mặt tràn đầy sự tức giận, oán hận, còn có, thương tâm. Bà tuyệt đối không thể tưởng được, thì ra là đứa con gái bà yêu thương nhiều năm lại hại bà.

Tân Hạo luôn trầm ổn một người, giờ phút này, cầm cái gọi là "Chứng cứ" trên tay, cũng nhin không được mà phát run, không tin, mà lại không thể không tin, mâu thuẫn vô cùng, cuối cùng là sự ưu thương, suy sụp.

Con gái của ông, làm sao có thể ác độc như vậy! Người đó cũng là người phụ nữ ông yêu thương nhiều năm a! Trong nháy mắt, người hô mưa gọi gió như Tân Hạo, như già hẳn đi.

Tân Hạo nhắm chặt mắt, rồi lại mở ra, mới lấy lại một chút sắc bén, nhìn chăm chăm người đàn ông thâm trầm đáng sợ trước mặt, "Cậu nói đi, cậu muốn cái

gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Thanh Mai Trúc Mã (7)

Dịch Tân nghe xong, khóe môi hơi cong, anh nhìn vốn là tao nhã, giờ phút này nhìn qua đã có loại yêu mị không hiểu được.

"Tân tiên sinh quả nhiên là người hiểu biết, tôi đây cũng không cần tốn nhiều lời lẽ rồi. Tôi hi vọng, về sau, nhà các người, cả Trầm tiên sinh không được xuất hiện trước mặt vợ tôi. Chuyện đêm qua, tôi không hy vọng lại có lặp lại. Nếu không lặp lại, tôi bảo đảm những tài liệu chứng cứ này sẽ không ai biết... Nếu không, những tài liệu này sẽ xuất hiện ở hội tư pháp."

Tân Hạo toàn thân chấn động, nhưng trong nháy mắt lại tràn đầy tàn nhẫn. Ở chỗ ông cũng không thiếu nhân tài mới không cần sợ anh.

"Cậu dám uy hiếp tôi?"

Giọng nói của Tân Hạo, âm ngoan làm người khác khiếp sợ, dù là Hạ Noãn Tâm ở bên cạnh ông, cũng nhin không được toàn thân phát lạnh.

Dịch Tân cũng không hành động gì, nhàn nhạt ra lệnh, "Nguyên Thâm."

Nguyên Thân vuốt cằm, lại bày ra một văn kiện đưa cho Tân Hạo và Hạ Noãn Tâm.

Thoả mãn nhìn hai người kia trong mắt tràn ngập bối rối, thậm chí hoảng sợ.

Dịch Tân cười đến vân đạm phong khinh, "Cái này nên nói như thế nào? Che giấu? Dùng để hình dung người tân gia, thích hợp quá rồi. Tân tiên sinh, tôi chỉ có thể nói, thủ đoạn của ngươi không đủ ác, chỗ nào cũng đều là cán chuôi; Hạ phu nhân, tôi cũng khuyên bà cẩn thận một chút, hiện tại trên tay bà là một phần... Danh sách này, Tân tiên sinh một chút cũng không biết, bà cẩn thận, đừng để cho ông ấy thấy được."

Hạ Noãn Tâm chấn kinh nhìn tư liệu trên tay, giờ phút này nghe thấy Dịch Tân kêu bà, toàn thân run lên, ánh mắt hoảng sợ. Lúc trước ánh mắt sắc bén, mạnh mẽ, bộ dáng của người gây sự đến đây, bây giờ một chút cũng không thấy.

Tân Hạo lạnh lùng nhìn qua bà. Hạ Noãn Tâm quả thật chân tay cuống quýt đem tư liệu khép lại, phát ra âm thanh thanh thúy lại như dọa đến bà, vội vàng lại lúng ta lúng túng cúi đầu, tránh đi ánh mắt Tân Hạo.

Tân Hạo ánh mắt chuyển qua Dịch Tân, gắt gao theo dõi anh,

"Dịch tiên sinh, cậu cho rằng, cậu giết Hạ Tiểu Đông, thật sự có thể toàn thân mà lui hả? Cậu có nghĩ tới hay không là tôi sẽ cáo cậu!"

Dịch Tân cười nhẹ, tao nhã địa lắc đầu, "Không có."

Tân Hạo gần như muốn đập bàn mà đứng lên lên. Dịch Tân đột nhiên lại cười, nhàn nhạt nhìn Tân Hạo, "Tân tiên sinh, thật sự muốn tiếp tục vương mắc trên người Hạ Tiểu Đông sao? Ông không đem Tân Hoàn con gái ông để vào mắt sao, ông làm như vậy, không cảm thấy thẹn với Du Tiểu Nghi và Du Thận Khanh sao?"

Giống như bị chọc đúng điểm yếu, Tân Hạo nháy mắt suy sụp.

Dịch Tân cười lạnh, "Chuyện của Hạ Tiểu Đông, tôi không hy vọng lại nghe thấy nữa!" Nói xong, liếc qua Hạ Noãn Tâm, mới tiếp tục nhìn Tân Hạo, "Tôi hôm qua, tôi cũng đã nói rất rõ ràng, Hạ Tiểu Đông chết là do số mệnh, có cần hay không bồi thường, là bồi thường cho ai, Tân tiên sinh, ông là người rõ ràng nhất! Trước mặt vợ tôi, tôi tránh việc này đi, mà không vạch trần sự thật, chỉ là muốn bảo vệ vợ của tôi, chứ không phải tôi không biết."

Dịch Tân nói xong, ánh mắt trở nên tàn nhẫn, lạnh lạnh nói, "Đêm đó, Du Thận Khanh chết, Hạ Tiểu Đông đã hạ thuốc an thần Riga(ta cũng không biết là gì nữa) cho Tân Hoàn, định khinh bạc cô ấy. Bị Du Thận Khanh ngăn cản, Hạ Tiểu Đông liền đẩy Du Thận Khanh ngã lên trên tủ. Đầu Du Thận Khanh bị va vào tủ mà chết, chứ không phải do chảy máu não!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Thanh Mai Trúc Mã (8)

Người đàn ông này, thoát nhìn thì ưu nhã như vậy, nhưng khóe môi lại có tình vẽ lên một nụ cười lạnh lẽo khiến lòng người run lên.

"Du Thận Khanh vì bảo vệ Tân Hoàn đã gây ra tiếng động rất lớn, không ít bác sĩ y tá đều biết chuyện này, nói cách khác, lúc Du Thận Khanh từ vong, số người chứng kiến tại hiện trường là không ít. Ta thật không hiểu tại sao Tân tiên sinh lại giấu nhem chuyện hôm đó, cô ấy cũng là con gái của ông mà, tại sao ông có thể độc ác, để cho cô ấy chịu uất ức lớn như vậy?"

Dịch Tân giống như chỉ kể lại một chuyện cũ, nhưng chỉ có anh mới hiểu, anh thật sự nổi giận. Anh hung hăng nắm chặt tay, trên nắm đấm đã nổi đầy gân xanh.

Trầm Ngôn liền hiểu rõ, cho dù chuyện ngày hôm qua không xảy ra, Hạ Tiểu Đông nhất định phải chết! Hắn chỉ đuổi hắn ra khỏi Tân gia, nhưng người kia sẽ không làm vậy. Bởi người phụ nữ của Dịch Tân, ngoại trừ bản thân anh ta, không có bất cứ kẻ nào có thể động chạm tới hay bắt nạt. Nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương tới qua, Trầm Ngôn cũng thấy không đành lòng, chứ đừng nói đến Dịch Tân.

Người đẹp muốn đến bên Dịch Tân vô số, nhưng anh lại cứng rắn cười cô; anh cũng không cho cô cơ hội lựa chọn, mà giao tất cả của mình cho cô. Trầm Ngôn có cảm giác mãnh liệt rằng, lần gặp mặt này, có lẽ chưa phải kết thúc, tất cả chỉ mới bắt đầu.

Tân Hoàn bị hai đợt chuông điện thoại liên tiếp đánh thức. Lần thứ nhất là chuông tin nhắn, cô cố tình bỏ qua, không ngờ sau đó chuông lại vang lên, bắt đầu không ngừng.

Tân Hoàn chợt tỉnh hẳn, mở mắt đứng dậy nhìn xung quanh. Quả nhiên, anh không ở đây. Nếu có anh ở đây thì đã không cho phép chuông điện thoại vang lên quá nhiều giấc ngủ của cô như thế, hẳn anh đã ném điện thoại đi rồi.

Cô có chút hoang mang cầm lấy điện thoại, người gọi là Điền Tinh. Điền Tinh đọc báo, biết được hôm qua đã xảy ra chuyện lớn với cô, liền muốn gặp mặt, xác nhận xem cô có khỏe mạnh không, bất chấp mình đang trong thời kỳ tân hôn.

Sau khi hít hơi liên tiếp mấy cái, cô mới xem tin nhắn, người gửi là Trần Ngôn.

“Tiểu Nhị, chúng ta gặp mặt một chút, anh có chuyện cần nói.”

Tân Hoành đọc tin nhắn rồi khẽ cau mày, suy nghĩ trong 30 giây, rồi cắn răng rời giường, mặc quần áo. Sau khi ngủ một giấc, cô cảm thấy càng lạnh hơn, đành bọc mình trong lớp quần áo kín mít mới dám ra cửa. Lúc bác quản gia nhìn thấy cô cũng rất ngạc nhiên, cô mặc cứ như đến đến Nam Cực trú đông vậy, nhanh chóng bình tĩnh, ông cố tự nhiên nói,

“Thiếu phu nhân, thiếu gia nói rất nhanh sẽ trở về, dặn cô ở nhà đợi ngài ấy.”

Tân Hoành khẽ mỉm cười, “Không sao, cháu đi một chút rồi về, không chừng trên đường về còn gặp được anh ấy cũng nên.”

Tân Hoành vốn muốn trấn an quản gia nên mới nói vậy, nhưng nghĩ lại chỉ cảm thấy có một đàn quạ đen bay qua đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Thanh Mai Trúc Mã (9)

Lúc Tân Hoành đến, Trần Ngôn đang từ từ uống trà. Trần Ngôn là một người đàn ông ôn hòa nho nhã, trái ngược hẳn với Dịch Tân. Dịch Tân cũng cho người ta ảo giác dịu dàng này, nhưng phần lớn chỉ trong lúc tán tỉnh phong lưu, anh tuyệt đối là kẻ bá đạo, không cho phép người khác trái ý mình.

Trần Ngôn mới thật sự là người ôn nhu, trong ánh mắt anh luôn là sự bao dung, bình thản, sự bao dung đó sẽ không phân biệt người là ai, trong trường hợp nào, anh luôn là người nhường nhịn, lễ độ. Trong quá khứ, anh cũng luôn công bằng như vậy khi đối xử với Tân Hoành, Tân Giác. Vốn là chuyện này cũng không có gì đáng nói, nhưng lúc đó, Tân Hoành là vị hôn thê của anh, chứ không phải Tân Giác. Mà nay, Tân Giác là vợ anh, còn Tân Hoành cùng anh đã chẳng còn dây dưa. Thân phận bất đồng, ý nghĩa cũng chênh lệch quá xa, nhưng, tại sao thái độ của anh với Tân Hoành, Tân Giác lại như vậy?

Đây vẫn là vấn đề Tân Hoành không hiểu được, cũng bởi vậy trong lòng cô sinh ra cảm giác bài xích với anh. Trần Ngôn thấy cô đến, nụ cười dịu dàng chợt cứng đờ,

“Em bị bệnh?”

Tân Hoành cười nhạt, “Bị nhiễm chút gió thôi.”

Nói xong, cô cũng không khách khí ngồi xuống đối diện Trần Ngôn

“Nói đi, anh tìm tôi có chuyện gì?”

Nghe cô nói vậy, miệng Trần Ngôn khô khốc, “Hai năm không gặp, em vẫn như vậy, vẫn luôn không kiên nhẫn. Hay là, bởi anh không phải hán, cho nên em không nguyện dùng chân?”

Tân Hoành cười khẽ, ý vị sâu xa nhìn Trần Ngôn, “Trần Ngôn, tôi không biết trước kia khi chúng ta còn ở bên nhau, anh với Tân Giác có nói chuyện mập mờ như thế này không, và cô ta có nhắc nhở gì đó với anh không; nhưng hiện tại, tôi phải nhắc nhở anh, anh đã kết hôn, không nên mập mờ ám hiệu với những người phụ nữ khác, đó chính là sự tôn trọng cơ bản nhất với vợ của mình.”

Trần Ngôn nghe vậy cười khò một tiếng, nhưng không nói gì, chỉ nhìn cô. Không khí đột nhiên trở nên khác thường, không phải lúng túng, nhưng lại khiến Tân Hoành phiền não. Nghĩ đến nguyên nhân gặp mặt hôm nay, thanh âm của cô mềm nhũn.

“Tôi hôm qua... Thật sự xin lỗi... Là tôi nhất thời mất lý trí.”

Trần Ngôn cười tự giễu, nhìn thẳng cô, nói từng chữ một, “Anh tình nguyện, cái tát đó, là em oán trách anh.”

Nhưng em oán trách anh sao? Không có, trong hai năm qua nếu không phải Tân Giác luôn quấn lấy em, có lẽ em đã quên anh rồi. Đối với anh, đau lòng nhất không phải vì em oán anh, không phải vì em hận anh, mà là em sẽ không để tâm đến anh, sau đó dần quên anh.

Nghe anh nói, tay đang bưng chén trà liền đặt xuống. Ánh mắt cô có chút hoảng hốt, “Oán sao? Vẫn có một chút. Năm đó bà ngoại chết, tôi như muốn

điên mất, không chỉ một lần tôi nói với các người, chuyện phanh xe của tôi bị phá hỏng không thể không liên quan đến Hạ Tiểu Đông. Các người muốn có bằng chứng, tôi phải tìm đâu ra bằng chứng chứ? Không có bằng chứng, các người không tin tôi, còn nhốt tôi lại. Ha ha, tôi như bệnh nhân tâm thần bị các người nhốt trong đại trạch Tân gia, kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không thừa, mỗi ngày chỉ có thể đau đớn đến điên cuồng, mặc cho vết thương càng đau.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Thanh Mai Trúc Mã (10)

Hai năm trôi qua, cứ nghĩ mọi chuyện nâng lên được rồi cũng đặt xuống được, như gió thoảng qua. Nhưng thật ra không phải vậy, nỗi đau chưa xót trong lòng vẫn như cũ, không thể xóa bỏ.

Cô bị cảm nhẹ, sắc mặt tiêu tụy, giọng nói cũng mang nặng âm mũi, Trầm Ngôn nhìn mà càng thêm đau lòng, chuyện năm đó, cô không quên, anh càng không quên được. Anh nắm chặt quả đấm, thật muốn cho cô biết, chuyện năm đó cô bị uất ức, anh biết. Nhưng nói ra cũng vô dụng.

Tân Giác phá hỏng xe của cô, anh biết; chuyện Hạ Tiểu Đông lừa cô uống thuốc mê, ý đồ hại cô... Hại chết bà ngoại cô, anh cũng biết, nhưng, anh cũng không thể làm được gì. Nhiều nhất, anh chỉ có thể khiến Hạ Tiểu Đông phải tự lún lộn trong xã hội... Anh thật sự không kiên quyết bằng người đàn ông kia, một thương đánh vỡ đầu Hạ Tiểu Đông. Trong khi anh biết rõ mọi chuyện lại không thể làm gì.

“Trầm Ngôn, nếu anh dám nói với ba mẹ tôi chuyện tôi động chân động tay vào xe của Tân Hoàn, tôi sẽ nói cho cô ta chuyện bà ngoại cô ta vì cô mà chết. Anh hiểu rõ tính cách cô ta, nếu biết được sự thật, cô ta sẽ tự dẫn vật bản thân, tự dồn mình vào chân tường, cuối cùng sẽ liều mạng với Hạ Tiểu Đông. Lúc đó, chính anh mới là người hại chết Tân Hoàn.”

“A, tôi chỉ phá hỏng dây phanh xe của cô ta, mà anh mới là kẻ lấy đi mạng sống của cô ta!”

Trong đầu vẫn văng vẳng giọng nữ kiêu căng, Trầm Ngôn dần buông lỏng quả đấm, không lên tiếng, tựa như năm đó, hần đứng trước mặt cô, cả đời này hẳn không thể quên ánh mắt tuyệt vọng đó của cô. Nhìn thấy ánh mắt cay đắng của anh, lòng Tân Hoàn đau nhói, cô vội cười một tiếng.

“Trầm Ngôn, em rất cảm kích anh. Anh là người cứu em thoát khỏi nhà tù đó, đem em lên biệt thự trên núi đường thương, còn chữa khỏi gương mặt bị hủy đi của em.

Trong suốt 20 năm đó, nhờ có anh, mà cuộc đời em cũng có chút ánh mặt trời. Trầm Ngôn, thật cảm ơn anh!”

Lời cô nói... càng làm cho anh đau đớn, vô tận khổ sở,

“Em cảm kích anh, nhưng cho đến tận bây giờ, em chưa từng nghĩ sẽ gả cho anh,”

****

Bên trong phòng bao, ngón tay Dịch Tân gõ nhẹ trên mặt bàn, ánh mắt nhàn nhạt nhìn người phụ nữ trước mặt. Trang phục Chanel đen sang trọng, tóc búi

cao, ánh mắt sắc bén.

“Nói.”

Anh nhẹ nhàng nhả ra một chữ, không dư thừa. Tân Giác hơi giận, người đàn ông này dám không để cô vào trong mắt. Cô là Tân Giác, thiên kim tiểu thư của Tân gia, từ trước đến nay luôn là đàn ông che chở sủng ái cô, khi nào thì bị đối xử như vậy... Có lẽ, trừ

người kia ra.

Cô cắn răng, “Như tôi đã nói trong điện thoại, tôi muốn giao dịch cùng Dịch tiên sinh.”

Dịch Tân thâm trầm hít một hơi. Vừa rồi, đang giải quyết chuyện với Tân Hạo, ngay khi tiêu diệt nốt tia khí thế

cuối cùng trong mắt ông ta, khiến ông ta chán nản rời đi. Dịch Tân chuẩn bị rời đi thì nhận được một cuộc điện

thoại.

“Dịch tiên sinh, tôi muốn dùng một đoạn chuyện xưa để trao đổi với đồ của tôi đang nằm trong tay anh.”

Dịch Tân không trả lời, cũng không cúp điện thoại. Bên kia hơi ngừng lại.

Chuyện xưa đó tên là “ thanh mai trúc mã.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Thanh Mai Trúc Mã (11)

Người đàn ông với ánh mắt thâm trầm ngồi đối diện mang đến cho cô áp lực rất chân thật. Đột nhiên Tân Giác rất muốn trốn, 22 năm qua, cô chưa bao giờ biết sợ, thế nhưng đối diện với người đàn ông chỉ gặp mặt hai lần này, cô lại thấy thấp thòm không yên.

Nhưng càng thấp thòm lại càng khiến cô kiên định hơn – cô nhất định phải lấy lại chứng cứ phạm tội từ tay người

đàn ông đáng sợ này.

Dịch Tân lạnh nhạt nói: “Tại sao cô nghĩ tôi không biết chuyện của cô ấy, mà phải cần đến cô nói cho tôi biết ?”

Tay Tân Giác nắm thật chặt, được ăn cả ngã về không nói: “Như vậy, Dịch tiên sinh biết tại sao Trầm Ngôn một mực gọi Tân Hoành là “Tiểu Nhị” sao?”

Trong mắt Dịch Tân xẹt qua một tia khác thường, một chút hung ác, nhưng chỉ thoáng qua như đó là ảo giác mà thôi. Trong tích tắc, mọi thứ trở lại bình thường, ánh mắt anh khôi phục lại vẻ lười biếng, không chút để ý. Không để

ý, rồi lại xao động, nhưng anh không phủ định, cũng không khẳng định, thâm

trầm như vậy, khiến người khác không nắm bắt được. Chút chuyện đó... chỉ cần xác minh một chút là được, nhưng

anh không muốn lãng phí thời gian.

Dịch Tân đứng dậy, chỉnh sửa vạt áo một chút, khoe miệng ẩn chứa ý cười, “Tân Giác tiểu thư, không phải ai cũng có thể nói chuyện làm ăn với ta. Hẹn gặp lại.”

Hai chữ “Gặp lại” dường như còn có thâm ý khác. Anh xoay người, nhanh chóng rời đi, sát phạt quyết đoán như cũ. Tân Giác chỉ cảm thấy trong đầu “Ồng” một tiếng nổ tung, giờ phút này ngoài kinh hoàng cũng không còn gì

khác. Cô ngay lập tức đứng dậy đuổi theo anh.

“Thật sự anh không muốn biết quá khứ của Trầm Ngôn cùng Tân Hoành ư? Cho

tôi bây giờ, trong thế giới của bọn họ cũng không có người thứ ba, cho dù là Dịch Tân anh, cũng không thể xen vào”

Trong lúc bối rối, Tân Giác cũng không suy nghĩ được nhiều, chỉ nghĩ, nếu hắn không để cô sống yên ổn, cô cũng khiến cho hắn phải sống trong bất an, cùng cô ngày ngày sống không thoải mái. Cô hướng về phía Dịch Tân quát to,

“Dù anh có cứng rắn xen vào, cũng không thể phá vỡ duyên phận của họ!”

Lúc đó, Dịch Tân đã ra khỏi phòng, giọng Tân Giác quá lớn khiến cho không ít người chú ý. Trong đó có một đôi nam nữ đang chuẩn bị rời đi, vừa lúc đứng cách Dịch Tân không xa, cũng nghe thấy giọng nói này, thân thể hai người chợt cứng đờ. Ngay tức khắc, cô gái mặc một tầng quần áo dày cộm kịp phản ứng lại, vội vã lao ra cửa chính.

Nhưng tay đã bị một bàn tay ấm áp giữ chặt, cô gái lo lắng nhìn người đó. Anh nhìn cô lắc đầu, bắt ngờ kéo cô đứng tránh sau bức rèm thủy tinh. Vừa đứng vững, cô liền nghe được tiếng bước chân quen thuộc tới gần. Cô cảm kích nhìn người đàn ông bên cạnh, may nhờ anh mà cô không chạy ra, nếu không người kia chắc chắn sẽ nhìn thấy cô.

Nơi cô đứng ánh đèn khá mờ, ngược lại sẽ ít người chú ý. Tiếng bước chân tới gần, lướt qua cô, lại xa dần. Vừa thở phào nhẹ nhõm, mũi lại truyền đến cảm giác khó chịu, không thể không chế được.

“Hắt xì!”

“Hắt xì!!!”

Hắt hơi liền hai cái xong, toàn thân cô cứng đờ. Cách tắm rèm ngăn là một bóng dáng anh tuấn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Chọn Rể (1)

Chiếc xe xa hoa đi trên đường đến khu nhà cao cấp.

Trong xe tràn ngập hơi ẩm, nhưng Tân Hoành lại vẫn là toàn thân bọc kín mít, dù có chút nóng bức, cô vẫn không dám nói, hai tay quy củ đặt ở trên đùi, có chút đứng ngồi không yên. Thật cẩn thận nghiêng đầu xem người cạnh nhìn gương mặt người đàn ông căng cứng, cảm thán.

Lúc Dịch Tân nhìn thấy cô, ánh mắt cười như không cười nhìn qua cô và Trầm Ngôn nắm tay, lại không có biểu tình gì, cô biết, anh tức giận, rất tức giận. Vội vàng bỏ tay Trầm Ngôn ra, vừa rồi bối rối mới bị Trầm Ngôn giữ chặt. Tiến lên, cánh tay ôm lấy cánh tay anh, muốn nói, lại thấy anh cúi đầu liếc cô một cái, liền im lặng.

Cái nhìn kia, người ở ngoài nhìn thì thấy dịu dàng, cô lại chỉ cảm thấy vô cùng lạnh lẽo. Sợ tới mức không dám nói cái gì, chỉ ngoan ngoãn cúi đầu, mặc anh kéo cô lên xe.

"Anh đừng tức giận..." Cô suy nghĩ mãi, rốt cục có chút do dự muốn mở miệng, anh lại ngắt lời cô.

"Em nói thêm câu nữa, anh sẽ xử lý hần!"

Giọng nói của anh có chút ác độc, rõ ràng thanh âm cũng không lớn, nhưng lại làm cho cô không rét mà run.

Nàng vội vàng uất ức ngậm miệng, đôi mắt trong suốt vô tội nhìn anh. Anh cũng nhìn cô chăm chăm, chỉ là giờ phút này, không có một chút thương tiếc nào, mắt nhắm lại, như muốn nhìn xuyên qua cô.

Lúc này cô nhìn như bệnh nặng, sắc mặt tái nhợt, mũi lại hồng hồng, thậm chí có chút xước da, cô thường không biết thương tiếc chính mình, cầm khăn tay liền拭 mũi hắt hơi.

Khăn quàng cổ thậm chí muốn bao quanh che cả môi của cô, áo bành màu nâu nhạt bằng nhung đem thân thể mảnh khảnh bao lại. Cô như vậy, rõ ràng chẳng có một chút quyến rũ nào, thậm chí càng giống một đứa trẻ, anh lại cứ cảm nhận thật hấp dẫn! Hấp dẫn? Cô không chỉ hấp dẫn anh, mà còn hấp dẫn cả Trầm Ngôn, những hai mươi năm!

Không, ánh mắt người đàn ông kia nhìn cô không chút nào giấu giếm! Cho dù cô đã giả cho anh, cô vẫn hấp dẫn người đàn ông khác như cũ!

"Bọn anh là hai người trong thế giới, cho tới bây giờ chỉ có hai người bọn anh, cho dù anh là Dịch Tân, cũng không can thiệp được!"

"Anh lại cứng rắn quá rồi, anh cũng không thể bỏ đi duyên phận từ nhỏ a!"

Từ nhỏ sao? Đúng vậy a, nghe nói, trước đây Du Tiểu Nghi nhìn trúng Trầm Ngôn, trong phòng sinh liền đem Tân Hoành giao cho người đàn ông kia!

Trầm Ngôn, là do Du Tiểu Nghi chọn vị hôn phu cho Tân Hoành; sau đó, Trầm Ngôn, yêu thương Tân Hoành hai mươi năm. Tay gặt gao nắm thành quyền, trong xe vốn là yên lặng lại trở nên lạnh lẽo, thậm chí có thể nghe được tiếng khớp xương răng rắc vang lên.

Tân Hoành cảm thấy run lên bần bật, cũng không đợi Dịch Tân nói, vội vàng run rẩy giải thích, "Tôi hôm qua em đánh hần, hôm nay đi cùng hần là muốn nói tiếng xin lỗi."

Giải thích, sao trong điện thoại không thể nói, đã bị bệnh còn muốn đi? Giải thích, cần nắm tay thân mật như vậy sao? Anh nhìn nàng rất lâu, rốt cục, khóe môi xẹt qua tia cười, cười nhạt, "Như vậy, sau này Tân Hoành không cần cùng hần gặp mặt rồi."

Giọng nói của anh như ra lệnh không có chút tôn trọng và tín nhiệm nào với cô. Nhưng Tân Hoành, chỉ ngoan ngoãn gật đầu.

Cô nghĩ, không muốn anh gặp Trầm Ngôn mới đúng. Mà Dịch Tân nghĩ là nàng nên là cô không muốn anh làm gì người đàn ông kia nên mới không chút do dự thuận theo, làm cho lòng anh càng lạnh hơn. Anh dùng người đàn ông kia ép cô thuận theo, cô lại không chút do dự.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chọn Rể (2)

Quản gia ra cửa đón lại nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Dịch Tân ngầm quyết định hôm nay từ lời nói đến việc làm đều phải thật cẩn thận, ánh mắt lại không nhìn được, có chút bất đắc lệ về phía thiếu phu nhân.

Rõ ràng, lúc ra ngoài thiếu phu nhân nói tới chỗ thiếu gia lúc đó rất vui vẻ, vì sao bây giờ?

Tân Hoàn bắt đầu đi kéo khoe môi, bởi vì nàng là Ô Nha Chủ a...(ko hiểu) Quản gia cung kính đứng trước Dịch Tân hơi cúi đầu.

"Phong thiếu gia cùng Tang tiểu thư tới thăm thiếu phu nhân, đang chờ ở đại sảnh."

"Ừm."

Dịch Tân hừ khê, đáp lại một tiếng rồi bước đi.

Tân Hoàn yên lặng đứng ở tại chỗ, nhìn tay trống không của mình. Anh, anh thế nào còn đang tức giận a?

Phong Dương cùng Tang Nhuế thật sự thích ứng trong mọi tình cảnh, hoàn toàn không có coi mình như khách, không hề ngại ngồi trên sofa xem tivi, gặp Dịch Tân về, hơn nữa sắc mặt còn không tốt, hai người lúc này mới thức thời tắt TV đi.

Tang Nhuế đang muốn hỏi Dịch Tân, Tân Hoàn đâu, vừa muốn mở miệng, mắt nhìn thấy người phụ nữ tròn vo đang đi vào, nhất thời chuyển hướng mở miệng nói.

"Hoàn Hoàn, cậu mang thai rồi hả?"

Tân Hoàn nhất thời sững sờ đứng tại chỗ. Cô chỉ là ăn mặc giữ ấm một chút, cần nói như vậy sao? Hơn nữa, Tang Nhuế cũng không phải lần đầu tiên thấy cô như vậy!

Tang Nhuế quả thật là hiểu Tân Hoàn, biết cô thân thể không tốt, mỗi lần bị cảm đều có thể nghiêm trọng đến oanh oanh liệt liệt, phải tốn thời gian hơn nửa tháng mới khỏi.

Tân Hoàn trước kia cũng hay bao người thành một cục như vậy, Tang Nhuế ban đầu hơi sợ, nhưng đến bây giờ sớm đã quen rồi. Nhưng, người được bọc tròn lại được một người đàn ông ôm vào trong ngực. Tang Nhuế là người thông minh lanh lợi, hỏi như vậy, chẳng qua chỉ là thăm dò.

Quả nhiên, Tân Hoàn đầu đầy hắc tuyến, người đàn ông của cô gương mặt vẫn lạnh lùng như cũ, ngồi thẳng lên trên ghế sofa, sắc mặt không đổi.

Tang Nhuế quay đầu, hơi bất đắc dĩ nhìn chồng mình, xem, Dịch Tân lại bắt nạt Hoàn Hoàn rồi...

Phong Dương nheo mắt lại, nhìn Dịch Tân lạnh lùng, lại nhìn Tân Hoàn nhăn mặt, có vẻ dăm chiêu. Tang Nhuế đôi mắt đẹp chuyển vòng, liền kéo Tân Hoàn qua, "Nếu không có mang thai, theo giúp tớ ra ngoài mua đồ đi, bạn xem quần áo đã bọc kín như vậy, không cần lãng phí công sức a!"

Tân Hoàn còn không kịp nói chuyện, đã bị Tang Nhuế mạnh mẽ kéo ra ngoài.

Trong lòng lại cảm thán...

Kỳ thật cô cũng không muốn mang theo bệnh mà ra ngoài, vì sao tất cả mọi

người đều cho rằng cô rất muốn giống như...

Một cánh tay quen thuộc ấm áp đột nhiên giữ lấy tay cô, Tân Hoàn ngẩng đầu, thấy Dịch Tân đã đứng ngăn trước mặt bọn cô, lạnh lùng nhìn Tang Nhuế.

"Đi tìm Phong Dương đi."

Lại nhìn về phía cô, "Em, lên lầu nghỉ ngơi!"

Tân Hoàn lần này cảm thấy rất thoải mái, ngoan ngoãn tránh tay của Tang Nhuế, mặc anh nắm tay cô lên lầu.

Gương mặt anh vẫn lạnh lùng, dù anh nắm tay cô, nắm thật sự căng thẳng. Tân Hoàn thoáng yên lòng, lại đột nhiên nghĩ đến phải giải thích với Tang Nhuế, quay đầu, đã thấy Tang Nhuế đang đứng ở đó, cười đến gian trá, thậm chí lại vẫn trừng mắt nhìn cô.

Chương 73: Chọn Rể (3)

Phong Dương và Tang Nhuế cũng không đi về, mà ở nhà Dịch Tân ăn trực bữa tối, nói chuyện phiếm một chút liền đi về. Tang Nhuế vậy mà còn nói, "Không có Hoàn Hoàn, Dịch gia thật nhàm chán."

Dịch Tân nhú mày, rõ ràng là không đồng ý. Kỳ thật, cho dù Tân Hoàn không bị ốm phải nghỉ, bọn họ cùng nhau nói chuyện, cũng không thể tăng thêm ít vui vẻ. Tân Hoàn, thật sự là một người rất tĩnh lặng, thậm chí còn có chút nặng nề.

Nói tới Tang Nhuế, Phong Dương, Dịch Tân là người phụ nữ trải qua nhiều phong ba, có nhiều kinh nghiệm mà nói, Tân Hoàn thực sự chỉ là một thiên kim tiểu thư, trọng điểm là, vị tiểu thư này vẫn luôn tình nguyện yên lặng, không theo đuổi việc gì lớn lao, chỉ an nhàn hiện tại, cho dù hiện giờ người khác rất bần cùng.

Vì vậy Tân Hoàn, còn có thể làm không khí vui lên chút gì a? Tang Nhuế nhưng ra vẻ cao thâm nhìn Dịch Tân hỏi.

"Oa, chẳng lẽ Tân ca anh không cảm thấy như vậy?"

Đêm mùa hạ, màn đêm có chút đen tối. Miệng hít vào, lại chậm rãi phun ra, làn khói ngay trước mắt lượn quanh trong không khí.

Một người, cười đến diêm dúa lẳng lơ, cười nhạt. Nơi này là thư phòng, trong phòng không có người khác, cười người nào? Như là cười chính mình đi. Thật nhàm chán. Quả thật, là có chút nhàm chán.

Trên tường, đồng hồ Thụy Sĩ chỉ 11 giờ 45. Anh nên trở về phòng nghỉ ngơi, trên giường của bọn anh, người đang nằm ngủ trên đó là vợ anh, người phụ nữ của anh, anh... Lo lắng cho người đó.

Anh ôm cô, hôn cô, để chứng minh cô là của anh, người anh quang minh chính đại có được. Chính mình không muốn tới gần cô. Không muốn sao? Muốn đến điên rồi đi!

Nha đầu Liên Tang Gia kia chắc đều đã nhìn ra được. Anh chỉ là sợ, sợ hãi cô không muốn... Càng sợ, cô rõ ràng nghĩ không muốn, nhưng lại ủy khuất chính mình lấy lòng anh. Cô miễn cưỡng vui cười, trước mặt anh, dù từ trước đến nay anh vẫn lạnh lùng cũng không chịu nổi.

27 năm qua, cuộc sống của anh sớm đã có thói quen chinh phục, thói quen người khác đối với anh cúi đầu xưng thần. Nhưng đối với cô, toàn bộ lại cũng không thích hợp, anh không muốn trên mặt của cô là sự miễn cưỡng. Anh thật sự, không muốn. Nhưng nếu không bị chinh phục, cô còn có thể ở đây sao? Không có Hoàn Hoàn ở Dịch

gia... Dịch Tân làm sao bây giờ?

Nghĩ tới đây, trong lòng một tia do dự cuối cùng cũng bị đánh tan, ném xuống đất tàn thuốc trong tay, gọn gàng đứng dậy. Khóe môi xẹt qua tia cười lạnh. Không muốn cũng chỉ trách, người đó xui xẻo, gặp Dịch Tân —— chưa bao giờ hiểu phải buông tay! Liền kéo cửa ra, kinh ngạc nhìn người đứng trước cửa phòng lại trở tay không kịp.

Dịch Tân thân thể cứng đờ. Ngoài cửa, là vợ của anh, tóc có chút rối, không ngờ rằng anh đột nhiên mở cửa, có chút giật mình, nhất thời tròn mắt nhìn. Anh xác nhận phương vẫn tĩnh, trên người chỉ có áo ngủ màu trắng sữa bằng vải bông, dưới chân, là đôi dép nhung hình con thỏ bông. Giống như đứa bé, đơn giản, sạch sẽ. Dịch Tân chỉ cảm thấy trong lòng râm một tiếng, có cái gì, hoàn toàn tan vỡ rồi. Trên mặt, lại vẫn là nhật nhẽo thậm chí có chút nghiêm túc, "Vì sao đứng ở chỗ này?"

Lời nói của anh có chút nghiêm túc dọa đến cô, trên mặt anh hiện ra vẻ có lỗi.

"Em tỉnh dậy, anh lại không có ở trong phòng, nên em... Tìm anh."

Chỉ có mấy chữ, anh lại cảm thấy một buổi tức giận, chợt tan thành mây khói. "Vì sao lại không đi vào?"

Cô hơi hơi cúi đầu, không nhìn anh, thanh âm càng nhỏ, "Anh đang tức giận, em sợ quấy rầy người." Nói tới đây, giống như nhớ tới cái gì, đột nhiên ngẩng đầu, lập tức, nhìn vào trong mắt anh, "Em vừa mới làm đồ ăn, anh có đói bụng không, muốn ăn khuya không?"

Cô kỳ thật tỉnh lại đã lâu, tỉnh lại liền đến tìm anh, anh đóng cửa, cô không muốn quấy rầy. Lại có chút đói, chính mình liền đi phòng bếp làm chút thức ăn đơn giản, lúc này mới trở lại đến tìm anh, cô nghĩ muốn... Cùng anh ăn. Đến cửa, lại do dự, đứng rất lâu, cũng may anh mở cửa, nếu không thì, cô còn không biết muốn đứng đến khi nào thì a. Có chút may mắn nhớ lại, khóe môi

cũng không tự giác nở nụ cười, lại đột nhiên cảm thấy trên lưng căng thẳng, trước mắt tối sầm lại, môi, đã bị người nào đó chiếm lấy, thân thể, rơi vào vòng tay quen thuộc ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Chọn Rể (4)

Đêm nay, nụ hôn của anh, bớt chút kịch liệt theo cách của Dịch Tân hơn lại có chút lưu luyến cùng cẩn thận. Tân hoành trong lòng mềm nhũn, không tự chủ được thả lỏng thân thể, mặc anh ôm. Tay vòng qua eo của anh. Thân thể anh có chút chấn động, bỗng nhiên mở mắt ra, ngừng động tác. Mắt Tân hoành có chút sưng mù nhìn anh. Ngón tay tao nhã giúp cô chỉnh lại áo, anh cười nhạt, "Không phải đói bụng sao?"

Tân hoành lúc này mới nhớ, cô là tới tìm anh ăn khuya... Lại trầm mê trong ôn nhu khó có của anh, trong lòng nhất thời có chút ngượng ngùng, mặt cũng ửng đỏ. Vội vàng cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói, "Đi thôi."

Dịch Tân đột nhiên cảm thấy chính anh gần đây càng ngày càng kỳ lạ, ngăn ngừa chỉ trong vòng một ngày, cảm xúc vậy mà có thể thay đổi thất thường như vậy. Toàn bộ việc này, chỉ vì người phụ nữ trước mắt này! Chỉ cần cô hơi đáp lại anh một chút, anh liền nghiêm khắc không nghiêm khắc nữa, thậm chí... Chỉ cần cô muốn, anh sẽ làm tất cả những việc mà cô mong muốn. Nhưng cô dường như lại không biết, nếu biết, vì sao lại cứ muốn làm cho anh không vui, trêu chọc anh không ngừng chế nhạo muốn ức hiếp cô a?

Anh ngồi bên cạnh bàn ăn, nhìn cô bận rộn đem cháo trắng rau dưa cẩn thận đưa lên bàn ăn. Trên mặt, vẫn là sự điềm tĩnh. Nàng vì sao lại không thể cứ mãi ngoan ngoãn như vậy, im lặng hưởng sự sủng ái của anh?

"Người làm trong phòng bếp đều không có đi đâu hết, lúc em dậy, cảm thấy đã tốt rất nhiều, cũng không còn buồn ngủ, nên bảo họ đi nghỉ, tự mình làm chút thức ăn, anh xem, có thể ăn được hay không?" Cô ngồi đối diện anh, cười nhìn anh, ánh mắt sáng ngời, ẩn chút chờ mong.

Ánh mắt anh nhìn cô, cười, chậm rãi trầm ngâm nói, "Nếu không ăn được?"

Cô không nghĩ tới anh lại trắng trợn không cho cô chút mặt mũi như vậy, là vợ chồng, lúc này, không phải chồng phải đối với vợ thương yêu lại sủng ái sao? Cho nên dù thức ăn có khó ăn cũng cần phải làm bộ như là món ăn quý và lạ chứ, sau đó tình cảm vợ chồng mới có thể càng tăng thêm sao? Anh thật sự là quá không hiểu chút gì về lãng mạn rồi! Trong lòng cô nhất thời có chút oán giận, liếc xéo anh một cái, nói, "Vậy anh liền ngồi nhìn em ăn!"

Anh nghe xong, ý cười trong phút chốc kéo dài tới trong mắt, không nói gì nữa, chỉ là cúi đầu bắt đầu ăn. Cô ngồi ở một bên, chờ anh ăn xong nói cái gì đó, lại thấy bản thân anh được ăn sung sướng, giống như đương nhiên, không có chút muốn khích lệ cô một phen để tăng thêm tình cảm vợ chồng. Cô đành phải cắn cắn môi, tự mình thúc đẩy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Chọn Rể (5)

Cô đang ôm, cho nên bữa khuya cũng rất đơn giản, ít dầu mỡ. Bắp cải xào, thịt cua đậu hũ, có thêm cháo bí đỏ.

Bữa ăn nhẹ diễn ra trong không khí ấm áp. Lặng lẽ dùng xong, không ai nói gì.

Dịch Tân hơi híp mắt nhìn cô, bị anh nhìn chăm chú, cô cúi đầu. Môi anh xẹt qua nụ cười giễu, nhàn nhạt nói: "Về phòng nghỉ ngơi đi."

Dứt lời anh đứng dậy. Ngón tay lại bị một bàn tay mềm mại nắm lấy. Anh quay đầu, thấy cô đang ngược lên nhìn anh, mà cô chỉ nắm lấy một ngón tay anh đã thành công kéo anh dừng lại.

"Em... muốn nói với anh chuyện trước khi em gả cho anh."

Đôi khi Dịch Tân không thể không thừa nhận, quy luật di truyền thật huyền diệu. Du Thận Khanh là nhà ngôn ngữ học nổi tiếng quốc tế, con gái bà – Du Tiểu Nghi là một phiên dịch viên nổi danh, mà Tân Hoành, có lẽ di truyền

có chút thất bại. Nhưng từ những gì cô

nói, hoàn toàn có thể thấy sức mạnh của ngôn từ. Cô nói với anh là “Trước khi em gả cho anh” chứ không phải

“Thân thể của em”, không phải “Em với Trăm Ngôn”, cũng không phải “Đến tận

năm em 20 tuổi”... Cô biết, hoặc coi như không biết mà dùng bốn chữ “em gả cho anh”, đủ để bác bỏ hoàn toàn những chuyện trong quá khứ, trong thế giới của cô, chỉ có hai người là anh và cô.

Ba chữ này đủ để đánh tan tất cả nguội lạnh trong lòng anh, khiến anh nguyện mở lòng vì cô. Cô thật dễ dàng chiếm cứ lòng anh, chỉ một câu nói đã xóa tan mọi nghi ngờ, khiến anh không còn một chút ý nghĩ khác. Anh để cô kéo ngồi xuống bên cạnh, anh nhìn cô.

Tân Hoàn bị anh nhìn như vậy theo bản năng cúi thấp đầu. “Anh... hẳn là đã

biết chuyện của mẹ em. Mẹ em là Du Tiểu Nghi, em nghĩ, trong mắt người ngoài, mẹ khi còn sống được biết đến với hai từ “hăng hái và thất bại thảm hại.”

Anh nhú mày, chuyện của Du Tiểu Nghi, anh đã biết, nhưng nghe cô dùng hai từ vừa rồi miêu tả về bà, đúng là lần

đầu tiên. Cô vợ bé nhỏ của anh đúng là có thiên phú về mặt dùng từ mà.

“Năm hai mươi tuổi em tốt nghiệp đại học, nên được rất nhiều người khen ngợi. Nhưng lúc mẹ hai mươi tuổi, bà đã là một phiên dịch viên cao cấp nổi tiếng rồi. Khi còn nhỏ, em được xem mẹ lên song truyền hình, em đã nghĩ, mẹ tự tin như thế, sáng chói như thế, thật huy hoàng. Em nghĩ, người như mẹ luôn đứng trên đỉnh cao trong lĩnh vực của mình, có vô số người lấy mẹ làm mục tiêu theo đuổi.”

Khi nói về mẹ, Tân Hoàn vẫn nở một nụ cười nhàn nhạt, trong đó ẩn chứa vô tận tự hào, khoe mẽ cô hơi nhú lại, như đang chìm đắm trong ký ức về mẹ mình. Tuy nhiên, nụ cười đó dần phai nhạt.

“Chỉ là, mỗi khi có chuyện liên quan đến ba em, lệ tức cuộc sống của mẹ trở nên rối loạn, thất bại thảm hại.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Chọn Rể (6)

“Hình như trời sinh mẹ và ba đã là thiên địch của nhau, chỉ cần hai người ở chung một chỗ, sẽ lập tức xảy ra tranh chấp. Chỉ là một chuyện vụn vặt cũng khiến hai người cãi cọ, sau đó mẹ sẽ mất đi kiểm soát. Lúc ấy, em không thể hiểu người như mẹ tại sao lại trở nên mất kiểm soát? Mẹ thành đạt như vậy, mẹ là con gái của Du Thận Khanh- người được vô số đàn ông tài tử coi là giấc mơ để theo đuổi, lại trở nên như thế?”

“Sau đó bà ngoại nói cho em, đó là bởi mẹ bất an. Bởi vì mẹ yêu ba, nhưng ba không yêu mẹ, ba yêu người phụ nữ khác, nếu muốn giành được ba, mẹ nhất định phải tranh đoạt, hơn nữa nhất định phải thắng. Nhưng trong cuộc tranh đoạt ấy, chưa khi nào ba nghiêng về phía mẹ, cho nên mẹ không cam tâm, nên trong lòng luôn khổ sở giãy giụa. Chuyện duy nhất mẹ có thể làm là trút giận lên ba. Mẹ sớm thất bại, nhưng lại không thể thoát ra được, vĩnh viễn không thể đứng lên. Là người thua cuộc, mẹ không thể làm gì khác ngoài cuồng loạn.”

Đã là nửa đêm nhưng biệt thự Dịch gia vẫn đèn đuốc sáng trưng, ánh sáng từ ngọn đèn thủy tinh cao quý chiếu rõ từng góc nhỏ, không bỏ qua một góc ngách nào. Ánh sáng đó ấm áp, thân thiện như chính chủ nhân của nó. Bị bao trùm bởi ánh sáng đó, Tân Hoàn ngồi rất ngay ngắn, hai tay đặt trên đùi, khuôn mặt tái nhợt hướng về phía anh nhưng anh không bắt được ánh mắt của cô. Cô bình thần kể về mẹ là người không may mắn, là người phụ nữ số khổ như thế nào, cái bình thần đó, như đang kể về chuyện của một người không liên quan, nói đúng hơn, sự bình thần đó là kết quả sau một quá trình bị đau đớn hành hạ, là kinh nghiệm xương máu cô đã rút ra, sau khi mọi đau đớn lắng xuống, chỉ còn lại sự bình thần này.

Dịch Tân nghiêng người dựa vào thành ghế, ánh mắt của anh rất giống cô, bình thần, không thương xót, không giận dữ. Ánh mắt thâm trầm khóa chặt lấy cô, rồi từ trong ánh mắt cô, anh bắt được một tia gọn sóng trong sự trống rỗng đó. Dường như càng ngày anh càng thương thức cô gái trước mặt, chỉ một ánh mắt của cô đã thành công đoạt được anh. Phụ nữ anh không thích, anh sẽ chẳng quan tâm, nhưng cô, anh lại cực kỳ ưa thích, nhìn mỗi cô mấp máy mà lòng anh như được một bàn tay nhẹ nhàng xoa dịu, anh chỉ muốn nhét cô vào trong lồng ngực.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Chọn Rể (7)

“Bà ngoại nói, mẹ thừa hưởng trọn vẹn thiên phú của bà, nhưng cũng thừa hưởng trọn vẹn bất hạnh giống bà. Bà ngoại lúc trẻ cũng là người cao ngạo, yêu cầu với đàn ông cực cao, sau đó bà gặp được ông ngoại- một thanh niên anh tài xuất sắc, thề rằng không phải ông thì không lấy. Nhưng tình yêu phải từ hai phía, nếu chỉ là sự cố chấp của một bên, đó là gượng ép. Bà ngoại cố chấp đến với ông, nhưng là kết cục đã định sẵn. Mẹ giống bà như đúc, đều không phải hai bên có tình, đều là cố chấp. Sau khi ép buộc ba kết hôn, ba đã ngoại tình. Tân Giác nhỏ hơn em hai tháng, hơn nữa, em là sinh non...”

Tân Hoàn nói đến đây, ánh mắt dần dần thu lại. Dịch Tân vốn đang nhìn cô cũng dần tập trung nghe cô nói.

“Nghe bà ngoại nói, ngay khi em ra đời, mẹ đã làm một việc, để tránh tương lai em sẽ lặp lại bi kịch tình cảm giống bà và mẹ.”

Cô chán chường, nhìn anh thật sâu, băn khoăn hiện rõ trên nét mặt. Dịch Tân hiểu được sự lo lắng của cô, nhẹ nhàng cười một tiếng, “Em nói tiếp đi.”

Đôi khi cô nghĩ Dịch Tân hẳn là có dị năng, nên trước mặt anh, dù cô không nói ra miệng, anh luôn biết được. Anh rất hiểu cô. Nghĩ vậy, Tân Hoàn cũng không ngại nữa, “Mẹ cho em làm cô dâu nuôi từ nhỏ của Trầm Ngôn, ngay tại phòng sinh, khi đó Trầm Ngôn hai tuổi.”

“Hả?”

Dịch Tân thốt lên một tiếng, âm cuối cũng kéo dài, nghe ra ý vị sâu xa, thêm vào nụ cười như có như không, lại có thể hiểu theo muôn vàn ý nghĩa khác nhau. Thật ra, đây là chuyện sớm muộn anh cũng biết, nhưng lại chính tai nghe cô nói chuyện cô định chung thân với người đàn ông khác, anh rung động a. Anh hiểu rõ bản thân sẽ lung lay nên ban đầu không ép hỏi cô. Nhưng là cô tự nguyện giải thích với anh, lòng anh không khống chế được mong đợi... sự mong đợi này... do rất nhiều nguyên nhân. Một tiếng hỏi ngược lại kia, tuy không có ý nghĩa gì, nhưng nếu câu kế tiếp cô nói ra trái với mong đợi của anh, anh sẽ lý giải nó ra vô số ý tứ. Mà Tân Hoàn không nghĩ nhiều, cô đem tiếng hỏi ngược kia hiểu là anh muốn nghe tiếp.

Cô gật đầu, “Bà ngoại nói, khi đó Trầm Ngôn chưa biết chữ, mẹ viết tên em lên giấy cho hán xem, rồi nói cho hán biết, cả đời phải đem hai chữ Tân Hoàn trở thành trân quý nhất trong lòng, đặt ở vị trí quan trọng nhất. Nhưng một đứa bé hai tuổi thì sao có thể hiểu được. Tên của em quá phức tạp đối với hán, hán thấy trong tên của em có bộ hai, nên gọi tắt là ‘Tiểu Nhị’.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 78: Chọn Rể (8)

Tiểu Nhị... Hai chữ này, từ lần đầu tiên nghe thấy tên kia gọi cô như vậy, anh đã vướng mắc trong lòng, như sợi tơ trời quanh trái tim anh. Chuyện của cô, anh biết rất nhiều, thậm chí còn nhiều hơn cô, chỉ không thể nào điều tra ra hai chữ ‘Tiểu Nhị’ này từ đâu mà ra. Anh chỉ biết, không chỉ anh, mọi người, bao gồm cả Tân Giác, thậm chí Tân Hạo đều không biết. Hai chữ này chỉ tồn tại trong thế giới của Tân Hoàn và Trầm Ngôn, thể hiện cho sự ăn ý giữa hai người họ. Sự ăn ý đó không ít lần khiến anh ghen tỵ, nổi điên, thì ra nó sinh ra ngay khi cô ra đời.

Cô ra đời tên kia mới hai tuổi, phải ôm trong lòng tình cảm sâu đến nhường nào mới có sự cố chấp với hai từ này như vậy? Hán ngoan cường dùng hai chữ này khóa chặt mối liên hệ của hai người, ngầm hiểu với nhau, không cho phép bất cứ ai khác biết được. Bởi vậy, Tân Giác vô cùng căm hận, hán phải chôn vùi nỗi hận đó trong lòng.

“Ý của mẹ là ngay khi em chào đời sẽ tìm cho em một người đàn ông chỉ thuộc về em, để người đó thủ hộ em cả đời. Nhưng bà ngoại phản đối, bà cho rằng việc mẹ làm là quá cực đoan, mọi chuyện nên thuận theo tự nhiên, không nên cưỡng cầu như vậy. Cho nên, từ khi em còn nhỏ đã được bà ngoại cho biết, chuyện hôn ước này không cần xem là thật.”

Ánh mắt thâm trầm của Dịch Tân vẫn luôn khóa chặt lấy cô, ngón tay anh gõ nhẹ trên mặt bàn, “Vậy em nghĩ sao?”

Cô cười khẽ, nhìn thẳng vào mắt anh, vô cùng thản nhiên nói, “Em chưa bao giờ nghĩ sẽ gả cho Trầm Ngôn.”

“Tại sao?”

“Bởi em luôn có cảm giác, nếu gả cho anh ta, vậy sẽ trở thành một phiên bản mới của Tân Hạo và Du Tiểu Nghi.” Nói đến đây, cô khẽ cau mày, giống như chắc chắn như vậy, lại giống như không phải, “Tân Giác từ nhỏ đã rất thích Trầm Ngôn, cũng không bao giờ che dấu tình cảm đó. Hạ Noãn Tâm ủng hộ, ba em từ chối cho ý kiến, mà Trầm Ngôn, hán ta không tiếp nhận, cũng không cự tuyệt. Tân Giác vì hán mà có địch ý rất mãnh liệt với em, Trầm Ngôn chỉ đứng một bên quan sát bọn em giằng co. Chuyện như vậy khiến em có cảm giác, mẹ em và Hạ Noãn Tâm tranh giành cả đời, hiện tại, đến phiên em và Tân Giác.”

“Khi đó, em càng kiên định, em muốn gả cho một người không cần quá thông minh, không cần quá dễ nhìn, cũng như giàu có, quyền lực, ngay cả anh ta không có bất cứ thứ gì, chỉ là một người bình thường, nhưng người đó phải hoàn toàn thuộc về em, không cần tranh giành, người đó chỉ là của riêng em.”

“Tất nhiên, người đó không thể là Trầm Ngôn. Cho nên, như lời bà ngoại nói, em chưa từng coi trọng hôn ước khi đó.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Giả Thiết Bi Kịch Hôn Nhân (1)

Cô nói xong, nhìn anh, lời của cô, chỉ có thể nói đến đây. Anh lại hiểu rõ, ánh mắt nhìn cô, nhàn nhạt cười, "Cho nên, rõ ràng, Dịch Tân anh cũng không phải. "

Đến lúc này, cô cũng đã thản nhiên, cười nhìn anh, thẳng thắn thành khẩn, "Nhưng, ngay từ đầu, em thật sự rất thất vọng, Dịch Tân so với Tân Hạo, với Trầm Ngôn. Có lẽ tại trong mắt người khác, bọn họ mỗi người đều kém quá nhiều, bản tính, thủ đoạn, thậm chí địa vị, đối em mà nói, đều là một dạng, không có cái gì khác nhau. Các anh đều rất chói mắt, xung quanh đều hấp dẫn vô số mỹ nữ Như Vân, sau đó đem hào quang vây chặt các anh. Mà em nếu muốn đạt được hào quang kia, em nhất định phải từng bước một chen vào đám người đó, đem những người khác đẩy ra, tranh đoạt anh."

"Đúng là, tình yêu, chỉ là hai người trả giá và báo đáp, sao lại nhất định phải liên lụy tới người khác, như vậy, hao tâm tổn lực, tình yêu, còn có thể trọn vẹn sao?"

Cô nói tới đây, ánh mắt lại âm trầm, "Hiện tại nhớ lại, em từ đó trở đi, liền cho chúng ta như giả thiết bi kịch hôn nhân, thế cho nên em đối với anh tất cả thái độ cùng hành động, đều là có một loại tiêu cực, lấy một loại..." Cô hơi chút dừng một chút, "Vì em sợ cũng có kết cục như vậy"

Ánh mắt của anh dừng lại trên mặt của cô, tướng mạo của anh vốn tuấn tú, tùy ý nhìn, một ánh mắt có thể có vô số loại ám chỉ, nhưng lúc này, trong ánh mắt anh, không có bất luận ý nghĩa gì, đó cũng không phải trống rỗng, mà là một loại có một sự vô ý nghĩa.

Trên mặt của cô dần dần dâng lên sự đau đớn, "Em cho rằng, đối với anh, em có thể vẫn thấy một loại 'đây là may mắn của em, không phải là số mệnh', cho đến khi chúng ta kết hôn. Nhưng mãi đến khi em phát hiện chính mình mang thai, lúc đó, em mừng rỡ như điên, không, không thể nói như vậy. Năm em hai mươi tuổi triệt để rời khỏi Tân gia, em cho rằng tương lai hiện ra ở trước mặt em chính là tự do, em mừng rỡ như điên, mà khi biết được em có đứa bé, trong lòng em so với mừng rỡ như điên càng chờ mong, càng khát khao tình cảm. Lúc đó em mới biết được, đối với anh, em thật sự không giống như biểu hiện ra ngoài không sao cả. Sau đó, em không dám đối với anh có chờ mong, nhưng, đứa bé lại làm cho em hi vọng, bởi vì, em cho rằng, có đứa bé, giả thiết bi kịch hôn nhân có thể bị phủ định, có lẽ, em có thể không bị thảm hại như vậy"

"Nhưng không có đứa bé, giả thiết liền thay đổi, thời gian dần trôi đi ngày đó cũng dần tới."

Vậy nên từ lúc đó cô đem mình bao bọc lại, tránh xa anh. Cho nên, cô không nhìn thấy, anh đối với cô không như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Giả Thiết Bi Kịch Hôn Nhân (2)

Mọi người đều nói, Dịch thiếu của Dịch gia chính là rỗng rạc trong loài người, mọi việc có thành hay không đều do anh quyết định có muốn hay không. Cô đã sớm biết những việc này, mà cô, trước khi cưới, cũng đã theo bản năng mà tiếp nhận. Khi đó cô nghĩ, nếu cô có thể lựa chọn, cô dĩ nhiên là không muốn chọn anh, nhưng cô không thể lựa chọn?

Theo hấn đi. Cô theo một loại bản năng, tự ti đối mặt với anh. Nhưng, nếu cẩn thận nhớ lại thì từ sau khi kết hôn với cô, cô bị vứt bỏ hay cô đơn đều không có. Trừ một lần, cô không gặp một người phụ nữ nào làm cho cô không vui. Dịch Tân luôn cho cô đủ sự tôn trọng, mỗi buổi tối, trừ khi anh ra ngoài, anh luôn sống theo một quy tắc, đúng 11 giờ về đến nhà, cùng cô ngủ. Từ đó, bên ngoài cũng không có tin đồn gì về anh có người phụ nữ khác bên ngoài. Nhưng, anh không phải là một người đàn ông bình thường, trong khái niệm của anh chỉ có đúng giờ, anh là người đàn ông như vậy, là lãnh đạo của cả một gia tộc. Phong Dương từng nửa đùa nửa thật nói với cô, "Tân Hoành là sự nghiệp lâu dài nhất của Dịch Tân, hấn luôn coi mọi việc liên quan đến em là quan trọng nhất, không muốn xuất hiện một chút biến cố nào, mỗi ngày, đều toàn tâm vì Tân Hoành hoàn thành sự nghiệp này."

Mà khi đó cô, vội vàng bao kín chính mình, cô từ từ nhắm hai mắt, cho nên không nhìn thấy hành động nhỏ của anh. Cô ngẩng đầu, nhìn anh cười nhạt, "Chiều cổ Tân Hoành như vậy, rất khó đi?"

Tân Hoành đối với quan tâm của anh lại vô hình dựng lên tường đồng vách sắt, để cho anh một lần lại một lần hung hăng đụng vào. Ngón tay hấn bỗng nhiên dừng lười biếng gõ bàn, thâm sâu nhìn cô, khóe môi nhếch lên vui vẻ, "Ừm, là rất khó."

"Vì sao lại không buông tay a? Cho em ra ánh mặt trời tự sinh tự diệt?"

"Bởi vì, không thể thả."

Lời nói của Dịch Tân ngắn gọn, ba chữ, không có thể non hẹn biển long trời lở đất, thậm chí không thể nói là hứa hẹn, nhưng, cô biết, cô đã lấy được tim của anh. Cô cười, nước mắt liền rơi xuống. Cô đứng dậy, di tới ngồi trên đùi của anh. Anh rất tự nhiên dơ tay ôm cô vào lòng. Cô nhẹ nhàng rúc vào trong lòng anh, mặt tựa vào long ngực rắn chắc của anh, nghe tim anh đập trầm ổn, "Thật xin lỗi."

"Thật xin lỗi, vì sao?" Thanh âm của anh, có chút cao lên. Cô nhớ dường như cô thiếu anh quá nhiều lời xin lỗi vậy mà lại không có ấn tượng... Cô không nhớ rõ, bây giờ cô mới cảm thấy rất có lỗi. Trong lòng cô đau đến tê rần, ngẩng đầu, nhìn gương mặt tuấn tú của anh. Cô nhìn sâu vào trong mắt anh, nói từng chữ, "Thật xin lỗi, em đã để cho anh đợi lâu!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Giả Thiết Bi Kịch Hôn Nhân (3)

Cô nhìn sâu vào trong mắt anh, nói từng chữ, "Thật xin lỗi, em đã để cho anh đợi lâu!"

"Em vội vàng đi bức bách chính mình phủ nhận quan hệ của chúng ta, em coi đây là cơ sở, nghĩ hôn nhân của chúng ta sẽ như một giả thiết bi kịch hôn nhân, sau đó lại một lần nữa bắt buộc chính mình phủ nhận anh... Dường như, cuộc sống của em đều được anh cẩn thận sự bảo vệ, nhưng em lại không quan tâm thậm chí nhìn anh một lần."

Cô dừng lại một chút, dơ tay, vuốt ve mặt anh, da anh trắng nõn bóng loáng, mặt anh trời sinh hoàn mỹ xinh đẹp, lại đồng thời có khí chất vương giả bẩm sinh, khiến cho anh giống như một vị thần. Không có ai dám hưởng thụ anh vuốt ve, trừ cô. Ánh mắt anh như chim ưng lảng lảng nhìn chăm chăm cô có chút mê hoặc, anh nghĩ, cuộc nói chuyện tối nay, làm anh cực kỳ vừa lòng, nhưng anh có thể càng vừa lòng hơn. Anh bất động thanh sắc, chờ cô, một lần trả hết nợ. Cô chậm rãi ngồi thẳng người trong ngực anh, tay nâng mặt anh, ngửa đầu, nhẹ nhàng ngậm chặt môi của anh. Nhẹ nhàng chậm liếm trên môi mỏng của anh.

"Kỳ thật, anh cũng không có hiện ngang lăm liệt như, ít nhất, có rất nhiều lần, anh đã không nhận được vụng trộm nhìn em, muốn hôn em như vậy, chỉ là, anh không dám."

Cô kéo anh ra một chút, để cô có thể nhìn rõ ràng biểu tình của anh, cô nhìn anh nói, "Mà hiện tại, em làm như vậy, nếu anh cảm thấy không còn tức giận, hiện tại liền là thời điểm tốt nhất—— nói cho em biết. Nếu không, coi như anh im lặng là đồng ý rồi..."

Cô còn đang muốn nói, liền bị đột nhiên bóng đen bao phủ, sau đó, môi bị ngậm vào trong miệng của anh. Nụ hôn của anh, không giống như của cô, nụ hôn của anh, hoàn toàn toàn là phương thức của một người đàn ông, người đàn ông đối với người phụ nữ mà đây đưa.

"Không tức giận? Em không thể biết anh muốn như thế nào đâu!"

Giờ phút này, ánh mắt của anh mị hoặc, đa tình, gắt gao nhìn cô. Dịch Tân vốn là cao thủ, giờ phút này, lại muốn dụ hoặc cô, liền từng bước một kéo cô vào tình dục. Tân Hoành hoàn toàn không phải đối thủ của anh, chỉ là ánh mắt anh, cũng đã đủ để cho cô toàn thân khô nóng, rung động. Nàng ngửa đầu, để nụ hôn của anh rơi xuống, môi của anh, mỗi một lần, đều khiêu khích cực hạn, trên da thịt cô lưu lại những dấu hôn đỏ hồng. Cô nhận không được, nhẹ nhàng rên rỉ. Không khí dần dần có chút không thể khống chế, tại phòng bếp, không khí kiêu diễm lan rộng. Mãi đến cô cảm giác mát trước ngực, tay anh đã luồn vào trong áo cô, trực tiếp chạm đến bầu ngực mềm mại, cô đột nhiên hồi phục chút lý trí. Có chút vô lực để đôi tay đang bóp nặn trước ngực, cô nhìn anh khẽ lắc đầu, "Chúng ta trở về phòng."

Đầu của anh lại vẫn chôn ở cổ cô, tùy ý gặm nhẹ, động tác cũng chưa ngừng chút nào, thậm chí còn chế trụ tay kia của cô, còn dùng lực xoa nhẹ bầu ngực mềm mại. Cô thở khê. Thanh âm của anh có chút trầm tức vang lên, "Không cản trở về phòng, trong phòng có thể làm, ở đây cũng có thể làm."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Vợ Là Đê Yêu Thương (1)

Dịch Tân là một người đàn ông, đương nhiên, anh cũng có tính tư bản, tài phú, địa vị, diện mạo, tài trí, mỗi một mặt, Dịch Tân đều có thể hoàn mỹ đem mọi tư thái làm nổi bật đến mức tận cùng. Vì vậy lúc Dịch Tân còn độc thân, chỉ cần động ngón tay sẽ có vô số mỹ nữ ùn ùn kéo tới. Lúc đó, không có chơi đùa? Tân Hoàn là một người phụ nữ, cô muốn, nếu ở phòng bếp... Về sau khẳng định cả đời cô cũng không dám lại đến đây rồi. Cô ngoan cường bắt lấy cánh tay đang làm loạn của anh, kiên quyết cự tuyệt. Anh lúc này mới tranh thủ lúc rảnh rỗi từ trước ngực cô ngẩng đầu lên, mị hoặc nhìn cô. Thần thái như vậy, đủ để cho cô thần hồn điên đảo. Cô miễn cưỡng bảo vệ lý trí sắp tan vỡ, nhìn anh lắc đầu. Dịch Tân cười, mị hoặc, xinh đẹp, giọng nói của anh mang theo tình dục mà khàn khàn, "Thật sự không cần?"[diedanlequydon.com]

Tân Hoàn chỉ cảm thấy xương cốt của chính mình đều mềm nhũn, nếu không phải hai mươi năm cô luôn trọng truyền thống mỹ đức, cô nghĩ, cô nhất định không có khả năng bây giờ còn kiên quyết lắc đầu với anh. Trên mặt Dịch Tân khoa trương làm biểu tình thất vọng, "Vậy được rồi, trở về phòng làm. Nhưng mà..."

Tân Hoàn nghe anh nói, thần kinh căng thẳng lúc này mới buông xuống, lại thấy anh dừng lại, nháy mắt cô lại cảnh giác, "Cái gì?"

Anh ái muội cười, cúi đầu, môi gần như muốn ngậm chặt tai cô thối hoi... Tân Hoàn mặt bỗng ửng hồng.

"Ừm?"

Anh tiến đến gần môi cô, hỏi lại. Cô xấu hổ tránh đi ánh mắt nóng bỏng của anh, do dự. Lúc này anh đối với cô trái lại hoàn toàn không có kiên nhẫn, thấy cô không đáp, chỉ như giúp anh quyết định, "Vậy thì ở trong này đi!"[diedanlequydon.com]

Anh nói xong, đã vén váy của cô lên. Cô cả kinh, nắm chặt tay anh, kinh hoàng nhìn anh, mạnh mẽ gạt đầu. Cô như bị kinh sợ, như nai con lấy lòng anh, anh nhìn cô, yêu thương cười, cúi đầu, trên môi cô lại là một phen trần trọc, lúc này mới ôm lấy cô, đi nhanh trở về phòng.

****

Từ đêm đó, tâm tình Dịch Tân từ đó cũng đi lên. Mà cảm xúc của anh lại làm cho cấp dưới của anh vui mừng một phen. Vì trước đây, có một khoảng thời gian, cấp dưới nhìn thấy anh, vẫn luôn mang theo một loại sợ hãi như bước trên băng mỏng mà khúm núm. Mãi đến khi có một ngày, Dịch Tân triệu tập tất cả chủ quản ở công ty họp, mọi người mới bắt đầu tin tưởng, vị thiếu gia vắng họp 27 năm, đột nhiên trở về. Sáng hôm đó, 9 giờ 45 phút, tất cả các cán bộ cấp cao, đều là những tinh anh trên thương trường, đều phải ngồi nghiêm chỉnh trong phòng họp. Nguyên Thâm là quản lý bắt đầu chủ trì, hội nghị bắt đầu tiến hành tiến hành, cho nên, dựa theo truyền thống bắt thành văn của công ty, tất cả nhân viên tham dự hội nghị trước 15 phút mỗi người đều đã có vị trí và cương vị riêng.

Mọi người đều sửa soạn tài liệu, trang phục đầy đủ chờ ông chủ đến kiểm tra. Nhưng ngày hôm đó, lại có người đến trễ. [diedanlequydon.com] Một vị trưởng phòng, khoan thai đến chậm, không, hẳn không tới trễ, hẳn kỳ thật tới rất đúng giờ. Nhưng, rất không may, Dịch Tân so với hẳn càng đúng giờ hơn, trước khi hẳn tới đã ngồi trên vị trí chủ tịch. Dịch Tân hứng thú ngẩng đầu, tùy ý nhìn người kia, trong mắt không chút xao động. [diedanlequydon.com] Nguyên Thâm thấy thế, lập tức tiến lên, liền muốn mời vị trưởng phòng kia ra ngoài. Vị trưởng phòng nhất thời liền nóng nảy, gương mặt vặn vẹo. Kỳ thật, bị Dịch Tân nhìn như vậy, không có mấy người dám không vâng. Dịch Tân là người như vậy, ánh mắt anh không biểu hiện gì nhưng tùy lúc, lại thể hiện trăm loại ý nghĩa, cũng chỉ xem người có thể chịu đựng được hay không.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 83: Vợ Là Đê Yêu Thương (2)

Dịch Tân là người như vậy, ánh mắt anh không biểu hiện gì nhưng tùy lúc, lại thể hiện trăm loại ý nghĩa, cũng chỉ xem người có thể chịu đựng được hay không. Mà người bình thường, cực kỳ rõ ràng, không thể chịu đựng được; lại cực kỳ rõ ràng, vị trưởng phòng kia là một trong số những người bình thường đó. Tuy sợ hãi nhưng hẳn không cam lòng vì vậy mà vùng vẫy giãy chết, "Tổng giám đốc, thực xin lỗi, trong nhà có chút việc, tôi không thể vắng được."

Vị trưởng phòng kia giải thích như vậy, kỳ thật là rất sứt sọ. Không chỉ anh mà mọi người nghe xong đều sinh lòng phiền chán. Trong nhà có việc? Trong thời gian đi làm nhà hẳn có việc? Chẳng lẽ hẳn định nói trong thời gian ở công ty hẳn lại đi giải quyết việc riêng? Nghĩ đến đây mọi người nhìn hẳn vừa thương hại lại khinh bỉ. Nếu còn ở đây hẳn, nhất định là lảnh ít dữ nhiều, mà chạy trời không khỏi nắng! Nhưng, sự việc lại phát triển lại ngoài dự kiến của mọi người. Dịch Tân miễn cưỡng nhìn hẳn, hỏi, "Trong nhà chuyện gì? Phu nhân, hay vẫn lại là con cái?" [http://diendanlequydon.com/]

Lúc này, mọi người không thể tin nhìn người đàn ông ngồi trên ghế chủ tịch, —— Trời đất chứng giám, người đàn ông này chưa từng có quá nhiều nhẫn nại như vậy. Nhưng, cũng không có ai dám đoán mò suy nghĩ của anh —— vẫn là câu nói kia, có lẽ, cái "Cảm xúc không tốt" cũng chỉ một loại biểu hiện.

Vị trưởng phòng kia càng không rõ tâm tình của Dịch Tân vào giờ phút này, nhưng cũng không biết nên ứng phó như thế nào, chỉ có thể kiên trì thành thật trả lời, "Là... Là chuyện của vợ tôi."

"A...." Dịch Tân nghe xong, tùy ý phát ra một tiếng, trong lòng mọi người nhất thời rùng mình, lại nghe anh tiếp tục lười biếng nói, "Vợ là để yêu thương, nên cần chút thời gian."

Những lời này nói ra mọi người đều biết vị tổng giám đốc trước kia đã trở lại rồi, mà vị trưởng phòng kia cũng sống sót rồi!

***

Tân Hoành sau khi tỉnh dậy liền dọn dẹp, tùy ý cầm lấy đồng hồ xem, đã là giữa trưa 12 giờ. Nhất thời có chút hồ thẹn. Mấy ngày này, cô cơ hồ mỗi ngày đều tỉnh dậy vào lúc này. Nguyên nhân chủ yếu vẫn là do người đàn ông kia... Dù sao, thật quá mức mãnh liệt. Anh cứ như ăn phải tình dược... Bọn họ như đang trong thời kỳ tân hôn vậy. Ban đêm bị anh trêu chọc cô đều không có biện pháp chống cự. Hơn nữa, Dịch Tân rất giỏi về việc bắt tâm lý người khác. Cực kỳ rõ ràng, anh vừa mới mở lòng với Tân Hoành, đây chính là thời điểm tốt nhất, vì thế, Dịch Tân liền không hề ngần ngại lợi dụng rồi. Ngoại trừ buổi tối, có khi, sáng sớm nếu anh có việc cần ra ngoài, cô rời giường giúp anh đeo cà- vạt hay gì đó, anh sẽ đột nhiên ôm cô trêu chọc một trận, sau đó hai người lại trở về trên giường. Cô vốn thường hay ngủ không sâu, nhưng bị anh lấn qua lấn lại nên lúc anh ra ngoài cũng không hay biết gì.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Vợ Là Để Yêu Thương (3)

Tự mình nhớ tới lại có chút buồn cười, Tân Hoành lắc đầu, chuẩn bị xuống lầu. Dịch Tân chắc sắp về rồi. Gần đây, anh mỗi ngày đều về nhà cùng cô ăn cơm trưa, nên cô cũng không suy nghĩ gì mà trong lòng lại nhớ đến Điềm Điềm. Nàng nghĩ, vợ chồng sinh hoạt, hẳn là như vậy. Nhiều lần, buổi tối cô cùng anh ở cùng một chỗ, giống như không đề ý nói, "Em trước kia làm đồ ăn khá tốt, những món ăn gia đình, chỉ cần anh nói tên em đều có thể làm."

Cô nghĩ, cô ám chỉ cũng rõ ràng rồi, chỉ còn nước không trực tiếp hỏi anh thôi, "Anh có muốn ngày mai em làm thử hay không?"

Người nào đó biết rõ ý của cô nhưng lại vờ như không biết. Anh hơi hơi híp con mắt, giống như đang thật sự tự hỏi lời của cô, nhưng mà, suy nghĩ xong kết quả lại là, "Cho nên, em là đang ám chỉ, em đặc biệt thích ăn, lại ăn được đặc biệt nhiều?"

Tân Hoành trên mặt đang cười đến phong tình, nhất thời liền hoá đá rồi. Lời của cô, làm sao anh có thể suy luận ra như vậy?! Người này thật sự là không hề nghĩ logic, không thể nói lý! (... Kỳ thật, thật đúng là chỉ có thể thôi xuất một chút) Tân Hoành yên lặng đem khuôn mặt nhỏ nhắn quay đi, tiếp tục ở trong lòng anh xem thư của cô, không nghĩ đến ý anh. Khóe môi Dịch Tân gọi lên ý cười rõ ràng, chỉ là không để cho cô nhìn thấy. Anh đem cô ôm chặt trong tay, cũng tự mình nhanh chóng xem văn kiện. Nhưng, cô ngồi trong lòng lại luôn không an phận. Cô vốn là người rất có kiên nhẫn, nhìn sang thấy anh thản nhiên xem văn kiện, cô không giữ nổi bình tĩnh nữa rồi. Cuối cùng, đem sách "Bóp" một tiếng đóng lại, hung hăng trừng mắt nhìn anh, "Ngày mai, em nấu cơm!"

Anh rốt cục dừng lại nhìn cô, cười trầm thấp, kéo dài tiếng nói, "Em xác định em có thể thức dậy sớm?"

Tân Hoành nhất thời đỏ bừng mặt, xấu hổ sinh tức giận, cong môi phản bác, "Em dậy không nổi, là ai làm hại?!"

Dịch Tân cười, đặc biệt tự giác, trên mặt lộ nét hồ thẹn, "Là anh làm hại."

Cô nhất thời có dừng khí, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Vậy anh không biết là anh nên biết sửa đổi một phen sao?"

Dịch Tân thật sự nghĩ một chút, sau đó, trên mặt hiện vẻ thật có lỗi, "Sửa không được."

"Anh!" Cô vừa có dừng khí lại cảm thấy vô lực. Anh lại cười một tay kéo cô đến trước ngực mình, cúi đầu, ở bên tai cô trầm thấp nói, "Em cũng không ngăn lại, là ai hại anh sửa không được."

Sau đó, Tân Hoành hoàn toàn thất bại. Tân Hoành sau khi tỉnh lại, kết luận là, đối với Dịch Tân, cô không nên mong có ngày anh giác ngộ! Nhưng, cho dù không thể hiện ở phòng bếp, không thể mỗi lần cùng anh một chỗ, mà bọn họ hay ở trên giường... Nhớ lại, tay đã kéo cửa phòng ra, điện thoại lại vang lên. Cô dừng lại, xoay người lại đi đến bàn nhỏ lấy di động.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Vợ Là Đê Yêu Thương (4)

Nhớ lại, tay đã kéo cửa phòng ra, điện thoại lại vang lên. Cô dừng lại, xoay người lại đi đến bàn nhỏ lấy di động.

Nhìn thấy tên Dịch Tân, khóe môi không tự chủ hiện ý cười, cho dù không nhìn thấy anh.

[diedanlequydon.com]

"Làm sao vậy?"

"Buổi trưa hôm nay chính mình tự ăn cơm, buổi tối rồi anh về bồi em." Giọng nói của anh vẫn trầm thấp như cũ. Má lúm đồng tiền cô liền cứng lại bên miệng. Co nghĩ, anh là một người đàn ông, luôn phải xã giao, cô nên tự giác sẵn sàng cho anh, cô nghe lời ngoan ngoãn ăn cơm, buổi tối chờ hân. Nhưng lời đến bên miệng lại thành, "Anh... Muốn đi đâu?"

Dứt lời, cô liền nhìn không được ảo não, hung hăng cắn môi của chính mình. Chuyện của cả một tập đoàn khổng lồ sao có thể nói cho cô!—— cô thật sự là quá không hiểu chuyện rồi! Không nghĩ, đầu bên kia điện thoại lại cười lên tiếng, cười đến trắng trợn, "Thế nào, gần đây mỗi ngày cùng anh như keo như sơn, lúc này không thấy anh đã bắt đầu nghĩ muốn anh rời hân?"

Nghĩ muốn anh? Cô là muốn chết! Xấu hổ và giận dữ muốn chết!—— anh, anh làm sao có thể thông minh được như vậy?!—— nhìn một cái liền nhìn thấu cô rồi. Người nọ trái lại có phần đứng mực, tự mình hướng cô giải thích, "Là Phong Dương, Tang Nhuế về nhà mẹ đẻ, Phong Dương tâm tình không tốt."

[diedanlequydon.com]

Tân Hoành sừng sốt, cẩn thận hỏi, "Hai người bọn họ... Cãi nhau hân?"

"Không có."

Tân Hoành thở phào nhẹ nhõm một hơi, cô có trực giác Phong Dương là người đàn ông, không dễ cùng vợ cãi nhau... Điểm này, Dịch Tân cần theo hân học tập.

"Nhưng mà nghe nói đánh một trận."

Tân Hoành cảm thấy nếu anh đang ở đây thì nhất định sẽ bị ánh mắt của cô chém chết.

"Vây, cần em qua đó sao?" Tân Hoành nghĩ, giữa vợ chồng nếu đã động thù, hân là đã cực kỳ nghiêm trọng rồi. Mà Dịch Tân thì vĩnh viễn không cần trông cậy vào anh có bao nhiêu lòng đồng tình, Tân Hoành chỉ sợ anh qua đó, sẽ đem vợ chồng nhà người ta trực tiếp làm cả đời cũng không qua lại với nhau. Đầu kia lại giống như biết ý nghĩ của cô, trầm thấp cười nói, "Không cần, em không cần qua đó, anh cảm thấy chuyện này không nghiêm trọng. Tang Nhuế tự cho là mình thân thủ rất cao, quá tự cao không phải tức giận."

"Thật sự?" Tân Hoành cẩn thận phỏng đoán độ chân thật của lời nói.

"Ừm E qua đó, anh sẽ không tự chủ được đem tất cả chú ý đều đã tập trung trên người em, trái lại làm cho Phong Dương cô đơn chiếc bóng rồi."

Khi nói những lời này thanh âm của người nào đó trầm xuống, có chút dụ hoặc, mang theo tia trêu chọc, Tân Hoành tim không tự chủ được đập có chút loạn, theo bản năng mà cúi đầu. Đột nhiên phản ứng lại, anh không có ở trước mắt, ánh mắt nóng bỏng không nhìn đến cô. Lúc này mới mang theo lo lắng ngẩng đầu, ôn nhu nói, "Ừm, vậy anh đi bồi Phong Dương, em... Buổi tối chờ anh."

Bên kia, người nào đó lười biếng thanh thần ngồi ở trên sofa, tùy ý liếc mắt nhìn một căn phòng hỗn loạn, toàn thân suy sút của Phong Dương, nói với người phụ nữ trong điện thoại, "Ừm, buổi tối anh sẽ trở về sớm một chút."

Nói lời những lời này, khóe môi vừa vắn gọi lên tia sùng nịch mà yêu thương. Anh và cảnh hỗn loạn trong phòng, cực kỳ không hợp nhau.

****

Đề điện thoại xuống, Dịch Tân hơi chút nâng cổ tay, đối với người đàn ông y phục nhiều nếp nhăn trước mắt không hứng thú nói, "Cậu gọi tôi tới đây bốn giờ rồi, bây giờ tôi muốn về nhà rồi."

Phong Dương vốn rất tuân lệnh gương mặt lúc này nhìn Dịch Tân lại đầy bi thương, "Cậu chuyện gì cũng giải quyết chung như vậy sao? Tôi không tin lúc tâm tình Tân Hoành không tốt, cậu còn có thể thay cô ấy đếm ngược thời gian khi đó."

Dịch Tân cười, buông tay, có chút tiếc hận nói, "Ừm, quả thật, hân là không. Người nào cậu nói cũng không phải Tân Hoành a?"

Tiếng nói vừa dứt, một cuốn sách lập tức phi tới trước mặt anh, Dịch Tân nhẹ nhàng nâng tay, chuẩn xác cầm lấy cuốn sách. Ánh mắt tà mị liếc qua, trong tay đã cầm một chén trà. Bên môi gọi lên nét khinh trào (khinh thường + trào phúng), Dịch Tân chán nản nói, "Đôi khi, cậu tính khí quá dễ dãi, tính tang Nhuế lại là tự cho mình là nữ trung hào kiệt, thân thủ tuyệt đỉnh, cậu cũng không có thể cùng cô ấy động thủ a."

Phong Dương hít một hơi thật sâu, cố gắng nói cho chính mình không cần cùng người đàn ông trước mặt này chấp nhậ, ngón tay thon dài chỉ hướng cửa lớn, "Cậu hiện tại có thể về."

Bị người hạ lệnh đuổi khách nhưng Dịch Tân, vẫn như cũ gác chân miễn cưỡng tựa vào trên sofa, "Thật xin lỗi, hiện tại tôi còn chưa thể đi, về quá sớm, Tân Hoành sẽ cho rằng tôi không có trấn an được cậu. Tôi không hy vọng trong lòng cô ấy lưu lại một ấn tượng xấu."

Phong Dương rốt cuộc không thể nhìn được nữa, nhanh chóng đứng dậy, liền muốn tự mình đem người đàn ông yêu nghiệt này đá văng ra. Nhưng vừa mới tới bên cạnh anh, còn chưa xuất thủ, lại nghe xong anh miễn cưỡng nói,

"Cậu không muốn cô ấy đi theo cậu mà bị phân tâm, chỉ có hai con đường: hoặc là, đem Tang Gia bảo vệ; hoặc là, trực tiếp hủy diệt, cho nó biến mất."

Dịch Tân nâng mắt lên, theo góc độ của Phong Dương nhìn lại, cặp mắt kia mỹ lệ bên trong ẩn ẩn có một cổ yêu khí. Nhìn không được, bật thốt lên hỏi, "Cậu đối với Tân Hoành, là như vậy?"

Khóe môi hơi cong lên, hỏi lại, "Cậu nói xem?"

Phong Dương trong lòng rung mình, lại ngồi xuống, tay vỗ trán, thở dài, "Kỳ thật, tôi chỉ là hi vọng cô ấy gặp chuyện còn nghĩ đến còn có tôi, mà không phải động một tí liền tự mình xông lên, hô đánh, hô giết. Nhưng nhiều năm như vậy, cô ấy dường như đã thành thói quen."

Mấy giờ trước, Tang Nhuế nhận được điện thoại của đại ca Tang, biết Nhị ca Tang đi Thành Tây Phụng gia động thủ, bị thương phải nhập viện, Tang Nhuế nhất thời liền táo bạo, cúp điện thoại liền nhanh chóng đem vài vật dụng vào hành lý, liền muốn đi sân bay. Mà trong toàn bộ quá trình, Phong Dương ở một bên lẳng lặng nhìn, chờ, mà cô lại không nói lời nào liền muốn rời đi, trong lòng hấn nhất thời tức giận, liền ngăn cản Tang Nhuế. Khi đó tang Nhuế sốt ruột về H thị, Phong Dương oán giận cô bỏ hấn qua một bên, hai người đều có chút kích thích, nói mấy câu không hợp, liền động thủ. Đương nhiên, cho dù là kích thích, Phong Dương cũng là không có khả năng thật sự cùng Tang Nhuế động thủ, lưu tình cô, Tang Nhuế liền chạy, lúc rời đi, vẫn mắng Phong Dương không thể nói lý lẽ. Phong Dương hung hăng nện một quyền ở trên tường, lại giận dữ đem gian phòng biến thành một đồng hồ hỗn độn, kêu Dịch Tân qua đó.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Ai Bảo Cậu Không Phải Tân Hoành?

Đế điện thoại xuống, Dịch Tân liếc mắt về phía người đàn ông trong bộ quần áo nhàu nhĩ, hào hứng nói: "Cậu còn bốn tiếng đồng hồ nữa để hiểu rõ bản thân muốn gì, hết thời gian tôi phải về nhà rồi."

Khuôn mặt tuấn tú của Phong Dương lúc này đã tràn đầy buồn bực, "Cậu không cần lúc nào cũng nói chuyện như bàn công việc được không? Tôi không tin lúc Tân Hoành giận cậu, cậu còn có thể ngồi đếm ngược thời gian thay cô ấy như bây giờ."

Dịch Tân cười, "Ừ, quả thật là như thế. Nhưng ai bảo cậu không phải là Tân Hoành?"

Vừa dứt lời, đã có một vật bay vút đến trước mặt, Dịch Tân nhẹ nhàng đưa tay bắt được một cách chính xác. Liếc một cái liền nhận ra vật thể bay này chính là chiếc cốc uống trà bằng sứ tinh xảo. Khẽ cười trào phúng bạn mình một cái, anh lạnh nhạt nói, "Đôi khi cậu đúng là rất quá đáng, cứ cho là Tang Nhuế là một nữ trung hào kiệt, có công phu tuyệt đỉnh, thì cậu cũng không thể động thủ với cô ấy."

Phong Dương hít thật sâu, cố tự nói với mình không cần chấp nhậ với cái tên chỉ biết nói mát này, tay chỉ về hướng cửa, "Cậu có thể đi ngay bây giờ."

Người bị hạ lệnh đuổi khách vẫn an nhiên ngồi xuống ghế salon, "Thật xin lỗi, hiện tại tôi không thể đi a, nếu về quá sớm Tân Hoành sẽ cho là tôi không làm tròn trách nhiệm trấn an cậu. Tôi không hy vọng sẽ để lại trong lòng cô ấy bất cứ ấn tượng không tốt nào."

Phong Dương rốt cuộc không thể nhìn được nữa, nóng nảy đứng dậy, muốn tống cổ tên yêu nghiệt này ra ngoài. Chỉ là vừa bước đến gần, chưa kịp ra tay đã nghe hấn miễn cưỡng nói, "Nếu cậu không muốn làm cho cô ấy phân tâm vì người đó thêm lần nào nữa, chỉ có hai con đường: hoặc là giữ chặt cô ấy, hoặc là, trực tiếp hủy diệt người kia, một lần vát và rồi cả đời nhàn nhả."

Đứng ở vị trí của Phong Dương, có thể nhìn thấy rõ cổ yêu khí trong mắt Dịch Tân, không nhìn được, anh bật thốt lên, "Đối với Tân Hoành, cậu dùng cách này sao?"

Môi khẽ nhướn lên một đường cong yêu tà, hỏi ngược lại, “Cậu thử nói xem?”

Phong Dương trong lòng lạnh xuống, thờ dài ngồi xuống ghế, “Thật ra tôi chỉ hy vọng mỗi khi có chuyện gì đó xảy ra, người cô ấy nghĩ đến đầu tiên là tôi, chứ không phải tự mình cô ấy lao lên kêu chém kêu giết như vậy. Nhưng hình như nhiều năm đã trôi qua cô ấy vẫn không bỏ được thói quen này.”

Cách đây vài tiếng đồng hồ, Tang Nhuế nhận được điện thoại của anh cả, biết tin anh hai cô ấy bị thương do xung đột với nhà họ Phuong, hiện trong bệnh viện. Tang Nhuế nhất thời nóng nảy, chỉ kịp xếp vài thứ vào vali, vội vã rời đi. Trong suốt cả quá trình, Phong Dương chỉ lẳng lặng đứng một bên, chờ cô lên tiếng, nhưng cô một mực không nói câu nào, trong lòng anh nhất thời nóng giận đã kéo cô lại. Một người vội vã trở về thành phố H, một người oán giận vì bị bỏ quên, cả hai đều mất bình tĩnh, nói mấy câu lại càng không hợp, thành ra xung đột.

Dĩ nhiên Phong Dương không thật sự ra tay với Tang Nhuế, bởi vậy cô bỏ chạy, lúc đi còn mắng anh không rõ phải trái. Phong Dương tức giận nện một đấm lên tường, rồi đem phòng quậy tung một trận, mới gọi điện thoại kêu Dịch Tân đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Thế Giới Của Anh (1)

Sau khi nghe xong, Dịch Tân thân nhiên nói, “Thành phố H là địa bàn của ông ngoại, nhà họ Phuong sẽ không dám làm gì nhà họ Tang đâu. Nhưng nhà đầu Tang Nhuế kia không biết trời cao đất rộng, cậu nhân cơ hội này dạy dỗ cô ấy một chút, đợi cô ấy có chút kinh nghiệm cậu hãy dẫn cô ấy về, làm vậy sẽ tiết kiệm không ít sức lực.”

Phong Dương nghe, ngoài cười nhưng trong không cười nói, “Vậy tốt rồi, lần sau tôi cũng sẽ phái người đi dọa Tân Hoàn một chút, đợi đến lúc cô ấy sợ mất mật, cậu hãy xuất hiện.”

Dịch Tân rất thiện lương cười, “Tôi nghĩ, trước đó tôi nhất định sẽ cắt lấy lá gan của cậu.”

Phong Dương thấy không thú vị chút nào, đang định lên tiếng thì điện thoại vang lên. Chỉ cảm thấy hơi hồi hộp, anh lập tức nghe máy. Phong Dương không lên tiếng, sắc mặt ngày càng xấu, rồi trắng bệch. Hung hăng cúp điện thoại, anh bật dậy, khẽ nguyên rửa, “Nhà họ Phuong đúng là tính trùng lên não, tôi muốn lột da hắn!”

Dịch Tân cảnh giác, thái độ lập tức trở lên nghiêm túc, “Xảy ra chuyện gì?”

“Tang Nhuế đang ở trong tay nhà họ Phuong, tôi lập tức phải đến thành phố H.” Phong Dương nói xong liền cầm áo lên rồi đi, Dịch Tân cũng nhanh chóng đuổi theo.

Trên đường đến sân bay, Dịch Tân đã gọi điện cho ông cụ, tóm tắt mọi chuyện xảy ra. Sau đó gọi cho Tân Hoàn, điện thoại ngay lập tức có người nhận, Dịch Tân cảm thấy rất thoải mái, chuyện tức giận vì phải đi theo Phong Dương lập tức biến mất.

“Dịch Tân, anh sắp về chưa?” Bên kia đầu dây giọng cô hơi kích động. Dịch Tân thấy lòng bỗng trùng xuống, nhẹ giọng nói, “Xin lỗi em, thành phố H có chuyện xảy ra, anh cần đến đó giải quyết, đêm nay anh không về được.”

Đầu bên kia bỗng yên lặng, Dịch Tân đang định giải thích, cô đã do dự lên tiếng, “Tang Nhuế đã xảy ra chuyện phải không?”

Dịch Tân liếc sang bên cạnh nhìn Phong Dương mặt mũi âm trầm, “Không phải chuyện lớn, yên tâm, ngoan ngoãn ở nhà chờ anh.”

Tân Hoàn trầm mặc một lát, nhìn một bàn thức ăn đã chuẩn bị, dè dặt hỏi, “Có thể để em đi cùng anh được không?”

Lại lập tức bổ sung, “Sẽ không khiến mọi người bị muộn đầu, mọi người đang ở sân bay sao? Em sẽ đến ngay, cùng mọi người đi... Có được hay không?”

Cô nói chuyện thận trọng như vậy khiến anh căng thẳng, tim như bị cái gì đó xẹt qua, anh nhỏ giọng giận dỗi, “Được. Nhưng em không cần vội, để lái xe đưa em đi, đi đường cẩn thận, anh với Phong Dương cũng vừa mới xuất phát đi sân bay thôi. Bên thành phố H đã có ông ngoại anh rồi, không vội.”

Dịch Tân cực kỳ kiên nhẫn dặn dò cô, không biết bao nhiêu lần, lúc này mới an tâm cúp điện thoại. Ngồi bên cạnh Phong Dương chống tay trên trán, khẽ nheo mắt hỏi “Cậu thật sự muốn dẫn Tân Hoàn đi thành phố H?”

“Ừ.” Câu trả lời như có chút miễn cưỡng, lại như không muốn để ý. Phong Dương nhìn chằm chằm người đàn ông xinh đẹp đang lười biếng kia, thật lâu sau mới cười một tiếng, “Dịch Tân, cậu phải cẩn thận.”

Dịch Tân thoáng liếc một cái rồi cười. Hiển nhiên anh hiểu vì sao Phong Dương lo lắng, Phong Dương sợ Tân Hoàn không chịu nổi thế giới của anh. Chỉ

là Phong Dương không hiểu, anh càng không thể chịu nổi khi Tân Hoàn không chịu bước vào thế giới của anh, khiến anh chỉ có thể mường tượng phân cảnh thật mỗi khi ôm cô. Anh muốn đưa cô vào thế giới của anh. Nơi đó, hoàn toàn thuộc về cô, kể cả là tình yêu của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Thế Giới Của Anh (2)

Sảnh lớn của sân bay nườm nượp người qua lại, nhưng ngay khi Tân Hoàn xuất hiện Dịch Tân đã nhìn thấy. Cô mặc một chiếc áo khoác len lông cừu mỏng màu đỏ rượu, tóc cột đuôi ngựa, đang vội vàng tìm kiếm anh trong đám đông. Vừa thấy anh, cô chạy chậm tới, ngược lên xin lỗi anh, “Chờ em lâu lắm hả?”

Hàng lông mi dày của anh rung lên, không vội trả lời cô, vươn tay gạt xuống một ít bột trắng trên tóc mai cô, anh nhìn tay mình chăm chăm. Cô nhìn theo, chột xấu hổ, “Cái này...”

Thấy rõ thứ trên tay là gì, ánh mắt anh trầm hẳn xuống, anh nhìn cô khẽ nhếch môi. “Ừ. Bột mỳ. Vừa rồi em đang làm các món ăn đặc biệt hay các món gia đình?”

Ánh mắt anh nóng rực khiến cô khẽ cúi đầu, “Cả hai a”

Anh kéo cô vào lòng, cùng đi về hướng Phong Dương ngồi đợi, thanh âm có chút lười biếng vang lên, “Ừ, đáng tiếc, thật lãng phí. Khi nào về phải bù đắp cho anh.”

Cô nghĩ một chút rồi giải thích, “Không lãng phí, em đã nhờ quản gia và mọi người ăn hộ mà.”

Cô nghĩ đây là câu trả lời hoàn hảo a, không ngờ người bên cạnh khẽ cứng ngắc, sau đó dừng bước, quay lại nghiêm nghị nhìn cô, “Đấy chính là lãng phí! Cực kỳ lãng phí!”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, cô rối rắm a, thật không nghĩ ra tại sao lại lãng phí thức ăn. Anh thế mà lại thật vui vẻ cười khê, tiếp tục kếp cô đi.

Thành phố H ở phía nam, giáp với biển nên tuy lúc này là mùa đông, nên nhiệt độ ấm áp hơn nhiều. Lúc vừa xuống máy bay, cô lập tức yêu thích thời tiết này. Vừa qua cửa thông quan, lập tức có bốn người đàn ông lực lưỡng đứng chờ, nhìn động tác lưu loát của họ có thể nhận ra họ đã trải qua không ít rèn luyện. Nhìn thấy Dịch Tân và Phong Dương, bốn người cung kính cúi đầu, “Thiếu gia, Phong thiếu gia.”

Tân Hoàn không kịp thích ứng không khí này... Cấp bậc lễ nghi thật rõ ràng. Nhớ lại thì anh đã từng nói với cô, nhà họ Dịch khởi nghiệp ở thành phố H, cô không khỏi khâm trọng. Những người này khiến cô hình dung đến một gia tộc thâm nghiêm. Anh nắm tay cô, nói với họ, “Chúng tôi đến khách sạn trước, lúc khác sẽ đến thăm ông ngoại.”

Bốn người rõ ràng là hơi do dự, nhưng lập tức cung kính, “Vâng.”

Dịch Tân đưa Tân Hoàn đến khách sạn, dặn dò cô ở đây chờ anh trở về. Đợi anh giải quyết xong chuyện của Tang Nhuế sẽ đưa cô đến nơi anh lớn lên. Cô nghe đến đó chột rất khâm trọng, lo lắng nhìn anh. Mặc dù đã kết hôn với anh 2 năm nhưng đây là lần đầu tiên gặp người lớn trong nhà, cô rất hồi hộp. Anh nhìn cô phản ứng như vậy thì thấy rất buồn cười, chỉ vuốt tóc cô, dịu dàng nói, “Em chỉ cần nghe lời anh, chỉ cần đồ anh vui vẻ là được, những chuyện khác đã có anh.”

Trán Tân Hoàn rơi xuống ba vạch đen. Dịch Tân cười, dặn dò cô lần nữa ở đây đợi anh về, sau đó để lại vài người bảo vệ ở cửa. Lúc này mới ra ngoài cùng Phong Dương.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Thế Giới Của Anh (3)

Tân Hoàn đứng tựa bên cửa sổ sát đất, gian phòng cô ở là tầng cao nhất của khách sạn nên từ nơi này có thể nhìn thấy toàn cảnh thành phố. Loại cảm

giác quen thuộc dần hiện lên

Thành phố A cũng là một thành phố biển phía Nam, năm đó, cô cũng đứng trong một biệt thự ven biển nhìn ra xa ngắm cảnh, cũng thấy một dải mây nước như thế này. Năm đó, năm đó, đã quá lâu rồi. Có lẽ nơi này khác xa thành phố A, chỉ vì kí ức của cô quá mơ hồ nên mới cảm thấy chúng tương tự nhau. Lần cuối cùng đến biệt thự đó cô mới 5,6 tuổi. Lúc đó cô cùng mẹ hay tới nơi này nghỉ phép, cô rất thích nơi này nên mẹ thường dẫn cô đi. Nhưng khi cô lớn hơn một chút nữa, cô không đến đây nữa. Bởi vì Tân Giác cũng rất thích nơi đó, Tân Hạo đã đem nơi đó thành nơi hai mẹ con Hạ Noãn Tâm nghỉ dưỡng. Khi đó cô thấy thật mát mẻ, đó là lần đầu tiên cô cảm thấy đồ của mình như bị người khác cướp đi. Chỉ là cô khác với những đứa trẻ cùng tuổi khác chỉ biết khóc nháo, cô đã tự mình thông suốt, coi như biệt thự đó không phải của mẹ và cô, bởi vậy sẽ không cần cô quan tâm.

Thật ra, trong suốt những năm cô ở trong nhà họ Tân, cô luôn ôm theo ý niệm như vậy. Cô thường nhìn Tân Hạo, Hạ Noãn Tâm, Tân Giác, Trầm Ngõn, cô cảm thấy họ thuộc về cùng một thế giới, nhưng đó không phải thế giới của cô, cứ như vậy thôi. Tân Hoàn không nhìn được cười một tiếng, thật ra cô vẫn có chút để ý, nếu không chuyện từ khi cô 5,6 tuổi sao đến giờ vẫn nhớ? Điện thoại đồ chuông khiến cô giật mình một chút, cô cho là Dịch Tân, vội bước đến cầm điện thoại. Là số lạ. Cô vẫn nhận.

“Tân Hoàn, chúng ta gặp nhau đi, ta đang ở thành phố B.”

Tìm cô này lên một nhịp. Từ ngày người đàn ông này nơi vui cô, “Từ nay cô cùng Tân Hạo ta cắt đứt tình cha con, nhà họ Tân thành phố A sẽ không còn người nào là Tân Hoàn nữa.” Cô đã nghĩ sẽ không bao giờ nghe thấy người này gọi tên mình lần nữa. Càng không thể nghĩ ông ta muốn gặp mình. Chỉ là cô càng không nghĩ đến, sau hai năm, câu đầu tiên cô nói với ông ta lại là, “Xin lỗi, tôi đang ở thành phố H.”

Bên kia hơi ngừng một chút, lại không nói gì, cuối cùng thờ dài, “Hắn dẫn cô tới đó, hắn với cô rốt cuộc có quan hệ gì?”

Tân Hoàn không trả lời, cô nghĩ, cô không biết nên đứng ở lập trường nào để nói chuyện với người này. Tân Hạo lại nói, “Ta muốn nói, trước khi gặp cô, ta chưa từng nghe ai nói Dịch Tân đã có vợ, tên là Tân Hoàn.”

Tân Hoàn có cảm giác người này hiếm khi kiên nhẫn như hôm nay, trước đây ông ta chưa từng bình thản nói chuyện cùng cô như vậy. Nghe vậy, cô cảm thấy thật buồn cười, “Có lẽ thân thể tôi quá đơn bạc a, giống như cực kỳ ít người biết nhà họ Tân có một đứa con gái, tên là Tân Hoàn.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Thế Giới Của Anh (4)

Nói xong, hai bên đều trầm mặc. Tân Hoàn nhìn cửa sổ sát đất có chút xấu hổ, cô thực sự không muốn không khí biến thành như vậy. Tân Hạo thanh âm có chút nhạt, “Cô không cần cùng ta nói những lời này, ta chỉ là niệm tình con kêu ta hai mươi năm là ba ba, cho cô một câu. Dịch Tân, người này, thâm trầm khó lường, lòng dạ thâm sâu, dù là 120 người như con cũng không phải đối thủ của hắn, giữa các con thật sự cách xa quá mức. Nếu là... Nếu cô quá thật cần đến, thì về A thị, về Tân gia đi, không cần vì chút vật ngoài thân, đem chính mình sa vào đó.”

Lời Tân Hạo nói, giống như có cái gì, hung hăng nện vào lòng Tân Hoàn. Tân Hoàn chỉ cảm thấy trong lòng nhất thời lại chưa xót lại có chút thê lương. Thì ra, ba cô cho rằng cô chỉ vì vật ngoài thân mà ở cùng một chỗ với Dịch Tân. Dịch Tân lại nhìn đến cô bằng cái gì a? Cho nên, trong mắt ba cô, nàng thì ra là giống như kỹ nữ, cùng làm một giao dịch với Dịch Tân. Cô đột nhiên rất muốn nói với người đàn ông đầu dây bên kia, hung tợn nói cho ông, cô kết hôn, có một tờ hôn thú làm chứng, hi vọng lần sau ông nhìn thấy cô, có thể gọi cô một tiếng “Dịch phu nhân”! —— hung tợn trả lại ông đã vũ nhục cô. Nhưng, cô không có. Cô nhàn nhạt cười nói, “Ừm, tôi biết rồi.”

Không giải thích, không biện minh. Cái cô cũng là một chuyện tổn sức, cô đã không hy vọng mà phí tâm sức từ ông có được chút gì rồi. Có được chút gì a? Là yêu chiều, quan tâm. Những thứ này, cô cố gắng hai mươi năm, hao tâm tổn lực, sau đó, kết quả chứng minh cô hai mươi năm cố gắng chỉ là phí công. Hiện tại, cô không nghĩ muốn lại phí tâm tư. Ông muốn cho là như vậy, liền cho là như vậy đi. Quà nhiên, cô không giải thích, không biện minh làm ông cho rằng mình nói đúng, Tân Hạo nổi giận, giọng điệu rõ ràng không tốt nói, “Hiểu được như vậy là tốt rồi, phải làm người trong sạch một chút!”

Rồi hung hăng cúp điện thoại. Tân Hoàn nghe trong điện thoại truyền đến tiếng đồ đồ, nghĩ đến lời của Tân Hạo, thì ra nói là “vật ngoài thân” vẫn còn là nhẹ nhàng, hai chữ “trong sạch”, mới hung hăng đánh cho cô một đòn cảnh cáo. Một cuộc điện thoại đơn giản, 3 phút cũng không đến, lại lần nữa lời cô trở về hai năm cô gắng chạy thoát khỏi sự đau lòng. Ba, ông thật lợi hại. Chẳng trách, mẹ chỉ có thể bị ông hành hạ đến chết. Tân Hoàn có chút cười tự giễu, không phải không giận, chỉ là càng thống khổ. Có một số người, luôn cho là mình đúng, ông có năng lực trắng trợn làm người khác thống khổ, cô dù giận ông, oán ông, nhưng cô vẫn muốn tiếp tục chịu đựng. Nhưng, vừa để điện thoại xuống, chuông cửa vang lên. Mọi thống khổ, liền có thể gác lại một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Thế Giới Của Anh (5)

Khi cửa mở ra, Tân Hoành kinh ngạc một phen, cả kinh, triệt để đem thống khổ lúc trước biến mất. Ngoài cửa, một ông lão mặc trường sam màu trắng, tóc trắng, chống trượng đầu rồng, đôi mắt sắc bén thẳng tắp nhìn cô chăm chăm. Phong Dương đi vào Phương gia đòi người, Dịch Tân chỉ ngồi trên xe đồ cạnh Phương gia chứ không ra mặt. Anh bây giờ đã sớm mặc kệ những việc này, lúc này thật là không tiện ra ngoài tham gia những tranh chấp nhỏ nhọ này. Hơn nữa, Dịch gia cũng là dòng họ được mọi người kính trọng, phải đi quản những bang phái tranh giành nhau, ngược lại mất thân phận. Về phần Phong Dương và Tang Nhuế ở đó.

Nghĩ như thế nào thì Phương gia cũng không mất rồi. Cho dù thân phận Tang Gia không lớn cũng không nhỏ, an phận ở một chỗ, nhưng nói như thế nào thì không nề mặt thầy tu cũng phải nề mặt phật tổ, Tang Nhuế gả cho Phong Dương, mà Phong Dương là người của Dịch gia, nhà khác lại ngang nhiên đắc tội Tang Gia, cũng là trắng trợn không đem Dịch gia để vào mắt. Dịch Tân một tay miễn cưỡng chống đầu, tâm tình anh gần đây luôn rất tốt, đặc biệt tốt, cho nên lúc này cũng có chút hứng thú ở một bên nhìn bọn họ náo loạn.

"Tân thiếu, lão gia phái người gọi điện thoại đến."

Phía trước, Nguyên Thâm quay đầu lại.

"A...?" Ánh mắt anh bất động, nhìn qua có chút mất hứng. Nguyên Thâm do dự một chút, mới nói, "Lão gia tự mình qua khách sạn, đem thiếu phu nhân mang về nhà cũ rồi."

Bên trong xe phút chốc dừng lại. Sau đó, Dịch Tân lên tiếng, trong giọng nói có chút tà nịnh, "Gọi điện thoại cho Phương lão, nói cho hắn, trong vòng 5 phút tôi muốn đem Tang Nhuế và Phong Dương về nhà cũ của Dịch gia."

"Vâng."

Tại H thị tắc đất tắc vàng này, có thể có được một tòa nhà như cung điện một thật khiến người ta hâm mộ lại ghen ghét, Tân Hoành quả nhiên cảm thấy như vậy. Hơn nữa tòa nhà này còn được chăm sóc tỉ mỉ, phải có mấy thế hệ tích lũy, nếu không tuyệt đối không đạt được như vậy. Tân Hoành vùng trộm nhìn xung quanh một vòng, nơi này tùy ý một chỗ có thể để đồ quý hiếm, làm cô không khỏi hưng hăng cảm khái về tài sản của Dịch gia một phen.

Cô nghĩ, nếu Dịch Tân mang cô tới nơi này ở, cô sẽ thật vui vẻ, sẽ làm cho người khia hâm mộ cùng ghen ghét một phen. Chỉ là... Đáng tiếc Dịch Tân không ở nơi này, mà cô lại vẫn không thể tự đối mặt với chủ nhân nơi này. Trong lòng không yên lại bất an, Tân Hoành thật sự cảm thấy cực kỳ lãng phí không ngắm được cảnh đẹp, nhưng không có biện pháp. Đối diện với cái nhìn như Tiên Phong Đạo Cốt Nhất Đại Tông Sư (bỏ tay với cái thành ngữ này) của Dịch lão, giờ phút này đang như hồ rình mồi nhìn cô, cô quả thật không dám thả lỏng tinh thần.

"Tân tiểu thư, cô cùng Dịch Tân kết hôn rồi hả?" Dịch lão mặc dù đã cao tuổi, nhưng thần sắc vẫn tốt, giọng nói mang theo chút uy nghi.

"Đúng vậy." Tân Hoành nhẹ nhàng gật đầu.

"Quả thật?"

"Đúng vậy," Tân Hoành nói xong, mới ý thức đến cô giờ mới gặp người nhà chồng lần đầu, lại vội vàng bổ sung thêm, "Chúng cháu đi vội, cho nên giấy chứng nhận kết hôn không có mang theo, nếu ông ngoại rảnh, có thể cùng chúng cháu cùng về B thị."

Tân Hoành nói tới đây, trong lòng thầm kêu không ổn, cô quả nhiên quá khản trương, cô... cô làm sao có thể để cho lão gia của Dịch gia đi theo cô lặn lội qua lại, chỉ vì xem giấy chứng nhận kết hôn của cô và Dịch Tân à? Vội vàng nói tiếp, "Ý của cháu là là, Dịch Tân thường hay nhớ ông ngoại, ông ngoại nếu có thể cùng chúng cháu trở về ở cùng, Dịch Tân chắc sẽ rất vui vẻ."

Tân Hoành nói xong, trong lòng lại hưng hăng cắn răng, cô, cô thật sự là nói năng bừa bãi!

"Dịch Tân nhớ ta? Cô gái, cô tuổi còn trẻ, vẫn là không nên học nói dối."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Thế Giới Của Anh (6)

Tân Hoành cúi đầu cắn môi, cực kỳ xấu hổ. Cô nghĩ, cô quả thật là không nói lại nỗi Tân Hạo, lúc này mới có thể cùng ông ngoại Dịch Tân nói chút giấy chứng nhận kết hôn như vậy. Quả nhiên, cô vẫn có chút keo kiệt. Nói không so đo, nhưng khẩu khí cuối cùng lại có chút miễn cưỡng. Khi cùng Tân Hạo đầu vô mồm, trong lòng lại vẫn muốn chứng minh cô cùng Dịch Tân là danh chính ngôn thuận, mới có thể làm Dịch lão nói một tiếng "Quả thật", theo bản năng liền nói đến giấy chứng nhận kết hôn.

Ban đầu, cô cho tới bây giờ không giống hôm nay như vậy để ý kia tởm giấy. Một phen nói lung tung làm cho cô loạn cả lên. Ngu dốt! Tân Hoành ở trong lòng hung hăng mắng chính mình.

"Ông ngoại, vội vã muốn gặp cháu dâu như vậy?"

Một tiếng không chút để ý trêu chọc, Tân Hoành cả người nháy mắt liền từ xấu hổ mà vui vẻ lại. Cứu tinh đến đây! Chồng à, anh rút cục đến đây! Tân Hoành hưng phấn mà quay đầu, đối diện với ánh mắt vừa sùng ái vừa trách móc của Dịch Tân, trên môi anh cong lên một độ cung, nhìn thấy cô, cước bộ cũng không dừng liền đi đến bên người cô ngồi xuống, tay rất tự nhiên đặt kéo qua vai cô. Cùng cô ngồi một chỗ, cùng nhìn ông ngoại anh.

Ông cụ mới gặp Dịch Tân thì hơi hơi ngẩn ra, nhưng không vì gặp anh mà vui vẻ không kèm chế được động tác, ngược lại cười, "Ta không vội, ta chỉ là muốn cho cháu biết cấp bách là thế nào. Ta không thích con đến chỗ gia tộc cũng chậm chạp từ từ." Dịch lão nói xong, mắt liếc qua Tân Hoành, lại nói với Dịch Tân, "Con xem lúc này thật tốt, về nhà rất nhanh."

Dịch Tân cười, tay vẫn ôm Tân Hoành, "Ông ngoại hiểu lầm, cháu chỉ là đi qua đi xử lý chuyện Tang Gia cùng Phương gia trước, lại sợ Tân Hoành không hiểu chuyện, đem cô ấy đến đây, mạo phạm ông, làm người khó xử. Nên mới để cô ấy ở khách sạn, đợi cháu xử lý tốt mọi việc, lại mang cô ấy trở về. Không nghĩ tới, trái lại để cho ông ngoại nghĩ nhiều rồi."

Dịch lão nghe xong, hai tay đặt trên đầu trượng, hơi nheo mắt, nhìn ánh mắt Dịch Tân có chút sắc bén, mà lại thật chân thật sự cười, "Hai năm qua không thấy, ta ngược lại không biết con trở nên sắc sảo như vậy. Con quả nhiên là sợ Tân Hoành chọc ta khó xử sao? Ta xem, con là sợ ta làm khó dễ vợ của con đi!"

Nói đến đây, ánh mắt cũng rơi vào người Tân Hoành. Tân Hoành liền không tự chủ được nghĩ tới mới vừa rồi cô cùng ông nói chuyện lung tung, lúc này không khỏi lại xấu hổ, nhìn không được vừa muốn cúi đầu, cắn môi. Trên vai lại bỗng nhiên căng thẳng, là Dịch Tân ôm cô hơi dùng lực. Tân Hoành nghĩ hoặc, quay đầu lại nhìn anh. Dịch Tân lại không thấy cô, vẫn như cũ cười nói, "Ừm, ông ngoại nói đúng, quả thật là cái gì cũng đều không thể gạt được người!"

Tân Hoành nhất thời liền có loại cảm giác toàn thân cứng ngắc, cứng ngắc đến cô liền duy trì tư thế nghiêng đầu nhìn Dịch Tân, rồi lại quay đầu nhìn Dịch lão. Dịch Tân- người này, Duy Ngã Độc Tôn đúng là không thêm phân biệt thời gian địa điểm nhân vật, loại thời điểm này, bất luận thế nào, cũng không được hống hách trước mặt ông ngoại a. Anh, anh cũng thừa nhận quá mức đúng lý hợp tình rồi đi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Thế Giới Của Anh (7)

Nhưng trên mặt Dịch lão không có gì dao động, lại chuyển đổi chuyện, hỏi Dịch Tân, "Con không phải canh chừng Dương tiểu tử kia trở về sao sao? Người đâu?"

Dịch lão không cùng Dịch Tân so đo, lại đang nói đến Phong Dương, giọng điệu cứng rắn. Dịch Tân cũng không để ý sắc mặt của ông ngoại, nói thẳng, "Người không gọi tới, hẳn tự nhiên không dám trở về."

Dịch lão hừ lạnh, "Con cũng được ý tứ nói cho ta biết hẳn không có can đảm?!"

Lại lạnh giọng nói, "Gọi điện thoại cho hắn, để cho hắn cứ trở về cho ta! Năm nay, chỗ nào cũng không cho đi, ở đây ăn tết, con cũng vậy!"

Dịch Tân cười, không đáp, chỉ cúi đầu quay đầu nhìn Tân Hoành. Tân Hoành cảm thấy cả kinh, thăm mắng Dịch Tân, anh đây là có ý gì? Biết rõ cô hiện tại cố gắng hạ thấp sự tồn tại của bản thân, vào lúc này anh lại đẩy cô trở lại. Quả nhiên, Dịch lão nhìn theo ánh mắt Dịch Tân thấy Tân Hoành, ông vốn nhắc tới Phong Dương tâm tình đã tốt lên, lúc này đối với Tân Hoành, giọng điệu tự nhiên cũng không tốt đi bao nhiêu, lạnh giọng hỏi, "Thế nào, Tân tiểu thư không muốn?"

Sợ tới mức Tân Hoành giật mình một cái, vội hỏi, "Không, cháu không có. Nếu như vậy... Liền quấy rầy ông ngoại rồi."

Người đàn ông bên người lại trầm thấp cười lên tiếng, trêu chọc nói, "Ông ngoại, cô ấy gọi người là ông ngoại, người lại gọi cô ấy là Tân tiểu thư, đây là đạo lý gì? Người vẫn nên trực tiếp gọi cô ấy Tân Hoành đi, người đã dọa tới mức cô ấy muốn lấy giấy chứng nhận kết hôn đến đây rồi, cũng gọi một tiếng ông ngoại, lúc này lại vẫn khó tính làm cái gì?"

Dịch lão liếc mắt một cái trừng Dịch Tân, mà lại bị anh bức đến sít sao, không thể làm gì, chỉ có thể hừ lạnh một tiếng. Tân Hoành nghe xong, lại trong lòng rùng mình, anh, anh vậy mà nghe được cô cùng Dịch lão nói chuyện. Nhịn không được quay đầu nhìn anh, anh lại chỉ nhìn cô nhứu mày, không rõ ý tứ.

Lúc phong dương dất tang Nhuế đến, Tân Hoành nhịn không được ở trong lòng yên lặng sùng bái uy nghi của Dịch lão một phen. Dịch lão chỉ nói một câu, Phong Dương liền chỉ trong 10 phút chạy tới, kêu một tiếng vang dội, là những điều cô chưa hề thấy. Lúc đó Dịch lão đang ngồi ở trên sofa, cũng hoàn toàn không thấy nửa tính phong lưu phóng khoáng như trước, cùng Tang Nhuế gọi một tiếng "Ông nội", tiếng gọi kia rất cung kính, thật cẩn thận, thật đúng là xem ông hơn ba mẹ rồi. Dịch lão lại tựa như vẫn bất mãn, hừ lạnh một tiếng, mới nói, "Phong Dương, còn không mau đi rửa mặt chải đầu chuẩn bị ăn cơm!"

Lúc này đã bảy giờ tối, lúc mới vừa xuống từ phi cơ, trời vẫn chỉ nhá nhem tối, còn chút ánh sáng, lúc này bên ngoài hoàn toàn là một màu đen hết. Dịch lão ra lệnh một tiếng, người hầu lập tức nhanh chóng dọn đồ ăn.

Bàn ăn dài đá cẩm thạch, đèn thủy tinh rực rỡ, đồ ăn tinh xảo tao nhã, vẫn luôn hiện rõ Dịch gia xa hoa, mà lại thiết thực để lộ ra một loại nghiêm ngặt. Thậm chí Phong Dương, thậm chí Tang Nhuế, cũng không hề thấy chuyện trò vui vẻ, lúc này ai cũng thật cẩn thận tại dùng cơm. Chỉ có Dịch Tân, vẫn như cũ là một bộ không chút để ý mà lười biếng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Vòng Tay Dương Chi Ngọc (1)

Dịch lão quả thật đối với Dịch Tân đặc biệt bao dung, người nghiêm chỉnh như vậy, vậy mà cũng có thể dễ dàng tha thứ cho Dịch Tân như vậy rõ ràng là rất bao dung. Cũng không phải nói Dịch Tân làm cái gì, Dịch Tân sinh ra như vậy, lễ nghi cử chỉ gì gì đó, tự nhiên là tinh xảo đến hoàn mỹ, bất luận như thế nào cũng tìm không ra chỗ sai. Nhưng Tân Hoành có cảm giác, người hoàn mỹ như vậy, toàn thân trên dưới thật sự không chút để ý tỏ ra lười nhác. Loại lười biếng này, giống như tật xấu của mấy Quý công tử. Mà lúc này, một loại nghiêm trang đang trong không khí. Mắt thấy người nọ biểu tình bình thản ung dung, Tân Hoành cũng nhịn không được ở trong lòng yên lặng sùng bái Dịch Tân một phen. Người này, có thể trưởng thành trong gia đình như vậy, cũng là không dễ dàng rồi.

"Giúp anh lấy nước canh, có được không?"

Dịch Tân giống như cảm giác được Tân Hoành đang lặng lẽ nhìn anh, như là có ý, đột nhiên quay đầu lại, cười ôn nhu với cô. Nụ cười kia, vô hại. Nhưng đem Tân Hoành dọa run lên một phen. Vô hại cái đầu anh! Anh tay trái cầm bát đưa cho cô, tay phải hơi chỉ cảnh hải sản ở giữa bàn ăn. Anh nhìn biểu tình của cô, thật sự cực kỳ vô hại. Nhưng cười vô hại như vậy vì sao lại hại cô như vậy?! Phải ra, cô hiện tại đang ở cố gắng tự làm mất đi tồn tại của bản thân, anh, anh, người này lại phá bỏ hết công sức của cô rồi!

Tân Hoành trong lòng cắn răng, mà lại ngại Dịch lão đã nhìn về phía phía cô, trên mặt cũng chỉ có thể nhìn Dịch Tân ôn nhu cười, tiếp nhận chén nhỏ trên tay anh. Sợ ánh mắt của Dịch lão và Dịch Tân cùng một dạng, cô thậm chí muốn ngấm trường anh cảnh cáo anh cũng không dám. Toàn bộ quá tình đều cười đến thuận theo anh. Lại nhìn Dịch lão khẽ gật đầu, mới đứng dậy, thay Dịch Tân lấy nước canh. Người này... Ngày trước cho tới bây giờ không thấy anh sống an nhàn sung sướng như vậy, liền nước canh cũng không thể tự mình lấy rồi. Trước kia... hình như đều là anh vì cô mà mức. Lúc cô mức nước canh, Tang Nhuế ở đối diện lặng lẽ nhìn cô bằng ánh mắt thương hại. Cô đang muốn quay lại, lại đột nhiên cảm thấy Dịch lão nhìn tay của cô, ánh mắt kia, thực quá mức sắc xảo, thế cho nên cô có thể rất rõ ràng Dịch lão đang nhìn cô. Cô cảm thấy nhất thời liền khẩn trương trở lại. Đem nước canh đưa cho Dịch Tân, mới vừa ngồi xuống, liền nghe Dịch lão nói, "Cố Viễn là gì của cô?"

Tân Hoành vốn là hơi hơi cúi đầu, nghe nói như thế, toàn thân không tự chủ được liền cứng đờ. Cô lại phản ứng kịp, mới thả lỏng một chút. —— cô quả nhiên là vừa vặn bị Dịch lão thấy quá khẩn trương, lúc này mới theo bản năng cho rằng ông là đang hỏi cô. Nghĩ như vậy, nhịn không được cười tự giễu.

"Cô đang cười cái gì?" Thanh âm, đã có chút nghiêm khắc rồi. Tân Hoành lòng hồi hộp một phen, nhất thời có cảm giác tai họa đến nơi... Dịch lão, ông, ông, ông quả nhiên là hỏi cô! Tân Hoành, người là đồ bỏ đi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Vòng Tay Dương Chi Ngọc (2)

“Tân Hoàn, cô biết Viễn Chi sao?”

Đang lúc cô lung túng không biết phải trả lời ra sao, người bên cạnh kịp thời lên tiếng “Em đang cười gì vậy?”

Tân Hoàn ngẩng đầu nhìn Dịch Tân rồi khẽ lắc đầu, cô lại nhìn Dịch lão: “Cháu cũng chỉ nghe Cố lão nói qua, chứ không biết mặt anh ta.”

Cố gia là gia tộc danh tiếng trong nước, mà người đó là gia chủ Cố gia, Tân Hoàn biết người đó cũng là bình thường, nhưng nói cô quen biết và có giao tình với ông ta, chuyện này thật không bình thường. Dịch lão khẽ hí mắt, “Vòng ngọc trên tay cô là ai cho?”

Tân Hoàn sững sờ, nghĩ lại mới nhớ, vừa nãy ông nhìn chăm chăm vào tay cô, hóa ra là nhìn chiếc vòng ngọc này. Cô nâng tay trái lên để lộ ra một chiếc vòng tinh tế trắng nõn, ẩn ẩn một màu sang bong của ngọc thượng hạng. Chiếc vòng đeo trên cổ tay mịn màng của cô cực kỳ phù hợp, lại càng xinh đẹp. Cô nhận ra chút khác thường, có chút ý tứ trả lời, “Là bà ngoại cháu cho.”

“Bà ngoại cô tên gì?” Dịch lão hình như rất có hứng thú với chiếc vòng này, ngay cả chuyện liên quan đến nó cũng rất để ý.

“Du Thận Khanh.”

Dịch lão nghe xong, hơi dừng lại, nhưng cũng không hỏi tiếp chỉ nhìn cô khẽ nói, “Nhanh ăn cơm thôi, đồ ăn sắp nguội cả rồi.”

Sau đó như chưa từng nhắc đến chuyện chiếc vòng, tiếp tục ăn cơm, khiến cho Phong Dương và Tang Nhuế nghi ngờ nhìn Tân Hoàn, mà Tân Hoàn nhìn chăm chăm cổ tay mình. Dịch Tân nhìn thấy cô sững sờ, anh tỉ mỉ gấp thức ăn cho cô, sau đó còn hỏi “Em có muốn uống canh không?”

Cô ngẩng lên nhìn anh, anh dịu dàng cười, “Tiện thể lấy giúp anh một chút,”

Cô nghĩ một chút rồi trả lời, “Em không uống, cho nên không tiện.”

Dịch Tân nhìn cô, bắt đầu dĩ nhiên vai. Cuối cùng anh cũng không uống canh nữa, cô không chịu mức cho anh, anh sẽ không uống. Cũng không biết tại sao, cô cảm thấy thả lỏng rất nhiều trong suốt quá trình dùng cơm ngay sau đó. Bầu không khí áp lực đã biến mất hoàn toàn. Một lúc sau ba người đàn ông có chuyện phải bàn, Tân Hoàn và Tang Nhuế tự giác lên lầu. Tân Hoàn lúc này mới hoàn toàn thả lỏng, Tang Nhuế thấy cô như vậy không nhịn được cười, “Dịch lão rất khủng bố?”

Tân Hoàn gật mạnh đầu, “So với tôi nghĩ đã tốt hơn nhiều rồi.”

“Ừ, có Dịch Tân bên cạnh nên ông cụ còn không quá bài xích cậu, cho nên đối đãi với cậu thế là rất khá rồi.”

Tang Nhuế nói đến đây trên mặt còn hiện lên chút hăm mộ khiến cô không lý giải nổi. Cô nghĩ chắc Tang Nhuế cũng trải qua chuyện này rồi, không nhịn được cô cảm thấy thân thiết với Tang Nhuế hơn một chút, “Chuyện trong nhà xử lý tốt rồi chứ?”

Con mắt xinh đẹp của Tang Nhuế liếc về phía Tân Hoàn, hỏi ngược lại, “Cậu nói đến nhà nào?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Vòng Tay Dương Chi Ngọc

Tang Nhuế liếc con mắt xinh đẹp về hướng Tân Hoàn, sóng mắt chuyển một cái, hỏi ngược lại, "Cậu nói nhà nào?"

Tang Nhuế nhẹ nhàng nói một câu, Tân Hoàn nhất thời liên ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này. Rất rõ ràng, Tang Nhuế vẫn còn tức giận với Phong Dương. Tân Hoàn vẫn cảm thấy, Tang Nhuế và Phong Dương hai người, bất luận ngoại hình, tính tình, còn cả phong cách, đều cực kỳ hợp phách, quả thật chính là trời sinh một đôi. Vì vậy, cô chưa có từng nghĩ tới, hai người nổi giận cũng sẽ xứng đôi như vậy. Nghĩ như vậy, trên mặt liền khẽ cười đáp, "Chuyện nhà mẹ đẻ cậu."

Tang Nhuế lúc này mới cười một tiếng, "không phải là cái đại sự gì, chính là người trẻ tuổi trẻ tuổi nhiệt huyết, không có việc gì đầu đá, không gây thương tổn lớn được như thế."

Tân Hoàn khẽ mỉm cười gật đầu nói: "vậy thì tốt, cậu không thấy, khi đó Phong Dương gấp đến độ mắt đều đỏ."

Tang Nhuế không có lên tiếng.

Tân Hoành liền giống như là tại từ chú ý tự cảm khái, "Lúc chạy tới, tính khí rất táo bạo, ở trên máy bay, tiếp viên hàng không nói thêm vài câu phiến hân, hân liền đối với người đặt xuống ngoan ngoan. thì ra là, ta còn tưởng rằng chỉ có Dịch Tân có thể như vậy, thật không ngờ, Phong Dương ngày thường thân sĩ như vậy, một khi trong lòng gấp gáp đau lòng, cũng sẽ mất lý trí."

Tân Hoành vừa nói, vừa lại giống như ở khế suy tư, lúc này cũng không quản Tang Nhue' đáp cũng không để ý, liền phối hợp xuống kết luận, "Ừ, có thể là bởi vì cậu từng giây từng phút không có ở đây trước mắt hân, hân liền không thể không được phải gánh vác tâm cậu, đau lòng cậu, cuối cùng ngược lại đem chính mình quên."

Tang Nhue' vốn là cũng không để ý tới lời nói của Tân Hoành về Phong Dương, chỉ coi như tự động che giấu những nội dung kia. Lúc này đợi Tân Hoành nói xong rồi, cuối cùng không nhịn được cười nói, "Hoành Hoành, cậu lời đều nói hết thành ra như vậy rồi, giống như là nếu tớ còn không cùng Phong Dương hòa hợp, thì tớ là người không thể nói lý rồi."

Tân Hoành mở to đôi mắt trong suốt nhìn cô. Tân Hoành biết, Tang Nhue' thật ra là rất đau lòng vì Phong Dương, chỉ là tính khí nhưng cũng đủ cứng, Phong Dương không tỏ vẻ ra đối với cô bình đẳng tình cảm, cô lại vụn vụn không tìm được bậc thang để xuống. Lời nói của Tân Hoành, chính là xáo diệu nói cho Tang Nhue', Phong Dương cũng yêu thương cô. Như vậy, hai người liền có thể bớt chút kỳ cục, chắc chắn tốt.

Lúc này, cửa lại mở ra, Dịch Tân khẽ nghiêng thân thể, tựa tại cạnh cửa nhìn Tân Hoành. Tang Nhue' đôi mắt đẹp chuyển một cái, đứng rồi Dịch Tân, trên nói, "Thế nào, Đại Thiếu Gia, trước khi mở cửa lại quên gõ cửa?"

Dịch Tân lúc này mới đưa mắt lại lần nữa từ trên người Tân Hoành dời đi, thân nhiên nhìn Tang Nhue', "cô sẽ vào trong phòng mình lại phải gõ cửa trước khi vào?"

Tang Nhue' đảo mắt, hướng quanh mình vừa nhìn, nhất thời liền bị ngăn chặn. Tân Hoành nhìn Dịch Tân, hỏi, "Nơi này là phòng của anh?"

Trong âm thanh, lại mơ hồ cất giấu chút vui mừng. Dịch Tân hướng cô khẽ mỉm cười, gật đầu. Người đã đi tới bên người cô, ôm cô qua, rồi hướng Tang Nhue' nói: "Tang tiểu thư, mau trở lại chỗ Phong Dương đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 97: Vòng Tay Dương Chi Ngọc (4)

Tang Nhue' sóng mắt chuyển một cái, nghiêng mắt nhìn qua Tân Hoành, rồi hướng Dịch Tân nói: "mới vừa rồi, tôi đã cùng Hoành Hoành quyết định, tới nay tôi ở cùng cô ấy. Thứ nhất, là tôi tâm tình không tốt, tôi nhìn Hoành Hoành, tâm tình liền có thể tốt rất nhiều; thứ hai, Hoành Hoành mới vừa rồi bị Dịch lão phóng xạ cao áp dọa giật mình, tôi là người từng trải, cũng có thể cùng cô ấy nói chút kinh nghiệm."

Tang Nhue' nói xong không nhanh không chậm, liền giống như là rất thật. Dịch Tân nghe, trông mắt chậm rãi chống lại Tân Hoành, lông mày chau lên, hỏi thăm trong vẻ mặt rõ ràng là uy hiếp. Tân Hoành chợt cảm thấy vô tội, cần môi. Dịch Tân lúc này mới cười một tiếng, đối với Tang Nhue' nói: "Cô đi trở về. Nếu không một lát tôi tinh lực không có chỗ buông thả, có thể sẽ đi tìm Phong Dương động thủ dân gân cốt. Cô cũng biết, tôi một khi muốn động thủ dân gân cốt, không thể thiếu sẽ có người bị thương gân động cốt."

Tân Hoành 囧. . . Tinh lực không có chỗ buông thả. . . Người đàn ông này, cũng quá không biết xấu hổ một chút!

Tang Nhue' đang cường ngạnh bao nhiêu bị câu kia của anh "Thương gân động cốt" uy

hiếp đến, chỉ đành phải không cam lòng rồi đi.

—— cô thật ra thì thật rất đau lòng Phong Dương.

Tang Nhue' vừa đi, Dịch Tân nhìn Tân Hoành tà mị cười một tiếng. Cười đến Tân Hoành trong lòng đột nhiên thì có dự cảm xấu. Mắt lo lắng hướng bốn phía liếc qua, không chỗ dừng, cuối cùng đột nhiên nhớ tới, "A, em trước đi tắm rửa "

Dịch Tân cũng không cần cô, chỉ thấy cô vội vã né ra bóng lưng, cao thâm cười một tiếng, tiếng cười, vô cùng không thuần khiết, một hồi lâu, cũng đi theo vào phòng tắm.

Tân Hoành khi đó mới vừa cảm quần áo toàn bộ cởi ra, nghe được tiếng mở cửa rất nhỏ vang lên, kinh hoàng hướng cửa vừa nhìn, tay ý thức cảm quần áo che ở trước ngực.

"Anh trước đi ra ngoài!"

Cô có chút gấp gáp, thế nhưng anh lại thân nhiên cực kì, không nói lời nào, chỉ hướng trên người cô từ trên xuống dưới mà nhìn, bước chân cũng không dừng, trực tiếp liền đi tới bên người cô, tay tự nhiên muốn bắt lấy quần áo trong tay cô. Ánh mắt của anh cực kỳ hấp dẫn, Tân Hoành lại cứ như vậy không tự chủ được buông lỏng tay ra. Anh thấy cô rõ ràng đã bị anh mê hoặc, vẻ mặt cười đến càng thêm tà tứ. Vì vậy, hai người cùng tắm, tới tới lui lui

đi dạo từ từ tắm hơn ba giờ.

Tân Hoành cảm giác thân thể đã không có xương nữa, chỉ có thể cứ như vậy mặc cho người nọ tùy ý loay hoay, phối hợp động tác của anh, để cho anh vì hai người mang đến cực hạn vui vẻ. Cô đều không nhớ rõ mình vào bao nhiêu lần bồn tắm, lại từ trong bồn tắm đi ra bao nhiêu lần. Phòng tắm này của Dịch Tân vốn là cực lớn, thế nhưng anh lại tới tới lui lui ôm cô, ôm cô, từ phía trước, từ phía sau, ngược lại không có thất lạc đến nơi hẻo lánh.

Anh tối nay là rõ ràng nhiệt tình. Tuy nói ở cùng với cô, anh đại đa số thời điểm chính là như vậy, hành động tùy ý, bừa bãi trầm mê. Nhưng tối nay, Tân Hoành cảm thấy anh đối với cô, thậm chí nhiệt tình đến có chút không được bình thường, có lúc động tác thô bạo có chút ít nảy sinh ác độc, có lúc lại dịu dàng phải giống như anh hơi nặng một chút cô sẽ vỡ đi. Một lần cuối cùng lúc cao triều, cô mê mê mang mang nhìn trong mắt anh sáng chói, ánh mắt dịu dàng đem cô khép lại, mặt của anh lúc này đã kinh ngạc đến yếu mị, môi mỏng khẽ chuyển động, tựa hồ đang gọi tên tuổi cô.

Tân Hoành.

Tân Hoành.

Tân Hoành...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Vòng Tay Dương Chi Ngọc (5)

Cuối cùng, Dịch Tân rốt cuộc ôm Tân Hoành mềm thành một bãi bùn trở lại trên giường. Tân Hoành đã mệt mỏi ý tưởng gì cũng bị mất hết, hướng Dịch Tân trên đùi nằm một cái liền mơ mơ màng màng đã ngủ.

Dịch Tân thấy cô như vậy, bên môi xuất hiện nụ cười nhàn nhạt thỏa mãn cười, liền cảm thấy sáy vì cô thôi tóc. Tóc thôi xong, lại cúi đầu hướng trên mặt cô liên tục hôn lên. cô bị anh hôn hít hấp bị quấy nhiễu hơi tỉnh một chút, liền thoáng mở ra chút mắt, mơ mơ màng màng nhìn anh, đối với anh nhiều giấc ngủ của cô liền bắt mắt hừ hừ nẩy tiếng. Anh thấy cô tỉnh lại rồi đi cô cười một tiếng: "thật có mệt như vậy?"

Tân Hoành mắt vẫn chưa có hoàn toàn mở ra, chỉ bắt mắt nói, "Anh không mệt mỏi?"

Anh nghe xong, ánh mắt nhất thời liền sâu thẳm, "Ừ, em có muốn một chút hay không nhìn?"

nói xong, liền ôm cô lại từ trên môi của cô hôn lên. Tân Hoành quay đầu đi, nụ hôn của anh liền rơi vào trên mặt cô. Anh tà mị cười một tiếng, lại muốn hôn cô, Tân Hoành cười khan khách né tránh. Từ lúc đó, chính cô tỉnh táo hơn phân nửa, lại đem anh hoàn toàn trừ chọc đến nóng rực rồi. Anh ôm cô thật chặt, đè ở trên người cô, đang chống đỡ cô, nhìn thật sâu vào trong mắt của cô, khàn khàn nói một tiếng, "Lại một lần nữa, có được hay không?"

cô sững sốt. Anh thật ra cho tới bây giờ không bao giờ hỏi cô việc này, cho tới bây giờ đều là muốn liền muốn. Anh thân nhiên vừa hỏi, cô ngược lại không biết nên đáp thế nào. Chỉ là vẫn không đợi cô đáp, anh liền đã liền đi vào nơi ướt át của cô. cô hừ ra tiếng, mắt cau giận nhìn anh. Thế nhưng anh lại cười đến vui vẻ, cúi đầu, ở trên vành tai của cô hôn, lại thật thấp giọng nói, "Em mới vừa đồ mặt liền đáng yêu như vậy, anh liền biết em cũng muốn còn nữa..."

cô nghe anh nói tới đây đột nhiên ngừng, đang suy nghĩ, phía dưới lại bỗng nhiên dội lên một hồi kích thích. cô nhìn không được, kêu lên. Anh lúc này mới ở bên tai cô nói tiếp, "Anh cũng không nhịn được."

cô thẹn thùng lại giận dữ, tay liền cầm quả đấm hướng trên lưng anh đập tới. Anh cũng không giận, đối với cô cười đến đẹp đẽ, tay thậm chí bắt quả đấm nhỏ của cô, đang ở ánh mắt của cô, đưa đến trong miệng mình, ti mi liếm láp. Tân Hoành nhất thời cảm thấy oanh một tiếng, cả người đã bị anh bao phủ, không còn thần trí nữa. Cuối cùng một đợt nhiệt tình đi qua, cô để cho anh ôm vào trong ngực, mặc anh sử dụng vuốt ve mặt cô liền muốn ngủ thật say. Trước khi mất đi ý thức trước, lại đột nhiên nghĩ tới một chuyện, liền khàn khàn giọng hỏi anh, "Em và vòng tay Dương Chi Diệp quan hệ thế nào?"

"E hèm?" Anh ôm cô hướng thụ, đối với vấn đề của cô chỉ giản lược hỏi ngược lại, Tân Hoành đại khái cũng mệt mỏi không chịu được, lúc này liền cũng nói không ra bao nhiêu hơi sức cùng anh lòng vòng, chỉ tại trong lòng yên lặng ghi nhớ đợi ngủ đủ nhất định phải hỏi anh, liền cái gì cũng không nghĩ, ngủ say sưa.

cô hôn hít không bao lâu liền bình ổn, anh lại cúi đầu nhẹ nhàng hướng trên mặt cô hôn lên, anh rất cẩn thận, không có làm tỉnh cô, làm cô mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Vòng Tay Dương Chi Ngọc (6)

Anh ôm thân thể của cô hồi lâu, đợi dần dần bình phục lại mới thả cô ra, động tác nhẹ nhàng, xuống giường mặc quần áo. Đến trên ban công, vừa tỉ mỉ đem cung phòng ngủ ở giữa kéo lên, lúc này mới mình châm điều thuốc. Bọn họ như thế một phen giầy vò, lúc này đã sắp trời đã sáng.

Trời đã sáng, anh phải hơn đi xử lý một ít chuyện. Tần hạo, xem ra là nghe không hiểu cảnh cáo của anh rồi. Tần Hoành, có lúc mình cho là mình có tí khôn vặt, trong lòng có chuyện liền giấu được liền giấu thật chặt, không cùng anh nói, anh một mặt là có chút trêu tức cô, chỉ là đối với cô, anh không bỏ được, cuối cùng không thể làm gì, nhưng mà đối với đề cho cô trong lòng có chuyện, anh cũng sẽ không có cái gì cố kỵ.

Trước đó, ông nội tùy tiện hỏi cô đôi câu quan hệ của cô với anh cô liền vội vàng muốn chứng minh những thứ gì, thậm chí còn muốn đem giấy đăng ký kết hôn đưa ra. Rất rõ ràng, đó là trước ông nội đã có người khác chất vấn cô, người kia còn là một người làm cô rất chú ý. Tần Hoành người này, có lúc nhìn nhu nhược, khi anh ở nơi này lại giống như luôn là lúc nào cũng chịu đựng uất ức, thật ra thì, nội tâm của cô là cực kỳ mạnh mẽ.

Chính cô trong lòng có chút kiên định tín niệm, hơn nữa bất luận bên ngoài hoàn cảnh rung chuyển như thế nào, như thế nào chất vấn với cô, cô đều có thể giữ vững. Tựa như lúc ban đầu, anh không giải thích được ép cô cùng anh kết hôn, rồi lại giấu cô, phải bí ẩn, không để cho người ngoài biết cô, đối với một người phụ nữ mà nói, bao nhiêu là uất ức.

Tần Hoành lại chưa từng đem việc này coi là quan trọng, anh nhìn không được hỏi cô, cô thì ngược lại không giải thích được đem anh nhìn, "Anh cùng em kết hôn, quan trọng là anh thừa nhận em... em nếu không muốn thừa nhận anh rồi sao?"

Hơn hai năm qua anh từ nhận thức đối với ý định của cô, hẳn đã rõ ràng. Tần Hoành đời này, chỉ có người cô quan tâm mới có thể thương tổn được cô, mà cô quan tâm không có người nhiều, thì chỉ là Du Thận Khanh, Du Tiểu Nghi, bây giờ là Dịch Tân. Còn có một, chính cô không muốn thừa nhận, đáy lòng cũng đã âm thầm quan tâm đến cực hạn tới người này, Tần Hạo. Mà nay tổng cộng chỉ còn lại hai người, kể từ đó, liền có thể dễ dàng đẩy, là ép cô khó chịu quần bách.

Anh đã sớm biết có người không biết tự lượng sức mình tra hành tung của anh, cũng mơ hồ đoán được vài phần người nọ là ai, lúc này nghĩ đến ứng thị Tần hạo thấy hắn vội vã chạy tới H thị, liền cho rằng hắn đem Tần Hoành ở lại B thị, muốn tìm cô đi ra ngoài. Tần Hoành dĩ nhiên là không thể cùng gặp mặt hắn, hắn cũng chỉ có thể ở trong điện thoại cùng cô nói đôi lời. nói đôi lời, nói gì? Anh không cần nghe đại khái cũng đoán ra.

Trong lòng nhân sĩ đối với Dịch gia phần nhiều là vừa tôn kính vừa sợ, nếu có một ngày, đột nhiên phát hiện con gái của mình cùng hiện nay Dịch gia gia chủ đi tới một chỗ, có vài người là biết vui mừng, về phần Tần Hạo nha, chỉ sợ là hoài nghi chiếm đa số. Hoài nghi Tần Hoành và Dịch Tân rốt cuộc là quan hệ gì, là cái gì đem anh cùng với cô ở cạnh nhau, là đơn thuần vui vẻ trên thân thể không tính toán?

Dịch Tân trong lòng biết, Tần Hoành mặc dù không có nói, nhưng mà đối với hôn nhân chân chính cùng anh ôm rất nhiều mong đợi, mà nay lại gặp phải hoài nghi không chịu được như thế, trong lòng chỉ sợ là không chịu nổi. Chỉ là cô ấy là người trên mặt cứng rắn cực kỳ, khẳng định một bộ dáng "Tùy người nói thế nào ta chính là không để ý tới người", cũng chỉ là trong lòng chính mình khó chịu. Anh, thế nào chịu cô có một điểm khó chịu?

Ngay cả ông ngoại của anh, anh cũng không đồng ý. Mới rồi, anh lên lầu, ông ngoại của anh gọi anh lại "Cháu là cố ý cho ta xem vòng tay trên tay Tần Hoành chứ gì?"

Anh cười đến thẳng thắn, "Đúng vậy a, cháu đã làm rõ ràng, ông ngoại nên hiểu ý tứ của cháu."

"Cháu là muốn cho ta biết, Tần Hoành là cháu ngoại của Cố gia, ta cùng Cố gia có giao tình, sẽ đối với cô tốt hơn chút. Nhưng cháu cũng có thể biết, coi như cô ta không phải là cháu ngoại của Cố gia, chỉ cần cô ta là người phụ nữ của cháu, ta sẽ không đối với cô ta làm điều gì."

Dịch Tân hướng về phía ông ngoại cười một tiếng, "Cháu tự nhiên biết. Chỉ là, cháu hi vọng ông có thể đối với cô ấy tốt hơn, tốt đến cực hạn của người, bởi vì người một ánh mắt nghiêm nghị sẽ khiến cô ấy lo lắng, mà cháu, không hy vọng cô ấy trời qua có một chút gì bỏ, chịu, uất ức nào,"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 100: Vòng Tay Dương Chi Ngọc (7)

Trời sáng dần dần sáng lên, xung quanh cảnh sắc đã bắt đầu có hình dáng, gió mang theo lạnh lẽo thổi tới trên người anh, da lạnh lùng. Thân thể lại bỗng nhiên ấm áp, sau lưng dán vào một thân thể mềm mại, mặt dán trên lưng của anh, tay nhỏ bé từ sau đưa qua hông của anh. Khóe môi anh liền vô cùng tự nhiên nhuộm ý cười cung chiêu, tay đưa tới eo lưng, đặt lên tay cô.

"Thế nào không ngủ được, ở chỗ này hóng mát?" cô hơi trách cứ trong tiếng ầm một chút đau lòng. Tay của anh lúc này đã bị gió lạnh thổi lạnh, chạm vào bàn tay ấm ấm mềm mại nhỏ bé của cô, lòng cô rung động, rồi lại lập tức cầm ngược tay anh, thật chặt, hình như muốn cho anh mau mau ấm. Anh cười xoay người lại, ôm chặt hông của cô, đối mặt với cô, lại thấy cô lúc này toàn thân cao thấp cũng chẳng qua chỉ mặc áo sơ mi của anh, cổ áo rộng lộ ra mảng lớn da thịt trắng nõn, gió vừa thổi liền có thể đem cô lạnh đi. không nhìn được, nhũ thật chặt lồng ngực, âm thanh cũng không khỏi nghiêm khắc, "đi theo ra ngoài làm gì?"

Thế nhưng anh lại không đợi cô nói chuyện, liền đem cô ôm thật chặt ở ngực mình, nhanh chóng trở lại phòng ngủ, trong phòng ngủ nhiệt độ vừa đúng.

cô nghiêng đầu nhìn anh cười. “Anh không ở bên cạnh em, em không ngủ ngon, tuy có chút mệt mỏi, cũng dễ dàng tỉnh.”

Anh nghe xong, liền nhin không được vẻ mặt nghiêm nghị, ôm chăm lấy cô, đi đến bên giường, “Lại đi ngủ một lát, anh ngủ cùng em.”

cô lại kéo anh, nhìn anh nhẹ nhàng lắc đầu, “Em không muốn ngủ nữa rồi.”

Lại ngửa đầu hỏi anh, “Anh mới vừa rồi đang suy nghĩ gì? Sắc mặt nghiêm túc như vậy, anh rất ít có vẻ nghiêm túc như vậy.”

Đại đa số thời điểm, Dịch Tân cũng luôn là một bộ vui đùa tư thái. Dịch Tân nghe, nhủ mảy, ánh mắt ý vị dụ trường, “Rất ít nghiêm túc như vậy sao? Tân Hoàng, đối với em, anh sợ là rất ít không nghiêm túc như vậy thôi.”

cô vừa nghe, liền vui vẻ, hướng về phía anh cười, “Cho nên, anh là thừa nhận anh mới vừa đang suy nghĩ tới em”

Anh không đáp, chỉ lấy lưu quang sáng chói trong tròng mắt hướng mặt của cô nhìn lại, hồi lâu, lại tà khí cười một tiếng, “Anh vừa mới từ chỗ của em ra ngoài, em nói một chút, anh đây thì là đang suy nghĩ đến nơi nào của em?”

Lời của anh, không che giấu chút nào ám hiệu như vậy, mang theo sự trêu chọc trắng trợn... Tân Hoàng cùng anh, từng cùng nhau chia sẻ qua nhiều vui thích, lúc này vừa nghe, liền có thể nghĩ đến... không nhìn được, mặt như quét đất đỏ. Cúi đầu, nhỏ giọng nói, “Em muốn ngủ.”

Tránh ra anh, xoay người. Tay lại bị người nọ từ sau kéo lại, cô vùng vẫy, anh lại cầm chặt thêm. cô quỳnh lên, quay đầu lại nhìn anh, ánh mắt mang theo chút tức giận. Lại chỉ còn cách nhìn anh, anh nhìn cô, mang theo sự thương tiếc cung chiều, không có tà khí, không có ám hiệu, không có thâm ý. Cũng chỉ có loại nghiêm túc, tha phương mới nhìn đến anh một thân một mình ở trong gió rét kia... Nghiêm túc. Anh nói, “Anh mới đang suy nghĩ chuyện của chúng ta.”

Anh nói xong, đẹp mắt tròng mắt liền hướng bên cạnh trên bàn trang điểm, nơi đó, trước khi tắm cô vội vã lấy xuống để lên vòng Dương Chi Ngọc.

Nơi này Trương Hòe hai tay nắm lại, hung tợn trừng mắt nhìn Hoa bà tử, vẻ mặt kia đúng là chưa bao giờ từng có, thật dữ tợn đáng sợ, nhất thời sợ tới mức Hoa bà tử quay đầu bước đi. Vừa mới chuyển đầu, chỉ thấy lão nhân nhà nà – Lí lão đại âm trầm đen mặt đứng ở phía sau của bà, bà ta không hề phòng, kém chút nữa là đụng đầu vào.

Bà ta liếc trắng mắt nói: “Đứng chỗ này làm chi? Về nhà đi!”

Lí lão đại phá lệ không có nghe lời Hoa bà tử nói nhích người trở về nhà, ngược lại giờ lên cánh tay, hung hăng đánh bà ta một bạt tai, một bên miệng còn mắng:

“Ta đánh ngươi, cái phá sản lão nương này, cả ngày mặc kệ việc nhà với mấy đứa nhỏ mà tụ tập với nhóm xú nữ nhân đàm tiếu thị phi, nhà này sớm hay muộn cũng lụn bại trong tay ngươi!”

Hoa bà tử bị đánh cho choáng váng đầu, trướng cả não, tại chỗ vòng vo một vòng, thật vất vả mới đứng yên. Bà ta ngẩng đầu, bên trái trên má rõ ràng một cái dấu tay, một dòng máu mũi đỏ au theo môi chảy xuống dưới.

Trên mặt bà ta hiện ra vẻ mặt không thể tin -- lão già đáng chết này, dám đánh nàng ư?

Trong nháy mắt, Hoa bà tử nổi điên, hướng phía Lí lão đại bỏ nhào qua, một phen néo xiêm y trước ngực hấn, miệng kêu lên: “Ngươi dám đánh lão nương ư? Lão nương mới nói mấy câu ngươi liền đánh lão nương.”

Nhưng mà chiều này bà ta thường dùng mỗi ngày, hôm nay tựa hồ không hữu hiệu, Lí lão đại hùng gió đại chấn (ý là không suy suyễn gì), cánh tay nàng néo dùng sức vung, bỗng chốc đem bà ta quăng ra ngoài, ngã cái rầm cắm đầu ngồi xuống đất.

Cái này cũng chưa tính, Lí lão đại còn chỉ vào mũi bà mắng:

“Ngươi lại náo (làm ầm ĩ)? Lại náo nữa liền hưu ngươi, người phụ nữ này, ngươi tin hay không tin? Dem nương ngươi tha về nhà đi, nhốt tại trong phòng, không được ta cho phép không cho nàng ra khỏi cửa phòng!” Lí lão đại uy nghiêm nhìn phía dưới con lớn nhất – Lí Trường Minh từ trong nhà đuổi theo đến, mệnh lệnh nói.

Lí Trường Minh – một thân cao to, mặt cứng ngắt, thần kỳ phối hợp, vừa lúi vừa kéo túm lấy nương hấn đang thần tình hoang mang tha về nhà. Nơi này Lí lão đại chấp tay sau lưng, nhìn lảng giềng người xem náo nhiệt, ngoan trừng liếc mắt một cái, cũng hướng trong nhà đi.

Hắn sống vài thập niên, chịu đủ tính khí của người đàn bà này. Hôm kia còn bị Chu Ái Tử cùng Lí Canh Địa trào phúng, ngay cả thôn trưởng cũng nói hắn phu cương không phân chấn, nói phụ nữ của hắn dễ chọc thị phi, khiến cho trong thôn chướng khí mù mịt -- chủ yếu là chỉ việc lúc trước sự kiện Cúc Hoa nhảy hồ tự sát kia.

Hắn làm sao còn chịu đựng được, đang muốn tìm cái có thu thập người phụ nữ này, nàng ta lại khen ngược, tự bản thân không coi vào đâu cùng người ngoài thôn thì thăm đàm tiếu thị phi của người trong thôn. Nếu hắn lại không thu thập người phụ nữ này, quay đầu lờ Cúc Hoa này có chuyện gì, đôi phu thê Trịnh Trường Hà kia chắc chắn tới cửa liều mạng với hắn, Trương Hòe vừa rồi không phải là một bộ dạng muốn đánh người sao!

Tự người phụ nữ bản thân việc nói thôi đã là tương đối tốt, làm cho người khác nói phụ nữ nhà mình nhiều chuyện thị phi, mặt mũi hẳn có dễ nhìn không!

Đọc theo đường đi chợt nghe Hoa bà tử khẽ khóc lên, vào cửa nhà, sau lại biến thành thanh âm nức nức nỏ nỏ, rồi tiếp theo không có thanh âm, đại môn nhà hẳn cũng “Phanh” đóng lại, chặn ánh mắt tìm kiếm cùng lỗ tai đang dựng lên nghe ngóng của mọi người.

Trương Hòe tức giận đến muốn tiến lên mắng chửi lão nương to mồm này một trận, bị Lí lão đại làm loạn, cũng là hoảng sợ rút cằm -- vạn vạn không thể ngờ Lí lão đại này uất ức vài thập niên, hôm nay rốt cục kiên cường một hồi.

Hà thị hừ một tiếng xoay người vào nhà, một bên còn không giải hận nói:

“Đã sớm nên thu thập người phụ nữ này. Cả ngày không nói lời hay nào!”

Cha Trương Hòe – Trương Đại Xuyên ngồi ở trước bàn cơm, vừa rồi cũng dựng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh bên ngoài -- nhưng vì là một đại nam nhân, không tốt xuất đầu lộ diện. Nhưng rồi một chút mặt âm trầm nói:

“Ta bảo, không thể đánh chết nàng ta. Hừ, ta coi Lí lão đại lúc này rốt cuộc có thể cứng rắn hay không, chỉ sợ hẳn lại là “Con lừa thái -- một đầu cứng rắn”, cuối cùng vẫn là không lay chuyển được cái lão nương già mồm kia!”

Tiểu nhi tử Trương Dương của ông ghé vào trên cái bàn tứ phương cũ kỹ, vùi đầu ăn cơm, đem đậu đũa ngâm chua ăn “ca băng” phát ra tiếng vang, nghe xong lời cha nói thật không cho là đúng, âm thầm tròn trĩnh mắt. Nương Hòe Tử, một bên đem chế món ăn mặn duy nhất trên bàn -- rau hẹ xào trứng gập cho tiểu nhi tử, một bên thờ dãi nói:

“Ái! Lúc này Trình tẩu tử nói như vậy. Nàng là rất đau lòng Cúc Hoa. Đáng thương oa nhi này bị người như vậy đập hư!”

Trương Đại Xuyên cầm đũa đảo bát lớn tiếng nói:

“Không quan tâm người ta nói thế nào, chỉ cần phu thê Trương Hà không mở miệng, còn có thể đem Cúc Hoa gả đi sao? Những người này đều là “ăn mặn cơm thảo đậm tâm!” (ý là nhiều chuyện)

Nương Hòe Tử oán trách nói:

“Người nói thì nói dễ dàng như vậy, việc này nếu xảy ra trên người ta, thì tức chết ta rồi. Nhà Lưu gia kia cũng thật bao chuyện rắc rối, việc ca ca cưới vợ cùng muội muội có quan hệ gì? Người nếu không vui thì nói không vui, làm chi nói khuê nữ nhà người ta vương bận? Lại nói thêm, cho dù Cúc Hoa gả không được, còn có thể ăn không ngồi rồi sao? Nàng có khả năng như vậy, còn không làm cho bản thân có một ngụm cơm ăn sao?”

Trương Đại Xuyên hầm hừ nói:

“Tất cả đều một chút cũng không có mắt nhìn. Nhà hẳn sớm hay muộn cũng phải hối hận -- Thanh Mộc, oa tử kia tương lai sẽ có tiền đồ to lớn.”

Hòe Tử nương nói:

“Không đúng sao, nghe nói bây giờ hẳn muốn lập tức đến trường đọc sách đấy! Trình tẩu tử chính là có mắt nhìn xa, Thanh Mộc lớn như vậy còn để cho hẳn đến trường biết chữ!”

Trương Đại Xuyên “Phách” đem chiếc đũa hướng trên bàn vỗ, nói:

“Phu thê Trương Hà làm đúng đắn, Hòe Tử, người cũng đi đến trường, hảo hảo mà học hai năm, tương lai cũng có thể hiểu biết chữ nghĩa. Ta cũng không cần làm mai, gấp rút như vậy làm gì? Lí lão đại kia hai con hơn hai mươi, cũng chưa nói đến chuyện kết thân? Biết nhiều chữ chút, cũng thêm nhiều chút kiến thức, chúng ta tổng không thể luôn luôn nghèo như vậy. Ngày sau thật tốt lên, còn sợ không cưới được nàng dâu ư? Chỉ sợ đến lúc đó người ta muốn lên cửa cầu đo!”

Hòe Tử nương kích động nói:

“Ái! Ta tiết kiệm một chút, cho hai huynh đệ người đều đi đến trường, Hòe Tử cũng đừng vội vã làm mai, đến hai mươi lại nói sau. Trễ liền tối nay đi hỏi, ta cũng không chịu thua nhà người ta đâu!”

Trương Đại Xuyên nặng nề mà vỗ cái bàn nói:

“Chuyện này cứ quyết định như vậy định đi!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Vòng Tay Dương Chi Ngọc (8)

Anh nói xong, trông mắt liền hướng bên cạnh trên bàn trang điểm, nơi đó, là vòng Dương Chi Ngọc trước khi tắm cô vợ vả lấy xuống để lên.

Cô theo ánh mắt của anh, thấy được, nhất thời trong tim bối rối, rồi lại đồng thời loạn tới rồi tỉnh rồi mù.

Khi đó, cô bị Tần Giác hãm hại, mới vừa bị đuổi ra khỏi nhà. Tần gia đã không tha cho cô, A thị tất nhiên không cần nói cũng biết. Cô liền bị ép đến quê của bà ngoại, B thị, cô cho là, sẽ luôn cách xa như vậy, cũng không đến mức khó khăn như ở A thị như vậy.

Nào biết rằng, trên đời này người có quyền có thế, liên đều là như vậy làm sao cô có thể thoát được, thế nhưng anh lại không không chế được đây?

Tần Hoành vừa mới bắt đầu tốt lên một thời gian, lại liên tiếp bị nhục. Mới bắt đầu nộp đơn cùng truyền ra, người phỏng vấn cũng còn rất hài lòng, chỉ là gần đến giờ quyết định, lại đột nhiên đem cô đổi đi; càng về sau, lại hoàn toàn là không cho cô cơ hội phỏng vấn, cô thỉnh thoảng đến nơi làm việc, nhưng trực tiếp bị đuổi ra ngoài. Có một lần, một cuộc quốc tế hội nghị, cô bị một nhà phiên dịch công ty sai khiến vì ngày đó đồng nghiệp phải truyền dịch. Trong lòng cô âm thầm có chút vui mừng, thì ra là, cô đi công ty chính là ôm chút hi vọng, bởi vì công ty đó ông chủ cũng là người có bối cảnh, cô cho là, công ty như vậy không cần kiêng dè với Tần gia. Nào biết, đợi đến khi cô tới hội trường, tất cả đều chuẩn bị thỏa đáng rồi, rồi một vị phiên dịch, nói cho cô biết, cô bị thay cho rồi. Lúc ấy Tần Hoành trong lòng là có chút không cam lòng, cùng với vị phiên dịch kia xem ra tư lịch có chút cũ, nhìn trong ánh mắt của cô ấy có chút đồng tình, chỉ cho cô đi cùng nói chuyện một chút với ông chủ.

Tần Hoành liền tại hội trường tìm được ông chủ, ông chủ lúc ấy đang dùng bộ mặt cười nịnh một người đàn ông anh tuấn lạnh lùng bên cạnh, thấy cô tới đây, liền giống như đã sớm biết cô muốn nói cái gì tựa như, chỉ khẽ thở dài, đem cô chặn lại trước, "Tần Hoành, tôi cũng biết rõ cô tài hoa hơn người, chỉ là có chút việc, cô không thích hợp công việc, cô thực không cần khổ cực như vậy, mau trở về đi thôi."

Ông chủ đều nói đến như vậy, Tần Hoành còn có thể nói cái gì? Lời của hắn, ám hiệu phải rõ ràng như vậy, không thích hợp với công việc? Trở về? Tần Hoành chỉ hướng ông chủ cười nhạt, liền xoay người rời đi.

Cô ấy là lúc đó tâm tình vô cùng không tốt, tự nhiên không có chú ý tới người kia vốn là chỉ về mặt lạnh nhạt bên cạnh ông chủ, tự cô xông vào tầm mắt của anh, liền một mực chăm chú nhìn cô. Nhìn cô mơ hồ có bóng lưng cô đơn, người đàn ông anh tuấn lại xinh đẹp thay đổi mới vừa lạnh nhạt, lại chủ động hỏi về phiên dịch công ty, "Tại sao không để cho cô ấy làm?"

Ông chủ kia lần nữa khẽ thở dài, lắc đầu một cái, trong vẻ mặt không che giấu được đối cô tiếc hận cùng thương tiếc, "Không có cách nào, có người không muốn làm cho cô ta làm."

Người đàn ông xinh đẹp nghe, bên môi tràn ra một nụ cười, nhìn kỹ, có chút giễu cợt, "Cô ấy đắc tội người nào?"

"Trầm thiếu gia, Tần gia này rất có gia thế. Cô ta có thể đồng thời đắc tội hai người kia, cũng coi là thật có bản lĩnh rồi."

Ông chủ kia nói xong lời này thì, không khỏi cảm khái.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: Vòng Tay Dương Chi Ngọc (9)

Tần Hoành từ nhỏ đến lớn, luôn đứng ở bên cạnh Du Thận Khanh cùng Du Tiểu Nghi, cũng công nhận Thiên Phú, tài hoa hơn người, khi nào chịu phạt như vậy mà không hề có lý do? Hướng chi, cô từ nhỏ có được ca ngợi cũng làm cô tâm khí rất cao, đến lúc đó, mặc dù trên mặt cô coi như bình tĩnh được, nhưng trong lòng đã đúng là sinh rất nhiều chán ghét. *

Thậm chí có chút tự giận mình, cô nghĩ, nếu bọn họ cũng không muốn để cho cô công việc, cô cũng không nhận công việc lắm.

Nhưng nếu như vậy liên ép cô cúi đầu, là không thể nào. Du Thận Khanh trước khi chết có lập di chúc, bà nói về tài sản giao cho Tần Hoành, ngay cả Du Tiểu Nghi, trước kia cũng là đem tất cả tài sản cho Tần Hoành. Du Thận Khanh cùng Du Tiểu Nghi mặc dù so sánh lại không bằng Tần gia phú giáp một phương, thế nhưng chút tiền nhưng cũng đủ Tần Hoành cả đời an ổn sống tiếp.

Cho nên, về sau một khoảng thời gian không dài không ngắn, Tần Hoành ở chỗ Du Thận Khanh khi còn sống ở B thị có một ít bất động sản. Cô mỗi ngày cái gì đều không cần làm, chỉ là mỗi ngày trải qua buồn tẻ thôi. Cô thậm chí không dám ra cửa.

Công việc thường ngày cũng có chút nhạ cảm, hơn nữa khi liên quan đến an toàn của bản thân thì này nhạ cảm sẽ càng thêm rõ ràng. Trước đây Tần Hoành liên mơ hồ cảm giác có người theo dõi cô, chỉ là thì ra là cô bắt đầu đi, phải ra cửa, còn nữa, quá

khứ cô ra vào vẫn là coi như là những nơi tương đối cao cấp, trong lòng cô cuối cùng vẫn là an ổn.

Mà hiện nay, cô đã không có cần thiết phải ra cửa, tự nhiên cũng liền có thể ngoan ngoãn núp ở trong chung cư cao cấp rồi.

Nhưng, bất luận là người cỡ nào tinh lẹ, gặp tránh chữ dù sao vẫn là không tránh được có chút bài xích cùng không cam lòng. Vì vậy, khi đó, liền ở trong không gian nhỏ, Tân Hoành có đầy đủ thời gian cùng tâm tình mặc cho trong lòng đối với Tân gia oán cùng hận càng nhiều. Tiểu thuyết trên Internet cũng nhiều đặc sắc hơn tiểu thuyết thường

Tân Hoành từng cho là, có lẽ khi trong lòng cô oán ngày càng lớn đủ để đem lấy cả người cũng làm cho vụn vụn thì cô liền có thể ra cửa.

Chỉ là về sau lại chứng minh, không cần lâu như vậy. Cũng chính là một hai tháng, kinh nguyệt của cô tới, lại chợt hiểu phát hiện trong nhà hoàn toàn không có có băng vệ sinh. Mấy ngày nay cô vội vàng bài xích cùng không cam lòng, lại đem căn bản chuyện gì cũng

không có làm.

Cô cười khổ, máu nhuộm cả ga giường lại bị người vây đuổi trong lúc nguy hiểm, cô dứt khoát lựa chọn bận tâm người kia trước.

Thật ra thì không phải cô cả gan làm loạn, chỉ là chung cư cao cấp này bên trong liền có cả siêu thị, cô ngày thường tất cả đều làm ở nơi này trong siêu thị mua thức ăn cùng một chút đồ dùng. Chẳng qua là cô có thể đứng là có

chút không thuận, cả chung cư bên trong từ trước đến giờ lấy đồ cao cấp cùng giá đắt nổi danh 24 giờ luôn mở, siêu thị thế nhưng cũng tạm thời đóng cửa. Tân Hoành lúc này liền hướng về phía cửa chính siêu thị đứng sững ước chừng ba phút.

Tiếp theo, xoay người bước nhanh hướng chung cư bên ngoài đi. Chung cư cửa ra cách đó không xa cũng có một cửa hàng tiện lợi 24 giờ! Kết quả có chút không ngờ, nhưng cũng là hợp tình lý. Cô chỉ là vừa đem băng vệ sinh mua xong, cũng chính là vừa ra khỏi cửa siêu thị, liền bị người vây lại.

Xem ra, những người này là không có chút nào được thư giãn! Tân Hoành cắn răng, lạnh giọng hỏi, “Các người là người của Trầm Ngôn, hay là người của Tân Hạo?”

Người đến là người đàn ông ngoại hình bình thường lại mơ hồ có một cổ lực lượng rất lớn, nghe giọng của Tân Hoành, chỉ cười nhạo, cười đủ rồi, người đàn ông cầm đầu kia mới nói, “Tiểu thư, chúng ta hôm nay chỉ vì cướp tiền, cô không phải nghĩ liền thân thể cũng đáp luôn đi, vậy thì ngoan ngoãn đem vòng tay trên tay cô kia giao cho chúng ta!”

Tân Hoành nghe, trong lòng bỗng nhiên run lên, khẽ run gợn ngón tay lên, từng ngón tay hướng tên đàn ông cầm đầu kia, thăm dò một tiếng, lại mang theo đủ mười phần khẳng định, “Các người là người của Hạ Noãn Tâm!”

Người tới nghe lời của cô, trên mặt đều là u ám, trong mắt lập tức liền hiện chút ác độc sắc bén, chỉ là người đàn ông kia phản ứng kịp mới áp trầm nói, “Không hiểu cô ở đây nói gì! Cô chính là không cần vọng tưởng nói những nói cuối tri hoãn thời gian, mau giao ra đây, nếu không một thân da mìn thịt mềm cao quý của cô, chúng ta sẽ không để ý...”

Hắn sau lời còn chưa dứt, năm người kia cũng cực kỳ hiểu ý mà hướng toàn thân cô cao thấp bắt đầu đánh giá, mang theo bi ối cùng dâm tà.

Lòng dạ ác độc trầm xuống, lại lần nữa hưng hăng nhảy được cao, Tân Hoành chỉ cảm thấy cả người thân thể thần kinh chỉ một thoáng liền buộc chặt. Cô theo bản năng đem tay trái của chính mình hướng sau lưng giấu đi, cơ thể hơi lui về phía sau, chỉ là sau lưng cũng chặn người.

Cô hít sâu một hơi, nỗ lực duy trì bình tĩnh trên mặt, tên cầm đầu kia làm cho cô chán ghét rồi lại không thể không đối mặt hắn nói, “Vòng tay này người thường vừa nhìn chỉ cho là trong phố vẫn thường gặp không tính là quý giá, nếu chỉ vì cướp tiền, các người không thể nào vừa liếc mắt liền nhìn trúng nó được, Chỉ là trên mặt mơ ước vật này rất nhiều năm, tôi hiểu biết rõ là bà ta, bà ta cho các người bao nhiêu tiền, tôi chỉ gấp đôi!”

Người đó nghe xong, trên mặt không phát hiện biểu hiện ra sự do dự, nghĩ là có chút đã động lòng.

Tân Hoành ổn ổn tâm tình, vừa trầm giọng nói, “Các người cũng nên biết, tôi vừa mang được vòng tay này, tự nhiên cũng cần phải có chút ít tiền này.”

Trong đêm tối, ánh đèn chiếu không tới 1 góc, Tân Hoành bị năm người đàn ông vây quanh.

Nhịp tim đập nhanh, móng tay gắt gao ngắt vào thịt, trên mặt lại không có lộ một phần e sợ.

Nhất thời, an tĩnh. Những người đó động lòng. Bọn họ đã ước định, là Tân Hoành có tiền, còn Hạ Noãn Tâm cũng có tiền.

Thật ra thì căn bản không cần ước định, Tân Hoành trước đây không cần cùng Hạ Noãn Tâm

Mà nay, nhưng mà cũng chỉ là cô nghĩ may mắn mượn được những người này không biết chuyện, tránh được một kiếp.

Cho nên, trên mặt, cô càng không thể có một tia yếu thế. Cái vòng tay đó, cô biết, đối với bà ngoại rất quan trọng, cho nên, cô có thể sử dụng tất cả tài sản bảo vệ vòng tay này.

Chỉ là cô cũng biết, Hạ Noãn Tâm sẽ không bỏ qua nó! Thậm chí là cô!

Thì ra là, Hạ Noãn Tâm thích vật này, chỉ là vật này là của Du Thận Khanh, không phải của Du Tiểu Nghi, bà sẽ không thể giống như từ trong tay Du Tiểu Nghi tùy ý đoạt lấy như một vật bình thường mà cướp đi. Hạ Noãn Tâm trong lòng nhớ, đã từng quán Tân Hạo giúp bà tìm vòng tay so này vòng

tay tốt hơn, chỉ là đừng bảo là tốt hơn, chính là so này vòng tay này bằng một phần mười, cũng không có!

Đây là đồ cất giữ Trần Phẩm. Có tiền, cũng không nhất định mua được, huống chi, Tân Hạo vẫn không tính là có tiền nhất.

Hạ Noãn Tâm đã sớm nhìn chòng chọc rồi, lúc này, Tân Hoành biết, Hạ Noãn Tâm nhất định sẽ đoạt vòng tay, đoạt đi xong, cũng nhất định sẽ không bỏ qua cô!

Trong lòng cô một mặt cảm giác mình thật thê lương, thật là thê thảm, một mặt, lại oán hận!

Liên tại bị những thứ người này vây quanh thì là những thứ kia bị cô áp chế hận ý, cuốn cuộn mà đến.

Những người đó trao đổi ánh mắt không lâu, tên cầm đầu kia khóe miệng liền lộ khinh thường cười.

Tân Hoành chậm rãi nhắm mắt lại, cô không có hi vọng rồi.

“Tân tiểu thư, cô bị Tân gia người truy sát, cô có tài sản gấp đôi Tân gia sao!” Hừ lạnh, rút cuộc lộ sát ý, “Giao ra đây!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Vòng Tay Dương Chi Ngọc 10

Tay, nắm thật chặt thành quyền, mặc cho móng tay cắt rách da thịt làm đau cô.

Tân Hoành, làm sao người lại rơi vào hoàn cảnh như vậy? Bị chính cha ruột của mình dung túng người đuổi giết!

Tân Hạo, làm sao ông có thể đối với tôi như vậy?! Đối với mẹ tôi cùng bà ngoại như vậy?!

Trong mắt sẽ không có ẩn nhẫn bình tĩnh, giờ khắc này, cô không có chút nào cất giữ, chỉ liên mặc cho trong lòng oán, giận cùng hận mãnh liệt trào ra, hung hăng đối với những người vây

quanh bí ối kia, mệ mội "Không nên tới! Nếu không, tôi lập tức đem nó ném vụn! Các người một phân tiền đều không lấy được!"

Mắt của cô đã hiện hồng, bên môi nhất hiện nụ cười lạnh vô cùng, một tay cầm lấy vòng tay, nhấc cao, cánh tay duỗi ra, như là sau một khắc sẽ phải đem vòng tay ném đi.

Những người đó thấy trận thế này, quả nhiên trong nháy mắt động tác liền cứng nhắc, cuối cùng có chút kiêng kỵ.

Tân Hoành lại đột nhiên nở nụ cười, cười đến tùy ý, cười đến liêu lỉnh, "Hạ Noãn Tâm nghĩ muốn lấy vòng tay này hơn nửa đời người, vậy tôi sẽ để cho bà ta vĩnh viễn chỉ có thể nghĩ, không chiếm được, để cho bà ta nghĩ cả đời tốt lắm!"

Lời của cô..., vừa ngoan lại tà ác.

Những người kia vây đuổi cô lúc đầu đều là ngạc nhiên, có chút sợ hãi không dám tiến lên, nhưng cũng không có quá lâu lâu, người cầm đầu kia liền phản ứng lại, cười lạnh, chỉ huy những người còn lại, "Mọi người lên, cô nàng này không bỏ được té! Còn nữa, chính là té, có Hoạt Sắc Sinh Hương mỹ nhân này

cùng chúng ta một đêm, cũng chống được chút tiền này!"

Còn lại bốn người vừa nghe, lập tức đều cười dâm, một loạt hướng phía trước, hướng Tân Hoành, hoặc hướng vòng tay trong tay cô.

Lòng của Tân Hoành, đến thời khắc này, rốt cuộc thì hung hăng chìm xuống, vô ích.

Cấn răng, dùng sức lực bình sinh có, đem vật cầm trong tay vòng tay ném ra. Mặc nó bay ra khỏi

những người bắn thiêu này...

Bể thôi. Thà làm ngọc vỡ, không làm ngọc lành.

Cô ném rất ngoan tuyệt, chỉ là trên mặt thật dài ướt quán tính đi trượt vào cổ.

Cô không nghĩ, cũng không bỏ, bất đắc dĩ, bị buộc đến loại tình cảnh tuyệt vọng này, không có lối thoát.

Bà ngoại, thật xin lỗi.

Vốn là hướng năm người cứ như vậy ném đi, năm người cả kinh, liền cùng nhau theo bản năng cực nhanh xoay người, ánh mắt truy tìm vòng tay, thân thể vội vàng đến hết hoảng, muốn vùng vẫy đi tìm.

Vật báu vô giá, ai không thích? Hạ Noãn Tâm yêu thích, những người này, sợ cũng không thể so với

bà ta ít yêu đi chút nào!

Chỉ là, bọn họ cũng đuổi không kịp rồi.

Mau hơn nữa, cũng chỉ là ngọc vỡ.

Tân Hoành nhắm mắt lại, lẳng lặng chờ đợi nghe tiếng rơi xuống đất thanh thúy kia. Hồi lâu, nhưng không có.

Trong lòng cô hoảng hốt, đột nhiên mở mắt ra. Lại chỉ nhìn thấy, trong đêm tối, quang ảnh mờ mờ, thân hình người đàn ông cao lớn, bàn tay phải hai ngón tay tuyệt thế vô song cầm vòng ngọc, đứng ở phía trước cô không gần không xa, bên môi hiện ý lên cười, ánh mắt hướng cô nhìn.

Giữa bọn họ, là năm con người đen tối, quanh thân che thật dày ***, đối với tiền bạc ***, mà mất đi tính người.

Bọn họ lúc này, một ánh mắt liền giống như ruồi bọ, hận không thể trở lại quá khứ, gắt gao đem vòng ngọc trong tay người đàn ông dính chặt.

"Đồ tốt như vậy, nên được cất giữ thật tốt, cần gì vì vài tên cận bã mà bẽ nát?"

Âm thanh của người đàn ông cực kỳ dễ nghe, âm thanh dễ nghe này so với âm thanh dơ dáy bản thủ thật không hợp nhau. Năm người kia gần như điên cuồng, chỉ có chút sững sờ đứng ở nơi đó nhìn anh và Tân Hoành. Tân Hoành vốn đã ôm ngọc cùng tâm đều vỡ, lúc này lại xuất hiện một người, trong lúc nhất thời, vốn là tuyệt vọng trong vực sâu quay trở lại, chỉ có thể đứng ở nơi đó, có chút hoảng hốt nhìn người nọ. Còn lại năm người phản ứng cũng nhanh, những người này, ở trong thế giới đen tối mờ mịt lẫn lộn, khi bọn họ có ích lợi bị trở ngại thì luôn là có thể có cảm giác tốc độ nhanh nhất cảm giác.

Lúc này, bọn họ liền cũng không bằng mới vừa cùng Tân Hoành làm loạn, thậm chí không lời, chỉ năm người rất là ăn ý cùng nhau hướng người đàn ông kia đánh tới.

Cho dù đánh lẫn nhau, cho dù tàn sát lẫn nhau, vốn là vật này không thuộc về bọn họ.

Người vì tài mà chết. Tài này, không phải nghĩa tài sản. Chỉ là, có ít thứ, không phải người, cho dù người có thể vì nó chết, cuối cùng cũng không chiếm được.

Không biết khi nào xuất hiện người đàn ông thân phận như thế, lướt mắt liếc qua, khoe môi hiện một tia cười nhạt, trong mắt loé lên tia ngoan tuyệt, thân hình lẩn tránh. Nửa nghiêng người, ra quyền, hung dữ, gọn gàng, cái tiếp theo, đầu vào đấy, nhanh, chính xác, hung ác.

Trong không khí, từng mùi máu liên tiếp, không ngừng, lại còn có chút tiết tấu.

Sau đó, kêu thảm thiết, thân thể đụng vào nhau. Liên tiếp, năm tiếng, vừa lúc. Chỉ là giây lát, tất cả, tất cả đều kết thúc.

Trên đất, năm người, vốn là bởi vì *** mặt vận vẹo, lúc này vẫn như cũ vận vẹo, chỉ khác, là bởi vì đau đớn. Bọn họ mọi người ôm thân thể trên mặt đất, bởi vì đau đớn, lẫn lộn.

Một bên, người đàn ông cao ngất kia bản lĩnh, trong thoáng chốc, lại nửa phần không nhiễm chút bụi bặm nào.

Đôi mắt xinh đẹp khinh thường liếc qua, liền nhắc chân hướng Tân Hoành đi.

Tiến gần, hình dáng anh càng thêm rõ ràng, là một người đàn ông xinh đẹp (nguyên văn luôn đấy ^^) đến kinh ngạc.

Trên mặt, hình như là theo thói quen cười, hướng về phía cô.

Tân Hoành lạnh giọng hỏi, "Anh là ai?"

Người đàn ông vốn đã hướng cô đưa tay ra liền cứ như vậy cứng đờ trong không khí, trên tay, là chiếc vòng tay.

Vốn là, là muốn đưa cho cô. Cứng ngắc một cái chút, liền vòng vo thu hồi.

Tân Hoành trong lòng hung hăng vừa động, ánh mắt hết hoảng, chỉ nhìn chăm chăm tay của anh, hoặc là nói, trên tay anh là đồ của cô.

Mà anh, cười, hình như đã thành thói quen, còn là cười, chỉ là lúc này thêm chút khí lạnh, "Dịch Tân."

Tân Hoành có chút phòng bị quan sát anh.

Tốt lắm nhìn người đàn ông liền nói, "Nhớ sao? Nhất định phải nhớ kỹ rồi. Bởi vì, Dịch Tân người này, nếu như không xảy ra ngoài ý muốn, chính là chồng của cô."

Nói đến đây, anh nói xong tự tin, dường như bầu trời trải qua thiên kinh địa nghĩa.

Lời giống vậy, cô nghe được cũng là toàn thân chấn động, trong phút chốc, toàn thân cứng ngắc, không thể tin càng không thể tiếp nhận ngẩng lên đầu nhìn gương mặt tuần mỹ.

Người nọ cũng không ngừng, không lưu thời gian để cho cô phản ứng, chỉ lại nói: "Nếu như không xảy ra ngoài ý muốn, là chỉ, nếu như cô còn sống."

Tối nay, tổng cộng không tới 40 phút, tánh mạng của cô lần lượt bị kinh sợ, lần lượt tuyệt vọng, lại một lần gặp phải khó khăn quanh.

Tân Hoành hưng hăng trừng mắt nhìn, cô chỉ cảm giác, trước mắt đều xoay chuyển quá nhanh. Cô, tình nguyện là ở năm mơ.

Tư thái của cô rất có rõ ràng trốn tránh ám hiệu, anh nhìn thấy rồi, anh hiểu. Mối nhếch lên, cả người nhất thời trở nên tà ác, anh quyết định giúp cô!

"Cô phải biết, hiện mà nay, có ít nhất ba người không bỏ qua cho cô. Cô cũng có thể rõ ràng, ba người này, không phải là người bình thường ứng phó được. Tối nay xảy ra chuyện như vậy, ngày sau, còn có thể nổi gót trình diễn, liền mới xem cô có thể hay không chịu được rồi."

"Trước mắt nha, cô ước chừng chỉ có hai cái lựa chọn, gả cho tôi, hoặc là vọng tưởng tuyệt phùng sinh."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Vòng Tay Dương Chi Ngọc 11

Từ trong hồi ức quay về, Tân Hoành nhìn người đàn ông bên cạnh, khóe môi mang theo ý cười, trong mắt mang theo chút trách giận.

"Làm sao anh có thể như vậy? Một chút tình cảm cũng không có! Thì ra anh chính là người đã cứu em, giúp tôi, khi đó nếu là có thể rất tốt với em một chút, hơi an ủi một chút, lòng của phụ nữ là rất mềm, nói không chừng em thật sự hướng về phía anh. Làm cái gì nhất định phải như tên ác bá cường ép dân nữ đến bức em đây?" *

Dịch Tân biết cô không có quên, lúc này trong mắt liền không khỏi loé lên chút ánh sáng, đôi tay kéo qua hông của cô, cúi đầu, đối mặt cô, "Ừ, em nói đúng. Chỉ là khi đó nha, anh đại khái là bị em làm cho tức giận."

"À?" Tân Hoành ngẩng đầu, không hiểu.

Anh liền đưa tay ngắt mũi cô, cô bất mãn, anh mới buông cô ra, "Còn không chính là vì một câu kia ‘ anh là ai ’ của em."

"Chúng ta khi đó rõ ràng đã gặp mặt ba lượt rồi, em còn chưa có nhớ rõ anh...anh trong lòng tóm lại vẫn còn có chút tức giận. Hơn nữa gấp gáp, chính là dùng phương pháp cực đoan rồi. Em không phải là không nhớ rõ anh sao? Vậy anh đã giúp em nhớ lại tốt nhất."

Anh lúc này nói xong giống như rất là vui vẻ, chẳng qua là lúc đó, sợ là quả thật nổi giận, nếu không, có thể nào đem một cô gái không nơi nương tựa ép như vậy.

Lấy sinh mạng mà hiếp, cộng thêm cô quan tâm nhất lợi thế, buộc cô gả cho anh. Mà anh, lúc ấy đối với cô mà nói, cũng chỉ là một người xa lạ. Không biết thân phận, không biết bối cảnh, thậm chí không biết, là địch hay bạn.

Tân Hoành nghe lời lúc này anh nói, khẽ cau mày, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nhưng không hiểu được, mới hỏi, "Anh nói khi đó chúng ta đã gặp mặt ba lượt? Em vẫn cho là, đó là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, chỉ là mới gặp gỡ, anh liền ép buộc em, so với anh tới, em sợ cũng không thiếu được có rất nhiều tức giận."

Vừa trầm ngâm, nói: " chẳng lẽ là vội vã trong dòng người lướt qua nhau, anh liền đem em nhớ thương đến trong lòng, lúc này ngược lại muốn tới trách em không có chú ý tới anh?"

Anh chỉ đối với cô cười một tiếng, cười đến thâm trầm, có chút tà ác, "Anh có thể nói cho em biết, chúng ta như thế nào thấy mặt ba lần, chỉ là nếu khi đó em không phản bác được, anh liền muốn từ em đòi ít thứ, làm bồi thường."

Cô đề phòng nhìn anh, "Đòi cái gì?"

Anh cười một tiếng, tay xinh đẹp chậm rãi nâng lên, ở trên mặt của

cô ôm ái mon trớn, mang theo tình cảm, "Đề phòng cái gì? Chẳng lẽ là sợ anh muốn giành vòng tay của em?"

Cô nghe anh nói như vậy, cả người thì ngược lại nhẹ nhõm tự tại lên, cười nhìn anh, "Thì ra là vậy, a, đúng là có chút sợ, phải biết, em nhưng chính là vì chiếc vòng tay này, đem lấy chính mình bán cho anh. Chỉ là hiện tại a, em nói không chừng có thể vì anh đem chiếc vòng tay này bán đi."

Cô cười nói xong, lại nhìn anh, một đôi xinh đẹp con mắt sáng chói, thật đầy đem cô khép lại. Chỉ là bị anh nhìn như vậy, trong lòng cô cũng có chút nóng.

"Thật sự?" Âm thanh của anh có chút khàn. Trong lòng cô càng nóng, nhất thời cũng không biết như thế nào đồng ý.

Cô không đáp, anh cũng không ép cô, lại nói tiếp: "Chỉ là a, vòng tay của em mặc dù cũng là đáng tiền, nhưng sợ là quá thật bán, cũng không đáng giá được như anh."

Tân Hoàng nhất thời một nghẹn lại, người này...

Nhìn anh, có chút bất đắc dĩ, mang theo khinh thường. Người nọ vui mừng đủ rồi, cũng không lại giỡn cô, chuyện trở về, muốn từ giờ cô cam kết.

Cô nghi ngờ, "Tân thiếu, ngài hôm nay muốn cái gì còn có thể không có được? Em một tiểu cô nương, sợ là đem lấy chính mình bán cũng giúp không được anh cái gì ấy chứ? Tội gì dựa dẫm vào em cam kết đây?"

Anh khề mị con mắt, ý vị sâu xa hỏi ngược lại, "Cô nương? Lại không nói quá khứ, chính là tối hôm qua, nhiệt tình như vậy, em còn có thể là một cô nương?"

Trong lòng cô nhất thời liền thẹn thùng, trên mặt liền nhuộm đỏ, âm thanh thật thấp cúi gập, "Anh còn có thể không biết xấu hổ chút không?"

Anh hăng hái tới, một tay chống cằm, trầm ngâm, "Ranh giới của anh ở nơi nào, anh nhớ em đã biết."

Cô không cách nào giữ anh, cuối cùng chỉ có thể không cam lòng cắt đứt lời anh, "Tốt lắm tốt lắm, em cho anh một nguyện vọng, như thế rất tốt đi."

Anh lúc này mới bỏ qua cho cô, rốt cuộc nói cho cô lần đầu tiên họ gặp mặt.

Trong biệt thự Thẩm, cô giúp anh.

Cô nghe, bỗng nhiên mở to cặp mắt, nhưng có chút không tin.

Anh thấy cô như vậy, liền biết cô quả nhiên là đã sớm đem tất cả sự tình quên mà không phải là chỉ một lần quên mất anh... Cô "đã cứu" đàn ông

Cô nói, "Ta khi đó tâm tình vô cùng không tốt, tất cả tâm tình đều tiêu cực nên cũng không muốn nói gì, giúp anh a, ngược lại không nghĩ quá nhiều, chỉ là chuyện này qua em liền quên, làm gì giống như anh, nhớ lâu như vậy?" Lại hỏi, "Cho nên, anh lấy em, là muốn báo ân?"

Anh nghe xong, mắt bỗng dung nheo lại, mang theo chút nguy hiểm, không đáp, hỏi ngược lại: "Em cứ nói đi?"

Bộ dáng kia, liền giống như nếu Tân Hoàng dám nói "đúng", anh cũng không để ý nếu để cho cô nhìn anh còn có thể làm ra những chuyện gì.

Tân Hoàng trong bụng rét run, vội cười nói: "Anh lấy em, là bởi vì anh yêu em, không thể rời bỏ em, đúng không?"

Cười đến có chút xấu hổ, trong mắt hàm chứa ác liệt. Làm cho cô sợ, vậy cô cũng ép anh!

Chỉ là, nếu hai người so da mặt dày, Tân Hoàng vô luận như thế nào cũng không thắng được người đàn ông kia.

Đàn ông không có chút nào là không tự tại, hoàn toàn không chịu được cô thúc ép, chỉ cười đến tà mị, ôm eo cô tay bắt đầu chậm rãi dao động, bỗng dưng chầm giọng nói: "Em không phải biết không? Vậy nếu không muốn anh yêu em lần thứ nhất, để cho em xem xem anh có bao nhiêu không thể rời thân thể của em?" Dứt lời, không đợi cô phản ứng, liền ôm lấy cô, Tân Hoàng cả kinh, đưa tay ôm qua cổ của anh.

Động tác của anh lại nhanh, mấy bước đến trên giường, thân thể che ở trên cô, dán thật sát.

Lời anh vừa nói, cộng thêm động tác lúc này như vậy, trong lòng Tân Hoàng đột nhiên cả kinh, vội tới gần mặt của anh nói: "Em mệt mỏi, thật sự."

Mặt của anh ở phía trên cô, hướng về phía cô cười, "Ừ, anh hiểu rõ."

"Vậy..." Cô thấy anh không có cái động tác gì, vẫn còn do dự nói: "anh xuống?"

Thế nhưng anh lại bất động, thân thể vẫn là dán lên cô, chỉ là vui đùa đến cổ của cô, nói thật nhỏ, "Tân Hoàng, em nói đúng."

Cô ở phía dưới anh, sững sốt. Một hồi lâu, mới hiểu được, người đàn ông này là ở trả lời câu hỏi của cô. Cô hỏi anh, "Anh lấy em, là bởi vì anh yêu em, không thể rời bỏ em, đúng không?" Anh trả lời cô, "Em nói đúng."

Tân Hoàng nhất thời trong tim có cái gì tình cảm hưng hăng bị đánh úp, trong phút chốc, mềm đến rồi tỉnh rồi mù.

Dịch Tân là người như vậy, bất cần đời, cho dù đối với cô có mấy phần nghiêm túc cùng thật lòng, cô cũng chưa từng có hy vọng xa vời qua anh có thể đem đối với cô thừa nhận tình cảm thân nhiên như vậy, thân nhiên... Gần như hèn mọn. Chính là cô muốn làm khó câu hỏi của anh. Mà anh, nhưng cũng nghiêm túc.

Cô vươn tay, ôm thật chặt hông của anh, ghé vào lỗ tai anh nói: "Dịch Tân, đời này có thể gặp được anh, thật sự là thật tốt quá!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Chúng Ta Xứng Đôi Như Vậy, Chẳng Phải Là Vừa Khéo?

Hai người nằm lên trên giường, lại nói rất nhiều lời, chỉ là cơ hồ đều là Tân Hoành đang nói. Vốn là Dịch Tân đối với cô, lời nói cũng không phải là ít như vậy, chỉ là người này mỗi lần nói ra vài lời nói, cũng có thể đem cô vừa giận vừa xấu hổ, cô bị ghen đã mấy lần, cũng không cho anh cơ hội nói chuyện rồi, chỉ cho anh trả lời vấn đề cô hỏi.

Dịch Tân cũng vui vẻ ôm cô, tay có một chút cũng không dùng vuốt tóc cô. *

Tân Hoành phần lớn đều là đang hỏi anh một chút chuyện anh đang H thị, anh ở nơi này lớn lên. Nói xong, lại đột nhiên nghĩ đến Phong Dương, hỏi, "Phong Dương là em họ của anh, hẳn kêu ông ngoại là 'ông nội', sao lại họ 'Phong'? Mà anh, gọi ông 'ông ngoại', tại sao lại là họ 'Dịch'?"

Anh nghe cô vừa hỏi, mắt đẹp nhìn trên mặt cô nhìn một hồi lâu, mới ôm cô lật lại, "Phong Dương vốn là gọi 'Dịch Phong Dương', là con của chú hai anh, chỉ là người từ nhỏ được xưng mình thấy người chết phải cứu, đối với Dịch gia làm những chuyện kia khinh thường tham dự, chung quy lại bởi vì thân phận 'con cháu của Dịch gia', không hiểu bị cuốn vào một chút hấn chán ghét giao dịch trong tối, sau liền định đem chữ 'Dịch' xóa đi, lưu lại 'Phong Dương', làm cho mình sạch sẽ."

Tân Hoành vừa nghe, nhất thời trong lòng kinh ngạc một phen, nhưng có chút không tin, "Vậy hẳn như vậy chẳng phải không khác nào cùng nhà họ Dịch cắt đứt quan hệ? Dịch lão... Người như vậy. . . Có

thể cho phép chuyện này xảy ra?"

"Ừ, quả thật không cho, thiếu chút nữa tự tay đem tiểu tử kia làm thịt rồi." Dịch Tân cười khẽ. "Tiểu tử kia cuối cùng còn có chút tự biết rõ, biết ông cụ sẽ tức giận, chốc lát không dám ở lại, trực tiếp liền chạy đi nước Mỹ."

Tân Hoành gật đầu, cho là Phong Dương chạy trốn rất sáng suốt. Dịch Tân giễu cợt cười một tiếng, "Chỉ là mới vừa xuống máy bay, liền bị ông ngoại người bắt được, lập tức trực xuất trở về Dịch gia."

Tân Hoành bị kinh sợ. Lại hỏi, "Này, sau đó thì sao? Tại sao hẳn đến nay còn có thể sống tốt hay sao?"

Anh nhẹ nhàng giương môi cười một tiếng, "Khi đó, ông ngoại cơ hồ có lẽ đã không quản rồi, chuyện Dịch gia đều là chính anh xử lý, anh có tâm thả hẳn một con đường sống, ông ngoại coi như lại tức giận, mạng vẫn là sẽ cho hẳn giữ lại."

Tân Hoành gật đầu, lần đầu tiên trong đời, cô cảm thấy Dịch Tân cái người này vẫn là rất hiền lành.

Anh lại trả lời vấn đề bên ngoài, "Mà anh, là bởi vì mẹ của anh là con gái ông ngoại thích nhất, chỉ là hôn nhân bất hạnh, ông ngoại liền đem anh tới đây, từ nhỏ giữ ở bên người nội."

Anh bình tĩnh nói xong, nhưng Tân Hoành chính là mờ mờ ảo ảo mà cảm thấy, anh cũng không dễ dàng, ít nhất, nhất định không giống trên mặt anh nói dễ dàng như vậy. Hôn nhân bất hạnh. . . Cô biết, gia đình như vậy những đứa trẻ từ nhỏ cũng có chút tự ti, huống chi là bị nuôi dưỡng ở một gia tộc khác, ở nhà người khác, cho dù ông ngoại che chở anh, anh cũng muốn bỏ ra hơn những người khác nhiều, rất nhiều cố gắng mới có thể ở bình thường khi có vô số người chất vấn.

Mà anh, từ ăn nhờ ở đậu đến phát hiện hôm nay trở thành nắm quyền chính thức của Dịch gia, trong lúc này trải qua gian khổ và khiêu chiến, sợ là người bình thường khó có thể tưởng tượng.

Người ngoài luôn nhìn anh như vậy, liền trong lòng hâm mộ, chỉ có thể chính anh mới biết bước này chạy bộ, trong đó có bao nhiêu khó khăn.

Tân Hoành đưa tay vòng qua hông của anh, vùi đầu ở trong lòng anh, tâm tình có chút khổ sở, phức tạp. Hồi lâu, cuối cùng, lời đến khóe miệng, nhưng chỉ là một câu, "Ừ, chúng ta cũng coi là môn đăng hộ đối." Thân thể anh khẽ cứng lại.

"Chúng ta cũng sinh ra ở gia đình có hôn nhân bất hạnh, những người khác sẽ không biết cũng không thể tưởng tượng, nhưng anh xem, lần này, em hiểu rõ anh. . . anh hiểu em. . . chúng ta như vậy, chẳng phải là xứng đôi vừa lứa?"

Cô nói xong, hồi lâu thân thể của anh cũng không động, chỉ là giữ vững tư thế ôm cô, Sau đó, cô chỉ cảm giác thân thể anh khẽ chấn động, anh thật thấp cười ra tiếng.

Cô ngẩng đầu, thấy ánh mắt anh đem cô thật sâu thu lại, bên môi cười, có tên, gọi vui vẻ.

“Ừ, đúng là xứng đôi vừa lứa.” Anh trả lời cô.

Sau đó, anh cùng cô nói chuyện, liền đúng là nhiều hơn mấy phần nghiêm túc, không hề trêu chọc cô nữa. Cô muốn nghe cái gì, anh liền cùng cô nói. Từ chuyện của anh khi còn bé, đến tính tình Dịch lão.

Anh cùng cô nằm trên giường, âm thanh thật thấp, không lâu lắm, cô có chút buồn ngủ. Cô thật ra chính là vô cùng mệt mỏi, lúc này bị anh ôm vào trong ngực, lại vừa lúc thích hợp ngủ.

Mơ mơ màng màng một lúc, chỉ nghe điện thoại vang lên, rồi lại cực nhanh bị người chặn lại, trả lời thật thấp mấy chữ xong, ảm áp bên cạnh cẩn thận từng li từng tí rồi đi. Thần trí cô cứ như vậy liền thanh tỉnh.

Mở mắt ra, thấy người kia đang mặc quần áo, nhìn sắc trời bên ngoài, cũng chính là vừa mới bắt đầu ngày mới, không khỏi có chút đau lòng “Không ngủ một chút nữa được sao? Anh vẫn chưa có ngủ.”

Anh nghe xong, nhanh chóng đem đai lưng thắt lại, liền cúi thấp người đến gần mặt cô, ở trên trán cô khẽ hôn một cái, “Em ngủ tiếp một lát, anh có chút chuyện đi xử lý một chút.”

Lại nói, “Anh một lát sẽ phân phó, để cho bọn họ không nên tới quấy rầy em. . . em buổi sáng ngủ một giấc đi. anh ước chừng buổi chiều sẽ trở lại rồi, đến lúc đó anh bồi em.”

Tần Hoàng nghĩ thầm, người này lại còn coi nơi này như nhà ở B thị! Ông ngoại ở chỗ này, cô có thể không biết xấu hổ tham ngủ?

Dịch Tần lại như biết cô đang suy nghĩ gì, lập tức lại bổ sung, “Ông ngoại a, em không phải cần quần người.”

Tần Hoàng nhất thời liền hoa lệ đầy đầu vạch đen rồi. Ngoài miệng nhưng chỉ là nói: “Ừ, được, anh có chuyện trước hết đi đi, yên tâm.”

Dịch Tần lại ở trên môi cô trần trọc một phen, lúc này mới cảm lấy áo khoác đi ra cửa.

Người nọ sau khi đi, Tần Hoàng lại mơ mơ màng màng ngủ một lát, nhưng trong lòng nhớ tới lần đầu tiên đến nhà chồng không thể thức dậy quá muộn, sẽ thất lễ, ngược lại không có ngủ say. Sau đó, quyết định cũng không ngủ, rồi giường dọn dẹp tốt liền đi xuống lầu. Cũng đang thấy người trong đại sảnh thì tâm nặng nề, kinh ngạc một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106

Trong đại sảnh, Phong Dương cùng Tang Nhuế và Dịch lão đang dùng một loại ánh mắt cực kỳ nghiêm túc mà nghiêm túc nhìn cô.

Cô cố gắng bình phục tâm tình, ở trong đầu cẩn thận nhớ lại một lần, mới vừa xác định hiện tại đúng là không tới 7 giờ rưỡi sáng, cô tuyệt đối không có dậy muộn.

Nghĩ như vậy, cả người mới thở dài một hơi, mới có thể ổn định bước, đi tới chỗ ba người nhìn cô chăm chú hồi lâu. *

Phương thức xuống lầu như vậy, thật đúng là khiêu chiến người a... Không cần thận sẽ đuôi mềm té xuống đó a...

Tới đại sảnh, hướng về phía Dịch lão cung kính kêu một tiếng "Ông ngoại", lại Hướng Phong Dương cùng Tang Nhuế hỏi thăm, lúc này mới sử dụng ánh mắt hỏi thăm Tang Nhuế, hi vọng cô có thể giải thích sớm tình mơ một đồng người tụ tập lại cùng nhau làm tăng khí áp a.

Tang Nhuế tiếp thu được, miễn cưỡng cười cười, giải thích, "Cậu xuống thật là khéo, vừa lúc là giờ cơm. Mới vừa rồi chúng ta ở chỗ này nói chuyện, nói đến ông nội mấy ngày gần đây cất giữ Giáp Cốt, tớ nhớ tới cậu biết về Giáp Cốt Văn, đang cùng ông nội nói đến cậu...cậu liền xuất hiện rồi."

Tang Nhuế nói rồi, Dịch lão lúc này mới lên tiếng, hỏi, "Cô biết Giáp Cốt Văn? Cô không phải là học tiếng ngoại quốc sao?"

Lời kia của Dịch lão có chút rõ ràng khinh thường.

Tần Hoành vội nói, "Biết. Bà ngoại cháu là nhà ngữ ngôn học, bà

cả đời nghiên cứu chữ viết, cháu từ nhỏ đi theo bà lớn lên, cũng nhận được một chút chữ cổ, đồ cổ.”

Tang Nhue vừa vội vàng bổ sung nói: “Đúng vậy a, Hoành Hoành từ nhỏ nhớ tới Tứ Thư Ngũ Kinh lớn lên, hiện mà nay có thể nói là thi từ ca phú, cảm kỳ thư họa mọi thứ giai thông rồi.”

Dịch lão nghe, ý vị sâu xa nhìn Tân Hoành một chút, mới đứng dậy, nói: “Đi thôi, nên dùng bữa sáng.”

Nói xong, mình dẫn đầu hướng phòng ăn đi.

Tân Hoành ở trong lòng may mắn thở ra một hơi... May mắn không có ngủ quá muộn!

Có thể vượt qua bữa ăn sáng, thật sự là tốt quá!

Bữa ăn sáng qua đi, Dịch lão liền gọi Tân Hoành lên phòng, mang cô cùng nhau đi thư phòng của ông, đem Giáp Cốt gần đây ông thu tập được lấy ra, cẩn thận từng li từng tí. Ông cụ không nói gì, nhưng ý đồ là cực kỳ rõ ràng, Tân Hoành lập tức ngồi nghiêm chỉnh, nghiêm túc nhận thức. Cô cử chỉ cũng cực kỳ cẩn thận, tận lực tránh khỏi đụng phải những thứ Giáp Cốt kia.

Cô như thế, trên mặt Dịch lão rốt cuộc mới có chút hiểu, thấy cô chân mày nhíu lại, thậm chí chủ động hỏi cô, “Có vấn đề gì không?”

Tân Hoành lúc này mới lớn mặt hỏi, “Ông ngoại, mạo muội hỏi một câu, bảy mảnh Giáp Cốt ngài là từ nơi nào lấy được?”

Thấy ông cụ con mắt híp lại, vừa vội vàng bổ sung, “Bảy mảnh Giáp Cốt, từng mảnh đều là Trần Phẩm. Chỉ là từ chữ viết trên Giáp Cốt xem, cũng là đã chạy đến European mất mảnh xương, Quốc Nội là không có. Nếu như Giáp Cốt này là từ Quốc Nội, vậy... Chỉ sợ cũng không phải thật, chỉ là theo mắt của cháu xem, lại đúng là chính phẩm. Cho nên...”

Ông cụ nghe lời của cô... rốt cuộc nở nụ cười, nụ cười còn rất thân thiết, cắt đứt lời của cô, nói: “Ừ, quả thật không tệ, có chút kiến thức! Mảnh xương quả thật thật ra ở Châu Âu! Là một hậu bối của bằng hữu gần đây từ Châu Âu trở về, biết ta thích những thứ đồ này, đặc biệt mang tới đây hiếu kính cho ta.”

Tân Hoành lần nữa ở trong lòng yên lặng thờ phào nhẹ nhõm, lại lần nữa không nhận được cảm khái tài sản của Dịch gia.

Tùy tiện hiếu kính, chính là bảy mảnh Giáp Cốt, chuyện này... Giống như, cô tới nơi này, cũng là hai tay trống không... Bởi vì ông cụ rốt cuộc biết Tân Hoành còn có thể nhận được chút chữ cổ, đồ cổ, có thể thưởng thức đánh giá chút đồ cất giữ, đối với Tân Hoành thái độ rốt cuộc hòa hoãn không ít, tất cả buổi sáng đều kéo cô cùng nhau nhìn ông cất giữ một ít chữ viết đồ cổ.

Tân Hoành không biết Dịch lão thật hăng hái tới muốn tìm người chia sẻ cất giữ tâm tình cùng tự hào, vẫn là suy nghĩ muốn thử cô, trong toàn bộ quá trình nhất định bảo trì độ cao hết sức bó buộc, ông cụ kia chỉ cho nàng xem mỗi một đồ, cô đều không dám chút nào chậm trễ, chuyên nghiệp xem xét, cùng chuyên gia không có gì khác biệt.

Cũng may, ông cụ rốt cuộc ở bức cô phải kiểm tra kỹ càng mới bỏ qua cho cô, cô có chút kiệt sức rồi, mới phát hiện đã giữa trưa rồi.

Cô... Cô thể nhưng chống đỡ được tròn một buổi sáng!

Chỉ là, Dịch Tân buổi trưa vẫn chưa về.

Ông cụ giống như là hoàn toàn không có chú ý, tự tại cực kì, thậm chí còn thăm hỏi cô mấy câu, “Đúng rồi, Hoành Hoành, quê quán ở nơi nào à?”

Tân Hoành nghiêm chỉnh mà đợi, “A thị.”

“Vậy những thứ này món ăn có ăn quen chứ?” Buổi tối ta bảo đầu bếp làm cho cháu mấy món ăn ở quê.”

Tân Hoành vội nói, “Không cần, ông ngoại. Cháu ăn quen, A thị cùng H thị cũng không khác nhau nhiều, còn nữa cháu bình thường không có việc gì, cũng thích làm những thứ đồ này ăn.”

Ông cụ hài lòng gật đầu một cái.

Tang Nhue lập tức đã nắm câu chuyện, “Hoành Hoành, buổi chiều tớ đi mua ít thứ, cậu cùng đi với tớ được không?” Nói xong, thậm chí lặng lẽ đối với Tân Hoành nháy mắt, cố ý cậu không đi cùng tớ đi ra ngoài cậu còn muốn cùng ông cụ cùng nhau Văn Hóa Phục Hưng sao?

Tân Hoành xem hiểu rồi, nhin cười, lắc đầu, “Không, Dịch Tân buổi chiều anh ấy dẫn tớ đi ra ngoài hình như có chút chuyện.”

Cô không có nói, Dịch Tân mang cô đi ra ngoài là chơi... Tang Nhue nghe, sắc mặt nháy mắt cứng đờ, cũng là cực nhanh, lại đổi lại cười, “Ừ, nếu như hần bạn, cậu cũng có thể cùng tớ đi cùng nhau.”

Tân Hoành không có suy nghĩ nhiều, chỉ là lúc xế chiều, Dịch Tân lại vẫn là chưa có trở về, tận tới đêm khuya cũng không có.

Tân Hoành ở trong phòng đợi anh hồi lâu, đến hơi trễ, bất đắc dĩ cô tối hôm qua vốn là ngủ không được ngon giấc, hôm nay lại khăn trương cao độ cả

ngày, lúc này ở trên ghế sofa xem ti vi, cũng nhin không được mỗi một nữa, ngủ thiếp đi.

Ngủ được một lúc, chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, có một đôi tay bế cô lên. Cô mở mắt ra, đập vào mắt, người đàn ông diện mạo vẫn có chút mơ hồ, chỉ là có thể mơ hồ thấy rõ anh nhúu chân mày. Lúc này tâm tình anh hình như không tốt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Trò Chơi Của Người Có Tiền

Nghĩ giờ tay lên kéo dần lông mày ra cho anh, bắt đắ dĩ một mỗi, trên tay thật không có hơi sức, cũng liền định an ổn dựa vào người nọ, lần nữa đã ngủ.

Trong lúc mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy anh hôn thân mật vào trán của cô, mặt mày, nhẹ nhàng, mang theo hơi thở của anh.

Anh hình như còn nói chút lời nói, thật thấp nói ở bên tai cô. *

Gần như vậy, cô lại vẫn là không có nghe rõ, lại quá mệt mỏi, trước khi mất đi ý thức nghĩ, ngày mai hỏi anh.

Chỉ là ngày thứ hai, khi cô tỉnh lại, thế nhưng anh lại đã không thấy bóng dáng. Anh hình như gặp chuyện khó giải quyết, hơn nữa còn chọc tâm tình của anh.

Đối với Dịch Tân mà nói, có thể chọc giận tâm tình của anh chuyện khó giải quyết cũng rất ít có thể chọc giận cảm xúc của anh. Chỉ là Tân Hoành lúc này cảm giác, chuyện này ở giữa hai người cũng chiếm toàn bộ.

Liên tiếp mấy ngày, cô và anh chân chính gặp mặt nói chuyện thời gian cũng không nhiều, anh không để cho cô đợi, cô vẫn biết mỗi đêm nửa đêm anh sẽ trở về, cánh tay ôm chầm hông của cô, nhiệt độ cùng đoạt lấy cô. Chỉ là mấy ngày kia, phải nói anh cùng với cô cùng xuất hiện, nhiều hơn nữa, nhưng cũng không có.

Dịch Tân rất ít khi bận rộn như vậy, cái người, bất cần đời, cơ hồ mọi sự đều không quan tâm, lúc này nhưng không biết là bởi vì cái gì chú ý như vậy. Tân Hoành trong lòng mơ hồ có chút lo lắng, cùng Tang Nhuế nói, Tang Nhuế suy nghĩ một chút, nói: "H thị chỗ này có quá nhiều nguyên lão, chắc là chuyện của gia tộc đi, cậu cũng biết, người đứng đầu không phải dễ làm như thế, bên ngoài, có họa ngoại xâm; ở trong, lại có nội gián."

Tân Hoành cũng không có hỏi nhiều nữa.

Tang Nhuế cùng Tân Hoành ngày ngày ở Dịch gia, sợ cô buồn bực ngược lại nghĩ quá nhiều, mạnh kéo muốn cô đi ra ngoài đi một chút.

"Hoành Hoành,

theo tớ ra ngoài đi một chút, mua đồ là bản tính của phụ nữ, chồng cậu nhiều tiền như vậy, cậu cũng không biết giúp hấn chia sẻ một chút, có chút không làm tròn bổn phận a~~

Tân Hoành nghe, cả người nhất thời cương cứng một chút, chỉ là đến nơi này lâu như vậy, cô quả thật cũng không có ra khỏi cửa, cũng liền gật đầu, mặc cho Tang Nhuế mở cửa xe Lamborghini của cô ấy mang cô đi.

Hai người cùng nhau, Tân Hoành nhìn Tang Nhuế một đường quen của quen mang theo cô ra vào các loại xa hoa, để cho cô không nhin được cười cảm khái, "Cuối cùng thấy được cái gì gọi là nàng dâu Hào Môn rồi."

Tang Nhuế nghe, nghiêng đầu cười một tiếng, sóng mắt dừng trên người Tân Hoành đảo một vòng, "Phải nói nàng dâu Hào Môn, có cậu ở đây, là thế nào cũng không tới phiên tớ đây."

Nói xong, lại kéo cánh tay Tân Hoành, lôi kéo cô ở trên ghế sofa ngồi xuống, "Chúng ta xem một chút đồ trang sức." Lại đi bên cạnh quản lý nháy mắt, quản lý lập tức cười lộ 8 chiếc răng, chỉ huy nhân viên phụ vụ đem đồ trang sức từng bộ từng bộ đến trước mặt họ.

Tân Hoành tùy ý liếc qua những thứ kia đưa lên, tiệm này, có thể tính được là Quốc Nội đứng đầu nhất tiệm trang sức rồi, những thứ kia, chính là rất nhiều người cả đời không ăn không uống cũng tích lũy không đến, cao quý, ánh sáng rực rỡ, chỉ là Tân Hoành vẫn là cảm thấy không hứng thú lắm, nhìn ít thứ, cũng không thấy có được đặc biệt thích.

Cô như vậy nghĩ tới, lại không nhin được nghĩ thầm mắng mình làm kiêu, lại nghe được Tang Nhuế cười nói, "Charlie, trong tiệm của anh tiêu chuẩn hiện nay nhưng càng ngày càng thấp."

Âm thanh kia mang theo ý cười, giọng nói nhưng có chút nửa thật nửa giả.

Tân Hoành quay đầu lại, chỉ thấy Tang Nhuế ánh mắt xinh đẹp rơi vào vị tên là "Charlie" quản lý kia, Charlie sắc mặt nhưng có chút xám tro, lại không

thấy 8 cái răng vừa xong, hơi cúi đầu, hình như có chút lúng túng khó chịu. Không bao lâu sau, lại đột nhiên giống như nghĩ đến cái gì, đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt nhất thời cũng sáng lên, vội vàng vẫy tay gọi lại một vị nữ nhân viên phục vụ: "Đi, đi đem bộ ngọc lục bảo đồ trang sức mới lấy tới cho Phong phu nhân cùng mới tiểu thư nhìn một chút."

Vị kia nữ nhân viên phục vụ nghe, nhưng có chút chần chờ, "Nhưng..."

Charlie không nhịn được, hướng về phía nữ nhân viên phục vụ vung mạnh phát tay, "Cho cô đi liền nhanh chóng!"

Nữ nhân viên phục vụ vội vàng một đường chạy đi xuống.

Tân Hoành nghiêng đầu, nhìn Tang Nhuế. "Tớ xem cũng có chút mệt mỏi, nếu không chúng ta đi chỗ khác đi một chút đi?"

Tang Nhuế còn chưa tới kịp nói chuyện, Charlie lại gấp gấp nói: "Tân tiểu thư, ngài chờ, khoản đồ trang sức lập tức liền vì ngài đưa tới, ngài nhìn lại cũng không muộn."

Charlie thật sự là sốt ruột, vốn là coi như đắc thế cử chỉ đến này lúc đã là rõ ràng hốt hoảng, thậm chí động tác trên tay cũng có chút khoa trương, thấy Tang Nhuế lờm một cái qua hân, lúc này mới đem cơ hồ có lẽ đã vung đến mặt Tân Hoành vội vàng thu hồi, lại xin lỗi nhìn về phía Tân Hoành.

Tân Hoành chợt cảm thấy kỳ quái, không phải liền một đơn buôn bán sao? Phải nom nớp lo sợ cẩn thận như vậy? Cô lại không biết, có thể một đường vào đến loại cao cấp nơi này làm quản lý, ánh mắt cũng có mấy phần sắc bén, trong ngày thường hạng người gì, từ nhỏ Phú Quý, còn là một đường mờ mịt lẫn lộn lấy được tài phú, hay là một đêm chợt giàu, thậm chí là mạo xưng là người có tiền, hiện nay, bị tôi luyện cũng thấy liền biết được.

Charlie tự nhiên biết cháu dâu Dịch gia Tang Nhuế, mặc dù cũng không biết cô hôm nay mang tới vị "Tân tiểu thư" này là ai, nhưng thấy cô tức giận mớ hồ mang theo cao quý bẩm sinh, lại liền Tang Nhuế cũng cẩn thận chăm sóc như vậy, tự nhiên cũng có thể đoán được vị này thân phận bất phàm. Tang Nhuế không hài lòng, Charlie đã là thấp thỏm, hướng chỉ vị này Tân tiểu thư, sau khi xem, không hứng thú lắm đã muốn đi, nếu để cho cô không hài lòng, chỉ sợ ngày sau hân cũng không cần nghĩ tới làm Dịch gia làm ăn.

Ở quốc nội, kiếm ít tiền của Dịch gia, lui về phía sau buôn bán trực tiếp có thể giảm phân nửa. Những tâm tư đó của Charlie, Tang Nhuế là rõ ràng, lúc này cũng liền cầm tay Tân Hoành, cười nói, "Cậu bây giờ đi, sợ là muốn cho hân về sau không cần ở chỗ này lẫn lộn."

Tân Hoành nghe, lúc đầu ngẩn ra, suy nghĩ một chút, hiểu, cười một tiếng, nhẹ nhàng gật đầu.

Người có tiền chơi trò chơi, ở nơi nào đều là giống nhau. Thì ra là người không đắc tội nổi Hạ Noãn Tâm, người nơi này cũng không dám không để cho Tang Nhuế hài lòng.

Nữ nhân viên phục vụ động tác cực nhanh, đang nói chuyện không có đôi câu, hộp trang sức đã cầm tới, đặt ở trước mặt Tân Hoành.

Charlie tự mình tới đây vì Tân Hoành mở hộp ra. Hải lòng thấy mình trong mắt rốt cuộc lộ về chút thần thái.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Đồ Trang Sức

Tân Hoành nhìn màu đen nhưng tơ sán tôn lên màu của ngọc lục bảo, dây chuyền, khuyên tai, một bộ, quý hiếm. Màu xanh lá không nổi bật nhưng cao quý.

Tâm, hưng hăng nhảy lên. Mắt đã không rời đi nổi.*

Cứ như vậy mà nhìn chăm chăm, hồi lâu, cũng không phản ứng.

Charlie khom nửa người, đứng nghiêng ở phía trước Tân Hoành, nhìn bộ dạng này của cô mà giật mình, mặt nhất thời cười đến càng thêm rực rỡ, lòng hồi hộp.

Hắn biết, vật này, nhất định có thể làm người khác choáng váng, bất luận người nọ đã từng thấy quen như thế nào. Có ít thứ, giá trị vẫn luôn tồn tại, chính là vì không có nhiều người có thể có được nó, mà không thể nghi ngờ, bộ bảo thạch này thì rất có khả năng như vậy.

Lần nữa cười lộ 8 chiếc răng, Charlie nói: "Tân tiểu thư, bộ này có hài lòng không?"

Lời của hắn, khiến cả người Tân Hoành không tự chủ được cứng lại, lúc này cô mới phục hồi lại tinh thần, có chút cứng nhắc đem ánh mắt chuyển tới hướng Charlie, lời ra khỏi miệng, cũng không kiềm chế được do dự, "Xin hỏi... Bộ này đồ trang sức, tôi có thể mua về sao?"

Câu hỏi của cô, trong âm thanh mang theo chút bất ổn, giống như là vui mừng, cũng như là cầu xin mà không, là có chút kích động. Charlie vội hướng

Tân Hoàng cười nói, "Có thể, dĩ nhiên có thể! Tân tiểu thư thích, lập tức bọc lại, đưa đến

nhà của ngài."

Char-lie nói chưa dứt lời, chỉ cảm thấy vật áo bị người khác kéo thật chặt, hần không nhận quay đầu lại, thấy là nữ nhân viên phục vụ đưa đồ trang sức lên, có chút phiền não, liền khiển trách, "Chuyện gì?!"

Nữ nhân viên phục vụ nhìn Tân Hoàng một chút, muốn nói lại thôi, lấy ánh mắt ý bảo Char-lie kiếm một chỗ nói chuyện, chỉ là Char-lie hiện tại đang muốn khiến Tân Hoàng hài lòng vui vẻ, không rảnh ứng phó nữ nhân viên phục vụ, trong ánh mắt có chút không nhận được, "Có chuyện gì, nói mau!"

"Bộ đồ trang sức này đã bị người mua xong rồi." Nữ nhân viên phục vụ lúc này mới thật thấp lên tiếng, ngay trước mặt Tân Hoàng.

Tân Hoàng nghe, nhưng mà trên mặt lại cũng không có vẻ kinh ngạc, ngược lại nhẹ nhàng cười một tiếng, nhìn nữ nhân viên phục vụ, hỏi, "Chẳng lẽ không thể làm cho họ nhường cho tôi sao? Tôi, rất thích nó."

"Có thể, dĩ nhiên có thể! Tân tiểu thư thích cứ cầm đi là được!" Char-lie không chút do dự liền nói.

Nữ nhân viên phục vụ nghe, trên mặt cũng gấp gấp lên, càng ngày càng nghiêm trọng, lúc này cơ hồ mặt đã đỏ lên. Tân Hoàng cố khẽ mỉm cười ánh mắt còn vẫn rơi vào trên người cô, mà Tang Nhue đang nhìn cô (Tân Hoàng), cũng thẳng tắp theo cô nhìn chăm chăm. Nữ nhân viên phục vụ cả người quỳnh lên, rốt cuộc bật thốt lên, "Bộ đồ trang sức này, là Tân thiếu mua!"

Sau đó, Char-lie khuôn mặt tươi cười vì vậy cứng ngắc vì một câu nói kia. Thật vất vả mới phản ứng được, cực nhanh thu hồi nụ cười trên mặt, thấp giọng khiển trách nữ nhân viên phục vụ, "Chuyện khi nào? Ta làm sao sẽ không biết?!"

Nữ nhân viên phục vụ cẩn thận từng li từng tí cúi đầu, đáp một tiếng, "Một tháng trước. Ngài không ở đây, là Tân thiếu tự mình phân phó hai năm trước quản lý J nghỉ việc lần nữa tới Anh quốc chế tác. Tới nay, Tân thiếu còn chưa từng có tới lấy..."

Nữ nhân viên phục vụ nói tới chỗ này, phía sau sẽ không có một tiếng động, lời giải thích kia cũng không khỏi quá rõ ràng đi, ở H thị, vật Dịch Tân nhìn trúng, những người khác không thể tranh, cũng là tranh không được.

Char-lie nhất thời cảm thấy cả da đầu tê dại rồi, cứng ngắc xoay người, trên mặt lại có nụ cười, chỉ là lúc này nụ cười cứng lại, giống như là bị phong hóa trăm ngàn rồi, có chút thê lương không tự nhiên, "Tân tiểu thư... Chuyện này... Cô xem..."

Tân Hoàng cười nhạt, còn chưa kịp nói chuyện, Tang Nhue đang ở một bên cười nói, "Char-lie cái bộ trang sức a phải nên..." là của Tân Hoàng...

Tang Nhue vốn là muốn nói như vậy, chỉ là còn chưa nói hết, tay liền bị Tân Hoàng đè thật chặt lại, cô kinh ngạc, dừng lời nói, lại chỉ xoay đầu lại nhìn Tân Hoàng, hướng cô nhẹ nhàng lắc đầu.

Sau đó, Tang Nhue cũng không có kịp nói gì, liền bị Tân Hoàng kéo rời đi.

Char-lie một đường cung tiễn, một đường nói xin lỗi, Tân Hoàng chỉ quay đầu lại nói với hần nói một câu "Không sao", bước chân cũng rõ ràng là gấp gấp, một đường gấp gấp cùng Tang Nhue rời đi, càng giống như là chạy trốn.

Tang Nhue trên mặt lúc này đã không còn như khi vừa ở tiệm châu báu mà cười nữa, còn mơ hồ có chút uất ức, trong bụng nghi ngờ, vẫn là cười nói, "Cậu làm sao vậy? Đồ trang sức này là Dịch Tân mua, cậu mua như là hần lấy, sớm muộn gì đều là của cậu, cậu bây giờ ở đây tiếc rẻ cái gì?"

Tang Nhue vừa nói như thế, Tân Hoàng rốt cuộc không nhận được cười khổ một tiếng, "Bộ đồ trang sức kia, hai năm trước tớ cũng đã có."

Tang Nhue chỉ cảm thấy lòng dạ bị người ta va vào một phát, trong nháy mắt, liền bị đụng đến tê dại, thân thể cử động không được, chỉ có thể sững sờ nhìn chăm chăm khoe mẽ Tân Hoàng chứa tia cười tự giễu.

Hai năm trước cũng đã có... Hiện tại, lại xuất hiện một bộ khác giống nhau y đúc.

Tiệm châu báu này, món đồ nào cũng là Trần Phẩm, đã giữ vững sự cao quý cùng lực hút, cơ hồ mỗi một kiểu đều chỉ có một bộ, chân chính độc nhất vô nhị. Hiện tại, Dịch Tân lại mất tâm tư kia đem quản lý J hai năm trước đã nghỉ việc tìm trở về, chế ra một bộ khác.

Phần tâm tư này, không thể nói là không sâu. Chỉ là, phần tâm tư này, hần là đối với người nào?

Nhất định không phải Tân Hoàng. Tân Hoàng đã có rồi, trừ phi cô ấy có cái gì cổ quái, chính là thích đem từng món đồ một mang đi phục chế...

Chỉ là, thật rất đáng tiếc, cô không có. Như vậy, Dịch Tân đem đưa cho Tân Hoàng thứ gì đó sao chép là được, là lại muốn đưa cho người nào?

Suy nghĩ chuyển tới chuyện này, Tang Nhue đột nhiên cả kinh. Cẩn rằng, nhận xuống trái tim nhảy lên mãnh liệt, kéo tay Tân Hoàng, chống lại bộ mặt bình tĩnh của cô, cười, vùi ở trên mặt, lại đột nhiên không nói ra lời.

Đứt gân não rồi! Tang Nhue ở trong lòng hung hăng chửi mình. Thì ngược lại Tân Hoàng hướng cô thân nhiên cười một tiếng, "Trước không nên đi lấy xe, chúng ta đi thôi."

Như vậy, cũng miễn cưỡng coi như là vòng vo đề tài.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Tâm Tình Không Tốt, Vận Số Luôn Kém Đến Kỳ Lại!

Tân Hoành cảm thấy, có nhiều câu nói rất đúng. —— tâm tình tốt, vận số sẽ không kém.

Như vậy ngược lại, tâm tình không tốt, vận số luôn là kém đến kỳ lạ!

Tân Hoành tổng kết, khi tâm tình cô không tốt, vận khí của cô luôn đặc biệt kém! Cái này đặc biệt biểu hiện trên phương thức rất kỳ lạ, cô lúc trước tâm tình không tốt bị bắt cóc. *

Lần trước, cô cùng Dịch Tân chiến tranh lạnh, trên mặt dù bình tĩnh, trong lòng đã sớm không biết mất mát khổ sở biết bao nhiêu, vì vậy, cô bị Hạ Tiểu Đông bắt cóc.

Lần này, cô nhìn thấy Dịch Tân đưa đồ cho cô lại lần nữa bị người nọ sao chép, tâm tình hoảng hốt cùng Tang Nhuế đi ở trên đường, vì vậy, cô lại bị bắt cóc.

Chỉ là lần này, cô không phải nhân vật chính, cô cũng chỉ là nhân tiện mà bị bắt.

Tay Tân Hoành bị trói, bị đưa vào trong góc kho hàng hoang, phía trước của cô, một trái một phải, hai người đàn ông cao lớn đưa lưng về phía cô đứng, ánh mắt nhìn thẳng phía trước. Tân Hoành té xuống đất, từ giữa 2 người đàn ông nhìn về phía Tang Nhuế. Gắt gao cắn chặt răng, cô cố kìm chế, không có lên tiếng.

Đây là một kho hàng cũ nát, kho hàng trung ương, có một cái ghế, Tang Nhuế đôi tay bị vòng qua sai ghế, trói lại.

Mà phía trước của cô, mặt mũi ác độc đến vận vẹo của người đàn ông đang hung hăng nhìn chăm chăm cô. Người đàn ông kia, trên má phải có một vết dao rõ ràng từ trên xuống, thẳng tắp xẹt qua nửa gương mặt, đến khoe miệng, xấu xí dữ tợn, chỉ là vết sẹo này mang theo huyết sắc, nhìn đỏ lên càng dữ tợn.

Người đàn ông kia, từ trong lúc bọn họ mới vừa tranh chấp, Tân Hoành mới biết, hắn gọi là Phuong Vũ, là lão nhị của Phuong gia.

"Bốp!"

"Bốp!"

Trong không khí, liên tiếp hai tiếng tát thanh thủy điếc tai vang lên, là Phuong Vũ cắn răng nghiêng lợi, lực tay cực kì hung ác, hai bàn tay tát đến mức Tang Nhuế không đủ sức để nhúc nhích.

"Kỹ nữ thôi!"

Phuong Vũ vừa mạnh mẽ đánh vừa mắng, âm thanh kia, lại giống như là từ trong kẽ răng rít ra, thù hận đến cực hạn.

Tang Nhuế gương mặt vốn mỹ diệu, lúc này đã là vừa đỏ vừa sưng, nơi khoe miệng, thậm chí có máu tràn ra. Chỉ là, trong mắt vẫn là giễu cợt cười, liếc xéo Phuong Vũ, cười lạnh, "Phuong Vũ, ngươi trừ có chút bản lĩnh đem tay ta trói chặt, ngươi còn có thể làm gì? Ngươi không xứng là đàn ông, làm cho ta nhìn ngươi đều không nhận được ghê tởm!"

"Bốp."

Lại thêm một cái tát nặng nề, Tang Nhuế bị tát lực quá lớn mặt lệch sang một bên, lại không chế không được đụng phải ghế nhựa, cái trán đụng phải thanh gỗ, "ầm" một tiếng, vang đến kinh người.

Tân Hoành gắt gao cắn môi, mới không chế được, không có lên tiếng.

Cô biết, lúc này, cô không thể hấp dẫn lực chú ý của người đàn ông kia, nếu không, cô và Tang Nhuế chỉ biết chắc chắn sẽ thảm hại hơn.

Cô đã bị một lần thiệt thòi, cũng đã làm liên lụy tới Tang Nhuế, lúc này cô nhất định phải thật nhớ lần dạy dỗ này.

Răng cắn quá chặt, cô đem đôi môi cắn ra máu. Nếu như không phải vì cô, Tang Nhuế sẽ không dễ dàng bị những người này bắt được.

Tang Nhuế có chút thân thủ lúc những người này vây quanh, Tang Nhuế chỉ xoay người, liềm lẩn tránh một cách gọn gàng linh hoạt, lực ứng phó có thừa. Tân Hoành, ở một bên nhìn, thấy một người đàn ông trong đó cầm dao găm ra đi công kích Tang Nhuế, nhất thời run sợ, không nhận được, lên tiếng nhắc nhở Tang Nhuế.

Thật ra thì, một tiếng nhắc nhở, không những dư thừa mà ngược lại làm trở ngại tới Tang Nhuế.

Vốn là, Tang Nhuế rất tinh, lướt mắt liếc qua bên cạnh có người cầm dao găm sắc bén, là có thể tránh ra, mà trên thực tế, cô cũng đúng là tránh được.

Chỉ là, một tiếng nhắc nhở kia của Tân Hoành, nhưng cũng đồng thời nhắc nhở Phương Vũ ở một bên lạnh lùng nhìn.

Phương Vũ cười nhạt một tiếng, Tân Hoành chỉ cảm thấy đầu đột nhiên bị thứ cứng rắn lạnh lẽo đặt lên, trong lòng cô nặng nề trầm xuống, liền đã nghe thấy một âm thanh cay độc, "Tang Nhuế, có muốn thử một chút hay không, là quả đấm của cô nhanh, hay là đạn của ta mau?"

Sau đó, Tang Nhuế ngay cả một tia phản kháng cũng không có, khoanh tay chịu trói. Phương Vũ nhìn thấy Tân Hoành quan trọng, cũng không có bỏ qua cho Tân Hoành, nhân tiện đem cô bắt lại.

"Tiện nhân, cô không phải là rất biết đánh sao? Đánh a, thế nào lại không đánh?!" Phương Vũ cặp mắt đỏ bừng, từng chữ từng chữ vừa tức giận vừa ngoan độc, phối hợp với động tác, một cước, vừa nhanh vừa mạnh hướng trên bụng Tang Nhuế đá vào. Lực quá lớn, Tang Nhuế và ngay cả cái ghế cùng nhau đẩy bật về phía sau, trên mặt đất lòi ra xa một khoảng, mới dừng lại.

Trước mắt Tân Hoành chỉ cảm thấy hoàn toàn mơ hồ, trên mặt một đợt buốt lạnh, răng giống như có quán tính, môi bị cắn phá, răng nhọn sắc bén liền dính vào trong vết thương, đầu lưỡi, máu tanh nồng hậu.

Chỉ là, mặc dù như vậy, vẫn không nhận được: "Dừng!"

Hơi nước trong con móng lung, điên cuồng làm cô mất đi để ý trí khi người đàn ông lấy ra lưỡi dao sáng loáng mang theo tàn nhẫn, nhắm ngay mặt của Tang Nhuế, một khắc kia, Tân Hoành rốt cuộc nghe được một thanh âm thê lương của chính mình. Cô kêu to ra tiếng. Rồi say đó, ánh mắt Phương Vũ rốt cuộc chuyển đến chỗ của cô, lưỡi dao trên tay, cách mặt của Tang Nhuế lúc này chỉ có một chút.

Một khắc kia, Tân Hoành may mắn nhắm mắt lại, mặc cho trong mắt đã sớm chứa đầy nước mắt chảy ra. Chỉ là giờ khắc này, Tân Hoành biết, cô không đau lòng, ngược lại, cô rất may mắn, may mắn chính cô rốt cuộc tránh thoát nguy hiểm này, có thể nói ra tiếng, một khắc sau cùng đòi đi lực chú ý của người đàn ông.

Cho dù, tiếp đó, cô cũng không biết nên làm cái gì, nên làm như thế nào. Nên làm như thế nào, mới có thể cứu được mình và Tang Nhuế.

Phương Vũ ác độc trên mặt có chút vận vẹo mà cười tàn nhẫn, hướng về phía Tân Hoành, cười đến đáng sợ, "Hả? Cô có ý kiến? Là ta lạnh nhạt với cô sao?"

Nói tới chỗ này, trên mặt lại khoa trương bày ra ảo não dối trá, âm thanh, cùng mang theo lỗ mãng, ánh mắt hướng xung quanh ước chừng mười mấy người đàn ông quét một vòng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Tam Đại Gia Tộc (2)

Phương Vũ ở sau lưng Tân Hoành ngừng lại một chút, rốt cuộc lại lần nữa ngồi thẳng lên, lại như trước không nói gì, chỉ là đứng ở trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống mắt híp lại, nhìn cô.

Tân Hoành nhận nhạt nhìn lại hần, "Thế nào, mắt đã nhìn ra?" Lại nhẹ nhàng cười một tiếng, không nhìn hần nữa, ánh mắt tùy ý dời đi, "Chỉ là Phương nhị thiếu gia cẩn thận, cái người này vừa nhìn, nhưng Phương gia người hợp tác với Mạc gia về sau còn phải xem xét. Về phần ta a, dù sao ta cũng sẽ không lỗ không lãi. Năm đó Cổ gia đối với bà ngoại ta, lúc này đều muốn từ trên thân ta lấy được chút tha thứ, ta dù sao cũng không có nghĩ kỹ muốn từ chỗ của hần lấy những thứ gì để đổi lấy gì để tha thứ cho họ. Lúc này tốt lắm, dùng Phương gia cùng Mạc gia mấy trăm cái mạng người các người, cuộc mua bán này, Cổ gia phải là cầu cũng không được; mà ta a, cũng không mất mát gì; hiện tại

liền chỉ nhìn người Phương nhị thiếu gia có bỏ được hay không rồi." *

Cô nói xong khinh đạm, thậm chí còn khể mang theo nhạo báng, Phương Vũ chỉ là đứng ở trước mặt cô, thẳng tắp nhìn chăm chăm cô. Hồi lâu, giống như cuối cùng là không thể từ trên mặt cô nhìn ra sơ hở, lúc này mới cười nhạt một tiếng, "Thả cô trở về, cô cũng sẽ không báo thù hôm nay? Nếu cô thật làm kích động Cổ gia liên hiệp với Dịch Lam, vậy Phương gia ta tóm lại là muốn diệt, chẳng bằng hiện tại trước tiên đem thù này báo!"

Tân Hoành nghe, ánh mắt khẽ liếc xéo hần một cái, cười lạnh, "Phương nhị thiếu gia, làm người cũng không biết lùi một bước, cũng khó trách Phương gia

đến nay chỉ có thể phụ thuộc rồi."

"Cô!"

"Thế nào, cho là ta nói xong không đúng?" Lời nói của Tân Hoành tiếp rất nhanh, trước lúc Phương Vũ nổi giận liền gọn gàng cắt đứt, ánh mắt khinh miệt quét trên người hắn, "Uổng công Phương gia vẫn là làm buôn bán, món nợ này cũng không hiểu coi là gì? Nếu hôm nay ta bị nhục nhã, ta là nhất định sẽ không bỏ qua cho các ngươi, coi như liều đến thiếu nhân tình của Cố gia ta cũng vậy nhất định phải diệt Phương gia ngươi, về phần Mạc gia a, coi như là đồng lõa, một dạng không phải ân xá!"

Tân Hoành nói tới chỗ này, âm thanh đã ngoan ác phát tà, đôi môi đỏ thắm nhưng mà là nhẹ nhàng thốt ra những lời làm người khác sợ hãi. Trong lúc nhất thời, cả người trên người liền tản ra loại khí thế tùy ý nắm giữ sống chết tàn nhẫn mà tà nịnh.

"Chỉ là, nếu hôm nay cũng chỉ là hiểu lầm nhỏ nhỏ, Phương nhị thiếu gia nói với ta một câu 'thật xin lỗi, mạo phạm', ta cần gì phải đi nhờ Cố gia, thiếu nhân tình của họ? Cần phải biết, Cố gia thiếu bà ngoại ta, hiện tại bà ngoại ta không có ở đây, khoản nợ này chính là đòi đền trên người ta, ta nhìn trộm cái gì, nên vì một cái hiểu lầm không đáng kể để cho Cố gia dễ dàng như vậy thì cho ta còn rồi hả?!"

Tân Hoành nói tới chỗ này, đuôi mắt nghiêng liếc qua đã là sắc mặt chìm xuống của Phương Vũ, tiếp tục nói, "Phương nhị thiếu gia, ta lời đều nói hết đến nước này rồi, nếu như ngươi vẫn không hiểu, trò chơi kia, chúng ta liền chơi thôi."

"Đến cuối cùng, ta liền thiếu Cố gia một ân tình, mà ngươi này..."

Tân Hoành nói tới chỗ này, dừng lại, lại cười lạnh, "Chỉ là, ngươi phải hiểu rõ ràng, này Mạc gia diệt có lẽ không cần gấp gáp, chỉ là, Mạc gia một khi diệt, như vậy tam đại gia tộc tạo thế chân vạc cục diện chính là từ đó đánh vỡ. Cố Gia vốn là trung lập, mắt lạnh nhìn Dịch gia cùng Mạc gia tranh phong, ai yếu hẳn liền đỡ người nào, ai mạnh hẳn liền áp người nào, thật ra thì hẳn là ước gì một mình tọa đại, lúc này có thể liên hiệp Dịch gia diệt đi một phương, dĩ nhiên là mừng rỡ. Chỉ là, diệt Mạc gia xong, Cố Gia ôn hoà người sử dụng cuối cùng, vương vị nhất định cũng sẽ có chủ, đến lúc đó, Dịch gia không cần gấp gáp diệt, ta là ước gì nhìn được; nếu là Cố Gia diệt a, cùng ta quan hệ cũng không lớn, tóm lại đối với ta Cố gia còn không có tình cảm sâu như vậy, mà Cố gia cũng nhất định sẽ vì bà ngoại mà đồng ý với ta, trước khi mдиệt vong đem phần lớn tài sản toàn bộ cho ta, ta thân phận như vậy, ta nhất định sẽ lợi dụng cho đúng vị trí. Chỉ là, Phương nhị thiếu gia, ngươi phải hiểu rõ ràng, nếu Cố Gia không cần thận diệt, như vậy ngày sau, thiên hạ này thật có thể chính là của Dịch gia rồi, ngươi thật sự cam tâm nhìn Dịch gia ngày sau chân chính nhất ngôn cửu đỉnh, Dịch Tân từ đó trên vạn người?"

Tân Hoành nói xong, lại đột nhiên khẽ cười lên, tự giễu lắc đầu, "A, nhìn ta, ta là nghĩ đến hơi nhiều, Phương nhị thiếu gia chuyện xưa nên ở lúc ban đầu cũng đã kết thúc, nơi nào còn có cái đó mệnh năng giữ lại thấy Dịch gia lớn nhất? Nơi nào vẫn có thể vì Dịch gia độc tài giang sơn mà tâm không cam lòng đây? Chỉ là, ta cũng chỉ là vì ngươi lo lắng, sợ ngươi ngày sau ở cửu tuyền cũng phải cần ôm hận."

Tân Hoành nhẹ nhàng từ từ nói, là hoàn toàn đem Phương Vũ đang điên cuồng nói đến sắc mặt xanh trắng, hắn ngừng lại một chút, mới thật sâu trầm trầm mở

miệng "Tang Nhuế..."

Phương Vũ không hỏi, cũng rất rõ ràng, cũng không muốn nói tiếp ý tứ. Tân Hoành cười nhạt một tiếng, lướt mắt liếc qua trên đất mặt Tang Nhuế kinh hãi, lại một lần nữa nhìn Phương Vũ, "Phương nhị thiếu gia, chẳng lẽ chưa từng nghe nói tại hạ đến nơi của mình bay sao? Ta hiểu biết rõ, ta hiện nay có một giọng điệu không thuận tai, Phương nhị thiếu gia cũng có một chút không thuận, ta cũng vậy không thể để cho ngươi làm khó. Tang Gia nha đầu kia, ngươi nguyện ý, liền giữ lại, ta mặc kệ, ta chỉ muốn biết ngươi định thế nào?."

Phương Vũ nghe, hơi trầm xuống, lập tức liền hướng những người đàn ông hơi phát phát tay, nhất thời, lập tức có người đi lên quỳ một chân trên đất, vì Tân Hoành mở trời.

Phương Vũ ở phía trước, khẽ hướng Tân Hoành gật đầu, "Cố tiểu thư, thật xin lỗi, mạo phạm." Trên tay bỏ đi trời buộc, Tân Hoành chậm rãi đứng dậy, lại giật giật khoe miệng, hướng Phương Vũ cao ngạo cười một tiếng, "Phương nhị thiếu gia, ta không họ Cố, ta theo họ bà ngoại ta, ta họ Du."

Phương Vũ vừa nghe, ánh mắt rớt cuộc mới giãn ra, trên mặt cười làm lạnh, "Đúng, đúng, Du tiểu thư."

Vậy mà, hắn mặc dù giọng nói cung kính, rồi lại lập tức phát tay kêu người phía trước, đánh giọng dặn dò, "Đi, lập tức kiểm tài xế tới đây, đem Du tiểu thư đưa đi phi trường, đưa về bên cạnh Cố lão." Orikun_diedanlequydon.com

Người đàn ông kia lĩnh mệnh đi, Phương Vũ mới nhìn Tân Hoành cười nịnh, "Du tiểu thư, hiện mà nay H thị chính là muốn rối loạn, không nếu như để cho Phương Vũ phái người hộ tống ngài về nước Mỹ, tránh cho về sau lại bởi vì không biết Thái Sơn người làm bị ngộ thương."

Tân Hoành khẽ mỉm cười. Nhưng trong lòng thì hiểu, Phương Vũ này, rõ ràng đã là tin cô, muốn đưa cô về nước Mỹ, thật ra thì cũng chỉ là nhất thời không thể xác nhận thân phận của cô mà tùy cơ ứng biến. Phương Vũ không xác định cô có nói dối hay không, hiện tại quả là là không chịu nổi ngộ nhờ cô thực sự nói thật, kết quả sau này, chỉ có thể chiết trung, tạm thời thả cô, rồi lại đồng thời làm cho người ta đi theo cô, tránh cô chạy đi hướng Dịch gia đưa tin.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Tam Đại Gia Tộc (3).

Chỉ là, có thể lừa gạt anh đến bước này, cũng đã là ngàn khó khăn vạn nguy hiểm rồi. Hiện tại, đường ra duy nhất của cô và Tang Nhuế, chính là cô rời đi trước rồi bao vây người trong kho hàng. Anh mất chống lại cặp mắt trên đất vẫn chưa từng từ trên người cô dời đi cái kia, ở trong đó có kinh nghi, cũng có không cam lòng, còn có tức giận.* Tang Nhuế, cậu có phải hối hận hay không vì tớ mà khoanh tay chịu trời? Mà nay, đôi được tớ lòng lang dạ sói đưa cậu một mình vứt bỏ ở chỗ này? Hung hăng đè xuống lo lắng trong lòng cùng khẩn trương, Tân Hoành hướng về phía Phương Vũ lễ phép cười một tiếng, "Như vậy Phương nhị thiếu gia, gặp lại sau."

Phương Vũ hơi gật đầu, trở về lấy cười một tiếng, "Gặp lại thì còn hi vọng Du tiểu thư có thể đã quên hôm nay chút ít này hiểu lầm."

Tân Hoành cũng không đáp lời, chỉ thoáng gật đầu. Xoay người, theo một người đàn ông bên cạnh, rời đi. Mắt thấy phía trước cửa cuốn vốn là đóng thật chặt lúc này chậm rãi nâng lên, mang theo vang động thật thấp, ánh sáng bên ngoài sáng dần dần chiếu vào, Tân Hoành cơ hồ muốn chạy, lập tức thoát đi, liền từ trong khe hở chạy đi. Lại vẫn hung hăng cố đè xuống chú ý, trong đầu lo lắng cùng hốt hoảng, từng bước từng bước đem bước dẫm đến ổn định, đi theo sau lưng người đàn ông kia, không nhanh không chậm, như một bộ đã tính trước. Kho hàng hơi lớn, cô vốn là bị trói ở bên trong cùng góc kho hàng, lúc này cách cửa khoảng cách hơi xa. Lúc này, Tân Hoành chỉ cảm giác chính mình mỗi một bước, đều là chú ý trên miệng, bước tâm kích liệt co rút lại, lại bắn ngược tựa như hung hăng nhảy lên đến miệng nuốt xuống. Tay gắt gao nắm thành quyền, ổn định thân thể, rốt cuộc, rốt cuộc đi tới cửa, tâm, mới rốt cuộc thoáng chậm xuống. Ngang đầu, một cái, rồi lại lần nữa nhảy lên kịch liệt, cơ hồ đến cơn sốc. Chạm mặt, một thân âu phục màu xám tro người đàn ông đang hướng nơi này đi tới.

Người nọ, Tân Hoành không biết, cũng chưa từng thấy qua. Chỉ là mặt xanh mét, một thân lệ khí, bước nhanh đi tới quanh thân mang theo sát khí bén nhọn, khiến trong lòng Tân Hoành không nhịn được sinh ra dự cảm xấu, mang theo kinh hoàng làm người ta hít thở không thông. Người đi đối diện cực kỳ tức giận, lúc này cũng nhìn thấy Tân Hoành, bỗng nhiên chậm lại bước chân, hướng về phía cô, mắt híp lại. Tân Hoành vội vàng cúi đầu, muốn làm bộ không thấy theo người đàn ông trước mặt dẫn đường rời đi. Chỉ là người phía trước lúc này nhưng cũng dừng bước, hướng người đàn ông kia cung kính kêu một tiếng, "Mạc thiếu gia."

Tân Hoành nghe, tâm, nặng nề chấn động. Mạc thiếu gia? Mạc gia thiếu gia? Vội vàng đem đầu cúi thấp hơn, như vậy đối với người đàn ông trước mặt lại giống như đã sớm chú ý tới cô, lúc này, cô có thể rõ ràng cảm thấy ánh mắt ác độc rơi vào đỉnh đầu cô. Tâm, nhảy thành thạch, như muốn vỡ toang.

"Cô ta là người nào?"

Âm thanh kia thật thấp chậm rãi, rồi lại có loại âm hiểm trầm trầm. Tân Hoành da đầu tê dại.

"Trương Đăng, sao cậu lại tới đây?" Bên tai, thanh âm của Phương Vũ vang lên, rõ ràng cô không thể mang tâm tình tốt nổi. Phương Vũ bước chân của tiến gần, đến bên cạnh cô, lại lướt qua cô, đến phía trước người một thân tây trang màu xám tro "Mạc thiếu gia".

"Tôi đi tới tìm cậu, nghe nói cậu bắt người Dịch gia, tới đây xem một chút, xem xem cậu có nương tay hay không."

Âm thanh kia, dù cười nói, lại không che giấu chút nào ác độc bên trong. Tân Hoành lần nữa cảm thấy cái loại toàn thân bị dây gai gai kim châm rậm rạp chằng chịt co rút nhanh.

"Cô ta là người nào?" Ánh mắt, mang theo suy nghĩ lại cùng nguy hiểm rơi vào phương hướng của cô, Tân Hoành biết, cô không thể thấp hơn đầu. Cô hôm nay là cháu ngoại của Cố gia, không thể thấy người Mạc gia lại cúi đầu. Nắm chặt nắm tay, Tân Hoành chậm rãi ngẩng đầu, âm thầm cắn răng, cường ép mình, thẳng tắp chống lại cặp mắt hơi híp lại thâm trầm kia. Ánh mắt kia, nguy hiểm, lại tàn nhẫn cùng chiếm đoạt, Tân Hoành đè xuống tìm đập nhanh, bên môi, bật ra tiếng cười, "Mạc thiếu gia."

"Trương Đăng, là một cuộc hiểu lầm, tôi bắt nha đầu Tang Gia kia lúc không cẩn thận bắt theo cô ấy, lúc này đang muốn đưa cô ấy đi đến chỗ ông cụ." Phương Vũ nhìn qua Tân Hoành, lại nói, "Cô ấy, là cháu ngoại của Cố lão."

Phương Vũ vừa dứt lời, Mạc Trương Đăng lại bỗng nhiên cúi đầu bật cười, "Chuyện cười, Mạc gia Cố Gia tương giao nhiều năm, ta chưa từng nghe nói qua Cố Gia có cháu ngoại cái gì, chính là Cố khanh, hiện nay cũng chỉ có một đứa con trai, nơi nào có cháu gái!"

"Chuyện cười, chuyện nhà Cố gia ta đến lượt người ngoài tới chỉ điểm bình luận!"

Một tiếng quát, Tân Hoành không chút nào yếu thế, cơ hồ là lập tức là bác bỏ, không chút do dự, như đinh chém sắt.

Mạc Trương Đăng nghe, cặp kia vốn là thâm trầm mắt giờ phút này híp lại càng thêm nguy hiểm, ánh mắt mang theo cường thế hướng trên người Tân Hoành từ trên xuống dưới nhìn. Trên mặt Tân Hoành cũng không chút nào hèn nhát, Mạc Trương Đăng nhìn cô, cô liền cũng liền nhìn thẳng lại hắn. Trong lúc nhất thời, giữa hai người không khí căng co.

Ở một bên Phương Vũ cuống quýt nói, "Trương Đăng, thôi, cũng chỉ là chuyện nhỏ, nha đầu Tang Gia kia vẫn còn ở bên trong, chúng ta vào đi thôi."

Phương Vũ đại khái là lúc trước bị Tân Hoành một lần lừa dối bị sợ một chút, lúc này cho dù Mạc Trương Đăng tự mình đến, đối với Tân Hoành cũng như cũ mang kính sợ (kính trọng, sợ hãi), vội nhìn người lúc trước đưa Tân Hoành đi, lạnh lùng nói, "Còn không mau đưa Du tiểu thư đến phi trường?"

"Dạ!" Bên tai, là tiếng đáp cung kính vang dội trả lời, lòng của Tần Hoành, lúc này mới an tâm một chút. Xoay người, lại nghe được phía sau, một giọng nói, mang theo hung dữ, "Chờ một chút!"

Tâm, lần nữa hung hăng giật mình. Tần Hoành không quay đầu lại, như cũ đưa lưng về phía Phương Vũ cùng Mạc Tương Đăng, có thể lý giải vì không rảnh, chỉ là, chỉ có chính cô biết, là vô lực. Nhưng ngăn ngừa một canh giờ, bao nhiêu lần, nhịp tim chìm

xuống hoảng hốt, lúc này, đã không có hơi sức gì.

"Cô gia ngày hôm trước rõ ràng đã đến H thị, ta một người ngoài cũng biết, cô là cháu ngoại của hần, làm sao người cũng không biết đây?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Tam Đại Gia Tộc (4)

Edit: Ori kun

Bugatti Veyron xa hoa tiếng động cơ chạy qua cửa hàng châu báu, kít một tiếng, dừng lại gọn gàng dứt khoát.

Trong cửa hàng, quản lý mang theo cả đám nhân viên phục vụ lập tức một đường đường nhỏ ra cửa đón, thấy trước mặt người đàn ông từ chỗ tài xế xuống, lập tức nhất trí tiến lên cung kính cười.

"Tân Thiếu" *

Người đàn ông vẫn hào hứng như cũ, trông mắt nhàn nhạt liếc qua, liền dẫn đầu vào tiệm châu báu.

Quản lý cứng đờ, cuống quýt tiến lên phía trước một bước, run rẩy đưa tay vì người đàn ông của mở cửa xe. Chỗ ngồi kế bên là một mỹ nhân, bảy phần tuyệt sắc mang theo ba phần phong cách, quanh thân lộ ra vẻ đẹp nhã ý. Hướng mở cửa cho hần, Char-lie khẽ vuốt cằm, nhẹ nhàng cười một tiếng. Trong lúc nhất thời, Char-lie liền chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, lại cứ như vậy ngơ ngác nhìn mỹ nhân kia, ánh mắt cứng ngắc.

Bên cạnh nữ nhân viên phục vụ nhẹ giọng nhắc nhở, Char-lie mới ho nhẹ một tiếng, vội nghiêng người sang, một tay đỡ cửa xe, để bạn gái Tân thiếu xuống xe.

Dịch Tân ngồi ở trên sô pha, trên mặt không có vẻ mặt dư thừa, cũng chỉ là nhìn Char-lie mang theo yếu điệu cô gái khẽ mỉm cười hướng hần đi tới, ánh mắt của hần cũng là không nhạt cũng không sâu.

Cô gái kia cũng không lúng túng, vẫn như cũ cười đến phong tình, tự mình đi tới bên cạnh Dịch Tân, nhẹ giọng mang theo Nhu Tĩnh, "Cám ơn anh."

Dịch tân không có trả lời, chỉ là hướng Char-lie thoáng nhìn, Char-lie lập tức liền hiểu ý bảo nữ nhân viên phục vụ đi xuống cầm. Lại hướng Dịch Tân khẽ vuốt cằm, "Tân thiếu, xin chờ một chút."

Dịch tân vẫn không có đáp lời, thậm chí đem ánh mắt cũng dời đi, vẫn là cô gái xinh đẹp bên cạnh thỏa đáng cười nói, "Cám ơn."

Char-lie nhất thời thụ sủng nhược kinh, cuống quýt trả lời, "Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn."

Cô gái kia lúc này mới nhìn về phía người đàn ông bên người gò má, mặc dù chỉ là nhìn gò má, cô cũng như cũ trên mặt là nụ cười hoàn mỹ, hỏi, "Anh nói, thật có thể lần nữa làm thành bộ dáng năm đó không?"

Người đàn ông lại giống như không nhúc nhích chút nào, thậm chí ngay cả mắt cũng không thèm nhìn tới, chỉ nhàn nhạt nói: "Một lát mang lên chính cô nhìn, thích liền mang đi, không thích thì không cần là được."

Thanh thanh đạm đạm một câu nói, mỹ nhân trong mắt nhất thời lúng túng, chín phần uất ức.

Char-lie tâm cũng lập bộp giật mình. Đây thích, đương nhiên được; nhưng ngàn vạn lần không được không thích a...

Đang nói, nhân viên phục vụ đã đưa tới, Char-lie cuống quýt nhận lấy, vẫn như cũ nửa ngồi hạ thân, tự mình vì tiểu thư xinh đẹp mở ra.

Ôm mong đợi, mặt mũi tràn đầy tươi cười, nhìn cô gái lúc này lại hơi nhú lông mày, trong ánh mắt mờ mịt mang theo chút tình cảm, chỉ là tình cảm này, cũng không thích hoặc là vui mừng.

Char-lie trong lòng cảm giác nặng nề, đã sinh chút gấp gáp. Cô gái kia vẫn còn chậm chạp không tỏ vẻ gì, chỉ như trước khẽ nhú mày thẳng tắp nhìn

chăm chăm bộ ngọc lục bảo đặc cấp định chế đồ trang sức kia. Tuy nói mỹ nhân cau mày cũng là một loại thị giác hưởng thụ, chỉ là hần đang làm ăn, vạn vạn không chịu nổi loại hưởng thụ giá cao này.

"Có muốn không?" Như cũ là âm thanh lạnh nhạt sắp không nhận được, Dịch Tân nhẹ nhàng hướng này đồ trang sức quét qua một cái, cái nhìn kia, thậm chí không hề dừng lại một chút nào, lại đem Char-lee ép nóng nảy, cuống quýt bật thốt lên, "Tiểu thư, yêu thích sao? Mới vừa Tang tiểu thư mang theo một vị tiểu thư khác tới đây, nhân viên phục vụ không biết là tân thiếu đặt vì ngài định mà cầm tới, vị tiểu thư kia rất thích, chỉ là, đây là Tân thiếu vì ngài đặt, cô ấy dù thích..."

"Người nói cái gì?!"

Char-lee vốn là còn cười nịnh đối với mỹ nữ nói qua lời khen tặng, thậm chí đem Tang Nhuế cũng kéo ra ngoài phụ, chính là vì nhắc cao giá trị con người của mỹ nữ kia, nhưng không nghĩ, lời còn chưa nói hết, một âm thanh lạnh lùng liền hướng phía hần.

Trong âm thanh kia, khí nhiệt độ quá thấp, Char-lee chỉ cảm thấy quanh thân run lên, run lên, cuống quýt quay đầu, cũng đang chống lại tầm mắt Dịch Tân trong chớp mắt ấy, cả người không tự chủ được tê dại.

Dịch Tân lúc này, cả người đã đứng lên, ánh mắt đe dọa nhìn Char-lee, nguy hiểm híp lại, mang theo tức giận cùng... Tàn nhẫn.

"Dịch Tân, anh làm sao vậy?" Mỹ nữ không hiểu, chớp chớp đôi mắt đẹp, nghi ngờ.

"Cô câm miệng!"

***

"Cố gia ngày hôm trước rõ ràng đã đến H thị, ta một người ngoài cũng biết, cô là cháu ngoại của hần, làm sao người cũng không biết đây?"

Trong lời nói không che giấu chút nào mà giễu cợt cùng chất vấn. Sau lưng, Tang Nhuế còn duy trì tư thế bị ngã trên mặt đất cứng ngắc, mặt của cô bị sưng, phía trước, là mười mấy người tàn nhẫn tay đầy máu tanh, tùy thời chuẩn bị tại ngay sau một khắc liền đối với cô tiến hành không hề có nguyên tắc hành hạ; trước mắt, là có đường rộng rãi bằng phẳng, nhưng bên cạnh, Phương Vũ một điên cuồng, một Mạc Tương Đằng tàn nhẫn, đã đang xắn tay áo lên, tùy thời chuẩn bị vuron tay, đem cô nắm được, hơi dùng sức, là có thể để cho cô tan xương nát thịt. Cô cùng Tang Nhuế, hôm nay liền giống như là hai con nai đang ở trong bầy sói. Không phản kháng được, trốn, cũng khó khăn. Nhắm thật chặt mắt lại, cẩn thận hít sâu một hơi. Nửa mò ra thì quay đầu lại, chống lại Mạc Tương Đằng, trong mắt mang theo ý cười, "Mạc thiếu gia, ngài là từ nơi nào nghe được những tin đồn này, Cố gia hiện mà nay rõ ràng không có ở đây H thị, là ai không có mắt có thể đem Cố lão cũng nhận sai đây?"

Lại một thanh âm hừ lạnh, "Thật phí cho một cặp mắt!"

Tân Hoàn nói xong, chống lại ánh mắt Mạc Tương Đằng, cười đến tàn nhẫn tà ác, không một gợn sóng.

Cặp mắt Mạc Tương Đằng đột nhiên nhú lại, nhưng vẫn là đã không nhận được tiết lộ kinh hãi trong mắt, thất bại mà... Không cam lòng.

Lòng vẫn nhảy loạn lúc này mới dám liêu lĩnh. Tân Hoàn biết, đồng nhất đánh cuộc, cô đánh cuộc thắng.

Cố gia căn bản không có ở H thị, mới vừa rồi Mạc Tương Đằng là đang thử dò xét cô!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Tam Đại Gia Tộc (5)

Thật may là, cô không có bị rối loạn bị thế cục ép mất đi mà mất tinh táo, còn có thể liên tưởng được hai ngày nay cô một mực cùng Dịch lão nhìn vật sưu tập. Lại không bàn về Cố gia là có hay không tới H thị, nếu là Mạc Tương Đằng có thể có tin tức Cố gia đến H thị, như vậy, đồng dạng là một trong tam đại gia tộc Dịch gia không thể nào không biết, mà bằng Dịch lão cùng giao tình với Cố gia, không thể nào Cố gia về quê, Dịch Lam cũng

không cùng Cố gia gặp mặt, ngược lại cả ngày nhàn nhả ở nhà cùng các tiểu bối này một chỗ.*

Như thế, đáp án cũng chỉ có một, Cố gia chưa có tới H thị! Nhưng không ngoại trừ họ quả thật tới, chỉ là người ngoài không biết tình huống. Vậy mà, bất luận là loại tình huống nào, Mạc Tương Đằng cũng vạn lần không có được tin tức Cố gia tới H thị. Nhịp tim dần dần gần như vững vàng, Tân Hoàn hướng Mạc Tương Đằng cười một tiếng, "Như vậy Mạc thiếu gia, ta liền đi trước, người từ từ đi giáo giáo người phía dưới, Cố gia chuyện, cũng không phải là người nào cũng có thể loạn truyền đấy!"

Lướt mắt nhẹ nhàng liếc qua Phương Vũ ở một bên, về mặt gạt mình Phương Vũ lúc này mới phản ứng được, vội phát tay hướng người bên cạnh, "Còn không mau đưa Du tiểu thư đi phi trường!"

Tân Hoành thần nhiên nhìn Mạc Tương Đằng một cái, lúc này mới xoay người. Mới vừa bước ra một bước, phía sau lưng lại vang lên thanh âm, "Chờ một chút!"

Tâm, không hề sức chống cự, lại lần nữa nhấc lên cao vút. Dùng sức ổn tâm tình, Tân Hoành đưa lưng về phía Mạc Tương Đằng, vụng trộm hít sâu một hơi, khiến giọng nói có thể nghe vẫn cẩn thận như trước, "Mạc thiếu gia, còn có việc?"

Cười khẽ một tiếng, tiếng bước chân của người đàn ông vững vàng tiến tới gần, người đã đến trước người Tân Hoành. Chỉ là lúc này, trên mặt lại đã hoàn toàn không còn lo lắng hung dữ, ngược lại đổi lại nụ cười nhẹ nhõm. Mạc Tương Đằng vốn là đáng đáp cũng tốt, lúc này cười lên, người không biết, vẫn là rất dễ dàng bị hấn mê đi.

"Du tiểu thư, ta hiện tại có một số việc còn cần tự mình xử lý, không phân thân ra được. Chỉ có ngày khác, tự mình tới cửa, vì hôm nay lỗ mãng bày tỏ áy náy."

Lời nói này, lại cũng còn mang tới mấy phần thân sĩ. Tân Hoành cũng hào phóng cười, "Áy náy cũng không phải cần phải như vậy, chỉ là Mạc thiếu gia tới cửa, Cổ Gia hoan nghênh vô cùng."

Nói xong, hơi gật đầu, liền tránh qua trước người đàn ông cao lớn, đi theo người dẫn đường rời đi. Mạc Tương Đằng đứng tại chỗ, duy trì tư thế cũ, trong mắt hiện vẻ hứng thú, khóe môi nhẹ nhàng nâng lên.

Tân Hoành một đi đường, rốt cuộc sắp đến gần xe chờ. Hung hăng nhẩn nại hạ muốn bước nhanh thoát đi, cách xe còn cách một đoạn dừng bước lại, cố làm vẻ trấn định đứng lại, không hề có động tác nữa. Người giám thị cô liền giật mình, vội hỏi, "Du tiểu thư?"

Lúc này Tân Hoành mới không nhanh không chậm quay về phía sau, nhìn về phía người kia, "Điện thoại di động của ta không thấy, mới vừa giầy giụa rơi vào trong kho hàng, người có thể trở về giúp ta lấy tới sao?" Đối phương mặt do dự. Tân Hoành lại nói, "Sẽ đền cho tài xế chờ thêm chút nữa đi, được không?"

Cô nói, kì thực là nhắc nhở hấn, coi như hấn không ở nơi này, tài xế ở đây, cô cũng không làm được chuyện gì. Quả nhiên, đối phương vừa nghe, trong nháy mắt liền hiểu, vội nói, "Dạ, Du tiểu thư." Dứt lời, liền sai bước trở về.

Tân Hoành nắm thật chặt quả đấm, như cũ không nhanh không chậm đi về phía xe, bước chân của cô dẫm đến vững vàng lại vang dội. Sắp đi tới thì tài xế tẩn từ ghế lái ra ngoài, khẽ khom người, mở cửa xe cho cô.

Tân Hoành đứng ở trước cửa xe nhìn tài xế khẽ mỉm cười, liền muốn trực tiếp lên xe, lại nhất thời không có chú ý tới dưới chân, giày cao gót đập xuống mặt cá chân bị đau. Tân Hoành hô nhỏ một tiếng, thân thể đã không yên, cả người sẽ phải nhếch nhác ngã xuống trên mặt đất đi.

Tài xế phản ứng cực nhanh, nhìn đáng đáp, cũng có thể là có chút bản lĩnh, tiến lên một bước, liền vững vàng đem Tân Hoành đỡ lấy.

Phương Vũ nhìn Mạc Tương Đằng đứng ở chỗ cũ, trên mặt mang ý cười, giống như là tinh thần không có ở đây, không nhận được mở miệng nhắc nhở, "Tương Đằng?"

Mạc Tương Đằng nhàn nhạt liếc qua hấn, trong phút chốc, nụ cười, đã thu hồi, "Chuyện gì?"

"Cô ta... Thật sự là người Cổ gia?" Mạc Tương Đằng nghe, trong mắt thoáng chốc trở nên tà tứ, mang theo vài phần ngoan ý.

Cô tốt nhất là như vậy!

Cũng đang lúc này, từ kho hàng bên kia bước lên tới một người, trên tay người kia đang cầm một cái điện thoại di động, chuông điện thoại di động giờ phút này đang vang lên. Người tới sắc mặt của rõ ràng mang theo chút sợ hãi rụt rụt, giống như là muốn trình đồ vật đi lên cũng đã đủ dùng hết can đảm bình sinh. Lại, lại không thể không.

Phương Vũ không nhìn đầy tớ nhất gan lại sợ phiền phức, lúc này nhìn xa xa người tới, tức giận đang muốn phát tác. Lại chỉ cảm giác bên cạnh một đạo bóng người thoáng qua, định thần nhìn lại, Mạc Tương Đằng đã bước nhanh tiến lên, đoạt lấy điện thoại di động. Trong phút chốc, sắc mặt tái xanh, quanh thân tỏa vẻ giết chóc.

Phương Vũ trong bụng thất kinh, cuống quýt tiến lên, đứng ở bên cạnh Mạc Tương Đằng, Mạc Tương Đằng hung hăng cầm điện thoại di động tay, giờ phút này đã là gân xanh nổi lên, trên màn hình điện thoại di động một tấm hình đang nhanh chóng hiện lên phách lối chói mắt.

Trong hình, một mỹ nữ đang kinh ngạc nhìn người đàn ông, người đàn ông còn mặt sắc yêu mị hướng về phía ống kính. Khuỷu tay vòng một người phụ nữ, người phụ nữ kia hình như cũng không phát hiện mình bị nhìn trộm, đang ửng đỏ hai gò má, chủ động hướng trên môi hấn hôn lên.

Hai người trong hình là Dịch Tân cùng Tân Hoành. Lúc trước, hai người chơi đùa thì

Dịch Tân lấp máy phía trước.

"Bộp!"

Một tiếng chói tai, là kim loại bị người dùng hung ác ném trên đất âm thanh, sau đó, biến thành từng mảnh nhỏ, chỉ để lại vẩy ra ra mấy mảnh vụn, trên mặt đất bắn lên lại một lần nữa rơi xuống.

"Bắt cô ta cho tôi!"

Một tiếng kia cơ hồ từ trong kẽ răng ra ngoài tàn nhẫn ra lệnh, trong thời gian ngắn một buổi sáng cuồng phong sóng lớn liền nổi lên, thẳng hướng phía Tân Hoàn.

Phương gia bên trong, lúc này, Mạc Tương Đằng ra lệnh một tiếng, Phương gia từ trên xuống dưới lập tức dốc toàn bộ lực lượng, tìm Tân Hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Tam Đại Gia Tộc (6)

Trên mặt cá chân truyền đến đau rất, trên chân mỗi một phần lực khiến cho cái đau càng thêm rõ. Tân Hoàn như cũ liều mạng, một cước đạp xuống, thẳng tấp đạp ga. Tay cầm tay lái không khỏi toát mồ hôi lạnh, hàm răng cắn chặt môi, ánh mắt từ trong kính chiếu hậu nhìn tình huống ở phía sau, vẫn là phải cẩn thận chú ý phía trước, ánh mắt tới tới lui lui, lặp lại mấy lần, đã bởi vì lực bất tòng tâm mà sinh hốt hoảng. * Phía sau, có bốn chiếc xe thật đuổi theo cô. Cự ly càng ngày càng gần.

Ở Phương gia, phải rất cố gắng, mới có thể lừa tài xế kia, để cho hắn đi giúp cô lấy chút dầu hồng hoa. Tài xế kia đã là rất cẩn thận rồi, nửa ngời hạ thân, cẩn thận kiểm tra mặt cá chân Tân Hoàn, thấy kia đúng là rõ ràng sưng đỏ đau đến cô xuýt xoa, lúc này mới

đỡ cô đến xe hơi chỗ ngồi phía sau, chính mình là một đường chạy chậm trở về đại trạch giúp cô lấy thuốc.

Tài xế vừa đi, chốt lát Tân Hoàn không dừng lại, cố nén đau, xuống xe, bước nhanh đi vào ghế lái. Cũng chính là nhanh như vậy, Tân Hoàn mở xe, mới vừa ra khỏi cửa chính Phương gia, liền nghe đến một hồi ồn ào la hét ầm ĩ, từ trong kính chiếu hậu, cô nhìn thấy gương mặt hung ác của Mạc Tương Đằng, ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm phương hướng của

cô, hình như có thể hóa thành một thanh đao nhọn, trực tiếp đem cô đâm chết. Sau lưng Mạc Tương Đằng, là một đám nam nhân mặc tây trang, mọi người chà sát tay.

Tân Hoàn nhất thời liền sinh ra một loại may mắn khẩn trương cùng sợ, quỳnh lên, hung hăng đạp lút cần ga. Nhưng, người của Phương gia quả thật cũng là nghiêm chỉnh huấn luyện, không lâu lắm, cũng đã lái xe thật nhanh đuổi theo. Cô đã ra khỏi cửa Phương gia, lúc này những người này lại như cũ không chút kiêng kỵ truy kích cô... Lòng của cô nặng nề giật mình, cô biết Mạc Tương Đằng và Phương Vũ tuyệt đối sẽ không tha cô! Chỉ là, vẫn còn có chút may mắn, ít nhất, những người này đuổi theo cô như vậy, hẳn tạm thời sẽ không đi tổn thương Tang Nhuế. Hít một hơi thật sâu, cô không rảnh suy nghĩ nhiều, chỉ có thể hết sức chăm chú, dùng hết hơi sức của chính mình chạy trốn.

****

Trong cửa hàng, Char-lee ngã ngồi trên mặt đất, đỏ bừng cả khuôn mặt, chừng hai người nhân viên phục vụ đỡ hắn, hắn dùng sức hít thở mấy hơi thật sâu, mới chậm rãi tìm về hô hấp. Trên mặt, lại vẫn như cũ là hồi hộp. Mới vừa rồi, Char-lee thật sự là không chịu nổi ánh mắt tàn nhẫn của Dịch Tân, run rẩy nói ra Tang Nhuế mang tới vị tiểu thư kia họ "Tân" thì Dịch Tân giống như trong nháy mắt liền bị cái gì kích thích, cả người không còn là tàn nhẫn, mà là triệt triệt để để tức giận. Thân phận như Dịch Tân, nhúc nhích đầu ngón tay, là có thể quyết định vô số sống chết của người người người khác, người có địa vị như anh, có lúc tâm tình không tốt, cần bản không cần phải rõ ràng bày tỏ, tùy ý một ánh mắt tàn nhẫn cũng đã đủ. Nói giận, thật sự là không dùng được, khinh thường dùng, cũng không cần dùng. Mà một khắc kia, Dịch Tân cũng là xác thật rất tức giận rồi, tức giận rõ ràng. Anh tiến lên một bước, một tay liền nắm cổ của Char-lee, Char-lee thậm chí ngay cả thời gian phản ứng cũng không đủ, cũng chỉ cảm giác cả người đã hô hấp khó khăn, thần chí hoảng hốt. Còn Nghê tiểu thư bên cạnh Dịch Tân phản ứng nhanh hơn, vội bước lên trước khuyên.

Nhưng không nghĩ, Dịch Tân chẳng những không có tức giận hòa hoãn, ngược lại trên tay dùng sức, hung hăng vung liền đem Char-lee ngã xuống trên mặt đất. Mà anh trông đi tay liền từng ngón tay hướng phía Nghê tiểu thư diện mạo dịu dàng, nói, "Nghê Tranh, hôm nay vô sự liền thôi, nếu có chuyện, tôi sẽ khiến cô rõ ràng hiểu thủ đoạn của tôi!" Dịch Tân nói xong, cả người liền sải bước ra cửa, động tác nhanh giống như mang theo bí mật.

Char-lee do nhân viên phục vụ đỡ đứng dậy, nhìn trên ghế sa lon sau khi Dịch Tân rời đi vẫn lộn bại trên mặt, cuối cùng có chút không nhịn được, cẩn thận hỏi, "Nghê tiểu thư, muốn phái người đưa ngài trở về sao?"

Trên ghế sa lon mỹ nhân gương mặt trắng bệch, nghe được có người gọi cô, mới giống như rút cuộc phục hồi tinh thần, chỉ là trong mắt như cũ không có bao nhiêu thần thái, chỉ nhìn hướng Char-lee, nhẹ nhàng gật đầu, "Ừ, cảm ơn." Một người khác nhân viên phục vụ thấy thế, lập tức tiến lên muốn đi đỡ.

Nghê Tranh nhưng chỉ là nhẹ nhàng giơ tay lên, tỏ vẻ ngăn lại, ánh mắt rơi vào trên mặt bàn bộ đồ trang sức khiêm tốn xa hoa, nhẹ giọng phân phó, "Giúp ta đưa nó gói kỹ. Anh ấy tặng cho ta đồ, ta làm sao sẽ không cần đấy." Một câu tiếp theo, càng giống như là ở làm bầm lầy bầy.

****

Lúc này trong lòng Tân Hoàn đang ai oán, oán biệt thự Phương gia làm sao lại cố tình trên chân núi, cô một đường lái xe lâu như vậy, chung quanh thế

nhưng như cũ vắng người. Cô nguyên tưởng rằng, người phía sau đuổi theo cô không cần gấp gáp, chỉ cần cô có thể một đường chống đỡ đến phố xá sầm uất, tin tưởng người phía sau cũng không dám làm gì cô. Chỉ là lúc này, mắt thấy chiếc xe đầu tiên đã càng ngày càng gần, lại mơ hồ chạy song song với cô, đường trước mắt, lại vẫn như cũ là trong núi trống trải lồi lõm. . . Lòng của cô liền không nhịn được lạnh được co lại. Cô đã đi lâu như vậy, chưa bao giờ từng lái xe, lúc này có thể chống đỡ tới đây, hình như cũng đã là cực hạn rồi. Cũng nghĩ tới hướng Dịch Tân cầu cứu, chỉ có một tay tìm điện thoại di động thì mới phát hiện điện thoại di động quả thật không thấy, cũng mới chợt hiểu tình ngộ, tại sao những người đó có thể nhanh như vậy liền phản ứng kịp đuổi theo cô.

Trong nháy mắt nhất thời trong tim liền sinh dự cảm xấu. Nếu trốn, trốn thoát, dĩ nhiên là sống; nếu lại bị tóm lại, chỉ sợ, vạn kiếp bất phục. Nghĩ đến ở trong nhà kho, những người đó hướng trên người cô nhìn mang theo ánh mắt dâm uế, cô thậm chí nghĩ cứ như vậy mặc cho xe vọt tới chân núi. Chỉ là, nói như vậy, Tang Nhuế phải làm sao? Dịch Tân. . . Lại muốn làm thế nào? Hoặc là, cô phải làm sao? Cô còn chưa kịp hỏi anh, tại sao muốn đem đồ đưa cho người phụ nữ khác?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Tam Đại Gia Tộc (7)

Trong núi đường xe đi, bánh xe ma sát qua xi măng trên mặt đất, người nghe thấy cũng không nhịn được kinh hãi. Trong núi đường rẽ nhiều, liền tiếp năm chiếc xe vùn vụt lao đi, một đường đi theo, thoáng một cái đã qua, lại mơ hồ có hướng đi. Tốc độ xe dưới, sườn xe đã sớm không ổn, chỉ một điểm nhỏ không may, liền đủ làm xe hư người chết.* Nhưng chiếc kia màu đen Rolls-Royce không chút nào không có khuynh hướng, muốn chậm lại, thì ngược lại càng mở càng điên cuồng, như không muốn sống mà gia tốc. Mà sau đó bốn chiếc xe cũng một đường ép sát, liền một đường ác ý như ngũ trảo của Trương Khai, nhắm ngay cô, nhất định phải bắt được. Mắt thấy chiếc Rolls-Royce lúc này cơ hồ có lẽ đã đến cực hạn, sẽ phải rơi vào ma chướng, nhưng không ngờ, một chỗ đường rẽ đi qua, phía trước lại đột nhiên xuất hiện một chiếc xe, chạm mặt lái tới.

Bugatti Veyron mang theo xa hoa tiếng động cơ một đường đi thua năm chiếc kia chút nào, bất kỳ một chiếc nào khí thế như muốn đâm đầu xông lên, chỗ tài xế ngồi, mặt người đàn ông âm trầm, khe híp con mắt, con mắt chăm chú đe dọa nhìn phía trước. Nhìn thấy bị đuổi sát ở phía trước Rolls-Royce thì tay lái hơi đổi, chủ động vì cô nhường đường. Mới vừa cùng với cô lướt qua nhau, ngón tay tay phải hơi đổi, trong tay súng lục khéo léo tinh xảo hòng súng liền tại trong nháy mắt nhắm ngay ngoài cửa sổ.

"Pằng, ầm!"

Trong không khí, liền tiếp

hai tiếng súng vang lên, chính xác, không có sai, trúng thẳng lúc này cùng ang lướt qua nhau trước sau hai con bánh xe. Chiếc Rolls - Royce vốn là đuổi theo chiếc xe đầu tiên trong nháy mắt liền đột nhiên dừng lại, bánh xe bị buộc trên mặt đất xệt qua âm thanh gai nhọn, cọ sát ra một đường tia lửa, vẩy ra. Mà sau đó ba chiếc, vốn là tốc độ cũng đã đạt tới cực hạn, lúc này mắt thấy phía trước xuất hiện tình trạng bất ngờ, đạp gấp thắng xe, nhưng cũng vẫn như cũ là không kịp.

"Ầm, ầm, ầm"

Liền tiếp ba tiếng kim loại va chạm vang dội vang lên, tông vào đuôi xe ba chiếc xe nhất thời liền bị đụng ra khỏi hủy diệt thương vong. Chiếc xe đầu tiên trực tiếp bị đụng đến dưới chân núi, một đường lăn xuống, không biết sống chết. Chiếc xe thứ hai bị đụng bắn ngược, lui về phía sau, thay vì sau hai chiếc vừa một vòng đụng. Xe hơi không nhịn được như thể ma sát, một âm thanh vang dội, đã nổ tung. Trong không khí, ánh lửa nhất thời, làm một hồi bụi mù cùng mù xăng. Mà Bugatti Veyron đã sớm ở khoảng cách an toàn ở ngoài ngừng lại, ở chỗ ngồi người đàn ông mặt lạnh nhìn trận chết này, khỏe mỗi xệt qua một tia tà ác mà cười tàn nhẫn, xe thậm chí không lịch sự quay về hướng khác, liền gọn gàng trở về lui đi. Thoái lui khỏi một khoảng cách, quay một vòng, hướng xe Rolls- Royce đang đuổi theo, lưu lại sau lưng đầy hài cốt chết. Như không có quan hệ gì với anh.

Trong kính chiếu hậu nhìn thấy An Hòa, Tân Hoàn mới rút cuộc run rẩy đạp chặt chân ga, nhịp tim, lúc này mới bắt đầu không thể khống chế. Mới vừa rồi, một trận kinh hồn trải qua nguy hiểm, cô thậm chí không có thời gian dư thừa tới bận tâm nhịp tim, cả người, cả sinh mạng cũng rớt vào dưới chân, tất cả ý chí cũng bị dùng để chạy trốn. Lúc này, hơi thoát khỏi hiểm, trong thân thể vốn là bị gắt gao áp chế sợ hãi cùng hốt hoảng lại trong nháy mắt phun trào ra, đem làm cô gần như hồng mắt.

Cô chỉ cảm giác thân thể xụi lơ, không có lực nữa. Dừng xe ở bên đường, thân thể đã chống đỡ không nổi, nằm ở trên tay lái. Cô biết, mới vừa rồi người nọ là Dịch Tân. Cho dù, mới vừa dưới loại tình huống đó, tất cả năng lượng cô đều dùng tới ổn định sườn xe, đã sớm không có sinh mạng dư thừa đi chú ý chạm mặt người lái tới là ai. Nhưng đối phương cùng với cô lướt qua nhau một nháy mắt kia, lại mang theo hủy diệt dụ dỗ, cô cảm thấy. Sẽ không sai, đó là Dịch Tân! Anh tới. Cũng may, anh đến rồi! Cũng là bởi vì biết, chỉ là bởi vì anh tới, cô mới dám sợ, mới dám đậu ở chỗ này, cả người không hề phòng vệ gục trên tay lái. Cho dù, sau lưng lại có tiếng động cơ bén nhọn truyền đến.

Cô thậm chí nghĩ không bao giờ nữa ngừng đầu, không nhìn kính chiếu hậu. Có lẽ, cô thật sự là bị anh làm hư rồi, không hề nguyên tắc mà tin, anh đang nơi này, cô cũng sẽ không bị thương. Xe phía sau đột nhiên dừng lại, cô nằm ở trên tay lái, tinh tường nghe được bước chân đi xuống xe, một đường gấp gáp, hướng phía cô. Cửa xe bị người dùng lực mở ra, cô thậm chí còn chưa kịp quay đầu, liền chỉ cảm thấy thân thể căng thẳng, đã bị ôm thật chặt vào ôm quen thuộc ấm áp trong ngực. Quanh mình, hơi thở của anh, mang theo vô tận an toàn cùng an lòng.

“Tân Hoàn, Tân Hoàn.”

Âm thanh của anh vẫn đang run rẩy, anh vội vàng cúi đầu kêu, nụ hôn rơi vào trên trán cô, mặt mày môi mềm mại lại lạnh lẽo, mang theo vội vàng không yên.

“Tân Hoàn, Tân Hoàn.”

Lại đến qua lại trở về, chỉ là đang gọi tên của cô. Hình như, anh cũng đã không có hơi sức nói ra lời thừa thãi. Cảm nhận anh vội vàng mang theo sợ hãi, cô rút cuộc mới tìm trở về chút sinh mạng, ngẩng đầu, nhìn anh; nước mắt, rút cuộc chảy ra.

Dịch Tân thấy thế, chỉ cảm thấy cả trái tim bỗng nhiên buộc chặt, chặt đến phát đau. Ôm cánh tay của cô cơ hồ đem cô khảm vào thân thể của mình, lại vẫn là không đủ. Anh vội vàng cúi đầu, hôn lông mày cô, mắt của cô, nước mắt cô. Lại thật thấp giọng dụ dỗ cô, “Ngoan, đừng khóc, không phải sợ, anh ở nơi này.”

Cô lúc này, mới rút cuộc hướng về phía anh, nức nức nở nở khóc ra tiếng, khóc thê thảm, mặt đầy nước mắt, không thấy một chút hình tượng, “Dịch Tân, em thật là sợ! Em thật sự rất sợ, em không biết em làm thế nào sống tới đây.”

Dịch Tân nghe, chỉ cảm thấy cả trái tim trong nháy mắt liền biến thành từng mảnh từng mảnh. Anh chưa bao giờ biết sợ người, chỉ là lúc này, lại vì cô khóc thảm nói trong sợ hãi toàn thân căng lên. Chỉ có lại đem cô vòng càng chặt hơn, để cho thân thể cô dán lên anh, dùng thân thể của mình đi cảm thụ huyết mạch ấm áp có lực nhảy lên.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, sẽ không xảy ra nữa, anh bảo đảm, bảo đảm.”

Anh nói xong, lại cấp thiết cúi thấp đầu, hôn môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Tam Đại Gia Tộc

Môi của cô, sớm bị chính mình cắn, lúc này, đầu lưỡi anh liếm qua, một dòng máu tanh nồng đậm chảy ra. Đáy lòng, một cổ ngoan ý mang theo tức giận. Động tác trên môi cũng là cẩn thận dịu dàng đến cực hạn, tí ni liếm láp môi người trong ngực, đem máu tanh trên môi cô toàn bộ hút hết, lại mang theo thương tiếc cùng với cô triền miên.* Cả người cô, lúc này mới rút cuộc vì anh dịu dàng mà dần dần khôi phục tâm tình. Ngẩng đầu, nhìn trong mắt của anh mang theo yếu ớt, "Tang Nhuế, Tang Nhuế, chúng ta nhanh lên một chút trở về cứu cô ấy..."

"Ngoan, đừng sợ, Nguyên Thâm lập tức đến. Tang Nhuế không có việc gì, tin anh, có được hay không?" Anh bên tai cô thật thấp giọng nói, mang theo dịu dàng, cơ hồ chưa bao giờ như vậy, giống như là đã đem cô nâng lên, chắc chắn cả đời cẩn thận trân quý.

Cô nhìn anh, trên lông mi mơ hồ run rẩy đầy nước mắt, rút cuộc, xác nhận trong mắt anh chắc chắn xong, mới nhẹ nhàng gạt đầu một cái. Dịch Tân cúi cô xuống xe, lại đem cô ôm đến trong xe của mình, nhìn thấy mắt cá chân của cô sưng lên thật cao thì trong mắt lóe qua tia ngoan tuyệt sắc bén.

Nguyên Thâm động tác cực nhanh, không lâu sau liền dẫn theo người đến cùng bọn họ họp lại, đồng thời đến, còn có Phong Dương mang một thân lệ khí. Phong Dương lúc này mắt đã phát hồng, cả người cả người sát khí dày cộm nặng nề, Tân Hoàn thậm chí có thể nhìn thấy quả đấm nắm thật chặt của hắn, tay nổi gân xanh.

Dịch Tân vốn là muốn cho Nguyên Thâm đưa Tân Hoàn trở về trước, chính anh cùng Phong Dương dẫn người tới đem Tang Nhuế cứu ra. Tân Hoàn lại lôi kéo tay của anh, đối với anh lắc đầu, trong mắt mang theo cầu xin, "Để cho em tự mình đi cứu cô ấy, có được không? Lúc em rời đi liền thề, nhất định em sẽ ở trong thời gian ngắn nhất trở về cứu cô ấy."

Dịch Tân trong mắt có chút đau lòng thoáng qua, đã đưa tay ôm chặt cô, ở bên tai cô nói thật nhỏ, "Được, anh để cho em tự mình cứu cô ấy." Chỉ cần là em muốn, anh đều cho.

Dịch Tân chính là Dịch Tân, mang theo sự quyết đoán, đến Phụng gia,

không có một tia do dự, trực tiếp liền lệnh người xông vào mà vào. Không biết là người của Phụng gia thấy người tới là Dịch Tân khiếp đảm, còn là Dịch gia quả thật cứ như vậy không thể đỡ, hai bên thậm chí không có giao phong kịch liệt, người Phụng gia cũng đã liên tục bại lui, Dịch Tân lúc này mới đem Tân Hoàn, ôm ra. sải bước vào Phụng gia. Khí thế kia, rất có tướng lãnh đất chinh phục lại ngoan nghệ.

Tân Hoàn được Dịch Tân ôm vào trong ngực, hồi tưởng trước đây không lâu, cũng ở nơi như vậy, trong lòng cô có phần lo lắng đề phòng, nom nớp lo sợ, lúc này sợ hãi liền cứ như vậy rõ nét vừa vội vàng mà hướng cô ép trở lại. Cô không nhịn được, đem chính mình hướng trong ngực anh dựa vào. Người đàn ông như cũ sải bước, ánh mắt bén nhọn nhìn về phía trước, chỉ là cánh tay ôm cô đem lấy cô hướng ngực mình thu chặt hơn.

Bọn họ một đường đã xâm nhập vào đại sảnh Phụng gia, Phụng Vũ cùng Mạc Tương Đằng nhìn thấy bọn họ thì trên mặt là đều là kinh hãi giật mình,

chỉ là lại đang nháy mắt sau đó đổi lại hung dữ cùng nguy hiểm. Nhất là Mạc Trương Đăng, ánh mắt của hắn hung hăng quét qua Tân Hoành, trong ngực Dịch Tân, hắn đại khái cũng không có nghĩ đến, hắn phải nhiều người như vậy đi ra ngoài bắt Tân Hoành, cô lại vẫn có thể ở dưới tình huống như vậy chạy đi, thành công tìm được Dịch Tân. Đối với lệnh truy kích người của cô mà nói, không thể bảo là không thất bại, không thể bảo là bị bại không thảm. Hơn nữa trước cô đối mặt với Mạc Phương hai người trên... Mạc Trương Đăng cùng Phương vũ đang cùng Tân Hoành giao chiến ở bên trong, có thể nói là đến đây, bại hoàn toàn.

Trông mắt híp lại, Mạc Trương Đăng thay đổi đưa mắt rơi vào Dịch Tân, cười lạnh, "Tân thiếu, ngươi định làm cái gì, như vậy là có ý gì hả?"

Dịch Tân cười khê. Lại lần nữa nhìn Tân Hoành, Dịch Tân bên môi cười nhạt, xinh đẹp lại tàn nhẫn, "Mạng của Ngươi và Phương Vũ, liền đủ để ta nghịch hả hê. Mạc thiếu gia, ngươi nói, phải làm sao cho phải đây?"

Tuyên chiến trắng trợn không hề trở ngại như thế, một câu nói, liền đem hai đại gia tộc hung hăng đẩy tới đối lập cao nhất, trong phút chốc, gió lửa tràn ngập. Trong nháy mắt Mạc Trương Đăng ngăn ra, rất rõ ràng, hắn nằm mơ cũng không có nghĩ đến, Dịch Tân thế nhưng lại như vậy không chút kiêng kỵ như vậy, tùy tiện đối với hắn tuyên chiến như vậy. Cho dù, Mạc gia cùng Dịch gia nhiều năm trước tới nay, quan hệ vẫn khắn khít cùng cẩn thận, nhưng là, cũng không ai có can đảm đó, dám trắng trợn tuyên chiến. Bởi vì, cũng không có ai nắm chắc bảo đảm trận chiến này cái chết không phải là mình. Đạo lý này, Mạc Trương Đăng cho là, Dịch Tân không phải không biết. Lướt mắt liếc qua người phụ nữ trong ngực Dịch Tân, trong mắt Mạc Trương Đăng lại nhất thời sinh phong lưu, trên choker, "Chẳng lẽ là, nếu nói giận đỏ cả mặt vì hồng nhan? Cũng tốt, ta và ngươi đánh một trận, nếu như ngươi chết trước rồi, ta cũng vừa lúc có thể tận đưa người phụ nữ của ngươi tiếp thu. Hơn nữa ta bây giờ nhìn người trong ngực ngươi kia, lòng cũng đã ngứa ngứa rồi."

"Vậy không bằng ta liền móc tìm ngươi ra ngoài tốt lắm." Một tiếng tà tứ, mặc dù như cũ lười biếng, Tân Hoành cũng đã cảm giác được một cách rõ ràng Dịch Tân chơi liêu. Hơn nữa, khi Mạc Trương Đăng mạng theo lỗ mũi nhìn cô cái kia một cái. Mạc Trương Đăng lại giống như chưa tỉnh, cười đến phong lưu, ánh mắt mập mờ rơi vào trên người Dịch Tân, "Ta vốn là trong lòng mời ngươi là anh, cho nên liền khi ngươi hỏi ta muốn Nghe Tranh một thân phong tình mỹ nhân thì ta cũng không nói hai lời sẽ để cho ngươi. Lúc này, cái người này làm anh trai rồi lại không biết yêu mến em trai? Cũng chỉ là một người phụ nữ, làm em trai cũng chịu rồi, cái người này làm anh trai vẫn còn keo kiệt như vậy?"

Tân Hoành nghe, trong bỗng nhiên nhất trọng. Có cái gì, lập tức theo từ trong đáy lòng tàn ra ngoài, đem trọn trái tim cô vừa trầm vừa đau.

Nghe Tranh.

Có chút cứng đờ nghiêng đầu nhìn gò má người bên cạnh, thế nhưng anh lại đột nhiên đổi mặt tầm mắt của cô. Chỉ là nhìn cô, lại có thể thần nhiên như chẳng có cái gì, hướng về phía cô cười khê. Cô vốn là do anh ôm tựa vào trong ngực anh, lúc này, anh chỉ nhẹ nhàng đem cô giao cho Nguyên Thâm sau lưng. Còn đang nghi hoặc, chỉ nghe phòng ngoài một hồi la hét ầm ĩ, âm thanh hơi hỗn loạn chém giết. Tân Hoành vội dè xuống tâm tình chốc lát lại không khỏi quay đầu lại, chỉ thấy Phong Dương hai mắt đỏ hồng, trong ngực ôm Tang Nhuế xụi lơ, một đường mạng theo sát khí cuốn lấy mà đi qua. Tang Nhuế tóc lúc này hoàn toàn xốc xếch, cô bị Phong Dương ôm thật, chặt dè ở trong ngực, Tân Hoành, không thấy rõ mặt cô, chỉ là, trên người của Tang Nhuế, phi đắp áo khoác của Phong Dương.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Tam Đại Gia Tộc (9)

Tân Hoành nhất thời trong tim vừa loạn vừa hoảng hốt, hận không được lập tức xông tới xem. Chỉ là dưới chân lại nặng nề như treo ngàn cân, lại liền đứng ngay tại chỗ, cử động cũng không được, chỉ có thể thẳng tắp nhìn người suy nhược trong ngực Phong Dương, mắt chưa sót. Cô... Chậm sao? Nếu như đứng là vẫn không còn kịp nữa, như vậy cô đánh cược mạng chạy trốn là vì cái gì? * Lúc bọn họ gặp lại ở Phương gia, liền chia làm hai lối, Dịch Tân dẫn theo cô đi vào thẳng đại sảnh, nhắm thẳng vào hai người Mạc Phương; mà Phong Dương, còn lại là dẫn theo càng nhiều người một đường hướng kho hàng đi, cứu Tang Nhuế. Lúc này, vốn là trong kho hàng mấy người kia bị thất bại, mới để cho Phong Dương cứu người đi. Chỉ là, lại giống như là sợ phiền phức lại bị trách phạt, đều mang thương tích một đường miễn cưỡng đuổi tới đại sảnh.

Lúc này, liền ở sau lưng Phong Dương, đường hoàng cùng người Dịch gia động thủ. Trong lúc nhất thời, trong đại sảnh, đều là tiếng chém giết cùng la hét ầm ĩ. Chỉ là, rất rõ ràng, thế cục đã sớm thiên về một bên. Thấy Mạc Trương Đăng, trong mắt nhất thời bởi vì bị thua mà sinh hung ác, âm thanh thấp đủ khiến người, ngón tay chỉ Dịch Tân, cắn răng nghiêng lợi, "Ngươi đây là ý tứ gì?"

"Không nên gấp, ta lập tức để cho ngươi biết ta là có ý gì!" Dịch Tân lạnh giọng chưa dứt, sau lưng, người của Phương gia đã toàn bộ bị khống chế. Đại cục, một cái chớp mắt liền xác định. Dịch Tân liếc qua sau lưng- Phong Dương cùng Tang Nhuế trong ngực hắn, mắt híp lại, con mắt sắc lạnh lèo. Trong nháy mắt, tay phải gọn gàng vừa nhấc. Mọi người chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, thậm chí còn không thấy rõ động tác trên tay của Dịch Tân, liền chỉ nghe bên trong đại sảnh liền tiếp ba tiếng sấm vang lên.

"Pằng, Pằng, Pằng."

Toàn bộ rơi vào trên người

Phương Vũ. Phát súng đầu tiên, ở trên ngực trái, hình như ở gần trái tim. Chỉ là nhìn kết quả, giống như lại cách tim còn có chút hơi cự ly. Không chí tử.

Phát súng thứ hai, ngay giữa một đầu gối hần, lúc này, cả người Phuong Vũ liền lập tức hướng Dịch Tân mà quỳ trên mặt đất. Trong mắt đau đớn, thù hận lại mang biểu hiện không thể tin. Không tin, Phuong Vũ không tin, hần thậm chí ngay cả Dịch Tân ra sao lúc ra tay đều nhìn không rõ. Chỉ là, thời gian quỳ xuống đất không lâu, bộ ngực hần đau đớn đã sớm làm cho hần chống đỡ không nổi, lúc này, cả người liền hung hăng hướng về sau ngã xuống trên đất. Ngửa mặt, trên mặt đất đau đớn co quắp. Bên người Phuong Vũ, chính là Mạc Tương Đằng.

Mạc Tương Đằng phản ứng cũng là cực nhanh, tiếng súng thứ nhất vang lên, đã lấy ra súng lục, liền muốn hướng Dịch Tân mà bắn, chỉ là động tác của hần còn chưa đủ nhanh, ít nhất, không nhanh bằng Nguyên Thâm. Không có ai thấy Nguyên Thâm như thế nào từ sau lưng Dịch Tân đến đứng cách 3 mét bên Mạc Tương Đằng, nhưng Mạc Tương Đằng chỉ là mới vừa lấy súng lục ra, thậm chí còn không kịp nhắm ngay. Nguyên Thâm cũng đã đem hòng súng lạnh lẽo nguôi lạnh nhắm ngay đầu Mạc Tương Đằng. Dịch Tân bên môi cười lạnh tàn nhẫn lại đẹp đẽ nhìn Mạc Tương Đằng, "Biết ta có ý tứ gì rồi."

"Người dám!" Mạc Tương Đằng cắn răng nghiêng lợi.

"Người nên biết, thế giới của chúng ta cũng sớm đã không có gì có dám hay không rồi, tất cả, chỉ là ở có thể hay không thể." Dịch Tân giễu cợt, ánh mắt mang theo tà khí rơi vào người Mạc Tương Đằng, "Chỉ trách, người có dám lược khiêu chiến ta, rồi lại không biết phải làm sao cho tốt vận toàn phòng bị. Hiện tại a, chỉ bằng người mang tới mấy người kia? Liền mạng của người cũng không gánh nổi! Là ai mượn người cầu đảm kia, dám can đảm đứng đến ta người của!"

Dịch Tân sóng nước chẳng xao động âm thanh trong lại chân chân thật thật lộ ra nụ cười rét lạnh, tiếng nói vừa dứt, một tiếng súng vang lên.

"Pằng."

"Cạch."

Một một tiếng, liên tiếp mà vang lên. Tiếng thứ nhất, là súng trên tay Dịch Tân nhắm ngay Mạc Tương Đằng đứng thẳng bất động ở dưới xương sườn tay phải. Cái tay kia vốn là muốn rút súng ra ngoài nhắm thẳng vào Dịch Tân, chỉ là trên đầu bị hòng súng lạnh lẽo khác nhanh hơn chống lại, cái tay kia liền duy trì tư thế rút súng ra, cứng ở dưới sườn phải. Lúc này, Dịch Tân thương pháp vô cùng chính xác, đạn chính xác không có làm đưa vào cổ tay phải Mạc Tương Đằng.

Trên cổ tay Mạc Tương Đằng đau nhức, trên tay buông lỏng, súng trong tay "cạch" một tiếng liền rơi xuống trên sàn nhà đá cẩm thạch, vừa tròn rơi liền xa. Chỉ là một tiếng súng vang lên, Dịch Tân liền triệt để khiến Mạc Tương Đằng khiếp sợ. Khiến Mạc Tương Đằng biết, tính mạng của hần, chỉ cần Dịch Tân nguyên ý, lập tức liền có thể lấy. Ai cũng không ngăn được, Dịch Tân không sợ ai. Tâm, nặng nề trầm xuống, ánh mắt Mạc Tương Đằng mang theo thù hận hung ác nhìn chòng chọc Dịch Tân, tay không bị thương nắm thành quyền, "Người lợi hại! Dịch Tân, người điên rồi! Hôm nay rơi vào trên tay người, người có giỏi liền đập chết ta! Có gan người liền quang minh chính đại hướng Mạc gia tuyên chiến thử một chút, nhìn cuối cùng bị diệt đến cuối là ai!"

Giờ phút này mắt thấy đại thế đã qua Mạc Tương Đằng ngược lại đang chơi liêu, hướng về phía Dịch Tân, một hồi khiêu chiến điên cuồng hét lên, khí thế kia, còn hơi không sợ ai. Chỉ là, trả lời hần, là một tiếng súng vang lên, "Pằng."

Phát súng kia, không phải Dịch Tân bắn.

Là Tang Nhuế. Nhắm thẳng vào vai trái Mạc Tương Đằng. Tang Nhuế vốn là do Phong Dương ôm, lúc này đã gãy giữa đến trên mặt đất. Mặt của cô lúc này đã sưng thành máu ứ động, khoe môi thậm chí có máu. Tóc tai rối bời, một thân nhếch nhác. Chỉ là tư thái bắn súng, lại làm cho người ở chỗ này trong lòng cũng không nhịn được rét lạnh. Tay phải Mạc Tương Đằng vốn đã bị thương, lúc này chỉ có thể dùng tay trái thật chặt che vai trái, chỉ là, máu tươi đã không thể không được, từ giữa hai kẽ tay của hần chảy ra. Nhưng vẫn miễn cưỡng chống thân thể, đứng thẳng, cho dù, đứng nhưng mà cũng chỉ là đứng ở dưới hòng súng Nguyên Thâm.

Tang Nhuế hướng về phía hần, cười lạnh, "Dịch gia có hay không sẽ đối Mạc gia tuyên chiến, chẳng quan hệ tới ta, hôm nay, ta Tang Nhuế một người sẽ phải mạng chó của người!"

Tan Nhuế lúc nói chuyện, trong mắt, còn có loại... Ngọc đá cùng vỡ quyết tuyệt. Trong lòng Tân Hoành cả kinh, đau xót. Chưa kịp suy nghĩ, đã kéo chân bị thương, vội vàng hướng Tang Nhuế bên cạnh đi, "Tang Nhuế...."

Chỉ là, khi đến gần bên người cô, Tang Nhuế lại đem cô hung hăng đẩy. Tân Hoành vốn là giữa mắt cá chân đau đến kịch liệt, cũng chỉ là mạnh chống giữ thân thể đi tới bên người cô, lúc này Tang Nhuế dùng lực đẩy, cô liền không hề chống đỡ được, thẳng tắp bật về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 119: Sẽ Bị Thương, Sẽ Cự Tuyệt (1)

Edit: Ori kun

Bị đung đất đầu đón cũng không xảy ra, thân thể rơi vào vòng ôm quen thuộc trong ngực. Chỉ là, tâm cũng rất thương. Tang Nhuế thậm chí mắt không nhìn thẳng cô, chỉ ném gò má lạnh tuyết cho cô. Tân Hoành ngơ ngác nhìn, chỉ cảm thấy trong mắt hơi nước dần dần lên, cả người Tang Nhuế trong tầm mắt liền bắt đầu mơ hồ.

Trong không khí, lại càng thêm căng thẳng* Vốn là, là hai nhà Mạc Phuong cùng Dịch gia giảng co. Hiện tại, Dịch Tân một thân lạnh lẽo, đối mặt với sự dứt khoát của Tang Nhuế. Trong không khí căng thẳng, ngưng trệ bức người.

"Ha ha ha."

Trong phòng, lại có giọng cười nhạo, Mạc Trương Đăng nhìn Tân Hoành, cười đến giả dối lại giễu cợt, "Du tiểu thư, không, Dịch thiếu phu nhân, uống cho ta còn tưởng rằng cô sự can đảm hơn người, cô từ trong tay của ta chạy trốn, lúc nói dối có thể nói là can đảm lại cần trọng. Chỉ là lúc này, lại dám làm không dám chịu rồi hả? Một mình cô chạy trốn đem nha đầu Tang Gia kia vứt bỏ rất dứt khoát, lúc này vẫn còn muốn trở về làm bộ làm tịch, cũng không ghét bỏ lòng người?"

Mạc Trương Đăng một phen Lửa Đỏ Thêm Dầu, nói xong nhất thời trong tim Tân Hoành vừa khổ vừa đau, phản ứng khó khăn, lại nghe được một tiếng sủng vang lên, tâm, bỗng nhiên nặng nề giật mình. Một tiếng sủng kia, gần ở bên tai.

"Đừng!"

Cô theo bản năng hươ tay ra, tay cũng đang ở trong không khí, bị một

bàn tay ấm áp thật chặt bao lấy.

"Đừng sợ, đây là em nằm mơ, anh ở đây." Bên tai, là âm thanh đàn ông khàn khàn lại thương tiếc, thân thể đã bị người khác ôm lấy, lọt vào trong vòng ôm an toàn quen thuộc, cái trán, mặt, liền tiếp rơi xuống những nụ hôn, xen lẫn dịu dàng dịu dỏ, "Ngoan, không có việc gì, không sao."

Lúc này Tân Hoành mới ở trong ngực người đàn ông chậm rãi mở mắt ra, thấy trong phòng, một chiếc chao đèn bằng vải lụa mờ mờ, lúc này cũng còn là buổi tối.

"Dịch Tân, làm thế nào Tang Nhuế sẽ không tha thứ cho em?" Cô vô dụng nhìn anh, ở trong lòng anh tuyệt vọng lắc đầu, "Anh không nhìn thấy cô ấy lúc hướng về phía Mạc Trương Đăng nổ sủng ánh mắt tuyệt vọng như vậy, quyết tuyệt như vậy, lại khổ sở như vậy, em liền hiểu rõ cô ấy thật hận, cô ấy hận Phuong Vũ, hận Mạc Trương Đăng, cô ấy cũng hận... em!"

Sự việc qua đi đã hơn một tuần lễ rồi, nhưng Tang Nhuế lúc ấy hướng về phía Mạc Trương Đăng nổ sủng, ánh mắt lại như khắc vào trong đầu Tân Hoành, chỉ cần vừa nhắm mắt, là có thể nhìn thấy. Hằng đêm trong mơ, tất cả đều là những suy nghĩ khổ sở, ý muốn ngọc đá cùng vỡ.

Phát sủng kia, đúng là bản Mạc Trương Đăng, nhưng Tân Hoành có cảm giác, phát sủng kia đồng thời cũng nhắm ngay Tang Nhuế và cô.

"Dịch Tân, em không nên bỏ cô ấy chạy 1 mình..."

"Nói vậy!" Vốn là người đàn ông dịu dàng ôm cô trong nháy mắt liền lạnh lùng, lạnh đến gần như tàn nhẫn, trách cứ, "Nếu như không có em trì hoãn thời gian, không có em đòi đi lực chú ý, em và cô ấy đều sẽ chết!"

Dịch Tân nói tới chỗ này, âm thanh lại vừa lạnh vừa ngoan, chỉ là chỉ có chính anh biết, lúc này trái tim của anh có bao nhiêu yếu ớt, thậm chí yếu ớt liên tục vượt qua mọi chấn động cũng đã vô lực. Chỉ cần vừa nghĩ tới... Vừa nghĩ tới nếu như cô không có chạy trốn, vừa nghĩ tới cô có thể sẽ bị thương, anh cũng cảm giác tâm như là bị người cầm răng cưa ở hung hăng mài một lần lại một lần, đau đến máu thịt be bét, lại muốn sống không được, muốn chết không xong. Vội vàng đem cô hướng thân thể của mình vòng càng gần, nụ hôn, lần nữa rơi vào trên mặt của cô. Lại một đường tìm được môi của cô, gần như hít hoảng ngậm, nuốt. Cuốn lấy lưỡi của cô, cùng với cô triển miên.

"Em không có sai, là em cứu cô ấy."

Một bên anh vội vàng hôn cô, vừa hàm hàm hồ hồ khuyên cô an lòng, "Không có em, cô ấy đã chết."

"Thật may là, Tân Hoành, Tân Hoành, thật may là em chạy..."

Anh là nói với cô, nhưng cũng là nói với mình. Cô không biết, chuyện mặc dù đã qua, chỉ là lúc nào cũng hồi tưởng không bỏ được cũng không chỉ một mình cô, thậm chí còn có người đàn ông nhìn như sấm vang chớp giật, lạnh lùng cứng rắn như vậy, một người đàn ông thô bạo như vậy, cũng thường thường không nhìn được trong mắt lóe lên... Hình ảnh cô bị thương, thậm chí hình ảnh chịu nhục. Sau đó, tâm, liền co rút lại, ép cả người anh cơ hồ điên cuồng, điên cuồng đi ôm cô, hôn cô, yêu cô. Chỉ có dùng thân thể của mình đi cảm giác nhiệt độ của cô, tim của anh, mới có thể an ổn.

Anh điên cuồng vừa nóng bỏng hôn cô, cô khẽ hí mắt, có chút hoảng hốt chịu đựng. Ngón tay đẩy ra sợi tơ quần ngủ bên hông của cô, bàn tay dán thân thể của cô tỉ mỉ vuốt ve, ở trên da thịt của cô dao động, nghe được cô hơi rên rĩ. Anh cúi đầu, lại đem thanh âm ngậm nga toàn bộ nuốt vào trong miệng. Động tác trên tay đi xuống, đã đi tới chỗ kín của cô. Cách lóp vại tinh tế, vuốt ve qua lại, hài lòng cảm giác thân thể của cô khẽ phát run, đầu ngón tay đã dính vào ướt át ấm áp. Anh nhẹ nhàng cười một tiếng, đưa tay kéo xuống quần cô. Tay lại bỗng nhiên bị gấp gao kẹp ở giữa hai chân cô, thân thể của cô run rẩy kinh người. Trong lòng anh hung hăng trầm xuống, giơ mắt quả thật thấy cô khẽ hoảng hốt rồi tại chân chân thật thật khước từ ánh mắt của anh. Cô hướng về phía anh, cẩn thận gần như cầu xin lắc đầu.

Đau lòng, nhất thời tột đỉnh.

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn qua trán của cô, “Được, không làm.” Chịu đựng thân thể nóng rực cơ hồ nổ tung bành trướng, chỉ một tay ôm cô, một cái tay khác đem quần cô kéo về, lại đem quần cô mặc lại cẩn thận. Đem cô lần nữa kéo vào trong ngực, vuốt ve mặt cô, “Ngoan, ngủ đi, anh ôm em.”

Cả người Tân Hoành ở trong lòng anh không có phản ứng, chỉ là chậm rãi đem mắt nhắm lại. Không lâu sau, cô liền ở trong lòng anh an tâm ngủ. Để lại anh hạ thân nóng rực cứng rắn như cũ, khô sở, nhưng cố nhịn xuống. Cúi đầu, lần nữa cẩn thận ở trên môi của cô trần trọc một phen, lúc này mới xuống giường, hướng phòng tắm đi. Mở ra nước lạnh, trực tiếp hướng trên người mình xả, bị cô khơi hỏa.

Cô cự tuyệt anh.

Trong quá khứ, Tân Hoành chưa từng cự tuyệt Dịch Tân.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Sẽ Bị Thương, Sẽ Cự Tuyệt (2)

Edit: Ori kun

Trong quá khứ, Tân Hoành chưa từng cự tuyệt Dịch Tân.

Lúc ban đầu, hôn nhân cùng với anh, cô vẫn luôn làm tròn bổn phận đối với anh. Anh cầu hoan, cô luôn đáp ứng. Chỉ là anh bắt mãi, anh buộc cô hướng cô thẳng thắn, cuối cùng cùng với tâm ý của cô, sau đó, cô cùng anh vui mừng yêu đương, dĩ nhiên là ngàn tình vạn nguyện.* Chỉ là lúc này, mặc dù cô không có nói, nhưng anh biết, cô đem mình hoàn toàn giao cho anh, thế nhưng anh lại để cho cô bị thương. Trong lòng cô có thương tích, đối với anh, cô liền sẽ không thuyết phục được mình. Từ ngày đó về trước, cô cùng anh không còn có từng có một bước cuối cùng (k hiu > ____ <)

Lúc này trong lòng cô tâm tình phức tạp, bởi vì Phương gia, bởi vì Tang Nhuế. Anh ôm cô hôn thì cô sẽ hướng trong ngực anh dựa vào. Nhìn anh cho ra, cô đối với anh, trong lòng cũng là khát vọng. Chỉ là mỗi lần đến tối, cô lại kịch liệt bài xích. Anh không phải là không thể dùng sức mạnh được, chỉ cần anh nhẹ nhàng chút thủ đoạn, cô nhất định sẽ mềm nhũn ở phía dưới mặc anh, ta cần ta cứ lấy.

Nhưng, anh như cũ không có, anh không bỏ được. Không bỏ được thấy trong ánh mắt cô có một chút xiu lo lắng cùng giãy giụa. Anh biết, cô bị thương. Nghe tranh trở lại. Lấy phương thức chấn động như vậy xông vào tầm mắt cô.

Lúc này đã sắp đến cuối năm, mùa đông rồi, hệ thống cung cấp nước lạnh lỗi thấu xương, xối trên người anh, thế nhưng anh lại bất động như cũ. Bên môi, là nụ cười tự giễu. Tân Hoành, cô... Lúc ấy thấy bộ trang sức ngọc lục bảo đồ kia thì phải là loại cảm giác này thôi—— bị nước lạnh leo thấu xương hắt xuống đầu.

Lạnh thấu xương.

Cô lúc ấy đối với anh chắc phải là vừa oán vừa hận, chỉ là cô liền oán hận cũng không kịp, liền lại bị người bắt đi. Mất thấy Tang Nhuế vì cô bị thương, cô kinh hoảng. Cứu Tử Nhất Sinh liều mạng bảo vệ mình cùng Tang

Nhuế.

Trong lúc cô lo lắng sợ hãi, anh ở đâu?

Anh và Nghe Tranh ở chung một chỗ hào hứng đi lấy đồ trang sức vốn thuộc về cô. Chuyện của Tang Nhuế, để cho trong lòng cô bi khổ (bi thương, khổ sở), thậm chí làm cô không có thời gian nhớ đến việc của anh. Không có thời gian, cũng không phải là quên, chỉ là qua loa xác định nhận thức của mình, sau đó đem quyết định nhớ để trong đáy lòng, mỗi lần anh muốn đối với cô làm chuyện thân mật, trong lòng cô nhận thức liền ép cô kịch liệt bài xích anh.

Cho đến khi nóng rực trên người rút đi, anh mới đem nước lạnh trên người lau đi, đi ra phòng tắm, cẩn thận trở lại bên người cô.

Cô ngủ thiếp đi, chỉ là chân mày trong giấc mộng như cũ rồi rậm nhẵn lại. Thân thể của mình lạnh lẽo, anh cẩn thận không đi ôm cô, chỉ cúi đầu nhẹ nhàng hôn mặt cô, “Thật xin lỗi, anh lại để cho em khổ sở.”

Giống như là môi của anh lạnh đến cô, cả người cô dưới môi anh bỗng nhiên co rụt lại. Thân thể không tự chủ được cách xa anh hơn. Trong mắt anh đau xót, lại cũng chỉ là bất đắc dĩ.

Ngày thứ hai, lúc Tân Hoành tỉnh táo vẫn nhắm hai mắt như cũ, chỉ là vẫn có thể cảm thấy ánh sáng thật mỏng, cả người chỉ cảm thấy trên mắt đau xót, theo bản năng thì càng hướng trong chăn co lại. Không nghĩ muốn giương, không muốn đối mặt.

“Đã tỉnh rồi hả?”

Bên tai, lại đột nhiên có âm thanh đàn ông, mang theo dịu dàng và khó có được kiên nhẫn. Cô lập tức liền mở mắt ra, hướng bên cạnh nhìn, lại thấy vị trí bên cạnh, một người đàn ông tay nửa chống thân thể lên, trong mắt ẩn tình nhìn cô.

“Anh vẫn còn ở đây?” Cô theo bản năng mở miệng hỏi. Mấy ngày nay, anh giống như cũng rất bận, buổi sáng khi cô tỉnh lại, luôn là đã không thấy anh. Buổi tối cũng trở về tới muộn, chỉ là lúc này chính cô cũng rất mệt mỏi, liền không chờ anh, một mình ngủ. Anh nửa đêm trở lại, tắm rửa xong, liền lên trên giường ôm cô ngủ.

Trong mắt anh nhất thời hiện lên vẻ cứng nhắc, thoáng qua rồi biến mất, lại nhẹ giọng lên ngón tay thon dài, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của cô, “Ừ, chuyện cũng giải quyết gần xong rồi, hôm nay không ra khỏi nhà.”

Tân Hoành nghe, cảm giác ngón tay của anh ở trên mặt cô theo tiết tấu đều đặn, lại nhìn trong mắt anh hiện vẻ vừa lòng cùng triu mến, cả người trong chớp mắt lại sợ sệt, một hồi lâu mới nhẹ nhàng “Ừ.” một tiếng.

Anh cúi đầu, hôn môi của cô một cái, hôn lướt qua một phen, mới nhỏ giọng hỏi thăm, “Rời giường?”

Cô nghe, không nhịn được chân mày nhíu lại, rốt cuộc vẫn phải gật đầu một cái. Gần đây cô thường thường nghĩ, ngày trôi qua thì ra là có thể bình thản như vậy, mỗi một ngày đều đang lặp lại. Tựa như tái diễn trời sáng cùng trời tối, tựa như Tang Nhuế một thời gian dài mỗi ngày đều ở trong sân ngồi xuống thật là tốt, cuộc sống cứ sống nước chảy xao động như vậy. Nhưng làm sao lại lại đột nhiên có một đoạn thời gian kia, giống như là đột nhiên tránh thoát ra khỏi quỹ đạo, trở nên liêu lỉnh lại tà ác, không chút kiêng kỵ liền đem người trong cuộc sống đảo lộn? Một ngày kia, cũng chính là một đoạn thời gian cô ra cửa gần như vậy, tánh mạng của bọn họ liền giống bị một bàn tay tà ác hung hăng bóp một cái, bóp đến vặn vẹo biến hình.

Cô và Dịch Tân, cô và Tang Nhuế. Bây giờ mặc dù nhìn, giống như cuộc sống có vô tận vui vẻ, cái tay kia buông lỏng, tất cả lại trở về hình dáng ban đầu. Nhưng dù sao chuyện xảy ra, ở trong trí nhớ cô đã khắc sâu, sinh mạng làm sao có thể là cùng một dạng đơn giản như vậy đây?

Tựa như Tang Nhuế, hiện tại hơn phân nửa thời gian ngồi ở trong sân, Tân Hoành theo cô, gương mặt cô vẫn là lạnh lẽo. Trong quá khứ, Tang Nhuế chưa bao giờ đối với Tân Hoành như vậy. Hiện tại cô ở trước mặt Tang Nhuế, lại cơ hồ có lẽ đã đem một nụ cười cuối cùng của người kia cũng phá thành mảnh nhỏ.

Thậm chí còn sợ hãi gặp Tang Nhuế, sợ mình sẽ rốt cuộc nhìn không được mà cười. Chỉ là, nên đến thì sẽ đến. Dù sao cũng là cô có lỗi trước, cô luôn là bởi vì cảm xúc của chính mình liên lụy người vô tội, tất cả, nên chính cô đi đối mặt.

Bị Dịch Tân ôm xuống lầu, mới vừa tới cửa cầu thang, liền thấy Tang Nhuế, Phong Dương, Dịch lão đã ở trong đại sảnh.

Dịch lão lúc này đối với Tân Hoành thái độ đã sớm cải thiện thật lớn, nhìn thấy cô, còn hướng về phía cô hòa nhã cười một tiếng, Phong Dương cũng như thường ngày, đối với cô, cũng không có bao nhiêu biến chuyển. Chỉ là Tang Nhuế, thậm chí ngay cả ánh mắt đều không nguyện sẽ cùng cô chống lại.

Trong lòng Tân Hoành khổ sở, xuống lầu, trước mặt ba người, miễn cưỡng cười nói, “Ông ngoại, Phong Dương, Tang Nhuế.” Tang Nhuế hừ lạnh một tiếng, đầu nghiêng sang một bên. Tân Hoành lúng túng cười khổ, mỗi một ngày bắt đầu, trong lòng chính là loại đau chất này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 121: Sẽ Bị Thương, Sẽ Cự Tuyệt (3)

Edit: Ori kun

"Tang Nhuế, không cần cho cô mặt mũi cô lại không cần!"

Bên tai, người đàn ông âm trầm cảnh cáo, mang theo đè nén cực lớn, đã xác thật anh nổi giận.

Hừ lạnh một tiếng, Tang Nhuế giương môi phản bác, "Dịch tân, bây giờ là như thế nào? Lúc này lại nghĩ đến ở trước mặt cô ta giả bộ tình thánh rồi hả?"

Chỉ một trong nháy mắt, không khí giương cung bạt kiếm*

Dịch Tân cười lạnh, "Cô tốt nhất nhớ, nếu như không có cô ấy, cô liên tục đứng ở chỗ này cho cô ấy sắc mặt mạng cô cũng không có!"

"Anh!"

Tang Nhuế nghe một câu nói, nhất thời bị tức đến mặt nghẹn hồng, hung hăng nhìn chằm chằm Dịch Tân, hồi lâu, lại đột nhiên cười một tiếng, bên môi cười tà ác, "Anh cũng tốt nhất nên nhớ, hai năm qua cô ta chỉ vì anh chịu hết uất ức, hôm nay còn tưởng rằng khổ tận cam lai rồi, kết quả, chủ nhân chính trở lại!"

Tang Nhuế một câu "Chủ nhân chính" là có thâm ý khác, nhìn chăm chăm trong mắt của Dịch Tân, khoái cảm bị phá hư. Dịch Tân mắt híp lại, thân hình vừa động, trong nháy mắt lướt qua Tân Hoành, tiến tới gần Tang Nhuế. Người ở đây chưa phản ứng kịp, liền nghe được tiếng ho khan đề nén của Tang Nhuế. Định thần nhìn lại, Dịch Tân đã đưa tay nắm cổ của Tang Nhuế, không có thủ hạ lưu tình, cũng chẳng nháy mắt, Tang Nhuế cả khuôn mặt đã đỏ bừng xung huyết, giãy giụa cũng rõ ràng vô lực.

"Dịch Tân, dừng tay!"

Phong Dương trước hết phản ứng kịp, lắc mình đã đến cạnh ang và Tang Nhuế, hướng trên tay Dịch Tân tấn công tới. Dịch Tân lướt mắt liếc qua, tay trái vừa đỡ, liền đem Phong Dương ép trở về. Nắm cổ tay phải của Tang Nhuế, không chút động nào.

Phong Dương giận dữ quỳnh lên, cả người liền xông tới, công kích trực tiếp Dịch Tân. Dịch Tân cười lạnh, chiêu thức trên tay bén nhọn, Phong Dương ngay cả đến gần thân thể anh cũng không có cơ hội. Mà Dịch Tân tay phải lại có thể vẫn vững vàng nắm được cổ của Tang Nhuế.

Tang Nhuế ở dưới tay anh, dần dần khép mắt.

"Dịch Tân, cháu làm phản sao!"

Một bên Dịch lão thấy thế, sắc mặt tái xanh, gậy trong tay thẳng hướng sàn nhà đá cẩm thạch gỗ xuống giận dữ.

Âm thanh của Dịch lão rót cuộc đem Tân Hoành từ một câu "Chủ nhân chính" kia gõ tỉnh, đợi thấy rõ tình huống trước mắt, trong lòng cả kinh, cuống quýt tiến lên nắm cánh tay phải của anh, "Dịch Tân, dừng tay, anh ở đây làm cái gì?"

Dịch Tân lúc này mới đem ánh mắt rơi vào trên mặt Tân Hoành, lại chỉ thấy lúc này sắc mặt cô trắng bệch, trên môi cũng vô cùng không phối hợp là màu đỏ tươi, liền biết cô nhất định là lại dùng răng gât gao cắn môi. Cô luôn là ở thời điểm uất ức hoặc sợ hãi hạ môi của mình, đó là thói quen của cô.

Trong lòng hung hăng đau xót. Như vậy lúc này, cô là uất ức hay là sợ hãi?

Thừa lúc Dịch Tân thất thần, Phong Dương liền nhân cơ hội. Phong Dương hung hăng cho một quyền rơi vào vai trái Dịch Tân, Dịch Tân thân thể bị bức phải sẽ phải lui về phía sau, chỉ là lúc này anh đứng bên phải là Tân Hoành.

Lúc này, anh động tác cực nhanh thu hồi tay phải, thay đổi một tay kéo Tân Hoành vào ngực mình, mang theo cô hơi lui mấy bước, lúc này mới giữ vững thân thể. Mà Phong Dương cuống quýt nhận lấy thân thể đã vô lực của Tang Nhuế, ôm cô lên, đặt vào trên ghế sa lon. Tang Nhuế lúc này rót cuộc hô hấp lại, chỉ lo ở trong ngực Phong Dương từng ngum từng ngum thở gấp, Trên mặt đầy máu hồng thắm lại chậm chạp không thể tản đi. Rất rõ ràng, Dịch Tân xuống tay rất hung ác.

Tân Hoành ở một bên nhìn, không nhìn được ảo não nhìn Dịch Tân. Dịch Tân trong lòng vốn cũng không thuận, chỉ là lại không thể làm gì Tân Hoành, lúc này cũng chỉ có thể lạnh lùng cảnh cáo Tang Nhuế, "Lần sau, nếu như còn dám nói lung tung, ai cũng không cứu được cô!"

Tang Nhuế lúc này toàn thân vô lực, không mở miệng được, chỉ có thể híp lại con mắt, tức giận nhìn chăm chăm Dịch Tân. Tân Hoành lại nhìn cười không được, cười đến có chút chật vật, "Nếu quả thật là nói lung tung, anh cần gì phải bị tác động lớn như vậy?"

Nói xong, chỉ cảm thấy người đàn ông ôm cô toàn thân cứng đờ. Không chỉ là người đàn ông ôm cô, ngay cả Phong Dương Tang Nhuế đối diện cũng không nhìn được cứng đờ, trong nháy mắt sắc mặt mang theo thâm trầm. Theo từ bọn hắn so với dũng khí ngoan cường, là khí tráng, luôn không biết thu mình lại. Vì vậy, trong lúc không đề ý, đem lưỡi dao lung tung đâm vào trên một người nhu nhược. Mà người nọ, thật vô tội!

"Ăn cơm!"

Quái tượng đầu rồng gỗ xuống sàn nhà đá cẩm thạch một cách hung ác, Dịch lão cuối cùng ra lệnh một tiếng, tự mình đã dẫn đầu xoay người hướng phòng ăn đi. Chỉ là từ bóng lưng cũng biết, bọn họ không chút nào đem ông người đứng đầu trong nhà để ở trong mắt, làm ông tức giận.

Tân Hoành bên môi cười tự giễu, liền tránh Dịch Tân ra. Thường ngày Dịch Tân cứng rắn như vậy, lúc này lại cũng dễ dàng để cho cô tránh đi.

Trong bữa ăn sáng, ai cũng không vui vẻ. Chỉ là Dịch lão vẫn còn ngồi trên ghế trên, lúc này, mọi người vẫn tương đối thu lại, cho dù nhìn nhau chán ghét, cũng chịu đựng, trên mặt bình tĩnh, không có người nào dám ném chiếc đĩa đi.

Sau bữa ăn sáng, Dịch Tân kéo tay Tân Hoành, muốn mang cô ra cửa, Tân Hoành lại rõ ràng không yên lòng, một cái tay khác chỉ hướng trong vườn hoa, "Em đi bồi Tang Nhuế trước."

Dịch Tân nghe được cô nói như vậy, trong bụng tức giận, lạnh lùng liếc qua đã hướng Tang Nhuế và Phong Dương ở vườn hoa, "Cô ấy không chết được." Lại nhìn Tân Hoành, dịu dàng nói, "Theo anh ra ngoài, anh dẫn em đi tới nơi này."

Tân Hoành nghe, sắc mặt rõ ràng mặt mày, có chút u oán nhìn anh, "Dịch Tân, em muốn khiến chuyện từng cái từng cái quá khứ, xóa đi được không? Các anh thích đến một nơi, em sợ em sẽ không chịu nổi."

"Cái gì gọi là em sẽ không chịu nổi?"

Dịch Tân tức giận, âm thanh bỗng nhiên lạnh lùng. Vốn là rất nhiều ngày tới vẫn bị chính mình hung hăng áp chế tâm tình như vậy, rốt cuộc ở cô hướng về

phía anh ánh mắt không chút nào tin tưởng trong không chút kiêng kỵ phun trào ra, trái tim kia bản tính hung mãnh thú trong phút chốc như bỏ trôi buộc. Cho dù là đối với cô, anh cũng khó duy trì không chút nào dịu dàng kiên nhẫn hơn nữa.

“Tân Hoàn, em có thể tin tưởng anh một chút hay không!” Âm thanh kia, rét căm căm cơ hồ là từ trong kẽ răng bắn ra.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Sẽ Bị Thương, Sẽ Cự Tuyệt (4)

"Tân Hoàn, em có thể tin tưởng anh một chút hay không!" Âm thanh kia, rét căm căm cơ hồ là từ trong kẽ răng bắn ra.

"Dịch tân, anh có phải cho là em không có tin vào anh hay không?" Tân Hoàn lúc này trong lòng rối cuộc cũng không thể bình tĩnh. Giương mắt, người đàn ông tuấn mỹ đến kinh ngạc trên mặt rõ ràng đang khắc chế tâm tình, gương mặt đó, dịu dàng lại thô bạo, luôn làm cho cô vừa yêu vừa giận, vừa vui lại thương, luôn là vừa hạnh phúc vừa khổ sở, thương thương Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên.*

Cô đối với anh, luôn có một loại tình cảm lo được lo mất. Nhưng cho dù là như vậy, cô cũng không do dự, anh muốn, thì cô cho. Một câu ôn nhu dịu dàng của anh, cô lập tức có thể đem tim của mình nâng đến trước mặt anh.

"Em sớm đã luân hãm, cho nên bất luận anh là thật lòng hay là dụ dỗ em, em đều ngu ngốc vui mừng như vậy, không ý thức đắm chìm trong trong thế giới của anh, cũng sớm đã quên mình, cho dù quên mình là đại biểu hủy diệt một tia tự bảo vệ mình cuối cùng, bất kỳ thương đau nào cũng có thể dễ dàng công kích em. Nhưng Dịch Tân, anh nói cho em biết, trong khi người của hấn cũng bởi vì em cố chấp mà bị thương thì anh có thể cho phép em hơi tỉnh táo một chút, thờ một cái, em không cầu anh cho em cơ hội chữa thương, chỉ là ít nhất cho em nhìn vết thương của người khác, để cho em đắc tội nghiệt không cần sâu như vậy."

"Cho nên, ngụ ý là, cùng Dịch Tân ở chung một chỗ, em nghiệp chương nặng nề? Là ý này sao?" Lời của anh, như từ kẽ răng rít ra ngoài, trầm thấp mắt tiếng, hướng về phía cô, chữ chữ bức bách.

Con mắt tình nghịch khóa cô thật chặt, nhìn cô hướng về phía sau, trong nháy mắt liền làm cho tâm cứng rắn cũng sinh thương, cô lại vẫn như cũ có thể bình tĩnh. Không nhìn được, cơ hồ cũng không chế không nổi trái tim kia nữa.

Không, Tân Hoàn, em không thể đối với anh như vậy!

Em có biết, em tùy ý đáp lại một chút, anh liền có thể đưa em cung chiều lên tận trời, nguyện ý đôi tay nâng Quá Sở có chỉ vì một tia cười vui của em. Nhưng em tuyệt đối không thể bài xích anh, oán hận anh, bởi vì, em hơi bài xích sẽ khiến anh lại không chế không được trái tim kia, không chế không được muốn tổn thương em, cho dù tổn thương em, đau là anh, anh cũng nhất định phải cùng em dây dưa. Giữa chúng ta, nhất định phải dựa vào phương thức dính liú khổ sở như vậy sao?

Anh nghĩ cứ như vậy dặt tay của em, bình tĩnh an hòa mà đi hết cuộc sống về sau. Mà em, vốn không phải là bình tĩnh an hòa sao?

Dịch Tân chăm chú nhìn trong mắt của cô mơ hồ đã sinh tơ máu đỏ, Tân Hoàn thấy rõ ràng, chỉ là lúc này, chính cô đã mệt mỏi từ lâu không có thời gian quan tâm nhiều. Trái tim vẫn bị hung hăng đè xuống, đối mặt với Tang Nhuê thì có một sự quyết tuyệt lại lạnh lẽo ép làm cô không thờ nổi; mà đối mặt Dịch Tân, lại có một cái tên trong lòng anh mềm mại nhất khắc sâu.

Nghê Tranh.

Tân Hoàn khẽ thở dài một cái, tránh ra ánh mắt Dịch Tân, "Bộ đồ trang sức kia, đã đưa cho em, tại sao còn phải lại phỏng chế ra một bộ giống nhau như đúc?"

Môi cô nhẹ nhàng cười, lại khổ sở chỉ cực, "Hay là nói, lúc ban đầu bộ kia đồ trang sức không phải là đưa cho em, chỉ là trời xui đất khiến rơi xuống chỗ ew, hiện tại... Chính chủ nhân trở lại, nên em trả cho cô ấy."

Rối cuộc, cô hướng tới anh nói ra những lời này. Giữa bọn họ, mặc dù cũng không có ai đề cập tới, nhưng là cô biết trong lòng anh rõ ràng cô nhìn thấy bộ kia đồ trang sức, nếu không, sẽ kịp thời liền chạy tới Phương gia, vừa lúc ở gần quân nguy kịch cứu cô. Mà anh cũng biết, cô biết anh rõ ràng. (ôi cái đoạn này edit toát mồ hôi mà vẫn không xuôi >_____)<

Trong lòng hai người cái gì cũng rõ ràng, chỉ là cũng không có ai nói. Cô cả ngày bận rộn vây quanh Tang Nhuê, thật ra thì cảm giác không phải là muốn chuyện này bỏ xuống, không nên nghĩ, chỉ vì nhớ tới trong lòng liền khó chịu.

So với khó chịu này, cô thậm chí càng muốn cả ngày hướng về phía Tang Nhuê lạnh lùng chỉ trích.

Dịch Tân khẽ mị con mắt, trong mắt đã chậm rãi ẩn gió táp mưa rào, trong lúc nhất thời, sóng ngầm mãnh liệt.

Cô đang hỏi anh, đang hỏi lòng của cô quan tâm đến vấn đề cuối cùng, cái vấn đề này đối với cô cùng anh đều vô cùng quan trọng, chỉ là, cô nghiêng đầu đi. -----cô không có nhìn anh!

Đó là một rõ ràng là tư thái trốn tránh, hoặc là nói, tư thái định tội.

Dịch Tân đời này, chơi chính là quyền lực, mạng người cùng tâm người.

Cô chỉ là một tư thái, một nháy mắt, là anh biết ý nghĩ trong lòng cô. Cô không tin anh, cô lại càng không nguyện ý cho anh một chút cơ hội giải thích! Ở trong lòng cô, đã sớm đem anh xử tội, liền cơ hội khiêu nại cũng không muốn cho anh! Có cái gì, ở ngực cời áp ra.

Đưa tay, cầm cầm cô, dùng lực chuyển ánh mắt sang anh, buộc cô nhìn thẳng anh.

Cô bị đau, chân mày bởi vì đau đón mà nhíu lại, bị buộc nhìn vào mắt của anh.

Trong mắt của anh gió nổi mây phun, cô nhìn phải là lòng dạ ác độc hung ác va chạm.

"Xem anh! Có lời gì, xem em nói với anh, hỏi anh, đem tất cả trong lòng đều nói ra cho anh, từng chữ từng câu cũng không cho giữ lại!"

Anh hung hăng cắn răng, trông mắt nguy hiểm mà hướng cô híp lại, mang theo tàn lệ.

Trong lòng cô bỗng nhiên đau xót, trong nháy mắt liền chết hết tâm chết hết thân. Tàn lệ, nguy hiểm, bức hiếp, vốn là, giữa bọn họ nên là như vậy đi, đây mới là mệnh giữa bọn họ định phương thức chung đụng. Mà qua đi một khoảng thời gian, cũng chỉ là thời gian để lại cho người một ảo giác tốt đẹp.

Cô chịu đựng đau đón, không nói gì. Chỉ là chậm rãi nhắm mắt lại, một giọt lệ, cứ như vậy rơi xuống trên mu bàn tay của anh, tay của anh nhất thời nặng nề run lên.

Cả người như bị cái gì hung hăng đập một kích, Dịch Tân đột nhiên vừa bình tĩnh, cuồng quát bùng cô ra, rồi lập tức muốn đưa tay đi ôm cô.

Chỉ là, thời gian có lúc chính là không đúng lúc như vậy, hay là chính là muốn nhìn một cuộc kịch hay.

Anh mới vừa vươn tay, âm thanh người làm liền truyền tới, "Lão gia, thiếu gia, Nghê tiểu thư tới."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Sẽ Bị Thương, Sẽ Cự Tuyệt (5)

Người làm nói, Nghê tranh. Sau đó, Tân Hoàn thấy Dịch Tân vốn là hướng tay của cô trong không khí nháy mắt cứng đờ. Có cái gì ở trong lòng hung hăng chà xát quét qua, mang ra khỏi huyết nhục, vết thương vỡ ra, có chút đau. Cô hung hăng nuốt xuống và cấp tốc dâng trào chua xót, xoay người, gọn gàng, đưa lưng về phía anh, rồi đi.*

Cô không muốn nhìn thấy anh, lấy tốc độ trốn tránh đi, nhanh như vậy, có lẽ có thể nói, không muốn thấy anh và cô ta ở chung một chỗ. Dịch Tân, Nghê Tranh. Cô thậm chí không muốn đem tên của hai người này ở cùng một chỗ. Nhưng có một số việc, cô không không chế được, không can thiệp được, chính cô thật ra là chỉ là đi nhằm vào mà thôi.

Làm, thật là trên thế giới này rất đa thương người. Làm, một chữ, lại thật sự chân thật thực phán định không thuộc về cô. Anh không thuộc về cô, thậm chí cuộc sống hiện nay, đều không thuộc về cô, tất cả, chỉ vì một chữ "Làm". Cô đi gấp, lại vẫn nghe rõ, anh đang phía sau cô, lời nói, cắn chặt vừa ngoan. "Mời cô ấy đi vào."

Nguyên tưởng rằng đã dựng lên lá chắn, nhưng vẫn là đang nghe lời này thì bước chân không tự chủ được cứng lại bất động. Cô lại cố tình nóng lòng, vì vậy, cả người liền hung hăng lao đảo hạ xuống, thiếu chút nữa ngã xuống. Nhếch nhác, cô biết. Còn là một dạng trốn mà rồi đi. Cô nghĩ, trước khi người phụ nữ kia bức cô rồi đi, tự mình rồi đi, coinhư là bảo lưu lại một chút tự ái buồn cười. Trên lầu, Dịch lão cười một tiếng "Tranh nha đầu", âm thanh đã nghe không rõ.

Trong vườn hoa, Tang Nhuế ngồi ở bàn nhỏ bên cạnh, thấy cô đi tới, có chút cười trào phúng. Tâm lần nữa bị người hung hăng bóp một cái, chỉ là lúc này, lại sinh chút an ủi hiệu quả. Bên này đau nhói rồi, từ Dịch Tân tới chưa chút ngược lại lại bị đè ép xuống. Tân Hoàn giấu cười một tiếng, đột nhiên sẽ hiểu tại sao phải có một cách nói, gọi lấy độc trị độc. Tang Nhuế lúc này đã không đuổi cô rồi, cô còn có thể tương đối dễ dàng ngồi ở bên người cô ấy. Phong Dương hôm nay giống như là có chuyện, lúc này thấy cô tới đây, chỉ vỗ vỗ vai Tang Nhuế, rồi hướng cô gật đầu một chút, liền rồi đi trước.

Tân Hoàn ngồi xuống, khẽ mỉm cười, cũng không nói lời nào, chỉ là cầm trà cụ trên bàn, vì Tang Nhuế lắc lắc ly trà. Họ bây giờ hình thức chung đụng liền còn sót lại như vậy. Tang Nhuế không muốn cùng cô nói nhiều, cho nên đại đa số thời điểm, Tân Hoàn cũng chỉ là hầu ở bên người cô, vì cô pha trà, vì cô học chút sách, hoặc là cùng với cô xem phim. Không hơn được, người này không thú vị, có thể làm, cũng chỉ còn dư lại những thứ này.

"Cô chừng nào thì, mới có thể không cần bày vẽ mặt như vậy? Cô cũng không phải là Thánh mẫu, vừa không có người nào quy định cô nên bỏ ra; chính cô bị chém giết rồi, cũng không có người nào có tư cách trách cô!"

Tân Hoàn tay trong không khí cứng đờ, cả người cả kinh, nhưng có chút không tin nghiêng đầu nhìn Tang Nhuế. Tang Nhuế vẫn như cũ một bộ lãnh lạnh nhạt, chỉ là nhìn cô, đứng là ở nói chuyện với cô. Mặc dù, trong giọng điệu kia có khinh thường rõ ràng, nhưng ít ra, cô nguyên ý chủ động nói chuyện với mình rồi. Tầm, trong nháy mắt liền nhẹ nhõm hơn phân nửa, cho dù ánh mắt khinh bỉ rơi vào trên người cô. Nhưng Tân Hoàn vẫn chưa nói chuyện, chỉ là quay đầu lại, lại tiếp tục động tác trên tay. Lúc này, tay phải cô cầm bình, bên trong là nước pha trà nóng bỏng, nghiêng, liền hướng trong ly trà đổ xuống. Cô lại đột nhiên động tay trái, dùng một ly khác bên cạnh ly trà, đem nước trong ly trà đổ ra ngoài. Động tác quá lớn, hai ly trà liền "Cạch" một tiếng, đều ở trên bàn lộn một vòng, nước vấy vào bàn. Mà nước nóng bỏng cũng xối trên tay trái trắng nõn của Tân Hoàn. Một bên người giúp việc thấy thế, cuống quýt tiến lên, "Ai nha, thiếu phu nhân, tay ngài này..."

Một người làm thấy tay trái cô bị phỏng đến đỏ bưng, không khỏi kêu lên, lại cuống quýt quay đầu lại, dặn dò người làm bên cạnh, "Nhanh, nhanh đi cầm khăn băng tới đây cho thiếu phu nhân."

"Không cần." Tân Hoàn nhàn nhạt ngăn cản, ánh mắt lại vẫn nhìn chăm chăm vào Tang Nhuế, "Đem thu thập một chút là tốt, trên tay không nghiêm trọng."

Người giúp việc do dự, một hồi lâu, mới khúm núm, "Vâng" Hai người người giúp việc liền chỉ nhanh chóng dọn dẹp trên bàn tàn tạ. Tang Nhuế liếc qua tay trái Tân Hoàn bị phỏng đỏ, mắt khẽ híp một cái.

Tân Hoàn cười một tiếng, "Nhìn thấy không?"

"Thật ra bình một nước một ly, thật tốt, tất cả ngay ngắn trật tự, anh ấy bỏ ra, cô ta lấy được. Tở lại cứ mạnh mẽ muốn chen vào, kết quả chính là như vậy, ai cũng không chiếm được, lập tức liền đem bình phá hư phải hoàn toàn, lưu lại một đồng bừa bãi."

Tân Hoàn nói rõ lạnh nhạt, đối với Tang Nhuế tư thái nói chuyện, trong suốt càng giống như là khai đạo cho cô, mà không phải đang tàn nhẫn đang nói buông tha, buông tha tâm niệm gì đó.

Tang Nhuế chăm chú nhìn Tân Hoàn, hồi lâu, cười lạnh, "Cô thật ác độc!"

Tân Hoàn không đáp, chỉ cười, cười đến có chút thê lương. Đúng vậy a, là hung ác, có thể đối với mình hung ác, cô đây rốt cuộc coi như là thành công hay vẫn là thất bại đây? Người giúp việc không lâu lắm đã đem tất cả thu thập xong, Tân Hoàn bị thương ở tay, không thể pha trà nữa, cũng chỉ là ngồi ở bên cạnh Tang Nhuế. Hôm nay khó có mặt trời, Tang Nhuế nhắm hai mắt, mặc cho ánh mặt trời rơi lên trên trên mặt. Tân Hoàn nhìn cô, khẽ mất hồn.

"Thiếu phu nhân, Nghe tiểu thư tới." Bên tai, người giúp việc nhẹ nhàng nhắc nhở một tiếng, Tân Hoàn nhất thời toàn thân chấn động, mắt bỗng nhiên mở ra, mang theo hốt hoảng. Vừa loạn, ánh mắt sẽ thấy không có phương hướng, liền cứ như vậy đối mặt về phía trước hai người sống vai đi tới. Trong nháy mắt, có một từ cứ như vậy hung hăng đụng vào trong đầu cô, mang theo chơi đùa, dùng lực, đem lấy cô đụng vào trong phút chốc trống rỗng, chỉ là trong đầu cái từ kia lại càng thêm rõ ràng.

Một đôi mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 124: Sẽ Bị Thương, Sẽ Cự Tuyệt (6)

Trên đời này, có một loại đẹp, gọi xứng đôi.

Ánh mặt trời nhân nhật chiếu xuống, Dịch Tân anh tuấn, Nghe Tranh phong tình, tướng mạo của hai người đều là một loại vẻ đẹp kinh ngạc, một loại có thể để cho tất cả mọi thứ quanh mình cũng theo đó phai đi màu sắc.

Có một loại cảm giác, bỗng nhiên mà sinh ra, tới cũng nhanh lại xác định, một đôi như vậy, mới gọi xứng đôi.*

Bọn họ đi cùng một chỗ, tự có Thế Giới riêng, người ngoài không chen vào được, cố gắng mạnh mẽ xâm nhập, được kêu là phá hư.

"Tang Nhuế, đã lâu không gặp." Cô gái mỹ lệ cao nhã hướng các cô đi tới, áo khoác màu mân côi, sợi tổng hợp hạng sang, cắt xén xảo diệu. Tân Hoàn chỉ cảm thấy có chút quen mắt, cẩn thận ngẫm lại, chợt hiểu, là đồ số lượng có hạn nổi tiếng gần đây. Cũng thế, người phụ nữ như vậy, nên đáng giá là tốt nhất. Bên tai, Tang Nhuế lại nhân nhật đáp một tiếng, có chút khinh thường, "Lâu hơn một chút cũng không có quan

hệ."

Mỹ nữ nhất thời trên mặt cứng đờ, ngay cả bước chân, cũng không khỏi ổn định ở tại chỗ.

Bên người cô người đàn ông lại cười khế, tay cô kéo qua, "Em không phải để ý đến cô ấy, tới đây, ngồi."

Hai người liền cứ như vậy, cùng các cô ngồi vào cùng nhau. Dịch Tân tự nhiên đến gần Tân Hoàn, ngồi ở bên tay trái của cô, chỉ là ánh mắt vẫn hướng bên cạnh, rơi vào trên người Nghê Tranh.

"Tân tiểu thư, chào cô. Nghê Tranh."

Nghê Tranh hào phóng, tự mình ngồi xuống, cũng không chờ ba người nói chuyện, tự mình liền dẫn đầu hướng Tân Hoàn, tự giới thiệu mình.

Tân Hoàn từ đám bọn anh tới đây, trong đầu liền vẫn ông ông, lúc này vội tập trung ý chí, cũng trở, hơi gật đầu, "Nghê tiểu thư, mới gặp. Tân Hoàn."

Nghê Tranh cười một tiếng, trong mắt lộ phong tình, "Quá khứ thường nghe tên Tân tiểu thư, đều nói là trong đồng lúa khó có được tài nữ, không ngờ thì ra là bản nhân vẫn xinh đẹp như thế, Dịch Tân thật là có phúc lớn."

Lời này, nghe, không phải là không châm chọc.

Trong lòng Tân Hoàn nghĩ, nếu cô có thể đối với mình hung ác một chút nữa, cô nhất định sẽ nói, "Nghê tiểu thư đẹp hơn, còn có tài hoa, Dịch Tân cưới được cô không phải là còn có phúc khí hơn sao?"

Chỉ là, nói như vậy, cô cần ác hơn một chút. Cô đúng là vẫn còn không đủ hung ác tàn nhẫn, cho nên chỉ có thể cười một tiếng, cũng không nói nhiều lời.

Lặng lẽ hướng bên tay trái người đàn ông nhìn, lại chỉ thấy lúc này ánh mắt anh sâu tối, môi mỏng nhẹ nhàng mỉm cười, chỉ đem chơi ly trà trong tay.

Trà này, không phải là cô 沏 , là bọn anh tới sau, người giúp việc bưng lên .

Trong lúc nhất thời, không khí yên lặng, có chút xấu hổ.

Nghê Tranh lại Linh Lung, cười nói, "Không ngờ tôi vừa đi hai năm rưỡi, Dịch gia lại cũng không có bao nhiêu biến hóa, vẫn giống như năm đó, Dịch lão trên người cũng nhìn không ra dấu vết của thời gian."

Nghê Tranh cười nói, Tân Hoàn lại trong nháy mắt, toàn thân chấn động.

Hai năm rưỡi, năm đó...

Trong lòng Tân Hoàn hung hăng xẹt qua cái gì, đầu óc tỉnh táo hơn phân nửa, quay đầu, không tự chủ được nhìn về phía Dịch Tân. Ánh mắt kia quá nhanh, ngay cả Nghê Tranh cũng chú ý tới, nhìn cô. Chỉ là người đàn ông kia lại giống như chưa tỉnh, ánh mắt cũng không dừng trên cô. Ưu nhã thường thức trà. Tư thái này, thanh thần đến khiến người muốn hung hăng cắn răng.

"Không có bao nhiêu biến hóa sao?"

Cũng là Tang Nhuế ở một bên cười lạnh, "Dịch Tân không phải cũng đã kết hôn, tôi cho là, biến hóa này nhưng nghiêng trời lệch đất a."

Một câu nói lạnh lùng này, nói xong vốn là trên mặt mỹ nhân phong tình vạn chủng trong nháy mắt trắng bệch. Lúng túng một hồi lâu, cuối cùng có chút chán nản thật thà nói bốn chữ, "Đúng thế, thật là nhanh."

Giống như là làm bầm lâu bầu. Nhưng là, không phải. Ít nhất, Tân Hoàn nghe rõ ý của cô.

Hai năm rưỡi... Nghê Tranh rời đi hai năm rưỡi. Tới nay, Tân Hoàn và Dịch Tân kết hôn, tính ra, hai năm bốn tháng nhiều hơn chút.

Đích xác rất nhanh, Nghê Tranh rời đi chỉ là hai tháng, Dịch Tân liền kết hôn.

Nhanh như vậy, gấp gấp như vậy. Có chút khổ cực, Tân Hoàn mới có thể hướng về phía Nghê Tranh điều chỉnh một xem như bình thường mà cười,

"Nghe giọng nói Nghê tiểu thư, có chút tiếc hận?"

Một câu nói ra ngoài, xung quanh bỗng nhiên yên tĩnh. Tân Hoàn cảm thấy, ngay cả Dịch Tân vốn là chỉ điệu bộ thanh thần thường thức trà, lúc này cũng đưa mắt thật chặt rơi vào trên người cô. Lời này của cô, thật sự là rất có chút khiêu chiến ý vị. Hơn nữa, hiện tại cô là vợ Dịch Tân.

Lời nói Nghê Tranh, từ khi vừa mới bắt đầu liền lập lờ nước đôi, giấu giếm không lộ, người ở chỗ này đều không phải là kẻ ngốc, cũng có thể nghe ra được; nhưng lại chính là bởi vì đều là người thông minh, lúc này ngược lại rõ ràng không hề tuân thủ quy tắc trò chơi hiểm nghi.

Nghê Tranh cả kinh, trên mặt vừa loạn, chỉ là chỉ trong nháy mắt, lại lần nữa cười đến nghi thái vạn phương , "Đúng vậy a, người luôn là có loại hoài niệm tình cũ, có lúc đối mặt với biến hóa, luôn là không nhìn được tiếc hận."

Lời này, đáp rất khéo léo. Lập tức liền đem tâm tình cá nhân thăng lên cao.

Tân Hoành nhẹ nhàng cười một tiếng, biết nghe lời phải, "Ừ, là như thế này."

Nghê Tranh cười, "Điều nói từ chuyện công việc văn nghệ lòng người tính nhạy cảm, tôi gần đây là càng thêm hoài niệm, tôi cuối cùng cảm thấy thế này cũng có thể gọi đa sầu đa cảm rồi. Tân tiểu thư đây? Cô cũng sẽ thường thường nhớ thuở xưa sao?"

"Nghê tiểu thư chỉ là nhớ chuyện thuở xưa, còn nhớ người thuở xưa nào?"

Tân Hoành nói vừa dứt, tình huống thấy trên mặt Nghê Tranh cứng lại, ngay cả người bên tay trái mơ hồ ánh mắt rơi vào trên người cô, cũng càng thêm chặt. Thầm cười khò, cô như vậy, cùng đối diện người nọ vừa so sánh, thật là cỡ nào rõ ràng thất lễ a. Người ta vẫn giấu mà không lộ, trên mặt khôn khéo cực kì, cô thì sao, một mực đem đối phương làm cho lúng túng.

Có lúc, giao tiếp chính là như vậy, người ở đây đem đối phương làm cho lúng túng thời điểm, mình cũng đã thất lễ.

Nhưng là, cô sợ cái gì đây? Cũng không sợ bị thua, cũng không sợ thất lễ.

Lòng người chuyện như vậy, cùng thắng bại không hề có một chút quan hệ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Sẽ Bị Thương, Sẽ Cự Tuyệt (7)

Hồi lâu, Nghê Tranh cười một tiếng, "Người dính líu đến chuyện này, chẳng lẽ không phải cũng sớm đã phân không ra rồi sao?"

Lời này, không sai. Nghê Tranh, có chút tài văn chương.

Tân Hoành đột nhiên liền nhớ lại một ngày kia, ở Phương gia, Mạc Tương Đằng bị thương té xuống đất, lại như cũ giẫm cọt nhìn cô, "Dịch Tân có nói qua cho cô hay không, cô rất giống một người, Nghê Tranh." *

Khi đó, cô còn không có tận mắt thấy qua Nghê Tranh, lúc này, tiếp xúc một phen, Tân Hoành đột nhiên cảm thấy, Mạc Tương Đằng không có nói sai.

Tân Hoành cùng Nghê Tranh, có chút giống nhau. Điều có một cổ khí chất thư quyền (những người hoạt động trên lĩnh vực văn chương, nghiên cứu lịch sử), thậm chí ngay cả những trò chơi văn tự này, họ đều mê giống nhau.

Như vậy, người đàn ông này đặc biệt thích vẫn có ý tưởng muốn tìm thế thân đây?

Nếu là thế thân, chọn lựa này thật đúng là có chút thất bại. Khẽ nghiêng đầu, chống lại ánh mắt của người đàn ông. Chỉ là con mắt sắc quá sâu, cô vĩnh viễn đều nhìn không thấu.

Trong lòng hỗn độn, rồi lại trong nháy mắt, đã có quyết định. Quay đầu lại, Tân Hoành hướng về phía Nghê Tranh cười một tiếng, "Thật ra thì, là tách ra được."

Cô lại một lần làm cho đối phương lúng túng. Không để ý, thẳng thắn nói tiếp, "Nhớ chuyện thuở xưa, chỉ là hoài niệm một khắc thời gian kia, trong khi ở dưới cảm giác, bởi vì việc đời không thể phục, cũng chỉ có thể hoài niệm, lưu lại một khắc kia sự đẹp đẽ là tốt rồi; nhớ người thuở xưa, cũng không giống như vậy, bởi vì người vĩnh viễn là đi về phía trước, cho dù chuyện đã qua không như ý muốn, nhưng là chỉ cần có thể ở chung một chỗ đi phía trước, tương lai chắc chắn sẽ có niềm vui mới."

Nghê Tranh nghe, rõ ràng ngăn ra, chỉ là không lâu lắm, lại cười nói, "Như vậy Tân tiểu thư cho là, nhớ thuở xưa, là nhớ người thuở xưa tốt hay là nhớ chuyện thuở xưa tốt?"

Cổ ý coi thường ánh mắt kia nóng rực bức người bên trái, Tân Hoành dứt khoát, nói: "chưa nói tới tốt hay không được, còn nữa, tôi cùng với Nghê tiểu thư coi như cũng giống nhau, hầu như là hai người bất đồng, cũng không thể thay Nghê tiểu thư quyết định. Chỉ là tôi cảm thấy Nghê tiểu thư nhớ thuở xưa hơn phân nửa là nhớ trong ngực người cũ. Bởi vì, nhớ người thuở xưa luôn là có hi vọng. Trước mắt cô nhìn những biến hóa này, cũng chỉ là quá trình, việc đời nhiều biến đổi, nói không chừng một ngày kia, lại quay về đến nguyên điểm, khi đó hoài niệm cũng liền kết thúc, thay vào đó, là hy vọng."

Tân Hoành nói một phen, nhất thời, đem không khí trong vườn hoa thành một mảnh trầm mặc, trầm mặc đến bức người.

Trong vườn hoa không khí như đông cứng, giống như là bị người hung hăng dùng lực néo một cái, sau đó bị vụn phải lại vụn vụn, làm cho người ta không chịu nổi.

Nghê Tranh lúc này không nói thêm gì nữa, chỉ yên lặng nhìn Tân Hoàn, con mắt sắc cũng không sâu sắc không biết có bao nhiêu tính, thậm chí bên môi vẫn còn có nụ cười thần nhiên như cũ.

Chỉ là nếu làm thật cũng không thâm ý, vừa lại không cần yên lặng nhìn chăm chú lâu như vậy? Tang Nhuế tựa đầu nghiêng đi, nhìn hoa lan Ôn Thất Lý, tựa như có lẽ đã chán ghét bọn họ nói chuyện.

Mà Dịch Tân, khỏe môi treo nụ cười xinh đẹp kinh ngạc đến nguy hiểm, nhìn chăm chăm Tân Hoàn, hồi lâu, rốt cuộc cười ra tiếng, "Anh chưa bao giờ biết, em có thể nhận thấy như vậy."

Nhận thấy như vậy, thậm chí có thể để chồng mình cùng người phụ nữ khác thần nhiên nói chuyện việc đời nhiều thay đổi, nói trở lại khởi điểm, là hi vọng.

Bên môi anh thoáng cười, càng xinh đẹp, cũng tuyệt đối không có liên quan đến tâm tình. Hay là, thật sự có liên quan. Bởi vì, nụ cười này, lạnh lẽo, tàn nhẫn.

Trong lòng Tân Hoàn rét lạnh, chỉ là khổ, vẫn thẳng tắp nghênh đón ánh mắt của người đàn ông, "Em nghĩ, có thể nhận thấy, không phải chỉ là em thôi."

Em chỉ là nói chỉ là ra ngoài, vậy sự thật là đang ôm người cũ, nhớ tới phải về lại khởi điểm, lại không biết là ai.

Chỉ là, trong lòng như cũ còn ôm một tia chờ đợi yếu ớt, Tân Hoàn bình tĩnh hướng về phía người đàn ông, vẫn còn nói tiếp, "Hơn nữa, em cũng vậy không biết em muốn có phải đúng hay không, lúc này nói ra cho anh nghe, anh cũng có thể nói cho em biết, em nói, có sai lầm hay không?"

Cô nói, nhớ người thuở xưa. Lại hỏi anh, cô có nói sai hay không. Cho nên, cô ấy là đang hỏi anh, anh có nhớ thuở xưa người hay không?

Nghê Tranh đã biểu hiện rõ ràng như vậy, đối với anh không buông ra như vậy. Tân Hoàn gần đây chỉ là có chút chán nản, còn có mắt, tự nhiên nhìn thấy. Chỉ là, anh thì sao?

Anh, cô nhìn không rõ. Cho nên, cô hỏi anh, anh thì sao, hay là anh không còn hoài niệm người cũ?

Người đàn ông nguyên bản là con mắt thâm trầm lúc này nguy hiểm híp lại, hướng về phía cô, liền giống như là trong nháy mắt là có thể đem cô hút vào. Chỉ là, ở trong đó sâu thẳm, theo dõi không được, cô đi vào, là sống, hay vẫn là chết?

Cô bị anh nhìn, tâm từng phát từng phát, nhảy lên lại vừa ngoan lại thâm sâu... Vừa đau. Anh nhìn chăm chăm cô, không cho cô đáp án, đau đớn này, càng nồng đậm hơn một phần.

Thời gian yên lặng ở trong quá khứ, hồi lâu, một tia tiếng vang cũng không có. Hình như quả nhiên là e sợ người đàn ông này, anh nghĩ dùng an tĩnh buộc cô, như vậy, ai cũng không dám ra tiếng, ai cũng không cứu được cô.

Rốt cuộc đem cô hành hạ đến không sai biệt lắm, môi mòng của anh khẽ mở, "Em nói đúng."

Anh thưởng cho cô ba chữ. Nói lời này thì, anh thậm chí trong mắt ngậm mị, mang theo phong tình, liền giống như là giữa giường, anh hướng về phía cô thỉnh thoảng lộ ra tư thái. Chỉ là, giống như là hung hăng bặt cô một bặt tại.

Cô đang hỏi anh, cô biết, anh hiểu ý của cô. Anh vẫn luôn hiểu ý của cô.

Nhưng, anh thừa nhận, lúc trước mặt một người phụ nữ khác, thừa nhận anh nghĩ phải đến đi.

Tâm, bị hung hăng vật gì đè nát, máu thịt be bét trái tim bề tan tành. Cô nghĩ, cô hiện tại nhất định rất nhếch nhác. Bởi vì, lướt mắt lướt qua, cô nhìn thấy, Nghê Tranh đang cười.

Không phải hướng về phía cô, nhàn nhạt mang theo nụ cười giả vờ, không chế không được nở nụ cười thực sự vui thích, mang theo ước ao và hi vọng, mang theo quyến luyến, giao quần người đàn ông kia.

Tân Hoàn cũng cười, giống như hướng về phía người đàn ông kia, "Như vậy là tốt rồi."

Mặc dù, nhất định không bằng đối diện với mỹ nhân cười đến đẹp mắt.

Dịch Tân mang theo Nghê Tranh lại rời đi.

Chỉ là lúc rời đi, hung hăng nhìn chăm chăm cô, mang theo cuồng phong sóng lớn, tuy chỉ là một cái, nhưng đúng là chính xác không có làm để cho cô nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Tâm Ý Sai Lầm (1)

"Tôi đánh cuộc, cái người này nếu như lúc buông hân ra, cô sẽ hối hận cả đời!"

Bên tai, Tang Nhuế rút cuộc lại nhàn nhạt nói. Ánh mắt vẫn như cũ rơi vào phương hướng hai người rời đi kia, Tân Hoành cười một tiếng, "Chỉ cần anh ấy không hối hận là tốt rồi."

Tang Nhuế cứng lại, bị nganh, một hồi lâu, vừa cười, "Cô cho rằng hân bây giờ hối hận rồi hả?"*

"Ừ, hối hận đại khái chính là như vậy thôi. Đã đem quá khứ đưa ra ngoài là một bộ dáng mới, cùng trí nhớ thời gian liều mạng, phí tâm lại hao tâm tổn sức, trong lòng nhưng vẫn là không có được hài lòng."

Tang Nhuế tà tà nhìn cô, cười lạnh, "Cô quả nhiên vẫn còn chú ý bộ kia đồ trang sức kia!"

Tân Hoành đem ánh mắt chuyển qua cô ấy, thân nhiên cười một tiếng, "Dạ, không có cách nào làm thành không thấy. Cậu biết không, bộ kia đồ trang sức, sau khi cầu hôn với tớ đó là quà tặng đầu tiên của anh ấy cho tớ."

Mặc dù, cái phương thức kia, có lẽ không thể gọi là cầu hôn, bức hôn thì đúng hơn. Chỉ là, lúc ấy anh lấy ra, đúng là để cho mở mang tầm mắt.

Tân Hoành không phải là không có ánh mắt tình tường, xuất thân của cô, mặc dù có chút không thuận, nhưng đúng là tài phú, đồ vật như thế nào, có bao nhiêu giá trị lại có bao nhiêu tâm ý, cô đều nhìn ra được.

Năm đó, lúc bộ đồ trang sức kia đặt ở trước mặt cô, cô bị mê hoặc rồi, vật như vậy, xa hoa lại tinh xảo, cổ tình sáng bóng giấu mà không lộ, nhưng lại quả thật có thể khiến quanh món đồ bởi ánh sáng âm đậm lại càng lộ sự cao quý Quang Hoa.

Cô lúc ấy nghĩ, có thể lấy ra vật như vậy, không thể bảo là không có phí tâm, không thể bảo là phí tâm không phí công.

Mà nếu như mất tâm, như vậy ít nhất có thể nói rõ anh có lòng. Vì vậy, cô vẫn cho là, coi như anh cùng với hôn nhân của cô không giải thích được làm cho người khác phí giải, nhưng ít ra, anh đối với cô, có lòng.

Tất cả mọi người sẽ không biết, tình huống ở năm đó như vậy, cô bị chính mình người nhà đuổi giết, lại bị một người hoàn toàn xa lạ bức hôn, tất cả mọi chuyện nghiền đến một nơi, ép cô cơ hồ tuyệt vọng điên cuồng, chính là một bộ trang sức mất công, mất tâm làm cho cô một điểm cuối cùng có hi vọng, một chút xiu mơ ước cảnh tượng huyền ảo. Chỉ là bởi vì, cô cho là, anh đối với cô có lòng.

Nhưng là, hiện tại, cô thật hận mình tự cho là đúng khôn vật! Đúng vậy a, vật kia đích xác là có lòng, cô không có nhìn lầm, chỉ là cô nghĩ lầm rồi! Vật kia dụng tâm, không phải cho cô, là cho người phụ nữ khác!

Tân Hoành không biết vì sao người phụ nữ kia cuối cùng không có được, chỉ là, cô biết, xác thật khẳng định, vật kia, chỉ là cô cảm nhầm!

Cô có lỗi cảm nhầm tâm ý người khác. Cô cũng nghĩ giả vờ không biết, coi như tâm ý này chính là cho cô là tốt rồi.

Nhưng, cô đúng là vẫn còn không bỏ được người đàn ông kia, sẽ vì anh nghĩ, không tự chủ được nghĩ anh, anh lỗi yên tâm, trong lòng không cam sao?

Tân Hoành nghĩ, nếu như là cô, cô không cam.

Suy bụng ta ra bụng người như vậy, Dịch Tân trong lòng cũng cũng sẽ không dễ chịu hơn.

Hối hận không? Anh cũng đã hối hận rồi sao. Khi chính chủ cùng thể thân đứng chung với nhau, tâm không tự chủ liền nghiêng qua một bên.

Cho dù, chính cô thừa nhận cô cũng chỉ là thể thân, là có chút tàn nhẫn, không thể tiếp nhận...

"Vậy thì như thế nào?" Tang Nhuế lạnh lùng nói, "Cái kia lúc đưa cho cô, không có ai buộc hân, hiện tại hân muốn phục chế, theo ý hân. Có bản lãnh, hân cũng tận có thể phỏng chế ra một viên khác."

Giọng nói cường ngạnh như vậy... Tân Hoành ngẩn ra, lại bật cười. Đúng vậy a, người như bọn họ, cũng có chút cứng rắn. Nhưng, cô và bọn họ không giống nhau.

"Đúng vậy a, anh ấy không thể. Chỉ là tớ không nhẫn tâm, không đành lòng nhìn anh ấy mâu thuẫn rồi rầm khổ sở, cho nên tớ muốn cho anh ấy lần thứ nhất cơ hội lựa chọn lần nữa, để cho anh ấy lần này quyết định, về sau có thể không hối hận."

Lời nói của Tân Hoành, đem Tang Nhuế chấn nhiếp rồi. Tang Nhuế ánh mắt có chút cứng đờ nhìn chằm chằm nụ cười nhàn nhạt của người phụ nữ bên cạnh, rung động trong lòng, không tự chủ được bật thốt lên, "Cô rất thích hân, đúng không? Rất thích rất thích."

"Nếu không, sẽ không cho hân nghĩ đến cái trình độ này. Nếu như căn bản không yêu, sẽ không quan tâm, nếu như không đủ yêu, cô sẽ trực tiếp buông

tha; chỉ có rất thích rất thích, cô mới có thể đem mình hạ thấp đến cùng người phụ nữ khác song song ở vị trí vô cùng xấu hổ, cho hẳn cơ hội lựa chọn hoặc là vứt bỏ cô, đem lấy tự ái của chính mình đưa ra ngoài, chỉ vì tác thành cho hẳn hài lòng."

Cơ thể Tân Hoàn hơi cứng đờ, lại như cũ không quay đầu lại, không có đối mặt với ánh mắt của người phụ nữ. Nhẹ cười một tiếng, đứng dậy, "Tớ đi xem một chút, cậu ngồi một lát nữa đi."

Nói xong, đẩy ghế ra, đi vào trong nhà. Sau lưng, lại đột nhiên có một tiếng vang sáng, gọi cô lại, "Hoàn Hoàn, tớ không sao."

Bước chân dừng lại, toàn thân chấn động, cô chậm rãi xoay người, chống lên bàn nhỏ bên cạnh, nhìn người phụ nữ đã đứng dậy.

"Ngày ấy, không có xảy ra bất cứ chuyện gì. Phong Dương vào lúc cuối cùng chạy tới, bọn họ không có được như ý."

Tang Nhuế đứng ở nơi đó, cùng Tân Hoàn cách một khoảng cách, nói cho cô chân tướng.

"Tớ khi đó thật là Cực Sinh tức giận, giận cậu bỏ lại tớ. Mặc dù tớ hiểu biết rõ, cho dù cậu ở lại, cũng giúp không được tớ, chỉ là, cử chỉ của cậu quả thật vượt ra khỏi nguyên tắc của tớ." Khi Tân Hoàn lần nữa cùng Tang Nhuế ngồi cùng nhau, Tang Nhuế hướng về phía cô, trên mặt hồi lâu không từng có cười lại nở nụ cười nhẹ nhõm, "Tựa như Phương Vũ chống đỡ đầu của cậu một khắc kia, tớ có thể cái gì cũng không muốn bởi vì cậu khoanh tay chịu trôi, ở trong sinh mệnh của tớ, tớ cũng không cho phép vứt bỏ. Sau đó, tớ không có vứt bỏ cậu... cậu lại từ bỏ tớ, tự mình chạy. Trong lòng tớ cũng không cam lại oán hận, không cam lòng tớ Tang Nhuế đã nhìn lầm người; oán hận cậu vô tình vô nghĩa."

"Trong lòng tớ mặc dù rõ ràng, nhờ có cậu cái khó ló cái khôn, cuối cùng hai chúng ta mới có thể bình yên vô sự, nếu không, có lẽ chờ đến lúc Dịch Tân và Phong Dương chạy đến, đã không vẫn hồi được. Chỉ là, lúc ấy, những thứ kia tất cả cũng bình tĩnh không bằng trong lòng ta bởi vì bị phản bội mà thành oán."

Tang Nhuế nói xong, nhưng mà trên mặt lại đã nửa không có oán hận, trông mắt xinh đẹp rơi vào trên người Tân Hoàn, ánh mắt nghiêm túc mà trịnh trọng, "Nhưng là, tớ không để mắt đến, người cùng chúng ta không giống nhau. Cái người này cả đời đều

là yên lặng, không giống chúng tớ, có chuyện gì, chính là kêu đánh kêu giết, đem mệnh bất cứ giá nào chỉ là một giọng điệu liều mạng, liều một cá hào khí can văn."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Tâm Ý Sai Lầm (2)

Edit: Ori

Beta: Meomeo

Tân Hành cười một tiếng, "Các cậu có thể dễ dàng đánh cược sinh mạng như vậy, kì thực là bởi trong lòng đã có sự tự tin mạnh mẽ, tin tưởng bản thân sẽ không thất bại dễ dàng như thế."

"Đúng." Tang Nhuế gật đầu, "Bất kể là tớ hay Phương Vũ hay Mạc Tương Đằng, cậu thấy chúng tớ dũng khí bùng bùng, nhưng thật ra bởi trong lòng chúng tớ kiên định tin tưởng, mạng mình nặng, không dễ dàng bị thương được. Cho dù bị thương thì ngày sau cũng có thể đòi lại gấp bội. Điều đã coi nhẹ tổn thương và thương hại từ lâu."*

Tang Nhuế nói xong, sóng mắt nhìn trên người Tân Hành, có chút dịu dàng, "Nhưng cậu không như vậy, cậu vốn nhu nhược, gần như không có sức chống cự, Dịch Tân chỉ tùy ý dùng lực một động tác, cậu đã có thể bị thương. Cho nên, cậu không có sự tự tin của bọn tớ, vì vậy điểm xuất phát của cậu hoàn toàn khác với tớ. Cậu đem tất cả tổn thương xuống thấp nhất là điều kiện tiên quyết, cậu không có năng lực làm tổn thương người khác, hiển nhiên chỉ có thể dùng những gì còn sót lại để tự vệ."

"Thù hận và báo thù không thích hợp với cậu, mà đối với cậu yên lặng là tốt nhất. Thật ra thì, cho tới nay tớ luôn nợ cậu một câu xin lỗi và cảm ơn."

Tang Nhuế nhìn Tân Hành, trịnh trọng nói, "Ngày đó, không phải cậu làm liên lụy đến tớ, mà là tớ làm liên lụy tới cậu. Phương Vũ và tớ có thù hận, vốn sẽ không bỏ qua cho tớ, là tớ kéo cậu vào. Mà ngày đó nếu như không có cậu, nói không chừng tớ đã không còn mạng ngồi đây nói chuyện cùng cậu."

"Cho nên, thật xin lỗi, cũng cảm ơn cậu!"

Tang Nhuế lúc này thẳng thắn nói lời cảm ơn và xin lỗi như vậy thì có chút đột ngột, Tân Hành ngắt ra, "Vây cậu..."

"Vì sao trước đó tớ không nói, còn phải nặng nề với cậu?" Tang Nhuế cười đến thản nhiên, ngược lại làm cho Tân Hành có chút ngượng ngùng.

“Tớ cho là có tớ ngăn ở đó, có thể phân tán tâm tư của cậu, để cậu không để tâm đến Nghệ Tranh như vậy.”

Tang Nhuế tự giễu cười một tiếng, lại lắc đầu, “Nhưng kết quả chứng minh, tớ đánh giá mình quá cao, cũng đánh giá thấp hai chữ “kí ức” này của cậu về Nghệ Tranh.”

Kí ức, có chút châm chọc. Tân Hành cười nhạt.

“Hành Hành, nếu như năm đó không có một câu của tớ, cậu và Dịch Tân có thể ít đi rất nhiều rắc rối không?”

Tang Nhuế nhìn cô gái trước mắt này, đột nhiên trong mắt cảm thấy có chút chua xót.

Năm đó Tân Hành mang thai, Dịch Tân lại rời đi tròn ba ngày, đi Áo, vì cái gì, chính là vì Nghệ Tranh. Vốn Tân Hành chỉ hoài nghi, chỉ cần Dịch Tân không nói thì cô vĩnh viễn không thể xác định nơi đó có một người phụ nữ. Là Tang Nhuế đã nói lỡ miệng, khiến Tân Hành chân thật biết đến, có một người phụ nữ tên là Nghệ Tranh, có thể khiến Dịch Tân sau khi biết vợ mình mang thai liền bất chấp tất cả lập tức bay đi tìm cô ấy.

Thế là, cái tên đó từ đó liền khắc ở một góc mềm mại nhất yếu ớt nhất trong lòng Tân Hành. Mà bây giờ, bộ đồ trang sức có ý nghĩa sâu nặng với cô đột nhiên bị sao chép, hung hăng ném tới trước mặt cô, chính là bằng phương thức kịch liệt nhất lật ra góc yếu ớt ấy một lần nữa.

Lấy phương thức kịch liệt như vậy, trải qua đau đớn lần nữa, trong quá trình này, muốn dẫn ra bao nhiêu huyết nhục?

Nếu như ban đầu Tân Hành không biết có Nghệ Tranh này, như vậy hiện tại sẽ không sinh non, đồ trang sức và Nghệ Tranh của hiện tại cũng không liên hệ với nhau. Mặc dù vẫn là tổn thương nhưng ít nhất từng cái một tách rời, dù sao cũng đỡ hơn hiện tại gom lại cùng nhau nện vào người cô rất nhiều.

Tân Hành hướng về phía Tang Nhuế cười, “Tang Nhuế, không có nếu như. Nếu quả thật giống thế thì tớ thà rằng coi nó là giả thiết, nếu như năm đó Dịch Tân không ném tớ xuống.”

Tang Nhuế chấn động, lại không thốt nên lời.

Lúc Tân Hành trở lại đại sảnh, Nghệ tranh và Dịch lão gia đang nói chuyện. Dịch lão hình như rất vui mừng, sự vui vẻ nổi bật ở trên mặt. Dịch Tân ngồi bên cạnh Nghệ Tranh, nhìn thấy Tân Hành đi vào, ánh mắt nhàn nhạt từ trên người cô quét qua, lại thu về.

Ngược lại Nghệ Tranh hơi gật đầu với cô, ngay sau đó đã đứng dậy hướng về phía Dịch lão cười nói, “Ông, vậy cháu đi trước, ngài bảo trọng.”

Dịch lão cười, ánh mắt hướng về phía sau ra hiệu, quản gia lập tức đưa một hộp quà đến trước mặt Nghệ Tranh.

Dịch lão cười nói, “Tranh nha đầu, cái này cháu nhận đi, mặc dù kém hơn mấy cái Giáp Cốt cháu mang về cho ta mấy ngày trước, nhưng cũng là tâm ý của lão già ta.”

Tân Hành nghe vậy, toàn thân chấn động.

Những thứ Giáp Cốt kia... Là Nghệ Tranh đưa tới?!

Nghệ Tranh cười nhận lấy, lại nói rất nhiều lời khách sáo, cùng ông cụ mặt mày rạn rờ. Tân Hành cũng không còn nghe rõ họ đang nói gì.

Nghệ Tranh biểu Giáp Cốt cho ông cụ... Tân Hành cũng sẽ không ngốc đến mức tin tưởng, nếu như Nghệ Tranh không phải người đó, Dịch lão sẽ nhận.

Đang sợ sệt, lại nghe thấy âm thanh mềm mại của Nghệ Tranh, “Người bận rộn, có thể làm phiền anh đưa em một chuyến không?”

Tân Hành ngẩng đầu thì thấy ánh mắt Nghệ Tranh phong tình lại thẹn thùng rơi trên người Dịch Tân.

Mà người đàn ông kia, rõ ràng đang nhìn lại mỹ nhân phong tình vạn chủng kia, Tân Hành lại luôn cảm thấy, có ánh mắt chột lóe lên từ trên người cô. Cô cười thầm bản thân nghĩ quá nhiều, lại thấy nụ cười bên môi Dịch Tân, cười đến tà mị lại hấp dẫn.

“Rất vinh hạnh.”

Sau đó, Tân Hành liền không dừng lại nữa mà bước nhanh lên lầu. Chỉ là vẫn có thể nghe thấy âm thanh ôn nhu mềm mại của mỹ nhân trên ghẹo Dịch Tân dưới lầu, còn có tiếng cười lịch lãm hiểm thấy của người đàn ông kia.

Trở lại trong phòng, trong nháy mắt đóng cửa kia, rốt cuộc lệ rơi đầy mặt. Dựa lưng vào cửa, ngã xuống đất, tay che mặt.

Mặc cho nước mắt tùy ý làm ướt nhẹp lòng bàn tay.

Thật ra cô không độc ác, cô muốn mình khá hơn một chút. Mới vừa rồi, cô thiếu chút nữa liền xông lên công khai khiêu khích nói người phụ nữ kia một câu, “Dịch Tân không rảnh, cô muốn tôi tiễn cô không?”

Thế nhưng, cô không biết nên lấy lập trường gì để nói lời như vậy? Nếu như Nghệ Tranh thật chỉ là người phụ nữ chen giữa đường giữa cô và Dịch Tân,

như vậy cô nhất định sẽ không để cho cô ta, hoặc để chính mình, bức bản thân cô đến tình cảnh khó chịu này. Nhưng hết lần này đến lần khác, Nghệ Tranh đều không như vậy.

Nghê Tranh đến trước Tân Hành, thậm chí Tân Hành cho rằng những tâm tư Dịch Tân đối với cô, vốn chính là thuộc về Nghệ tranh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Tâm Ý Sai Lầm (3)

Edit: ori

Beta: meomeo

Giữa Tân Hành và Nghệ Tranh, hai năm trước Dịch Tân cũng đã lựa chọn một lần.

Trong lòng mơ hồ đã thừa nhận kết cục, lại càng thêm sợ hãi.

Anh thật sự lại rời bỏ cô lần nữa sao? Như vậy lần này, cô còn có thể chịu được không?

Kết một tiếng, tiếng động cơ xe xa hoa dừng lại, đường cong trơn tru của xe thể thao bỗng nhiên dừng ở ven đường.*

“Xuống xe.”

Khuôn mặt người đàn ông trong xe âm hàn, ánh mắt vẫn như cũ rơi trên phía trước, chỉ là môi mỏng khẽ mở, lạnh lùng ném ra hai chữ.

Mỹ nhân bên cạnh vốn phong tình vạn chủng, một khắc trước còn cười đến mềm mại uyển chuyển, nghe nói như thế, lúm đồng tiền thoáng chốc cứng ngắc ở trên mặt. Có chút không tin được, chỉ có thể sửng sốt nhìn chăm chăm người đàn ông bên cạnh.

Người đàn ông kia cho dù là lúc lạnh lùng cũng vẫn mê người như vậy. Khiến cô... muốn ngừng mà không được.

Người đàn ông lại thật sự không có chút kiên nhẫn, ngay sau đó lại ném ra một tiếng, “Lăn xuống đi!”

Mặt của anh rõ ràng đẹp như thế; nhưng lời của anh lại có thể vô tình như vậy, tàn nhẫn như vậy. Cả khuôn mặt mỹ nhân nhất thời trắng bệch.

Rõ ràng một khắc trước, anh còn khẽ mỉm cười đáp lại cô. Rốt cuộc cô đã làm gì?

Cô cuồng quit hồi tưởng, đúng rồi, câu nói sau cùng của cô là, “Lần đầu tiên em gặp Tân Hành, thật sự cảm thấy rất quen thuộc. Cô ấy xinh đẹp, trên người lại có một phần khí chất an hòa, cô gái như thế, em nhìn... cảm thấy có phần giống em.”

Quả thật, lời này của cô là có ý thăm dò, chỉ là cô tuyệt đối không ngờ rằng, người đàn ông kia sẽ lập tức trở mặt. Đây chẳng qua là một sự dò xét không ảnh hưởng đến toàn cục, cho dù cô không nên đo lường tâm tư anh vô ích, anh cũng không cần thiết như vậy với cô chứ?*

Giống như bị anh hung hăng quật một bạt tai.

“Dịch Tân, thật xin lỗi, em không nên nói cô ấy.” Cuồng quit cười, giải thích, nhin xuống khuất nhục.

Lúc này người đàn ông dù bận vẫn ung dung quay đầu, nhìn cô cười lạnh, tà nịnh xẹt qua khóe môi, “Nghê Tranh, cô và cô ấy không giống nhau chút nào. Năm đó sao tôi có thể cho rằng cô giống cô ấy?”

Nghê Tranh nghe vậy, toàn thân chấn động, bỗng nhiên mở lớn con ngươi “Anh nói cái gì? Em giống như cô ấy?”

Chẳng lẽ không đúng Tân Hành giống như Nghệ Tranh sao?

Người đàn ông tiếp tục cười tàn nhẫn, “Nếu cô quả thật nghĩ rằng giữa hai người có ai giống ai, như vậy tôi xác thực nói cho cô biết, là cô giống cô ấy. Chỉ là cô không quá giống, cũng có chút không luân không loại.”

Giống như bị một chậu nước lạnh hắt xuống đầu, Nghệ Tranh chỉ cảm thấy toàn thân phát run, cô không thể tin tức đầu, ánh mắt gần như cầu khẩn nhìn người đàn ông kia, “Không, không phải như vậy, em hiểu anh chỉ đang giận em, giận em năm đó cự tuyệt anh, cố ý muốn đi Áo. Nhưng em cũng là bất đắc dĩ, cả đời em chỉ biết đánh đàn cello, em yêu thích thứ này, em muốn tài nghệ hoàn mỹ hơn, chỉ có ở Áo em mới có thể thực hiện giấc mộng của mình. Mà khi đó, anh và em quen biết cũng chỉ nửa năm, em cho rằng anh có thể hiểu được mơ ước hơn hai mươi năm của em.”

Cô nói xong, chán nản cười một tiếng, “Nào biết, em rời khỏi chỉ hai tháng, anh đã kết hôn với người phụ nữ khác. Anh dám nói, không phải anh cố ý muốn mượn Tân Hành quên em sao?”

Lúc Nghe Tranh nói đến Tân Hành, trong đôi mắt lại có gió bức người, nhìn chăm chăm Dịch Tân, mang theo chất vấn.

Nhưng Dịch Tân cũng không trả lời cô, chỉ cười lãnh lạnh, “Nghe Tranh, cô biết sự khác biệt lớn nhất giữa cô và Tân Hành ở đâu không? Tân Hành không cho rằng bản thân thông minh, mà trên thực tế cô ấy rất thông minh. Nhưng cô, vẫn tự cao là mình thông minh, trên thực tế cô rất ngu!”

“Cô đối với tôi, cũng chỉ là chiêu thuật vờ tha để bắt thật. Cái gọi là mơ ước, chẳng qua cũng chỉ là một loại thủ đoạn cô vọng tưởng.” Dịch Tân tàn nhẫn mà nhìn chăm chăm vào cô, không chút lưu tình phơi bày sự nguy trang mà cô tự cho là không chê vào đâu được, “Trước cô, đã có rất nhiều phụ nữ đạo hạnh không biết hơn bao nhiêu dùng rồi!”

“Nhớ kỹ, vĩnh viễn đừng đùa bỡn bằng một ít thông minh ở trước mặt tôi. Cô, còn xa cũng không đủ tư cách!”

Cuối cùng anh cũng cảnh cáo một tiếng, giọng nói dịu dàng mê người, càng giống như đang nói yêu ngữ.

Nghe Tranh chỉ cảm thấy trong mắt có ướm át rơi xuống, tầm mắt có chút mơ hồ, cô vẫn như cũ nhìn chăm chăm người đàn ông kia, âm thanh lại kịch liệt, “Không, không thể nào. Nếu như anh thật sự không yêu em, tại sao hai năm trước em cho anh biết em gặp nguy hiểm, anh lập tức bay tới? Mà bây giờ, em bị Mạc Tương Đằng dây dưa, em báo anh biết thì anh lập tức giúp em thoát khỏi hắn? Chẳng lẽ anh có thể phủ nhận đó không phải là đau lòng, không phải nhớ thương, không phải yêu sao?!”

Người phụ nữ xinh đẹp một tiếng tiếp một tiếng, như chất vấn, rơi vào chỗ của anh. Người đàn ông đột nhiên không nói thêm gì nữa, vẻ mặt giống như có chút xa xăm.

Ánh mắt vẫn như cũ hướng về phía người phụ nữ, chỉ là tinh thần qua một cái chớp mắt lại không có ở đây. Thoảng qua rồi biến mất, anh nghiêng người, chậm rãi đến gần gương mặt mỹ lệ, tiếp cận cô ở một cự ly, ánh mắt tà tứ, âm thanh trầm thấp hấp dẫn, “Đừng khiến tôi hối hận đã giúp cô lần này, nếu không, sẽ có người đàn ông xấu xa gấp bội lần Mạc Tương Đằng quấn lấy cô, có lẽ, còn không chỉ một người.”

Anh bằng tư thái dịu dàng bỏ lại một câu uy hiếp đáng sợ nhất, mặc cho người phụ nữ tựa vào ghế ngồi hoảng sợ lại tuyệt vọng nhìn anh, còn chính mình dù bận vẫn ung dung ngồi ngay ngắn lại, không nhìn người phụ nữ, “Đi xuống đi.”

Người phụ nữ phong tình vạn chủng rốt cuộc mang theo nước mắt rửa xuống xe, lúc này Dịch Tân mới tựa gần thành ghế, hiện lên sự mệt mỏi.

Anh khẽ híп mắt, trong đầu toàn là người phụ nữ kia.

Người phụ nữ quật cường khiến anh không phải nói hai lời.

“Em và Nghe tiểu thư mặc dù giống nhau, nhưng tóm lại là hai người khác biệt...”

Âm thanh dịu dàng đó, lại mang theo một cổ u oán, anh biết, đó là cô nói cho anh nghe.

Chẳng lẽ anh ở bên cô hơn hai năm, còn biểu hiện không đủ rõ ràng sao? Tại sao trước mắt lại ra một người phụ nữ, cô liền bắt đầu chất vấn anh, mà không nguyện ý tin tưởng anh chứ?

Trêu tức anh? Cho nên mới không trực tiếp đuổi Nghe Tranh ra ngoài, ngược lại ở trước mặt cô ta còn làm ra một bộ dịu dàng giả tạo. Anh khó hiểu mà lái xe ra ngoài, lại khó hiểu mà đuổi người xuống, khó hiểu mà dừng xe ở khu cấm đỗ, nhớ cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Tâm Ý Sai Lầm (4)

Điện thoại di động kêu lên, lướt mắt nhàn nhạt liếc qua rồi cầm lên. Nhưng cũng không nói chuyện.

Đầu kia lập tức cung kính nói, “Tân thiếu, không ngoài dự đoán của ngài, người Cố gia quả thật đang ở thành phố H.”

Nhẹ nhàng khép mắt lại, khi lần nữa mở ra bên trong vẫn như cũ thâm trầm như đầm nước, “Giúp tôi đặt vé máy bay trở về, vào ngày hôm sau.”

Mệt mỏi.

“Chuyện này...” Đầu kia có chút do dự, “Có gấp quá không? Ông cụ bên kia...”

Cười lạnh, “Cứ làm theo lời tôi.”

Quá nhanh? Nguyên Thâm thật sự không biết cái gì gọi là gấp!

Nếu gấp thật thì hiện tại anh đã mang theo người phụ nữ kia trở về thành phố B từ lâu rồi.

“Vâng” Đầu kia hơi ngừng lại rồi nói, “Tân thiếu, hôm nay Phong thiếu gia đi bệnh viện.”

“Hả?” Con mắt híp lại, bên môi gợn lên nụ cười hứng thú, “Phong Dương muốn gặp Phương Vũ hay Mạc Tương Đằng?”

“Phương Vũ. Mạc Tương Đằng được Mạc Thích Thanh bảo vệ rất nghiêm mật, tạm thời Phong thiếu gia còn không đến gần được.”

Trầm ngâm một hồi lâu, nụ cười lạnh lùng bên môi lại nhếch lên xinh đẹp, “Để cậu ta đi, đừng cản. Mạng của Phương Vũ, vốn chính là nhặt được. Phong Dương đã không muốn nhìn mặt hắn, vậy chỉ có thể nói mạng hắn đã hết.”

“Vâng”

Khi cúp điện thoại trong mắt lại không thấy mệt mỏi, thay vào đó là sự quả quyết tranh đấu vốn có xưa nay. Đó là trạng thái bình thường nhất của người có thân phận như anh.

Một ngày kia, cuối cùng anh đã bỏ qua cho Mạc Tương Đằng và Phương Vũ. Bởi có một người mở lời tới anh.

Mạc Thích Thanh.

Người đàn ông mà mẹ anh yêu nhất.

Phát súng bắn đi của Tang Nhuế, vốn nhắm ngay chính trái tim Mạc Tương Đằng. Nguyên Thâm có chút kiêng kỵ, thậm chí không có sự đồng ý của anh đã tự ý đẩy Mạc Tương Đằng ra. Vì vậy, phát súng kia mặc dù nhắm trúng, nhưng cũng không phải trí mạng.

Cũng chính vừa lúc qua phát súng đó, Dịch Tân liền nhận được một cú điện thoại. Ở trong cái không khí guom súng sẵn sàng, tiếng điện thoại đột ngột đến gần như có thể phá vỡ sự căng thẳng trong lòng mọi người.

Điện thoại tới chính là của Mạc Thích Thanh.

Dịch Tân nghe xong có chút kinh ngạc, lại cười đến nguy hiểm. Cú điện thoại lúc này, nếu như không phải nói thời khắc sinh tử cha con liên tâm, như vậy chỉ có thể nói thật sự là quá trùng hợp!

Mạc Thích Thanh xin Dịch Tân bỏ qua cho Mạc Tương Đằng.

Dịch Tân cười lạnh, “Nếu người Mạc gia có thể nhanh hơn cây súng trên tay tôi, như vậy Mạc Tương Đằng có thể được cứu.”

Lời nói đó chứng tỏ sẽ không cho Mạc Tương Đằng được sống. Bởi vì, cho dù ở nơi khác thế lực của Mạc gia và Dịch gia quả thực ngang nhau, nhưng đường xa chạy tới cũng không thể nào nhanh hơn súng trên tay Dịch Tân.

Mạc Thích Thanh rõ ràng biết ý trong lời nói đó, vì vậy, ông ta đã mở miệng cầu xin Dịch Tân. Không tệ, là cầu xin, bỏ đi tôn nghiêm, cầu xin Dịch Tân bỏ qua cho Mạc Tương Đằng.

Mạc Tương Đằng là người thừa kế duy nhất của Mạc gia, không thể chết được. Dịch Tân rất rõ ràng, sòng mắt yêu mị lướt qua máu tươi ào ạt trên mặt đất của Mạc Tương Đằng, sắc môi diễm lệ, “Mạc Tiên sinh là muốn tôi nể mặt mũi của Dịch Ngưng sao?”

Dịch Ngưng, mẹ của Dịch Tân.

Đầu bên kia trong phút chốc không có một tiếng động, hồi lâu sau giọng nói vang lên lại đè nén trầm thấp, “Đúng, xin Tân thiếu nể mặt Dịch Ngưng, bỏ qua cho khuyển tử.”

Bên môi tà mị cười lạnh một cái. Dịch Tân ra lệnh một tiếng, Mạc Tương Đằng có thể không phải chết.

Dĩ nhiên, Phương Vũ coi như là tiện thể được lợi, cùng được người cứu đi.

Hai kẻ này dọa tới người phụ nữ anh yêu nhất, sao anh có thể dễ dàng bỏ qua? Cuối cùng lại có thể cho người dẫn chúng đi, cũng chỉ là anh còn có phần tự tin với kỹ thuật bắn của mình.

Phương Vũ bị bắn hai phát trên đầu gối, đủ để cho hắn sau này chỉ có thể sống dựa vào xe lăn, không nói đến phát súng gần trái tim kia, không cần thận, nói không chừng xe lăn cũng không cần dùng, trực tiếp sống đời thực vật.

Mà Mạc Tương Đằng, phát súng thẳng trúng kinh mạch tay phải của hắn kia, sau này, cái tay phải đó coi như hoàn toàn bị phế.

Đối với người kiêu ngạo như Mạc Trương Đăng mà nói, khiến hán tàn phế so với chết còn khổ sở hơn!

Tân Hành, em xem, anh báo thù cho em. Không ai có thể tổn thương em, bọn họ dọa đến em, những thứ này là anh để họ trả lại cho em. Một ngày đó em lái xe chạy trốn, khuôn mặt trắng bệch, bộ dạng sợ đến nỗi ngay cả hai mắt cũng không dám chớp một cái, khiến anh đau lòng.

Luôn như vậy, mỗi một lần nghĩ đến Tân Hành, Dịch Tân sẽ mềm lòng. Cho nên, lúc có cảnh sát giao thông tới gõ cửa sổ xe, muốn mở giấy phạt thì anh lại cũng không xử lý.

“Tiền sinh, nơi này không thể dừng xe.”

Dịch Tân biếng nhác cười một tiếng, “Lần sau sẽ chú ý.”

Thái độ tốt đến độ không giống anh. Mở giấy phạt ra, suy nghĩ một chút, lại lái xe đến cửa hàng đá quý.

Tân Hành tựa trên ghế sa lon trong căn phòng, mơ mơ màng màng ngủ mất, lại bị tiếng điện thoại đánh thức. Không còn hơi sức cầm lên, vừa nhìn liền nhất thời vui mừng, cả người thoáng chốc chấn phấn không ít.

“Điện Tình, đã lâu không gặp.”

Cảm xúc vốn mệt mỏi mà bởi cuộc điện thoại của bạn tốt nhiều năm, trong nháy mắt liền tan đi hơn phân nửa.

Đầu kia sang sang cười một tiếng, “Tân Hành, tớ rất cảm động, cậu lại nhớ số của tớ.”

Tân Hoàn vừa nghe vậy, trong lòng đột nhiên trầm xuống, vốn đột nhiên phấn chấn tựa như phù dung sớm nở tối tàn, tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

Điện Tình không nói sai, Tân Hành nhìn điện thoại, nhận biết được dãy số này.

Vốn chiếc điện thoại kia đã rơi trong kho hàng của Phương gia, còn chiếc điện thoại này là cái mới, sim điện thoại cũng mới bổ sung. Bây giờ trong điện thoại cũng không có tên người liên lạc nào. Lúc này, Điện Tình gọi tới, hiện trên màn hình không phải “Điện Tình”, mà chỉ là một chuỗi chữ số.

Tân Hành không nhiều bạn lắm, tự nhiên nhớ số này thuộc về Điện Tình, nhưng điều này không đủ lạ.

Chính là, tại sao Điện Tình biết số điện thoại hiện tại của cô?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Lỗi Lầm Tâm Ý (5)

Buổi sáng lúc Dịch Tân ra cửa tiền Nghê Tranh, đến trưa cũng không trở về nữa, Phong Dương cũng cả ngày không thấy bóng dáng. Cho đến bữa ăn tối, trên bàn ăn Dịch gia cũng chỉ có ba người Dịch lão và Tang Nhuê, Tân Hành.

Hôm nay Tân Hành cảm thấy mệt mỏi, sau bữa ăn tối cũng không cùng Dịch lão xem thi họa hạ kì làm tiêu khiển, chỉ bảo Tang Nhuê ở lại đại sảnh bồi Dịch lão, mình liền lên lầu.*

Lại đang trên ghế sa lon ôm đầu gối giật mình phát hiện đã thật lâu mà Dịch Tân vẫn chưa về, cô liền vào phòng tắm tắm rửa.

Khi cô sửa sang bản thân xong ra ngoài, một thời gian trôi qua vẫn không thấy Dịch Tân. Trong lòng có chút mất mát, cô miễn cưỡng mở tủ quần áo, định tìm bộ trang phục ăn mặc chỉnh tề một chút.

Lại thấy trong tủ quần áo, quần áo của anh và của cô quần quít cùng một chỗ, dường như có bộ dạng thân mật.

Đối với việc bố trí trong phòng, Tân Hành và Dịch Tân là hai người hoàn toàn khác biệt. Dịch Tân trên mặt nhìn lười biếng, thật ra thì người này gần như ưa sạch sẽ; mà Tân Hành, trên mặt nhìn bình thản lịch sự tao nhã, thật ra về việc nhà thì cực kì bừa bộn, thường hay vứt bừa bãi, lại thường hay cầm đồ lung tung.

Trước đây, nếu Tân Hành cầm đồ không để lại chỗ cũ, làm xáo trộn bày trí đã sắp xếp, Dịch Tân sẽ luôn nhíu mày, sau đó yên lặng đặt đồ lại, dùng hành động bày tỏ lên án cô. Duy chỉ có ở tủ quần áo, cái tính thích sạch sẽ đến không bình thường người đàn ông này lại tha thứ cực kì, để tùy theo tính cô, cô thích để đâu thì để ở đó.

Vì vậy, tủ quần áo của họ chính là bộ dạng này, thiếu sự sắp xếp của người đàn ông, quần áo của cô và của anh trộn lẫn chung một chỗ, nếu muốn tách từng cái từng cái ra, thật đúng là phải phí rất nhiều công sức.

Trong miệng khô khốc, Tân Hành vịn vào cửa tủ quần áo, nhìn một chút liền sợ sệt.

Nếu lần này anh vẫn chọn rời khỏi cô như trước, như vậy liền giống như những bộ quần áo này quần quít, giữa anh và cô sẽ hoàn toàn tách ra. Chỉ là đến lúc đó, cô, thật sự sẽ bỏ được anh ra từ trong sinh mạng mình sao?

“Em đang nghĩ gì thế?” Bên tai vang lên một tiếng nói, làm Tân Hành sợ hết hồn, theo âm thanh, cuống quýt quay đầu.

Người đàn ông kia lại tới gần cô, lại hơi cúi đầu về phía cô. Lúc này cô cuống quýt vừa quay đầu, da mặt liền vừa lúc chạm qua môi anh.

Từ trong phòng tắm đi ra, thân thể cô còn lưu lại nước ấm, khá cao, cùng anh chạm vào nhau, liền hiện ra sự lạnh lẽo trên môi anh.

Lòng cô gắt gao nhảy lên, tai nóng lên, lui lại sau lưng, muốn cách anh xa một chút.

Chỉ là chân lui về phía sau, eo vẫn không khỏi đi phía trước, căng thẳng. Anh đã vươn tay ôm cô qua, cô cả kinh, vì sợ, lại lui ra, anh liền dùng lực, hạ xuống, liền ôm cô dán trên người anh.

Môi khẽ giờ lên, tâm tình hình như không tệ, ánh mắt kia lại có quá nhiều tà khí, “Vừa rồi, là có ý sao?”

Tân Hành nghĩ, mặt cô lúc này nhất định đã đỏ hết lên, kinh ngạc rối loạn mở to con ngươi, hướng về phía người đàn ông đang cười hài lòng lại tà tứ, lắc đầu, “Không, không phải, em... Không cần thận.”

Cô vừa mới nói xong, lại chỉ cảm giác trước mắt tối sầm lại, trên môi, xúc cảm lạnh lẽo lại lần nữa dán lên. Cô chỉ cảm giác toàn thân cứng đờ, thân thể có chút không phản ứng kịp, chỉ có thể trốn to mắt nhìn người nọ động tình hôn cô trước mắt.

Người đàn ông phát hiện cô không chuyên tâm, cũng không triền miên hơn, liền buông cô ra. Cúi đầu, trên môi còn mang theo chút nước, diễm lệ dưới ánh đèn.

“Ừ, anh có ý.”

Anh nói một câu, vô cùng lễ thẳng khí hùng. Tân Hoành khoe môi hung hăng co rút.

Thế nhưng anh lại không để ý tới cô, trực tiếp cúi đầu hít một hơi thật sâu giữa cổ cô, tư thái thật là mê say, cuối cùng còn thờ dãi nói, “Ừ, thật là thơm.”

Lại nhìn áo choàng tắm trên người cô, cảm khái, không khỏi tiếc hận, “Ừ, đã tắm rửa rồi hả? Thật đáng tiếc.”

Anh nói xong, mắt nhẹ nhàng liếc qua đồng hồ trên bàn. Mười hai giờ.

“Anh nghĩ, em chờ anh đến muộn như vậy, sẽ thuận tiện chờ anh tắm cùng em luôn.”

Khuôn mặt anh tiếc hận, lại giống như là thật. Nói xong, còn ôm cánh tay của cô mạnh hơn, đem hông cô áp lên thân thể của anh. Tân Hoành bị buộc khẽ động, chỉ cảm thấy chỗ mẫn cảm vừa vịn bị áp đến nơi nào đó dưới người anh. Sau đó, tình huống cảm thấy chỗ đó của anh đang cọ sát với cô đang lúc xảy ra biến hóa.

Tai như bị phồng, thân thể lại bỗng nhiên mềm nhũn, bị anh trêu chọc như thế, cô không tự chủ được liền cũng động tình theo anh.

Anh nhìn bộ dáng cô đỏ mặt, chỉ cảm thấy tâm tình thật tốt, trên tay càng tăng thêm lực, thân thể càng cọ sát sát sao hơn với cô, động tác đó ám chỉ dục vọng rõ ràng.

Cô chỉ cảm giác thân thể nóng lên, một luồng nhiệt lưu đã đi xuống. Cô thẹn thùng, thân thể miễn cưỡng dùng lực, đẩy anh. “Anh đừng, đừng như vậy, nhanh đi tắm!”

Anh nhú mày nhìn cô, trêu chọc, “Tắm em sẽ cho anh tiếp tục?”

Cô ngẩn ra, không biết nên trả lời thế nào.

Trong mắt anh nhất thời lướt qua tia bén nhọn, chợt lóe lên, trong nháy mắt trên tay liền có động tác. Ngón tay vừa động, đai áo choàng tắm liền rơi ra, anh ôm hông cô, thuận thế xoay người một cái, hai người liền cùng nhau nằm lên trên giường.

Mà trong quá trình đó, áo choàng tắm đã rơi xuống đất, lúc ở trên giường, cô đã toàn thân trần truồng ở trong lòng anh.

Anh lật người, đè cô ở phía dưới. Động tác của anh tới quá nhanh, cô nhất thời phản ứng. Cho đến khi chỗ phía dưới nóng lên, cô đột nhiên bừng tỉnh lại, nhìn anh đang trên người mình, hai mắt đen tối rơi trên thân thể trần truồng của cô, đáy mắt sâu kín có một đốm lửa.

Cô nhất thời kinh hãi.

Trên tay dùng lực liền đẩy anh, “Đừng như vậy!”

Đáy mắt cô cực kì kinh hoàng và khuróc từ rõ ràng rút cuộc chọc giận tới anh, ánh mắt anh mãnh liệt, âm thanh rút cuộc phát lạnh, “Đừng như vậy? Em chờ anh muộn như vậy không phải vì để anh như vậy với em?”

Anh cố ý nói tâm tư cô theo hướng này, còn nói đến như vậy... khiến cô khó chịu. Trong lòng cô đau xót, bật thốt lên, “Không phải.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Tâm Ý Sai Lầm (6)

Động tác trên người đàn ông bỗng nhiên dừng lại, nhìn cô chăm chăm. *** trong mắt trong nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa, thay vào đó là sự tỉnh táo. Chỉ là lúc này, anh đang đè trên người cô, áo khoác đã bỏ đi, áo sơ mi xộc xệch, bàn tay xinh đẹp còn đang vuốt ve thân thể trần trụi của cô.

Tư thái như vậy càng giống như sự yên tĩnh trước cơn bão táp.*

Anh nhìn cô, nụ cười nhẹ bên môi tạo cho người ta một loại ảo giác dịu dàng, “Đây là cái gì?”

Cô nhìn dáng vẻ đó của anh, trong lòng rét lạnh, cả người cứng lại.

Thế nhưng anh lại không cho cô thời gian, ngay sau đó lại hỏi, “Em chờ anh lâu như vậy, không phải đợi anh trở lại ** * cùng em, vậy là cái gì?”

Ánh mắt của anh tà nịnh, lời nói lạnh lẽo. Cô chỉ cảm giác trong lòng thật đau, trong đau khổ sẽ không nghĩ đến điều gì khác, liền ở dưới người anh thản nhiên nhìn anh, nói thẳng, “Hãy bỏ qua cho Phương Vũ.”

Dứt lời, trong nháy mắt không khí trầm xuống, gần như sụp đổ.

Con người xinh đẹp của người đàn ông nguy hiểm nheo lại, nhìn chăm chăm người phụ nữ phía dưới, không nói lời nào mà chỉ dùng khí thế cường đại của anh buộc cô. Khiến cô cảm giác thân thể giống như bị giữ chặt trong tay ai, đôi tay kia còn không ngừng thu lại, thân thể của cô liền bị bức bách co rút nhanh, đến đau đớn.

Lại không thể làm gì, chỉ có thể chịu đựng.

Một lúc sau, môi mông của anh khẽ mở, “À?”

Chỉ có một chữ lại chân thật cho thấy quyền sống chết trong tay anh.

Cô hiểu ý anh. Chỉ là lúc này, cô thân không mảnh vải ở trong tay anh có chút xấu hổ, trên tay dùng sức khuróc từ anh.

Anh bất động.

Cô lại dùng sức.

Anh cười lạnh, tay vốn đặt trên ngực cô liền một đường đi xuống, tách hai chân của cô ra, xâm nhập vào chỗ kín của cô. Ngón tay hơi cong, đâm vào trong.

Cô kêu lên lại cuồng quít cắn môi, con mắt híp lại, giọng nói mềm nhũn, “Anh để em mặc quần áo vào trước đã.”

Thấy anh bất động, cô lại vội bổ sung nói: “Em lạnh.”

Anh mị con mắt nhìn chăm chăm cô, một hồi lâu mới rời khỏi thân thể cô, nhặt áo choàng tắm bị anh cời ra trên đất, ném cho cô.

Cô vội mặc vào, chỉ là dưới mắt anh, động tác gần như hoảng loạn. Vội vàng buộc đai lưng lại, Tân Hành mới ngẩng đầu trả lời anh, “Điện Tĩnh.”

Dịch Tân nhủu mày, không nói lời nào. Tư thái này rõ ràng cho thấy đang đợi cô nói.

Cô nói, “Chồng Điện Tĩnh là Phương Tuấn, là anh trai Phương Vũ. Ngày đó, cô ấy cùng Phương Tuấn ra ngoài, lúc trở lại vừa vặn nhìn thấy gặp phải.... Khi đó, cũng là Phương Tuấn thông báo cho Mạc gia.”

Dịch Tân cười lạnh, “Bọn họ trở lại cũng vừa khéo, lúc em bị bắt vào Phương gia thì không trở lại. Lúc em trở lại chỗ anh, thì bọn họ đã về đến!”

Tân Hành nghe được sự châm chọc trong lời của anh, cắn môi, “Lúc xế chiều Điện Tĩnh liên lạc với em nói hiện tại Phương Vũ còn đang ở phòng chăm sóc đặc biệt, sống chết còn chưa rõ. Dù lần này nhặt về một cái mạng, nhưng nửa đời sau cũng chỉ có thể ở trên xe lăn mà sống. Còn nữa, mặt anh ta cũng bị Tang Nhue hủy dung. Chỉ là, Phong Dương... hình như không chịu bỏ qua, cho nên Điện Tĩnh hi vọng anh có thể để Phương Vũ một con đường

sống.”

Tân Hành nói xong, không khí liền trở nên yên tĩnh lần nữa. Người đàn ông trước mắt cô chỉ nhìn cô, ánh mắt căng lên nhưng cũng không nói chuyện.

Cô chờ anh hồi lâu, thế nhưng anh vẫn như cũ chỉ chăm chú nhìn cô, thậm chí ánh mắt kia làm cho cô cảm thấy trong lòng rất buồn bực, dường như khó có thể hô hấp.

Cô lại không nhận được, liền can đảm thử dò xét hỏi, “Có thể không?”

Đáy mắt anh dần dần lạnh lùng, đầy cộm nặng nề, “Em cảm thấy có thể không? Người hấn bắt là em, cũng không phải là tôi. Nếu ngay cả em cũng cảm thấy có thể bỏ qua cho hấn, vậy tôi còn có thể nói gì?”

Giọng điệu của anh rõ ràng không vui, Tân Hành cũng không nghĩ sâu, chỉ nói, “Em nghĩ, mặc dù em và Tang Nhuyết phải chịu chút khổ cực, nhưng cũng may Hữu Kinh Vô Hiểm*. Mà Phương Vũ, hấn cũng phải trả giá rất cao.

Khuyên người phải có lòng khoan dung, hấn đã như vậy, chúng ta không cần phải ép sát từng bước.”

Cô thẳng thắn nói ra ý nghĩ trong lòng, nhưng không ngờ vừa mới nói xong, cô cảm giác cảm đột nhiên đau nhói, mặt đã bị người đàn ông kia hung hăng nắm vào trong tay. Nhất thời, một luồng khí tức giận cường đại cuốn tới.

“Tân Hành, em muốn nói cho tôi biết, hơn nửa đêm em nói nhiều như thế với tôi, chỉ là để tôi bỏ qua cho một người thiếu chút nữa đã hại chết em?!”

Khuôn mặt Dịch Tân chậm rãi đến gần cô, cách cô quá gần, cô liền có thể nhìn thấy rõ đáy mắt yêu tà mang theo huyết lệ sâu nặng của anh.

Trong lòng rét lạnh. Cô biết, anh tức giận.

“Nhưng, anh nói...” Cô cố gắng giãy giụa trong tay anh, nhưng một chút sức cũng không có.

“Tôi nói cái gì?” Anh cười tà, “Tôi chỉ hỏi em, em có nguyện ý bỏ qua cho hấn hay không, cũng không tỏ thái độ rõ ràng rằng tôi muốn bỏ qua cho hấn!”

“Tân tiểu thư, em nhân từ, tôi vốn còn không muốn đuổi tận giết tuyệt, chỉ là lần này, là Phương gia đụng phải hòng súng! Là Diên Tĩnh mở miệng cầu em sao? Vậy thì tốt, tôi liền khiến cô ta về sau vĩnh viễn khỏi cần nói chuyện, tránh khỏi kích động em, làm hỏng tâm trạng của tôi!”

Đầu óc thoáng chốc “Đùng” một tiếng tỉnh ra, Tân Hành bỗng nhiên trợn to mắt, hoảng sợ nhìn người đàn ông gần trong gang tấc, không thể không chế mà lắp đầu, “Không, anh không thể như vậy!”

“Không thể?” Dịch Tân cười lạnh, “Tân Hành, xem ra đến hiện tại em vẫn không học được cách tin tưởng tôi!”

“Tôi liền để em xem một chút, tôi có thể hay không thể!”

Dịch Tân nói xong, tay dùng sức hung hăng hất ra vật cầm trong tay cô.

Tân Hoành bị một lực đẩy ra liền té trên giường. Trong lòng vừa sợ vừa đau lại vừa giận, nhưng vẫn cuống quýt chống thân thể lên như trước, miễn cưỡng cười nói, “Anh đừng tức giận, nếu anh không muốn bỏ qua cho Phương Vũ, vậy coi như em không nói. Diên Tĩnh cô ấy cũng không dễ dàng gì, anh cần gì phải làm khó cô ấy?”

“Làm khó?” Trong mắt của người đàn ông rớt cuộc nổi gió dữ dội, “Tân Hành, em thật không biết cái gì gọi là làm khó!”

Tân Hành ngẩn ra.

“Tôi cho rằng em đang đợi tôi, bao lâu em cũng đợi tôi? Kết quả, ngay cả để tôi đụng vào em em cũng không tình nguyện như vậy, làm sao em không nói là em làm khó tôi?!”

Trong mắt của anh sự tức giận và lên án rõ ràng chói mắt, tất cả ném về phía cô. Tân Hành chỉ cảm thấy nhất thời sự uất ức và khổ sở trào lên trong tim. Tim, hung hăng đau xót, bật thốt lên phản bác, “Anh đã có Nghê Tranh rồi, anh còn cần em sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 132: Tâm Ý Sai Lầm (7)

Chỉ là lời cãi lại theo bản năng không suy nghĩ. Lời ra khỏi miệng, Tân Hành mới đột nhiên tỉnh táo lại, lời của cô lúc này nghe u oán, hèn mọn... đến cỡ nào.

Giống như thừa nhận cô toàn tâm mong mỗi anh rủ lòng thương xót, chờ ở đây, thế nhưng anh lại chẳng thèm ngó tới.

Khí lạnh cả người Dịch Tân nhất thời liền giảm đi hơn phân nửa, dừng ở trước mắt cô, nhìn cô.*

Lúc này trong lòng Tân Hành chỉ cảm thấy khuất nhục, còn có khinh bỉ... chính mình. Cô cười lạnh, “Vậy chính là anh có lòng tham như vậy? Em cũng chỉ là một vật thay thế, cho dù bây giờ anh đã đạt được như anh muốn muốn, anh vẫn không buông em ra như trước?”

Cô cố ý nói tàn nhẫn lại không chịu nổi, trong nội tâm, thật ra cũng là nói cho chính mình nghe. Cô hung hăng ném về phía mình, hi vọng bản thân có thể tỉnh táo một chút.

Người đàn ông này, quả thực có đầy đủ tư cách khiến cô khăng khăng một mực, không thể tự kềm chế. Chỉ là tình yêu cũng cần cân xứng.

“Vật thay thế?” Trong nháy mắt, trên mặt anh vốn đã bình tĩnh hơn phân nửa, nhất thời lại nổi lên nụ cười xinh đẹp đến cực hạn. Anh nhìn cô bằng tư thái dịu dàng, thậm chí ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm của cô, môi mỏng hé mở, “Tân Hành, em biết vật thay thế là gì không?”

Âm thanh của anh, khiến thân thể cô bỗng nhiên run lên. Tim, không ngừng co rút nhanh.

Ý thức được rõ ràng một cổ nguy hiểm trước nay chưa từng có, cô không quan tâm đến thương cảm nữa, theo bản năng liền đẩy anh ra, lăn qua giường, từ bên kia rơi xuống đất, muốn rời đi.

Có một loại dự cảm, tới vừa nhanh vừa rõ ràng. Cô biết, hiện tại cô muốn lập tức né tránh người đàn ông này.

Bước nhanh chạy ra ngoài.

Khi tay mới vừa chạm vào tay nắm cửa thì bị một cánh tay khác giữ lại.

Cô vùng vẫy, thân thể ngược lại bị một cánh tay ôm chặt lấy, thân thể bị ôm lại, đối diện anh.

Cô có thể nhìn thấy rõ ràng cặp mắt đỏ lên của anh, cùng nụ cười nhạt bên môi phối hợp làm cho người ta toàn thân tê dại mà dịu dàng.

Trong lòng cô run lên, thân thể đã bị cơ thể anh đè trên cửa. Hai chân bị đầu gối của anh mạnh mẽ đẩy ra.

“Em rời khỏi tôi, chuẩn bị muốn đi đâu?”

Giọng nói của anh, dịu dàng lại thương tiếc, chỉ là lực nắm tay cô lớn đến nảy sinh ác độc.

Cô chỉ cảm giác tay đau nhức, đau đến mức cô cau mày thật chặt. Cô bất giác muốn tránh thoát khỏi tay cầm của anh.

Chỉ là cô vừa động liền chọc cho anh càng dùng sức bắt ép.

Cô thề, thậm chí cô còn nghe được tiếng xương cốt của cô muốn vỡ ra.

Cô nhỏ giọng kêu lên, “Anh buông em ra!”

Câu nói sau cùng của cô rốt cuộc hoàn toàn buộc anh mất đi phần thương tiếc cuối cùng với cô.

“Thả em ra?” Nụ cười bên môi Dịch Tân vừa lạnh lại tàn nhẫn, “Thả em rời khỏi tôi? Tân Hành, không phải là em nói tôi tìm em làm vật thay thế sao? Vậy thì tốt, hiện tại tôi sẽ nghiêm túc nói cho em biết, em làm cho tôi rất hài lòng, thân thể của em khiến tôi rất thoải mái. Cho nên, tôi không có ý định thả em ra!”

Anh vô tình nói xong, một tay khác đã mạnh mẽ giật áo choàng tắm của cô và trói buộc phía dưới của mình ra. Lúc cô chưa kịp phản ứng lại, đỉnh đầu hạ thân liền mạnh mẽ chen vào thân thể của cô.

Thân thể đã lâu không hoan ái, lúc này lại bỗng nhiên bị người khác cưỡng ngạnh đẩy ra, một cơn đau đớn lan tới. Tân Hành đau mức đến kêu lên.

Anh vốn nắm tay cô, một tay khác lúc này cũng buông ra, thay đổi giữ chặt hông và mông của cô. Dưới người anh liền dùng lực, trên tay phối hợp động tác lấy thân thể cô áp lên người mình.

Cô rất đau, lại khuất nhục. Tay mới vừa được tự do liền bắt chập đau đớn vỗ lên lưng anh, “Dừng! Sao anh có thể như vậy với em!”

Cô gãy giữa, ngược lại lại khơi dậy bản tính chinh phục của anh. Anh giữ hông cô càng chặt, thân thể va chạm càng càng nhanh, nhưng trên mặt lại cười đến tàn nhẫn, “Không thể? Thì ra tôi thật sự đã quá tốt với em. Hôm nay tôi muốn cho em xem một chút cái gì gọi là vật thay thế!”

Anh nói xong, ôm cô hơi lui ra cạnh cửa. Trên tay dùng sức, lại đem thân thể của cô quay ngược ra, đưa lưng về phía anh. Mà trong quá trình đó, anh và thân thể của cô luôn duy trì giao hợp.

Cô chỉ cảm giác phía dưới một cơn kích thích mãnh liệt ập đến, còn chưa tỉnh táo, người đã bị đặt trên tường lạnh lẽo. Người đàn ông kia liền từ sau lưng

không chút lưu tình tiến vào trong cơ thể cô.

Anh đụng từng cái, không chút lưu tình, cô liền bị từng cái đụng vào tường, đụng đến đau đớn.

Trong lòng cô khuất nhục thật lớn, chỉ cảm thấy thứ đụng vào tường là lòng cô. Cơ thể đau và đau lòng, cô gất gao cắn môi.

“Vật thay thế? Vậy em biết tại sao tôi chọn em không?”

Người đàn ông kia vẫn còn không bỏ qua, nhục nhã thân thể không đủ, trên miệng anh từng chữ từng câu càng giống như một cái bạt tai hung dữ, hướng thẳng trên mặt cô mà đánh. “Thân thể em đây, tôi rất yêu. Dung mạo em trong sạch, thân thể này lại vô cùng có tiềm chất lay động.”

Đầu lưỡi có máu tanh quét qua, cô chỉ cảm giác tâm lúc này đã đau đến chết lặng, thân thể đến đây dường như cũng dần dần thích ứng anh.

Anh muốn nhục nhã cô sao? Cô để anh nhục nhã một lần là đủ!

Cô cười, “Như vậy Tân thiếu, là thân thể tôi khiến anh thích, hay là thân thể của Nghê tiểu thư làm cho anh muốn không ngừng hơn?”

Cô nói xong, chỉ cảm thấy đầu bị người dùng lực vận qua, hướng ra sau lưng chống lại ánh mắt cuồng loạn của anh.

Phía dưới, anh lại lần nữa dùng lực đâm vào.

Cô gất gao cắn môi, mới dừng lại rên rỉ.

Trong mắt yêu mị của anh mang theo tàn nhẫn, “Bây giờ tôi đang trong thân thể em, đương nhiên phải trả lời là em làm cho tôi thích hơn rồi. Ngày khác, tôi cùng cô ấy làm, thì chính là cô ấy khiến tôi muốn không thể ngừng hơn.”

Anh mang theo tư thái phong lưu, từng chữ từng câu hung hăng hướng về phía cô, mang theo sức lực bén nhọn nhất.

Cô chậm rãi nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy anh nữa.

Cô thua.

Cho dù cô có đề tiện nhất, cũng không đánh lại anh tới lạnh.

Môi lại bị dùng sức hôn, bị cạy mở, anh bức bách và chiếm đoạt quần quít cùng cô. Trong nháy mắt, trong lưỡi, mùi máu tanh sục ra nặng nề.

Động tác lại không dừng lại.

Một cái lại một cái, vốn không có tình, bắt đầu chỉ là đau, lúc này, lại có vui thích.

Cờ nào chậm chạp!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Tâm Ý Sai Lầm(8)

Đêm nay anh thực sự tức giận với cô. Cho nên ngay cả chia sẻ thân mật nhất anh cũng nhất định lấy tư thế của trừng phạt, làm cho cô cảm thấy khuất nhục, cố ý làm cô bị đau.

Đề cô trên mặt đất, nhìn cô ở phía dưới anh vừa khổ sở lại vui thích, môi mòng nhẹ nhàng nhả ra lời nói tàn nhẫn, “Biết tôi thích em nhất ở đâu không?” *

Anh vừa mãnh liệt đụng chạm trong cơ thể cô, lại vừa dùng tay nhẹ nhàng dọc theo thắt lưng cô lưu luyến vuốt ve, rõ ràng đã hãm sâu vào dục vọng, trong mắt lại duy trì sự cường ngạnh một tia lạnh lạnh cuối cùng, “Eo của em. Tôi thích nhất giữ chặt eo thon của em dưới thân như vậy, tùy ý rong ruổi trong cơ thể em.”

Anh nói xong, đôi tay bỗng nhiên cầm thật chặt vòng eo mảnh khảnh của cô, liền làm như vậy, thậm chí còn đột ngột cố ý dùng sức. Tân Hành chỉ cảm thấy một cơn đau mang theo khoái cảm đánh tới, trong nháy mắt thần chí không còn rõ ràng.

Gất gao nhắm mắt lại, đợi cảm giác đau đớn bớt đi, cô mới chậm rãi khẽ mở mắt, nhìn người trên thân mình, cười, “Như vậy Nghê tiểu thư thì sao? Đối với cô ta, anh thích lấy tư thế gì? Có muốn thử một chút trên người tôi luôn không? Xem xem là tôi khiến anh hài lòng hay là cô ta làm cho anh hài lòng hơn?”

Cô nói xong, liền chỉ cảm thấy ngang hông bỗng nhiên bị nắm chặt đến phát đau, thân thể nhẹ bẫng, anh đã ôm lấy cô, phía dưới như cũ gắn liền với cô một chỗ. Cô miễn cưỡng duy trì tia lý trí cuối cùng, híp mắt nhìn anh.

Lại thấy khoe môi anh là nụ cười tà mị mà tàn lạnh, ôm cô đi từng bước lớn đến bên giường, “Cô ấy xấu hổ, tôi và cô ấy đều ở trên giường, tôi. . . không nhớ khiến cô ấy cảm thấy khuất nhục.”

“Vừa nói như vậy, em và cô ấy giống nhau, hình như tôi cũng có thể đối với em tốt chút.” Anh nói xong, đã áp cô lên trên giường mềm mại, lần nữa mãnh liệt tiến vào chiếm giữ.

Tân Hành quay đầu đi, mặc cho nước mắt theo khoe mắt chảy xuống. Không biết thân thể và trái tim bị hành hạ kéo dài bao lâu, cũng không biết cô chịu đựng hay đã sớm chết lặng, cho đến khi trời sáng, trong thân thể cuối cùng một lớp sóng nóng bỏng đi qua, người đàn ông mới chậm rãi từ trong cơ thể cô ra ngoài.

Rời khỏi cô, một mình vào phòng tắm, thậm chí ngay cả liếc nhìn cô một cái cũng không có. Cô khẽ trở mình, quần mình vào trong chăn, găt gao bao lấy thân thể tràn đầy dấu vết kích tình.

Phía dưới dinh dinh đến kinh người, cô không để ý tới, chỉ bao mình trong chăn chặt hơn, nhắm hai mắt, làm bộ đã ngủ. Đầu óc lại cứ tỉnh táo đến mức khiến người ta tuyệt vọng. Nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, cho đến tất cả lại an tĩnh như cũ, tiếng người đàn ông từ trong phòng tắm ra ngoài, tiếng mặc quần áo.

Đôi tay cô nắm chặt thật chặt, che phủ bản thân thật kỹ, đưa lưng về phía anh. Chỉ là có lẽ từ nhỏ cô đã không giỏi về nguy trang, anh nhìn đã có thể dễ dàng thấu cô, lúc này cũng giống vậy.

Anh đứng ở bên giường, từ trên cao nhìn xuống cô, “Tôi qua em làm tôi hết hứng, cho nên em cầu xin tôi, tôi liền đồng ý. Phương Vũ có thể không chết. Lần sau, nếu như em còn muốn dựa dẫm vào tôi, cũng có thể trao đổi như vậy.”

Anh đang ở phía sau cô, âm thanh vẫn dịu dàng đa tình như vậy. . . Tim lại đau, thân thể giống như nhất thời bị cái gì đó vừa ướt vừa lạnh bao phủ, hô hấp cũng không thể, sắc mặt vốn ửng hồng trong nháy mắt bởi vì hít thở không thông mà trắng bệch. Cho đến khi “Xoẹt” một tiếng tiếng cửa đóng lại, thân thể cô hung hăng run lên, mới rốt cuộc có thể hít thở từng hơi từng hơi ở bên trong.

Dịch Tân ra ngoài phòng, một đường đi xuống lầu, khuôn mặt lạnh lẽo, đến đại sảnh.

Sáng sớm người giúp việc quét dọn thấy thế, cũng không nhìn được run sợ, chỉ co ro cụm rúm hướng về phía anh gọi một tiếng, “Thiếu gia Chào buổi sáng.”

Bước chân Dịch Tân thoáng chốc dừng lại, quay đầu, hướng về phía người giúp việc trầm giọng nói, “Không cho thiếu phu nhân rời đi nửa bước.”

Người hầu kia không hiểu đầu đuôi chỉ vừa gật đầu vừa lúng ta lúng túng nói: “Vâng.”

Lúc này Dịch Tân mới tiếp tục đi tới cửa chính, rồi lại đứng lúc gặp Phong Dương mới từ bên ngoài đi vào.

Phong Dương rõ ràng là cả đêm không về, lúc này mới từ bên ngoài trở lại. Nhìn thấy Dịch Tân thì kinh ngạc.

Dịch Tân mắt híp lại, nhìn anh lạnh nhạt nói, “Chuyện Phương Vũ, đến đây chấm dứt.”

Phong Dương cả kinh, trong nháy mắt sắc mặt trở nên không cam lòng, nhìn Dịch Tân lại đột nhiên đảo mắt cười một tiếng, “Tân Hành ở đó chịu không ít tội, anh chịu được?”

Phong Dương vừa mới nói xong chỉ cảm thấy cổ căng thẳng, đã bị người ta hung hăng níu lấy cổ áo kéo đi phía trước. Liền giật mình, lại thấy cặp mắt người đàn ông trước mắt đã phát hồng, “Tôi nói, bỏ qua cho hắn, nghe không hiểu sao?”

Sau khi lạnh lùng cảnh cáo xong liền hất người trong tay ra.

Phong Dương lui hai bước mới ổn định thân thể, hơi suy nghĩ một chút, hỏi, “Ý của Tân Hành?”

Dịch Tân nghe thấy hai chữ Tân Hành, cả người không khỏi cứng đờ, cũng không đáp lời, chỉ sai bước đi ra ngoài cửa.

Phong Dương ngăn ra, rồi lập tức phản ứng kịp, tiến lên mấy bước ngăn anh lại, “Anh muốn đi đâu?”

Dịch Tân mắt lạnh liếc qua anh, “Uống rượu.”

Tân Hành nằm ở trên giường nhắm hai mắt, nhưng cứ nhắm mắt thì lại là hình ảnh Dịch Tân đè trên người cô, ở trong cơ thể cô mạnh mẽ ra vào. Dứt khoát mở mắt ra, nhưng ánh mắt có chút mờ ảo.

Hồi lâu sau, cả người chợt chấn động, trong mắt thoáng chốc hiện lên sự hoảng sợ, lập tức ngồi dậy vội vàng xuống giường.

Dưới chân chạm đất, chân vẫn không khỏi mềm nhũn, cô cuống quýt lấy tay chống đỡ thân thể. Bên đùi lúc này, một dòng tinh dịch ướt át chậm rãi chảy xuống.

Cô cúi đầu xem xét, cắn răng rồi bước nhanh vào trong phòng tắm.

Nhanh chóng rửa ráy sạch sẽ, rồi tìm bộ quần áo trong tủ, ăn mặc nghiêm chỉnh, lúc này mới bước nhanh xuống lầu.

Nghĩ thừa dịp tất cả mọi người còn chưa dậy mặt không biến sắc đi ra ngoài, đang đi trong đại sảnh đụng phải quản gia đang nhỏ giọng nói chuyện cùng người giúp việc. Quản gia nhìn thấy cô, cả kinh, rồi lập tức khôi phục vững vàng, cười một tiếng với Tân Hành, “Thiếu phu nhân, sớm như vậy ngài muốn đi đâu?”

Trong lòng Tân Hành cảm giác nặng nề, trên mặt miễn cưỡng cười một tiếng, “Tôi đi ra ngoài mua vài món đồ.” Nói xong, vội vàng tránh qua quản gia, đi ra ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Tâm Ý Sai Lầm (9)

Quản gia lại lập tức một mạch chạy chậm tới trước mặt Tân Hành, chuẩn xác không sai lầm ngăn cô lại.

Tân Hành bị chặn, nhất thời sắc mặt đông lạnh.

Quản gia thấy thế, cuống quýt cười một tiếng, “Thiếu phu nhân, ngài cần gì thì phân phó một tiếng là được rồi, không cần tự mình ra ngoài.”

Tân Hành lẳng lặng nhìn ông, từng lời thanh minh, “Tôi muốn tự đi.”*

Sắc mặt quản gia nhất thời lúng túng, nhìn Tân Hành, cẩn thận, “Thiếu phu nhân, xin ngài đừng làm khó chúng tôi.”

Tân Hành trong bụng hung hăng trầm xuống, thẳng tắp nhìn chăm chăm quản gia, hồi lâu sau mới hỏi, “Là ý của anh ấy?”

Quản gia do dự một phen, rốt cuộc nhẹ nhàng gạt đầu với Tân Hành, “Thiếu gia không muốn thiếu phu nhân quá mệt nhọc, phân phó chúng tôi nhất định chăm sóc thiếu phu nhân thật tốt.”

Quản gia này ở Dịch gia mấy chục năm, làm việc ở một Đại Gia Tộc hai đời gia chủ như vậy, là người đã quá khôn khéo. Tân Hành hiển nhiên biết, lời này cũng chỉ là quản gia nói để an ủi cô.

Lần này Dịch Tân hẳn là quyết tâm không bỏ qua cho cô.

Tân Hành liếc nhìn cửa trước mặt, lại nhìn quản gia cùng mấy người giúp việc ngăn trước mặt một chút, hít sâu một hơi, không hề nói gì nữa, xoay người trở về.

Trở về phòng, mới vừa đẩy cửa ra, một luồng không khí nam nữ hoan ái thoáng chốc xông vào mũi, lại thấy cả phòng xóc xếch, trong lòng Tân Hành chỉ cảm thấy buồn nôn. Cuống quýt kéo mạnh cửa lại.

“Rập” một tiếng, vào sáng sớm ở đại trạch, quá mức vang dội. Lại đem cô đến toàn thân chấn động.

Cô xoay người bỏ chạy, chỉ muốn cách nơi này thật xa.

Chỉ là dưới lầu cũng có người cản.

Trong lòng cô khốn khổ, cũng không kịp nghĩ bây giờ là lúc nào, có thích hợp hay không, liền đi tới phòng Tang Nhuế.

Cũng may, Phong Dương không có ở đây.

Tang Nhuế nửa mê nửa tỉnh cho cô vào đi, Tân Hành áy náy cười một tiếng với cô.

Tang Nhuế nửa hí mắt, hỏi cô, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Tân Hành cũng không nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt chỉ tùy ý rơi vào nơi khác, “Tớ mơ thấy con ác mộng, không ngủ được. Tớ có thể ngủ cùng cậu không?”

Tân Hành nói xong, mới đưa mắt đối diện với Tang Nhuế.

Lúc này Tang Nhuế cũng gần như hoàn toàn tỉnh táo, hỏi ngược lại, “Con ác mộng? Dịch Tân đâu?”

Tang Nhuế chỉ nói hai chữ “Dịch Tân”, Tân Hành liền cảm thấy trái tim bị người ta hung hăng bấm một cái, trong nháy mắt, như bị gai đâm vô cùng đau đớn.

Cười, “Anh ấy không có ở đây.”

Lại đột nhiên nhớ lại nguyên nhân trước đó cô gấp gấp chạy ra ngoài, cô cẩn thận nhìn Tang Nhuế, hỏi, “Cậu có thuốc tránh thai không?”

Tối hôm qua nhiều lần như vậy, mỗi một lần Dịch Tân cũng buông thả trong cơ thể cô. Cô lên tiếng nhắc nhở anh đừng như vậy, thế nhưng anh lại cười lạnh, ngược lại càng không chút kiêng kỵ. Anh chính là đang cố ý hành hạ cô, ban đầu chỉ cần cô không muốn, anh sẽ không cho vào trong cơ thể cô.

Tang Nhuế híp mắt lại, hỏi ngược lại, “Thuốc tránh thai? Phòng trước hay là sau?”

Ánh mắt của Tang Nhuế có chút sắc bén, Tân Hành lần nữa nhìn chỗ khác, nói nhỏ, “Sau.”

“Dịch Tân muốn đưa bé, cậu không muốn?”

Đưa bé? Tân Hành cười, “Không, anh ấy không muốn đưa bé.”

Anh ấy chỉ là đang trừng phạt tớ.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tang Nhuế hỏi tới, “Tại sao sáng sớm cậu tới tìm tớ xin thuốc tránh thai, Dịch Tân cũng không ở đây?”

Tân Hành nhìn Tang Nhuế, thấy ánh mắt cô lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo, cô lại là người cực kì cứng rắn, lúc này đã nổi lên nghi ngờ, sợ là không hỏi ra đến tột cùng, sẽ không dừng. Mà trên thực tế, lúc này cũng chỉ có Tang Nhuế mới có thể giúp cô, nên Tân Hành cũng không giấu giếm nữa, nói thẳng, “Tớ chọc giận Dịch Tân, bây giờ anh ấy đang giận tớ, cho nên sáng sớm liền đi ra ngoài.”

Tân Hành đúng là vẫn không nói ra Dịch Tân dùng sức mạnh với cô, quá trình đã đủ khuất nhục rồi, hiện tại, cô càng tuyệt đối không thể nói ra.

Tang Nhuế híp con mắt lại, nhìn chòng chọc cô, một hồi lâu mới nói, “Chúng ta đều tới gấp, những thuốc này không chuẩn bị. Một lát tớ ra ngoài mua cho cậu thôi.”

Trong nội tâm Tân Hành khẽ động, gạt đầu một cái, “Cám ơn.”

Tang Nhuế lại đột nhiên đưa tay kéo cô qua, lại thuận thế nâng cô dậy, hướng về bên giường đi tới, “Ngủ tiếp một lát đi, có lúc mơ thấy ác mộng, lại ngủ một giấc cảm giác liền qua đi.”

Tân Hành nghe vậy, đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía Tang Nhuế, thấy vẻ mặt cô lúc này thư thái thảnh thơi, trong lòng cả kinh, lại bỗng nhiên đau xót.

Tang Nhuế, hẳn là đoán được mà.

Không nói ra chính là muốn giúp cô cất giữ chút tự ái cuối cùng.

Tân Hành gạt đầu một cái, mặc cho Tang Nhuế đỡ cô lên giường, lại đắp chăn cho cô. Cô nhắm mắt lại, chịu đựng đau đớn trong lòng mình, không để cho nó ra chút nào nữa.

Tân Hành, thì ra cô cũng không kém cỏi như vậy, hai năm qua, cũng chỉ có người nọ cường thế ép cô thành nhu nhược như vậy. Hiện tại, tất cả đều là quá khứ, cô cũng thật sự không có lý do gì không chịu nổi một kích nữa.

Khách sạn năm sao ‘phòng cho tổng thống’.

Phong Dương gác hai chân, ưu nhã ngồi trên ghế sa lon, mắt lạnh nhìn người đàn ông bên cạnh rót rượu một chai lại một chai, ánh mắt lại trấn tĩnh trước sau như một. Không nhận được cảm khái, có đôi khi “ngàn chén không say” cũng rất làm cho người khác nhức đầu.

Liền thí dụ như người này, muốn say cũng say hay sao? Đó là XO, anh có thể uống nó như bia... cũng không biết là bản lĩnh hay thất bại rồi.

“Bộp” một tiếng, lại một bình rỗng đặt trên bàn trà. Cặp tay ưu nhã trắng nõn kia không hề dừng lại, lập tức cầm lấy bình tiếp theo.

Phong Dương rốt cuộc không nhận được, đưa tay ngăn anh lại, “Anh uống nữa, tôi chỉ có thể gọi Tân Hành tới nhặt xác.”

Dịch Tân nghe được tên Tân Hành, ánh mắt trong nháy mắt mềm lại, nhưng dừng lại quá lâu, thoáng qua rồi biến mất, lại khôi phục vẻ lạnh lạnh giễu cợt, cười lạnh, “Tân Hành? Cô ấy hiện tại hẳn là đang ước nhặt xác tôi.”

“Ừm, không, cô ấy là người, nên ngay cả nhìn cũng lười phải nhìn tôi một cái. Có lẽ tôi chết ở chỗ này, cô ấy liền lập tức phát tay một cái rồi đi.”

Phong Dương nhìn anh, cau mày, “Cho nên, anh xác định anh muốn chết sao? Cho Tân Hành cơ hội rồi anh đi?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 135: Tâm Ý Sai Lầm (10)

Ngón tay thon dài nhất thời cứng lại trên chai rượu.

Dịch Tân liếc mắt nhìn Phong Dương một cái, thu tay lại, cả người tựa vào ghế sa lon phía sau, mệt mỏi nhắm mắt lại. Anh giờ tay lên, dụi dụi khóe mắt. “Phong Dương, tôi cho cậu biết, đó là chuyện không thể. Đời này cô ấy không thể rời tôi đi. Tôi cũng vậy, tuyệt đối sẽ không cho cô ấy cơ hội rời khỏi tôi. Coi như cô ấy hận tôi oán trách tôi, cô ấy cũng phải ở cùng tôi.” *

Phong Dương nghe xong, nhất thời trong tim rét lạnh. Lại thấy người đàn ông kia lười biếng tựa vào ghế salon như cũ, còn nhắm hai mắt lại. Anh của lúc này, nửa phần khí phách cũng không thấy, nhưng cho dù chỉ là giọng nói tùy ý cũng rất cường thế. Không giữ lại đường lui... như vậy.

Không giữ cho Tân Hành đường lui, cũng không giữ lại đường lui cho chính anh.

Trong lòng dao động, một hồi lâu sau Phong Dương mới hỏi, “Cô ấy... đáng để anh như vậy sao?”

Lúc này Dịch Tân mới mở mắt, nhìn Phong Dương cười một tiếng, trong mắt lại rõ ràng có sự thất bại cực kỳ hiếm thấy, “Tôi không biết cô ấy có đáng giá hay không, chỉ là... Nếu như cô ấy không vui, ngay cả yêu cùng cô ấy tôi cũng sẽ đau lòng.”

Dịch Tân nói tới đây, mắt khẽ híp, cười giễu cợt lại có chút thê lương, “Có lẽ hơn nửa đời Dịch Tân tôi có quá nhiều tội ác, cho nên hiện tại mới có Tân Hành. Cô ấy cũng không cần làm gì lại có thể ép tôi đến thảm bại. Chỉ là, hình như cô ấy cũng không quan tâm.”

“Anh biết rõ cô ấy không quan tâm anh?” Phong Dương hỏi ngược lại. Theo anh thấy, mặc dù bình thường Tân Hành mặt không biến sắc, sợ là cũng không giống như lời Dịch Tân, không quan tâm anh.

Dịch Tân cười, “Coi như trước kia có quan tâm, trải qua tôi hôm qua, sợ là cô ấy đã hận chết tôi.”

Phong Dương cau mày, nhất thời trong tim có cảm giác không tốt xẹt qua, còn chưa nói gì, người đàn ông kia đã mở miệng trước.

“Tôi đã cưỡng bức cô ấy rồi.”

Phong Dương chỉ cảm thấy tâm thoáng chốc nặng nề trầm xuống.

Dịch Tân chỉ cười, cười đến đẹp đẽ lại giễu cợt, “Cậu có thể tưởng tượng không, Dịch Tân lại phải dùng sức mạnh để chiếm lấy một người phụ nữ!”

Phong Dương khẽ mị con mắt, nhìn Dịch Tân, nhìn một hồi lâu mới gần từng chữ một, “Anh không nên làm như vậy.”

Dịch Tân liếc qua anh, “Ừ, mặc dù cô ấy cho tới bây giờ vẫn luôn kém hơn những người đứng ở nơi cao như chúng ta, nhưng trong lòng cô ấy có kiêu ngạo của mình. Tôi đối với cô ấy như vậy, hình như vũ nhục này có chút sâu.”

“Vậy phải làm sao cho phải đây?” Anh nói xong, tay dùng sức day day thái dương, dường như thật sự rất khổ não.

Phong Dương nhìn anh, gương mặt vốn cười mở lúc này lại nghiêm túc hiếm thấy, “Không, tôi không nói cô ấy, tôi nói là anh. Anh làm như vậy, anh sẽ đau.”

Anh nói xong, trong căn phòng sang trọng nhất thời yên tĩnh lại.

Dịch Tân tựa vào ghế salon, nhắm hai mắt, dường như không nghe thấy lời Phong Dương nói.

Phong Dương nhìn anh, cũng không tiếp tục.

Trong không khí, nhất thời trầm xuống.

Hồi lâu sau Dịch Tân lạnh nhạt nói, “Giúp tôi gọi điện thoại cho Nguyên Tâm, cậu đi trước đi.”

Phong Dương nhìn anh, cũng không rõ tâm tư người đàn ông này. Chỉ theo lời làm theo.

Đem điện thoại đưa cho anh, người nọ hướng anh phát phát tay, Phong Dương liền không ở lại nữa liền ra bên ngoài, chuẩn bị rời đi.

Gần tới cửa, lại nghe được sau lưng giọng nói lạnh lùng của người đàn ông kia nói với người trong điện thoại, “Giúp tôi gọi Nghe Tranh đến.”

Thân hình cao lớn bỗng nhiên dừng lại, xoay người, cau mày, nhìn bóng lưng trên ghế salon kia, “Anh điên rồi!”

“Nghê Tranh không phải Tân Hành!”

Nhưng trên ghế sa lon người nọ cũng không để ý đến anh, giống như không nghe được.

Phong Dương nói tới đây, đã đến ranh giới cuối cùng giữa người với người, lúc này cũng chỉ có thể lắc đầu một cái, không can thiệp nữa xoay người đi.

Cho nên, anh không thấy trên ghế salon, ánh mắt người đàn ông kia lúc này chứa đầy quyền rũ, cùng sự tàn nhẫn yêu dã, bên môi cười nhạt, không biết là chính hay tà.

“Không phải sao? Anh luôn có biện pháp để có được cô ấy.”

Nghê Tranh tới đây rất nhanh, đến lúc đó, nụ cười trên mặt giấu không nổi có phần thụ sủng nhược kinh. Nhìn thấy người đàn ông trên ghế salon, cũng không dè dặt, chủ động ngồi vào bên cạnh anh, lại thấy trên tay anh cầm ly rượu, liền vươn tay đoạt lấy.

Lúc này người đàn ông kia lại chỉ híp nửa con mắt, một mực nhìn cô ta, mặc cô đoạt lấy ly rượu, lần nữa đặt trên bàn trà.

Nghê Tranh hướng về phía anh cười một tiếng, dịu dàng nói, “Sao thế? Cứ nhìn em vậy?”

Dịch Tân nói: “Hiện tại tôi cần phụ nữ, chính cô có thể chọn rời đi hoặc ở lại.” Một câu nói không che giấu chút nào, trực tiếp đưa dục vọng trần trụi của anh ném tới trước mặt cô, để cho cô tự mình quyết định.

Trái tim Nghê Tranh nặng nề cả kinh.

Trong quá khứ, cô ở cùng với anh nửa năm, cho dù cô biết người này xưa nay để bụng thả không kềm chế được, nhưng anh đối với cô, tóm lại còn mang theo thương tiếc, cho tới bây giờ một chút kiên nhẫn, dịu dàng đã làm cô khó chịu nổi. Nhưng lần này trở về, cô biết, tất cả đều đã thay đổi.

Vốn cho là mình đã không có hi vọng, ngày ấy ở trên xe anh, anh đối với cô không chút lưu tình, lạnh lẽo ngâm cô trong nước lạnh đến tâm lạnh thấu đáo. Không nghĩ tới hôm nay lại vẫn có thể nhận được điện thoại của Nguyên Thâm một lần nữa.

Khi đó, cô đã ở phía sau sân khấu chuẩn bị ra sân. Hôm nay là một cuộc độc tấu âm nhạc của cô. Đây là món quà Yến Thanh tặng cô sau khi cô về nước, tổ chức một show âm nhạc cho cô, giúp cô một bước lên đi tới đỉnh cao ở trong nước.

Nhưng, người đàn ông này điện thoại tới, bảo cô đi khách sạn tìm anh.

Nghê Tranh không phải là người chưa từng trải qua những chuyện này, tự nhiên vừa nghe là biết ý tứ trong lời nói kia. Gần như không chút do dự, cô lập tức thay lễ phục, nhanh chóng rời hội trường.

Người đàn ông này, cô yêu. Hơn nữa, cô tin chắc nếu có được, về sau tất cả những thứ khác cô yêu thích, đều có thể tự nhiên mà đến. Lấy được Dịch Tân, chính là lấy được tất cả. Cô tới, biết sau đó sẽ có chuyện xảy ra, chỉ là không nghĩ đến, anh sẽ trực tiếp như vậy.

Phương thức trực tiếp như vậy, càng giống như một loại. . . vũ nhục.

Trên mặt Nghê Tranh khẽ hiện lên lúng túng, Dịch Tân chuyển mắt, không nhìn cô nữa, lạnh lùng mở miệng, “Cô đi đi.”

Nghê Tranh nghe vậy, trong lòng quỳnh lên, cuống quýt đưa tay cầm tay anh, lời đến khóe miệng, rồi cuối cùng lại cưỡng lại trong dè dặt. Chỉ buông tay anh ra, chậm rãi đứng dậy. Giờ ngón tay lên, cầm quần áo cởi ra. Từng cái từng cái, xóc xếch rơi xuống đất, cho đến ở trước mặt anh, thẳng thắn, không còn che giấu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Tâm Ý Sai Lầm

Thân hình có lỗi có lờm, làn da trắng nõn tinh tế, đường cong gợi lên dục vọng của người khác. Không thể phủ nhận, Nghê Tranh là một người đẹp hiếm thấy, có lẽ còn là dạng mỹ nữ xinh đẹp nhất. Cô cũng rất tự tin với thân hình này, lúc đứng trước mặt anh cởi áo, tháo dây lưng, trong lòng cô cũng có kiêu ngạo mơ hồ.

Nhưng mà, người đàn ông ngồi trên sofa chỉ miễn cưỡng dựa đầu nghiêng qua, ánh mắt dao động một vòng trên người cô vẫn không gợn lên một làn sóng nào, hắc ám thâm trầm.

Trong lòng Nghệ Tranh rất buồn bực lại chợt nghĩ người đàn ông như Dịch Tân chắc hẳn đã nhìn thấy rất nhiều cảnh xuân, từng có bao nhiêu người đẹp đứng trước mặt anh coi quần áo cơ chứ? Rồi lại có bao nhiêu người đẹp vì anh mà dùng toàn thân toàn lực cơ chứ?

Thậm chí viên ngọc mới trên tay anh là Thanh Thanh để lấy được sự yêu thích của anh, không biết ở trên giường đã sử dụng bao nhiêu thủ đoạn quyền rũ.

Lúc này, chẳng qua cô chỉ lóa thể trước mặt anh đã muốn anh giống những người đàn ông khác khẩn cấp chạy đến ôm cô, vội vàng giữ lấy cô hay sao? Dường như có hơi đơn giản quá.

Nghĩ như vậy, cô hung hăng đè nén một chút rụt rè trong lòng, cô cười, đôi chân trần đi đến trước mặt anh. Ít nhất thấy được ánh mắt anh khóa trên thân thể cô, trong lòng cô vui vẻ, thành thạo mở chân ngồi lên đùi anh. Thậm chí còn cố ý ma sát thân dưới của anh.

Đáng buồn.

Người này vẫn không phản ứng như cũ, chỉ dùng đôi mắt đen thâm trầm nhìn vào mặt cô.

Mặt cô bị anh nhìn đến mức nóng lên, cuối cùng chậm chạp đưa tay, ôm lấy cổ của anh, kéo xuống rồi lại đưa môi mình lên.

Cùng lúc đó, tại sảnh hội trường âm nhạc.

Ở đó, mọi người gần như đã vào chỗ ngồi, từ phía sau khán đài nhìn ra ngoài chỉ thấy toàn màu đen, không khí đã xuất hiện rất nhiều sự vội vàng, náo động.

Mây của người đàn ông anh tuần gắt gao nhú lại, lạnh giọng hỏi người trợ lý phía sau: “Điện thoại của cô ấy vẫn không liên lạc được sao?”

Trợ lý là một người phụ nữ xinh đẹp, giỏi giang, về mặt lúc này cũng không nhịn được hiện lên lo lắng: “Phải, vẫn đang tắt máy.”

“Hừ!” Người đàn ông hừ lạnh một tiếng, muốn đi ra ngoài từ phía sau khán đài.

“Yến Thanh.” Phía sau, trợ lý vội vàng đuổi theo: “Anh muốn đi đâu? Tình trạng hiện nay anh không thể bỏ mặc được.”

Tay của người tên Yến Thanh bị giữ chặt, không kiên nhẫn quay đầu, trên khuôn mặt tuần dật tràn ngập oán hận, nhìn tới điện thoại di động của trợ lý thì ánh mắt lại tối đi một phần, một tay giật lấy nhanh chóng nhấn một dãy số.

Lập tức điện thoại được kết nối, nhưng mà người nghe không phải người đàn ông kia.

Anh vẫn lạnh giọng hỏi: “Cô ấy ở đâu?”

Anh nói một câu không đầu không đuôi, người kia lại biết rõ anh là ai, muốn cái gì, nhàn nhạt nói: “Tân thiếu gia tìm cô ấy.”

Lòng Yến Thanh giận sôi, giọng nói cũng không tự giác cất cao: “Các người có biết ngày hôm nay đối với cô ấy quan trọng bao nhiêu không?”

Đầu dây bên kia vẫn bình tĩnh, nhẹ nhàng nói: “Không biết, nhưng mà Nghệ tiểu thư muốn làm gì, muốn nhận được cái gì cô ấy tự biết rõ. Tân thiếu gia không ép cô ấy, có lẽ đồng ý gặp cô ấy với cô ấy mà nói là muốn còn không được.”

Một câu thờ ơ của đối phương đâm Yến Thanh một nhát, trong lòng anh giận dữ, rất hận nhưng đúng là không đủ lập trường. Anh chỉ có thể bực lộ sự ngoan cố bằng cách dùng sức quăng cái điện thoại ra xa.

Trợ lý đứng bên cạnh nhìn thấy liền kinh ngạc. Người đàn ông ôn hòa, nho nhã này bình thường luôn giữ bình tĩnh, bây giờ không biết đã xảy ra chuyện gì lại khiến anh giận dữ như vậy. Cô kinh hãi đứng bên cạnh nhìn, không biết nên mở miệng làm sao.

Yến Thanh nhanh chóng lướt qua cô, vừa mở cúc áo của mình, vừa kiên định nói: “Thay quần áo xong, để tôi lên.”

Vì thế, ngày hội âm nhạc đó, ban đầu tuyên truyền là một người mới chưa có danh tiếng vừa từ nước ngoài trở về, cuối cùng lại thành ngày hội độc tấu của hoàng tử Piano Yến Thanh. Đối với những người ở hội trường mà nói là một niềm vui lớn, chiếm được món lợi, tất cả mọi người chìm trong xúc động, tất nhiên không ai nhớ người con gái tên Nghệ Tranh, cũng không ai quan tâm vì sao đến giờ mở màn nhưng cô vẫn không xuất hiện.

Nhưng mà, có một loại người nhạy cảm cực kì, bọn họ chỉ tạm thời để qua một bên, đến khi gặp được sự kiện có liên quan liền mang chi tiết xâu lại thành chuỗi, viết ra một bài không kém so với sự thật là bao.

Tòa soạn báo giải trí.

Vào ban đêm, Dạ Lan đang đi thi có phóng viên chụp được ở một nhà hàng cao cấp năm sao, Thiếu gia nhà họ Dịch ôm người trên poster tuyên truyền đàn violon từ khách sạn đi ra, hai người có dáng vẻ mờ ám, sau đó đi xe thẳng một đường đến cửa hàng trang sức cao cấp nhất trong nước.

Đương nhiên, đó là chuyện của tương lai.

Trong nhà lớn của nhà họ Dịch.

Bữa sáng đã được dọn lên bàn, Dịch lão gia không chỉ chẳng nhìn thấy Dịch Tân, Phong Dương mà ngay cả bóng người của Tân Hành cũng không thấy, ông nhú mày nhìn về phía Tang Nhuế.

Tang Nhuế vội vàng giải thích: “Cơ thể Hành Hành không được khỏe... cháu để cô ấy nghỉ ngơi một lát.”

Dịch lão gia híp mắt lại: “Sao lại không gọi bác sĩ đến khám?”

Trong lòng Tang Nhuế sợ hãi: “Chỉ là cảm nhẹ thôi, nhưng mà cơ thể của Tân Hành luôn tốt, rất nhiều thuốc chưa từng uống, Phong Dương đã xem qua, cho cô ấy một ít thuốc, chỉ là lần trở về này khá vội vàng nên không mang tới, một lát nữa cháu ra ngoài mua cho cô ấy một ít là được rồi.”

Lúc này, Dịch lão gia nhẹ nhàng gật đầu.

Sau bữa sáng, Tang Nhuế lập tức đi ra ngoài. Thật ra cũng chỉ là việc nhỏ, bình tĩnh nuốt một viên thuốc là được rồi, cuối cùng thì kết thúc tất cả, nhưng không ngờ, thời gian lệch một chút, một va chạm nhỏ dâng lên sóng to gió lớn ở nhà họ Dịch, thậm chí còn ảnh hưởng trực tiếp đến những ngày ở thành phố H của Tân Hành, một kích giết chết hôn nhân của cô cùng với Dịch Tân.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Tâm Ý Sai Lầm

Tang Nhuế mua thuốc cho Tân Hành, trở về nhà họ Dịch thì gặp được hai người khách không mời mà đến ở phòng khách, trong lòng lập tức giật mình, hồi hộp.

Hai người kia là Tang Nhân và Mạc Thích Thanh.

Tang Nhuế không biết tại sao hai người này lại có thể xuất hiện cùng nhau, nhưng mà dự cảm không tốt tự nhiên nảy sinh trong lòng cô.

Tang Nhân nhìn thấy cô, đứng lên trước gọi: “Em gái.”

Lập tức, Tang Nhuế thấy da đầu run lên, trả lời không được tự nhiên: “Anh cả.” Rồi đưa mắt qua Mạc Thích Thanh gọi một tiếng: “Mạc tiên sinh.”

Lúc đầu Dịch lão gia ngồi đưa lưng về phía cô, lúc nghe thấy giọng nói của cô thì quay đầu nói với cô: “A, Tang Nhuế về rồi sao, mau đến đây ngồi.”

Dịch lão gia ra lệnh, cho dù trong lòng Tang Nhuế không muốn cũng phải đi qua. Cô giấu hộp thuốc vừa mua vào trong ống tay áo.

Lúc đầu cô vội vàng ra ngoài, lái xe từ nhà lớn của nhà họ Dịch đi một đoạn là có tiệm thuốc nên cô không gói lại. Không chú ý áo khoác này không có túi tiền, dù sao ống tay áo mùa đông cũng lớn, thuốc chỉ là một cái hộp nhỏ, thuận tiện co rút vào trong tay áo là được.

Nhưng cô không ngờ là Tang Nhân sẽ đến. Nếu chỉ có Mạc Thích Thanh thì việc này không liên quan gì đến cô, cô hoàn toàn có thể bỏ qua để đi lên lầu nhưng Tang Nhân là anh trai cô, rõ ràng là đến thăm cô, về tình về lý thì cô nên ở đây cùng với anh một lúc.

Tang Nhuế đi đến ngồi bên cạnh Dịch lão gia. Dịch lão gia nhìn cô từ trên xuống dưới thấy tay cô trống không liền hỏi: “Không phải con nói đi mua thuốc cho Tân Hành sao? Thế nào rồi, thuốc đâu?”

Tang Nhuế nói: “Tiệm thuốc không có thuốc này, con chờ chút nữa Phong Dương về hỏi anh ấy.”

Dịch lão gia nhú mày: “Sao lại không có? Gọi điện thoại cho bác sĩ, nói ông ta tới đây ngay. Con dâu nhà họ Dịch bị bệnh lại không mua được thuốc, đây không phải là chuyện cười cho mọi người hay sao?”

Tang Nhuế vội vã đứng dậy nói: “Vâng, con đi gọi điện thoại ngay lập tức.”

Nói xong định chạy nhanh ra khỏi chỗ thị phi này.

Dịch lão gia giữ cô lại: “Không cần con đi. Anh trai con đến đây thăm con, con ở đây nói chuyện với cậu ta đi.”

Dịch lão gia vừa nói xong, quần gia đứng bên cạnh hiểu được ánh mắt đi làm.

Ánh mắt sắc bén nhìn về Mạc Thích Thanh: “Thích Thanh, lên phòng sách nói chuyện với tôi không?”

Tuổi Mạc Thích Thanh đã gần năm mươi nhưng tinh thần khỏe mạnh, bộ dạng anh tuấn gần như nhìn không ra tuổi thật, cười với Dịch Lâm: “Không cần, tôi chỉ đến đây để gặp ông, không ngờ gặp được đại thiếu gia nhà họ Tang, lúc này mọi người ngồi cùng với nhau cũng không tệ.”

Tang Nhướ không nhìn được thẳm oán: “Ông cũng nên hỏi chúng tôi có muốn hay không chứ! Không biết xấu hổ!” Về mặt vẫn bình tĩnh như cũ, chỉ ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Dịch lão gia.

Vừa mới ngồi xuống lại nghe thấy Mạc Thích Thanh hỏi: “Sao vậy, thiếu phu nhân nhà họ Dịch bị bệnh à? Cũng phải, gần đây liên tục xảy ra nhiều chuyện như vậy, tâm sự đè nén dễ ảnh hưởng đến cơ thể.”

Tang Nhướ cắn răng, đang muốn nói chuyện lại nghe thấy Dịch lão gia mở miệng: “Con bé là phụ nữ, có Dịch Tân ở bên cạnh sao lại để nó quan tâm đến nhiều chuyện như vậy? Chẳng qua là con bé ngồi uống trà trong vườn hoa nhiều gió, bị lạnh thôi. Thích Thanh ông mỗi ngày đều bận rộn nhiều việc, bản thân vẫn chưa lo xong, tạm thời đừng quan tâm đến con bé.”

Trong lời nói Dịch lão gia có mềm có cứng, đẩy Dịch Tân ra cản chầm chọc người kia một phen.

Vậy mà Mạc Thích Thanh nghe không hiểu, vẫn tự mình nói tiếp: “Ngày ấy, bởi vì thằng nhóc của nhà họ Phương, Trương Đăng với thiếu phu nhân nhà họ Dịch có chút hiểu lầm, vô lễ với thiếu phu nhân. Sau đó nó luôn nói với tôi, thiếu phu nhân nhà họ Dịch dừng cảm mà thận trọng, đa mưu túc trí cùng với trí thông minh và khuôn mặt xinh đẹp, hiện tại, hiếm khi dặn tôi phải tự mình nói một tiếng xin lỗi với thiếu phu nhân nhà họ Dịch.”

Mạc Thích Thanh nói lời này với vẻ mặt nghiêm túc nhưng lại không giống như lời nói bên ngoài, thậm chí còn nhìn chăm chú vào Dịch lão gia, trong ánh mắt có sự kiên định.

Dịch lão gia cười: “Sao lại nói vậy, người trẻ bọn họ nào loạn một chút vậy mà muốn người lớn như ông đến nói xin lỗi với con bé? Vậy còn ra thể thống gì!”

Rồi trầm ngâm: “Nếu hôm nay con bé không bị bệnh ở trên giường, tôi nhất định phải kêu nó xuống nhận tội với ông, nhưng mà đúng lúc này con bé bị lạnh, không may trúng gió, việc này, Thích Thanh ông sẽ không muốn nhắc lại. Người trẻ tuổi thôi, ai lại không có lúc xúc động, tóm lại không ảnh hưởng đến giao tình của hai nhà tôi với ông là tốt rồi.”

Tang Nhướ nghe lời nói của Dịch lão gia mới yên lòng.

Cô có cảm giác, cảm thấy hôm nay Mạc Thích Thanh tới không phải chuyện tốt. Rõ ràng ông ta nói muốn gặp Tân Hành mà lại chọn lúc Dịch Tân không ở nhà, cuối cùng có ý đồ gì?

Đúng rồi, hôm đó Tân Hành giả dạng cháu ngoại của Cố Viễn Chi, lúc đó lời nói ám chỉ việc riêng nhà họ Cố rất phức tạp...

Trong chốc lát Tang Nhướ cảm thấy nặng trĩu, nếu việc này truyền tới tai Cố Viễn Chi, vậy thì hậu quả không thể đoán trước được.

Cố Viễn Chi rất xem trọng danh tiếng, cực kì quý trọng. Nghe nói khi còn trẻ từng có phóng viên giải trí đưa tin tình sử của ông với một người phụ nữ, tin tức còn chưa đăng lên, người phóng viên kia đã làm liên lụy đến tòa soạn, thậm chí cả tập đoàn lớn phía sau tòa soạn báo đó cũng biến mất trong một đêm.

Lúc đó việc này gây ra sóng gió rất lớn, mọi người cực kì oán giận với thủ đoạn tàn nhẫn của Cố Viễn Chi nhưng dù tức giận cũng không dám nói. Sau đó không còn ai dám lấy việc trong nhà của Cố Viễn Chi để viết nữa.

Mà lúc ấy Tân Hành có thể lừa được Trương Đăng ngoài sự dừng cảm, cẩn thận của cô còn có nguyên nhân này.

Cố Viễn Chi cực kì nhạy bén với những chuyện như thế này, nếu như Tân Hành nói dối không cẩn thận có thể liên lụy nhà họ Dịch với nhà họ Cố trở thành kẻ thù.

Lúc này, nghe nói tay phải Trương Đăng bị tàn phế. Chắc chắn Mạc Thích Thanh sẽ không chịu để yên, vậy thì lúc này ông ta muốn mượn chuyện của Tân Hành châm ngòi nổ quan hệ giữa nhà họ Dịch với nhà họ Cố, có thể kết hợp với nhà họ Cố thuận tiện báo thù cùng một lúc hay sao?

Nghĩ đến đây liền thấy hoảng sợ, đột nhiên Tang Nhướ nhận ra không thể để Mạc Thích Thanh nhìn thấy Tân Hành!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Dịch Thiếu Phu Nhân (1)

Hôm nay, Mạc Thích Thanh muốn gặp Tân Hành chắc là để chứng thực chuyện kia là nói dối. Một khi xác nhận xong sẽ truyền tới tai Cố Viễn Chi, Cố Viễn Chi chắc chắn sẽ tạo áp lực cho nhà họ Dịch mà bên kia thì có một nhà họ Mạc như hồ rình mồi, vậy thì một là nhà họ Dịch phải cùng lúc ngang nhiên giằng co với hai nhà họ Cố và họ Mạc, hai là giao ra Tân Hành.

Mà cho dù nhà họ Dịch quyết định thế nào thì Mạc Thích Thanh đã giúp con trai ông ta là Mạc Trương Đăng hả giận.

Lão hồ ly này, vì báo thù đã nghĩ rất chu đáo!

Tang Nhuế thầm oán nhưng cũng không nhịn được có chút an ủi. Nếu ngay cả cô cũng thấy rõ vậy thì lão gia không thể nào không biết.

Có lão gia ở đây thì vật trang trí như Mạc Thích Thanh chẳng là cái gì!

Không ngờ, Mạc Thích Thanh bị từ chối khéo léo chẳng những không bỏ cuộc mà còn quyết tâm hơn. Nói nữa cũng như không lại thành ra giả dối khôn khéo, giọng nói lạnh lùng: “Lão gia, vậy là ông không đúng rồi. Tôi Mạc Thích Thanh đích thân tới đây chỉ muốn nói hai chữ xin lỗi với cháu dâu của ông, ngay cả mặt ông cũng không cho tôi gặp. Chẳng lẽ cháu ngoại cao quý của Cố Viễn Chi Mạc Thích Thanh tôi cũng không thể gặp hay sao, cần có Cố Viễn Chi đích thân tới đây cô ta mới chịu lộ mặt sao?”

Từng chữ thúc ép, trong bông có kim.

Tang Nhuế cắn răng, Mạc Thích Thanh lấy Cố Viễn Chi ra lúc này chính là để uy hiếp!

Dịch lão gia cười lạnh một tiếng, đứng dậy: “Tôi chưa bao giờ nghe nói cháu dâu của tôi có liên quan gì đến Cố Viễn Chi. Lão Mạc, tin tức nhỏ này ông nghe được ở đâu thì ông cứ hỏi người đó, bỏ qua cho tôi không tiếp.”

Sau đó quay đầu về phía Tang Nhuế đã đứng dậy theo: “Tang Nhuế, giúp tôi tiễn lão Mạc ra ngoài.”

Nói xong tự mình chống gậy chậm rãi rời đi.

Tang Nhuế cười thầm trong lòng, mặt bình tĩnh đi đến trước mặt Mạc Thích Thanh lạnh nhạt nói: “Ông Mạc, mời ông đi.”

Nói xong đưa tay chỉ đường cho Mạc Thích Thanh.

Mạc Thích Thanh không ngờ lão đầu Dịch Lam đã sớm mặc kệ mọi chuyện, lại cứng rắn như vậy, cũng mềm đều không chịu mà ngay cả lời ám chỉ hai nhà Cố, Mạc có thể liên kết ông ta cũng không để vào mắt.

Chẳng lẽ, vợ của Dịch Tân thật sự là người của nhà họ Cố? Ông ta mới dám không lo ngại như vậy?

Không, không thể nào. Nếu vợ cậu ta là người nhà họ Cố thì tiểu tử Dịch Tân kia sao dám dây dưa không rõ với Nghê Tranh kia? Sao Cố Viễn Chi có thể nuốt xuống con giận này?

Đến lúc này, trong lòng đã tính kế đầy đủ, Mạc Thích Thanh giương mắt nhìn Tang Nhuế, trên môi hiện lên tia cười lạnh lùng tàn nhẫn.

Đưa tay, một đòn, đúng lúc Tang Nhuế dám vươn cánh tay ra trước mặt ông ta.

Ông ta nhìn rất chướng mắt!

Tang Nhuế ngàn lần không ngờ ông ta lại ngang nhiên động thủ, không kịp đánh trả thì cánh tay đã bị hung hăng đánh trúng. Cô bị đau, trong lòng nổi lên phần nộ, theo bản năng xuất lực chân, ngăn lại Mạc Thích Thanh đang muốn rời khỏi, tay kia theo sau đánh lên mặt ông ta. Giơ tay một cái không chế chặt chẽ hai tay của Tang Nhuế.

Nhưng mà trong nháy mắt, Tang Nhuế đang công kích bị không chế gắt gao nhưng Mạc Thích Thanh cũng không chiếm được một chút lợi ích nào.

Tang Nhân ở một bên thấy thế, đứng dậy, cất cao giọng nói: “Ông Mạc, ông là người lớn sao lại làm khó một người trẻ tuổi như thế?”

Một tiếng nhắc nhở của anh để cho lão gia mới vừa rời đi nghe thấy rõ.

Dịch lão gia nghe thấy quay đầu lại, mắt nhanh chóng liếc nhìn Mạc Thích Thanh cùng với Tang Nhuế đang bị không chế, ánh mắt bỗng nhiên long lên, cười: “Thích Thanh, ông đến nhà họ Dịch để xin chỉ dạy võ thuật đấy à? Chắc chắn Tang Nhuế không thể làm ông vừa lòng, chỗ của tôi còn rất nhiều người, hay là để bọn họ chơi với ông?”

Mạc Thích Thanh nghe xong hừ lạnh, lúc này mới hung hăng ném tay Tang Nhuế ra.

Trong lòng ông ta vốn đang giận nhà họ Dịch cùng Tang Nhuế, cú hất này tất nhiên sẽ không kiềm lực. Tức giận ném Tang Nhuế ra xa vài bước, cơ thể Tang Nhuế không vững, liên tục lùi về phía sau, cuối cùng Tang Nhân đi tới đỡ cô.

Nhưng mà không ngờ, cô bị lực xô này làm cho thuốc được giấu trong tay áo văng ra ngoài. Không may, đúng lúc rơi xuống dưới chân Dịch lão gia.

Trong lòng Tang Nhuế khẩn trương, lập tức đẩy Tang Nhân ra, đi nhanh tới chỗ Dịch lão gia.

Nhưng mà vẫn chậm. Hành động của quân gia cực nhanh, nhặt hộp thuốc lên đưa cho Dịch lão gia.

Tang Nhuế đến gần cũng chỉ kịp nhìn thấy Dịch lão gia nhìn chăm chăm vào chữ phía trên, đôi mắt sắc bén nheo lại.

Trong nháy mắt giọng nói lạnh đến thấu xương: “Ông Mạc, không tiền!”

Mạc Thích Thanh cũng nhìn thấy nhà họ Dịch đang có chuyện lộn xộn, cười lạnh một tiếng rồi đi.

(Ma: Cười lạnh có vui đâu mà cứ thích làm thế nhỉ?)

Chờ Mạc Thích Thanh đi rồi, Dịch lão gia mới đưa hộp thuốc trong tay mạnh mẽ ném lên người Tang Nhuế: “Cô nói cho tôi biết Tân Hành bị bệnh, con bé bị bệnh này hả?”

Ngay cả cơ hội nói dối thuốc là của cô Tang Nhuế cũng không có. Có đôi lúc Dịch lão gia thật sự rất lợi hại. Không chỉ đối với Mạc Thích Thanh, còn đối với bọn họ.

Trong nháy mắt, toàn bộ lòng Tang Nhuế lạnh lẽo.

Ở trong mắt Dịch lão gia, hộp thuốc này chứng minh Tân Hành không muốn sinh con vì nhà họ Dịch. Mà ở nhà họ Dịch có tôn ti trật tự nghiêm ngặt thì đó là tội lớn khó có thể tha thứ.

Thậm chí Tang Nhuế còn chưa biết phải khuyên ngăn lão gia như thế nào thì lão gia đã giận dữ xoay người.

Giọng nói có nghiêm khắc và trầm giận: “Quản gia, gọi điện thoại cho Dịch Tân, vợ của nó, để cho nó quyết định!”

“Không cần.” Theo bản năng, Tang Nhuế ngăn cản lại bị Tang Nhân giữ chặt phía sau, Tang Nhân cau mày, nghiêm túc lắc đầu với cô.

Lão gia đã nhanh chóng bỏ đi, quản gia đứng trước mặt Tang Nhuế khẽ thở dài một hơi, bắt đầu đi lắc đầu.

Quản gia đang gọi điện thoại cho Dịch Tân, Tang Nhuế đứng một bên hồi hộp nghe, nghe thấy trong điện thoại người đàn ông kia dường như đang nghiêng răng nói, lòng thất chặt lại.

Giọng nói kia trầm thấp nghe như ma quỷ.

“Nếu cô ấy uống thuốc, tôi sẽ mạng của các người!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Dịch Thiếu Phu Nhân (2)

Editor: Tiểu Ma Bạc Hà

Beta: Meomeo

Vườn hoa nhà họ Dịch, hai người giúp việc nhìn xung quanh không có ai liền nhỏ giọng nói với nhau.

“Lần này lão gia nổi giận thật sự. Tôi ở nhà họ Dịch vài năm chưa từng thấy ông ấy tái mặt như vậy. Lần này thiếu phu nhân... Aiz, tôi nghĩ ngày tháng sau này của cô ấy sẽ không dễ chịu lắm đâu. Nhưng mà cô ấy y vào sự yêu thích của thiếu gia, ngay cả lão gia phát hỏa lớn như vậy cô ấy cũng không biết mình sai, giờ này vẫn còn ngủ.”

“Không có, tôi vừa sang phòng thiếu gia quét dọn, ôi này, cô không biết đâu ở cái phòng kia trên giường, dưới đất rồi tỉnh rồi mù.” Một người nữ giúp việc khác nói tới đây, chớp mắt với người kia cười ái muội: “Thiếu gia tính lực tràn trề, lúc này lại đang vui vẻ với thiếu phu nhân, chuyện vợ chồng không khỏi kịch liệt một chút. Nhưng mà thiếu phu nhân hình như không muốn.”

“Ừ, đúng vậy. Cô nghĩ xem nhiều ngày nay tuy là thiếu phu nhân cười nhưng giọng điệu lại thờ ơ, dường như không khơi gợi nổi hứng thú. Lúc này, ngay cả phòng của mình cũng không đợi lại dọn vào ở trong phòng ngủ của Phong phu nhân.”

“Sao lại không có chút thích thú nào được chứ? Có thể bước chân vào nhà họ Dịch, gả cho người đàn ông như thiếu gia, bao nhiêu người phụ nữ nằm mơ cũng sẽ cười đến lúc tỉnh đó!” Cô gái kia thông thả nói, ánh mắt lộ ra vẻ xem thường: “Hay là cô ta đang dùng chiêu lật mềm chuộc chặt. Tôi thấy tin tức trên tạp chí, gần đây cả ngày thiếu gia luôn ra vào với cô Nghe, ngày hôm qua cô Nghe còn tìm đến đây, phụ nữ ấy mà, nhất là lòng đố kỵ của phụ nữ thường thích tranh giành tình nhân, chỉ sợ lúc này đã bị chọc đến tức lên rồi.”

“Ai, cô vừa tới nên không biết, cô Nghe vốn là... Còn sớm hơn thiếu phu nhân. Đúng rồi, tôi còn nghe một nữ giúp việc tình mắt nói, thuốc trong tay quản gia là thuốc tránh thai.”

“Gi? Tránh thai?! Cô ta bị điên rồi! Bao nhiêu người phụ nữ gả vào nhà giàu đều muốn mang long thai, cô ta là... Bị tức đến điên rồi!”

“Tôi lại không nghĩ như vậy.” Người nữ giúp việc lắc lắc đầu: “: “Người phụ nữ có yêu người đàn ông kia hay không thì phải xem cô ta có muốn sinh con cho người đó hay không, theo tôi thấy, thiếu phu nhân làm vậy giống như là... Không muốn tiếp tục với thiếu gia.

Người kia chậm rãi nói đến đoạn cuối thì có ý hạ giọng xuống, vẻ mặt cẩn thận càng tăng thêm tính xác thực và vài phần tin tưởng, nghe thấy nữ giúp việc kia kinh hãi.

Không ngờ, không ngờ lúc này một tiếng trách cứ vang lên từ phía sau.

“Các người ở đây nói bậy bạ cái gì!”

Trong nháy mắt, hai nữ giúp việc đang bàn tán sợ tới mức toàn thân run lên, run rẩy quay đầu liền thấy quản gia đứng một bên, mày nhíu lại, vẻ mặt nghiêm khắc.

Hai người này ngang nhiên bàn tán chuyện riêng tư của ông chủ ở ngay trong nhà họ Dịch lại vừa vụng bị bắt, trong chốc lát sợ hãi chột dạ nhưng lại không thể chối.

Quản gia hừ lạnh: “Lời như thế, nếu để cho thiếu gia nghe thấy có mười cái mạng các người cũng không thể sống!”

“Thành thành thật thật làm việc, nhất là với thiếu phu nhân trên lầu, chăm sóc cẩn thận, con bé không phải là người các người có thể đối xử bình thường!”

Hai nữ giúp việc cúi đầu xuống, cuống quýt đáp: “Dạ, dạ, chúng tôi đã nhớ kỹ.”

Quản gia lạnh mặt nói xong mới quay người về phòng khách.

Người làm bây giờ phải trông coi cẩn thận. Lời nói vừa rồi, thiếu phu nhân không muốn tiếp tục với thiếu gia...

Nếu thật sự để người khác nghe thấy, chưa nói hai người kia bị mất mạng, không chừng đến cả mạng già của ông cũng sẽ bị tính đến.

Ông sống ở nhà họ Dịch được vài chục năm nhìn thấy cậu ấy lớn lên, tuy nói tâm tư của thiếu gia ông không đoán ra nhưng về mặt này ông có thể chắc chắn. —— thiếu gia thật sự rất quan tâm thiếu phu nhân.

Tuy nói thiếu phu nhân là người đến sau Nghê Tranh còn giống Nghê Tranh vài phần, không trách được người khác sẽ hiểu sai nhưng ông cảm thấy việc này còn chưa biết được là ai giống ai.

Người phụ nữ có yêu một người đàn ông hay không thì phải xem cô ta có muốn sinh con cho người kia hay không.

Tương tự, người đàn ông có yêu người phụ nữ kia hay không thì phải xem anh ta có nóng lòng muốn người phụ nữ kia sinh con cho mình hay không.

Nhưng mà chỉ có một hộp thuốc đã hung dữ như vậy, nếu như chỉ vì khoái hoạt trên giường thì có liên quan gì đến đứa con?

Trừ khi anh ta quan tâm người kia, quan tâm người phụ nữ đó có muốn sinh con cho anh ta hay không!

Nghĩ đến đây, quản gia không nhịn được than nhẹ một hơi, lắc đầu. Vừa mới tới hành lang đã thấy Tang Nhuế sốt ruột bước từng bước.

Tiếp tục nhìn lên lầu rồi nhìn ngoài cửa hoàn toàn yên tĩnh ông liền biết Dịch Tân còn chưa về.

Quản gia đi đến phía trước, nói: “Phong phu nhân, cô ngồi xuống nghỉ một chút đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Dịch Thiếu Phu Nhân (3)

Lúc Nghê Hồng mới lên nơi đô thị lớn này, những ánh đèn rực rỡ óng ánh một cách mỹ lệ mang theo vẻ kiêu xa, cũng có một loại cảm kỳ. Trái lại sự cảm kỳ đó càng làm cho con người thêm mê say.

Sâu trong thâm tâm con người, ai cũng có những dục vọng và nhu cầu thiết yếu. Ban ngày luôn luôn tinh tế ẩn giấu những ham muốn ấy. Nếu không cẩn thận bộc lộ ra, kẻ đó là kẻ thất bại. Thế nhưng ban đêm, khi đã được che lấp dưới màn đêm, dù công khai những thứ ấy, thì nó cũng có thể biến thành một thứ cực kỳ mê hoặc dưới bóng đêm mỹ lệ sáng bóng.

“Nếu anh ta yêu em, ngày đó nhất định sẽ không lấy người khác. Bây giờ anh ta đã có vợ, nhưng vẫn đến với em, cùng em dây dưa. Nghê Tranh, em xác định đây là điều em muốn?”

Di động màn hình sáng lên, một loạt chữ nhỏ với nội dung rõ ràng hiện ra.

Bỗng nhiên, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng di chuyển. Cuối cùng ấn nhẹ hai phím liên tiếp.

Xóa bỏ.

Lại một lần tắt máy.

Màn hình chợt tắt. Bên cạnh, không khí bỗng nhiên căng thẳng. Cô ngẩng đầu, ánh mắt của người nọ như chim ưng, mà ánh mắt ấy đang nhìn chăm chăm gương mặt cô, như đang suy đoán cô.

Cô cười hỏi, “Đã trở về rồi sao?”

Người nọ nhẹ giọng, lại tiếp tục chăm chú nhìn gương mặt của cô một lúc lâu. Không nói.

Trong lòng cô cả kinh. Vừa rồi anh đi ra cửa nói chuyện điện thoại, cô thừa dịp anh không có ở đây liền khởi động máy. Sáng sớm bỏ lại show nhạc kia, cuối cùng trong lòng có chút áy náy, muốn biết rốt cuộc tình hình thế nào. Khi khởi động máy lại thì chỉ có một loạt tin nhắn kia, trừ cái đó ra thì không còn gì khác.

Lại không biết khi nào người nọ sẽ quay lại, có thấy hay không.

Trong lòng cô đang chần chừ phải mở miệng như thế nào, người đàn ông kia đã thu hồi ánh mắt đang nhìn mặt cô, quay đầu, yên lặng đứng chờ Charlie bên cạnh, nhẹ giọng một câu, “Mang lên đi.”

“Vâng, Tân thiếu gia.” Charlie lập tức cùng một nữ nhân viên phục vụ đi xuống.

Nghe Tranh trong lòng cả kinh. Lúc này không hiểu tại sao anh lại đến chỗ cô, tâm tư của anh lại được che đậy quá thâm sâu nên cô cũng không hiểu anh là có ý gì. Đến nơi này, nhưng lại nhìn chăm chăm vào cô, chậm chạp không nói lời nào, sau lại phớt lờ cô, một mình ra ngoài nói chuyện điện thoại, cho tới bây giờ mới gọi Charlie đi lấy đồ.

Cô nhìn không được mà tò mò, nờ một nụ cười trên gương mặt, hỏi, “Lấy cái gì? Cẩn thận như vậy, dường như rất luyến tiếc món đồ ấy.”

Dịch Tân nhân nhặt liếc mắt nhìn cô, chỉ nói, “Nếu thật sự không nỡ, cũng sẽ không kêu cô đến đây.”

Nghe Tranh thấy thần sắc lạnh lùng của anh, trong lòng nghi hoặc bất an. Lại nghe những lời này của anh, trong lòng lại nhìn không được mà vui vẻ.

Lúc này, hai tay Charlie cầm một chiếc hộp đen sẫm đi lên. Trong lòng cô thực sự nhìn không được hiếu kỳ, liền tự mình đi lên cầm lấy.

Mở chiếc hộp ra. Trong nháy mắt, não cô lập tức có một chút hỗn loạn. Một thứ gì đó rất dài, uốn lượn một cách tinh tế, cũng không rõ, những đường cong trông rất thích, quấn chặt chẽ với nhau. Sau đó, đầu óc cô liền trở nên đục ngầu.

Nhìn chăm chăm chiếc vòng tay sang trọng đơn độc kia, ánh mắt hoàn toàn cứng ngắc.

Không thể di chuyển được, trong lòng lại có cảm giác khó chịu. Cô đã hao tổn rất nhiều sức lực rồi cuộc mới có thể chuyển động cái cổ sớm đã cứng ngắc nhìn về phía người đàn ông kia.

Nhưng cuối cùng, con người xinh đẹp của người đàn ông kia cũng không nhìn cô, chỉ hơi híp lại rồi nhìn sang món đồ trên tay cô. Anh thậm chí còn lười biếng ngồi trên sofa, cũng không cầm lấy nhìn kỹ món đồ, ngay cả dịch chuyển thân thể cũng không. Chỉ dựa vào sofa, híp con người nhìn từ xa.

Tựa như đối với thứ này anh sớm đã quá quen thuộc. Nhưng mà, liếc mắt một cái là có thể biết được toàn bộ.

Thâm tâm lập tức như bị gai đâm vào, càng trở nên chua xót hơn. Đúng, thứ này, anh hẳn đã rất quen thuộc rồi!

Mà cô đã thấy qua một lần. Khi đó, ở trên cổ tay Tân Hành.

Đây chính là vòng tay của Tân Hành!

Ý nghĩ trong lòng kia quá mức xác định. Cô gái xinh đẹp rồi cuộc nhìn không được, lần đầu tiên khẩu khí dấy lên sự chất vấn đối với người đàn ông này, “Anh muốn đem chiếc vòng tay của Tân Hành tặng cho em?”

Dịch Tân nghe thấy giọng nói của cô, lúc này mới đưa mắt nhìn về phía chiếc vòng, như cười lại như không mà đáp lại cô, “Thích nó sao?”

Anh nhẹ nhàng nói, trong nháy mắt lại khiến cô bối rối.

Đây là bản sao của món đồ ấy? Cô không biết nên trả lời như thế nào.

Lại có người thay cô đáp.

“Tân thiếu gia, thời gian gấp gáp, thật sự đã lường trước được việc không tìm thấy món đồ giống y như đúc theo lời ngài. Các thợ giỏi nhất đã dốc hết sức lực để làm ra món đồ này rồi.”

Charlie đứng một bên, hơi khom người giải thích, trong ánh mắt mang theo một chút thấp thỏm. Vị Tân thiếu gia này, hôm qua qua đây phân phó, nói rằng muốn một cái vòng tay ngọc bích, lại nói không cụ thể, cuối cùng chỉ bỏ lại một câu: càng nhanh càng tốt.

Charlie đương nhiên không dám chậm trễ, lập tức liền gọi điện thoại liên hệ nhà xưởng, cấp tốc tìm nguyên liệu, lại đi suốt đêm chế tạo gấp gáp nên hôm nay, ngay lúc này mới có thể đưa đến đây. Nào biết, vòng tay vừa tới, vị thiếu gia này lại gọi điện hỏi có làm thật thỏa đáng hay không. Anh ta kinh ngạc, một thân mồ hôi lạnh, thật may mắn mới có thể trả lời suông sẻ, “Đã làm thỏa đáng, Tân thiếu gia. Ngài muốn tôi mang đến nhà của ngài không?”

Nhưng anh ta lại không ngờ rằng, vị thiếu gia kia lại đích thân tới lấy. Càng không ngờ rằng, lại vẫn mang theo vị nữ nhân lẳng lơ này như lần trước.

Chỉ là, ánh mắt mỹ nhân này dường như rất thâm độc. Hai lần nhìn thấy đều là bộ dạng khoác lên mình những loại châu báu tốt nhất, làm Charlie nhìn không được nom nớp lo sợ.

Không ngờ rằng, vị đàn ông biếng nhác kia lại cười với anh ta, “Rất tốt, cậu làm rất khá.”

Liên tiếp hai tiếng “Rất tốt”, làm Charlie nhất thời vừa mừng lại vừa lo, cũng mang theo một sự khó hiểu.

Vị thiếu gia này, lúc vào cửa gương mặt vẫn còn u ám, rõ ràng là tâm tình không tốt, lúc này lại không chút tiếc rẻ nào khen anh. Trong lòng kinh ngạc nhất thời lại cuồng quật nói, “Có thể khiến Tân thiếu gia hài lòng là tốt rồi.”

Dịch Tân cười, đưa tay cầm chiếc vòng tay trong hộp, ngón tay vuốt ve ở nơi ngọc thạch tinh tế, trong suốt, trơn bóng. Cuối cùng lại cầm lấy cánh tay mỹ lệ bên cạnh, hướng về phía cánh tay ấy.

Nghê Tranh hơi giãy giụa, nhìn anh, giọng nói có chút bất ổn, “Vì sao lại muốn đưa cho em vật này?”

Người đàn ông thấy cô bỗng nhiên giãy giụa, cười, “Bởi vì Tân Hành đã có một cái, không thể tặng cho cô, nên chỉ có thể làm tiếp một cái khác tặng cô.”

“Vốn dĩ anh biết rất rõ em đang hỏi gì mà.” Nghê Tranh nói, giọng nói cũng không tự chủ, cao vút, “Tại sao lại đem đồ của cô ấy làm một cái khác y hệt rồi đưa cho em?”

Cô hỏi như vậy, như đang chọc giận tới anh. Động tác của Dịch Tân hơi ngừng lại, một cái chớp mắt liền đem vòng tay ném trở lại trong hộp. Ném một cách chuẩn xác, động tác rõ ràng mang theo sự giận dữ.

“Đồ của cô ấy, cô không phải rất muốn có sao? Trước kia một bộ trang sức ngọc lục bảo, không phải cô cũng năn nỉ tôi làm tiếp một bộ cho cô?” Giọng nói vô tình, lạnh nhạt, “Hiện tại, tôi chủ động cho cô, cô lại nói không muốn?”

Con người mỹ lệ híp lại, mang theo mấy phản kích động, lại có vài tia tàn khốc, “Nghê Tranh, tôi rất không thích những người phụ nữ già mồm.”

Vừa nói xong, đã không kiên nhẫn đứng lên, sửa lại quần áo, “Có muốn lấy hay không là tùy cô.”

Dứt lời, chân đã cất bước chuẩn bị rời đi.

Trong lòng Nghê Tranh quỳnh lên, đưa tay ra vội vàng kéo tay anh, “Ý của em không phải như vậy.”

Thân hình anh tuấn dừng lại, trong lòng cô mới nhẹ nhõm. Cô đứng lên đi tới bên cạnh anh, mềm mại cười, “Anh có tâm tư tặng em thứ này thứ kia, em đương nhiên là thích còn không kịp. Trang sức ngọc lục bảo kia vốn dĩ chính là hai năm trước anh muốn tặng cho em, em đương nhiên không cảm thấy có vấn đề gì. Chỉ là lúc này, vòng tay này là của Tân Hành, nếu em đeo vào, cô ấy nhìn thấy, em chỉ sợ. . .”

Người đàn ông nghe xong, khoảnh khắc trước gương mặt còn rất lạnh lùng, lúc này lại ôn nhu cười với cô, “Cứ mang đi, trang sức này. . . Vốn dĩ là tôi muốn cho cô ấy nhìn thấy.”

Nghê Tranh ngẩn người khi nghe những lời Dịch Tân nói ra.

Muốn cho nhìn thấy? Là cho Tân Hành nhìn sao? Nếu là vì Tân Hành, vậy có phải đã nói rõ rằng kỳ thực trong lòng anh vẫn có Tân Hành hay không?

Đúng vậy, Dịch Tân có thể lấy cô ấy, chẳng lẽ còn không đủ để chứng tỏ rằng trong lòng anh có cô ấy sao? Chỉ là, nếu như trong lòng có cô ấy, nhưng lúc này lại đến đây, vậy có phải cũng có thể nói, kỳ thực tâm của anh có phải đã dao động rồi hay không?

Nghê Tranh nghĩ như vậy. Vậy thì đây cũng là cơ hội của cô, cô cần phải nắm chắc.

Cười một cách lẳng lơ, cô chăm chú nhìn người đàn ông kia, đôi môi kiều diễm mềm mại khẽ mở, “Tân thiếu gia, giúp em đeo vào đi.”

**

“Em sợ suất quá! Tại sao em có thể lấy loại thuốc này cho cô ấy dùng chứ?!” Phong Dương đứng ngoài hành lang, nhẹ giọng, trong giọng nói có chút trách mắng Tang Nhuế.

Tang Nhuế thấy Phong Dương biểu tình nghiêm túc, lại không giống như chỉ đơn thuần chỉ trích, nhất thời nhin không được trong lòng rùng mình, cẩn thận hỏi, “Ý của anh là gì?”

Phong Dương khẽ thở dài một hơi, “Tân Hành vốn sinh ra đã ốm yếu, thân thể vốn dĩ yếu ớt, hơn nữa lần trước đã sanh non, lúc này, bất kể như thế nào cũng không thể dùng bậy, nếu không cẩn thận, cả đời này sẽ không thể sinh con được nữa.”

Tang Nhuế nghe được trong lòng liền trầm xuống, nhất thời nghĩ lại mà sợ. Cũng không tệ...

Lại bỗng nhiên ôm cánh tay Phong Dương, vội hỏi, “Dịch Tân có biết không?”

“Cậu ấy sao có thể không biết?” Phong Dương nhìn chằm chằm Tang Nhuế, “May là Tân Hành không có việc gì, nếu không anh chỉ sợ có chạy trốn tới chân trời góc biển với em, nhất định cũng không thể tránh được sự truy sát của Dịch Tân.”

Tang Nhuế nghe những lời anh nói, vốn dĩ tâm tình căng thẳng lúc này mới rốt cuộc buông lỏng, đắm nhẹ lên vai anh, cười.

Phong Dương lại nắm tay cô, nghiêm mặt nói, “Em mau đi đánh thức Tân Hành, lát nữa Dịch Tân sẽ trở lại ngay, nhất định không thể để cho anh ấy nhìn thấy Tân Hành ở trong phòng em.”

Anh vừa mới nói xong, liền nghe được tiếng nói từ phía sau truyền đến, mang theo một chút tà ác, “Tân Hành đang ở đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Dịch Thiếu Phu Nhân (4)

“Hành Hành!”

Tang Nhuế đứng bên giường, khom lưng nhẹ lay người phụ nữ còn đang ngủ mơ, “Tĩnh tĩnh”.

Tân Hành nghe thấy tiếng động, hừ khê. Nhưng ngay cả mắt cũng không mở ra, mà trở mình tránh thoát khỏi tay của Tang Nhuế, kéo chăn đắp qua đầu rồi tiếp tục ngủ.

Khóe môi Tang Nhuế vừa kéo, bắt đầu dĩ phía sau lại có một áp lực mạnh mẽ lao đến gắt gao bao phủ lấy cô, đột nhiên cất cao giọng, “Tân Hành, cô mau rời giường cho tôi”.

Tiếng vừa phát ra, người đàn ông phía sau cô vốn đang rã rời liền hứng thú ngồi dậy, ánh mắt nhẹ nhàng liếc nhìn cô, chột nhiu mảy nguy hiểm.

Lúc này Tân Hành đột nhiên nghe thấy tiếng “rống giận”, thân thể bỗng nhiên sợ đến run lên, nhưng vẫn mê man.

Cơ thể ở trong chăn co rụt lại, hai mắt nhắm lại làm bầm, “Mẹ, con đang mặc quần áo mà, chờ con một chút thôi”.

Mẹ...

Tang Nhuế cảm thấy như có thiên lôi thẳng tắp đánh xuống cô, toàn thân nhất thời cứng đờ, hoàn toàn không biết phản ứng thế nào. Tân Hành... Tân Hành cô ấy vậy mà lại làm nũng.

Cô ấy còn nói dối, sao cô ấy có thể đang mặc quần áo, rõ ràng là đang ngủ mà!

Tang Nhuế phản ứng không kịp, chỉ cảm thấy hoa mắt, người đàn ông sau lưng cô không một tiếng động tạo áp lực cho cô, lúc này đi đến trước giường, cô vô thức lui về phía sau vài bước, nhường đường. Lại thấy người đàn ông kia khom xuống, cánh tay ôm Tân Hành vào trong lòng.

“Được, em ngủ, anh ôm em trở về.”

Vốn Tân Hành ngủ rất sâu, đang mơ thấy Du Tiểu Nghi, vô thức muốn đi thật sâu vào trong giấc mơ, không muốn tỉnh lại, nhưng khi nghe thấy tiếng nói gần bên tai thì toàn thân chấn động, đôi mắt đột nhiên mở ra.

Trong nháy mắt, đôi mắt còn có chút mơ màng liền đầy hoảng sợ, tuyệt vọng cùng hận ý, lại cực kỳ rõ rệt.

Người đàn ông thấy được, mắt híp lại, toàn thân hầu như không ngừng cứng lại.

Đồng thời Tân Hành liền đẩy anh ra, bản thân lại lần nữa chạy về giường.

Phản xạ có điều kiện kéo chặn qua, bao lấy chính mình, ánh mắt mang theo phòng bị, thân thể lùi về sau.

Trong nháy mắt, ánh mắt Dịch Tân mang theo âm đức, chỉ là thân thể vẫn duy trì tư thế vừa rồi ôm lấy cô.

Hai người cứ như vậy mà giằng co. Khẩn trương lại xấu hổ.

“Cái kia, Hành Hành, Dịch Tân đã trở lại.” Tang Nhuế đứng một bên nhìn hai người này với bầu không khí căng thẳng, chỉ cảm thấy da đầu run lên, nhưng vẫn ngượng ngùng lên tiếng.

Tân Hành lúc này mới rời tầm mắt đến Tang Nhuế, lại thấy Tang Nhuế đứng phía sau Dịch Tân, vẻ mặt xấu hổ, ánh mắt thấp thòm, cẩn thận lắc đầu với cô.

Trái tim Tân Hành nhanh chóng trầm xuống.

Lúc này cô bị Dịch Tân dọa đến đã tỉnh lại hoàn toàn từ trong giấc mơ, lại thấy Tang Nhuế vẻ mặt khẩn trương, liền thấy tình hình không tốt, phòng chừng người đàn ông này đã biết.

Chỉ là, nghĩ tới đây, đột nhiên cô lại không thấy sợ hãi, lắc đầu tự giễu cười. Cô xốc chân lên, tự mình xuống giường.

Vốn ở trong chăn ấm ngủ nên khi vừa xuống đất, bị gió lạnh thổi tới, không tránh khỏi run lên.

Tân Hành ngước mắt lên, nhìn về phía Tang Nhuế, “Tôi đi về trước đây”.

Tang Nhuế ánh mắt mềm nhũn, “Ừ, được”.

Lại đột nhiên nhớ tới ánh mắt cảnh cáo lúc trước, không thể để cho Dịch Tân nhìn thấy trốn tránh anh của Tân Hành. Lúc này trong lòng hoảng hốt, cũng không suy nghĩ liền nói chữa, “Đắp chăn nói chuyện phiếm với chị thật vui”.

Nói xong, liền thấy Tân Hành mặt còn có chút trầm trọng lúc này đã hoàn toàn co rút.

Lúc này Tang Nhuế mới đột nhiên phản ứng kịp...

Cô là muốn thay Tân Hành giải thích với Dịch Tân. Tân Hành sang đây chỉ là cùng cô nói chuyện phiếm, để cho người đàn ông kia biết chẳng qua là Tân Hành không cẩn thận ngủ quên, cũng không phải cô ý muốn trốn tránh anh.

Kết quả... lời kia vừa nói ra, lại thành đắp chăn nói chuyện phiếm.

Tang Nhuế trầm nghĩ hung hăng quẹt miệng mình, ngơ cho người là kéo kéo a!

Còn đắp chăn nói chuyện phiếm... đều kéo kéo còn giả trang làm Liễu Hạ Huệ! Đây còn không phải là giấu đầu lòi đuôi sao?!

Quả nhiên, Dịch Tân nhẹ nhàng một tiếng, kéo dài giọng hỏi lại, “Cô không nói chuyện phiếm với cô ấy, cô còn muốn làm gì?”

Dư quang nơi khoe mặt Tang Nhuế nhìn thấy Tân Hành đưa tay lau mồ hôi.

“Dịch Tân, chúng ta vẫn là trở về phòng đi.”

Tân Hành hẳn là bị sét đánh qua đầu, lúc này chỉ muốn bỏ đi quan hệ trong sạch mà cùng Tang Nhuế chạy thật nhanh, đồng thời cũng buông xuống ân oán cá nhân giữa cô và Dịch Tân.

Dịch Tân ít khi thấy cô dùng giọng điệu thân thiết với anh, trong lời nói của cô thậm chí không một chút che giấu kéo gần quan hệ với anh, bên môi bắt giác gọi lên nụ cười.

“Ừ.” Anh nhẹ giọng trả lời, không còn để ý tới Tang Nhuế kia bày ra vẻ mặt sáng ngời, đến bên người Tân Hành, duỗi cánh tay, cực tự nhiên ôm lấy hông cô.

Tân Hành bị anh chạm vào, thân thể không khỏi cứng đờ, nhưng cũng không đẩy anh ra, chỉ buộc mình thả lỏng trong lòng anh.

Hai người trở về phòng, Tân Hành nhẹ tay đẩy lồng ngực anh. Dịch Tân cũng không kiên trì, cô liền tránh ra, cách anh một khoảng cách cô mới nói, “Anh có chuyện gì muốn nói với em sao? Không có thì em đi ngủ.”

Cô nói chuyện với anh, nhưng không nhìn anh.

Dịch Tân lại hiếm khi thấy cô lạnh nhạt mà không tức giận, chỉ đứng đó nhìn cô, hỏi, “Em vừa mới mơ thấy gì?”

Tân Hành cho rằng anh sẽ phát giận, càng có thể sẽ như tối qua ép buộc cô.

Trong lòng cô mơ hồ có chút nhận thức, cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý từ trước, không nghĩ tới anh lại đột nhiên hỏi điều này, cô nhất thời cả kinh, mở to mắt nhìn anh.

Dịch Tân nhìn lại cô, ánh mắt hai người nhất thời giao nhau.

Trong lòng cô thoáng buồn, cuống quýt nghiêng đầu trả lời, “Em mơ thấy mẹ em.”

Cô nói tới đây rồi nói tiếp, “Em mơ thấy em hồi còn bé, mẹ đi đâu đều mang em theo. Có khi bà có hội nghị lúc sáng sớm, em lại luôn không dậy nổi, bà thường bị em làm cho gấp đến độ giẫm chân. Thế nhưng bà chưa bao giờ để em một mình ở nhà.”

Tân Hành nói đến đây, cuối cùng ánh mắt hướng về phía Dịch Tân, “Bởi vì, bà sợ em ở một mình cùng Tân Hạo. Tân Hạo sẽ làm em bị thương.”

Cô nói đến đây, bên môi xuất hiện một tia cười, nhưng lại đâm vào đáy lòng anh.

Dịch Tân mắt híp lại, anh hiểu ý cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Dịch Thiếu Phu Nhân (5)

Cô dùng chính bi kịch của mình để nhắc nhở cô. Cô không nghĩ tới làm như vậy lại khiến cho bi kịch kéo dài về sau.

“Dịch Tân, anh cảm thấy gia đình như vậy có ý nghĩa không?”

“Đưa trẻ vô tội, nếu như em không xác định có thể mang đến cho nó đầy đủ yêu thương và gia đình hoàn chỉnh, em sẽ không cần con. Mà anh có giận em, hận em... ép buộc em, em cũng không muốn.”

Tân Hành nhìn chăm chăm anh, kiên định nói.

Tay Dịch Tân khẽ nhúc nhích, cô vốn còn cách anh một đoạn, nháy mắt liền bị anh kéo vào lòng. Anh dùng lực bắt lại, ngay cả giày dựa cô cũng không làm được, chỉ có thể nhu nhược ở trong lòng anh, ngẩng đầu, lại rơi vào ánh mắt tà tứ híp lại của anh.

“Em cứ như vậy xác định có thể làm chủ?”

Cô cười, “Em nghĩ không ra, trong chuyện này sao em lại không làm chủ được.”

Anh cúi đầu, khàn giọng nói bên tai cô, “Em có biết, nếu anh muốn thì sẽ không có gì không chiếm được. Bất kể là em, hay là con.”

Cô nghe vậy trong lòng hung hăng co rụt lại, một tia thấm lạnh dần dần tản ra, cho đến khi ngấm vào tứ chi bách hạp. Cô chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, nhưng trong lòng lại càng thêm chua xót, mạnh mẽ nở một nụ cười, “Nếu em là anh, cho dù bắt đầu tốt đẹp, em cũng không muốn.”

Anh nghe xong, đuôi mắt tình tứ cong lên, đôi mắt lóe sáng hàm mỉ long lên trên mặt anh, “A?”

Cô nhìn lại anh, “Đời người vốn có bỏ mới có được, về mặt cảm tình lại càng như thế, chỉ có bỏ đi những cảm dỗ dư thừa, chỉ để lại một người, cùng... một đứa con, tâm mới có thể thỏa mãn.”

Cô nói xong, đôi mắt hơi híp lại, tới gần người anh.

Tim anh bỗng nhiên khẽ động, muốn ôm cô càng chặt hơn, nhưng cô đã lùi ra, mắt lại mở to, mang theo chút châm chọc cười, “Liên ví dụ như lúc này, trên người anh mang theo hương vị người phụ nữ khác đến ôm em, anh còn muốn em toàn tâm toàn ý đáp lại anh sao?”

Anh nghe cô nói, khóe môi hơi gợi lên cười tà, “Cho nên, Tân Hành, em thừa nhận đây là em đang ghen?”

Cô lắc đầu, cười, “Lúc này anh có thể cho là như thế. Đương nhiên, kì thật em chỉ thay anh đưa ra một giả thuyết. Nếu như anh thật sự thích Nghê tiểu thư, bây giờ cô ấy đã trở về, anh nên toàn tâm toàn ý đối với cô ấy. Nếu về sau, ở thời điểm anh ôm cô ấy, trên người lại có hương vị của em, em nghĩ, hẳn cô ấy sẽ không vui. Nếu cô ấy không vui, lòng anh cũng sẽ không vừa lòng.”

Cô nói tới đây, mắt hơi mất đi tiêu cự, giọng nói mềm mại như cánh ve, “Một người, một lòng, cả đời cảm thấy mỹ mãn.”

Dịch Tân bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt sâu tối. Thật lâu sau, Tân Hành chỉ cảm thấy trước mắt trống rỗng, trên eo càng chặt hơn, khi phản ứng lại thì thân cô đã rơi trên giường lớn mềm mại. Trên người, cơ thể người nọ gât gao bao phủ.

Cô vô thức đẩy anh ra. Anh lại đột ngột cúi đầu, chuẩn xác hôn môi cô, không đếm xỉa khước từ của cô, một ý nạy mở rằng cô. Đầu lưỡi linh hoạt tùy tiện xâm nhập, cuốn lấy vân vê trong miệng cô, không để lại lối thoát.

Tân Hành lòng thầm quýnh lên, vừa giận, lại cảm thấy hông mình bị anh gắt gao đè lấy. Trong lòng hoảng hốt, toàn bộ những kí ức vỡ vụn tối hôm qua xông thẳng lên đại não, khớp hàm cô căng thẳng, răng nhọn cắn rách môi anh. Thoáng chốc, miệng lưỡi hai người lúc đó đầy máu tanh.

Anh mở mắt ra, chăm chú nhìn cô, nhưng lại híp lại, động tác trong miệng lưỡi không lùi, ngược lại càng hướng vào miệng cô xâm nhập. Cũng đem mùi vị máu tanh trong mình đưa vào miệng cô, bức cô chia sẻ cùng anh.

Trong lúc dây dưa, cô nghe thấy giọng khàn mang theo thâm trầm của anh, “Một đời quá dài, anh chỉ mong lúc này được thỏa mãn.”

Tuy lời nói ra trong khi giao triền, mang theo mơ hồ nhưng cô cũng nghe rõ. Sau đó, vốn đang chống lại động tác của anh đột nhiên dừng lại. Cô chỉ cảm thấy tâm thoáng nhẹ bẫng. Không, như có cái gì đó cực kì quan trọng lấp đầy nơi nào đó, nhưng một câu nói kia liền lấy ra toàn bộ từ nơi đó.

Vốn dĩ cô cho rằng, Dịch Tân có thể hiểu được câu nói kia, bất luận người đó có phải là cô hay không, trái tim kia cũng không hướng về cô.

Như vậy, là do cô đã quá hy vọng sao?

Hơn hai năm nay, anh chỉ có một người phụ nữ là cô. Cô cho rằng, người đó chính là cô, nhưng bây giờ còn có một Nghê Tranh. Anh nói với cô, cô là người anh tìm đến có thể thay thế để anh thỏa mãn.

Như vậy, được, ít nhất cô có thể ép buộc bản thân mình tiếp nhận. Nhưng người kia không phải là cô, Nghê Tranh mới chính là người đó.

Thế nhưng bây giờ Dịch Tân lại nói cho cô biết, một đời quá dài, anh chỉ mong một khắc thỏa mãn.

Lòng cô nhất thời trống rỗng, lại rất đau.

Tay nhẹ nhàng vòng qua thân thể anh, để lên lưng anh. Người đàn ông cứng đờ, động tác hơi ngừng nhưng lại lập tức tiếp tục.

Quần áo của cô đã bị lột ra.

Cô nhắm mắt lại, ghé vào tai anh nhẹ giọng nói, “Anh có thể đi tắm trước được không? Em không muốn làm trong mùi vị của ba người.”

Dịch Tân, nếu anh không biết thỏa mãn một người, trong lòng anh cả đời cũng sẽ không thỏa mãn.

Anh vốn đang đứng lúc nâng đầu lên, đôi mắt thật mỉa mai, trong người mang theo khát khao bức bách, gắt gao nhìn chăm chăm mặt cô.

Cô chỉ nhẹ nhàng nhắm mắt lại, không hề nhìn anh cũng không chống đối anh.

Rốt cuộc, tay anh chống cơ thể ngồi dậy, rời khỏi người cô. Vào phòng tắm.

Tân Hành nằm trên giường nghe được âm thanh sắc bén từ trong phòng tắm liền thở dài ra một hơi. Cô nhắm mắt lại, ở khóe mắt một hàng ẩm ướt chảy xuống.

Trở mình bực cơ thể vào trong chăn, vốn còn rất buồn ngủ nhưng đến bây giờ lại cứ tỉnh táo đến nỗi làm cho lòng người đau đớn.

Cho đến khi âm thanh trong phòng tắm dần dừng lại. Cô nghiêng mình, nghe được tiếng anh lên giường. Sau đó, cơ thể nóng ẩm nhẹ đến bên người cô.

Lúc mới đầu tất cả đều là vị tươi mát của anh sau khi tắm, mất đi mùi nước hoa của phụ nữ, ít nhất đầu cô không còn đau nữa.

Một cánh tay mạnh khỏe ôm chầm lấy cô. Thân thể cô vừa chuyển động liền đến bên người anh. Cô vẫn không hề mở mắt như cũ, chỉ chờ động tác kế tiếp của anh, với tư thái không thể không thừa nhận.

Đợi hồi lâu nhưng anh vẫn chỉ ôm cô như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Dịch Thiếu Phu Nhân (6)

Trước đó quần áo của cô đã bị anh lột đi, chính anh sau khi tắm rửa cũng trần truồng. Hai người ở dưới chăn, trong khoảng cách da thịt cùng da thịt gần sát như vậy, anh lại không tiến thêm một động tác nào nữa.

Trong lòng cô không biết là chua xót khổ sở hay là vui mừng, trăm vị hỗn tạp. Chỉ là tựa trong lòng ngực anh, cô lại dần dần buồn ngủ trong chầm chọc.
*

Nếu như buồn ngủ đại biểu cho an lòng, như vậy có nghĩa là, hiện tại anh vẫn có thể khiến cho cô an lòng?

Đại não cô một mảnh hỗn loạn, càng để ý càng đau đớn, bất giác càng chìm đắm trong cơn buồn ngủ.

Trong lúc mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy có nụ hôn ấm áp mang theo sự dịu dàng hiếm thấy rơi trên mặt cô. Còn có một giọng nam khàn khàn mang theo đau lòng.

“Xin lỗi. Nhanh thôi, sau khi chúng ta trở về, anh sẽ bồi thường cho em thật tốt, được không? Ngoan, đừng giận anh.”

Giọng nói kia mơ mơ màng màng, nhẹ nhàng lại không ngừng, từ trán cô đến mặt mũi, đến môi, dọc một đường. Lại đến dái tai, cổ, ngực nhưng chỉ trần trọc tại mấy nơi này mà không có thêm động tác thâm nhập nào nữa.

Nơi mềm mại của cô cứ như vậy dán trên người anh. Cơ thể anh sớm đã nóng rực cứng rắn đến đau đớn, nhưng anh vẫn không tiến thêm một bước nào như trước, cũng không buông cô ra, chỉ ôm cô chịu đựng giày vò như vậy.

Cô không biết, chỉ trên quần áo anh có mùi nước hoa của người phụ nữ khác, còn trên người thì không có. Nghe Tranh dụ dỗ anh như vậy, khóa thân ở trên người anh vừa chà vừa cọ. Anh là đàn ông, không phải không động tình, chỉ là cho dù có động tình cũng không thiếu đi nửa phần lý trí.

Anh thậm chí còn không hôn Nghe Tranh, trong lòng có một ý nghĩ đặc biệt trong sạch: Nếu như anh làm bản chính mình, Tân Hành sẽ thực sự không cần anh.

Anh có thủ đoạn tựa như hai năm trước bức cô. Tối hôm qua lại đối xử với cô như vậy.

Thực ra cô không biết, khi anh mạnh mẽ tiến vào thân thể cô, bắt đầu từ khoảnh khắc cô đau đến nhú mảy kia, anh đã hối hận. Chỉ là trong lòng có một con ma, bị sự không tín nhiệm của cô kích thích liền muốn làm cô đau. Cho nên, liên tiếp nói những lời nhục nhã với cô. Nhưng cô không biết, cho dù trong lúc anh tà ác làm cô nhục nhã, động tác vẫn như cũ cẩn thận mà dần dặt thương tiếc, nếu không cô sẽ không thể được khoát hoạt trong tình huống đó. Đồng thời anh cũng cẩn thận từng li từng tí, không để cô phát hiện. Anh sợ, một khi cô phát hiện ra sẽ càng kích thích con ma trong lòng anh kia, sau đó bức anh càng dùng sức dẫn vật cô.

Phong Dương không nói sai, anh làm như vậy, anh sẽ đau.

Chỉ là Phong Dương không biết, có lúc con người sẽ phá bình phá ngã.

Trong đau đớn sẽ có một loại khoái ý. Có lúc người đang đau đớn sẽ càng thêm dùng sức dẫn vật chính mình, sau đó sẽ cười nhìn đau đớn kia càng sâu hơn.

Anh biết, anh chính là như vậy.

Cả ngày ở trong khách sạn kia anh đã nghĩ, lần này chính mình hết thuốc chữa rồi. Tân Hành cũng hết thuốc chữa.

Chỉ là anh không nghĩ đến, lần này anh đã tính sai rồi.

Thì ra, Tân Hành còn có thể cứu anh.

Cô nằm trên giường, Tang Nhuế gào lên gọi cô, cô vẫn nhắm chặt hai mắt, làm nũng kêu một tiếng “Mẹ”.

Một khắc đó anh liền biết, Tân Hành thắng, anh thua.

Tân Hành chưa từng ở trước mặt anh bộc lộ ra một mặt như vậy. Sẽ làm nũng, sẽ những nhẽo quốn lầy, cũng ít khi nhắc tới mẹ cô ở trước mặt anh.

Một khắc đó anh liền biết, lần này cô bị tổn thương sâu nặng bao nhiêu. Cô bị anh nhục nhã như vậy, sau đó ngủ say như thế. Trong mộng, cô ở cùng bên mẹ.

Lần này, hẳn là cô đã đau đớn tới cốt tủy, cho nên cô trốn tránh vào trong mộng, trở lại khoảng thời gian còn có Du Tiểu Nghi bảo vệ cuộc sống cô.

Thân thể bất hạnh, Tân Hành sớm đã tội luyện được nội tâm mạnh mẽ, nhưng cũng có thể chạy trốn tới tình trạng này, thì thực sự đại biểu cho lúc này cô đã không còn sức cứu chuộc chính mình.

Anh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, chỉ từ trên môi da thịt cô mới mang cho anh xúc cảm mềm mại dịu dàng.

“Ngoan, anh không ép em. Anh sẽ nhanh chóng đưa em trở về, quên hết những việc không thoải mái ở đây.”

Anh ôm cô, bên môi một tia tự giễu.

Tân Hành, em không rõ, nếu như ngay cả giờ khắc này anh cũng không nắm bắt được em, vậy thì sao anh có thể nắm được em cả đời? Không có em, làm sao anh cảm thấy được mỹ mãn? Cho nên, lúc này em sẽ đau; thế nhưng em ngoan ngoãn nhịn một chút, sau này anh sẽ đối xử với em rất tốt.

Ngày hôm sau khi Tân Hành tỉnh lại, trên giường chỉ có một mình cô. Trong lòng cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn nặng nề như cũ.

Vén chăn lên, toàn thân cô vẫn trần trụi, trước ngực, một vòng dấu hôn mới. Chỉ là thân thể khô mát, cuối cùng . . anh không chạm vào cô.

Trong lòng nghĩ không ra tư vị gì, cô đơn giản không nghĩ nữa, nhanh chóng mặc chỉnh tề, rửa mặt qua, vừa muốn ra cửa, lại nghe thấy tiếng gõ cửa.

Cô mở cửa, lại nhìn thấy quần gia đứng ở bên ngoài, phía sau, một cô nữ bụng khay, trên khay có ba chiếc đĩa một cái bát, hình như là bữa sáng.

Trong lòng cô lập tức có cảm giác không tốt.

Quần gia cười nói với cô, “Thiếu gia nói, cả ngày hôm qua thiếu phu nhân không ăn gì, sáng sớm tỉnh lại nhất định sẽ đói bụng. Bảo chúng tôi chú ý thời gian, thiếu phu nhân rời giường thì lập tức đưa đồ ăn đến.”

Quần gia nói rồi ra hiệu cho nữ giúp việc phía sau bưng đồ vào cửa.

Tân Hành ngẩn ra, rốt cuộc vẫn đành nói, “Tôi có thể xuống lầu ăn.”

Cô nói xong, trên mặt quần gia liền hiện lên vẻ ngượng ngịu. Chỉ là sự ngượng ngịu đó như cố ý để cho cô nhìn thấy.

Trong lòng cô càng nghi hoặc.

Quần gia lúc này mới nói, “Lão gia hôm nay tâm tình không tốt. Thiếu phu nhân, ngài vẫn không nên đi xuống thì hơn.”

Con người Tân Hành hơi mở, cả kinh, trong nháy mắt trong lòng lại hiểu hơn phân nửa.

Quần gia lại nói tiếp, “Thiếu phu nhân, giữa vợ chồng khó tránh khỏi lục đục, nhất là thiếu gia tính tình cường ngạnh. Chỉ là trái tim luôn hướng về thiếu phu nhân, ngài cần gì phải làm quá lên chứ?”

Quần gia vừa nói lời này, Tân Hành liền đoán được rõ ràng, nhất định chuyện cô nhờ Tang Nhuê đã bị lão gia biết. Vừa nghĩ như thế, cũng có thể hiểu vì sao Dịch Tân cũng sẽ biết việc này.

Nữ giúp việc lúc này đã đem thức ăn bỏ vào trong phòng Tân Hành, lại trở lại phía sau quần gia. Chỉ là trên khay còn để lại một bát thuốc

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 144: Dịch Thiếu Phu Nhân (7)

Edit & beta: meomai

Tân Hành liếc nhìn bát thuốc kia. Cực bình thường, nhìn không được kinh sợ nhìn về phía quần gia.

Quần gia cười, “Thiếu phu nhân, đây là thiếu gia tự mình sắc cho cô, làm đi làm lại cả một buổi sáng đấy. Sau đó ngài ấy có việc phải ra ngoài, liền phân phó chúng tôi đưa lên, còn lần nữa căn dặn nhất định phải tận mắt thấy thiếu phu nhân uống xong. Thiếu gia nói, thiếu phu nhân đang giận ngài ấy, nếu chúng tôi không coi cẩn thận, cô nhất định xoay người liền đổ đi.” *

Tân Hành nghe ông nói lời này, khóe môi hơi kéo lên.

Dịch Tân này thật đúng là hiểu cô.

Nghe được là thứ anh làm cho, nếu cô không đổ đi mới kỳ quái.

Quần gia vẫn còn tiếp tục, “Thiếu gia suy nghĩ nhiều, thiếu phu nhân dịu dàng độ lượng, nhất định có thể hiểu được tâm ý của thiếu gia, sao có thể mang đi đổ?”

Tân Hành ngoài cười nhưng trong không cười, “Không, anh ấy không nghĩ nhiều, anh ấy nghĩ rất đúng.”

Quần gia nghe cô thừa nhận không chút nào che giấu như thế thì cả kinh, lại thấy Tân Hành nói xong, cũng đã cực kỳ thẳng thắn bưng chén thuốc kia lên,

ngửa đầu, lấy tư thế phóng khoáng trước đây chưa từng thấy uống một hơi cạn sạch.

“Cạch.”

Uống xong còn thuận tay đặt bát lại khay trên tay người giúp việc, lại lần nữa hào phóng lau khước miệng, nhìn về phía quản gia, “Đúng rồi, các người không nên nghi vấn mệnh lệnh của thiếu gia các người. Người này rất khôn khéo, nói chung, anh ấy có thể tiên đoán được cũng không có lỗi.”

Trong ấn tượng của quản gia cho tới bây giờ Tân Hành luôn mang dáng vẻ đoan trang, lễ nghi đúng chỗ, chưa lúc nào thấy qua cô uống canh miệng lớn, hào phóng nói chuyện như vậy? Lúc này lần đầu nhìn thấy có chút phản ứng không kịp, nhất thời giật mình tại chỗ, chỉ nhìn Tân Hành đang hí mắt cười với ông. Trong nụ cười đó, rõ ràng là ý tứ “Tôi uống, các người có thể đi rồi”.

Cố gắng dọn sạch suy nghĩ, mới xấu hổ cười nói một câu, “Thiếu phu nhân thật đúng là hiểu thiếu gia, quả nhiên là vợ chồng. Vậy thiếu phu nhân ngài dùng cơm, chúng tôi đi xuống trước.”

Lúc quản gia mang theo nữ giúp việc xuống lầu, còn không tự chủ được hưng hăng lắc lắc đầu. Vừa rồi một câu kia của Tân Hành “Anh ấy nghĩ rất đúng”, đúng là cực đại khiêu chiến ánh mắt nhìn người của ông.

Trong mắt ông, Tân Hành là người đúng mức, ấn tượng nhưng chưa bao giờ không biết trên dưới, cô cũng sẽ không có động tác tức giận rõ ràng như thế này.

Vậy còn không giống với Tang Nhuế. Tang Nhuế nếu như đem Phong Dương cho nàng ngao canh đao rụng, kia gọi tính tình, khí phách; Tân Hành như vậy, trên mặt ôn nhu yếu yếu, lịch sự tao nhã ôn hòa, làm như vậy, đó mới gọi dỗi.

Giận dỗi hư vậy, có kiểu của trẻ con, rất có cảm giác sạch sẽ.

Quản gia nghĩ tới đây, suy nghĩ ban đầu trong lòng lập tức liền kiên cố hơn.

—— có lẽ, hai người này ở bên nhau mới gọi là xứng.

Bọn họ mới có thể nhìn ra được, rút ra được một mặt chân thật nhất, thuần túy nhất của đối phương.

Quản gia trở lại phòng ăn dưới lầu, Dịch lão gia đang cùng ăn sáng với Phong Dương và Tang Nhuế, nhìn thấy quản gia và nữ giúp việc thì hừ lạnh một tiếng, “Đưa cho nó rồi?”

Quản gia cười đáp, “Đúng vậy.”

“Cạch!”

Một tiếng đột ngột làm quản gia cả kinh, cũng làm Phong Dương và Tang Nhuế ngồi ở bàn cơm hoảng sợ. Mọi người đều cuống quýt nhìn về phía Dịch lão gia, lại thấy ông đặt thật mạnh chiếc đũa trên bàn cơm, người cũng đã đứng lên.

Rời chỗ ngồi, xoay người rời đi.

Quanh người mang theo sự trầm giận.

Quản gia thấy tình trạng đó thì hoảng hốt vội đuổi theo lão gia.

Tang Nhuế ở trên bàn cơm bất an nhìn về phía Phong Dương, nhưng lại không dám nói. Chờ lão gia từ đi xa lúc này mới thấp giọng nói, “Làm sao bây giờ? Hình như lão gia bị tức đến cực kì. Dịch Tân làm như vậy, rõ ràng chính là đang hăm hại Hành Hành!”

Tang Nhuế nói xong tức giận. Phong Dương đối diện với cô chỉ cười, cũng không nói nhiều.

Tang Nhuế tiếp tục nói, “Hiện tại ông cụ đang tức giận, dù cho Hành Hành xuất hiện sợ rằng cô ấy cũng không thể tự mình đối mặt. Dịch Tân đảo bảo, trực tiếp không cho cô ấy xuống, còn công khai bảo quản gia đưa bữa sáng lên, anh ấy đây không phải là nói rõ không để ông vào mắt sao? Đây không phải là hại Hành Hành thì là cái gì? Anh xem bộ dạng của ông, rõ ràng chính là bị tức không nhẹ, hẳn này một mạch, cuối cùng còn không cũng là muốn tát trở lại Tân Hành trên người đi !”

Tang Nhuế càng nói càng tức giận bất bình, “Dịch Tân tuyệt đối là đang trả thù Hành Hành hôm qua muốn uống thuốc!”

Phong Dương dừng lại động tác, nhìn về mặt phản nộ của vợ, một lát sau mới khẽ thở dài một hơi, “Em hiểu lầm anh ấy rồi.”

Tang Nhuế nghe lời này, như thêm dầu vào lửa, đôi mắt đẹp vừa chuyển, cả giận nói, “Hành vi của anh ấy đã rõ ràng hiển nhiên như thế, còn có chỗ bị hiểu lầm sao?”

Phong Dương cười khổ, “Làm sao em biết sau khi gặp Tân Hành ông sẽ không tức giận hơn hiện tại?”

Tang Nhuế lễ thắng khí hùng, “Sao có thể. Hành Hành khôn ngoan như vậy, cô ấy tự biết bản thân chọc phải ông nhất định sẽ có thái độ thành khẩn, lấy ra mọi thể vô để dỗ ông. Nếu chiêu này không đỡ được thì ít nhất cô ấy đã cố gắng hết sức cũng có thể khiến ông hết giận một chút chứ?”

Phong Dương cao thâm cười, “Em xác định, Tân Hành sẽ đỡ ông cụ mà không phải thêm dầu ào lửa hoàn toàn chọc giận ông cụ, đến mức không thể nhận được nữa đuôi cô ấy ra khỏi Dịch gia?”

Phong Dương dứt lời, trong phòng ăn lập tức rơi vào yên lặng.

Rất lâu, chỉ thấy Tang Nhuế trợn mắt há mồm, rõ ràng lượng khí hô hấp chưa đủ một câu, “Không thể nào?”

Phong Dương nghiêm túc gật gật đầu với cô, lại nói, “Nếu quả thật là không, sao Dịch Tân không cho cô ấy gặp ông? Dịch Tân, mới là người hiểu Tân Hành nhất.”

Dịch Tân quả nhiên hiểu cô!

Tân Hành cười lạnh trước bữa sáng trước mặt.

Biết chủ ý cô đã quyết định tối qua, cô không lay động được anh, đã chuẩn bị hành động từ Dịch lão gia. Anh lại nhanh hơn cô một bước dài, trực tiếp ngăn cản cô và ông cụ gặp mặt.

Không, không phải anh đang ngăn cản cô và Dịch lão gia gặp mặt. Một bữa sáng mà thôi, nếu cô thật muốn gây họa từ Dịch lão gia, anh chặn lại một bữa sáng có ích lợi gì. Chỉ cần cô còn ở nơi này, có rất nhiều cơ hội!

Dịch Tân làm như vậy là muốn nói cho cô, vô dụng!

Vô dụng, không ai cứu được cô!

Dịch Tân dùng bữa sáng này nói cho cô, cô muốn hành động từ Dịch lão gia thì chỉ uống phí tâm cơ!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Dịch Thiếu Phu Nhân (8)

Edit & beta: meomai

Tựa như bữa sáng này, Dịch Tân ngang nhiên bảo quản gia đưa đến phòng cô. Hành động như vậy, đối với uy tín của Dịch lão gia mà nói, thật sự không phải khiêu khích. Dịch lão gia cũng tuyệt đối không có khả năng không giận. Thế nhưng Dịch Tân vẫn làm.

Điều đó chứng tỏ cái gì?

Điều đó chứng tỏ, Dịch Tân đang dùng phương thức như thế nói cho cô, chuyện của anh, ai cũng không can thiệp được! *

Nếu cô muốn tìm được lối ra từ Dịch lão gia, thì đó là vọng tưởng!

Thế nhưng kỳ thực, Dịch Tân, anh xem, anh vẫn có thể lo lắng về em. Cho dù, chỉ là lo lắng giam cầm em.

Trong tay, di động đang rung lên. Cô cầm lấy.

Điền Tĩnh.

“Tân Hành, cảm ơn em.”

Tân Hành nhìn không được muốn cười, “Em không có làm gì, nói không chừng chỉ là chính lương tâm anh ta trỗi dậy.”

Đầu kia ngừng lại, muốn nói nữa nhưng có chút do dự, “Anh ta. . . Làm khó dễ em?”

Tân Hành trong lòng thở dài, có lúc nào anh ấy không làm khó dễ cô ư? Đối diện với điện thoại, chỉ nói, “Không có, chỉ là xưa nay anh ta không thích em can thiệp chuyện của anh.”

Đầu bên kia bỗng nhiên kiềm chế lại, có chút áy náy, “Tân Hành, chị rất xin lỗi. Việc này vốn chính là Phương gia có lỗi trước, xin lỗi em, bây giờ còn khiến em phải cầu xin thay họ, rước lấy tức giận của Dịch Tân. Việc này là chị Điền nợ em, sau này có việc gì, em chỉ cần nói một tiếng, chị Điền nhất định sẽ gắng hết sức.”

Tân Hành trong lòng mềm nhũn, cười, “Không có nghiêm trọng như thế.”

Đầu kia cười theo, “Cũng phải, em có Dịch Tân còn có thể gặp phải chuyện gì chứ!”

Trong lòng Tân Hành bắt gặp tiếp một câu, chuyện có thể gặp phải, còn hơn thế! Chỉ là cô không nói gì.

Sau đó Điền Tĩnh lại bắt đầu nghiêm túc, “Tân Hành, thực sự cảm ơn em. Em không biết, lần này không phải là em bỏ qua cho mạng của Phương Vũ, mà em còn cứu toàn bộ Phương gia. Cổ phiếu của Phương gia mấy ngày trước mất thấy đã rớt tệ hại, lúc này Dịch Tân buông lỏng tay, xem như là để lại một hơi cuối cùng cho Phương gia. Hơn nữa, tối hôm kia trong tiệc rượu năm của Dịch gia, Phương gia cũng chưa bị gạt ra ngoài có thể đi vào Dịch gia. Dịch Tân đã cho Phương gia một cơ hội trùng sinh.”

Điền Tĩnh tới tới lui lui nói rất nhiều, Tân Hành có chút không yên lòng, lại tình huống bất được một ý, Dịch Tân muốn thả Phương gia! Thậm chí, còn muốn cho họ cơ hội hồi sinh.

Thế nhưng, tại sao vậy chứ?

Anh rõ ràng rất tức giận, cô cũng cho rằng, lúc này anh nhất định sẽ nhân cơ hội nhỏ Phương gia tận gốc. Điền Tĩnh nói, mấy ngày trước cổ phiếu của Phương gia mất thấy gần như đã rớt tệ hại, đây là minh chứng tốt nhất, Dịch Tân quyết tâm không buông tha Phương gia.

Như vậy, hiện tại lại vì sao để lại cho Phương gia một hơi cuối cùng, lại để Phương gia tham gia tiệc rượu năm của Dịch gia? Phải biết, có thể vào Dịch gia thì đại biểu cho việc nhận được sự bảo hộ của Dịch gia. Sau này ra ngoài người qua đường đều sẽ cho họ thêm mấy phần mặt mũi. Như thế rõ ràng chính là muốn cho Phương gia một cơ hội trùng sinh.

Chỉ là tại sao anh muốn làm như vậy?

Chẳng lẽ chân tướng theo như lời anh nói, là dùng thân thể cô để đổi lấy?

Nhìn không được chăm chọc cười. Nếu như cô nàng thật sự quan trọng như thế, một buổi tối là có thể quyết định vận mệnh của một đại gia tộc, vậy tại sao cô vẫn không đổi được tự do của mình?

Cô đâu có vĩ đại như vậy? Chẳng qua là cô không muốn đuổi tận giết tuyệt, thả Phương Vũ một cái mạng mà thôi. Phương gia diệt hay không diệt, hưng hay suy, có liên quan gì tới cô? Dù cho Điền Tĩnh nhờ cô, cô liền thật sự nguyện ý dùng sự khuất nhục như vậy để đổi sao?

Dịch Tân, rốt cuộc là anh có ý gì?

“Mặc tiên sinh có ý gì?”

Trong hương trà mờ mờ, con người mỹ lệ của Dịch Tân hàm chứa ánh sáng mỏng, nhẹ nhàng nhìn về phía Mặc Thích Thanh đối diện.

Mặc Thích Thanh cười, “Hôm qua đã giải thích rõ ràng với Dịch lão gia. Là Trương Đăng mạo phạm Dịch thiếu phu nhân, dặn tôi phải đích thân tới nói một tiếng xin lỗi.”

Dịch Tân cười, “Mạo phạm là thật, nhưng xin lỗi thì không cần. Kỹ thuật bắn súng của Dịch Tân không tốt, đến nỗi làm bị thương tĩnh mạch trên tay Trương Đăng, hại cậu ta phế bỏ một tay. Như vậy một tiếng xin lỗi này, phải do tôi nói mới phải”

Dịch Tân nói xong, Mặc Thích Thanh cười gần như nhìn không được, sự tàn nhẫn trong mắt không còn che giấu nữa, “Tân thiếu nói quá lời, hiện tại cạchs chữa bệnh tiên tiến, bằng tài phú của Mặc gia tôi, không có trị không khỏi bệnh. Anh cũng thực sự không cần canh cánh trong lòng.”

Tuy là cười nhưng lời nói lại gần như nghiền răng nghiền lợi.

Dịch Tân chỉ cười, “Như vậy thì được rồi.”

Sóng mắt vừa chuyển, lại nói, “Chỉ là, mong rằng cậu ta không nên liên sẹo đã quên đau. Cũng không phải lần nào cũng có vận tốt như vậy. Thương tay còn có thể chống đỡ.”

Mặc Thích Thanh cười lạnh, “Đúng vậy, cũng toàn trách nó lần này có mắt không trông. Lại mạo phạm Dịch thiếu phu nhân. Nhìn bộ dạng này của Tân thiếu là cực đau lòng phu nhân đi, nếu không, cũng sẽ không vì một người phụ nữ mà thiếu chút nữa hại chết em trai cùng cha khác mẹ của mình. Ai không biết, còn tưởng rằng Tân thiếu đang đố kị Trương Đăng, tùy ý tìm ra một cái tên, tàn hại huynh đệ chứ.”

Sắc mặt Dịch Tân lạnh lùng

Mặc Thích Thanh tiếp tục cười, “Tuy nói từ nhỏ anh do Dịch lão gia nuôi lớn. Mọi người cũng không coi anh là con của Mặc gia, hiện nay anh lại là người được tôn sùng, càng không ai dám đề cập chuyện cũ. Nhưng, . . huyết mạch tương liên, dù sao anh vẫn mang dòng máu Mặc gia tôi.”

Lời của Mặc Thích Thanh là lấy chuyện cũ ra mà hung hăng nhục nhã Dịch Tân một phen.

Do Dịch lão gia nuôi lớn, mọi người cũng không coi anh là con của Mặc gia. Nói là, Dịch Tân là con ngoài giá thú Mặc gia không tiếp thu.

Năm đó Dịch Ngưng ái mộ Mặc Thích Thanh, chỉ là Mặc Thích Thanh tình trường phong lưu, đối với Dịch Ngưng chỉ là góp vui lấy lệ. Cho dù về sau

Dịch Ngưng sinh hạ Dịch Tân, cũng không có được sự thừa nhận của Mạc gia. Cuối cùng Dịch Ngưng buồn bã tổn thương, hậm hực mà chết. Dịch Tân từ nhỏ do Dịch lão gia nuôi dưỡng, cũng chịu không ít xem thường và khinh bỉ. Cho tới bây giờ với địa vị của anh không ai dám nhắc lại việc này, nhưng lúc này Mạc Thích Thanh nhắc lại chuyện xưa, chính là muốn nói cho anh biết, lại một lần nữa nhắc nhở anh, anh là đứa con ngoài giá thú Mạc gia không thừa nhận.

Nắm thành quyền, đáy mắt trầm ám, bên môi lại kéo ra một nụ cười mình mỉm, “Đích xác tôi có chút hiếu kỳ máu của Mạc gia lớn lên hình dáng ra sao, cho nên ngày đó, tôi xả máu của Trương Đăng ra, nhìn máu đỏ chảy đầy đất đó có chút khoái ý, suýt nữa thu lại không được. Chỉ là về sau Mạc tiên sinh nói, hi vọng tôi nê mặt Dịch Ngưng để lại cho Trương Đăng một hơi. Ông cũng biết, tôi luôn luôn kính yêu Dịch Ngưng, Mạc tiên sinh cũng đã cầu đến chỗ Dịch Ngưng nơi đây, cuối cùng tôi cũng muốn nê mấy phần tính mọn của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 146: Dịch Phu Thiếu Phu Nhân (9)

Nếu Mạc Thích Thanh ông ta muốn lấy chuyện cũ ra chèn ép thì Dịch Tân cũng sẽ không thua.

Quả nhiên, Mạc Thích Thanh nghe xong, sắc mặt nghiêm lại, suýt nữa không nhịn được. Hung hăng nắm thật chặt nắm tay, hai mắt híp lại nguy hiểm và trầm giọng nói: "Tân thiếu không nên có thương thức máu người khác, nếu có tính lực thì không bằng chính mình tự cẩn thận, không nên vì nhất thời liền bị người khác một quyền đánh trúng trái tim. Khi đó, có thể sẽ không chơi tốt."

Dịch Tân hừ lạnh một tiếng, rồi chuyển tiếp câu chuyện "Còn người chọc cô vợ nhỏ của người khác, cũng cần phải cẩn thận một chút. Cố Viễn Chi cũng không giống người Dịch gia, hẳn vì người nọ cũng sẽ không khoan dung với ai dám cả gan nói đến chuyện ngăn cản hắn lấy thân mình ra đỡ mũi tên."

Mạc Thích Thanh nghiêng răng nghiêng lợi ken két, cũng không quên đem chuyện xưa của Dịch gia một lần nữa lấy ra nói móc một phen.

Cố Viễn Chi đó cũng không giống người Dịch gia kia. . . Rõ ràng là nhắc lại chuyện năm đó Dịch Ngưng vì quá yêu Mạc Thích Thanh nên có những hành vi điên cuồng ấy.

Mạc Thích Thanh quá yêu bản thân nên chính mình vứt bỏ phụ nữ một lần rồi hai ba lần lấy ra nói, lấy tư thái thắng lợi không ngại phiền hà mà khoe khoang, người như vậy, rốt cuộc là muốn có bao nhiêu thì có bấy nhiêu mặt hạ tiện? !

Dịch Tân cười lạnh, nhìn bóng lưng Mạc Thích Thanh thẹn quá hóa giận đi xa, đáy mắt là một mảnh lạnh lùng lãnh khốc.

Quay người đi, ánh mắt Dịch Tân đột nhiên ngưng lại, thân thể anh cũng cứng đờ.

Trong túi, có chút chấn động.

Ở trong đó có một chiếc di động, trong chiếc di động đó chỉ có một dãy số duy nhất.

Gần như ngay lập tức, anh đem ra và nhấn nút nghe, đặt lên bên tai.

Anh không nói gì, đầu kia cũng không nói, trong bầu không khí im lặng, đầu kia lại như là bị dọa đến mức lập tức cúp điện thoại, môi của anh lại không tự chủ được hơi câu lên.

Anh gần như có thể tưởng tượng ra được, đầu kia cô luống cuống tay chân đem điện thoại quăng đi, lại phát ra bộ dạng ảo não.

Tiểu ngọc nghêch!

Anh biết là cô không cần thận ẩn tới nhằm tới điện thoại của anh. Thế nhưng, như thế ít nhất có thể nói rằng lúc này cô đang suy nghĩ đến anh, nhất định là cô rảnh rồi đến buồn chán, trong lòng oán giận anh hoặc là rầu rĩ phun tức giận, kích động nên nhấn nhầm gọi cho anh đây mà.

Anh thích thú, môi giương lên, vui vẻ trở lại.

Đầu dây bên kia lại thật lâu không nghe máy. Tâm tình của anh ngày càng tốt, anh gần như có thể tưởng tượng ra được bộ dáng của cô khi nhìn thấy điện thoại của anh lúc này đang khiếp sợ như thế nào, mà lúc này, đại khái lại ở một bên nhìn điện thoại quán quýt nghĩ có muốn nghe máy hay không. Chỉ là cô không biết, cô nhất định sẽ nghe.

Nghĩ tới đây, bên môi nụ cười không tự chủ tăng thêm.

Quả nhiên, cơ hồ lúc điện thoại chuẩn bị ngắt thì đầu dây bên kia đã có người nghe.

Ngay tức khắc, cô cẩn thận dè dặt nói, "Dịch Tân?"

Tân Hành người này, có phải lúc nào cũng đáng yêu như vậy, cô giận dữ với anh, thế nhưng chỉ cần cô cảm thấy trước mắt chính cô có lỗi, cô liền không đủ dũng cảm để nói chuyện với anh, thanh âm úy khuất vang lên khiến anh càng muốn bắt nạt cô.

Anh giả vờ lạnh lùng nói: "Vừa rồi tìm anh là có chuyện gì?"

Tức khắc, cô lập tức giải thích, "Em là không cẩn thận nhấn gọi cho anh "

Quả nhiên. . .

Anh đúng thật là rất hiểu cô.

Trong lòng hân vui mừng nhưng cũng không đáp lại.

Cô vừa căng thẳng vừa khẩn trương, lại vừa thăm dò vừa hỏi, "Có phải là em quấy rầy đến anh không?"

Trong lòng anh bỗng nhiên căng thẳng, anh biết, cô cho là hiện tại anh đang ở cùng một chỗ với Nghê Tranh.

Ma xui quỷ khiến, anh đáp lại cô, "ừ."

Ngay lập tức một trận trầm mặc, mang theo kiểm chế và khắc chế đau xót nổi lên.

Anh bất đắc dĩ, khẽ thở dài một cái rồi nói: "Em quấy rầy đến việc anh giết người. Anh và Mạc Thích Thanh vừa ở cùng một chỗ."

Tân Hành không biết rốt cuộc những căng thẳng cùng khẩn trương kia đột nhiên biến đâu mất, mới đau lòng lúc trước giờ tôn nghiêm của cô đã hung hăng ném trên mặt đất và giẫm lên người đàn ông kia.

Cô nghe thấy người đàn ông kia đang nhắc tới Mạc Thích Thanh thì lòng của cô như bị nhéo một cái, sau đó liền mềm nhũn ra.

Ngày đó cô ở Phương gia liền đã nhìn ra, Mạc Thích Thanh, chính là người cha thần thông quảng đại của Dịch Tân.

Ở trong điện thoại Dịch Tân nói với cô, anh và Mạc Thích Thanh ở cùng một chỗ, cô vừa vặn quấy rầy đến việc anh giết người. Lòng của cô thoáng chốc liền lạnh đi, cái loại cảm giác ê ẩm nặng nề đó cô rất quen thuộc, nhưng chỉ là lần này, cô không vì mình mà là vì anh.

Sau đó, cô không kịp phản ứng, cô liền hỏi anh: "Anh đang ở đâu? Em đến tìm anh."

Cô vô thức hỏi, sau đó mới nhớ ra hiện tại cô đang bị nhốt ở đây, đâu có thể tùy tiện ra khỏi cửa? Cũng không có tư cách đi đồng tình với người khác?

Chỉ vì không muốn thấy người đàn ông kia buồn, bỗng nghe thấy anh nói: "Anh cho tài xế đón em qua đây."

Thế là, cô thậm chí không biết anh ở chỗ nào, nhanh chóng mặc quần áo chỉnh tề, liền một đường chạy thẳng ra cửa, đứng đợi tài xế đến đón cô tới chỗ của anh.

Cô thậm chí còn không biết mình gấp gáp vì cái gì nữa.

Ngồi trên xe, cô có chút tự giễu cười rồi lại lắc đầu. Tang Nhuệ nói cô không phải thánh mẫu, cô nghĩ, cho dù bây giờ cô còn có chút không phải nhưng chỉ sợ là cũng cách không xa nữa.

Dịch Tân là một người đàn ông đáng ghét, cứ đối với cô như vậy, cô vẫn không khống chế được tâm của anh. Anh mới nói một câu, anh và Mạc Thích Thanh đang ở cùng một chỗ, cô lại giống như là lên dây cót, quán cũng không quán được chính mình, liền ba chân bốn cẳng chạy tới bên anh.

Kỳ thực, do cô đã từng trải qua cái loại đau khổ đó nên khi Dịch Tân nói anh muốn giết Mạc Thích Thanh thì cô cũng hiểu được. Chính cô đã trải qua, cô biết cái loại tư vị đó rất thống khổ, rất phiền muộn.

Cô, chẳng qua là không hi vọng anh khó chịu. Cho dù, cô cũng không biết mình bây giờ có còn lập trường của mình hay không.

Cô một đường lo lắng cho anh, xe cũng dừng lại, cô hướng ngoài cửa sổ nhìn, nơi này là một phòng trà cao cấp. Tài xế bước xuống và mở cửa xe cho cô.

Trong lòng cô còn nhiều nghi hoặc nhưng vẫn bước xuống xe cực nhanh và tiến vào phòng trà, trong lòng nghi hoặc càng sâu.

Đang nghĩ ngợi thì một người cũng đã nhanh chóng tới trước mắt cô.

Đó là Nguyên Thâm, "Thiếu phu nhân, mời đi bên này."

Tân Hành gật đầu và cho rằng Nguyên Thâm muốn mang cô đi gặp Dịch Tân. Không ngờ, Nguyên Thâm mang theo cô vào một phòng trà thừa thớt người đi vòng một vòng rồi ra từ cửa sau.

Tân Hành dừng lại ở trước mặt một chiếc xe khác, hơi nhủu mày, mặc dù nghi hoặc nhưng cũng không có hỏi nhiều nhìn hấn mở cửa xe, Nguyên Thâm nhẹ gạt đầu một cái, lên xe.

Trước kia hẳn còn muốn mình cùng Dịch Tân không dính vào nhi nữ tình trường với Tân Hành. Bây giờ sau khi trải qua nhiều phương thức trốn chạy, nếu không phải là cô xác định chính mình chỉ có một người đàn ông là Dịch Tân, nói không chừng mình cũng muốn hoài nghi một chút cô rốt cuộc là đi trộm người hay không.

Dịch Tân, anh gặp chuyện gì sao? Hiện nay anh là thân phận gì, là chuyện gì lại có thể bức anh đề ý và cẩn thận như vậy?

Dọc theo đường đi Tân Hành khẽ chau mày, Nguyên Thâm nhìn trong kính chiếu hậu thấy rõ nhưng cũng không nói gì.

Thẳng đến khi xe dừng lại trước một nhà hàng năm sao, lại trực tiếp đi thẳng xuống nhà để xe. Nguyên Thâm dừng xe lại, mở cửa cho Tân Hành bước xuống tiến đến thang máy rồi chính mình cũng theo đi vào.

Tân Hành trong lòng nghi hoặc, vẫn là nhẹ nhàng gạt đầu và đi vào.

Thang máy này, chỉ có thể thông đến tầng cao nhất.

Tân Hành trong lòng muốn gặp Dịch Tân và Mạc Thích Thanh, lại thấy một đường đi tới đây phải cẩn thận từng li từng tí, đáy lòng một trận lo lắng lập tức âm thầm nổi lên.

"Đình." Tiếng thang máy mở ra.

Thang máy thẳng một đường lên đến tầng chót, cô mới hồi phục lại tinh thần, rồi nhấc chân bước ra.

Mới ra khỏi thang máy, cô liền cảm thấy ngang hông căng thẳng, thân thể bỗng nhiên ảm áp, những lo lắng trong lòng đã biến đi hết. Trong lòng cô khẽ động, còn chưa kịp phản ứng, trước mắt một bóng người đã hạ xuống môi hôn mãnh liệt, thoáng chốc chop mũi đã tràn ngập mùi quen thuộc. Mang theo kịch liệt và nhiệt tình, tựa hồ như chủ nhân nó đã khắc chế cực lâu rồi, lúc này bạo phát ra, liền không thềm giữ lại, để hết roi xuống trên người cô.

Người nọ đem cô áp lên trên tường, đầu lưỡi đùa giỡn mấy lần, cô khẽ buông lỏng người, anh liền đã tiến dần từng bước, thuận thế mà vào, cấp thiết cuốn qua đầu lưỡi của cô, mang cô cùng anh dây dưa, nóng bỏng, ý tình dục rất rõ ràng.

Thân thể cường tráng nóng rực, áp ở trên người cô, cùng thân thể của cô chăm chú thân thiết. Nhất thời, trong không khí ái muội và kích tình cấp tốc bành trướng, vận sức chỉ chờ có cơ hội là phát động.

Động tác của anh cấp tốc mà kịch liệt, cô lại cũng trong khoảng thời gian ngắn bị anh đùa mà động tình. Vốn còn đang bị sự việc liên tiếp làm cô hoảng hốt ý thức bất định, lúc này lại đơn giản vì môi lưỡi của anh mà buông xuống hết thảy.

Thân thể cô vô lực, vô thức tay choàng qua cổ anh, làm cho cả người mình dựa vào người anh.

Hành động nho nhỏ của cô đáp lại sự kích thích của anh, anh dừng động tác lại, chột cười, thân thể cong lên, liền đem cả người cô ôm lấy, đi nhanh đến phòng ngủ.

Anh bỗng dừng lại nghỉ, rốt cuộc cũng nhắc nhở cô, cô thoáng thanh tỉnh lại, hơi mở con ngươi, hỏi anh, "Làm sao vậy?"

Anh đem cô đặt xuống giường lớn mềm mại, thân thể đặt lên người cô, yêu mị cười hỏi: "Vừa rất lo lắng cho anh?"

Cô không ngờ anh sẽ trực tiếp hỏi cô như vậy, nhất thời không biết nên trả lời thế nào, chỉ ngơ ngẩn nhìn anh với khuôn mặt đáng yêu.

Anh cũng không chờ, cười, cúi đầu, lại lần nữa hôn lên môi của cô nói "Anh thấy được ai đó nhủu chặt mày, ừm, ở đó đau lòng vì anh."

Cô tự hỏi: "Từ khi nào anh trở lên tự ki như vậy?"

Trong lòng cô nghĩ sẽ phải đẩy anh ra, cô muốn nghiêm túc nói chuyện với anh.

Anh giữ lấy cánh tay đang khẽ nhúc nhích của cô, liền đem cô chế trụ dưới thân mình nói: "Ngoan, trước hết để cho anh yêu em đã. Anh rất nhớ em"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 147: Dịch Thiếu Phu Nhân (10)

Anh nói xong, liền cúi đầu hướng cổ cô mà hôn tới, phối hợp với nụ hôn là những động tác trên chọc cô.

Cô bị anh làm cho nóng lên, đầu óc lại cố gắng thanh tỉnh.

Cô cố gắng đẩy anh ra nhưng đối với sự cố gắng đó của cô, anh ở trên người cô lại càng cảm thấy hưng phấn hơn, "Anh xác định anh thấy rõ ràng em là ai?"

Cô vừa dứt lời, thân thể của người đàn ông đó lập tức cứng đờ.

Dịch Tân hưng hăng hít một hơi, mới tạm thời bình phục lại thân thể mình đang cuộn trào mãnh liệt nóng rực, gượng ép mình rời khỏi cô, một tay gối đầu, nằm nghiêng ở bên người cô, con ngươi hơi híp lại, "Em nhất định phải chọc anh tức giận mới vừa lòng sao?"

Tân Hành nghiêng đầu nhìn anh, "Anh cảm thấy anh và em ở cùng một chỗ, em có tư cách tức giận sao?"

Dịch Tân mím môi, nhìn cổ cô vừa bị anh cố ý để lại dấu vết, con ngươi sắc bén hỏi "Vì sao em không có tư cách chứ?"

Tân Hành nhủ thầm nói: "Người bị lừa gạt, bị vũ nhục không phải anh, người sắp bị bóc ao cũng không phải anh, người thương tâm khổ sở rơi lệ cũng không phải là anh, anh còn không biết xấu hổ nói em có tư cách tức giận sao?"

Lúc cô nói ra những lời này, anh vẫn nhìn cô thật sâu, thấy cô bởi vì tức giận nói mà dùng sức nên dấu vết ở trên cổ kia đỏ sẫm theo khe chấn động. Cuối cùng cũng nhịn không được nữa, giờ tay lên, hướng tới vết hôn trên cổ cô mà xoa.

Tân Hành bị anh đùa giỡn, tức giận dùng hết chút sức mạnh chưa dùng đến. Cô cắn răng, đẩy tay anh ra.

Tay anh bị cô gạt xuống, cả người mới rút cuộc cũng phục hồi lại tinh thần, nhìn cô bị chính mình làm cho tức giận, mắt đang nhìn chăm chăm vào anh, hỏi lại, "Cho nên, ý của em là, em bị lừa gạt, còn sắp bị bóc ao sao?"

Con ngươi Tân Hành hơi híp lại nói, "Không phải sao?"

Dịch Tân nhìn không được xoa xoa thái dương của chính mình, nói với cô trong thanh âm rõ ràng nhiều vô lực, kiểu gần như là than nhẹ, "Tân Hành, em có biết hay không em mỗi lần như thế đều tự ý định tội cho anh, bộ dáng đó làm cho anh nghĩ muốn hưng hăng bắt nạt em?"

Tân Hành ngẩn ra.

Dịch Tân than thở, "Anh cứ như vậy không thể để cho em hiểu nhầm được? Em không có bị lừa gạt, em cũng vĩnh viễn sẽ không Dịch Tân anh làm bóc ao. Là anh, là anh để cho em hiểu nhầm, bị em hoài nghi, lại bị em ghét bỏ, bây giờ còn muốn em phải nghe những từ ngữ khiêu khích và bị anh chọc tức."

Tân Hành sững sốt.

Dịch Tân cúi đầu, nhìn cô, than nhẹ, "Mà anh, đến bây giờ mới có thể duy trì trạng thái nói chuyện bình thường như thế này với em, em có biết là nó rất khó đối với anh không?"

Rõ ràng anh chỉ nói có mấy câu thôi, vậy mà Tân Hành lại cảm thấy cân tiểu ly trong lòng mình đã nghiêng. Vốn là cô bị thương tổn, hiện tại, trước kia cho tới bây giờ không ai có thể bì nổi với mặt lòng đầy ưu thương, cô liền không tự chủ được nhìn anh.

Tân Hành nhìn không được muốn cười, quả nhiên, cô cũng là một thị giác kém. Nhìn thấy nhân gia nhìn được rồi, ngay cả chính mình cũng có thể quên.

Cô nghiêng đầu, không muốn nhìn anh, không muốn nhìn đến gương mặt điển đào chứng sinh của anh, ít nhất cô còn có thể biểu hiện được một ít khí thế hiên ngang lẫm liệt của mình.

Cô biết, nói chung là cô với anh cùng lúc xuất hiện ở giữa phân kỳ, Dịch Tân đối với cô cũng chỉ có hai loại thái độ.

Một: Tức giận. Sau đó cái gì anh cũng không nói, chỉ một mực phát giận, tựa như đêm đó.

Hai: Không tức giận nổi. Thể hiện anh muốn dùng đến chính sách dụ dỗ.

Thế nhưng, bất luận là loại phương thức nào, mục đích của anh đều chỉ có một đó là làm cho cô nghe lời anh.

Trước mắt, anh chỉ có thể yên lặng mà lên án cô, rõ ràng chính là anh muốn dùng đến chính sách dụ dỗ kia đi.

Cô không nhìn anh, rầu rĩ nói, "Nói đi, em biết anh lại muốn lật ngược phải trái đen trắng lẫn lộn."

Anh thấp giọng cười, lại bỗng nhiên đi đến hôn môi của cô, "Ừ, còn là Tân Hành của anh, hiểu anh."

Cô nhìn không được quay đầu lại, trừng mắt nhìn anh.

Anh liền nhân cơ hội đó xoay người đến trên người cô ngăn chặn cô, tay cũng nhanh chóng phủ ở mặt của cô, không cho cô tránh né anh nữa. Thấy

trong mắt cô càng tức giận hơn, anh lại cuống quýt thấp giọng nói, "Đừng nóng giận nữa, bộ trang sức kia, là cô ta hướng lão gia từ kia xin."

Cô nghe thấy thế, thân thể bỗng nhiên ngừng giãy giụa, nhìn anh một lát, trong mắt lại một lần nữa hiện lên bi thương nói, "Thế nhưng, lúc ban đầu bộ trang sức kia cũng là muốn tặng cho cô ta, không phải sao?"

Hai mắt của anh chăm chú nhìn cô, không chậm trễ chút nào, kiên định, lắc đầu, "Không, nếu như em muốn nói lúc ban đầu, bộ trang sức kia vốn cũng không phải là tặng cho cô ta."

Cô nghe thấy trong lòng lại là hung hăng đau xót, không thể tin tưởng lắc đầu, "Còn có người phụ nữ khác? Dịch Tân, anh tại sao có thể như vậy? ! Chính anh đã có nhiều phụ nữ như vậy, anh còn muốn đến trêu chọc em phải không?."

Thanh âm của cô mang theo ghen ghét, nhìn chăm chăm anh, trong mắt lại là cực kì tức giận.

Anh nhìn cô, lại đột nhiên cười lớn, ngón tay nhẹ nhàng vỗ trên khuôn mặt nhăn nhui của cô, "Rốt cuộc cũng thừa nhận, em đang ghen tỵ?"

Cô dùng lực, hung hăng đẩy tay anh đang làm càn trên mặt cô xuống, cắn răng nói, "Đúng là em đố kỵ đó thì làm sao hả? Lúc đó anh bức em gả cho anh mà anh lại còn chần chừ, còn không biết là trong lòng em rất bất bình sao?"

Tay anh bị cô đẩy, liền cứ như vậy dừng ở trong không khí, cũng không thu hồi lại, chỉ đem cô chặt khóa chặt trong lòng, "Không phải là không nhớ, chỉ là cảm thấy em không đáng."

Tân Hành mắt đã ướt, cảm giận nhìn anh, cười lạnh, "Không đáng? Đúng vậy, quá không đáng! Trong lòng em chỉ có một người anh, đố kỵ cũng là vì anh, nhưng trên thực tế, nhiều thứ không đáng a."

Cô tức giận quá nên không có phát hiện đã lộ lời thật lòng. Anh lại nghe được rất cẩn thận, tâm hung hăng co rút lại, lập tức, lòng mềm nhũn không lộn xộn nữa.

Nhìn không được, bên môi hiện lên vui mừng có độ cong rõ ràng, anh nhìn cô, cười cười nói, "Cho tới bây giờ đều không có người khác, chính em lại đi suy nghĩ lung tung, làm cho lòng mình xót xa, còn tức giận với anh nữa. Anh nói là này, lại ngốc nghếch, lại không đáng."

Tân Hành bị anh châm biếm, cả người sùng sốt, lập tức liền quên mất mình đang chuẩn bị muốn chỉ trích lời của anh.

Dịch Tân khề thờ dài một cái, cúi người, ôn nhu hôn mặt mày của cô, "Tiểu ngu ngốc! Quả tim trên người của anh cho tới bây giờ cũng chỉ có một mình em. Bộ trang sức kia, lúc ban đầu, chính là vì em mà làm."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 148: Dịch Thiếu Phu Nhân (11)

Anh nói xong, liền ở trên mặt của cô hôn khắp nơi.

Trong lòng cô thầm mắng anh nói dối, còn nói không cao mình như thế.

Nhưng cũng không ngăn cản động tác của anh, chỉ mở to mắt nhìn anh, nói, "Nghe Tranh và anh quan hệ như thế nào mà sau khi cô ta đi, anh lại lấy em, thời gian cũng sẽ không trùng như vậy chứ. Dịch Tân, anh cho là nói với em như vậy là xong ư, anh cũng nên tìm ra một ít lý do sao cho có trật tự một chút chứ." *

Trên mặt hôn lập tức bị kiềm hãm, sau đó, dần dần rút đi. Anh lui ra một khoảng cách, nhìn cô, nhú mày nói, "Tân Hành, có đôi khi em thực sự ngốc đến mức làm cho người ta nghĩ hung hăng cần em một cái."

Rõ ràng là anh nói dối, anh còn có thể khí thế bùng bùng như vậy. Tân Hành lập tức chán nản. Dịch Tân lại hỏi, "Là ai nói cho em biết Nghe Tranh đến trước em?"

Chân mày của anh nhíu thật chặt, thần sắc cực kỳ nghiêm túc, trong tiếng nói còn mang theo một chút nguy hiểm.

Tân Hành thấy vậy tâm trạng cả kinh, cẩn thận suy nghĩ một chút, sắc mặt đột biến,

"Anh. . . Anh lại. . ."

"Đủ rồi!" Dịch Tân rốt cuộc không còn kiên trì nữa, thanh âm cắt ngang lời nói của cô,

"Em thà rằng vất hết óc vì chính em đưa ra giải thích hoang đường rồi mạnh mẽ nói mà không chịu tiếp nhận lý do, cũng không chịu tin lời anh nói?"

Tân Hành nhìn anh, lặng đi.

"Hiện tại em liền nghiêm túc nói cho anh biết, anh ở cùng Nghệ Tranh trước, mà khi Nghệ Tranh đi thì anh cùng em kết hôn. Anh yên tâm, em đối với việc ngoại tình này không có hứng thú, anh có thể tỉnh một chút tâm lực, hoàn toàn không cần nghĩ đi nơi nào."

Tân Hành trong lòng bị kiềm hãm, cô vừa. . . Nghe anh nói vói cô, ở cùng Nghê Tranh trước, đúng là có hướng chỗ đó muốn đi. Lúc này thấy thần sắc anh kiên định, nhìn không được trong lòng mềm nhũn, có một loại rõ ràng cảm xúc như áy náy.

Thanh âm của cô mềm nhũn ra, chân chùi, "Vậy. . ."

Dịch Tân nhìn cô liếc mắt một cái, liền từ trên người cô rời đi, ngồi dậy, thản nhiên nói, "Bộ trang sức kia là sau lần đầu tiên anh và em gặp mặt anh đã cho người ta làm tốt."

Anh đưa lưng về phía cô, thanh âm có chút lạnh, "Lúc ban đầu nghĩ chính là có cơ hội nhìn thấy em sẽ đưa cho em, xem như là cảm ơn em đã giúp anh. Chỉ là làm tốt rồi, chính mình cũng rất kỳ quái, liền đem nó đặt tới đó, cũng không muốn tìm em, tựa như đột nhiên phạm vào lưới, lại không có hứng thú nữa."

Trên người thiếu người nọ áp bách, Tân Hành đứng dậy, ngồi vào bên cạnh anh.

Dịch Tân liếc mắt qua nhìn cô một cái rồi nói tiếp, "Mãi tới một lần trùng hợp, anh nhìn thấy đến Nghệ Tranh, chính em cũng hẳn là nhìn ra được, về bề ngoài của cô ta và em có chút giống nhau đúng không."

Tân Hành không tự chủ được gật gật đầu.

Xác thực, là có chút giống.

Dịch Tân nói tiếp, "Vốn chính là vì khí chất của em mà chế tạo ra trang sức cho phù hợp, vậy nên khi nhìn tới lại gặp ngay người có khí chất tương tự, sau đó, chính là tiện tay tặng qua như thế."

Nói xong anh thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cô cũng sáng tỏ hơn nhiều. Dịch Tân phong lưu như vậy làm sao mà chỉ tặng một bộ trang sức chứ.

Chỉ là cô cũng không nghĩ đây dựa mĩ ở vấn đề này, dù sao đúng là docô trước, cô chỉ vì hiếu kỳ mà thôi. . Cô hỏi, "Cô ta vì sao lại không muốn nhận? Em xem cô ấy cũng không giống như là đối với anh không có hứng thú a."

Cô nói xong, người đàn ông kia lúc này còn mang gương mặt lạnh lùng nhìn cô, đột nhiên lại cười dụ hoặc, "Đúng, em không có nhìn lầm, cô ta đúng là cảm thấy hứng thú với anh."

Tân Hành nhìn anh, chờ anh nói tiếp nhưng người đàn ông đó lại dừng lại và không có ý định sẽ tiếp tục, mà chỉ nhẹ nhàng đưa mắt nhìn cô.

Cô nghi hoặc, nhìn không được lên tiếng, cẩn thận hỏi lại, "Cho nên?"

Người đàn ông cười tà mị, đột nhiên đưa tay ra, hướng trên mặt của cô mà xoa. Tân Hành trong lòng nghi hoặc, cũng không có tránh né, chỉ nhìn anh như cũ không rõ anh là có ý gì.

Bụng dưới của cô da thịt trơn bóng nhẵn nhụi, ngón tay của hắn ở phía trên lưu luyến, mang theo mê luyến.

Rất lâu sau, anh mới mở miệng nói, "Tân Hành, anh nghĩ em hiểu rồi phải không?"

Tân Hành đang rất là bối rối, lảng lảng nhìn anh, ngừng lại một lát, rồi nói ra ý kiến của mình, "Em vẫn không hiểu."

Anh nghe xong, đột nhiên thu hồi tay lại, cô chỉ cảm thấy trên mặt mình vốn đang thích ứng với ẩm áp đột nhiên biến mất, nhất thời phát lạnh.

Anh nhìn cô cười, lại không nhìn thấu tâm tư, "Em đã từng tổn không ít tâm tư nghĩ tới nó nhưng lại không có lưu lại phương pháp của anh?"

Tân Hành bị anh hỏi bỗng sững sốt, nghiêm túc suy nghĩ một chút, nhỏ giọng thăm dò hỏi lại, "Anh là nói, chính dung?"

Tân Hành thề, cô thực sự không tận mắt thấy cái nguyên bản thái sơn bằng với tiền còn có thể ngoạn điệu tình nam nhân, sau khi cô nói xong, gân xanh trên trán hung hăng nhảy lên hai nháy.

Sau đó, anh mỉm cười, chỉ là nụ cười đó có chút cứng nhắc, "Coi như anh không có hỏi."

Cô thở phào một hơi, "Thật tốt, em thực sự không muốn chinh dụng."

Nói xong, cô lại lần nữa tình tường nhìn thấy khoe môi Dịch Tân co rút.

Anh khẽ thở dài một cái, "Anh là nói, người đang nhiệt tình một thời gian đột nhiên bị cắt đứt, khi đó, ở trong lòng đã lưu lại ký ức sâu nhất. Em hiểu sao?"

Tân Hành gật đầu, "Em hiểu rõ, người đối với thứ sắp tới tay cuối cùng lại lỡ mất dịp tốt đó sẽ lưu lại ký ức sâu nhất."

Dịch Tân hài lòng cười, nói tiếp, "Nghê Tranh là con riêng, thân thể của cô ta, kỳ thực cũng cùng em rất giống nhau. Vì để có cơ hội đi Áo kia, cô ta đã phải hi sinh rất nhiều thứ nhưng khi sắp tới hành trình, cuộc sống của cô ta lại đột nhiên xuất hiện một Dịch Tân, cô ta đã không bỏ được Dịch Tân, cũng không bỏ được cơ hội mà cô ta mong chờ hai mươi mấy năm. Anh nói như vậy, em hiểu chưa?"

Tân Hành nghe xong, nhìn không được hưng hăng nhìn chằm chằm Dịch Tân, vô thức thốt lên, "Anh thật là đáng sợ!"

Người đàn ông kia chỉ nhìn cô, tà mị cười, "Xem ra, em đã hiểu rồi."

Đúng, cô xác thực đã hiểu rõ mọi chuyện. Năm đó là Nghê Tranh được ăn cả ngã về không, cô ta nghĩ đến một phương pháp điều hòa, thật là hiểm chiêu.

Người phụ nữ kia, cô ta nghĩ thật chu toàn, đã không buông tha cơ hội xuất ngoại, cũng không nguyện ý buông tay với Dịch Tân. Chỉ có một biện pháp là để cho Dịch Tân lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm cô ta. Có thể dùng một từ để hình dung đó gọi là lạt mềm buộc chặt, Nghê Tranh kỳ thực nghĩ được một phương pháp vô cùng tốt, đối với nhân tâm, nắm chặt cực kỳ đúng chỗ. Cô vốn chỉ là vắn im lặng nhận lấy súng ái của Dịch Tân đối với cô, sau đó, bỗng nhiên cô hưng hăng cự tuyệt anh.

Ở lúc Dịch Tân hưng trí nhất thì để lại cho anh một bóng lưng cự tuyệt. Cô ta dùng hết toàn bộ tâm trí để ở trong lòng anh trước mắt chiếm được một phần ký ức sâu nhất, để anh không thể quên được cô ta cho tới khi cô ta trở về.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Dịch Thiếu Phu Nhân (12)

Tâm tư như thế, lại có thể che giấu mà không lộ, gần như không có một kẽ hở nào cả.

Thế nhưng, cho dù là như vậy, vẫn như cũ bị người đàn ông này liếc mắt một cái, liền bị nhìn thấu triệt để.

Ở trước mặt anh, vốn những thứ ấy cái gọi là tâm tư uyển chuyển, trò chơi tình yêu tình diệu cỡ nào đi nữa, tất cả, chẳng qua là một hồi cười nhạo mà thôi. Hao hết tâm tư, tự cho là mình thông minh, lại không biết rằng, cái tâm tư đó đã sớm bị người ta nhìn thấu. Tự như người cho là mình mặc trên người những thứ nhất xảo đoạt thiên công ẩn hình, kỳ thực không phải là người khác cái gì cũng không nhìn ra, chẳng qua là do chính người cố làm ra vẻ huyền bí để một phen lấy lòng mọi người. Như vậy, không phải cười nhạo thì là cái gì?

Tân Hành chỉ cảm thấy trong lòng chết lặng, bị một đôi mắt của người đàn ông nhìn thấy hoảng sợ.

Nhìn không được, đối với anh, hồ nhỏ, "Anh thực sự thật đáng sợ!"

Dịch Tân cũng chỉ hơi mắt liếc nhìn cô, tầm mắt lưu động, "Làm sao lại kinh ngạc vậy? Đây cũng không phải là ngày đầu tiên em biết anh?"

Tân Hành lắc đầu, "Không, ánh mắt của anh quá độc ác, làm em sợ hãi, sợ em đối với anh những tâm tư đó, kết quả là, ở trong mắt anh, cũng bắt quá chỉ là một hồi cười nhạo mà thôi."

Cô nói xong, ánh mắt của anh bỗng nhiên ngưng lại, chỉnh đốn lại, mới nói, "Em có phải là hay không có chút buồn lo vô cớ? Em cũng không đối với anh có cái gì tâm tư, cần gì phải sợ bị anh nhìn thấu?"

Thanh âm của anh, nửa thật nửa đùa; bên môi cười như không cười.

Tân Hành trong đầu suy nghĩ hỗn độn, chỉ cảm thấy trong lòng buồn bực, cô nhìn không được ủy khuất, ngược mắt nhìn anh, "Anh có thể công bằng một chút sao?"

Anh nhú mày, "Anh có lỗi gì sao?"

Cô bị anh ngăn lại, trong lòng tức giận nhưng cũng không nói lại được anh, chỉ bị tức giận nghiêng đầu quay đi, không muốn nhìn anh.

Mặt bị anh dùng lực bắt quay trở lại, buộc nhìn thẳng vào ánh mắt thâm trầm của anh.

"Em xem, em vốn là như vậy, đơn giản liền buông tha cho anh, cho tới bây giờ cũng sẽ không tốn nhiều tâm tư muốn đem anh lưu lại."

Trong lòng cô đau khổ, hỏi lại, "Em muốn giữ anh, liền giữ được sao?"

Anh hít mất lại, lại bồi cho cô thêm một tội, "Nhìn coi, không chỉ không tôn tâm tư giữ anh mà còn vẫn chưa tin anh."

"Anh!" Cô chán nản, cắn răng nói, "Anh chỉ biết lên án em, lại không xét lại chính mình, là chính anh giới nhất những chuyện tàn nhẫn còn muốn em đối với anh có lòng tin! Em khổ sở một thời gian, anh chẳng những không an ủi em mà còn cùng người phụ nữ khác cười cười nói nói, liếc mắt đưa tình. Mà em ngay cả tức giận với anh đều không thể, anh có thể vì giận em, xoay người liền đi ôm phụ nữ, em ngay cả không thoải mái đều không thể nói, nếu không, anh liền. . ."

Cô nói đến đây, trong lòng bỗng nhiên nổi lên bao nhiêu đau xót, có chút ký ức, luôn luôn rõ ràng. Viên mắt cô lại muốn nóng lên, nước mắt liền rơi. Cô cũng không quản, tiếp tục nói, "Anh muốn em giống những người phụ nữ khác vì anh mà hao hết tâm tư, thế nhưng anh chưa bao giờ nghĩ cho em hết. Em là vợ của anh, chẳng lẽ em không đáng để anh đối với em bao dung một chút? Anh nhất định phải bức được em và phụ nữ bên ngoài giống như nhau, vì anh, hao hết tâm tư, tranh đến đầu rơi máu chảy? Chẳng lẽ, giữa vợ chồng, trừ tâm tư tranh đoạt ra, liền không có một loại ân ái? Một loại cùng người khác không có quan hệ, chỉ anh cùng em có ân ái hay không?"

Cô càng nói càng về sau, nước mắt rơi càng nhanh. Anh nhìn một giọt nước mắt uồn ướt rơi xuống trong tay mình, nhưng chỉ nhìn, cũng không có phản ứng. Chỉ để cho cô nói, nói trong lòng cô có bao nhiêu ủy khuất và lên án anh.

Đến khi cô dừng lại, anh mới ôm cô vào trong lòng, nhẹ giọng nói, "Đừng khóc. Là lỗi của anh, anh hướng em nói xin lỗi, có được không?"

Anh nói xong, người trong lòng lại tập trung khóc thút thít, cũng không phản ứng gì.

Anh cúi đầu, nhìn cô.

Cô tựa vào trong ngực anh, bỏ qua những suy nghĩ kia nhìn anh, mang theo chỉ trích, "Anh không phải nói xin lỗi sao? Em không có nghe được lời xin lỗi a!"

Anh cười, tâm tình tốt trở lại, cúi đầu, hôn lên trán của cô nói, "Xin lỗi em."

Cô lại nhất quyết không tha thứ hỏi, "Xin lỗi em vì cái gì?"

Anh ngẩng lên gần gần nhìn cô, "Xin lỗi em, mặc dù là em tức giận với anh trước, thế nhưng vẫn là anh sai rồi."

Anh còn chưa nói xong, ngực một trận nhẹ đau, là cô dùng nắm tay đánh xuống ngực anh.

Anh cúi đầu, thấy cô chính mình mang theo oán giận nhìn anh, cười và đem quả đấm của cô bao ở trong lòng bàn tay. Lại đem cô hướng trong lòng ôm càng chặt hơn, cảm cho vào đỉnh đầu của cô, thấp giọng nói, "Xin lỗi. Em nói đúng, em là vợ của anh, đáng giá để anh dùng sự kiên trì lớn nhất cùng với bao dung để đối với em."

Anh nói xong, lại cảm thấy thân thể trong lòng mình dần dần mềm nhũn.

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng ôn nhu đi hôn môi của cô, "Chỉ là, em cũng không cho rằng có ý chọc giận anh."

Ngực lại lần nữa bị người khước từ.

Anh cũng không lùi, tiếp tục thấp giọng nói cho cô nghe, "Ai cũng có thể tức giận với anh, thế nhưng em thì không thể; em giận anh, anh sẽ không khước chế được chính mình."

Thân thể rốt cuộc không hề bị cô khước từ nữa, anh thuận thế đem cô ôm đến trên người, cúi đầu, tình tế hôn cô.

Vốn vì cô mà cố nén xuống, đến lúc này, thấy cô cũng thuận theo, trong nháy mắt liền tuôn hết ra.

Anh đem cô áp ở trên giường, nhìn cô nhắm hai mắt nhẹ nhàng ôn nhu hưởng thụ, thân thể càng nóng, sau đó, trở nên cấp bách hơn.

Liền muốn cùng lúc đi vào cô, thân thể của cô không tự chủ được co rụt lại.

Sau đó, cô mở mắt ra, trông rất thanh tỉnh hơn phân nửa, nhìn anh, lại rõ ràng kinh khủng.

Trong lòng anh khốn đốn, lời lẽ trở lại bên tai của cô, tình tế liếm, lại thấp giọng ở bên tai cô nhẹ nói, "Xin lỗi. Lần này, anh sẽ không đem em làm đau. Ngoan, để anh yêu em thật tốt, có được không?"

Anh lại đang ở chỗ miễn cảm nhất của thân thể cô trên chọc một phen, rốt cuộc cô mới dần dần bình tĩnh lại. Nhưng vẫn là lúc anh tiến vào cô không tự chủ được kẹp chặt hai chân lại, chỉ là khi đó, chỉ có thể cuộn chặt ở thắt lưng anh.

Lần này, Tân Hành cảm giác được, từ đầu đến cuối anh cẩn thận từng li từng tí, ôn nhu lấy lòng cô. Cô đột nhiên cảm thấy, có lẽ, sự kiện kia không chỉ một mình cô.

Sau đó, với anh, cô liền lại không có tính tình, chỉ ôm anh, ôn nhu đáp lại.

Một lần cuối cùng đến lúc cao triều, thần trí của cô đã mai một hết, mông lung nhìn nhưng chỉ có thể nhìn đến đôi môi mỏng diêm dúa lẳng lơ kia đang

khẽ mở, độ cong kia, cô nhận ra được ba chữ.

Xin lỗi em

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Dịch Thiếu Phu Nhân (13)

Trong phòng, những tia sáng đã tối dần.

Trên mặt đất, lại đột nhiên truyền đến tiếng yếu ớt nhỏ vụn, tiếp đến là những âm thanh chấn động nặng nề vang lên.

Động tác của người đàn ông cực nhanh, cấp tốc xuống giường, theo đó là một đồng quần áo tán loạn trên mặt đất, sau đó lấy ra di động của cô ra. Không chút do dự tắt nguồn đi.

Tiếng động vẫn làm kinh động người đang ngủ say.

Cô khàn khàn giọng hỏi, "Ai vậy?"

Anh hừ nhẹ một tiếng, xem như là trả lời cô, lại cực nhanh nằm trở lại bên người cô, đem cô ôm vào trong lòng.

Cô vốn chỉ đang nửa mơ nửa tỉnh, mơ mơ màng màng con người lúc này lại đột nhiên sáng lên, cười, sáng giọng nói: "Bộ dạng này của anh, khiến cho người ta tưởng là chúng ta đang vụng trộm qua lại với nhau."

Anh cúi đầu, liếc nhìn cô cười, "Có em mới là người như thế? Mới mấy lần liền kêu mệt rồi."

Lời này anh nói xong, như là tự nhiên nhất. Nàng cảm thấy mặt mình nóng lên, bất mãn nói: "Anh nói chuyện không thể uyển chuyển một chút hay sao?"

Anh cười, "Ừh, được. Uyển chuyển một chút chính là vụng trộm đều là liễu chết triền miên đến sức cùng lực kiệt, chỉ là sau một khắc đó là tận thế ở làm..."

Anh còn chưa nói hết, cô liền lấy tay che miệng anh lại, không muốn cho anh nói nữa.

Nhưng không nghĩ tới, lòng bàn tay lại đột nhiên vừa ngứa vừa ướt, cô như là bị điện giật vậy, cấp tốc buông tay xuống, kinh sợ nhìn về phía anh, lại chỉ thấy anh cười cười và nhìn cô với cái nhìn đầy ái muội, đẹp đẽ, đầu lưỡi thậm chí nhẹ nhàng liếm quá môi. Ám chỉ đó quá rõ ràng.

Trong bụng cô bỗng nhiên nóng lên, hai mắt mở to ra. Trong lòng không cam lòng, lại thấp giọng nói: "Ít nhất em cũng đã sức cùng lực kiệt."

Trong phòng bỗng nhiên rơi vào yên lặng.

Tiền đà, anh thấp giọng cười, đem cô ôm chặt, anh nói, "Ừh, anh biết."

Trong lòng cô càng nóng hơn, lúc này mới hồi tỉnh, có giác cùng người đàn ông này nói chuyện, nhất định không thể để chuyện này nép sang một bên, nếu không cô xác định chắc chắn sẽ bị anh trêu đùa.

Cô liền chuyển sang đề tài khác hỏi: "Vừa rồi là ai?"

Thanh âm của anh lập tức có chút không được tự nhiên đáp, "Tang Nhuế."

Cô nghe xong, nhớ tới chuyện đó, cũng là trong lòng hỗn loạn, lại cũng không nói gì thêm, chỉ nói, "Ừh, em ra ngoài vội quá nên cũng không kịp nói với cô ấy một tiếng, cô ấy có lẽ là lo lắng cho em, anh cũng thật là, vừa hay nên nói một tiếng với cô ấy."

Anh nghe xong, cười, nhìn cô, "Anh nói chuyện nóng nảy như vậy, cô ấy tự nhiên cũng hiểu được, lại nói, cô ấy muốn như vậy rồi còn gọi điện thoại qua đây, vốn thì có cố ý quấy rối anh và em chứ đâu có tốt đẹp gì."

Anh nói đến đây, lại bỗng nhiên nhìn cô thật sâu hỏi, "Em nói em ra ngoài vội vàng, là sốt ruột muốn thấy anh, cho nên một khắc cũng không muốn dừng lại phải không?"

Mặt Tân Hành lập tức đầy vạch đen.

Người đàn ông này có phải là quá tự kỷ hay không!

"Không phải." Cô ngay lập tức đáp lại.

"Quả thật là không phải?" Anh hỏi lại, hàm ý dài.

Cô liếc anh, "Em khi đó chính là đang giận dữ với anh, tức giận quá nên sao có thể không hấp tấp tới gặp anh?"

Ánh mắt anh bị kiềm hãm, tiện đà lại gạt đầu, "Ừh, em nói đúng. Chỉ là, em đã giận anh sao còn chủ động muốn đi qua với anh, có thể thấy với anh cũng không chỉ là tức giận đi?"

Cô cắn răng, hung hăng nhìn anh, "Ánh mắt của anh có thể không nên độc như thế không, thiện lương một chút không được sao?"

Cô nói là tức giận vậy nhưng thực ra trong lòng lại đã sớm không ôm kì vọng đối với người này cái gì đó "Thiện lương". Không muốn, cô nói xong, ánh mắt anh lập tức tối sầm lại, sau đó, đầu của cô liền bị áp tới lồng ngực của anh.

Cô sững sốt.

Lại nghe thanh âm của anh ản ản có chút kích động, "Tân Hành, cảm ơn em."

Cô càng thêm sững sờ. Lúc đó lại nghe thấy anh nói tiếp, "Cảm ơn em chịu tha thứ cho anh, cảm ơn em ngay tại lúc đó đã điện thoại cho anh."

Cô thấy anh thật vất vả để có thể thẳng thắn như thế nhưng trong lòng nhin không được vẫn là run rẩy mở miệng, "Kỳ thực. Thật ra là em ản sai rồi."

Cô vừa mới nói xong, liền chỉ cảm thấy trên đầu buông lỏng, cô rời ra khỏi ngực của anh, môi liền bị anh đè lên.

Anh mãnh liệt hôn cô, nhất thời nhiệt tình quá mức làm cho cô luống cuống tay chân đáp lại.

Đợi đến khi anh chậm lại, anh mới buông cô ra, rồi nhẹ nhàng ôn nhu đi hôn mái tóc cô, khàn khàn nói, "Em ở trên thân thể anh lý giải một chút coi tại sao thời gian ản sai lại trùng hợp như thế."

Cô toàn thân chấn động, đưa anh kéo rời ra một khoảng cách, khàn trương nhìn anh.

Anh lại vân đạm phong khinh cười, ngón tay lau lau môi của cô bị anh thương yêu quá mức và hỏi, "Nếu như có một ngày anh giết Mạc Thích Thanh, em còn có thể yêu anh sao?"

Cô nhú mày.

Anh thấy vậy, cười khê, cười đến có chút khổ sở, "Giết người cha quái vật, Tân Hành sẽ không yêu nữa đi?"

Chân mày cô càng nhíu chặt hơn, "Em không biết Mạc Thích Thanh thế nào, tại sao hần lại có thể ảnh hưởng tới cảm xúc của anh?"

Thân thể anh cứng đờ, chăm chú nhìn cô.

Cô lại nói, "Hon nữa anh cũng rất kỳ quái, anh có bao giờ gọi hần là cha đâu? Hần đã không phụ trách đối với mẹ của anh, cũng không có trách nhiệm đối với anh thì anh cần gì phải để ý đến hần làm chi?"

Anh bình tĩnh nhìn ánh mắt của cô, hỏi lại, "Em thực sự cho là như thế sao?"

Cô đưa mắt di chuyển, nhìn thẳng vào trong mắt của anh, thẳng thắn mạnh mẽ nói: "Em chính là cho rằng như thế à. Hần so với Tân Hạo cũng không bằng, tuy Tân Hạo mặc dù đối với em không tốt, nhưng hần ít nhất còn nuôi em hai mươi năm đó. Mạc Thích Thanh? Đó là cái thứ gì! Hần không đủ tư cách để xen vào cuộc sống của anh. Hần nghĩ mình là cái gì chứ? Có thể ở trong đám người như thế mà kiêu ngạo! Mà anh, anh cần gì phải để ý đến hần làm cái gì?"

Cô nói xong, liền nghe được tiếng anh thấp giọng cười, ở trong phòng mờ tối vang vọng, sau đó, đầu của cô lại bị áp vào trong ngực của anh, một lúc lâu sau, thanh âm của anh tựa như thờ dài, truyền tới tai của cô.

"Ừh, được, anh không để ý tới hần."

Anh tuy nói như vậy nhưng cô nghe trong lòng vẫn như cũ nhin không được căng thẳng, khó chịu.

Cô biết rõ cái loại cảm giác này, tuy nàng nói với anh là như vậy nhưng kỳ thực, chính cô cũng không biết mình có còn để ý hay không. Có một loại vết thương, khi ký ức tràn về liền rơi xuống, hon nữa theo thời gian trôi qua, vết thương đó lại càng thêm sâu sắc hơn. Bất luận thế nào đi nữa, chúng ta đều không thể tránh được.

Hon nữa, vết thương của anh so với cô lại càng nghiêm trọng hơn. Bởi vì, anh đã mất đi rất nhiều thứ.

Trong lòng cô đau xót, tay ôm ngang hông của anh, đem đầu dựa vào trong lồng ngực anh, rầu rĩ nói: "Dịch Tân, khi nào thì chúng ta lúc trở về nhà? Em rất nhớ nhà".

Chương 151: Dịch Thiếu Phu Nhân (14)

Bàn tay vốn đang vuốt ve tóc cô thì đột nhiên dừng lại.

Nhà.

Tim hung hăng khẽ động. Ánh mắt nhất thời long lanh. Anh cúi đầu, dùng sức hôn xuống tóc cô, chính mình cũng không khống chế được, dùng giọng tràn ngập yêu thương nói: "Nhanh thôi, qua tết âm lịch chúng ta trở về được không?"

Cô nghe xong, ở trong lòng anh ngoan ngoãn gật đầu, lại mệt mỏi.

Trong lòng anh bỗng nhiên kéo mạnh.

Anh biết ở đây cô không vui. Bởi vì hồi ức không hề vui vẻ. Muốn nói mấy câu với cô nhưng lời đến bên miệng lại không thốt nên lời.

Anh hôn lên mặt cô, chỉ muốn đem cô khám càng sâu vào trong lòng mình.

Đêm.

Nguyên Thâm từ trong cao ốc đi ra, vẻ mặt nghiêm túc. Nhưng thấy trước mặt, một cô gái xinh đẹp đang đứng trong gió nhìn anh cười ôn hòa.

Người kia toàn thân màu xanh ngọc khoác thêm áo khoác, tóc dài xõa ngang vai, khí chất trên mặt có vài phần thanh nhã.

Nguyên Thâm lập tức bước nhanh, tiến lên, không kiêu ngạo không nịnh nọt nói: "Nghê tiểu thư."

Người tới đứng là Nghê Tranh. Lúc này, cô ta cười ôn hòa, nhìn về phía sau Nguyên Thâm, lúc này mới chân chò: "Anh ấy. . . Không có ở đây?"

Nguyên Thâm nhàu mày, chỉ cung kính nói: "Nghê tiểu thư, Tân thiếu không có ở đây. Hơn nữa nơi này không thích hợp với ngài, sau này đừng như vậy, Tân thiếu biết sẽ rất tức giận".

Đây là tòa cao ốc, gần như là trụ sở chính của Dịch gia. Tuy rằng cách đây vài năm, Dịch gia có xu thế suy giảm, rất nhiều nghiệp vụ đều có chuyển biến, nhưng nơi này vẫn tồn tại như một căn cứ địa như trước. Hai năm trước, Nghê Tranh cùng Dịch Tân đã tới thành phố H, khi đó cô và Dịch Tân có quan hệ thân mật, Dịch Tân là người tùy tính, đối với cô cũng không giấu diếm gì.

Lúc ban ngày, Nghê Tranh đến Dịch gia, mang theo quà biếu tới gặp Dịch lão gia, kỳ thật chẳng qua là cô muốn gặp người kia một chút. Dịch Tân không có nhà, trong đại sảnh Tang Nhuế đang lớn tiếng mắng Dịch Tân, thấy cô tới thì dừng lại, ngoài cười nhưng trong không cười nói vài câu với cô.

Nhưng, những lời đó cô nghe liền hiểu, Dịch Tân cho người đưa Tân Hoành ra ngoài.

Nghê Tranh nhìn không được nghĩ thầm trong lòng, hai người kia lên cùng một chỗ, phải làm gì đây? không phải anh ấy nói thương cô, yêu cô sao? Mà Tân Hoành, lại nói chuyện thân mật với anh ấy?

Cả đầu đều là hình ảnh Dịch Tân cùng Tân Hoành ở chung, Nghê Tranh không khống chế được suy nghĩ, nghĩ đến lòng lại đau. Lúc sau, khi cùng uống trà với cụ ông ôn hòa thì lại rõ ràng không yên lòng. Dịch lão gia nhìn ánh mắt kia xem như hiểu được, nhưng không làm nghiêm trọng vấn đề, chỉ hòa nhã cười, bảo cô không thoải mái thì về nhà nghỉ ngơi sớm.

Cô cuống quýt gật đầu, thậm chí cũng bất chấp bao nhiêu lễ nghi, liền bước nhanh ra khỏi Dịch Gia. Sau đó, thế nào cũng không quản được chính mình, gọi điện thoại cho anh, nhưng người nghe máy lại là Nguyên Thâm.

Nguyên Thâm giải quyết công việc trước sau như một, hỏi cô có chuyện gì, anh ta sẽ truyền đạt lại.

Cô cười khổ, chuyện của cô, Nguyên Thâm không thể truyền đạt được. Cô chỉ muốn hỏi Nguyên Thâm, cô có thể gặp Dịch Tân không?

Nguyên Thâm theo quy tắc bình thân đáp, Tân thiếu đang bận.

Dịch Tân đang bận? Anh ấy bận cái gì? bận ở cùng với Tân Hoành sao? Nếu như vậy, thì không cần nói cũng biết đáp án.

Nhưng cô lại không khống chế được chính mình muốn phủ nhận, không tin, sau đó lại tới nơi này. Người dưới lầu không cho cô lên, cô bị ngăn lại, chỉ có thể hỏi người đó, Dịch Tân có ở đây hay không. Người ở đại sảnh thấy cô xinh đẹp, cô lại cố ý bộc lộ vài phần phong tình, người kia mới mở miệng nói cho cô biết, không rõ Tân thiếu có ở đây hay không, nhưng Nguyên Thâm thì đang ở đây.

Nghê Tranh nghe xong, cả người nhất thời liền thở dài nhẹ nhõm một hơi. Sau đó, tuy rằng không thể đi lên, cô vẫn chờ ở dưới lầu. Càng ngày càng trẻ.

Nhưng cuối cùng, tự an ủi trong lòng, ít nhất, trẻ như vậy, anh còn ở đây.

Kết quả . . . Anh không ở đây, anh ở một nơi khác, thậm chí không mang theo Nguyên Thâm.

Cô cũng từng ở bên anh, cô hiểu anh, biết Dịch Tân người này bất kể đi tới đâu, hầu như đều đem theo Nguyên Thâm bên mình, thậm chí là khi đó đang ở cùng cô. Nhưng hiện tại, Dịch Tân cùng Tân Hoành ở chung một chỗ, ngay cả Nguyên Thâm cũng không mang theo. Nhất thời trong lòng cô có một cảm giác không nhận thức được.

——Thâm nghĩ Dịch Tân một mình cùng Tân Hoành ở bên nhau.

Nghê Tranh chỉ cảm thấy trong lòng có chút rầu rĩ, cảm thấy đau đớn, miễn cưỡng nhìn Nguyên Thâm, cười hời hợt: "Ừ, được, tôi sẽ chú ý".

Nói xong liền xong người rời đi, nhưng trên đùi lại có chút vô lực.

Lại nghe thấy phía sau có tiếng bước chân đuổi theo, cô dừng lại, quay đầu nhìn về phía Nguyên Thâm.

Nguyên Thâm nhìn cô, ánh mắt lạnh lẽo nói: "Nghê tiểu thư, về sau không cần chờ Tân thiếu như vậy, Tân thiếu tự có sắp xếp".

Giống như bị người khác hung hăng cho một cái tát, Nghê Tranh cảm thấy rất nhục nhã.

Tân thiếu anh ấy tự có sắp xếp. . . Ngụ ý là nói Nghê Tranh cô chính là uống công cầu xin vô ích như vậy, nói cô muốn quán quít lấy anh, chờ anh gọi thì tới sao?

Trong lòng vừa đau vừa giận, trên mặt lại còn có thể duy trì nụ cười tao nhã, lịch sự gật đầu với Nguyên Thâm, lúc này mới rời đi. Nhưng bước chân cũng không yếu đuối, ngược lại mỗi bước đi đều rất vững vàng.

Lên xe mới bắt đầu bật phát. Trong gương hiện ra một gương mặt xinh đẹp ản ản phần nộ, gần như vụn vỡ.

Tân Hoành, vì sao cô lại xuất hiện trong sinh mệnh của anh?! Nếu như không có cô, nếu như không có cô, anh ấy sẽ là của tôi, anh nhất định vẫn chờ ở nơi đó, chờ tôi, mãi đến khi tôi trở về! Cho tới khi tôi ở bên anh, ngày hôm nay hai năm sau, thì ra một lần nữa lại tiếp tục tạm thời bỏ dở cuộc tình. Sau đó, một đường gió êm sóng lặng đi xuống.

Hiện tại, ở trong lòng anh, người hưởng thụ một đời cung chiều phải là tôi, người được hưởng hết thảy tiền tài, quyền lực cùng địa vị, cũng chỉ có thể là tôi!

Mà không phải bị buộc trốn ở chỗ này, tránh thoát một Mạc Trương Đăng, lại còn có Nghê gia. Nghê gia vì tiền, liền buộc cô ta phải gả cho một lão già sắp chết!

Đáng lẽ cô ta có thể có được Dịch Tân, đạt được tất cả, mà hiện tại lại chỉ có thể làm người của một lão già sắp chết?

Tân Hoành, vì sao lại có cô!

Cô ta phần nộ, nắm tay đột nhiên đập trên vô-lăng, lại vừa vặn đập phải còi xe.

"Bíp----"

Tiếng còi xe chói tai vang vọng, giống như sự phẫn nộ của cô ta, không chỗ sắp đặt, chỉ có thể gào thét.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Dịch Thiếu Phu Nhân (15)

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, dường như bình tĩnh đi xuống, không dậy nổi ngọn sóng. Chính là, mọi người thường thường không để mắt đến. Bỗng nhiên, lần này kịch liệt bùng nổ, đều là do loại bị che giấu bình tĩnh ở dưới mạch nước ngầm chậm rãi thúc đẩy mà thành.

Khi Tân Hành tỉnh lại, bên cạnh không có người, một chỗ ở trên giường, đã lạnh xuống rồi.

Mệt.

Trong lòng không hiểu hoảng hốt, cô nhanh chóng rời giường, thói quen là đi mở tủ quần áo ra muốn tìm quần áo mặc vào. Nhìn tủ quần áo này thì trong lòng kinh ngạc.

Cô nhớ rõ nơi này là khách sạn, cô mở ra trong tích tắc cũng giật mình nhớ tới. Chính là, trong tủ quần áo này, đã có một loạt quần áo đàn ông.

Anh ta.

Cô đi ra xem, chính là quần áo của anh làm sao có thể nhiều như vậy lại ở khách sạn?

Trong lòng cô đột nhiên rầu rĩ nặng nề, không phải tư vị đứng lên. Cảm giác kia, tựa như nơi này là một cái nhà khác của anh, mà cô là vợ của anh, còn chưa có không biết.

Cô áp chế cảm xúc khác thường trong lòng, tùy ý cầm áo somi của anh mặc lên người, chân chạy ra khỏi phòng ngủ.

Trong đại sảnh không thấy anh, trong lòng cô nhất thời trống rỗng, đáy lòng chậm rãi dâng lên một loại cảm xúc, giống như uể oải.

Đột nhiên nghe được tiếng vang.

Trong lòng cô rung lên, đi tới nơi phát ra tiếng vang. Sau đó, cô đứng ngơ ngác tại chỗ, ánh mắt đăm đăm.

Cái kia. . . Người đàn ông kia từ trước tới giờ trong lòng anh chỉ biết chơi đùa tình cảm, chơi đùa tiền tài, chơi đùa quyền lực, chơi đùa mạng người, thế nhưng bây giờ trên người mặc quần áo ở nhà, vén tay áo lên nấu cơm!

Dịch Tân nghe được tiếng vang, quay đầu nhìn về phía cô. Nhất thời, một đôi mắt sâu sắc bình tĩnh nhìn cô.

Cô vẫn còn so sánh góc kính ngạc, chỉ là thấy anh lúc này nhìn cô như vậy, tựa hồ có chút không muốn phá đi ý tứ trăm mặc của đối phương. Cô rốt cục nhịn không được lên tiếng trước:" Anh biết nấu ăn?"

Cô nhất định phải hỏi cẩn thận thật cẩn thận.

Đôi chân mày của anh chau lại, không đáp, chỉ là trong mắt có ý nói "Em đây đã biết rõ còn cố ý hỏi"

Cô bĩu môi, cúi đầu, không cam lòng nói "Em gả cho anh nhiều năm như vậy, em cũng không biết, còn không cho phép em hỏi a"

Cô vừa nói xong, liền cảm thấy trên lưng đột nhiên ấm áp, căng thẳng, người đàn ông kia đã bước đến trước mặt cô, đem cô ôm một cái rồi rời ra.

Cô cả kinh nhìn anh, đã thấy trong mắt anh lúc này đang mỉm cười, cười đến đa tình, môi mông mở ra nói "Ngoan, lặp lại lần nữa."

Cô sững sờ trừng mắt nhìn anh, không rõ anh bị cái gì kích thích.

Trong mắt anh chờ mong nhìn cô, nhìn vào mắt cô thật sâu.

Trong lòng cô yên lặng thở dài một hơi, người này thật là rất hi nộ vô thường!

Cô cẩn thận nghĩ một chút, cẩn thận thử nói:" Anh còn không cho phép em hỏi a?"

"Phía trước một câu". Anh có chút nóng nảy nói.

Cô cẩn thận nghĩ, lại hỏi:"Em gả cho anh. . .".

Cô còn chưa nói xong, lời lẽ đã bị anh vội vàng ngăn chặn, bị buộc liền cùng anh triền miên kịch lịch đứng lên.

"Chính là câu này, anh thích nghe em nói em gả cho anh, em gả cho anh. . ."

Một mặt anh vội vàng hôn cô, mặt khác cúi đầu và nói với cô. Cô nghe xong, trong lòng liền mềm nhũn, tay vòng qua cổ của anh, đáp trả nụ hôn của anh.

Sau đó, liền hoàn toàn đem người kia kích thích đến.

Anh thuận thế đem cô ôm rất cao, lại đem cô phóng tới lưu đề ý trên dãi, một đường vội vàng nhất thiết đi xuống. Đến trước ngực mềm mại của cô, vài động tác nho nhỏ, liền đem cô ngửa đầu nhẹ nhàng rên rỉ.

Cô rời giường sau đó vội vàng tìm anh, toàn thân cao thấp chỉ được bao phủ bởi chiếc áo somi của anh. Lúc này, thật sự chính là động tác thuận lợi quá lớn của anh. Cô chỉ cảm thấy thân thể bỗng nhiên mát lạnh, mở mắt ra đã thấy mình ở trong lòng anh không có che phủ.

Trong lòng cô cực kì xấu hổ, lại thấy bên cạnh anh có một nửa bữa cơm trưa, cuống quýt dùng sức đẩy anh ra.

Đột nhiên bị cô đẩy ra, trừng mắt trong nháy mắt đã tỉnh táo hơn phân nửa, nhìn cô hơi hơi nhếch mi.

Thân cô không có gì che đây, lại bị anh nhìn như vậy, không tự chủ giờ tay che trước ngực. Lại không mở đầu, lại nhin không được sốt ruột nói: "Em đói bụng, mau giúp em đem quần áo mặc vào."

Dịch Tân thấy cô không dám nhìn bộ dáng của anh, trong mắt có một chút tà ý cười: "Anh cũng đói bụng, một lát mới mặc đi".

Cô xấu hổ, quay đầu trừng mắt nhìn anh: "Đói bụng, muốn ăn cơm!"

Dịch Tân rốt cục nhin không được, cúi đầu nhìn cô bật cười. Nhưng không giúp cô nhặt quần áo lên, chỉ lấy một tay ôm cô trở về phòng ngủ.

Trong lòng cô quỳnh lên, nhin không được nhắc nhở anh: "Là muốn ăn cơm!"

Động tác của anh rất mau, lúc này đã ôm cô trở về phòng ngủ, lại đem cô đặt ở trên giường. Cô rời khỏi anh, liền cuống quýt chui vào chăn, phồng bị nhin anh.

Dịch Tân nhìn cô một cái, chỉ xoay người đem quần áo của cô đưa cho cô cười: "A! Anh biết là muốn ăn cơm, không phải món điểm tâm ngọt. Vậy em ngoan ngoan đem quần áo của mình mặc vào, không cần lúc ẩn lúc hiện mê hoặc anh."

Anh nói xong liền cúi đầu, động tác cực nhanh liếm liếm vành tai của cô, cổ ý nói giọng khàn khàn: "Em có biết, anh đối với em rất không có sức chống cự. Em lại dẫn dụ ánh mắt của anh cũng đủ để hồng mắt."

Cô thê, cô nhất định nghe được thân thể cô vang lên một tiếng "Oanh".

Cô ngơ ngác cầm lấy quần áo, nhìn cửa phòng. Cô trừng mắt nhìn tên đàn ông tà ác kia rồi đi còn nói là cô mê hoặc anh.

Nghĩ đến đây cả người nhin không được run lên. Cô cuống quýt lắc đầu lay động đi hình ảnh này trong đầu, vừa vội vàng vọt vào trong phòng tắm.

Đội cô tắm rửa xong đem chính mình bao bọc thật nghiêm kín, lại ở trong gương phản chiếu nhìn chính mình vài lần, xác nhận quần áo của mình không có khả năng làm cho đối phương hiểu lầm. Lúc này mới mở cửa phòng ngủ ra,

Mới ra khỏi cửa phòng, đã thấy trong đại sảnh do anh chuẩn bị bữa cơm trưa còn đang đứng ở bên cạnh bàn ăn, nhìn về hướng của cô. Cô vừa ra khỏi cửa, liền rơi vào trong mắt cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Dịch Thiếu Phu Nhân (16)

Anh nhìn thấy cô đi ra, bờ môi gợi lên một chút ý cười, ánh mắt lại sâu chìm.

Cô nhất thời có chút nghi hoặc, cô đi ra phía trước, anh đang suy nghĩ cái gì? Cô đi về phía anh, cười rồi hỏi: "Đang suy nghĩ cái gì?"

Dịch Tân tự nhiên vươn tay đem cô kéo qua, lại làm cho cô ngồi trên ghế dựa xong rồi mới ngồi đối diện cô cười: "Em làm cái gì ở trong đó, anh ngay tại tưởng cái gì?"

Mặt cô nhất thời đỏ lên.

Đừng mở đầu, mang theo oán khí, âm thanh lại nhỏ: "Tuy rằng chúng ta là vợ chồng, nhưng nói chuyện với anh cũng có thể hơi hàm súc một ít."

"Nha? Anh còn chưa đủ hàm súc?" Anh tỏ ra vẻ kinh ngạc, ánh mắt xinh đẹp gắt gao nhìn cô.

Tân Hành bắt đầu dĩ thờ dài. Lại thấy trên bàn cơm, một bàn xanh xao, cũng thuận thế liền đổi đề tài: "Em chưa bao giờ biết anh biết nấu ăn."

Cô nâng mắt nhìn anh cười, cười đến không tinh khiết. Kia ý là, anh vì sao lại không cho em làm?

Mắt anh híp lại, cười khê: "Bởi vì chưa có cơ hội nào tốt như vậy, có thể ở trên giường làm được đã đói bụng. Em lại ngủ chìm nên chỉ có thể là chính anh tự làm."

Tân Hành vẻ mặt hắc tuyến. Đúng là nên đói bụng, ngày hôm qua bọn họ làm từ buổi chiều đến tối, mà hiện tại đã là giữa trưa nhưng đều ở trên giường. .

Lại bị ánh mắt nóng rực gắt gao nhìn chăm chú, cô chỉ có thể dời sang một đề tài khác, hỏi: "Nơi này là khách sạn, vì sao có phòng bếp?"

Anh cười: "Em cho là ở thành phố H, anh có thể chịu được ở cùng lão gia tử chung một chỗ?"

Tân Hành kéo khoe môi: "Lời này của anh, nên nói thẳng ra chút đi."

"Nơi anh đang ở là Dịch gia ngoài địa phương, nếu không phải thành toàn cho em ở trước mặt lão gia tử hảo hảo biểu hiện tâm tư, anh đã sớm mang theo em đến đây". Anh nhìn cô, lại ý cho điều chi chậm rãi nói: "Có một số việc cũng thuận tiện không ít."

Tân Hành tự động xem nhẹ anh, cuối cùng câu kia không đơn thuần trong lời nói. . .

Nghĩ đến cũng đúng, Dịch Tân là đàn ông, tuổi trẻ lại nhiều tiền, sinh hoạt cá nhân chắc chắn sẽ có. Bên ngoài biên có địa phương. . . Như vậy mới nói thông.

Nghĩ đến đây, Tân Hành lại không tự chủ được trong lòng có chút không thoải mái, không được tự nhiên hỏi: "Kia. . .Thật ra có bao nhiêu phụ nữ đến nơi này rồi?"

Anh nghe xong, nhúu mày, ánh mắt lại cười đến đắc ý.

Cô không thấy anh trả lời câu hỏi của cô, ê ả nói: "Như thế nào? Là nhiều lắm nhất thời đếm không hết?"

Anh cúi đầu cười ra tiếng: "Không, chính là suy nghĩ của anh là không quá mất thất bại."

Cô ngẩn người "A?"

"Anh cưới một người phụ nữ hơn hai năm, người phụ nữ kia lại tựa hồ đến nay vẫn không hiểu anh" Giữa mặt mày anh hàm chứa nhẹ nhàng trách cứ: "Em cũng không phải không biết, anh là người thích sạch sẽ vậy tại sao có thể dễ dàng đem phụ nữ đến chỗ này của anh làm dơ?"

Cô nghe anh nói xong, tuy biết là anh khéo lưỡi, nhưng trong lại nhin không được liền vui vẻ, Lại nghĩ, vẫn nhin không được hỏi: "Kia. . . Nghe tiểu thư đâu?"

Cô nói xong, mặt anh nháy mắt liền thu lại chỉ chốc lát trong lúc đó lưu đàm tiếu.

Trong lòng cô nhất trọng.

Quả nhiên, vẫn là bất đồng đi?

Lại nhin không được cười khổ một tiếng.

Dịch Tân thấy cô như vậy, mày nhin không được gắt gao nhúu lại. Nói nữa trong âm thanh có chút lạnh lùng cùng buộc chặt: "Tân Hành, nếu anh nói, anh cùng Nghe Tranh chưa từng phát sinh quan hệ, em tin sao?"

Âm thanh trong sạch của anh, rõ ràng mang theo sự kiềm chế rất lớn, kiềm chế đi vài phần nguy hiểm. Nếu như ánh mắt sáng như chim ưng của anh gắt gao nhìn vào ánh mắt của cô, giống như đang đợi đáp án của cô, lại giống như không phải.

Tân Hành chỉ cảm thấy trong lòng mạnh mẽ chấn động, như vậy Dịch Tân cô mơ hồ phát hiện ra nguy hiểm. Trong lòng cô đột nhiên có cảm giác lúc này anh đối với cô có sự chờ mong rất lớn, cho nên cô cũng không chịu nổi phủ nhận.

Không tự chủ gạt đầu, cô thật sự nhìn vào mắt anh, trịnh trọng nói: "Em tin."

Thần sắc của anh vẫn chưa thả lỏng, ngược lại tăng thêm chút khản trương: "Thật sự?"

Tân Hành rốt cục không nhin được, "Phốc" một tiếng liền bật cười liếc anh: "Chuyện quan trọng như vậy em đều tin anh, anh ngược lại không tin em? Em đây có phải là đang chịu thiệt hay không?"

Lúm đồng tiền của cô đẹp như hoa, anh căn bản đang buột chặt tâm rốt cục mới hạ xuống, rồi hướng tới cô cười: "Chúng ta đều là của nhau, ý tứ của em nói em đang chịu thiệt?"

Hai con mắt sáng của cô vừa chuyển, theo bản năng cãi lại: "Người này em đây cũng không phải anh, em vì sao có thể không ăn một?"

Anh nghe xong, phá lệ không nói gì thêm, chỉ là nhìn cô cười đến vui vẻ. Ngược lại rốt cục cũng nghĩ thông suốt muốn cho cô chiếm tiện nghi cái miệng này.

Tân Hành thấy anh như vậy, rốt cục mới phản ứng kịp chính mình đang nói cái gì.

Chúng ta đều là của nhau. . .

Mồ hôi lạnh. . . Cô dùng sức lắc đầu, cầm lấy đôi đũa, lúng ta lúng túng nói: "Ăn cơm, ăn cơm"

Chính mình ăn hai miếng cơm, mới đột nhiên thấy, lại dòi đũa tới đĩa rau, chiếc đũa tùy ý thả xuống, gấp một khối cá dầm chua Tây Hồ cũng không nghĩ

nhều liền đưa miếng cá tới miệng.

Ăn.

Sau đó toàn thân không khống chế được co rút lại. Nhất thời động liên tục cũng không thể cử động nữa, chỉ có thể cương cứng người tại chỗ, cực kì chậm đến.

Rất chua!

Dịch Tân thấy cô cảm chiếc đĩa định ở nơi nào, toàn thân nhẹ nhàng run trong lòng quýnh lên hỏi:" Làm sao vậy?"

Tân Hành thật vất vả mới chuyển trông mắt sang phía Dịch Tân, trong lời nói ra đều run run." Chua --- ----"

Dịch Tân thấy cô như vậy, cuống quýt đứng dậy, bước nhanh ra ngoài, không bao lâu lại trở về, trên tay còn bưng một ly nước, cũng không đưa cho cô mà trực tiếp để đến bên môi cô." Đến, uống nhanh đi."

Tân Hành đã bị chua tới mức không nghĩ muốn nhúc nhích, lúc này cũng thuận thế cầm lấy tay anh, hưng hăng uống xuống mấy mồm to cả người mới cảm thấy dễ chịu đi rất nhiều.

Sau đó, nâng ánh mắt ai oán như sắp khóc nói:" Thân ái, anh rót cuộc cho bao nhiêu dấm chua vào a?"

Khuôn mặt Dịch Tân vốn dĩ rất xinh đẹp rốt cuộc cũng không nhịn được có chút đỏ.

Tân Hành lại ném thử vài món đồ ăn, chỉ là phía trước bị vị chua làm chậm đến giáo huấn, cô lúc này cực kỳ cẩn thận.

Thịt cua đậu hủ. . .Quá ngọt.

Gạo nếp sườn. . . Sườn sống.

Cũng chỉ có thanh sao Hà Nhi kia cũng không tệ lắm, canh rau nhút còn có thể uống.

Tân Hành để đĩa xuống, nhìn sắc mặt khế đỏ của Dịch Tân, nhẹ giọng nói:" Kỳ thật, anh chưa từng nấu ăn có đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Dịch Thiếu Phu Nhân (18)

Trong lòng Tân Hoành mới vừa thở phào nhẹ nhõm, thân thể lại đột nhiên bị anh ôm lấy. Cô kinh ngạc, anh cười, ôm cô sai bước hướng phòng ngủ đi đến.

"Nơi này quá ồn, chúng ta trở về phòng ngủ làm."

Tân Hoành cảm thấy. . . Không lời nào để nói.

Phong Dương đứng ở dưới lầu, không thú vị mà nhìn cửa thang máy khép chặt, rất là bất đắc dĩ nhún nhún vai. *

Hình như hẳn tới không phải lúc, giống như quấy rầy chuyện tốt của người khác. . .

Chọc phải người này,nên làm sao cho phải đây?

Tân Hoành, vậy cô phải giúp tôi trấn an hẳn thật tốt thôi.

Phong Dương vô lương mà nghĩ , xoay người, không hề chú ý tâm lý đi về.

Hắn đi được đúng một bước, cho nên không có có nhìn thấy, theo sau hắn, một một thân màu xanh ngọc áo khoác yếu điệu một người phụ nữ cũng đến.

Chân mày khuynh thành tuyệt sắc trên mặt nhẹ nhàng nhíu lại, thêm một phần vừa thấy đã thương mỹ.

Chỉ là nếu gần nhìn, trong mắt của cô ta rất kiên định, gần như ngoan tuyệt, cùng với khí chất nhu nhược của cô ta cực kỳ không hợp.

Cô đứng lại ở trước thang máy, thang máy do tầng chót người khác của khống chế, lúc này, cô không mở được. Nâng cánh tay mảnh khảnh trắng nõn lên, cô nhẹ nhàng mà kiên định nhấn chuông cửa.

Tân Hoàn ở trên giường đang bị Dịch Tân hôn hỗn loạn, trong mơ màng thân thể đã khó nhận, cô nhẹ nhàng hừ ra tiếng. Dịch Tân thấy thế, bên môi nâng lên ý cười, thân thể trầm xuống, định tiến vào cô.

Trong phòng lại lần nữa vang lên tiếng chuông.

Tân Hoàn mày khẽ cau, theo bản năng liền giơ cánh tay lên ôm cổ của Dịch Tân, đem anh kéo xuống dưới, lại chủ động đem môi của chính mình đưa lên muốn hôn anh.

Thân thể Dịch Tân lúc đầu cứng đờ, tiếp theo, trong mắt lóe ra một tia thanh minh, mang theo đông lạnh. Anh khom lưng, cực nhanh hôn Tân Hoàn một cái, lại cực nhanh buông cô ra, đồng thời kéo cô quần ở trên cánh tay mình xuống.

Anh ở bên tai cô nhẹ nhàng dụ dỗ, "Phong Dương giống như không chịu bỏ qua, anh đi xem một chút. Ngoan, đợi anh... anh đi một lát sẽ trở lại."

Tân Hoàn bị anh kéo ra, cũng đã từ từ mà khôi phục chút lý trí, lúc này nhìn anh, mang uất ức theo bị người khác làm mất hứng, gật đầu một cái.

Dịch Tân lại nhanh chóng ở môi cô nhẹ hôn một chút, lúc này mới cực nhanh kéo khăn tắm, vây quanh bộ vị trọng điểm, ra cửa, trở tay đóng cửa thật chặt. Cả động tác, gọn gàng làm liền một mạch.

Trong đại sảnh, anh cực nhanh nhấn xuống trò chuyện, nhất thời, tiếng chuông dừng lại.

Cũng không chờ đối phương mở miệng, anh đã lạnh giọng nói, trầm thấp cảnh cáo, "Nếu như không nghĩ tới tôi tự tay phá hủy coi, lập tức cắt cho tôi!"

Đầu kia nhất thời nhẹ hấp khí một tiếng hơi ngừng lại, hình như định mở miệng nói rõ mình là người nào, rồi lại lập tức bị Dịch Tân hung dữ cắt đứt, "Vậy thì cô nghĩ nên sớm gả cho lão đầu kia hơn?"

Dịch Tân vốn là mang theo thâm trầm tức giận, lại cố ý giảm giọng nói thật thấp, làm cho người ta nghe không nhận được rợn cả tóc gáy.

Đầu kia đột nhiên sợ hãi, nhanh chóng cắt đứt, tốc độ kia, cho dù Dịch Tân không thấy được, cũng có thể tưởng tượng ra được, nhất định mang theo sự hoảng hốt và khủng hoảng vô cùng.

Bên môi nở nụ cười lạnh. Anh thuận tay cắt đứt trò chuyện.

Trong nháy mắt tiếng chuông vang lên nữa là anh biết không phải Phong Dương.

Phong Dương người này rất khôn khéo, lại từ nhỏ cùng anh lớn lên một chỗ lần đầu tiên bị anh nóng nảy đuổi đi như vậy, Phong Dương trong lòng nên hiểu rõ anh đang làm cái gì, tuyệt đối không thể nào mà quay trở lại quấy rầy anh.

Mà ở trong đó, dám đến quấy rầy anh, trừ Phong Dương cùng Dịch Lam tuyệt đối sẽ không ai dám tới quấy rầy anh, còn ai vào đây?

Không có.

Nhưng là, không có can đảm đó, lại cứ càng muốn lạnh chanh có một người.

Nghĩ tới đây, trong mắt hiện lên hung dữ.

Nghê Tranh, cô quá không hiểu chuyện!

"Dịch Tân?" Sau lưng, vang lên giọng nói lười biếng mà khàn khàn.

Dịch Tân cực nhanh quay đầu lại, trên mặt cười lạnh lẽo nháy mắt không thấy, thấy cô lúc này tùy ý mặc áo sơ mi của anh, tóc đang tàn loạn đứng ở cửa phòng ngủ, nhìn cô không nhận được bên môi bật ra ý cười cưng chiều.

Đứng dậy, hướng cô đi tới, tự nhiên ôm cô vào trong ngực.

Cô ngẩng đầu hỏi anh, "Phong Dương đâu?"

"Cút về rồi." Anh cười, lại đột nhiên đem cô bế ngang, vừa hôn mặt của cô vừa đi đến trên giường đi, còn cố ý mập mờ nói, "Hiện tại sẽ không còn có người đến quấy rầy chúng ta."

*****

Nghê Tranh chạy ra khỏi tòa nhà trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch.

Làm sao có thể? Cô cố ý đứng ở góc chết của máy thu hình, thậm chí còn không có mở miệng nói chuyện, người đàn ông kia cũng biết là cô. Quá đáng sợ, Dịch Tân, làm sao anh có thể đối với tôi hung ác như vậy!

Quả thực, có lẽ cô đã gần như khẳng định Dịch Tân bây giờ là cùng Tân Hoàn chung một chỗ, hai người không có ở Dịch gia, cô suy đoán một chút

cũng biết bọn họ ở nơi nào lẫn lộn. Cô cậy vào chính mình hai năm trước cũng biết nơi này, lúc này tìm tới cửa, cũng chỉ là muốn cho Tân Hoành biết, hai năm trước cô cũng đã tới nơi này.

Có ý đứng ở góc chết Camera không thấy được, là bởi vì đã sớm đoán chừng Dịch Tân sẽ không để cô đi lên, cho nên chỉ có thể đợi cơ hội anh nói chuyện, khiến Tân Hoành nghe được âm thanh của cô khiến trong lòng Tân Hoành biết cô tới nơi này tìm Dịch Tân.

Một người phụ nữ tại nơi mình cho là chỗ yêu đương cùng ông xã triền miên vui vẻ, lại đúng lúc gặp gỡ người phụ nữ khác tìm tới cửa. Tình cảnh này, sẽ là như thế nào?

Nghê Tranh lạnh lùng nghĩ tới, phụ nữ khác, cô không biết; nhưng là phụ nữ kiểu ngao giống như Tân Hoành nhất định sẽ không chịu nổi.

Mà cô, chính là muốn cô ta không chịu nổi!

Nhưng làm sao lại như vậy? Làm sao có thể?! Dịch Tân biết là cô, thậm chí không cho cô cơ hội nói chuyện!

Anh thậm chí biết cô bị Nghê gia bức bách gả cho một lão già sắp chết. Một câu nói, một cảnh cáo, liền đủ để cho cô đóng chặt miệng lại! Cô phí hết tâm tư kế hoạch, tự cho là chu đáo, trong nháy mắt sụp đổ.

Trời, người đàn ông này rốt cuộc biết được bao nhiêu? Cặp mắt kia nhìn như ẩn tình, rốt cuộc nhìn thấu bao nhiêu?!

Mà trái tim đó, lại đã đây hướng vào người nào?

Nếu quả thật phí hết tâm tư đối với Tân Hoành như vậy, cần gì phải tới cùng với Nghê Tranh?

Dịch Tân, anh rốt cuộc là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Dịch Thiếu Phu Nhân (19)

Màn đêm dần buông xuống sau rèm cửa sổ, trong phòng không còn chút ánh sáng nào.

Chỉ còn lại hơi thở tình yêu nồng hậu.

Người đàn ông yêu mỹ nữ người trên xích lửa tay chống đầu, khẽ gọi người phụ trong ngực.

"Tân Hoành?"

Vốn là còn ngủ người phụ nữ nghe được âm thanh của anh, theo bản năng liền rụt về phía sau, lại theo phản xạ mà dùng cánh tay xích lửa khước từ lồng ngực người đàn ông, nhỏ giọng hừ hừ, "Em mệt, không cần trở lại." *

Thanh âm của cô thật thấp mềm nhũn, giống như làm nũng, làm nũng mà mắt còn nhắm thật chặt.

Thân thể Dịch Tân trong nháy mắt liền nóng lên, anh cúi người, ở bên tai cô có ý nhẹ giọng hỏi, "Thật sự mệt?"

Tân Hoành bị hơi thở vừa thổi kia của anh dọa sợ đến cả người giật mình một cái, nhắm hai mắt liền hung hăng đẩy anh, "Sức cùng lực kiệt. Anh còn định làm gì em... em liền đến ngày tận thế."

Dịch Tân nhìn cô, rốt cuộc thấp giọng bật cười.

"Vậy em nghỉ ngơi thật tốt, không nên chạy loạn."

Tân Hoành nghe nói như thế, một phút trước còn dùng lực nhắm cặp mắt lập tức liền mở ra trong bóng tối, lại chỉ thấy rõ hình dáng người đàn ông, cô hỏi, "Anh phải đi ra ngoài?"

Dịch Tân cúi đầu hôn mặt của cô, "Ừ, tối nay Dịch gia có tiệc rượu năm, anh hình như phải đi qua đấy."

Anh nói xong lại lười biếng, còn có chút bất đắc dĩ, sóng mắt chuyển một cái, lại đột nhiên ôm cô vào trong ngực, lần nữa nằm lại trên giường, "Có muốn anh ôm em ngủ không? Nghĩ hãy nói, em nói, anh liền lưu lại."

Anh nói xong, liền chỉ cảm thấy người trong ngực dùng lực đẩy anh, "Chính anh muốn trộm lười, còn phải đẩy tới trên người em, anh thật xấu!"

Anh không nhìn cô khước từ, hôn cô, "Em còn gặp qua lúc anh tệ hơn chứ?"

Tân Hoành bị anh nói xong một thẹn thùng, dưới chân, hai người cũng xích lõa, lúc này cô khước từ anh, anh lại dùng lực ôm cô, thân thể của hai người cũng không có rào cản cọ sát lẫn nhau, cô cảm giác anh bỗng nhiên căng thẳng, nhất thời bị sợ đến không dám lộn xộn.

Bên tai, hô hấp của anh rõ ràng nặng nề.

Cô hoảng hốt vội nói, "Anh nhanh đi, để cho em nghỉ một lát."

Anh không có nói chuyện, ôm cô, lại tìm môi cô hôn lên, nhưng chỉ là hôn cô.

Tân Hoành trong lòng buồn lòng, anh đã buông cô ra, nhỏ giọng nói, "Ngoan ngoan đợi anh... anh sẽ mau chóng trở lại."

Tân Hoành nghe âm thanh nhẹ nhàng của anh trong nội tâm khẽ động, chủ động liền hướng trên môi anh hôn lên, "Tốt."

Dịch Tân thấy cô thuận theo, không nhịn được lại ở trên môi cô lưu luyến một phen, lúc này mới rời đi cô vào phòng tắm, tắm cực nhanh, lại nhanh chóng mặc chỉnh tề.

Ra cửa trước, lần nữa hướng về phía cô dặn dò, "Ngoan ngoan đi ngủ."

Tân Hoành gật đầu.

Anh đột nhiên tà khí cười một tiếng, "Nếu không, chờ anh trở lại, không bao lâu em lại kêu mệt."

Tân Hoành mặt nhất thời nóng lên, thuận tay cầm gối đầu ném về phía anh.

Người nọ giờ tay lên liền tiếp được, vừa chuẩn xác ném về đến bên cạnh cô, lúc này mới cười đến hải lòng rời đi.

Anh vừa đi, trong phòng nhất thời an tĩnh lại, Tân Hoành hết sạch khí lực, lại chợt nhớ tới cái kia câu, trên mặt nóng lên, kéo chăn ngủ tiếp đi.

Dịch Tân ra cửa, ý cười trên mặt trong nháy mắt không thấy bóng dáng.

Xuống lầu, trực tiếp đến bãi đậu xe, Nguyên Thâm đã đợi từ lúc nào, nhìn thấy Dịch Tân, lập tức cung kính gật đầu, "Tân Thiếu"

Dịch Tân nhẹ gật đầu một chút dừng ở bên cạnh Nguyên Thâm ra lệnh, "Phái mấy người có thể tin ở lại chỗ này, bất luận kẻ nào không thể quấy nhiễu cô ấy." Hơi dừng lại, lại nói, "Cô ấy cũng không cho rời đi nửa bước."

"Vâng"

Dịch Tân lúc này mới sải bước lên xe.

Dịch gia qua tiệc rượu năm, ở trước giao thừa. Đây là một truyền thống, mỗi một năm qua tiệc rượu năm đều ở đây là tam đại gia tộc, Dịch gia, Cố Gia, Mạc gia, thay phiên cử hành. Năm này, đến phiên Dịch gia.

Đây là tam đại gia tộc đương gia tụ chung một chỗ, cũng sẽ mời những người khác mà bọn họ cho là có thể muốn mời, nhưng những người kia cũng đều không phải người bình thường, hoặc là thương giới lớn, hoặc là đó là có thể bị hấn cửa đề mặt.

Nghê Tranh một thân lễ phục sắc sỡ tơ màu sâm banh, lộ vai, cắt xén vừa đúng, vừa lúc có thể bọc lại thân thể lồi lõm linh lung của cô, làm nổi bật lên đường cong mê người. Cô tới sớm, nhưng cũng không vào cửa, chỉ ở phòng ngoài vườn hoa, có chút tâm tư nhỏ mà núp ở sau Hoa Mộc nhìn từng con người trị giá không rẻ các tân khách mang theo bạn gái lục tục trình diện.

Người kia, vẫn chưa về.

Trong lòng cô có chút gấp gáp. Anh, chẳng lẽ có thể vì Tân Hoành, liên việc quan trọng như vậy cũng không đến?

Đang suy nghĩ, cánh tay bỗng nhiên căng thẳng, bị người ta tóm lấy. Tâm, hung hăng giật mình. Kinh, sợ.

"Là tôi."

Người tới âm thanh vốn là ôn hòa, lúc này lại mơ hồ mang tới trầm thấp, hình như là. . . Tâm tình không tốt.

Nghê Tranh nghe, lúc này mới thở phào một hơi, quay đầu lại, có chút oán giận trừng mắt nhìn hấn một cái, "Yến Thanh, anh không phải đi vào, ở chỗ này làm cái gì?"

Người đàn ông diện mạo lịch sự, lễ phục đuôi én, mặc dù không bì kịp Dịch Tân khuynh thành tuyệt sắc, nhưng được cho tuần tú nhỏ nhắn. Nhìn lên người phụ nữ phong tình trước mắt hấn, chân mày nhăn lại, "Vấn đề này, hình như anh nên tới hỏi em."

Nghê Tranh nhất thời nghẹn lời, chỉ đẩy hấn một cái, "Anh vào trước đi thôi, thời gian sắp tới."

"Em đang đợi hần?" Yên Thanh lộ vẻ không vui.

Nghê Tranh trả lời hào phóng, "Vâng"

"Hần đã có vợ." Chân mày, càng nhíu chặt.

"Em không quan tâm." Nghê Tranh trở về vẻ không chút do dự, như đinh chém sắt.

Yên Thanh nghe, vốn là giọng ôn hòa không không chế được, gần như thô rỗng, "Em có biết không, đó là phá hoại hôn nhân của người khác?"

Nghê Tranh cười lạnh, trả lời lại một cách mỉa mai, "Hôn nhân đó vốn chính là thuộc về em. Là người phụ nữ đó phá hư hôn nhân của em."

Ánh mắt đột nhiên âm trầm xuống, Yên Thanh có chút tự giễu lắc đầu một cái, "Nếu như em thật yêu hần như vậy, năm đó tại sao thuận theo sắp xếp của anh, đi Áo, rồi hần hơn hai năm?"

Trong lòng Nghê Tranh quặn lại miệng khô khốc, trong mắt xẹt qua tia đau đớn. Chợt lại nhìn Yên Thanh, "Yên Thanh, em hiểu rõ anh yêu em, nhưng mặc kệ là quá khứ hay vẫn là hiện tại, em yêu đều là Dịch Tân. Nếu như anh thật yêu em, anh đã giúp em, giúp em đem anh ấy đoạt lại. Là Tân Hoàn thừa lúc vắng mà vào, là cô ta đoạt thứ thuộc về em, em cũng chỉ là đang đoạt về thứ em cần có."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Dịch Thiếu Phu Nhân (20)

"Nghê Tranh, em thật không cứu được nữa!"

Yên Thanh nhìn Nghê Tranh trước mắt, mặt còn là mặt kia, người hay là người khác, chỉ là cũng đã không thể cùng cô gái rất nhiều năm trước kia để tóc dài yên lặng luyện đàn trung điệp. Nhìn hần, chỉ cảm thấy thân thể có chút không ổn, hần nặng nề nói cô vậy mà, trong mắt lại có đau đớn thật sâu.

Mặt môi

Nghê Tranh nhìn lại hần, bên môi treo một nụ cười lạnh lùng, "Nói cho cùng, tình yêu còn là ích kỷ, đúng không?"

Anh cho rằng anh còn có hi vọng thì phí hết tâm tư đối với em muôn vàn tốt, tất cả tốt; một khi phát hiện một chút hi vọng cũng không có, tự nhiên sẽ không cần phải bỏ ra.

Yên Thanh nhìn cô, đáy mắt đau đớn kịch liệt.

Lúc này, bên cạnh một bó Quang Thiêm qua, Nghê Tranh cũng không nhìn hần, cuống quýt nhìn xem chiếc xe vừa đến kia. Rồi sau đó, ánh mắt, bỗng nhiên sáng ngời.

Không để ý người đàn ông bên cạnh, cô nhanh chóng xuyên qua Hoa Mộc, bước nhanh lại phong tình như cũ hướng chiếc xe kia đi tới.

Xe ngừng lại, người đàn ông mị hoặc trung mang theo vài phần lười biếng xuống xe.

"Tân Thiếu"

Quanh mình, âm thanh chinh tề vang dội.

Khóe môi Dịch Tân cong lên, trên người nhất thời liền nhiều hơn mấy phần khí thế người thống trị, mấy phần này không nhiều không ít vừa đủ. Lướt mắt đảo qua, liền thấy bên phải người phụ nữ quyền rũ đang hướng chỗ anh đi tới.

Bên môi nụ cười lại tăng thêm vài phần, mấy phần này cũng không nhiều không ít mà vừa đủ.

Nghê Tranh thấy trên mặt anh vui vẻ, hướng chỗ anh đi nhanh hơn, bên môi, nụ cười càng hoàn mỹ, "Dịch Tân."

Giọng nói dịu dàng, lại tự có một chút trên người lại phong tình.

Dịch Tân mắt híp lại, đưa tay, liền đem cô kéo qua, đánh trực tiếp vào sự nghi ngờ. Cánh tay thon dài xinh đẹp vòng qua eo cô như rắn nước, cúi đầu, ở trên má cô rơi xuống một nụ hôn.

Chuỗi động tác lưu loát tuyệt đẹp do anh hoàn thành lại mang tới hấp dẫn cực hạn ngay cả người xung quanh nhìn cũng không nhịn được thân thể nóng

lên.

Nghê Tranh ở trong tay anh, thân thể mềm nhũn, cũng đã nghe thấy anh thấp giọng nói ở bên tai, "Ở chỗ này chờ anh?"

Quay đầu, con người xinh đẹp thân nhiên chống lại anh, cô cười, "Phải em muốn khiến Tân thiếu mang em vào trong, không biết có cái này vinh hạnh này hay không?"

Dịch Tân nhìn cô, bên môi chứa ý cười nhưng trong tròng mắt lại là một mảnh u ám, lại nghe anh nói, "Là vinh hạnh của anh."

Âm thanh kia, có mấy phần thân sĩ, lại tựa như giả không phải là thật.

Anh nói xong, đã ôm hông của cô hướng đại sảnh đi.

Bọn họ tiến vào đại sảnh thì tân khách gần như đã đến đông đủ, Dịch Tân đến không thể nghĩ ngờ gì là được chú ý nhất, lúc này, bóng dáng của anh mới vừa xuất hiện ở cửa, vốn còn nói cười không gian trong nháy mắt liền yên tĩnh lại, mọi người nhất trí nhìn chăm chú hướng Dịch Tân, cùng với người phụ nữ một thân lễ phục màu sâm banh quyến rũ phong tình trong ngực anh.

Chỉ chốc lát sau, không biết là người nào kêu một tiếng "Tân thiếu", sau đó, lại liên tiếp mấy tiếng, trường hợp rốt cuộc không khí lần nữa trở lại sự vui mừng. Vui mừng như vậy hoàn toàn bất đồng với lúc trước, lúc này, là vì nghênh đón một người mà náo nhiệt.

Bên môi Dịch Tân câu lên ý cười, "Hoan nghênh."

Không khí nhất thời càng nóng lên.

Lúc này Dịch Tân mới chậm rãi đi vào, trong sân, một ánh mắt sắc bén của người đàn ông đang đứng ở chỗ cũ theo dõi anh. Nhìn thấy Dịch Tân đến gần, trên mặt lộ ra một tia cười nhạt cùng khinh thường.

"Tân thiếu cảnh tượng tốt a."

"Yến Thanh, không ngờ cậu sẽ tới." Dịch Tân đối với hán giữu cột nhưng cũng không ngỗ nghịch, vẫn cười đến lười biếng mỉa mai hoặc, "Tôi còn tưởng rằng, cậu đã sớm quyết tâm muốn cùng tôi cả đời không qua lại với nhau đấy."

Anh miễn cưỡng nói xong, người hầu bàn hướng anh đưa sâm banh thì anh ưu nhã bưng một ly, cũng là cho Nghê Tranh bên cạnh.

Nghê Tranh thấy ánh mắt anh một mực đặt trên người Yến Thanh vẫn còn có thể bận tâm đến cô, nhất thời có chút thụ sủng nhược kinh, cuống quýt nhận lấy. Dịch Tân lúc này mới lại đem một ly nâng ở trên tay.

Yến Thanh thấy bộ dạng anh lang thang không bị trói buộc, chân mày nhẹ nhú, "Tân thiếu bận chuyện của quý nhân, xem qua nhiều loại hoa, làm sao còn có thể để ý một người nhỏ nhẻ?"

Một câu xem qua nhiều loại hoa của Yến Thanh nói xong có điều ngụ ý, lại thấy vẻ mặt Dịch Tân không thay đổi, vừa tiếp tục nói, "Tôi đi, cũng chỉ là muốn nhìn Tân thiếu còn nhớ tôi một chút nào hay không, nhớ quá khứ."

Dịch Tân cười, cười ra tiếng. Nghê Tranh ngăn ra, anh là người cực ít cười ra tiếng, chỉ là lúc này cô lại nghe không ra ý tứ trong tiếng cười này.

"Yến Thanh, tôi làm sao không nhớ rõ cậu? Là cậu quá mức khiêm tốn còn là nghĩ tôi quá lòng lang dạ sói rồi hả?"

Ánh mắt xinh đẹp của Dịch Tân chuyển một cái, lại nói, "Chỉ là quá khứ nha, nhiều chuyện như vậy, cậu không nói rõ, tôi làm thế nào biết cậu nói rốt cuộc là chuyện nào."

Yến Thanh nghe anh nói giọng không chút để ý như vậy trong lòng không khỏi giận dữ, lại liếc qua trong Nghê Tranh trong ngực anh nhìn anh bằng ánh mắt si ngốc nhìn, mê luyến say mê, nói nữa, âm thanh liền không khỏi nén giận, "Tân thiếu quên? Vậy tôi nhắc nhở cậu tốt lắm. Năm đó cậu đã đồng ý tôi, cậu thích cô ấy thì sẽ cho cô ấy hạnh phúc, nếu như không có thể, liền lập tức buông cô ấy ra."

Nụ cười bên môi Dịch Tân càng sâu. Không nói lời nào, bên tai cũng đã có tiếng quát.

"Yến Thanh, anh cảm niệm! Chuyện không liên quan đến anh!"

Nghê Tranh nghe được lời Yến Thanh nói, đột nhiên giật mình, thấp thỏm liền giận không nhịn được bật thốt lên lời trách cứ với Yến Thanh.

Yến Thanh thấy Nghê Tranh như vậy, sâu trong mắt bỗng nhiên trở nên âm đạm.

Lúc này tâm Nghê Tranh buông lỏng, vội nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh lại chỉ nhìn thấy người nọ môi mông khê mở, hướng về phía Yến Thanh, nói: "Tôi nhớ được, tự nhiên sẽ không quên."

Nghê Tranh chỉ cảm thấy trái tim chợt nhảy lên một cái, quá mức kịch liệt, không khỏi liền lộ ra cảm giác đau lại giấu không được khủng hoảng.

Khủng hoảng, đang không biết nên nói lời thế nào lại nghe được trong sảnh lần nữa yên tĩnh, cô cả kinh, quay đầu lại, lại thấy ở lối vào cửa chính, một

người tuổi đã trung niên và Mạc Thích Thanh.

Đầu người kia đã ngã hoa râm, trên mặt mặc dù đã có nếp nhăn nhưng ngũ quan vẫn thâm thúy.

Đột nhiên Nghê Tranh liền nghĩ đến một từ, hình thái gầy gò.

Hắn mặc dù đã lớn tuổi nhưng thân hình thẳng tắp, mặc đồ Tây rất anh tuấn. Quanh thân mang theo một cỗ khí thế, khí thế kia, cùng số tuổi không chút liên quan, Nghê Tranh nghĩ, cô hình như đã thấy ở nơi nào, hình như. . . Là ở trên người Dịch Tân.

Được gọi là, thống trị giang sơn, sát phạt quả quyết.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158: Dịch Thiếu Phu Nhân (21)

Ánh mắt sắc bén, người ở trong sảnh, hắn thậm chí không quét một cái, liền trực tiếp đối mặt dịch Tân.

Người đàn ông bên cạnh lại đột nhiên đem hông của cô ôm càng chặt hơn mấy phần, trong tiếng nói mang theo nụ cười, "Cố lão, đã lâu không gặp?"

Cố lão. . .

Nghê Tranh nhất thời trong tim rét, đó chính là Cố Viễn Chi. *

Giương mặt Cố Viễn Chi vốn nghiêm túc lúc này trong nháy mắt liền thay đổi rất ôn hòa, Nghê Tranh nhìn, lại có loại ảo giác hoảng hốt, Cố Viễn Chi này nhìn Dịch Tân trong mắt trừ mấy phần hòa ái, còn có loại. . . Kiểu ngạo.

Nhất thời trong lòng nghi ngờ.

Cố Viễn Chi đã mở miệng, "Lão già ta ngày một già rồi. Một năm không thấy, Dịch Tân người đứng là một chút cũng không thay đổi."

Giọng Cố Viễn Chi rõ ràng, đã chậm rãi hướng chỗ Dịch Tân đi tới, ánh mắt lại rơi vào trên người Nghê Tranh.

Nghê tranh trong lòng cả kinh, cuống quýt hướng Cố Viễn Chi mà khẽ gật đầu.

Nhân vật như Cố Viễn Chi vậy, Nghê Tranh cũng có nghe thấy, năm đó, tay hắn đoạn tàn hung ác là đã vang danh. Lúc này, lại nhìn cô như vậy, nhất thời cô không khỏi có chút kinh hoàng.

Không nghĩ tới Cố Viễn Chi lại hướng về phía cô khẽ mỉm cười, nụ cười hòa nhã.

Trong lòng Nghê Tranh cả kinh hơn.

Bên tai, giọng đàn ông lười biếng vang lên, "Mạc tiên sinh ngược lại đến đúng lúc, vừa lúc cùng Cố lão đi cùng với nhau?"

Chú ý xa chi bên phải chính là mạc thích thanh. Bên tay trái, là một tuổi cùng mạc thích thanh tương tự nam tử, diện mạo cùng chú ý xa chi giống nhau đến mấy phần, trong mắt lại phải nhiều mấy phần ôn hòa phong cách.

Tam đại gia tộc vốn là tạo thế chân vạc, lúc này này đến tiệc rượu năm, Mạc Thích Thanh lại cùng Cố Viễn Chi cùng đến, cách đến như vậy, rất dễ làm người khác suy nghĩ.

Lúc này Dịch Tân vừa hỏi, Mạc Thích Thanh cười một tiếng, đang muốn đáp, Cố Viễn Chi so với hắn nhanh hơn mở miệng, "Ở đâu ra khéo? Là Thích Thanh tới Cố Gia tìm ta đàm luận, lại vừa lúc đến giờ, liền thuận đường cùng nhau tới."

Dứt lời, Mạc Thích Thanh nhất thời sắc mặt âm trầm.

Lời này của Cố Viễn Chi như lời tuyên bố Mạc Thích Thanh đi Cố Gia tìm Cố Viễn Chi, ngoài mặt là Mạc Thích Thanh cùng Cố Gia kéo gần quan hệ. Mà kì thực, không dấu vết đem Cố Gia cùng Mạc gia rõ ràng quan hệ.

Tam đại gia tộc vốn là tương giao lui tới mật thiết, người nào tìm ai thật ra thì nghĩ đến cũng bình thường, hơn nữa lúc này do Cố Viễn Chi đàm tiếu giữa nói đến, càng lộ vẻ Cố Gia đối với chuyện này cũng không để ở trong lòng.

Mạc Thích Thanh sinh tức giận, đối với Cố Viễn Chi phần hận càng sâu. Lão già này, mấy ngày nay đều cùng hắn đánh Thái Cực, lúc này đến trước mặt Dịch Tân, lại đột nhiên bày đặt lập trường!

Lão bắt tử này!

Trong lòng phần hận, trên mặt cũng đang cười, Mạc Thích Thanh nhìn Dịch Tân, "Đúng vậy a, ta nghe nghe thấy Cố lão đã đến H thị, liền tới nhà chào hỏi, ôn chuyện. Vừa rồi còn vừa lúc nói đến Tân thiếu người đấy."

"Hả? Nói tôi cái gì?" Dịch Tân cười, ánh mắt đã dò người Cố Viễn Chi.

Cố Viễn Chi lại cười ha ha cho qua, cũng không nói chuyện.

Mạc Thích Thanh lại nói: "Gần đây đồn đãi, nói Dịch tân phu nhân của người cùng Cố lão hình như có chút quan hệ sâu xa."

Dịch Tân cười đến đùa giỡn, nhìn về phía Mạc Thích Thanh, "Đồn đãi? Là tin đồn vô căn cứ?"

Mạc Thích Thanh nhất thời trên mặt liền hiện vẻ tức giận, chỉ là thoáng qua rồi biến mất, lại khẽ cười nói, "Là chính miệng Trương Đằng nói cho ta biết, nói hửn và Dịch thiếu phu nhân sinh chút hiểu lầm, Dịch thiếu phu nhân sợ Trương Đằng lỗ mãng, đến nỗi đã thương hòa khí tam đại gia tộc, lúc này mới nói rõ thân phận của mình, hơn nữa nói với Trương Đằng cùng Cố ông cụ quan hệ sâu xa."

Dịch Tân Nhất cười, như không biết chuyện.

Lúc này Cố Viễn Chi mới nhìn về phía Dịch Tân, hỏi, "Dịch Tân, thật là như vậy?"

Mạc Thích Thanh ở một bên cười lạnh.

Dịch Tân nhìn Cố Viễn Chi, cười nói, "Ừ, Mạc tiên sinh nói, thật nhắc nhở Dịch Tân còn cần hướng lão gia tử bồi tội, Tranh cô ấy không hiểu chuyện, trong lúc nguy cấp lấy ngài ra bảo vệ tính mạng, là Dịch gia thất lễ."

Dịch Tân nói xong, sắc mặt Cố Viễn Chi đột biến.

Trong lòng Nghê Tranh cả kinh, Tranh. . . trong lời Dịch Tân nói ý là muốn cho cô ra ngoài thay thế Tân Hoàn bị Cố gia chỉ trích?

Cô không nhịn được quay đầu, nhìn về phía Dịch Tân, ánh mắt không khỏi thất vọng, đau lòng.

Dịch Tân, anh lợi hại!

Em nói tại sao anh một khắc trước đối với em vô tình như vậy, lúc này lại có thể tốt với em như vậy thì ra là chính anh đang bảo vệ Tân Hoàn! Cô ta bị Mạc Trương Đằng bắt đi, mắt thấy không giữ nổi mạng liền lấy Cố Viễn Chi ra đỡ mũi tên, lúc này lại muốn Nghê tranh cô ra mặt giúp cô ta chịu phạt?

Dịch Tân, anh lợi hại, anh thật ác độc!

Con mắt híp lại, nhìn chăm chăm người nọ nhìn, suýt nữa không chế không được mắng ra tiếng. Người nọ lại bỗng nhiên quay đầu lại, vừa chống lại mắt của cô.

Đột nhiên tim của cô đập nhanh.

Cặp mắt kia, khóe mắt có ý cười, trong mắt lại băng hàn.

"Tranh, , hướng Cố lão bồi tội. Em tuổi còn trẻ, sống chết trước mắt, mượn cơ danh ngài ấy dùng một chút, tin tưởng Cố lão cũng sẽ không quá mức để ý."

Dịch Tân tuy là cùng cô cười nói, Nghê Tranh lại chỉ cảm giác có áp lực cường đại rơi vào đỉnh đầu, lực lượng như vậy, hình như còn bí mật mang theo lưỡi dao, không cẩn thận, là có thể cắt vỡ da thịt của cô, cắt tới khi cô máu thịt be bét.

Sau đó, cô liền không tự chủ được, bị hiếp bách rồi, bị buộc hướng Cố Viễn Chi, nâng lên cánh tay đã cứng ngắc, giờ ly rượu lên trong lên.

Cô vốn rằng, cô sẽ nói không nên lời, nhưng không nghĩ đến cô còn có thể nghe được âm thanh của mình nói ra , cao nhã khéo léo.

"Cố lão, mạo phạm, Nghê Tranh mời ngài, mong ngài tha thứ."

Nói xong, cô ngửa đầu.

Sâm banh bị cô một hơi cạn sạch, vội vàng càng thêm muốn đem chua xốt trong lòng hung hăng dẽ xuống.

Cố Viễn Chi vẫn trầm mặt như cũ, không lộ thanh sắc, khẽ mị con mắt nhìn về phía Dịch Tân.

Dịch Tân cười đến bất cần đời.

Trong mắt Cố Viễn Chi mãnh liệt lớn hơn, lại đột nhiên liếc về tay trái Nghê tranh.

Ánh mắt đột nhiên sâu hơn.

"Nghê tiểu thư này vòng tay này nhìn thật tốt."

Nghê Tranh nghe được lời này, trong lòng có cái gì hung hăng xẹt qua, quay đầu một cái nhìn về phía Dịch Tân.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Dịch Thiếu Phu Nhân (22)

Dịch Tân cười đến lười biếng, hình như cũng không chú ý theo ánh mắt của Cố Viễn Chi liếc qua cổ tay Nghê Tranh, sau đó, cầm tay Nghê tranh nâng cao, khiến Cố lão có thể thấy rõ, lại cười nói, "Cố lão nhìn cũng cảm thấy tốt?"

Cố Viễn Chi nhìn vòng tay Dương Chi trên tay Nghê Tranh, sắc mặt thoáng chốc xanh mét, một cái hung hăng nhìn về phía Dịch Tân, trong mắt tức giận mãnh liệt. *

Mạc Thích Thanh thấy thế, ở một bên cười càng sâu hơn.

Dịch Tân lại giống như chưa tỉnh, như cũ như cười nói, "Một cuộc buổi đầu giá, Tranh nhìn thích, tôi liền đưa cho cô ấy."

Mạc Thích Thanh hí mắt lại, không biết Dịch Tân đang đùa trò xiếc gì.

Mạc Tương Đằng dù chưa nói Dịch thiếu phu nhân là ai, nhưng là Mạc Thích Thanh trực giác cũng không phải Nghê tranh. Chi là, là ai cũng không đáng nói, chỉ cần ở trước mặt Cố Viễn Chi chứng thật người Dịch gia đúng là đối với Cố Viễn Chi tự nhận có quan hệ, vậy mục đích hẳn khích bác đã đạt được. Nhưng là, Mạc Thích Thanh không nghĩ tới, Dịch Tân có thể thừa nhận thẳng thắn như vậy, thậm chí dám công khai ở trước mặt Cố Viễn Chi bày ra vòng tay của "Dịch thiếu phu nhân" làm đạo cụ.

Mà càng làm hắn kinh ngạc chính là lão hồ ly như Cố Viễn Chi, thế nhưng rõ ràng tức giận. Sắc mặt xanh mét, Mạc Thích Thanh tự nhận hai mươi mấy năm qua chưa bao giờ từng thấy ở đó lão đầu đó.

Mạc thích Thanh Tâm kinh nghi, nhìn về phía Cố Viễn Chi, lại thấy lúc này ông đang giận quá mà cười, chăm chú nhìn Nghê Tranh, hỏi, "Nghê tiểu thư có người thân họ Du?"

Nghê Tranh bị ánh mắt thâm trầm lợi hại của Cố Viễn Chi nhìn cuống quýt lắc đầu.

"Vậy tại sao cố tình lúc ở trước mặt Tương Đằng tự xưng ‘Du tiểu thư’?"

Nghê Tranh bị cặp mắt của Cố Viễn Chi nhìn chỉ muốn chạy trốn, theo bản năng hung hăng lắc đầu, rồi lại chỉ cảm thấy bên hông đột nhiên căng thẳng, trong lòng cô lạnh lẽo, cuống quýt tập trung ý chí, nói thật nhỏ, "Khi đó chỉ là thuận miệng nói đến."

"Thuận miệng?" Cố Viễn Chi nhìn chằm chằm Nghê tranh, hỏi ngược lại.

Nghê Tranh bị ông nhìn đã sớm khẽ cúi đầu.

"Có lẽ là bình thường nghe tôi nhắc tới, nhớ trong đầu, cho nên khi đó thuận miệng đã nói ra ngoài." Dịch Tân vẫn cười nói như cũ, lười biếng tự tại.

Lúc này Cố Viễn Chi mới chậm rãi nhìn về phía Dịch Tân, Dịch Tân không né tránh, thẳng tắp liền đối mặt với Cố Viễn Chi.

Trong nháy mắt, ánh mắt hai người đụng vào nhau, nổi sóng mãnh liệt.

Mặc dù ngoài mặt, Cố Viễn Chi đầy mắt thâm thúy, Dịch Tân lười biếng vô lễ, nhưng ở một bên Mạc Thích Thanh đã tình huống đánh hơi được giữa hai người này đang cùng giương cung bạt kiếm nhất thời cười đến càng thêm hài lòng.

Hồi lâu, Cố Viễn Chi cười lạnh, "Tân thiếu quả nhiên là không chỗ nào không biết a."

Dịch Tân cười, "Ông quá khen."

Cố Viễn Chi nhìn Dịch Tân, lại bỗng nhiên ác độc cười một tiếng, tiếp theo đã cất cao một tiếng, "Thì ra là vị Nghê tiểu thư này chính là Dịch thiếu phu nhân mọi người đồn đại, hôm nay gặp mặt, quả nhiên là vẻ đẹp tự nhiên."

Cố Viễn Chi nói xong sắc mặt Dịch Tân đột biến.

Trong sảnh, nháy mắt an tĩnh.

Bọn họ vốn là ở trong đám người nói chuyện với nhau, trong lời nói ý tứ vẫn mật mờ, chỉ có mấy người bọn họ nghe hiểu được. Lúc này, Cố Viễn Chi chi đột nhiên cao giọng một câu, và lại chuyện liên quan đến Dịch gia thiếu phu nhân, đám người vừa nghe, trong phút chốc liền an tĩnh lại, cùng nhau hướng đến chỗ ba người Cố Viễn Chi, Dịch Tân, Nghệ Tranh.

Nhất thời sắc mặt Dịch Tân căng thẳng, vốn là cười nói lười biếng, lúc này đột nhiên trầm xuống, đã mở miệng, "Cố lão lắm . ."

"Viễn Chi tới rồi."

Dịch Tân vốn muốn nói, Cố lão hiểu lắm, Dịch gia cũng không có thiếu phu nhân. Nhưng không ngờ, còn chưa có nói xong, sau lưng, một giọng nói ở lúc mấu chốt đã vang lên.

Thậm chí không cho anh cơ hội nói nữa, âm thanh lại kia càng gần, "Có thể được người mắt cao hơn đầu người như Viễn Chi khích lệ, Nghệ Tranh, còn không mau cảm ơn Cố lão?"

Dịch Tân hung hăng quay đầu lại, mắt nhú lại, nhìn chăm chú vào Dịch Lam đang đi xuống.

Dịch Lam một câu nói, trong nháy mắt liền đã xác nhận một câu kia của Cố Viễn Chi. Nghệ tiểu thư, Dịch thiếu phu nhân. . .

Một Cố Viễn Chi, một Dịch Lam, hai người này nói, chính là cái chết cũng có thể trong nháy mắt sống lại.

Trong đám người, nhất thời mọi ánh mắt cũng tập trung hướng người phụ nữ phong tình quyến rũ trong ngực Dịch Tân kia. Mọi người ánh mắt phức tạp, hâm mộ cũng có, nịnh bợ cũng có, giận dữ cũng có...

Dịch Tân nhìn chăm chăm Dịch Lam, trong mắt như gió nổi mây phun.

Dịch Lam lại giống như chưa tỉnh, chỉ thẳng hướng về phía Nghệ Tranh cười đến hòa ái.

Lúc này Nghệ Tranh mới chợt hiểu phục hồi tinh thần sao có thể nghĩ đến, quanh co khúc khuỷu lại trời xui đất khiến cô được công khai là "Dịch thiếu phu nhân".

Trong lòng đột nhiên mừng rỡ, Nghệ Tranh vội hướng về phía Cố Viễn Chi cười, "Cố lão quá khen rồi."

Nụ cười này, không kìm được hưng phấn từ đáy mắt toát ra đây mới thật sự là cười đến chói lọi, làm cho người ta không thể nhìn gần. Trong sảnh mọi người đều không tự chủ đưa mắt nhìn cô.

Bên môi Cố Viễn Chi nở nụ cười lạnh lùng, nhìn Dịch Tân, "Tân thiếu, tự giải quyết cho tốt."

Dịch Tân lúc này trong mắt lạnh lẽo lại không thấy đau mà nở nụ cười phong, anh híp mắt lại, nhìn Cố Viễn Chi, nói: "Dịch Tân tự có chừng mực."

Cố Viễn Chi hừ lạnh, ánh mắt dời đi chỗ khác, nhìn về phía mới Dịch Lam vừa xuống lầu, sắc mặt mới hơi trầm "Dịch Lam, một năm không thấy, ông càng già càng dẻo dai rồi."

Dịch Lam nhìn thấy lão bạn, khó có khi cười nói, "Viễn Chi, ông chính là cao cường như vậy."

Cố Viễn Chi cười khẽ, "Trên mặt mà thôi, lão già khom rồi. Thân thể tôi hôm nay khó chịu, lúc này đã gặp được ông, tôi liền đi về trước. Người đã già, thân thể phải nghỉ ngơi."

Lời này của Cố Viễn Chi tuy là cười nói nhưng trong lời nói lạnh lẽo không khó nghe ra.

Dịch Lam trong lòng cảm giác nặng nề.

Cố Viễn Chi đã nhìn người bên tay trái nói nhỏ, "Cố Khanh, đưa ta về nhà."

Không khí nhất thời đông lạnh.

Tất cả mọi người vì cảnh tượng trước mắt cả kinh, Cố Viễn Chi vừa đến liền rời khỏi?

Chẳng lẽ lời đồn đại Dịch gia cùng Cố Mạc hai nhà sinh hiềm khích, quả nhiên là thật?

Đang lúc ấy thì lại nghe được Mạc Thích Thanh hướng về phía Cố Viễn Chi nói nhỏ, "Cố lão tôi đưa ông."

Mọi người nhất thời rõ ràng ý trong lòng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 160: Dịch Thiếu Phu Nhân (23)

Nhưng không ngờ Cổ Viễn Chi lại hừ lạnh, "Ta đã già, chẳng lẽ cậu cũng già rồi? Ta nhìn không giống a, cậu có ý định cả ngày chạy ngược chạy xuôi, không bằng ở lại chỗ này bồi Dịch lão, người trẻ tuổi không nên quá tự cho là đúng, phải biết hướng tiền bối học tập."

Trước mặt mọi người, giọng nói Cổ Viễn Chi rất lớn làm Mạc Thích Thanh mất hết mặt mũi. Thoáng chốc, Mạc Thích Thanh trên mặt lúc trắng lúc xanh.*

Nơi này, có thể nhìn, cũng có chút mất thấy sắc, chỉ là tình huống lúc này cô lại không thấy rõ. Mọi người cũng không cử động, chỉ lẳng lặng nhìn cử động của ba người này, nhất thời không khí càng thêm yên tĩnh.

Mạc Thích Thanh trong mắt lóe lên tia ác độc thoáng qua rồi biến mất, chợt đã trầm xuống, hướng về phía Cổ Viễn Chi cười một tiếng, "Cổ lão nói đúng, vậy Thích Thanh sẽ không tiền, ông đi khỏe."

Cổ Viễn Chi khề hừ.

Dịch Lam cười nói, "Viễn Chi, vậy ngày khác lại gặp."

Cổ Viễn Chi cũng không trả lời, đối với Dịch Lam hơi gật đầu liền xoay người, để Cổ Khanh đỡ rời đi. Trước khi đi thì ánh mắt híp lại như Ung sắc bén liếc qua Dịch Lam bên cạnh Dịch Tân.

Sau khi Cổ Viễn Chi đi, mấy ánh mắt liền dẫn đầu lần nữa cười nói, không lâu sau, không đã nao nhiệt như thường.

Mạc Thích Thanh cười như không cười nhìn Dịch Tân, trong tiếng cười, mấy phần giễu cợt. Nhưng là kì thực, chính hắn trong lòng cũng không hiểu rõ cuộc tình trạng tối nay là sao.

Mạc Thích Thanh đúng là rất tức giận, ở chỗ sợ không có người nào không nhìn ra. Chỉ là, Cổ Viễn Chi cũng đồng thời làm mất mặt mũi Mạc gia hắn, Cổ Viễn Chi người tốt cuộc là có ý gì? *

Sắc mặt Dịch Tân không được tốt, đối với Mạc Thích Thanh nói một câu, "Mạc tiên sinh, xin cứ tự nhiên."

Quay đầu, nhìn về phía Dịch Lam, "Ông ngoại, chúng ta đi thư phòng nói."

Dịch Lam nhìn mất Dịch Tân Nhất, nhẹ gật đầu.

Nghê Tranh đứng tại chỗ nhìn Dịch Lam cùng Dịch Tân rời đi, trên mặt vẫn lưu lại ý cười vui mừng, lại nghe được người vốn đỡ Dịch lão ra ngoài - Tang Nhuê cười lạnh, "Dịch thiếu phu nhân?"

Nghê Tranh nghiêng đầu, vừa chống lại đôi mắt tức giận của Tang Nhuê. Nghê Tranh cũng không nói chuyện, đối với Tang Nhuê ôn hòa cười một tiếng.

Tang Nhuê hung hăng nhìn Nghê Tranh một cái, hừ lạnh một tiếng liền rời đi.

Phong Dương hướng về phía Nghê Tranh cười nhạt, cũng theo Tang Nhuê đi.

Mạc Thích Thanh ở một bên nhìn, đối với Nghê Tranh cười đến ý vị du trường, "Dịch thiếu phu nhân? Chúc mừng!"

Nhất thời Nghê Tranh trong tim hoảng hốt, nhìn về phía Mạc Thích Thanh ánh mắt có chút lóe lên.

Mạc Yhích Thanh thấy cô như vậy, ngược lại cười đến càng thêm sâu, "Vốn tưởng rằng cô sẽ cùng Trương Đăng ở chung một chỗ, không ngờ cô lại cùng Dịch Tân. Xem ra, phụ nữ xinh đẹp luôn là. . ."

Mạc Thích Thanh nói tới chỗ này liền dừng lại, ý vị du trường mà cười tránh ra. Chỉ chừa Nghê Tranh đứng tại chỗ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Cô không nhìn thấy phía sau của cô Yến Thanh tay cầm thành quyền, nhìn cô đẩy mất một mảnh chán nản trầm thống.

Trên xe Cổ Viễn Chi trầm mặc được một lúc, mới đột nhiên mở miệng, "Cổ Khanh, giúp ta tra Tân gia ở A thị."

Bên cạnh ông là người có diện mạo giống nhau đến mấy phần người đàn ông chính là con trai duy nhất của ông, Cổ Khanh. Cổ Khanh nghe lời này, chân mày nhíu lại, hỏi, "Cha, không tra Nghê gia?"

Cổ Viễn Chi hơi khép mắt, trầm ngâm, "Không cần."

"Vây Nghê tranh. . ."

"Không phải cô ta." Cố Viễn Chi nói như phải như đinh chém sắt, "Mạc Tương Đằng bắt không phải Nghê tranh. Nghê Tranh xinh đẹp có thừa, trí khôn chưa đủ, không thể nào là cô ta. Có thể từ lòng dạ độc ác Mạc gia bình an chạy ra khỏi đó, người phụ nữ Nghê tranh đó không làm được."

Nghê Tranh, liền dừng khí nhìn thẳng Cố Viễn Chi cũng không có.

Trí khôn chưa đủ, sự can đảm chưa đủ, cũng là lỗi lạc chưa đủ a.

"Là Dịch Tân có ý đẩy cô ta ra ngoài, ngăn cản tầm mắt của ta."

Cố Khanh nhất thời chột hiểu ra rồi lại chần chờ, "Thật muốn tra sao?"

Cố Viễn Chi nghe lời này, từ trước đến giờ luôn quyết đoán trong mắt trong phút chốc lại hiện sự do dự cùng sợ hãi, một hồi lâu, ông chậm rãi nhắm mắt lại, tựa như than nhẹ, "Năm đó ta đã đồng ý với bà ấy, trả lại cuộc sống tự tại an bình cho bà ấy, trừ khi bà ấy hoặc là em gái con chủ động tới tìm ta, nếu không, ta tuyệt không quấy rầy họ. Thậm chí, lúc bà ấy rời đi. . ."

Âm thanh kia, càng ngày càng thấp, càng về sau càng nghe nữa không thấy.

Cố Khanh nhìn người cha lớn tuổi của mình trong lòng lại tỏa ra chú đau thương. Giờ khắc này Cố Viễn Chi tựa vào xe hơi trên ghế dựa, nhẹ nhàng nhắm hai mắt, không còn lật tay làm mây úp tay làm mưa của Cố Gia. Giờ khắc này ông chỉ là nhớ nhung người yêu nhớ nhung mấy chục năm ông lão đáng thương. Nhớ nhung bà, rồi lại ngại vì cam kết với bà chỉ có thể ép mình đối với bà chẳng quan tâm, thậm chí nghe tin dữ bất ngờ, hấn bệnh nặng không dậy nổi nằm trên giường nửa năm, cũng kiên trì không đặt chân vào cuộc sống của bà.

Cố Khanh còn nhớ rõ, một ngày kia, Mạc Thích Thanh tìm tới cửa, nói cho Cố Viễn Chi, vợ Dịch Tân tạo chuyện riêng với Cố gia, nói cuộc sống riêng của Cố Viễn Chi không bị kiểm chế, tự xưng là cháu gái ngoại của Cố Viễn Chi lưu lạc bên ngoài, họ Du. Cố Viễn Chi nghe, tay run rẩy kịch liệt liền ly trà cũng cầm không được.

Đợi sau khi Mạc Thích Thanh đi Cố Viễn Chi một đời tung hoành, nắm thật chặt tay Cố Khanh thì thầm, "Bà ấy tới tìm ta, bà ấy rút cuộc thừa nhận ta."

"Ta đồng ý với bà ấy, tuyệt không đi quấy rầy bà ấy. Ta chỉ có thể đợi bà ấy, đợi một chút, bà ấy lại độc ác không tìm đến ta."

"Đời ta đợi thêm không được bà ấy, đợi không được cìn gái của chúng ta rồi, nhưng là, ta đợi đến con gái của con bé, trên thân đứa bé kia cũng có máu của ta và bà ấy."

Nhìn Cố Viễn Chi như vậy khiến Cố Khanh trong lòng trong phút chốc một mảnh buồn bã.

Lúc này, ở bên trong xe trầm mặc hồi lâu, hấn đột nhiên nghe thấy Cố Viễn Chi than nhẹ, "Đứa bé tới tìm ta, Cố Khanh, là nó thừa nhận ta trước đây, ta không có lỗi gì."

Trong lòng Cố Khanh mềm nhũn, lập tức nói, "Dạ, ba."

Lúc này Cố Viễn Chi mới nhẹ nhàng gật đầu, chậm rãi nhắm mắt lại.

Hồi lâu, Cố Khanh cho là ông đã ngủ, lại đột nhiên nghe được một tiếng gần như than thở, "Nó hình như gọi là Tân Hành thôi."

Trong lòng Cố Khanh chấn động, quay đầu, lại thấy ông cụ vẫn nhẹ nhàng nhắm hai mắt.

Trong lòng Cố Khanh đột nhiên cảm thấy thê lương.

Hắn qua nhiều năm như vậy, coi chừng không tra, không quấy rầy cam kết, nhiều nhất, cũng chỉ có thể yên lặng chú ý tin tức học thuật trong nước chú ý mấy chục năm, quay đầu lại, lại cũng chỉ là nghe được mấy tên.

Tra tấn như vậy, như gãi không đúng chỗ ngứa. Tâm, mọi lúc bị treo, vĩnh viễn ở trong nhớ nhung giầy giụa, chốc lát cũng không được yên bình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 161: Phong Ba Bắt Đầu (1)

Trong sảnh, quần áo hương tấn bay.

Tang Nhứt tức giận trùng trùng đứng ở trong góc nhỏ uống rượu, Phong Dương ở một bên nhìn cô cười khổ.

"Em gái."

Đột nhiên có tiếng gọi Phong Dương quay đầu, lại thấy anh Tang Nhuế anh cả Tang cùng anh hai Tang là Tang Di, mở miệng là Tang Di.

Tang Nhuế cũng nhìn thấy hai người kia, nhất thời, chân mày nhíu chặt hơn, nhất là nhìn lúc này đang mặt sắc mặt vui mừng Tang Di, ánh mắt xinh đẹp trong nháy mắt tức giận.*

Tang Di vừa mới đi vào, liền chỉ cảm thấy trước mặt một đạo kính phong bén nhọn đánh tới, hấn theo bản năng lác mình, tránh thoát, ngang hông cũng đã đột nhiên đau đớn, bị người hung hăng đánh một quả đấm

"Tang Nhuế!"

"Em gái!"

Làm hai người đàn ông này hét thất thanh, Tang Nhuế bị hai người đồng thời ngăn trở.

Tang Di lúc này đau đớn nên hơi chậm, lại liền lùi lại hai bước, lúc này mới nhíu mày nhìn về phía Tang Nhuế, trong âm thanh cũng mang theo tức giận, "Em gái, em điên rồi?!"

Tang Nhuế nghe, đôi mắt đẹp giương lên, định tiến lên nữa, cũng vì bị Phong Dương cùng Tang Nhân giữ chặt, chỉ đành phải hướng về phía Tang Di cười lạnh, "Là tôi điên rồi vậy thì anh cũng điên rồi? Anh điên phải không, anh đi giành phụ nữ với Phương Vũ làm cái gì?!"

Cô nói xong, lướt mắt liếc qua người phụ nữ một thân lễ phục màu sâm banh đang hướng bên này, không khỏi cười đến lạnh hơn, "Người phụ nữ có thể bị Phương Vũ, Mạc Tương Đằng những chàng, không người nào là Tàn Hoa Bại Liễu thủy tính dương hoa?! Anh cũng để ý?!"

Tang Nhuế nói xong, lướt mắt qua, bóng dáng quyến rũ nhất thời đứng thẳng bất động tại chỗ, không đi vào không lùi. Rơi vào tầm mắt Tang Nhuế, mang theo nặng nề uất ức cùng khổ sở.

Tang Di lại không biết lời Tang Nhuế ngấm ngầm hại người, chỉ coi cô nói là phụ nữ của hắn, không khỏi gương mặt ghen hờn, gầm nhẹ, "Em gái, khi nào em trở nên cay nghiệt như vậy?"

"Em cay nghiệt? Anh chỉ là vì người phụ nữ cá rách liên lụy rất nhiều người thôi!"

"Em!"

Tang Di nhất thời tức giận không chịu nổi, tiến lên một bước, đã hướng Tang Nhuế ra tay. Vốn là ngăn ở trước người Tang Nhuế lúc này sắc mặt Phong Dương trầm xuống, trở tay liền đem Tang Di rời ra.

Tang Nhân thấy thế, sai bước đến giữa hai người, đem Tang Di ngăn lại, chân mày nhíu chặt, "Tang Di, em thật điên rồi! Em có thể nào đối với em ấy ra tay?"

Tang Di vốn chỉ là bị lời Tang Nhuế kích động nhất thời tức giận, lúc này nghe được Tang Nhân mở miệng, lý trí liền cũng trở về hơn phân nửa, thống hận thả tay xuống, nhưng trong lòng vẫn tức giận, chỉ chăm chú nhìn Tang Nhuế, hung ác nói, "Anh cái gì cũng không biết, anh có tư cách nói nó?!"

Nói xong, một tay vươn ra dùng lực kéo Tang Nhân, xoay người liền rời đi.

Tang Nhuế đứng sau lưng Phong Dương, sững sờ nhìn Tang Di rời đi.

Tang Nhân nhìn Tang Nhuế, khẽ thở dài một hơi, "Em gái, cái người này thật quá mức. Cô bé kia không sai quá như vậy."

Nói xong, liền cũng cùng đi theo.

Tang Nhuế chỉ cảm thấy trái tim vốn là bị rượu mạnh đè xuống nặng nề lúc này trong nháy mắt lại lần nữa trào ra, và lại nặng hơn. Cô thở dài, thả ly rượu trong tay, xoay người, đã muốn đi.

Cánh tay lại bị người kéo lại.

Phong Dương nhìn Tang Nhuế, trong mắt tràn ngập đau lòng, "Em không cần phải tự trách, không phải lỗi của em"

Tang Nhuế chịu không nổi nhất người đối với cô ôn nhu dịu dàng, lúc này bị Phong Dương vừa nói, ngược lại hốc mắt nóng lên. Cô hướng về phía Phong Dương nhẹ nhàng lắc đầu, "Em trách Tang Di, trách hắn vì phụ nữ cùng Phương gia nổi tranh chấp. Nếu không phải hắn bị thương, em cũng sẽ không vội vàng chạy về nơi này, anh, Dịch Tân cùng Tân Hoành cũng sẽ không theo em trở lại, như vậy cũng sẽ không có nhiều chuyện như vậy."

Tang Nhuế nói xong, vừa khổ cười khẽ, có chút bất đắc dĩ, "Thế nhưng xem ra, Tang Di cũng là vô tội đấy."

Phong Dương trong lòng căng thẳng, đã tiến lên đem thân thể mảnh khảnh của Tang Nhuế ôm vào lòng. Như vậy cô mặc dù kích động, mặc dù thường thường bén nhọn, nhưng cũng trọng tình trọng nghĩa, yêu ghét phân minh, có thể đau xót người khác. Anh ôm cô, mềm lòng, nhưng cũng bất đắc dĩ, chỉ

có thể an ủi, "Không có chuyện gì."

Tang Nhuế ở trong lòng anh nhẹ nhàng lắc đầu, chỉ thán, "Lần này lớn chuyện rồi."

Ở trước mặt nhiều nhân vật hết sức quan trọng Dịch gia công khai thừa nhận Nghê Tranh chính là Dịch thiếu phu nhân, muốn đem Tân Hoành đặt ở chỗ nào?

Dịch tân đem cô bảo vệ tốt như vậy, đến cuối cùng, danh phận kia lại rơi trên người phụ nữ khác, mà người phụ nữ đó còn làm cho Tân Hoành khó có thể quên được - Nghê tranh.

Tuy nói Tân Hoành hình như không thêm để ý người ngoài có thừa nhận quan hệ của cô và Dịch Tân hay không, thế nhưng khi cô đã tồn tại thì Dịch gia lại chính miệng thừa nhận một người phụ nữ khác mới vợ Dịch Tân lúc này, Tân Hoành còn có thể không thêm để ý sao?

Tang Nhuế nghĩ tới, đã cảm thấy kết quả kia nhất định quá kinh khủng. Không nhận được, ở trong ngực Phong Dương run lên, cô cuống quýt đẩy Phong Dương ra, "Em đi tìm ông nội, nói cho ông biết thuốc kia là của em, cùng Tân Hoành không có quan hệ, ông không thể bởi vì một viên thuốc liền xử tử với Tân Hoành. Lại nói, lại nói cùng không phải cô ấy cũng không uống sao?"

Cô nói xong, đã vội vàng xoay người.

Cô đi thật nhanh, Phong Dương ở phía sau đuổi theo cô, đến lầu hai mới đem cô ngăn lại.

Phong Dương bắt được tay Tang Nhuế, hướng về phía cô trầm trọng lắc đầu một cái, "Vô dụng thôi"

Tang Nhuế nhìn anh, trong mắt đau xót, mang theo hỏi thăm.

Phong Dương nói: "Tân Hoành không có uống thuốc, nhưng Dịch Tân sáng ngày kế tiếp luôn bảo anh kê thuốc, nấu thành canh, cho quản gia đưa đi, nhìn cô ấy uống."

Phong Dương hơi ngừng lại, vừa tiếp tục nói, "Ông nội nhất định đã biết."

Tang Nhuế cả kinh, mở to con mắt, "Anh nói, Dịch Tân để cho anh kê đơn thuốc? Anh ta. . ."

Phong Dương gật đầu, "Là cậu ta, cậu ta đối với cô ấy, hình như luôn là nghĩ một đằng nói một nẻo. Thật ra thì, chỉ cần Tân Hoành không muốn, cậu ấy sẽ không ép buộc cô ấy."

Tang Nhuế chỉ cảm thấy trái tim nặng nề mềm nhũn.

Cô hiểu lầm anh.

Cô lại cuống quýt hỏi, "Vậy Tân Hoành biết không?"

Phong Dương đang muốn nói chuyện, lúc này, lại chỉ nghe được cách đó không xa trong thư phòng truyền đến hô hô rống rống.

"Dịch gia ta muốn một người phụ nữ không muốn sinh con dưỡng cái có ích lợi gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Phong Ba Bắt Đầu (2)

Nơi này là thư phòng Dịch gia, vốn cách âm cực tốt.

Lúc này, Phong Dương cùng Tang Nhuế ở ngoài cửa lại nghe được rõ ràng, lời nói quyết tuyệt và tức giận từ bên trong.

Hai người đều là ngẩn ra, tiếp theo trong lòng khẩn trương. Bước nhanh đi tới thư phòng, vừa tới, cửa cũng đã từ trong mở ra.

Dịch Tân tay vịn cửa, trên mặt tái nhợt không thấy phong lưu lười biếng thường ngày, một đôi con ngươi xinh đẹp, lúc này lại thâm sâu, đau đớn, một mặt mà Tang Nhuế và Phong Dương chưa từng thấy qua.*

Anh đưa lưng về phía Dịch lão, âm thanh trước nay nghiêm túc chưa từng có, "Cô ấy không cần sinh con dưỡng cái, chỉ cần cô ấy cùng cháu ở chung một chỗ liền đủ!"

Dịch Tân nói xong, đã nghiêng người từ giữa Phong Dương và Tang Nhuế đang đứng chặn ở cửa mà đi qua.

Phong Dương Tang Nhuế kinh ngạc, sững sờ nhìn Dịch Tân. Dịch Tân như vậy, tựa như có lẽ đã không phải là Dịch Tân.

"Bang!"

Sau lưng, âm thanh đồ sứ vỡ, làm Phong Dương Tang Nhuế cả kinh hồi hồn, hai người không để ý Dịch Tân nữa chỉ xoay người vội vàng đi vào xem Dịch lão.

Tân Hoành một mối vô cùng, quần ở trong chăn ngủ lại chỉ cảm thấy giữa răng môi bị gát gao chặn lại, cô không hô hấp được, không khỏi chậm rãi mở mắt ra.

Anh không có mở đèn, trong bóng tối, cô chỉ thấy anh nửa chống thân thể cúi người ở phía trên cô nhẹ nhàng mà nặng nề hôn cô.

Nhận thấy được cô tỉnh lại, người nọ lúc này mới chậm rãi thối lui khỏi, "Đem em đánh thức?"

Đầu Tân Hoành đầy vạch đen, "Không phải anh chính là muốn đem em đánh thức sao? Lúc này, trong lòng anh thật ra là đang nói ‘cuối cùng em bị nhào tỉnh’ thôi."

Người nọ trong bóng đêm thật thấp cười ra tiếng, vẫn duy trì tư thế cúi người, con ngươi đen nhánh nhìn cô, "Ừ, vậy thì em hiểu anh."

Tân Hoành nói không nên lời.

Trong phòng vì vậy yên tĩnh lại, người đàn ông cúi người ở phía trên cô cũng không nói chuyện, cũng không rời đi, cứ như vậy trong bóng đêm nhìn cô. Trong lòng Tân Hoành đột nhiên có một nơi nhạy cảm, khẽ nhúc nhích, cô hỏi, "Tiệc rượu kết thúc rồi?"

"Ừ." Anh nhẹ giọng trả lời.

Cô thấy anh lúc này có chút khác thường, hình như là không vui, nhưng lại không tiện trực tiếp hỏi anh, hơi ngừng lại hỏi, "Có chuyện gì đặc biệt sao?"

Thân thể Dịch Tân cứng đờ, "Có."

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Trong lòng Tân Hoành khẩn trương, đang đợi anh trả lời, lại chỉ cảm thấy trước mắt bóng người bỗng nhiên đến gần, trên môi ấm áp, liền bị anh hôn.

Anh liên tục hôn cô thật dài, lại thật thấp nói chuyện với cô, "Anh chỉ nhớ em."

Tân Hoành chỉ cảm thấy tâm nhất thời giống như là bị cái gì hòa tan, không tự chủ được liền giơ tay lên, nhốt chặt cổ của anh lại chủ động nâng cao thân thể hôn anh.

Lúc này anh hình như cũng không động tình, chỉ là hôn cô hôn đủ rồi, liền đem cô buông ra, đứng lên, "Anh đi tắm."

Tân Hoành nghe được trong phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy, đại não dần dần tỉnh táo.

Tâm trạng của anh không tốt.

Là gặp phải chuyện gì?

Nhớ anh, vốn là buồn ngủ mãnh liệt lại không thấy bóng dáng, cô mở đèn, đắp chăn tựa vào trên giường.

Dịch Tân vừa lau thân thể vừa đi, lúc đi rathì nhìn thấy cô khẽ dờ dãn nhìn bộ dáng của anh. Hình như trước khi anh ra ngoài cô vẫn nhìn về hướng này.

Đợi thấy rõ anh trong mắt cả kính, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc đỏ thắm.

"Anh...anh. . ." Trên mặt cô vừa kinh vừa thẹn vừa giận, giơ tay lên, khẽ run từ trên xuống dưới chỉ anh.

Dịch Tân thấy cô như vậy, trong nháy mắt tâm tình thật tốt, hướng về phía cô mập mờ cười một tiếng, "Chưa từng thấy qua? Vậy nhất định nên xem thật kỹ một chút."

Tân Hoành chỉ cảm thấy bị thứ gì hung hăng ngăn lại nơi cổ họng, giận dữ, còn không phát tác được.

Lúc này trên người Dịch Tân không hề che đậy quang minh chính đại đứng ở trước mặt cô, bởi vì cô thương thức. Thân thể của anh đường cong tuyệt đối được xưng tụng hoàn mỹ, có lực. Trên mặt anh yêu mỹ, thân thể lại mơ hồ cất giấu lực lượng.

Tân Hoành chỉ cảm thấy cả người nóng lên, ánh mắt lại không rời đi, nhìn bắp thịt trên người bèn chắc và vừa đúng của anh, không tự chủ đi xuống. . .

Sau đó, đại não nhất thời nổ vang, tiếp theo trống rỗng. Thân thể cứng ngắc, hoàn toàn không thể động đậy.

"Cái người yêu tinh này!" Là tiếng gầm nhẹ của Dịch Tân, cô chỉ cảm thấy hoa mắt, thân thể đã bị người ôm thật chặt vào trong ngực, lại cùng nhau nằm dài trên giường.

Cô kinh hãi, lúc này, thân thể ôm cô của anh vừa nóng lại vừa cứng, nhiệt độ của anh liền xuyên thấu qua áo sơ mi truyền tới trên người cô.

Cô hốt hoảng nhìn anh, lại thấy lúc này một đôi mắt rõ ràng có đám Hồng Quang, chăm chú nhìn cô, giọng nói trầm thấp đến kinh người, "Nhìn đủ rồi?"

Cô bị anh làm giật mình, theo bản năng lắc đầu một cái, đợi phản ứng kịp lại chột gật đầu.

Cô chỉ cảm giác lồng ngực của anh khẽ chấn động, nghe giọng nói của anh mang theo trêu chọc, "Rốt cuộc là nhìn đủ rồi hay vẫn là không có nhìn đủ?"

Tân Hoành cắn răng, nghĩ, dù sao bây giờ cô là heo chết không sợ nước nóng cũng không định tránh anh, nhìn anh trừng mắt nói "Nhìn đủ rồi!"

Dịch Tân nghe chân mày cau lại, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve qua mặt tinh tế của cô, chậm mà nhẹ, một đường đi xuống.

Tân Hoành bị hấn động vào trong lòng sợ hãi lại nghe anh đột nhiên nói, "Thật là anh xem em."

Anh nói xong, đã nhanh chóng muốn đẩy cổ áo của cô ra.

Tân Hoành quỳnh lên, vội vàng nắm được tay làm loạn của anh, vội vàng lắc đầu phủ nhận, "Không có nhìn đủ, còn chưa xem đủ. . ."

Chính cô nói xong, đã không mặt mũi nhìn người đàn ông kia rồi, dời đi tầm mắt, tùy ý rơi vào nơi khác.

"A." Dịch Tân nghe, quả nhiên tay thuận lương lại, lần nữa đem cô ôm vào trong ngực, cái trán chống đỡ trán cô, nhỏ giọng hỏi, "Thật không có nhìn đủ?"

Trong nháy mắt lòng Tân Hoành đều muốn chết rồi, vẫn còn muốn nhắm mắt gật đầu.

Cô nghĩ, cô không có nhìn đủ, căng hết cỡ chính là chỗ này của đàn ông, không biết xấu hổ nhìn xuống lần nữa để cho cô nhìn một lần, dù sao cũng tốt hơn cô bị anh nhìn một lần.

Nhưng không nghĩ, trong mắt người đàn ông xẹt qua tia tà ác trong nháy mắt, cực kỳ nhanh lật người ngăn chặn cô.

Cô cả kinh, vừa động, lại chỉ cảm giác phía dưới chỗ mẫn cảm ấm áp, cô đột nhiên ngừng lại kinh hoàng nhìn vào trong mắt của anh.

Dịch Tân cười tà, cúi đầu, ở bên tai cô nhẹ nhàng thổi khí, "Cảm thấy? Nó bị em xem đủ rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163: Phong Ba Bắt Đầu (3)

Sau lại, Tân Hoành mơ mơ màng màng, cùng anh ở trên giường lăn một cả đêm.

Tâm tình của anh không được tốt!

Trong đại não Tân Hoành chỉ có cái nhận thức này.

Mặc dù vẫn trêu chọc cô, nói những lời để cho cô tìm đập đồ mặt, nhưng sức anh ôm cô lớn đến mức dọa người, cô nhiều lần bị tay anh nắm phải hấp khí. Anh thấy cô không chịu nổi, sẽ dừng chút sức, sau đó, vừa hướng cô nói xin lỗi, vừa lại đem cô ôm làm đau. *

Càng về sau, chính cô cũng không biết là đau đón hay là vui thích rồi. Chỉ là hoảng hoảng hốt hốt nhìn anh ngưng mắt nhìn cô tròn mắt thâm trầm hắc ám đến kinh người.

Cô không nhịn được giờ tay lên, vuốt ve mặt anh, "Thế nào?"

Anh đang trong thân thể của cô, bỗng nhiên dừng lại, sau đó, kéo xuống tay cô trên mặt anh xuống, thả vào bên môi khẽ hôn, lại bắt đầu một vòng mới đánh thẳng vào. Cô liền bị anh chơi đùa mất đi thần trí, anh cúi người, ở bên tai cô lẩm bầm nói chuyện, nhưng cô đã nghe không rõ.

Tân Hoành mệt mỏi vô cùng, rốt cuộc bị anh buông ra thì trong phòng đã có chút ánh sáng sáng sớm.

Theo bản năng lật người lăn một vòng, cách anh xa xa, kéo chăn bao lấy mình ngủ. Thế nhưng anh lại cùng tới đây, cô đẩy anh, anh liền mạnh mẽ ôm cô lên.

Dịch Tân ôm cô hai người ở phòng tắm rửa, dọn dẹp sạch sẽ. Anh lại đem cô thả lại trên giường, kéo qua chăn, hôn một cái trên mặt của cô.

Tân Hoàn hiện tại mệt mỏi liền hơi sức mở mí mắt cũng không có, vào giường, đã ngủ rồi.

Dịch Tân nhìn chăm chăm cô một cái, lúc này mới thả cô an ổn ngủ. Chính mình thì là gọn gàng mà đem y phục mặc lên, rời khỏi gian phòng.

Ngồi ở trên sofa, nhanh chóng nhấn xuống một dãy số.

Điện thoại thông, vang ba tiếng, vừa lúc.

Âm thanh trầm ổn lại rõ ràng mang theo tia lạnh lạnh, "Dịch tiên sinh, không biết có gì chỉ giáo?"

Dịch Tân cũng không nhiều lời, nói thẳng, "Chỉ giáo không có, nhắc nhở ngược lại có một, Cố Viễn Chi rất có thể định tìm Tân Hoàn trở về."

Đầu kia bỗng nhiên yên tĩnh.

Một hồi lâu, vốn là giọng nói lão luyện trầm ổn đã rõ ràng nhẹ đi "Tại sao?"

Bên môi Dịch Tân bên môi, "Cái này ông không phải dùng biết, tôi chỉ là nhắc nhở ông, tốt nhất không làm cho Cố Viễn Chi có cơ hội đến Tân Hoàn, nếu không, trước hết cái chết chính là của Tân gia ông."

Đầu kia nghe, ngược lại khẽ cười lên, "Dịch tiên sinh cũng không kém nhiều chứ? Dem Tân Hoàn biến thành người tình không thể lộ ra ngoài ánh sáng của cậu, chuyện này với cậu mà nói, chỉ sợ sẽ là vô cùng nhục nhã."

"Ông nói cái gì?" Ánh mắt Dịch Tân bỗng nhiên âm u, giọng nói lạnh băng.

Đầu kia cười lạnh, "Chính cậu tự xem xem báo chí đi!"

Mắt híp lại, trong mắt ác độc nhất thời thoáng qua, lại trong nháy mắt vững vàng một tiếng, "Làm xong chuyện ông nên làm đi!"

Đầu kia cũng không đáp lời, hai bên đồng thời cắt đứt.

Thân thể tựa vào trên sofa, Dịch Tân nhắm mắt lại. Hồi lâu, lâu đến đủ ngủ một giấc, anh lại bỗng nhiên mở mắt ra, cặp mắt quả quyết sắc bén.

Nhanh chóng nhấn điện thoại, "Tôi đón tôi."

Nói xong, gọn gàng cắt đứt. Đứng dậy, hướng phòng ngủ sai bước đi.

Cầm lấy túi Tân Hoàn, đơn giản đem đồ gì đó của cô cất xong, lại đến bên giường đem cô lay tỉnh, "Đã tỉnh rồi hả?"

Tân Hoàn ngủ đến trời đen kịt, bị anh một tóm lấy, theo bản năng chụp tay của anh, vừa nũng nịu cầu xin anh, "Dịch Tân anh tha cho em đi, em không được, em muốn đi ngủ."

Nói xong, định một tay đã nắm chặt đem đầu che kín.

Dịch Tân thấy cô phát tính khí, nhất thời không thể làm gì, cúi người, tay dùng lực kéo chặt trên đầu cô ra, âm thanh lại mềm hơn, "Ngoan, chúng ta phải về nhà rồi, một lát ở trên đường ngủ được không?"

Tân Hoàn nghe anh nói hai chữ về nhà, miễn cưỡng nửa mở mắt nhìn anh, âm thanh còn mang theo mệt mỏi, "Về nhà? Trở về nhà nào?"

Anh hôn cái trán của cô, "Trở về nhà của chúng ta."

Cô từ từ tỉnh táo lại, "Không phải phải đợi lễ mừng năm mới sao? Ông ngoại ở đó làm thế nào?"

Dịch Tân cũng không vội trả lời cô, thừa dịp cô từ từ tỉnh táo, nhanh chóng liền đem cô kéo đi ra, khó được nhìn thấy trên người cô cái gì cũng không mặc chỉ gọn gàng cầm lấy y phục của cô vì cô mặc lên.

Tân Hoàn vừa phối hợp động tác của anh vừa nhìn anh, "Hả? Thế nào đột nhiên phải về?"

Anh làm liền một mạch vì cô mặc quần áo tử tế, hôn lại hôn mặt của cô, nhỏ giọng nói, "Anh muốn trở về lễ mừng năm mới, liền ở cùng với một mình em."

Tân Hoàn nghe, tâm trong phút chốc mềm nhũn. Cô chỉ nghĩ anh ở chỗ này bởi vì dính dáng tới chuyện Mạc Thích Thanh, cho nên mới nghĩ sớm một chút cùng cô trở về. Chỉ là, lại đột nhiên nhớ tới Dịch lão.

Cô ngồi chồm hổm ở trên giường, cánh tay vòng chặt cổ của anh, cười nói, "Ông ngoại không phải nói hi vọng cùng chúng ta cùng nhau đón lễ mừng năm mới sao? Chúng ta nếu không ở nhiều hơn hai ngày? Lại nói, hôm nay chính là giao thừa rồi. . ."

"Không được!"

Lời nói của cô còn chưa hết, anh liền cứng rắn cắt đứt, mày nhú lại thật chặt, ưỡn ẹo nhiệt tình trông giống đứa bé.

Tân Hoành bao lâu thấy anh như vậy, lúc này không nhịn được bật cười, mặt mày cười đến cong cong dụ dỗ anh, "Ông ngoại lớn tuổi, luôn là thích con cháu đoàn viên. Nếu không chúng ta tối nay ăn cơm tất niên đã?"

Thế nhưng anh lại không cảm kích, âm thanh vừa lạnh lại cứng, "Không phải là em mệt mỗi ư, vậy còn ăn cơm tất niên cái gì? Về nhà."

Anh nói xong, liền đem cô bế lên.

Cả người Tân Hoành vừa bị nâng lên.

Mệt mỗi, không ăn cơm, ngược lại nên lặn lội đường xa tàu xe mệt nhọc? Đây là cái Logic gì!

Trên tay kéo túi của cô, ôm cô vào lòng xuống lầu, Tân Hoành thấy hành động của anh, rốt cuộc biết anh là nghiêm túc. Cuống quýt đẩy hẳn, "Anh thả em xuống, tự em đi."

Dịch Tân con mắt híp lại, quan sát cô một hồi lâu, có lẽ là xác định cô vẫn không thể dưới mắt anh về Dịch gia ăn cơm, lúc này mới thả cô xuống.

Tân Hoành rơi xuống đất, chân bỗng nhiên mềm nhũn, động tác của Dịch Tân lại nhanh, ôm chầm hông của cô liền cho cô vịn.

Trong lòng Tân Hoành thẹn thùng, lại nghe bên tai, anh đã thật thấp giọng mà cười ra tiếng.

Cô giận dữ, cúi chỏ liền hướng trước ngực anh thúc một cái.

Anh nhỏ giọng hô, lúc này cô mới hơi hả giận.

Từ buổi chiều hôm đó cô đến tìm anh, liền gần như không xuống được giường. . .

Nghĩ tới đây, tâm nhứt thời như bị cái gì chạm vào một chút.

Vốn là gương mặt tươi cười bỗng nhiên ngưng lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Phong Ba Bắt Đầu (4)

Cô cẩn thận trông vào trong mắt của anh hỏi, "Có phải anh có chuyện gạt em hay không?"

Lúc này anh gấp gáp như vậy muốn dẫn cô rời đi, giống như là. . . Giống như là anh có ý muốn đem cô vây ở chỗ này hai ngày hai đêm.

Trong lòng Tân Hoành trong chớp mắt sáng tỏ nhìn anh càng thêm nghi ngờ.

Dịch Tân kinh ngạc trong nháy mắt lại thản nhiên, cười. Thật ra thì anh sớm nên biết, cô luôn luôn nhạy cảm như vậy. *

Anh đối với cô gật đầu một cái, "Ừh."

Tân Hoành mở to con mắt cẩn thận hỏi anh, "Chuyện gì?"

Trên mặt anh rõ ràng do dự, âm thanh cũng mang tới mấy phần cẩn thận, "Ông ngoại nói, ông không muốn gặp lại em."

"Tại sao?" Tân Hoành kêu lên, lại trong nháy mắt hiểu rõ, âm thanh lập tức liền mềm yếu xuống, "Ông. . . Còn đang tức giận?"

Con mắt Dịch Tân đầy vẻ thương tiếc, ngưng mắt nhìn cô, gật đầu.

Tân Hoành chỉ cảm thấy tim trong nháy mắt bị thứ gì thật sâu đâm vào, tâm tình bị ngăn chặn, suy nghĩ cũng bị ngăn chặn. Cô nhìn Dịch Tân, đầu óc trống rỗng, không biết nên làm sao làm sao đây.

Hai ngày nay cô luôn vui mừng, đem sự kiện kia quên mất hoàn toàn, lúc này, mới hoảng, cảm giác chính mình phạm vào bao nhiêu lỗi.

Chính là nhà bình thường cũng sẽ không tán thành cử chỉ của cô, huống chi là Dịch Lam, cái đó cấp bậc rõ ràng chỉ trưởng của một nhà

Cô nhìn Dịch Tân, ánh mắt có chút đã tan rã, lẩm bẩm hỏi, "Hiện tại phải làm sao?"

Trong lòng anh đau nhói, liền đem cô ôm vào trong ngực, nhỏ giọng dỗ dành an ủi, "Không có việc gì, không phải lỗi của em là lỗi của anh. Lúc này ông đang nổi nóng, em không cần đối nghịch ông, chúng ta bây giờ đi về trước, đợi sang năm mùa xuân chúng ta trở về nữa thăm ông? Hoặc là mời ông đến B thị cùng chúng ta gặp nhau? Có được hay không?"

Tân Hoành nghe, theo bản năng ở trong lòng anh lắc đầu, "Không tốt."

Cô ngẩng đầu, con ngươi trong trẻo bình tĩnh nhìn anh, "Ông ngoại không muốn là em nhưng anh là cháu ngoại của ông, từ nhỏ do ông nuôi lớn, trong lòng ông nhất định muốn cùng anh cùng nhau đón lễ mừng năm mới, lúc này nếu như cùng em rời đi, lão nhân gia ông sẽ càng cảm thấy trái tim băng giá."

Chân mày Dịch Tân nhíu chặt, "Vậy em nói phải làm sao?"

Tân Hoành vừa muốn mở miệng, Dịch Tân đã chợt lạnh thanh giọng nói, "Tân Hoành, tốt nhất em không cần nói với anh cái chuyện hoang đường một mình em trở về hoặc là em ở lại chỗ này chờ anh."

Tân Hoành lời đến khóe miệng cứ như vậy bị hung hăng chặn lại.

Dịch Tân chăm chú nhìn ở trong mắt cô đã lộ vẻ không kiên nhẫn.

Tân Hoành khề thờ dài một cái, chủ động dựa vào trong ngực anh, dán sát mặt vào ngực anh vòng tay qua hông của anh nhỏ giọng nói, "Mặc dù thật sự em có chút uất ức, nhưng lại cũng thật nợ anh một câu thật xin lỗi. Dịch Tân, thật xin lỗi, em làm anh khó xử rồi."

Anh từ nhỏ không cha không mẹ, chịu hết tình người nóng lạnh, cho tới bây giờ chỉ có Dịch lão. Mà bây giờ, nhưng bởi vì em bị buộc cùng ông đối lập, tình thế khó xử. Trong lòng anh, thật ra thì mới phải khó qua nhất chứ?

Gia hòa vạn sự hưng*, cuộc sống nhiều phiền nhiễu, giữa người thân hiểu lầm rất khó tha thứ.

Dịch Tân nghe, thân thể cao lớn đột nhiên cứng đờ. Thậm chí nâng không nổi đôi tay đi ôm cô, chỉ có thể buông xuống hai bên người.

Tân Hoành, anh chỉ trông mong, em biết chân tướng của sự tình về sau có thể ít oán trách anh một chút.

Trong nháy mắt, lại đã nhớ lại. . .

Không, không thể nào, có anh ở đây, em vĩnh viễn sẽ không biết.

Nghĩ tới đây, trong mắt trong nháy mắt liền khôi phục vẻ sát phạt quả quyết. Lôi cô cách ra anh nhẹ nhàng ngắt chóp mũi của cô, cười một tiếng, "Đồ đàn! Cũng chỉ có em mới có thể đem chuyện này nghĩ đến nghiêm trọng như thế!"

Tân Hoành sững sốt.

Chẳng lẽ như vậy còn không nghiêm trọng?

Dịch Tân cười, "Ông ngoại lúc này tức giận như vậy, cũng chỉ là cho là em không có ý định muốn đưa bé. Anh đây lúc cùng em trở về, nhanh, còn chưa kịp qua mùa xuân sang năm mang cho ông tin tức tốt, khi đó, ông tức tự nhiên cũng liền tiêu mất."

Tân Hoành nghe, chỉ ngo ngắc đứng tại chỗ, hướng về phía anh mắt tự nhiên trừng mắt nhìn.

Đưa bé?

Đột nhiên. Hơn nữa, bị anh lấy giọng điệu tự nhiên nói ra.

Dịch Tân thấy bộ dáng sững sờ của cô, không khỏi sắc mặt ngưng tụ, âm thanh cũng chợt lạnh, "Thế nào, vẫn là không muốn?"

Tân Hoành nghe anh chỉ một thoáng lạnh giọng xuống, cả người không khỏi run lên, vội hung hăng lắc đầu một cái, ép mình mau mau phản ứng kịp, rồi hướng anh vội vàng nói, "Không có, em không phải ý này, em. . . Nguyên ý."

Lúc này, rốt cuộc cô phản ứng kịp, đỏ mặt.

Từ hai năm trước không ngờ đưa bé rời đi, trong lòng cô vẫn khó có thể quên được, sau, cùng anh làm tình mặc dù kịch liệt, nhưng cô vẫn cẩn thận. Anh nhìn ra trong lòng cô không muốn, nhưng cũng không nói toạc, vẫn cũng không buộc cô. Bình thường các biện pháp phòng hộ đều là do anh làm, chỉ có lần trước ở Dịch gia. . . Mới không khống chế được, rồi sau đó, lại dính dấp những chuyện này ra ngoài.

Mà lúc này, nhưng mà lại như là tất cả đều bị dẫn dắt hướng cùng một hướng, sau đó, cô không tự giác đi về phía trước thì đột nhiên hoảng cảm giác, thật ra thì, cô đã sớm cam tâm tình nguyện.

Nghĩ tới đây, nhất thời có loại cảm giác xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng không nhìn được, bật cười.

Dịch Tân thấy cô nở nụ cười, tâm, rốt cuộc thả xuống. Tự nhiên ôm chặt cô cúi đầu, khẽ hôn mặt của cô. Hôn chỉ là nhu tình, cũng không kịch liệt. Vậy mà, cô vĩnh viễn sẽ không biết, một khắc trước, cô xem không tới tim của anh, có cỡ nào nguy hiểm

Anh vẫn luôn quan tâm, quan tâm cực kỳ.

Anh cho cô thời gian hai năm, sau đó, cho mình giây phút không ít đau khổ.

Anh kéo tay của cô qua, cười nói, "Đi mau, về nhà sinh con."

Tân Hoành 譚, không nhận được một cái tay khác nắm chặt quả đấm hướng cánh tay của anh đấm một kích.

Cô vội vàng quăn bách, không có gặp đến ý cười trong mắt anh càng sâu.

Hai người xuống lầu, Nguyên Thâm đã đợi ở trước xe, đưa bọn họ một đường đưa đến phi trường, đến lúc đó, nhưng cũng không cùng bọn họ vào trong phi trường.

Tân Hoành sững sờ, bật thốt lên hỏi, "Anh không cùng chúng tôi cửa cùng nhau trở về sao?"

Nguyên Thâm nhân nhật nhìn Tân Hoành một cái, trong mắt chán ghét chợt lóe lên, cực nhanh, nhưng vẫn là bị Tân Hoành bắt được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 165: Phong Ba Bắt Đầu (5)

Trong lòng cô trầm xuống, lại nghe được người đàn ông bên người trầm giọng nói, "Nguyên Thâm, thiếu phu nhân đang hỏi cậu đấy."

Nguyên Thâm nghe giọng nói của Dịch Tân, trong bụng không khỏi rét lạnh lúc này mới trả lời, "Xin thiếu phu nhân trước cùng Tân thiếu trở về, tôi cũng cần lưu lại hoàn thành chút chuyện, ước chừng ba ngày sau trở lại."

Tân Hoành gật đầu một cái, lại hỏi Dịch Tân, "Anh còn có chuyện cần làm không?" *

"Không có việc gì, không cần đến anh."

Dịch Tân nói xong, kéo qua vai của cô, ôm cô cùng nhau vào phi trường.

Dịch Tân mang theo Tân Hoành ở phi trường vào phòng tiếp tân nghỉ ngơi chờ lên máy bay thì Tân Hoành liên tiếp ngáp, Dịch Tân liếc xéo cô, cười, "Thật có mệt như vậy?"

Tân Hoành liên sức cãi lại anh cũng không có, đối với của anh gật đầu, lại ngáp một cái.

Dịch Tân thấy cô da bời vì mệt mỏi có vẻ tái nhợt, đôi mắt dưới lại nhân nhật quầng thâm, trong lòng mềm nhũn, liền đem cô kéo qua, lại để cho cô lấy đầu gối đến trên đùi làm gối.

Tân Hoành nhìn anh, anh chỉ nói: "Nghỉ ngơi trước xuống." Liền dùng bàn tay đi che mặt của cô.

Lòng bàn tay của anh đang che mặt của cô, cô có thể cảm thấy cảm giác khẽ thô ráp, tỉ mỉ ngứa một chút, trong lòng rất thích, không khỏi liền tới hăng hái, khi trong lòng bàn tay động anh vừa động dùng mặt của mình đi vuốt ve trên tay anh.

Đầu của cô tựa vào trên đùi anh, lúc này còn nhích tới nhích lui, Dịch Tân lập tức đè chặt cô, vừa trầm giọng nói, "Không được nhúc nhích tới lui."

Lúc này cô mới không cam lòng dừng lại, lại dùng đôi tay đem ánh mắt của cô che mắt kéo xuống, nhìn anh, "Em cũng không phải là đứa bé, mệt mỏi tự nhiên biết ngủ, anh đem mắt em che kín làm cái gì?"

Anh hướng về phía cô nhíu mày cười một tiếng, "Anh là thấy nơi này ánh sáng quá mạnh mẽ, muốn cho em ngủ nhanh một chút. Lại nói, chính là thật có đứa bé, anh còn không thể đối với hần kiên nhẫn như vậy đấy. Em lại không biết đủ?"

Trong lòng cô ngọt ngào, không nhận được khẽ cười ra tiếng.

Lúc này, điện thoại Dịch Tân lại vang lên. Dịch Tân thuận tay cầm lấy, nhíu mày lại, không chút do dự nhấn tắt.

Tân Hoành nhìn anh vẻ không ưa, đang muốn hỏi là ai, này tiếng chuông lại lần nữa vang lên.

Tân Hoàn không nhìn được kéo tay anh một cái, "Nhận nha, không nghe điện thoại rất không lễ phép, anh xem em chưa bao giờ như vậy."

Anh bị bộ dáng mềm nhũn của cô chọc cho ở trong lòng khẽ động, không khỏi liền nhớ lại một ngày kia, cô ầm sai điện thoại cho anh, anh trở về, rõ ràng cô đang tức giận, nhưng cũng vẫn nhận điện thoại của anh. Đúng vậy a, Tân Hoàn coi như là tức giận, cũng chưa bao giờ không nghe điện thoại của anh.

Tâm tình vui thích sẽ cho người càng khoan dung hơn, anh không khỏi hôn một cái trên mặt của cô, lại đem cô từ trên chân mình đỡ dậy, nói: "Chính em trước nghĩ một lát, anh đi ra bên ngoài nhận."

Tân Hoàn gạt đầu một cái.

Dịch Tân liền sai bước đi ra ngoài, Tân Hoàn ở trên ghế sofa chỉ mơ hồ nghe được người nọ nhận điện thoại chính là âm hiểm nói một câu, "Cô tốt nhất có chuyện. . ."

Tân Hoàn không khỏi lắc đầu cười một tiếng, Dịch Tân, hình như luôn không có gì kiên nhẫn. . .

Hi vọng về sau đối với đứa bé, anh có thể có chút cải thiện. . .

Đang suy nghĩ, bên cạnh điện thoại di động của mình vừa động, tin nhắn.

Cô tự nhiên cảm thấy, mở ra thì trên mặt không còn giữ lại nụ cười.

Dịch Tân đứng ở phòng tiếp khách bên ngoài, nghe giọng nói kiều mỵ trong điện thoại sắc mặt lại âm trầm.

"Dịch Tân, tối nay chính là giao thừa, anh không cần sẽ cùng ông ngoại tức giận, nếu như anh không trở lại, lão nhân gia ông sẽ rất khổ sở."

"Nghe Tranh, tôi cảnh cáo cô... cô không cần trở lại chọc tôi, cũng không cần vọng tưởng từ ông ngoại xuống tay. Nếu không, lão đầu kia, cô nhất định phải gả!"

Anh nói xong, hung hăng tắt điện thoại.

Giơ tay lên, xoa mi tâm.

Anh lần này coi người ta quá lỗi. Hơn hai năm trước, làm sao lại sẽ cho rằng Nghe Tranh cùng Tân Hoàn giống nhau? Nghe Tranh này đầy bụng tâm tư, mặc dù không uy hiếp, nhưng thật làm cho người chán ghét.

Vốn là muốn lần này mượn cô ta đem ngăn cản Cố Viễn Chi trở về, anh liền giúp cô giải quyết triệt để vấn đề khó khăn trước mắt của cô ta, làm sao biết. . . Xem ra, là anh xem thường ý định trên người ông ngoại của cô ta.

Dịch Tân trở lại khách tiếp khách thì bên trong yên tĩnh được làm lòng người treo lên.

Tân Hoàn ngồi ở trên sofa, cúi đầu đang nhìn điện thoại di động, hai vị tiếp viên hàng không đứng ở một bên, nhìn thấy Dịch Tân đi vào, khẽ mỉm cười gật đầu.

Dịch Tân nhất thời trong tim thoáng qua một tia khác thường, bước nhanh hơn, bước nhanh đi tới bên cạnh Tân Hoàn, nửa đỡ vai của cô dựa vào cô ngồi xuống, hôn mặt của cô, "Thế nào không nghỉ ngơi đi? Đang nhìn cái gì?"

Ánh mắt Tân Hoàn không chớp nhìn chăm chăm màn hình điện thoại di động, mặc anh hôn cô. Anh hỏi xong, cô mới giống như rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, quay đầu nhìn anh.

Một đôi mắt, không còn sức sống.

Trong lòng Dịch Tân trầm xuống.

Tân Hoàn đã đem điện thoại di động cho anh, âm thanh không sống không gió, "Đang nhìn cái này, anh phải xem sao?"

Dịch Tân theo bản năng từ trên tay cô nhận lấy, động tác vừa vội vừa nhanh, gần như giống như là cướp.

Tiếp theo, thân thể cũng hung hăng chấn động.

Tin nhắn ẩn danh, không đầu không đuôi, chỉ có hai tờ hình ảnh. Hai tờ, đều là báo chí chụp được tới trang đầu.

Tờ thứ nhất: là anh ôm chặt người phụ nữ phong tình quyến rũ, khoe môi mỉm cười. Một hàng chữ lớn đập vào mắt: Dịch gia thiếu phu nhân ở tiệc rượu năm điểm áp quần phương, tổng giám đốc Cố thị khen phu thê tình thâm.

Tờ thứ hai: ánh sáng mờ mờ, nhưng còn có thể thấy rõ, vẫn là anh, người nữ còn là người khác. Anh ôm cô ta, hai người từ cửa chính quán rượu ra, khoe môi anh như cũ nở nụ cười. Một nhóm thô thể gia tăng mờ tối bối cảnh Lí Canh thêm rõ nét: âm nhạc Tân Tú vút bỏ diễn top phú hộ, trong khách sạn cả ngày điên loạn đảo phương.

Hai tờ hình ảnh tí mĩ đem nhặt kỳ cũng phách liễu hạ lai, mặc dù tự thể thật nhỏ, nhưng lại làm đau lòng người.

Dịch Tân ngẩng đầu, nhìn Tân Hoàn, vốn là không ai bì nổi trong đôi mắt rớt cuộc trù lên thật nhiều trảm thống, giọng nói anh khàn khàn, "Em tin anh, có được không?"

Sáu chữ, anh nói xong rất khó khăn, lại giống như đã tiêu hao hết hơi sức bình sinh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 166: Phong Ba Bắt Đầu (6)

"Được, anh nói." Tân Hoàn nhẹ nhàng nói, tiếng nói cũng rất kiên định, một đôi con ngươi trong trẻo mang theo rõ ràng u oán: "Dịch Tân, chỉ cần anh dám nói, em liền dám tin!"

Dịch Tân nhìn cô, lại đột nhiên cứng họng. Anh quay đầu, nhìn hai bên trái phải hai vị tiếp viên hàng không, hai người nhận thấy ánh mắt, lập tức đi ra khỏi phòng.

Ở đây chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Dịch Tân than nhẹ: "Đây là phóng viên viết lung tung."

"Nếu như quả thật không có việc này, phóng viên dám viết lung tung người Dịch gia sao? Dịch lão gia người như vậy có thể dễ dàng chịu đựng đối với Dịch gia đưa tin sai sao?" Tân Hoàn nói, giọng nói đã không tự chủ bèn nhọn.

Dịch Tân bắt đắc dĩ: "Khi đó là một hiểu lầm, là Cố Xa Chi đem em làm nhận thức. Bên ngoài lúc đó đang trong cơn giận dữ, cũng không thể phủ nhận."

"Vậy anh vì sao không phủ nhận?" Tân Hoàn phản bác theo bản năng. Nói xong, lại tự giễu cười, lắc đầu: "Không. Anh tại sao muốn phủ nhận? Nếu như anh muốn phủ nhận như vậy, thì anh cần gì phải thân mật ôm cô ta đi ra ngoài như thế? Có lẽ cái em nên hỏi chính là, tại sao anh lại phải cần em lại ở khách sạn hai ngày hai đêm. Sau đó mới đưa cô ta đi ra ngoài, anh không cảm thấy như vậy rất phiền phức sao? Anh hà tất phải quanh co như thế! Anh nên biết, chỉ cần anh thích, anh Dịch Tân nói một tiếng em Tân Hoàn tuyệt đối sẽ không quẩn luyến anh!"

Tân Hoàn mỗi chữ mỗi câu, càng ngày càng sắc bén.

Dịch Tân đột nhiên muốn cười, anh rốt cục cũng có lúc nói không ra lời như thế này.

Anh phải như thế nào nói cho cô biết. Đem Nghê Tranh dẫn đi chỉ là bởi vì Cố Xa Chi cũng sẽ có mặt ở đó. Anh không thể để cho Cố Xa Chi nhìn thấy Tân Hoàn? Anh làm sao có thể nói cho cô biết. Kỳ thực cô và Mạc Tương Đằng nói đều không phải lời nói dối, mà là sự thật.

Cố Xa Chi và Du Thận Khanh trong lúc đó có một ước định. Trừ khi Du Thận Khanh có thể để cô chủ động tìm tới Cố gia. Bằng không, Cố Xa Chi và Cố gia vĩnh viễn không nên quấy nhiễu cô.

Tân Hoàn bản thân không biết mình và Cố Xa Chi có quan hệ như thế nào. Chỉ có thể nói là Du Thận Khanh quyết tâm không muốn để cho cô và Cố gia có bất kỳ quan hệ. Dịch Tân tự nhiên là mừng rỡ như vậy.

Cô không biết là cô cùng với anh sau đó. Khi anh từ từ tra rõ cô, anh có bao nhiêu vui mừng cô không biết, cỡ nào may mắn Du Thận Khanh giấu diếm cô!

Cô ban đầu đã tự hỏi là khi nào nguyện ý gả cho anh. Thế nhưng, nếu như anh biết rằng cô nguyên lai một chút cũng không thương cảm. Cô có một người ông gọi là Cố Xa Chi. Cô có thể nhấc một ngón tay là có được tất cả mọi thứ. Và sau đó không bỏ chạy, sau đó không che giấu. Cô tất cả ỷ dựa đều có Cố gia tới vì cô phụ trách. Khi đó, anh phải làm sao?

Đến lúc đó, Dịch Tân có thể cho Tân Hoàn, còn lại bao nhiêu?

Tân Hoàn bắt lực và yếu đuối, Dịch Tân mờ nhạt!

Anh làm sao có thể để cho cô biết chứ? Cô là của anh, là rất nhiều năm anh thật vất vả có được, nhiều năm như vậy, vẫn bảo hộ được tốt như vậy thật cẩn thận. Sau đó, lại đột nhiên có một ngày. Mạc Tương Đằng cái đồ hỗn trướng chen vào, Tân Hoàn bị ép rơi vào đường cùng to gan nói một lời nói dối. Cô tự mình cho rằng đây chẳng qua là một lời nói dối. Thế nhưng, cô lại không biết, đó là chân tướng!

Dê chi vòng ngọc từ họ Du. . .

Mạc gia không biết. Thế nhưng Mạc gia muốn gây xích mích quan hệ Cố gia cùng Dịch gia. Nhất định sẽ đi nói cho Cố Xa Chi. Khi đó, Cố Xa Chi nghe được thì như thế nào?

Lão nhân kia nói không chừng sẽ phải cảm động đến khóc rống.

Dịch Tân hầu như có thể xác định. Cố Xa Chi chờ những lời này, chờ một tiếng thừa nhận này, đợi hơn nửa đời người!

Thế nhưng, Cố Xa Chi không có thấy tận mắt đến cái kia tự nhận là người phụ nữ Cố gia. Cuối cùng ông chung quy đều không phải như vậy khẳng định.

Khi đó Dịch Tân cũng chỉ có thể gắt gao bám vào một chỗ trống, đem Tân Hoàn ẩn núp, lại đem Nghệ Tranh đẩy ra ngoài. Để cho Cố Xa Chi thấy, là có một người phụ nữ Nghệ Tranh nghe những tin đồn nói hươu nói vượn, mượn hấn bảo toàn sinh mệnh.

Anh có thể làm, đã đều làm. Sai lầm duy nhất là anh đánh giá thấp Cố Xa Chi.

—— một, lại hết lần này tới lần khác trí mạng!

Cố Xa Chi là lão hồ ly, tung hoành thiên hạ vài thập niên, phiên thủ vi vân phúc thủ vi vũ. Nghệ Tranh lại quá nông cạn, chơi một ít trò nhỏ. Chồng lại Cố Xa Chi nhưng không chịu nổi một kích.

Tại Cố Xa Chi chỉ một câu "Nguyên lai Nghệ tiểu thư là Dịch Thiếu phu nhân" ra khỏi miệng thì Dịch Tân liền biết thủ đoạn của mình đã bị Cố Xa Chi nhìn thấu, thậm chí còn bị hấn xiêm áo một đạo.

Nếu như Cố Xa Chi nhìn thấu Dịch Tân bất quá là ở trong cảnh nào động. Như vậy nữ nhân bị bắt thật sự là người nào, đáp án không cần nói cũng biết. Chỉ ít, Cố Xa Chi đã chiếm được 99% khẳng định.

Sở dĩ Cố Xa Chi hiện tại chắc chắn không còn ràng buộc, nhưng quyết tâm muốn có được Tân Hoàn.

Buổi sáng hôm đó trên điện thoại, đó là Tân Hạo. Hiện tại, cũng chỉ có thể hi vọng rằng ông ta làm việc có thể hiệu quả hơn một chút.

Dịch Tân nhìn Tân Hoàn. Cô không biết, sau khi cô nhìn thấy ý tưởng sau đó, đều là bởi vì anh cất tâm tư hoặc là sai lầm được che giấu sau sự thật.

Chỉ là, anh sẽ không nói cho cô biết.

Cô có thể tức giận với anh, một ngày hai ngày, một năm hai năm cũng không có quan trọng. Anh đều có thể chịu được. Anh duy nhất không có thể chịu được là đứng đó nhìn cô có nơi nương tựa. Sau đó, có thể dễ dàng rời khỏi anh.

Anh than nhẹ: "Tân Hoàn, lại tin anh một lần, có được hay không? Anh bảo đảm, Nghệ Tranh tuyệt đối không phải như những gì em nghĩ."

Anh nói, kéo tay cô.

Cô lùi lại, né tránh.

"Không tốt." Tân Hoàn chăm chú nhìn Dịch Tân, trước sự trầm mặc của anh tình cảm của cô gần như tan vỡ. Giọng nói của cô vô thức mềm mỏng hơn: "Dịch Tân, em nói. Chỉ cần anh dám nói em liền dám tin. Thế nhưng, anh liên tục cũng không dám nói. Anh như thế nào yêu cầu em tin anh?"

Cô nói, đoạt lấy điện thoại di động trong tay anh. Ngón tay hung hăng rạch một đường trên màn hình điện thoại di động, nguyên bản màn hình đã thành đen thoáng chốc trở nên sáng. Cô giờ lên, giờ lên trước mắt anh. Thanh âm của cô lúc này trở nên vừa vội vừa loạn: "Chính anh nhìn. Anh đối với em thô bạo cả đêm. Đem em mình đây thương tích. Sau đó, ngày thứ hai, anh cùng cô ta ở khách sạn cả ngày. Anh nhìn vào khách sạn này, anh ở nơi này cùng em vui mừng yêu thương. Em lại không biết, em và anh triền miên trên cái giường kia, ở một ngày đêm nằm lại là nữ nhân khác! Anh đem em dụ cho say, sau đó xoay người, anh ôm chặt cô ta, thông báo với thiên hạ cô ta mới là vợ của anh."

Tân Hoàn nói đến đây, rốt cục thì thâm cười: "Nghệ Tranh là vợ của anh, Tân Hoàn em là cái gì? Là anh không nhìn thấy được tình hình thực tế quá khừ sao? Đã từng cùng anh tất cả ân ái, lại tính là cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 167: Tình Yêu Mỏng Manh (1)

Tại vô số vô số buổi tối, hoặc là ban ngày. Cô cùng với anh tất cả triền miên, kết quả lại rất châm chọc. Người phụ nữ duyên dáng xinh đẹp đứng cùng anh chung một chỗ, bọn họ mới là danh chính ngôn thuận. Ngày xưa ân ái cùng cô, thoáng chốc trở nên mỏng manh, hèn mọn, thậm chí ti tiện.

Tân Hoành cảm thấy mắt chua xót đến phát đau nhức, cô mở to mắt nhìn Dịch Tân: "Anh nếu như quả thật yêu cô ta như vậy, cần gì phải mỗi ngày bên em?"

"Em có ý gì!"

Dịch Tân hung hăng nắm lấy cánh tay của Tân Hoành, dùng lực mạnh cầm cổ tay mảnh khảnh của cô. Sau đó, thấy cô đau đến nhủu mày. Anh không buông, chỉ là hơi híp con ngươi chăm chú nhìn cô, tiếng nói trầm thấp âm ngoan.

Tân Hoành nhìn đau, như cũ nhìn thẳng anh, cười nhạt: "Anh không cảm thấy anh hỏi em có ý tứ rất châm chọc sao? Tốt, em cho anh biết em có ý gì! Dịch Tân, ý của em là. Em không nên cùng anh một chỗ, em không muốn một lần nữa làm người phụ nữ của anh! Anh thích ai thì đi với người nọ cùng một chỗ. Từ nay về sau anh cùng em, hai ta không quan hệ gì!"

Cô nói xong, không khí thoáng chốc ngưng tụ. Trông nháy mắt yên tĩnh đến gần như tan vỡ.

Sau đó, bên môi Dịch Tân xuất hiện một nụ cười đẹp đẽ đến cực hạn: "Em lặp lại lần nữa."

Tân Hoành lạnh lùng nhìn anh một cái, với thái độ khinh thường.

Cầm bị anh nắm không chút nào thương tiếc. Đem mặt của cô nhìn về phía anh, cô liền bị bức bách nhìn vào sự ôn nhu đến hủy diệt trong đôi mắt anh. Rồi anh lại hung ác lên tiếng: "Tân Hoành, em lặp lại lần nữa. Em tin hay không anh hiện tại sẽ phá hủy em!"

Buồn bực.

"Tốt!" Tân Hoành bị anh kích thích, thanh âm cũng thoáng chốc hung hãn. Cô lạnh lùng nhìn chằm chằm anh nói không chút do dự, dứt khoát: "Có bản lĩnh anh bây giờ liền phá hủy em! Nếu không, em nhất định sẽ rời khỏi anh. Em chính là chết ở bên ngoài, em nhất định cũng sẽ không ở cùng với anh."

"Em!"

Dịch Tân chỉ cảm thấy tất cả máu toàn thân chỉ trông nháy mắt xông thẳng lên đại não, mạnh mẽ mà kịch liệt làm cho cơ thể anh hầu như tê liệt. Đau đớn khiến đầu óc của anh dừng lại. Tay đã vô ý thức cầm cái cổ xinh đẹp của Tân Hoành.

Bất quá trông nháy mắt khuôn mặt Tân Hoành vốn tái nhợt đã đỏ thẫm, rồi từ từ thành màu tím dần. Cô giờ tay lên, muốn cố sức gỡ cánh tay anh. Thế nhưng ngay cả giờ lên cũng vô lực liền như thế rũ xuống.

Mắt dần dần khép lại, để lại một kẽ hở. Cô nhìn anh lại không lộ ra một chút tâm tình. Đại não một mảnh sương trắng đã bắt đầu bay xa.

"Dịch tiên sinh!"

"Dịch tiên sinh!"

Lúc này, kèm theo hai tiếng thét chói tai. Hai vị tiếp viên hàng không mang giày cao gót nhanh chóng dẫm lên đá cẩm thạch trên sàn nhà, thanh âm rõ ràng gần như kịch liệt một đường cấp tốc hừng hai người mà đến.

Hai vị tiếp viên hàng không nhìn thấy trong tay Dịch Tân chính là người phụ nữ lúc này gần như không có sức sống. Sợ hãi hấp tấp kéo cánh tay của Dịch Tân ra: "Dịch tiên sinh, dừng tay!"

"Dịch tiên sinh, không nên như vậy! Cô ấy sẽ chết."

Cô sẽ chết. . .

Dịch Tân nghe được câu này trong đầu trong phút chốc rốt cục rõ ràng. Như bị nóng đến giống nhau, trong mắt anh đầy sợ hãi. Rốt cục cuồng quit thả cô ra.

Anh buông tay ra, thân thể của cô sớm đã vô lực liền ngã xuống.

Anh cuồng quit đem cô ôm vào trong ngực thật chặt. Lại luống cuống tay chân giúp cô thuận khí: "Xin lỗi, xin lỗi. . ."

Anh một bên vỗ lưng cho cô, một bên tại bên tai cô thấp giọng nói. Lời kia giống như là không có thần trí, chỉ là theo tiềm thức lặp đi lặp lại.

Tân Hoành từ từ nhắm hai mắt. Chậm hồi lâu, mới có thể kịch liệt ho khan.

Cô đẩy anh ra, đưa lưng về phía anh. Đỡ lấy ngực kịch liệt ho khan, khuôn mặt đỏ thẫm.

Tiếp viên hàng không thấy cô rốt cục bình thường trở lại, rồi vội vàng đưa ly nước qua.

Tân Hoành chỉ cảm thấy yết hầu khô khốc. Vội vàng nhận lấy ngụm lớn uống xong, mới cảm thấy khá hơn chút. Rồi chống nửa người ngồi xổm trước người của cô tiếp viên hàng không suy yếu cười: "Cảm ơn."

Tiếp viên hàng không nhìn cô một cái, lại nhìn về một cái phía sau về mặt âm trầm của Dịch Tân một cái nhìn rồi bối rối.

Tiếp viên hàng không không được tự nhiên. Tân Hoành thấy đáy lòng một mảnh lạnh lẽo. Cô chắc hẳn là nên cảm ơn hai người này dám ngăn cản Dịch Tân, cứu nàng một mạng. Chỉ là hai người lúc này e rằng cũng rất thấp thòm đi.

Tân Hoành chậm rãi nhắm mắt, hít sâu một hơi hỏi nàng: "Phải lên máy bay?"

Tiếp viên hàng không sững sốt, hơi suy nghĩ một chút liền phản ứng kịp vội hướng cô gật đầu: "Đúng vậy, phải "

Lại nhìn về phía Dịch Tân, cẩn thận nói: "Dịch tiên sinh, chúng tôi đi vào chính là nhắc nhở ngài, máy bay sẽ cất cánh, thỉnh ngài và. . ."

Tiếp viên hàng không cẩn thận nhìn Tân Hoành một cái. Nhất thời không biết nên xưng hô như thế nào người phụ nữ trước mắt này. Bọn họ tranh cãi âm ỉ đến kịch liệt như vậy, thậm chí động thủ. Tiếp viên hàng không trong lòng quỳnh lên, cái khó ló cái khôn cấp tốc nói: "Thỉnh hai vị lên máy bay."

Tân Hoành không nhịn được nghĩ cười, một câu "Hai vị" triệt để thân phận địa vị với cô. Thật muốn khen nàng một tiếng "Thật thông minh!"

Gật đầu. Tân Hoành đứng dậy, lại như cũ đưa lưng về phía Dịch Tân. Cũng không xoay người chỉ nhẹ giọng nói: "Đi thôi, đi trở về."

Cô nói, chóng thân thể có chút như nhũn ra liền hướng ngoài cửa đi.

Tay chợt bị người từ phía sau cầm thật chặt: "Tân Hoành. . ."

"Về trước đi, được không?"

Tân Hoành sắc mặt lúc này hoàn toàn bình tĩnh trở lại, thanh âm lại rõ ràng không kiên nhẫn. Đưa lưng về phía anh liền đem lời của anh cắt đứt: "Ở bên ngoài làm những việc này, đối với Dịch gia danh tiếng cũng có lúc tổn hại đi."

Dịch Tân tim đau sắc bén, như là bị người nắm lại không chút kiêng kỵ ngắt một cái. Anh nhìn cô lạnh lùng lưu lại bóng lưng, run rẩy vì hối hận.

Anh thấp giọng nói: "Xin lỗi."

Anh vừa mới nói xong. Nguyên bản cầm lấy tay cô rồi lại bị cô dùng lực hất ra.

Cô dứt khoát đem tay anh hất ra. Dùng lực mạnh thế nên cuối cùng thân thể không ổn định, lao đảo một chút.

Anh theo bản năng đưa tay muốn đỡ cô, cô lại nhanh chóng rời đi. Từ đầu tới cuối không liếc anh một cái.

Dịch Tân nhìn bóng lưng yếu ớt của cô, lại hết lần này tới lần khác cũng đủ làm anh hoảng sợ vì sự lạnh lùng và quyết tuyệt. Đôi mắt trong nháy mắt liền mất đi tiêu cự. Như là nguyên bản bền chắc không thể phá được trang bị. Bỗng nhiên trong lúc đó tan thành mây khói. Một khắc kia khiến anh trở tay không kịp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Tình Yêu Mỏng Manh (2)

Trên máy bay Tân Hoành một đường đều rất an tĩnh. Cô tựa vào ghế đầu nghiêng về phía cửa sổ, nhắm hai mắt như thể đang ngủ.

Không. Cô như vậy so với ngủ còn an tĩnh hơn.

Dịch Tân ở bên cạnh cô. Ánh mắt vẫn rơi vào trên người cô. Cô lại như là căn bản không biết, đầu cũng không quay lại.

Dịch Tân thờ dài. Trong đôi mắt anh lúc này là trước nay chưa từng có ôn nhu lại vô lực: "Tân Hoành! Xin lỗi! Anh không muốn tổn thương em. Anh chỉ là. . ."

Anh chỉ là bị cô hù dọa. Anh cũng sẽ sợ hãi. Anh sợ cô nói với anh rằng, cô và anh hai ta không liên quan gì.

Cô lại như cũ yên lặng, giống như căn bản không có nghe được lời của anh.

Anh giơ tay lên muốn xoa thái dương của cô, mặt của cô. Nhưng tay lại dừng ở trong không khí.

Anh cũng sợ đụng phải cô. Sợ cô bắt mất việc anh đụng chạm. Sợ cô vì vậy nói ra càng làm cho anh hoảng sợ. Sau đó càng làm cho anh triệt để mất lý

trí.

Tay rút cục vô lực rũ xuống.

Tân Hoành hướng phía ngoài cửa sổ. Từ từ nhắm hai mắt. Nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

Khi họ trở về thành phố B, sắc trời hỗn loạn. Dưới tuyết lại vừa vặn sắp đến chạng vạng tối. Rồi đi sân bay bên trong đại sảnh ánh sáng chiếu rọi. Trời bên ngoài trời trong tối và âm đạm.

Cơ thể có một chút ấm áp, có vẻ như được đặt lên trên một chiếc áo khoác.

Trên mặt anh không dao động, động tác lại không chút do dự. Cơ thể tránh thoát, áo khoác liền rơi xuống dưới chân cô. Kiện âu phục nhãn hiệu cao cấp rơi trên mặt đất dính vào tuyết bản.

Cô thậm chí không nhìn một cái. Tự ý tăng nhanh cước bộ đến xe đến đón anh, tự mình lên xe.

Dịch Tân đứng tại chỗ nhìn bóng lưng của cô trong mắt đầu đèn hung hăng xẹt qua.

Trở lại biệt thự Dịch gia thì lão quản gia đã mang theo người làm đứng ở cửa. Nhìn thấy Tân Hoành ôn hòa, cung kính cười nói: "Thiếu gia! Thiếu phu nhân."

Tân Hoành cũng không để ý tới những người này. Thăng từ bên cạnh bọn họ nhanh chóng đi qua, vào nhà liền trực tiếp lên lầu hai.

Phòng ngủ chính.

Bước vào phòng, lấy một vài món bỏ vào trong túi. Sắc mặt của cô vẫn không có chút gọn sóng, chỉ là hơi nhíu mi lại. Cô dường như đang suy nghĩ, có những thứ đã bị bỏ quên, lại không muốn để lại bất cứ thứ gì.

Hai năm trước, cô tới nơi này thì trên tay chỉ có một chiếc túi. Hiện tại, cô cũng chỉ muốn những thứ đó. Đã như vậy sẽ không cần, đương nhiên cũng sẽ không lưu lại bất cứ cái gì ở chỗ này.

Đem đồ đạc dọn dẹp không sai biệt lắm. Cô đứng ở giữa phòng. Đem túi mở ra một lần nữa kiểm tra đồ vật bên trong. Có hay không thừa, có hay không thiếu.

Lúc đầu là cái gì, hiện tại chính là cái đó.

Quả nhiên là việc đòi nhiều đổi thay. Mọi thứ lại trở về điểm xuất phát.

Cười nhạt, cô xoay người liền muốn đi ra.

Ở cửa Dịch Tân không biết lúc nào đã đứng ở chỗ đó. Thấy cô thu dọn đồ đạc, trong mắt cũng không có cảm xúc. Chỉ là nhìn cô thu dọn đồ của riêng mình. Mà đồ anh cho cô, cô không chú ý đến.

Tân Hoành thản nhiên nhìn anh một cái. Cô đi ngang qua anh. Anh lại đột nhiên vươn tay đem cô ngăn lại.

"Không cần đi."

Tân Hoành liếc qua anh, cười nhạt: "Thế nào, còn muốn động thủ với em?"

Dịch Tân nhìn cô, thản sắc không chút nào che giấu thống khổ: "Không. Anh vĩnh viễn sẽ không lại động thủ với em. Nhưng mà em cũng có thể hiểu. Muốn cho anh buông em ra, trừ khi anh chết."

Tân Hoành không nhìn anh, lạnh nhạt nói: "Xin lỗi, em đối với anh có chết hay không. Không có hứng thú."

"Em thật như vậy hận anh? Lẽ nào chúng ta tất cả qua đi, tất cả ân ái, đều chỉ vì sự hiểu lầm này?"

Tân Hoành cười, đôi mắt rơi vào khuôn mặt quyến rũ của anh: "Hiểu lầm? Anh cho rằng đây chính là hiểu lầm. Anh đem em hai năm qua tất cả lừa dối, phản bội, lừa dối, hiểu lầm thành ân ái."

Dịch Tân ngực cứng lại, đột nhiên có cảm giác bị người ta gắt gao bóp chặt yết hầu. Anh cả đời này chưa từng có lúc chật vật như vậy.

Anh nghe được thanh âm của mình run rẩy: "Rồi khỏi anh, em thực sự bỏ được?"

Tân Hoành bỗng nhiên ngạt thở. Những cảm xúc trong trái tim là gì, là chua xót khổ sở. Một đường tràn ngập tới tứ chi bách hại. Cô nhắm mắt lại, giọng nói cứng rắn: "Em luyện tiếc cái gì? Luyện tiếc anh lừa dối, anh phản bội hay là anh lừa dối?"

"Tân Hoành. Em khi nào thì trở nên tàn nhẫn như vậy. Tại sao không tha thứ cho anh!"

Tân Hoành lời nói lạnh nhạt. Dịch Tân rốt cục triệt để dùng hết kiên nhẫn cuối cùng đối với cô. Dịch Tân nguyên bản thì không phải là một người đàn ông ôn nhu. Lúc này tình cảm của anh với cô trước đây bị cô hình dung đến như thể không chịu nổi, anh rốt cục đã nổi giận.

Tân Hoành thấy anh hơi híp con ngươi, đó là dấu hiệu của sự tức giận. Nhưng trong lòng đã không có gì sợ hãi. Thiếu một chút nữa bị anh bóp chết, còn có cái gì đáng sợ?

Cô cười: "Thế nào? Anh có thể cường bạo em, thời gian tiếp theo liền cùng nữ nhân khác điên loạn đảo phượng. Hoặc là có thể anh cùng em ở trên giường hai ngày hai đêm, mặc xong quần áo lại ôm chăm nữ nhân khác. Thời gian nữa thông báo thiên hạ đó mới là người vợ chân chính."

Tân Hoành nhìn anh, tiếp tục cười: "Mà người phụ nữ được gọi là Tân Hoành bất quá chỉ là một người phụ nữ dám đăng, một người kỹ nữ cùng anh vui đùa. Đáng đời cuối cùng không có được kết cục tốt!"

Dịch Tân nhìn cô cười, chỉ hận cắn chặt răng hung hăng nhìn chăm chăm cô, thấp giọng cảnh cáo: "Tân Hoành. Em tốt nhất không nên chọc giận anh."

Tân Hoành sắc mặt rốt cục ngưng lại, không sợ mà nhìn lại anh: "Chọc giận anh thì thế nào? Dịch Tân. Có đúng hay không bởi vì em Tân Hoành hoàn toàn đối với anh ngoan ngoãn phục tùng. Anh thật sự cho rằng em sinh ra chính là như vậy, mặc cho người chà đạp? Em bởi vì yêu anh cho nên đối với anh bao dung, đối với anh ôn nhu. Anh thích em thế nào em liền thế ấy. Em cho anh biết, đó là em nỗ lực, cũng không phải thiên kinh địa nghĩa em nên có!"

Dịch Tân nghe được cô nói yêu anh. Trong mắt thoáng chốc một chút kinh hi, đang muốn đưa tay đi ôm cô. Lại thấy cô đột nhiên cười nhạt: "Thế nhưng em hiện tại không yêu anh. Em sẽ không đem bản thân tới vị trí thấp kém. Anh đối với em mà nói đã qua. Ai lúc còn trẻ sẽ không gặp phải một đồ hỗn trướng? Em hiện tại thích như thế nào thì liền thế đó. Chán ghét anh, căm hận anh, sau đó quên anh. Thế nhưng tuyệt đối sẽ không lại sợ anh"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Tình Yêu Mỏng Manh (3)

Tân Hoành giọng nói vừa mềm mại vừa ôn hòa. Nhưng mỗi câu chữ lại cứng như sắt, nửa bước cũng không lùi thậm chí là hăm dọa.

Dịch Tân giận dữ, lại hết lần này tới lần khác nghĩ. Đây mới là Tân Hoành. Đây mới là Tân Hoành khi tức giận. Mà không phải cô trong hai năm qua đối với anh từng bước một nhượng bộ.

Cô đối với anh bất mãn, anh biết. Cô hận chết anh. Cho nên hiện tại cô liền đối với anh khinh thị cũng không tiết.

Chán ghét anh, căm hận anh, quên anh?

Dịch Tân cười nhạt, nụ cười đột nhiên tàn nhẫn. Anh nhìn chăm chăm Tân Hoành, từng chữ một: "Em có thể chán ghét anh, căm hận anh. Thế nhưng anh tuyệt đối không cho phép em quên anh!"

Anh nổi chữ mỗi câu vừa thâm sâu lại hung ác. Tân Hoành chỉ cảm thấy trái tim như là bị thứ gì mạnh mẽ đánh vào. Bực tức đau đớn không thể giải thích. Cô nhìn khuôn mặt anh lúc này hoàn toàn là tàn nhẫn. Nhất thời kinh sợ giật mình.

Dịch Tân cũng đã có động tác, anh từ trong túi lấy ra điện thoại di động, thậm chí không nhìn màn hình. Chỉ tùy ý nhấn hai cái ngẫu nhiên. Con ngươi tối đi vẫn chăm chú nhìn cô.

Nói chuyện điện thoại trước mặt cô. Tiếng nói âm hàn làm cho người khác sồn tóc gáy: "Ông tới nói cho cô ấy biết, vì sao không thể rời khỏi tôi!"

Một câu nói xong, liền đưa điện thoại về phía cô.

Tân Hoành bị khí thế của anh làm cả kinh. Theo phản xạ liền lui về phía sau cũng không nhận lấy. Chỉ dùng một đôi con ngươi trong trẻo bình tĩnh nhìn chăm chăm anh, hỏi: "Anh ở đây chơi cái trò gì?"

Dịch Tân cười lạnh: "Chính em nghe một chút chẳng phải sẽ biết."

Tân Hoành chỉ cảm thấy trong lòng không khỏi sợ hãi, không tự chủ được liền hung hăng lắc đầu.

"Thế nào? Không dám? Không phải nói không hề sợ anh sao?"

Tân Hoành bị anh một kích làm cho phẫn nộ. Buộc phải lấy điện thoại trong tay anh. Đưa tới bên tai, cũng không để cho đối phương mở miệng, liền trực tiếp lạnh lùng nói:

"Mặc kệ người là ai. Hiện tại từ đâu tới thì chạy trở về nơi đó đi! Vật hợp theo loài. Dịch Tân là một đồ hỗn trướng, mà ai đứng ở bên người anh ta đều

không phải là thứ gì tốt! Lão nương bây giờ là muốn dùng cương trước bờ vực*. Ai dám ngăn cản tôi. Tôi sẽ đem hán đẩy xuống Huyền Nhai**! Khiến hán thay lão nương đi tìm chết!"

(*Dùng cương trước bờ vực: khi đến bên bờ của sự nguy hiểm thì mới tỉnh ngộ.

**Huyền nhai: vách núi.)

Tân Hoành mỗi chữ mỗi câu tàn nhẫn nói. Con người hơi híp chăm chú nhìn vào mặt Dịch Tân. Vì vậy, những lời này liền rõ ràng như vậy chính là nói với Dịch Tân.

Dịch Tân nghe cô trong lời nói tràn trề chữ rửa. Chưa bao giờ thấy qua Tân Hoành cũng có thể như vậy mắng chửi người. Nhất thời hoảng sợ, lại không nhìn được nghĩ cười. Anh thường thấy đáng về cô ôn nhu ản ản. Cô lúc này tức giận đáng về mắng chửi người lại làm cho anh không giải thích được có một chút hảo tâm tình.

Người bên đầu điện thoại kia tựa hồ giống như kinh ngạc. Tân Hoành mắng xong, đầu dây bên kia dĩ nhiên phút chốc an tĩnh.

Tân Hoành nhìn Dịch Tân, cười đến đắc ý. Nhưng không nghĩ đầu dây bên kia lại đột nhiên vang lên một tiếng, gần như than thở: "Con có phải nhiều năm như thế không có mắng chửi người."

Tân Hoành nghe thanh âm kia thoáng chốc cả người cứng đờ. Bình tĩnh đứng ở tại chỗ, ánh mắt có chút thần thò từ trên mặt Dịch Tân chậm rãi chuyển qua màn hình điện thoại di động.

Màn hình điện thoại lúc này đã tối đi. Tân Hoành lại như cũ thẳng tắp nhìn chăm chăm, tựa hồ muốn đem nó nhìn thấu, sau đó muốn thấy người bên đầu điện thoại kia.

"Ở lại bên cạnh hán đi, coi như ta. . .cầu con."

Bóng tối trong màn ảnh còn có thể nổi lên cô đơn này cũng sẽ không quên giọng nói kia. Cô hung hăng nhìn chăm chăm, ánh mắt cũng đã từ sự nghi hoặc trở nên như đại ra.

Sững sờ một lúc lâu, cô đột nhiên gần như cuồng loạn mà gầm nhẹ: "Ông có biết hay không tôi ở lại bên cạnh hán với vai trò là gì? Người hạ tiện, người kỹ nữ thấp kém, đồ chơi. Ông có biết hay không? Tân Hạo! Ông chưa bao giờ nghĩ cho tôi, là người nói ta người không còn là phụ nữ. Tôi lại dựa vào cái gì phải nghe ông?"

Tân Hoành lúc này cơ hồ đem tất cả oán giận trong đáy lòng đều phát tiết ra. Đầu kia thanh âm vẫn như cũ trầm tĩnh: "Em thực sự nhẫn tâm thấy nhà mới trăm năm cơ nghiệp hủy hoại chỉ trong chốc lát sao?"

"Tôi tại sao không đành lòng? Tôi lại lần nữa nhận được cái gì? Xem thường, nhục nhã, ngược đãi! Còn có hai cái mạng người!"

Trong chốc lát trầm mặc, sau đó Tân Hạo khế thở dài: "Con nói đúng. Như vậy con mong muốn như thế nào thì liền thế đó đi. Dịch Tân quả thực cũng không phải là một người tốt. Con rời khỏi anh ta, cũng tốt."

Tân Hoành cười nhạt, hung hăng cắt đứt điện thoại. Nhìn về phía Dịch Tân: "Nghe được không? Em không nợ nhà mới. Anh không uy hiếp được em!"

Dịch Tân cười, một đôi mắt gần như quỷ mị: "Vậy sao?"

Tân Hoành trong lòng đau xót. Chỉ cảm thấy huyết dịch cả người thoáng chốc xông thẳng lên đại não, nhiễm đỏ hai mắt của cô. Cô hung hăng cầm trong tay điện thoại cứng rắn hướng Dịch Tân ném tới.

"Phanh."

Điện thoại di động bằng kim loại và âm thanh của da thịt va chạm. Có chút nặng nề, lại làm cho người ta kinh hãi.

Tân Hoành nhất thời đờ đẫn. Cả người cứng đờ, lẳng lặng nhìn Dịch Tân.

Điện thoại di động nện ở trên trán anh. Máu tươi từ trên trán anh tuôn ra, rơi xuống mặt mày, lại chảy dọc theo khuôn mặt.

Một màu đỏ tươi, nhìn mà sợ con mắt.

Anh lại như cũ đứng tại chỗ, chỉ thẳng tắp nhìn cô.

Trong lòng cô chưa sót, nhìn không được rồi thốt ra: "Vì sao không tránh ra?"

Anh nhìn cô một lát mới nói: "Nháo đủ rồi? Nếu nháo đủ rồi thì đi xuống lầu ăn tối."

"Anh. . ."

Dịch Tân thân nhiên nhìn cô liếc mắt, rồi xoay người ly khai.

Tân Hoành đứng ở chỗ cũ, kinh ngạc nhìn nơi anh vừa đứng. Trên mặt đất có một vết máu. Điện thoại di động nằm đó vẫn hoàn chỉnh, chỉ là một góc nhuộm máu điểm lệt.

Đó là máu của Dịch Tân. Liền cũng cùng anh như nhau, mê hoặc, tà mị.

Đem túi trong tay dùng sức hướng trên mặt đất ném đi, liền đập vào trên điện thoại. Tân Hoành xoay người hung hăng đóng cửa lại.

Dịch Tân nghe được âm thanh đập cửa của Tân Hoành. Bước chân ngừng lại, bên môi đã có ý cười.

Phát tiết đi, Tân Hoành. Em buồn bức em cũng không quan hệ, chỉ cần em không đi. Có thể phát giận luôn luôn tốt, tính tình náo loạn. Anh là có thể ít bài xích em một chút.

Dịch Tân trên mặt mang máu đi xuống dưới lầu. Trong đại sảnh lão quản gia nhìn thấy sợ hết hồn. Quản gia phục hồi tinh thần lại, luống cuống tay chân đi đỡ Dịch Tân: "Thiếu gia, đây là thế nào?"

Lại cuống quýt sai người làm ở sau lưng: "Mau, nhanh đi gọi bác sĩ!"

Dịch Tân ngăn cản ông, chỉ thần nhiên nói: "Đi lấy cái hòm thuốc đi, xử lý một chút là tốt rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 170: Tình Yêu Mỏng Manh (4)

Lão quản gia nhìn máu trên mặt Dịch Tân lúc này đang không ngừng tuôn ra, đem y phục anh cũng dính vào màu máu. Nhìn thấy mà giật mình.

Dịch Tân cũng đã không kiên nhẫn, liếc mắt nhìn về phía ông: "Còn không mau đi! Lấy tới cho ta ngay tức khắc đi chuẩn bị."

“Đêm nay là đêm trừ tịch*.”

(*Trừ tịch: giao thừa)

“Đúng vậy thưa thiếu gia."

Lão quản gia vội vàng mang theo người giúp việc đi xuống.

Dịch Tân ngồi ở trên ghế salon nghe động tĩnh trên lầu. Cô lúc này tựa hồ đã an tĩnh lại.

Quản gia rất nhanh liền đem cái hòm thuốc cầm trở lại, muốn giúp một tay. Dịch Tân lại phát phát tay để cho ông đi xuống.

Lão quản gia do dự, vẫn là nói: "Thiếu gia, để cho tôi đi."

Dịch Tân nhú mày nhìn ông. Lúc này mới gật đầu để ông hỗ trợ xử lý vết thương.

Lão quản gia thấy vết thương trên trán anh vừa dài lại sâu. Trong lòng không đành, cuối cùng nhắc nhở: "Thiếu gia, hay để cho bác sĩ đến đây đi, như vậy sợ là sẽ phải lưu lại vết sẹo."

"Không cần."

Dịch Tân hơi híp con ngươi, tựa hồ hoàn toàn không cảm giác được vết thương trên trán bị cùn chạm vào sinh đau đớn.

Tân Hoành. Anh bị thương, anh còn em.

Lão quản gia thấy Dịch Tân vẻ mặt lạnh nhạt. Ở trong lòng yên lặng thở dài một hơi. Nhịn không được đối với Tân Hoành có chút oán trách, cô thế nào hạ thủ được? Dịch Tân khuôn mặt hoàn mỹ thế này bị phá hủy, cô như thế nào nhẫn tâm?

Dịch Tân tựa ở trên ghế salon, tinh thần lại bay xa từ lâu.

Đêm nay là đêm trừ tịch.

Anh cùng với cô lần thứ ba đêm trừ tịch.

Lần thứ nhất trừ tịch, cô bởi vì chuyện đưa bé oán trách anh. Lại bị anh bức bách có lẽ không biết phải thế nào. Thế nhưng đêm trừ tịch năm ấy, cô vẫn như cũ cùng anh hoan hoan hi hi trôi qua, khó được nở nụ cười.

Anh hỏi cô vì sao, cô nói cho anh biết: "Em mong muốn chúng ta có thể cười qua một năm."

Cô khi đó tâm tình tựa hồ là thật là khá, lại nói cho anh biết: "Anh biết không! Có người đến gần lúc rạng sáng, đem tiền mặt lấy ra đếm. Như vậy sang năm, chính là kiếm tiền đếm qua một năm."

Cô ngẩng đầu nhìn một trận pháo hoa lộng lẫy, trong mắt lưu quang rực rỡ: "Em biết tiền của anh rất nhiều, đếm cũng không đếm hết. Cho nên, chúng ta còn chưa phải kể tới tiền. Liền cười qua một năm đi."

Một năm kia anh bị thần thái trong mắt cô mê hoặc. Cô chẳng biết từ nay về sau anh chỉ biết đem cô bắt càng chặt hơn.

Lần thứ hai đêm trừ tịch, anh đem cô vây ở trên giường. Những âm thanh sống động của pháo hoa bên ngoài cửa sổ anh ôm cô yêu thương. Ánh sáng của pháo hoa nổ rực rỡ chọi chiếu vào phòng ngủ. Chiếu vào thân thể ửng hồng của cô. Trên làn da mịn màng và tinh tế của cô một tầng mờ hồng, tóc ở trên giường tản ra, lại thêm gương mặt quyến rũ của cô.

Cô nhìn ánh mắt của anh mê loạn lại say mê.

Anh ở trên thân thể của cô một đường hưởng thụ đến tận cùng khoái cảm, sau đó nói với cô: "Còn hơn kiếm tiền. Anh càng thích cùng em làm người yêu đến năm thứ hai."

Bên môi thoáng một cái cười nhạo.

Tân Hoành. Đêm trừ tịch năm nay chúng ta muốn làm sao? Là muốn oán hận qua một năm sao?

"Thiếu gia, được rồi." Quản gia đem đồ đặc thu thập xong, lại hỏi: "Có muốn nghỉ ngơi một chút không?"

Dịch Tân chỉ nhìn ông, thần nhiên nói: "Không cần. Mọi người đem đồ đặc chuẩn bị cho tốt, liền đều trở về đi. Tối nay là trừ tịch ngày đoàn viên."

"Đúng vậy."

Người hầu cùng lúc rời đi, sắc trời đã chạng vạng tối. Tân Hoành còn không có xuống lầu. Trên bàn cơm các món ăn tất cả đều là món cô thích ăn. Lão quản gia nhìn Dịch Tân một chút ở trên ghế salon nhắm mắt dưỡng thần. Lại nhìn một chút ở trên lầu không có động tĩnh, cẩn thận nói: "Thiếu gia. Muốn đi gọi Thiếu phu nhân xuống lầu dùng cơm không?"

Dịch Tân thậm chí không mở hai mắt ra, chỉ tùy ý hướng quản gia phát phát tay.

Quản gia thấy thế chỉ có thể mang theo mọi người rời đi.

Biệt thự rốt cục lại lần nữa quay về yên tĩnh.

Dịch Tân đến phòng ngủ thì cánh cửa đã khóa trái từ bên trong. Anh nhướn mày, vốn trong mắt là trầm tĩnh trong nháy mắt xẹt qua một tia hứng thú.

Tân Hoành chưa từng đem anh khóa ở ngoài cửa qua.

Anh gõ cửa một cái. Bên trong không người lên tiếng trả lời.

Dịch Tân than nhẹ: "Cần anh làm cho Tân Hạo gọi em, em mới bằng lòng đi ra ngoài ăn cơm sao."

Anh dứt lời. Hồi lâu, bên trong vẫn không có phản ứng. Sau đó cửa lại đột nhiên bị mở ra mang theo khuôn mặt tức giận.

Tân Hoành đứng ở phía sau cửa. Một thân áo ngủ, tóc rối bù, sắc mặt tái nhợt. Trong con ngươi lại tràn đầy khinh thường và căm hận: "Anh còn có thể đề tiện một chút không?"

Dịch Tân lại đột nhiên cười: "Vậy phải xem biểu hiện của em."

"Anh!"

"Xuống dưới ăn cái gì đi, ăn rồi ngủ tiếp." Dịch Tân giọng chậm rãi nói: "Lẽ nào em mong muốn đói qua một năm?"

Tân Hoành gất gao nhìn anh chằm chằm.

Anh đột nhiên kéo cô qua, cô theo bản năng giãy dụa. Anh lại bắt được, lại đem cô kéo ra ngoài: "Nghe lời, ăn trước ngủ tiếp!"

Tân Hoành hung hăng hất tay anh, nhưng hất không ra. Chỉ đành phải nói: "Anh trước buông ra. Em đổi lại quần áo rồi đi xuống!"

Anh lúc này mới dừng lại nhìn cô.

Cô trừng anh liếc mắt, không cam lòng nói: "Em đây tóc tai bù xù giống cái dạng gì. Anh đi xuống trước. Em đổi lại bộ quần áo!"

"Tốt lắm." Dịch Tân buông cô ra, lạnh lùng nói: "Anh cho em thời gian năm phút. Chính em chuẩn bị cho tốt, bằng không thì anh tới giúp em làm!"

Tân Hoành căm giận nhìn anh, lần thứ hai đóng cửa lại.

Dịch Tân bị cô nhốt ở ngoài cửa tâm tình lại không giải thích được đã tốt hơn nhiều. Cô tuy còn đang tức giận, nhưng kỳ thực cô đã tha thứ cho anh rồi.

Anh chờ cô năm phút đồng hồ, vừa vặn.

Cửa mở ra, cô đã thay đổi quần áo, tóc vén lên.

Anh cười: "Em thật là đúng giờ. Không nhiều lắm một giây, không ít một giây."

Cô cũng cười, nhìn anh: "Anh có thể lý giải, là em không muốn nhìn thấy anh. Cho dù một giây."

Ngực anh cứng lại, trong nháy mắt đau nhức đã tràn ngập tới tứ chi bách hại. Lại như cũ cười: "Tốt lắm nhưng đáng tiếc. Em cả đời đều phải cùng anh sớm chiều tương đối."

Cô rớt cục biến sắc. Ngay cả giả tạo giấu cợt cười cũng chống đỡ không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Hoan Tình Mỏng (5)

Hai người ăn cơm tất niên tương đối im lặng.

Dịch Tân nhìn cô, cô nhìn vào đĩa thức ăn. Ăn một cách cẩn thận, nhưng ăn không có bao nhiêu.

Cô ăn xong đứng dậy liền rời khỏi. Dịch Tân cau mày, kéo cô lại: "Ăn ít như vậy? Ngồi xuống ăn nhiều một chút."

Cô đã cả ngày không có ăn qua gì rồi.

Tân Hoành quay đầu lại nhìn anh, mặt không chút thay đổi nói: "Nếu như là em ở bên ngoài có đàn ông khác, còn ép buộc anh phải cùng em như thế ở cùng một chỗ. Anh có thể nuốt trôi?"

Dịch Tân hai mắt bỗng nhiên nheo lại, nguy hiểm nhìn cô: "Em tốt nhất không nên ở trước mặt anh làm các giả thiết như vậy. Bởi vì, em sẽ hại chết toàn bộ đàn ông mà em tiếp xúc qua. Anh một cũng sẽ không lưu."

Anh nhìn chăm chăm vào cô, nhấn mạnh từng chữ: "Thà giết ba nghìn, cũng không bỏ sót một người."

Tân Hoành cười lạnh: "Dịch Tân. Anh thật tàn nhẫn!"

Anh cười, buông tay cô ra: "Ngồi xuống với anh, không muốn ăn thì nhìn anh ăn."

Tân Hoành cắn răng, hung hăng nhìn chăm chăm anh. Giống như là muốn dùng ánh mắt khoét xuống từng miếng thịt trên người anh. Mà người đàn ông kia cũng đã một lần nữa cầm lấy chiếc đĩa thoải mái ăn. Lại giống như nửa điểm không phát hiện ánh lửa trong mắt cô.

Cô giận dữ ngồi xuống, nhưng lại càng không muốn nhìn mặt anh. Chỉ có thể tiếp tục ăn.

Cứ như vậy anh ăn, cô cũng ăn. Chỉ cần anh không dừng lại, cô cũng phải ăn. Nếu không, ngồi ở trước mặt anh, nhưng lại không thể dời đi lực chú ý, càng khó khăn.

Rốt cục anh cũng ăn xong. Gần như là ngay lập tức cô liền đặt đĩa xuống. Đặt quá vội, thế cho nên tại trên bàn cơm liền phát ra "Phanh" một tiếng.

Dịch Tân liếc cô, anh lúc này ăn cả người thoát nhìn cực kỳ thỏa mãn. Cho nên liền ngay cả liếc động tác của cô cũng càng ưu nhã.

Tân Hoành cũng không thèm liếc mắt nhìn anh. Đứng lên, khăn cấp muốn rời khỏi.

Anh cũng không kéo cô, chỉ chậm rãi nói: "Không được lên lầu, ở trong đại sảnh ngồi một chút."

Anh nói, rồi đứng dậy đi tới bên người cô.

Cô bỗng nhiên quay đầu, gắt gao nhìn chăm chăm anh: "Dịch Tân, thô nóng này cũng sẽ cần người. Anh tốt nhất nên có chừng mực!"

Anh híp lại con ngươi: "Anh làm cái gì ép buộc em sao? Hôm nay là trừ tịch. Chỉ cần em một ngày còn là vợ của anh, em chẳng lẽ không cần phải cùng anh đón giao thừa?"

Tân Hoành cười lạnh: "Vợ? Xin lỗi, hai chữ này quá nặng. Em Tân Hoành treo cao không tới!"

"Muốn anh đi lấy sổ đỏ cho em xem sao? Cho em lại lần nữa xác định một chút thân phận của chính mình."

"Không cần! Em sợ em thấy được, em sẽ nhịn không được đi tố cáo anh trùng hôn!"*

(*Trùng hôn: Kết hôn với một người khác trong khi mình đang có vợ hoặc có chồng)

"Tố cáo anh trùng hôn?" Dịch Tân nghe xong, đột nhiên hứng thú cười: "Đi đi. Cũng vừa để cho toà án đưa anh một cái trong sạch. Tẩy đi những oan khuất em áp đặt ở trên người anh."

Tân Hoành lạnh lùng nhìn anh: "Xin anh không nên vũ nhục hai chữ 'Trong sạch' này."

Dịch Tân cười, đột nhiên nắm lấy tay cô. Lôi kéo cô liền hướng phòng khách đi: "Ồ kết quả cuối cùng đều không phải là thời gian anh ôm em trên giường, anh không thích cùng em so đo. Qua đây nghỉ ngơi một chút, lát nữa xem pháo hoa. Năm nay anh để cho quán gia chuẩn bị pháo hoa, em sẽ thích."

Cô dùng sức giãy giụa hai cái, bắt đầu dĩ tay bị anh nắm quá chặt, cô tránh không ra đành phải đi theo anh. Nhưng trong lòng chung quy không cam lòng, trả lời lại một cách mỉa mai: "Bất luận là cái gì, chỉ cần dính vào anh. Em đều sẽ không thích!"

Anh lôi kéo cô ở trên ghế sofa ngồi xuống. Cô theo bản năng đứng lên, anh đè cô, chính mình ngồi vào bên người cô. Nhìn cô, con ngươi mang theo mỉa mai: "Dính vào anh? Em cùng với anh hơn một ngàn đêm, chính thân thể em lúc đó chẳng phải sớm đã dính hơi thở của anh?"

Cô cười nhạt: "Cho nên, em cũng không thích chính bản thân mình!"

Dịch Tân lại đột nhiên cười, tay đã cực nhanh mà vuốt mặt của cô. Cô lui bước, anh liền lại dùng tay kia đem cô chế trụ. Cô hung hăng trừng anh, anh cười: "Vừa vặn, em nếu đã ghét bản thân mình. Vậy không bằng liền đem chính mình bố thí cho anh đi, để cho anh tới thích em."

"Anh!" Tân Hoành bị anh ngăn, thoáng chốc không nói gì, tức giận.

Cô hít một hơi thật sâu, ép mình phải bình tĩnh. Một lát, chậm tiếng hỏi: "Dịch Tân, anh rốt cuộc muốn từ chỗ này của em được cái gì?"

Dịch Tân nghe xong. Trước mặt anh vừa rồi tâm tình vừa mới tốt hơn một chút, trong nháy mắt lại hoàn toàn tồi tệ, làm trầm trọng thêm: "Em nghĩ rằng anh muốn từ trên người em được cái gì?"

Tân Hoành nhìn anh, khẽ chau mày suy tư.

Ánh mắt của cô không chút nào che giấu sự hoài nghi và không tin nhiệm. Dịch Tân bị cô nhìn, tâm tình đột nhiên lạnh. Trong nháy mắt, âm thanh lạnh như băng: "Anh trăm phương nghìn kế để em vui lòng, anh và em ở chung bất quá hơn hai năm. Anh lại đem em so với tánh mạng của mình còn nặng hơn. Em nói, anh là muốn từ trên người em được cái gì?"

Tân Hoành nghe xong, như cũ mặt không chút thay đổi. Chỉ là thật sâu nhìn vào trong mắt của anh, nói nhỏ: "Nếu như anh thật là đem em so với sinh mạng của chính mình còn nặng hơn. Như vậy em tin anh sẽ cho em tự do. Nếu như anh vẫn không thể, vậy không nên nói lời như vậy nữa."

Cô nói xong, chỉ cảm thấy tay kia nguyên bản dừng lại ở trên mặt của cô, trong nháy mắt dời đến cằm của cô. Sau đó, sự đau nhức từ nơi đó kéo tới.

Cô nghĩ, nói không chừng cằm của mình sẽ bị anh bóp trật khớp.

Cô đau đến nhú máu, nhưng cũng không cầu xin tha thứ.

Dịch Tân híp mắt tới gần mặt của cô, hung hăng nhìn chăm chăm cô. Đột nhiên giọng nói trầm thấp, trong lòng phát lạnh: "Để cho em thất vọng rồi, tình yêu của anh không có hai chữ 'Tự do' này."

Anh nói xong, hung hăng đem cô hất ra. Cô bị anh hất đến trên ghế sofa, lại nghe anh nói: "Lại có lẽ là bởi vì, em không xứng nhận được tình yêu của anh. Vì vậy em lại càng không xứng nhận được tự do!"

Vốn tưởng rằng, mình có sức chống cự đối với sự tuyệt tình và tàn nhẫn của anh. Nhưng không nghĩ, vẫn là đang nghe từng lời nói băng lãnh từ đôi môi mỏng lạnh lùng của anh, tâm như bị trùy đau đớn.

Cô nhìn anh, nhưng anh không có nhìn cô. Chỉ hướng phía cô chán ghét mà phát phát tay: "Cút! Anh không muốn nhìn thấy em, không nên ở chỗ này cản trở ánh mắt của anh."

Cô dùng sức nháy nháy mắt, nháy mắt giảm đi sự ảm ướt. Sau đó tự mình đứng lên, yên lặng lên lầu.

Rất chật vật.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 172: Tình Yêu Mỏng Manh (6)

Năm đó vào cuối năm, buổi tối, một năm này cũng là Tân Hành đau khổ nhất suốt một đêm.

Vừa chua xót vừa đau khổ, nhưng hết lần này tới lần khác khóc không được.

Không nhận được nghĩ cười.

Một năm này thật đúng là cướp không được danh tiếng tốt.

Một năm đau khổ. Một chút cũng không may mắn!

Năm đầu tiên cùng người kia ở cùng một chỗ là cười qua một năm. Năm thứ hai là yêu qua một năm.

Có vẻ như những điều này không thể tin được. Nếu quả thật có thể yêu qua một năm, vậy tại sao còn có tình trạng khó xử như bây giờ?

Cô nằm ở trên giường, không bao lâu đã có chút buồn ngủ.

Cô cười khổ, thực ra cũng không có tệ như vậy, có đúng hay không? Ít nhất, mặc dù oán, nhưng buổi tối khắp nơi ăn mừng còn có người ở trong cùng một phòng. Vì vậy, cô bây giờ còn có thể ngủ được sao?

Dịch Tân tựa ở trên sô pha, chăm chú nhắm hai mắt.

Tân Hành, em thực sự không biết anh muốn được cái gì từ trên người của em sao?

Chẳng qua là tình yêu, và tín nhiệm.

Yêu anh, anh không yêu cầu em phải yêu anh giống như anh yêu em sâu đậm. Nhưng ít nhất cũng cho anh một chút yêu thương. Một chút, chỉ cần đủ để anh tiếp tục chống đỡ dùng tính mạng của mình đi yêu em.

Hãy tin anh, tin anh yêu em, sâu sắc hơn so với em nghĩ, nhiều hơn.

Trong biệt thự điện thoại vang lên, Dịch Tân tiện tay ấn cái.

"Dịch Tân, chúc mừng năm mới!"

Phong Dương tức khắc cười chúc mừng. Xuyên qua điện thoại, mơ hồ có thể nghe thấy âm thanh của pháo hoa, ăn mừng và vui vẻ.

"Phanh, phanh. . ."

Pháo hoa nổ tung.

Dịch Tân cười khổ, không có trả lời.

Điện thoại dường như bị người khác đoạt mất, một trận âm thanh hỗn loạn. Sau đó lại là Tang Nhuế giọng nói vui vẻ: "Tân ca, năm mới vợ chồng ân ái, cùng Hoành Hoành vui vui về về, hạnh phúc ngọt ngào!"

Dịch Tân đột nhiên cười cay đắng hơn.

Hạnh phúc ngọt ngào?

Dịch Tân không nói lời nào, Tang Nhuế vui vẻ trong nháy mắt liền dập tắt hơn phân nửa, giọng nói đã bắt đầu cẩn thận: "Anh tại sao không nói chuyện a? Có phải chúng ta quấy rầy đến các người ân ái? Đều do Phong Dương hết, chúng ta gọi di động cho anh nhưng tắt máy, em nói anh nhất định là bận rộn. Phong Dương càng muốn gọi."

Phải không? Dịch Tân nhất khốc môi. Tang Nhuế này lúc nào cũng đổi trắng thay đen. Khiến Phong Dương thay cô làm kẻ chịu tội.

Quả nhiên, trong điện thoại, Phong Dương giận dữ phản đối Tang Nhuế: "Rõ ràng là em nói là gọi di động tốt hơn? Nói bọn họ dù bạn người gọi cũng là ta đi!"

"Anh trí nhớ không tốt!"

"Em phẩm chất không tốt!"

"Anh cư nhiên dám nói em phẩm chất không tốt. . ."

Bên kia, hai người đã không coi ai ra gì đầu đến môi miệng. Nói nhao nhao ồn ào, nhưng lại rõ ràng là vui vẻ và ân ái.

Dịch Tân than nhẹ: "Không nên tranh cãi, tôi không có bận rộn. Các người không gọi được di động là bởi vì Tân Hành đem di động đập nát."

Đầu bên kia đang vui vẻ trong nháy mắt liền ngưng lại.

Sau đó, tựa hồ là Phong Dương đoạt lấy điện thoại, âm thanh nghiêm túc: "Cô ấy biết?"

"Ừ" Dịch Tân hừ nhẹ, xem như là đáp lại.

Đầu bên kia, một trận trầm mặc, một lát lên tiếng hỏi: "Ai nói cho cô ấy biết?"

Dịch Tân cười lạnh: "Người kia tốt nhất cầu nguyện tôi không tra ra hắn là ai."

Buru kiện tuy là nặc danh, nhưng thực sự muốn tra cũng không khó.

Phong Dương nghe Dịch Tân trong lời nói hung ác và tàn bạo, tâm trạng nhịn không được chợt lạnh, điện thoại trong tay lại bị Tang Nhuế đoạt mất.

Tang Nhuế lúc này lại không có tâm tình tốt như trước đó. Lấy điện thoại qua liền mắng to: "Dịch Tân anh là tên khốn kiếp! Hôn nhân là hảo hảo đối đãi, không phải là bị anh lợi dụng và lừa gạt! Anh lừa gạt cũng là lừa đi, nhưng anh đừng để cô ấy biết! Cô ấy dù cho ngây ngốc bị anh lừa gạt, cô ấy ít nhất cũng sẽ không đau lòng thống khổ! Thế nhưng anh lừa còn lừa không triệt để, anh còn làm cho cô ấy biết. Cái này so với anh cầm con dao đâm cô ấy thì có cái gì khác nhau!"

Dịch Tân chậm rãi nhắm mắt lại, trừ Tân Hành. Không người nào dám nói chuyện vô lễ như thế với anh. Thế nhưng, giờ khắc này anh lại không biết nên nói gì.

Tang Nhuế nói đúng.

Trong tình yêu, điều tồi tệ nhất không phải gian lận hoặc lừa dối. Mà là lừa gạt, lừa gạt xong giải quyết không triệt để. Lại để cô biết, làm cho cô đau lòng thống khổ.

So với trực tiếp lấy dao đâm cô không có gì khác nhau.

"Không nên nói nữa, giờ trong lòng anh ấy còn khó chịu hơn so với bất cứ ai khác." Đầu bên kia, Phong Dương đoạt lấy điện thoại trong tay Tang Nhuế. Nhẹ giọng ngăn cản, mang theo tiếng thở dài.

Lại nói với Dịch Tân: "Lần này, thật sự là anh sai rồi. Anh nên đối với cô ấy tốt một chút. Cho dù anh muốn ép buộc cô ấy, cũng cố gắng làm tốt nhất cho cô ấy đi."

Dịch Tân hơi nhắm mắt, đột nhiên không thể chịu đựng được bầu không khí vui mừng náo nhiệt trong điện thoại. Anh đưa tay ra, liền đem điện thoại nhấn tắt.

Phong Dương câu nói sau cùng bị anh cắt đứt, loáng thoáng dường như là: "Chúng ta mau chóng quay về. . ."

Dịch Tân nhấn tắt điện thoại. Không gian trong nháy mắt càng an tĩnh, yên tĩnh gần như thê lương.

Anh đứng lên, cầm lấy cái bát lừa trên bàn trà mà quản gia đã để lại trước khi rời đi, liền nhấc chân đi ra hoa viên.

Trong vườn hoa, anh đã để quản gia chuẩn bị pháo hoa cho cô.

Anh để cho quản gia chuẩn bị lúc cô vẫn còn đang ngủ. Bị anh giầy vò một môi đến thiếp đi, bên môi còn mang theo nụ cười. Khi đó, cô còn yêu anh, còn chưa có giận dữ với anh.

Chỉ là đáng tiếc, cô không thể nhìn thấy .

Dịch Tân tự giễu cười, đi đem pháo hoa chuẩn bị cho cô châm ngòi đốt.

Tân Hành bị âm thanh của pháo hoa đánh thức.

Biệt thự của Dịch Tân ở trên núi, xung quanh không có người ở, cũng không có ai dám đến nơi đây để đốt pháo hoa. Lúc này, âm thanh pháo hoa nổ rộ vang dội, tựa hồ gần ở bên tai. Trong lòng cô khẽ động, đã biết đó là ai.

Trừ tịch, một mình anh đốt pháo hoa.

Cô không biết chính mình là thế nào. Thậm chí không có suy nghĩ nhiều đã xuống giường, khoác áo ngoài đi tới ban công.

Cô ngược mắt lên nhìn, vừa vận nhìn thấy dưới bầu trời đầy sao. Một đoàn màu vàng sáng chói nở rộ. Đó là nhiều tia sáng nhỏ, xếp thành một bức tranh trên không trung.

Lệ quanh hốc mắt, rớt cuộc ở trong nháy mắt, cuộn trào mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 173: Tình Yêu Mỏng Manh (7)

Tân Hoành ngẩng đầu, hai mắt đắm lệ mơ hồ.

Mỗi một thanh pháo hoa nổ, trong nháy mắt, những tia sáng rực rỡ hiện ra đều là hình dáng đơn giản của một cô gái.

Tuy rằng đơn giản nhưng lại rất giống.

Giống như một bức tranh cát, chỉ vài nét lại có thể đạt tới trình độ giống hệt người thật.

Này hình vẽ cô gái đáng vẻ ôn nhu dịu dàng, mái tóc dài. Liếc mắt cô liền có thể nhận ra, đó là Tân Hoành.

Hoặc cười, hoặc giận dữ, hoặc ngủ.

Cũng có anh, anh thỉnh thoảng xuất hiện sẽ đem cô ôm vào trong ngực. Mà cô ôm anh hoặc đẩy anh.

Ừ. Đúng là cô cùng anh khi ở chung thì thường thấy nhất hai loại dáng vẻ.

Không phải ôm anh, thì chính là đẩy anh.

Cô với anh cùng một chỗ luôn luôn có chút cự đoạn.

Sau một trận pháo hoa, không lâu sau cô cảm thấy cổ mình đã cứng ngắc. Cho đến cuối cùng bầu trời cũng yên lặng trở lại. Trong đêm tối chỉ còn phảng phất mùi thuốc nổ.

Mùa đông gió rét, bên ngoài rất lạnh. Trên khuôn mặt nước mắt đã khô, gió thổi qua da đau như bị cắt.

Cùng nỗi đau trong lòng không giống nhau.

Cô chậm rãi cúi đầu, hướng trong vườn hoa nhìn lại.

Rốt cục chống lại đôi mắt của anh mà cô vĩnh viễn cũng nhìn không thấu.

Anh đứng ở trong vườn hoa, ngọn đèn từ dưới đất phát ra. Làm nổi bật ra thân hình của anh càng thêm anh tuấn, cũng càng thêm quyền rũ.

Ngọn đèn chiếu không tới mặt của anh. Thế nhưng Tân Hoành cảm giác được anh đang nhìn cô. Anh nhìn cô hồi lâu, ánh mắt nóng rực mang theo cảm xúc dày đặc và nặng nề.

Buồn bực.

Nhưng cũng chỉ có như vậy mà thôi. Cô biết anh đang nhìn cô, lại không biết anh vì sao nhìn cô, lại mang cảm xúc cụ thể như thế nào.

Giống như, anh biết anh vì cô châm ngòi một trận pháo hoa, chỉ vì cô châm ngòi. Nhưng mà cô hiện tại đã không biết anh tại sao phải làm như vậy, mà làm như vậy ý nghĩa. Với anh, lại là hay không cùng nàng cho rằng tương đồng.

Không thể chống đỡ nổi ánh mắt của anh, cô xoay người chậm rãi đi trở về phòng ngủ, đem cửa ban công đóng chặt.

Sự rục rở và tiếng động ồn ào qua đi, không khí càng thêm bình thản mà yên lặng. Dịch Tân đứng ở trong vườn hoa, đút một tay vào túi quần, ánh mắt vẫn rơi vào lầu hai trên ban công.

Lúc này, trên ban công không còn người nữa, cửa ban công đóng chặt. Thế nhưng, trước đây không lâu cô đã từng đi ra. Anh đốt pháo hoa cho cô, cô đã nhìn thấy.

Khoảng cách hơi xa anh không nhìn thấy nước mắt của cô. Anh chỉ biết là cô đã rơi nước mắt.

Như vậy thôi cũng đủ.

Tân Hoành, em thường nói là anh hiểu em. Kỳ thực, em cũng hiểu anh. Chỉ là chính bản thân em không muốn thừa nhận.

Đêm hôm đó hai người nằm ở trên giường, mỗi người một góc.

Tân Hoành đưa lưng về phía Dịch Tân, roi lệ cả đêm. Cô không biết, anh ở trong bóng tối nhìn cô cả đêm.

Ngày thứ hai trời gần sáng, Tân Hoành mới chậm rãi ngủ.

Nhưng bị Dịch Tân lay tỉnh.

Cô khó chịu mà trở mình, kéo chăn đem đầu của mình đắp lại: "Em vừa mới ngủ, anh không được quấy rầy em!"

Dịch Tân đứng ở bên giường nghĩ, tính khí Tân Hoành khi rời giường bây giờ là càng lúc càng lớn.

Ý xấu mà nghĩ, trên tay dùng một chút lực liền đem chăn trong tay cô giật lại: "Cũng đến buổi trưa rồi, em còn vừa mới ngủ? Anh chờ em chờ đến độ đói bụng rồi."

Tân Hoành chặn bị cướp, thân thể chỉ mặc quần áo mỏng. Nhịn không được rung mình một cái, trong nháy mắt thanh tỉnh không ít.

Mở mắt ra, có chút oán giận mà nhìn nam nhân bên giường một thân ngắn ngủi sạch sẽ trong tay còn cầm chăn của cô: "Đói bụng thì tự mình ăn cái gì đi!"

Anh con người mỉm cười nhìn cô, chỉ một chớp mắt có thể làm cho tinh thần anh rất tốt: "Thế nhưng anh đang đợi em làm cho anh ăn."

Cô hơi híp con ngươi, đang muốn nằng anh lại đột nhiên nhớ tới hôm nay là ngày đầu tiên của năm mới, cô hỏi: "Anh cho người giúp việc nghỉ?"

"Đúng vậy, em thật hiểu anh."

Tân Hoành nhắm mắt, hung hăng ngăn chặn con lạnh lẽo và buồn ngủ: "Chính anh tự đi làm!"

Dịch Tân như là không có nghe thấy, xoay người rời đi, mở tủ quần áo, vì cô tìm một bộ quần áo, lại cầm về ném tới trước mặt cô: "Nhanh lên thay, rồi xuống lầu làm cơm. Nếu không anh tới giúp em thay!"

"Anh!"

"Em nên biết anh luôn luôn nói được thì làm được."

Tân Hoành hung hăng liếc mắt trừng về mặt với nụ cười vô tội của nam nhân kia một cái. Nắm lấy y phục cấp tốc chạy đến trong phòng tắm.

Dịch Tân đứng ở chỗ cũ, khóe môi gọi lên một độ cong.

Tân Hoành nhanh chóng sửa sang ổn thỏa xong rồi xuống lầu. Đến phòng bếp thấy Dịch Tân đã đem vật liệu lấy ra dọn xong.

Cá, thịt, rau dưa.

Cô cau mày một cái: "Bây giờ là anh muốn cầu cạnh em. Anh không cảm thấy anh không nên đòi hỏi quá nhiều sao?"

Dịch Tân nhìn cô: "Vậy cũng là đòi hỏi nhiều sao? Anh không có chuẩn bị cho em bảo ngư, hải sản. Anh tự nhận là đã rất chu đáo."

Tân Hoành đột nhiên nhìn anh mỉm cười, nói: "Em cảm thấy, loại người như anh cũng chỉ muốn em làm cơm rang trứng! Anh còn muốn thịt cá?"

Dịch Tân thất chặt lông mày, trên mặt nhất thời lộ ra biểu tình khổ sở. Suy tư một lát, nói: "Như vậy đi, em ở nơi này làm cơm rang trứng, còn anh làm thịt cá."

Tân Hoành nghe lời này, không tự chủ được liền liên tưởng thành anh muốn ức hiếp cô. Lại nghĩ đến anh nếu như cũng ở nơi này, hai người còn dùng chung một cái phòng bếp. Sau đó liền hướng anh phất tay một cái: "Quên đi, anh đi ra ngoài đi. Em làm."

Anh nhú mày, nhìn cô không nói.

Cô bị anh nhìn rung một cái, lại bổ sung một câu: "Anh đi ra ngoài chờ đi, để em làm com. Là thịt cá, không có com rang trứng."

Anh lúc này mới thoả mãn cười, gật đầu. Giơ tay lên sờ sờ thái dương của cô.

Cô theo bản năng lui ra phía sau né tránh.

Tay anh cứng đờ, trong nháy mắt lại như cũ: "Ừ, như vậy mới ngoan."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Tình Yêu Mỏng Manh (8)

Dịch Tân ngồi trên sofa ở đại sảnh, ngón tay nhẹ nhàng gõ tay vịn, con ngươi hơi khép, che lại bảy phần quyền rũ.

Tân Hoành. Cho dù anh đang ép buộc em, cũng sẽ tận lực đối với em tốt nhất.

Em không muốn cùng anh ở cùng một không gian. Tốt lắm, anh ở chỗ này chờ em.

Chờ đợi tâm trạng kỳ thực cũng không phải tệ như vậy. Ít nhất, anh biết cô ở nơi đó, biết cô sẽ tới. Thậm chí nghe được tiếng cô đến gần anh, âm thanh của bước chân dẫm lên đá cẩm thạch trên sàn nhà.

Càng ngày càng gần.

"Ăn com."

Rốt cục nhìn không được, bên môi quyền rũ ra một nụ cười vui sướng. Anh mở mắt ra nhìn cô. Cô chưa cời tạp dề, đứng ở trước mặt anh, hơi nhúm mày lại.

Anh đoán rằng cô cho là anh đang ngủ, cho nên mất hứng. Mất hứng anh đánh thức cô, nhưng bản thân lại ở đây ngủ không bị ai làm phiền.

"Được" Tâm tình của anh trong nháy mắt tốt lên. Đứng dậy, suy nghĩ một chút, lại thêm một câu: "Cực khổ."

Cô xem anh như quái vật liếc mắt một cái. Lại lắc đầu, đi thẳng vào phòng ăn.

Để lại anh sững sờ ở tại chỗ xét lại mình. Chẳng lẽ anh thỉnh thoảng tỏ ý khen ngợi người khác lại khác thường như vậy?

Xem xét lại mình không có kết quả, anh liền đi theo cô.

Trên bàn com, ba món mặn một món canh.

Anh châu mày lại, nhất thời mặt cau có thâm trầm.

Đây đó chơi một bàn thức ăn, em cho rằng em là hoa loa kèn đang nở hoa!

Ba món ăn theo thứ tự là: Ót rang thịt băm, ớt nướng xương sườn, ớt xào rau xanh.

Không đúng, căn cứ theo tỉ lệ thức ăn cùng với tỉ lệ ớt mà nói. Hẳn là thịt băm rang ớt, xương sườn nướng ớt, rau xanh xào ớt.

Chỉ có ở chính giữa một nồi canh cá coi như thanh đạm, nhưng dường như quá mức thanh đạm một chút. Đó là, bạch thủy nấu quyết cá?

Dịch Tân hoài nghi nhìn Tân Hoành liếc mắt một cái, cô nhìn anh cười thân nhiên, đáy mắt lại rõ ràng có một tia đắc ý. Cũng không để ý đến anh, tự mình ngồi xuống, đầu tiên liên tục một chén canh cá.

Hơi chút thổi lạnh, lại dùng môi nhàn nhạt thử nhiệt độ, ngậm lớn uống vào.

Dịch Tân thấy cô như vậy. Trong nháy mắt, anh hoài nghi nhìn một màu đỏ tươi trên bàn đều không phải là ớt, mà là Xu-đan hồng. Tân Hoành nhất định muốn đầu độc hại anh. Anh cân nhắc một chút, tránh né ba món ăn kia cũng theo cô mức một chén canh.

Cũng không có suy nghĩ nhiều, uống xong.

Thoáng chốc, có loại thần trí tiêu diệt cảm giác, một cỗ hỏa khí mang theo nóng rực đau nhức, xông thẳng đại não.

Cũng may là nhờ anh nhiều năm tu dưỡng, mới không có một ngụm hương về phía Tân Hoàn phun qua. Gắt gao khổng chế được rồi một hơi nuốt vào bụng.

Chỉ là đã không còn kịp rồi, môi lưỡi bị cay đã tê liệt. Anh đứng dậy hút khí, vừa nhanh vừa vội. Không thể nhịn được, thậm chí không phong độ chút nào mà lấy tay hướng trong miệng quạt gió. Chỉ một lát, cảm giác nóng rực sâu sắc đã phai được một chút.

Da cũng nóng rực theo, giống như bị bỏng đau nhức.

Anh hung hăng trừng cô, lại thấy cô lúc này cũng cúi đầu tay che miệng, chân mày gắt gao nhắm lại.

Cô cũng bị cay đến rồi.

Trong lòng anh mềm nhũn, đã không tự chủ được tin tưởng cô là vô tội.

Vậy mà đúng lúc này, cô lại đột nhiên quay đầu nhìn anh cười híp mắt: "Trong canh cá chính là ớt xanh, chính là bị em cắt đến vỡ anh cho là hành lá cắt nhỏ."

Về mặt trời thành công.

Quả nhiên là cô động tay động chân!

Chỉ là anh lại không giải thích được khi không đứng dậy, nhìn nụ cười hiếm hoi của cô, nhất thời lại có chút sững sờ.

Cuối cùng anh chỉ là hung hăng nhìn cô một cái. Tự mình đứng dậy đi rót ly nước. Suy nghĩ một chút lại giúp cô rót một ly.

Đưa cho cô, cô lại chán ghét mà nhìn một cái, quay qua một bên.

"Em mới không cần."

Anh lúc này bị cay có chút thảm, tạm thời không muốn cùng cô tranh cãi, chỉ ngửa đầu uống vào.

Vậy mà nước lạnh lẽo thấm qua môi lưỡi, vị cay đúng là có chút giảm xuống. Nhưng khi nước nuốt vào bụng, môi lưỡi đang lúc cay đến đau nhức bỗng nhiên lại trầm trọng thêm, càng cháy người.

Lại hết lần này tới lần khác, thúc thủ vô sách.

Cô bỗng nhiên cúi đầu mà bật cười, nhìn anh cười đến mặt mũi cong cong. Thậm chí không chút khách khí mà lấy tay chỉ vào anh: "Ha ha ha...anh thật ngốc! Đáng đời bị em lừa đến cay! Anh không biết bị cay rồi không thể uống nước lạnh sao? Càng uống càng cay!"

Cô một bên cười anh, còn một bên kịch liệt hút khí. Rất rõ ràng chính cô cũng bị cay tới rồi.

Anh khẽ cắn môi nhịn, không cùng cô tranh chấp! Cấp tốc đi đến nhà bếp lấy nước nóng. Suy nghĩ một chút lại thả chút đường, anh chậm rãi uống vào để cho nước từ từ chảy qua lưỡi, rốt cục cũng cảm thấy tốt hơn nhiều.

Đợi đến khi cả người trở lại bình thường, anh mới đi ra ngoài trên tay còn mang theo một ly nước.

Anh đi ra ngoài thì thấy khuỷu tay của cô chống ở trên mặt bàn, hai tay nhỏ bé hướng trong miệng quạt gió. Anh đi tới trước mặt cô, đem ly nước đưa cho cô: "Uống vào, ngọt."

Cô nhìn anh, híp con ngươi nghi ngờ. Tựa hồ đang suy nghĩ anh đây có phải là đang trả thù cô.

Anh kéo tay cô qua, cứng rắn đặt vào trong tay cô, âm thanh cứng rắn nói: "Yên tâm. Anh chưa bao giờ chơi những trò đùa dai của học sinh tiểu học."

Cô luôn mãi suy nghĩ mưu đồ mới có thể lừa gạt anh. Lúc này lại bị anh nói là "Trò đùa dai của học sinh tiểu học" trong lòng cô có chút không cam lòng. Lại nghĩ quả thực anh nói rất có đạo lý, cũng liền bán tín bán nghi nhận lấy.

Thấy cô nghe theo và tin tưởng anh, cô cẩn thận thử một chút, thấy không có vấn đề mới từng ngụm từng ngụm uống xong.

Đem cái ly không để trên bàn, cô đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ.

Bởi vì cô không cẩn thận liền nghĩ đến một từ, lấy ơn báo oán.

Nguyên lai, cô cũng tự cho là mình lấy ơn báo oán. Hiện tại, cô lại ở trên người Dịch Tân thấy được. Có chút không chân thật, cho nên có chút hoảng sợ.

Dịch Tân thấy cô cúi đầu không nhìn anh, than nhẹ: "Em thế nào ngốc như vậy a!"

Cô bỗng nhiên ngừng đầu, trừng anh: "Anh có tư cách nói em ngốc sao? Bị người lừa gạt cũng không phải là em."

Anh nhủ mày: "Bị cay đến người, có phải hay không là em?"

Cô nghiêm mặt nói: "Luyện tiều trẻ con không bắt được sói, địch nhân quá cường đại, hi sinh nhỏ nhỏ là nhất định phải đại giới!"

"Luyện tiều trẻ con không bắt được sói?"

Anh hừ lạnh: "Một cho em nghĩ ra, anh cái này gọi là tồn nhân bất lợi kỳ đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 175: Tình Yêu Mỏng Manh (9)

Thế là vì không có các món không cay, hai người cũng không thể nào ăn được một bữa cơm.

Tân Hoành nhìn không được oán giận: "Em đã nói với anh, anh chỉ cần ăn cơm rang trứng em làm. Anh lại hết lần này tới lần khác không biết thỏa mãn. Giờ thì tốt rồi, xem, đây chính là báo ứng."

Anh liếc cô, trịnh trọng: "Anh chỗ nào không biết thỏa mãn? Em không nhìn thấy anh hiện tại rất thỏa mãn sao?"

Cô nheo mắt nhìn anh, không tin tưởng.

Anh nói: "Em nguyện ý cùng anh đồng cam cộng khổ, coi như là anh tâm nguyện được đền bù, anh làm sao mà không thỏa mãn?"

Để hãm hại anh lại đem bản thân mình kéo vào. Vợ Dịch Tân anh sao có thể ngu ngốc đến mức như vậy! Nhưng mà lại rất đáng yêu!

Nghĩ tới đây, lại đột nhiên tựa như nhớ tới cái gì. Dịch Tân nhìn cô: "Em có phải hay không, không biết thế nào là hại người a? Anh xem em quả thực cũng không có cái thiên phú này. Không bằng anh dạy cho em hai chiêu, sau này thử một chút, tránh khỏi em về sau mất thể diện!"

"Anh!" Tân Hoành bị anh chọc tức giận đến nổi thiếu chút nữa thở không ra hơi. Oán giận mà nhìn anh chằm chằm, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Cô đối với mình hôm nay rõ ràng làm cho mình có cảm giác tốt đẹp, hiện tại lại bị anh nói cho thê thảm. Trong lòng không cam lòng, cô cười lạnh: "Em mới không cần học anh những chiêu bày bịp đó! Làm người vẫn là tích chút đức tốt."

Anh cười, biết nghe lời phải: "Ừ, em nói đúng. Trong hai người chúng ta, anh làm chuyện xấu là đủ rồi. Em ở sau lưng anh tích chút đức chuộc tội cho anh đi."

Anh làm chuyện xấu, cô chuộc tội, dựa vào cái gì?

Tân Hoành nhìn anh, triệt để không nói gì.

Buồn bực.

Người xấu là dạng gì? Người xấu chính là như anh vậy! Cô thật đúng là không có thiên phú. Lời giống vậy nếu muốn cô nói ra, cô còn không biết xấu hổ nói ra khỏi miệng đâu. Anh lại có thể nói tự tin như vậy, như là thiên kinh địa nghĩa!

Tân Hoành đứng dậy, yên lặng đem đồ trên bàn thu dọn vào phòng bếp. Cô chịu thua.

Ở trong phòng bếp thu dọn ổn thỏa. Cô vừa tới phòng khách, chỉ thấy anh ôm cánh tay đứng trong đại sảnh, ánh mắt rơi vào trên sàn nhà, chân mày nhăn lại.

Cô nhìn không được hỏi: "Anh làm sao vậy? Cái cô hay là mất rút gân?"

Anh nghe được cô nói, đột nhiên ngẩng đầu nhìn cô. Anh động tác quá nhanh, làm cô hoảng sợ.

Cô trừng anh.

Anh lại tựa hồ như biết ý tưởng của cô, cười: "Anh chính là muốn cho em biết, cái cổ và mắt của anh không có rút gân."

Mặt Tân Hoành đầy hắc tuyến.

Dịch Tân lại đem chân mày nhíu trở lại, chỉ vào sàn nhà hỏi cô: "Em có hay không cảm thấy sàn nhà rất bẩn? Có phải hay không quản gia lười biếng?"

Mặt Tân Hoàn đầy hắc tuyến thêm mờ hôi lạnh.

Sàn nhà này bẩn, rõ ràng là rất sạch sẽ. Để có thể đạt được với tiêu chuẩn của đại thiếu gia, quản gia đều là mỗi ngày trời còn chưa sáng đã thức dậy nhìn chăm chăm người hầu quét dọn. Tân Hoàn thường nhìn sàn nhà này nghĩ cái gương của mình còn không có sạch sẽ như vậy.

Chờ một chút, ngày hôm nay quản gia nghỉ. Nói như vậy là ngày hôm nay thật là không có người quét dọn.

Vì vậy, sàn nhà có khả năng thật sự là dơ bẩn. Tuy rằng cô thật là nhìn không ra chỗ nào dơ bẩn. Thế nhưng liền có một loại khả năng, cô mắt thường nhìn không thấy, chỉ có vị thiếu gia này mới có thể nhìn thấy được ở đâu dơ bẩn.

Cô có chút thấp thòm nhìn anh, không hiểu tại sao liền lo lắng không yên.

Anh đột nhiên quay đầu lại nhìn cô, hướng về phía cô cười, tự nhiên không độc: "Em là muốn cùng anh quét dọn hay là muốn một mình quét dọn?"

Tân Hoàn nhất thời cảm giác mình như là bị người dùng dao gác ở trên cổ, sau đó người kia còn giả nhân giả nghĩa hỏi cô: "Người là muốn ta cắt động mạch chủ hay là muốn ta cắt mắt của người?"

Tân Hoàn chậm rãi nhắm mắt lại, cực lực khống chế tâm tình của mình, cắn răng nghiêng lợi nói: "Cắt mắt."

Chết từ tế không bằng lại sống, hủy dung liền hủy dung!

"Cái gì?" Dịch Tân sững sốt, không rõ cô đang nói cái gì.

Tân Hoàn lại chậm rãi mở mắt ra, nhìn chăm chăm anh, từng chữ một: "Một mình em quét dọn!"

Dịch Tân nhìn cô hài lòng gật đầu. Sau đó, mới không cam lòng hỏi cô: "Thực sự không muốn anh giúp em?"

Tân Hoàn hung hăng ngăn chặn dự vọng muốn xoay người rời đi. Nhìn anh ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Ngài nghỉ một lát, đừng nhanh thất lung."

Nói xong lập tức rời khỏi, đi lấy đồ dọn dẹp.

Khi Tân Hoàn cầm giẻ lau đứng ở đại sảnh thì Dịch Tân ưu nhã vén hai chân ngồi ở trên ghế sofa nhìn cô.

Cô cũng nhìn anh: "Thỉnh ngài đi giá, ta muốn quét dọn."

Dịch Tân vô tội nhún mày: "Anh nghĩ anh cần ngồi ở chỗ này giám sát một chút."

"Khi người làm quét dọn, anh cũng không có giám sát."

"Bởi vì anh tin tưởng họ."

Tân Hoàn thái dương vừa kéo: "Vậy em chọn anh và em cùng nhau quét dọn đi."

Cô lúc đầu chính là không muốn đối mặt với anh. Cho nên thà rằng chính mình vất vả tuyệt không muốn anh và cô cùng nhau quét dọn. Hiện tại thì tốt rồi, anh vẫn còn ở chỗ này, cô vất vả như vậy làm cái gì!

Anh tặng cô một khuôn mặt tươi cười vô hại: "Chậm. Anh cho em cơ hội sai khiến anh thì em không muốn. Bây giờ, quá hạn không chờ đợi."

Tân Hoàn giận dữ gật đầu, kéo môi mỉm cười: "Được. Em lần sau chú ý."

"Vậy được rồi."

Sau đó, Tân Hoàn chỉ quét dưới mí mắt Dịch Tân. Cô quét dọn cũng liền quét dọn, anh hưởng thụ cũng liền hưởng thụ. Anh hết lần này tới lần khác còn muốn chọn cái này chọn cái kia.

"Anh cái này cũng gọi là quét dọn?"

"Em thực sự chưa bao giờ thấy ai dọn dẹp như anh!"

"Chính anh nhìn, sàn này lúc đầu cũng không có bẩn như thế."

Tân Hoàn giận dữ đứng thẳng dậy, đang muốn chỉ trích xoi mói anh. Bất đắc dĩ mắt nhanh chóng liếc qua nơi cô vừa quét. Trong lòng cô hoài nghi, ngay lập tức so sánh với nơi cô chưa kịp quét dọn.

Trong nháy mắt, cô trong gió lảo đảo.

Nơi cô quét dọn tất cả đều có vết nước, một nửa sàn nhà đã khô thoát nhìn vừa bẩn vừa hoa. Mà nơi cô còn chưa kịp quét dọn, cô thực sự là không nhìn ra ở đâu có vấn đề.

Cô không thể tin nhìn về phía Dịch Tân: "Em là đi nhằm phương hướng đi."

"Em tin tưởng anh, em không có. Em chính là đem sàn nhà quét vừa bẩn vừa bừa bộn."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Tình Yêu Mỏng Manh (10)

Dịch Tân nhìn nhìn cô, lại nhìn nhìn sàn nhà, chân mày nhíu lại thật sâu, trái lại thoát nhìn cực kỳ nghiêm túc. Hẳn là thực sự bị sự ngây ngô của cô chấn động.

Tân Hành lo lắng không đủ không khí để hô hấp, cười gượng nhìn anh. Dịch Tân bước đến hướng của cô, hướng cô đưa tay ra. Cô thấy tay anh trắng nõn thon dài, cho dù lòng bàn tay có chút sần, nhưng vẫn đẹp mê người như trước. Cô nhìn, nhìn không được sững sờ.*

"Hử?" Anh nhìn cô đang nhìn chăm chăm tay anh, nhìn không được vui mừng cong khóe môi, lên tiếng nhắc nhở cô.

"A?"

Cô cuống quýt ngẩng đầu nghi hoặc nhìn anh. Anh khàn khàn nói, "Cho anh."

Cô thấy anh nhìn cô chăm chăm, gương mặt đẹp gần như điểm tuyệt, con ngươi như lóe mị sắc, lại nghe anh thấp giọng nói hai chữ, nhìn không được hai má bỗng nhiên nóng lên. Anh. . . cô còn đang tức giận a. . .

"Kéo cho anh, anh đến quét tước."

Anh nhắc nhở một tiếng, cô mới phản ứng được, như là bị cái gì kích thích, liền ném đồ cầm trong tay cho anh. Trong lòng lại nhìn không được oán giận, hung hăng trừng anh. Lại thấy anh ở đối diện cô nhíu mày, thấy cô trừng anh, thậm chí hướng cô ném một cái liếc mắt. Anh tuyệt đối là cố ý!

"Em vừa mới nghĩ đi nơi nào?"

Anh. . . anh còn không biết xấu hổ hỏi cô như thế!

Cô cắn răng, "Là anh cố ý làm cho em hiểu sai ý đi!"

Anh cười, gật đầu, "Ừm, anh thừa nhận, cho nên, ý là em ngầm hiểu rồi?"

"Nói lung tung! Là tự anh phán đoán!"

Anh dùng ngón tay sờ sờ cằm, lố mẫm nhìn cô, "Nếu em không có ý hiểu, em đỏ mặt cái gì?"

Tân Hành mị mắt, tức giận trong lòng bị khơi lên, tay liền hung hăng đẩy anh một ra, nổi giận dùng dùng bỏ đi.

Dịch Tân thấy cô bỏ đi, cũng không ngăn cô, chỉ lên tiếng nhắc nhở, "Đúng rồi, em đã không quét tước, vậy em liền đi cắt sửa hoa cỏ trong vườn một chút đi."

Tân Hành dừng bước, rút cuộc nhìn xuống, không quay đầu lại, nhanh chóng rời đi.

Dịch Tân nhìn bóng lưng của cô, rút cuộc tâm tình tốt lên bật cười. Chẳng qua là khi cúi đầu nhìn thấy sàn nhà bị cô "Quét tước" kia, chân mày nhíu lại thật sâu.

Anh thật sự không thể tổn thương cô, sao cô có thể ngốc như vậy a! Anh vẫn cho là, một người phụ nữ biết nấu cơm, tất nhiên liền biết quét phòng ốc, xem ra, cách cư xử của cô vợ nhỏ này của anh khiến phải nghĩ lại một chút hai người này rốt cuộc có liên lạc với nhau hay không.

Anh khẽ thở dài một hơi, chính anh cũng chưa từng làm việc này, nhưng ít ra, chưa từng ăn thịt heo cũng đã gặp heo chạy.

Anh đem sàn nhà bị cô làm bẩn lau dọn sạch sẽ, nhìn một lần nữa thấy đã bóng đến có thể soi gương, mỉm cười.

Tân Hành, em quả nhiên là cái tiểu ngu ngốc!

Anh đem đồ đạc tùy ý vừa để xuống, liền đi hoa viên tìm cô. Mắt lướt trong vườn hoa quét một vòng, lại không thấy được bóng dáng anh quyến luyến, tìm của anh trong nháy mắt hung hăng co rụt lại, chỉ cảm thấy cả người đều có chút bất ổn.

Anh bước nhanh đi tới sâu trong hoa viên, nhưng vẫn không thấy cô. Anh rút cuộc luống cuống, bước đi, ánh mắt sắc bén tìm tòi khắp nơi, thậm chí không có suy nghĩ nhiều, liền hô to tên của cô, "Tân Hành."

Không ai trả lời. Anh càng gia tăng thanh âm, giọng nói lại hơi phát run, "Tân Hành!"

"Tân Hành, em ra đây!"

Tìm của anh hung hăng trầm xuống, tay không tự chủ nắm thành quyền, đại não trong nháy mắt tối sầm.

Đột nhiên, một giọng nói nũng nịu từ đằng xa truyền đến, "Đừng âm ỉ, em ở trong này a!"

Giọng nói của cô! Anh nghe thấy, thân hình cao lớn chấn động, sau đó, cuống quýt theo hướng thanh âm kia đi nhanh tới. Thanh âm kia, là từ nhà ầm bên kia truyền đến.

Anh một đường trở lại, lớn tiếng hỏi cô, "Em đang ở đâu? Đi ra cho anh!"

"Em ở nhà ầm, chính anh đi qua đây!"

Anh hỏi cô, cô trả lời anh, thanh âm của anh giữa mùa đông trong vườn hoa được cô đáp lại. Trong nháy mắt, tâm vồn đang hỗn loạn, rốt cuộc trở về vị trí cũ.

Anh cấp tốc đi vào nhà ầm, thấy thân thể nhỏ nhỏ của cô đứng ở nơi đó, đưa lưng về phía anh, trong lòng anh hung hăng căng thẳng, sau đó, hành động trước với lý trí, anh một phen đem cô kéo qua, chăm chú ôm vào trong lòng, tay chế trụ đầu của cô, đem cô ấn vào trong ngực mình.

Tân Hành tự nhiên bị anh lôi kéo, lại bị anh ôm lấy, vô ý thức đẩy anh, "Anh làm cái gì?"

"Đừng động!"

Cánh tay anh dùng sức, đem cô hướng vào anh áp càng chặt hơn, thanh âm trầm thấp, lại có bất ổn, "Để anh ôm em một cái.

Trong lòng cô còn đang giãy dụa.

Anh vội hỏi, "Anh không làm cái gì khác, để anh ôm em một cái, có được không?"

Thanh âm của anh, gần như cầu xin. Tìm Tân Hành, trong nháy mắt, đã mềm xuống. Chưa kịp tự hỏi, đã ngừng giãy giụa, yên tĩnh mặc anh ôm.

Cho dù hai trái tim vì mình dựng thẳng lên vách tường vô hình, nhưng ít ra giờ khắc này, ở trong nhà ầm giữa mùa đông, anh và cô cuối cùng có thể an ổn ôm nhau, yên bình.

Dịch Tân hơi nhắm mắt lại, hưởng thụ đem cô khảm vào ngực, cô mang cho anh xúc cảm ấm áp chân thật, cho nên yên lòng.

Cho đến khi cô ở trong lòng anh nhẹ giọng nói, "Thất lưng em có chút đau, anh ôm đủ chưa? Hoặc là anh đổi tư thế khác?"

Anh rút cuộc bị giọng nói ủy khuất lại không cam lòng của cô chọc cho cười ra tiếng, buông cô ra, thấy cô thở phào một hơi, lại nhịn không được ý xấu, liền hướng vào người cô, "Chúng ta đổi một tư thế khác tiếp tục đi."

Cô bị động tác của anh làm cả kinh, liền tiếp lui về phía sau, một đôi mắt trong suốt phòng bị nhìn anh, "Em vừa nói, anh không nên làm bộ nghe không hiểu! Làm người phải biết thỏa mãn."

Anh ý vị nhìn cô, cười, "Ừ, em nói đúng."

Lại xoay người, hướng về phía vừa rồi cô làm gì đó nhìn lại. Lại thấy là một gốc cây hoa lan, phiến lá biến thành màu vàng, đã héo rũ.

Anh nhíu mày, "Quần gia kia càng già càng hồ đồ, héo như thế còn để ở chỗ này, cũng không biết đổi một chậu mới."

Tân Hành liếc anh, "Anh nhất định phải vô tình như thế sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 177: Tình Yêu Mỏng Manh (11)

Dịch Tân quay đầu lại, nhìn cô, hai tay vuốt chiếc lá, "Em có tình, vậy em cứu nó đi."

Tân Hành lạnh giọng nói, "Anh đừng tưởng rằng em không làm được."

Anh một tay chống cằm, hỏi lại, "Em không làm được và anh có quan hệ sao?"

"Anh!" Tân Hành bị anh gắt gao ngăn một đường.*

Cô hít sâu một hơi, một bước tiến lên, đem anh đẩy ra, đứng ở trước chậu hoa lan héo rũ, tay tìm được túi phân bón thúc trong rổ dùng sức nhặt, tức giận nói,

"Em hôm nay để cho anh biết cái gì gọi là cái tử hồi sinh!"

"Cái tử hồi sinh?" Anh nhin không được cười, "Em cho là em là Phong Dương a?"

Cô quay đầu lại, nhìn anh ngoài cười nhưng trong không cười, "Phong Dương hẳn sao có thể so với em? Anh đi làm cho Phong Dương và em một kỳ thi hồi sinh thử?"

Anh nhìn cô thật sâu, rốt cuộc cười, không hề kích cô, hơi trầm ngâm, tổng kết, "Ừm, cho nên, Phong Dương thực sự là mất thể diện!"

Tân Hành sững sờ nhìn anh, không còn lời nào để nói gì.

Người không biết xấu hổ, không gì sánh được. Chính là nói loại người như Dịch Tân!

Tân Hành lắc lắc đầu, xoay người, tiếp tục nhặt phân bón thúc rỏ như người làm vườn.

Dịch Tân đứng ở sau lưng cô, tầm mắt vượt qua bờ vai nhỏ gầy của cô, nhìn thấy trong giỏ trúc kia đủ loại đóng gói, hoa cả mắt. Thế nhưng anh nhìn tới nhìn lui, cảm thấy đó chính là một đồng phân bón thúc!

Anh nghĩ, hiện tại thương hiệu cạnh tranh thực sự là quá không kiêng nể gì cả!

Khó có được Tân Hành còn có thể kiên trì tốt như vậy, trong mấy trăm túi bón thúc tìm kiếm.

Anh thấy cô cầm lên một túi nhìn, khoảng chừng không phải thứ cô muốn, một tay liền ném lại trong rổ, cũng không lâu lắm, cô lại cầm lên một túi như vậy.

Dịch Tân rốt cuộc nhin không được nhú mày. Cô có đôi khi thực sự ngốc khiến anh muốn cắn cô!

Anh thở dài, "Thế nào vốn là như vậy, đồng đồ hơi nhiều một chút em liền loạn. Em có phải trong não thiếu máy phối hợp hay không? Có muốn anh dẫn em đi kiểm tra một chút không?"

Cô cắn răng, rốt cuộc không chế được. Không có để ý đến anh, cô tiếp tục tìm.

Lật lật nhặt nhặt, rốt cuộc tìm được, "Em biết, nhất định sẽ có cái này!"

Anh đi theo phía sau cô nhìn lại, túi được đóng gói hồng hồng lục lục, trừ thương hiệu và quảng cáo, không có bất kỳ chỗ đặc biệt nào khác. Nhin không được nhú mày, rốt cuộc cô muốn cái gì?

Anh rất không thích cảm giác như thế, như vậy, cô rõ ràng là của anh, anh rõ ràng có thể cho tất cả những thứ cô muốn, thế nhưng, anh lại mà lại không biết cô muốn là cái gì.

Cô cẩn thận đem túi bón thúc hòa tan trong nước, lại dùng vòi hoa sen đem nước cẩn thận tưới cho cây hoa lan. Nhìn cô vốn lịch sự tao nhã, lúc này chăm sóc hoa cỏ, động tác ưu nhã liền không hiểu sao có một loại dụ hoặc —— trí mạng, với anh.

Cô lại hồn nhiên không hay biết, môi nở nụ cười nhợt nhạt, tựa hồ rất vui vẻ.

Trong lòng anh rung động, nhìn cô, không dời mắt được. Sau đó, anh nghe thấy thanh âm của mình mất tự nhiên trước nay chưa có, tựa như cái lẳng đầu thanh lần đầu tiên chống lại người yêu trước mắt là loại ngây ngô và khản trương đó, "Đây là cái gì?"

Cô không quay đầu lại, chỉ nhẹ nhàng nói, "Bón thúc a, loại phân này bao bì không có viết, thế nhưng nó đặc biệt hiệu dụng, hữu dụng nhất."

"Đạm?"

"Đúng vậy, anh xem hoa này lá ngả vàng rất nghiêm trọng, loại tình huống này chính là thiếu dinh dưỡng. Ừm, cũng có thể là thiếu đạm. Vậy không bằng ta bổ hoàn giúp lại cho nó bổ một chút đạm được rồi? Bất quá thương hiệu bón thúc này là vạn năng . . . Quên đi, cứ như vậy!"

Cô tựa hồ thực sự rất nghiêm túc, cũng rất vui vẻ, tự quyết định, chính mình nghi hoặc, chính mình do dự, sau đó lại chính mình hạ quyết định.

Anh nhìn cô, đột nhiên nói không nên lời. Anh không muốn cắt ngang cô, nghĩ muốn làm cho cô ở bên cạnh anh nói như vậy, vẫn nói tiếp.

Chính cô cũng không nhận thấy được tâm tình tốt nói chuyện với anh.

Mà Tân Hành lại không nghĩ có như anh nghĩ, khó có lúc cô thấy Dịch Tân im lặng như vậy, tâm trạng nghi hoặc, liền ngừng động tác, chậm rãi xoay người, hoài nghi nhìn anh.

Anh chống lại đôi mắt của cô, lập tức liền thu hồi mê luyến một khắc trước đó, thậm chí là ánh mắt mê loạn. Anh sợ, anh sẽ dọa đến cô.

"Anh làm sao vậy? Thế nào đột nhiên không nói lời nào?"

Con người trong treo của cô thẳng tắp nhìn chăm chăm anh.

Anh cười, "Không có gì, là đang suy nghĩ em quét tước mà đem gian phòng quét so với ban đầu còn loạn hơn, vậy bây giờ có thể khiến hoa bị chết nhanh hơn?"

Tân Hành đột nhiên rất hối hận, cô không nên bảo anh nói chuyện!

Miệng chó phun không ra ngà voi!

Cô trắng mắt liếc anh một cái, xoay người, đem chỗ phân cuối cùng tưới xong. Lại kiểm tra một lần, xác định không có vấn đề, mới đưa phân bón thúc và vòi hoa sen trả lại chỗ cũ.

Xoay người lại, thấy anh còn nhìn chăm chăm chậu hoa kia hiện nay không có gì thay đổi nhú mầm, nhện không được liếc anh, "Đại thiếu gia, coi như là em cái tử hoàn sinh em cũng chỉ là một nông dân chuyên trồng hoa, cũng không phải thần tiên, vậy cho nó cũng không phải là dương chi cam lộ (1), bây giờ anh có thể nhìn ra cái gì?"

(1): nước trong bình của quan âm

Anh quay đầu, nhìn cô, cười, "Nó thật có thể sống?"

"Anh lại hoài nghi cái gì?"

"Không có gì, chính là em thoát nhìn quá nghiệp dư."

Tân Hành nôn ra máu, "Anh yên tâm, em sẽ không đem nó giết chết. Thực vật là vật có linh tính, em lại không phải là anh, em không sợ gặp báo ứng đâu!"

"Báo ứng?" Anh nhú mầm, "Hoa em trả thù?"

Cô liếc mắt nhìn anh, nói, "Hoa sẽ không trả thù em, là em mê tín, được chưa?"

"Ừm hừ?" Anh phát vài âm, tỏ vẻ hỏi lại.

Cô không để ý tới anh, xoay người, liền đi ra ngoài.

Anh ở sau lưng cô, cười nói, "Mê tín mục đích là 'cứu vớt chúng sinh', em không cảm thấy em hẳn là nên cứu vớt anh một chút sao? Em còn chưa có nói cho anh biết, hoa có linh tính thế nào?"

Cô ở phía trước anh đứng lại, cũng không có xoay người lại, chỉ là trong thanh âm lại bỗng nhiên hơn nghiêm túc rất nhiều, "Anh có nghe nói qua một câu trả lời này hay chưa, hoa trồng sống, người nuôi tốt? Chủ nhân nếu như trạng thái không tốt, như vậy hoa liền dần dần héo rũ; ngược lại, nếu như nhìn thấy hoa tươi tốt, cảnh ngộ của người cũng nhất định sẽ tốt."

"Em tin cái này?"

"Ừ, em vốn không tin, chỉ là sau khi mẹ em chết, hoa bà trồng toàn bộ đều héo rũ."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Tình Yêu Mỏng Manh (12)

"Bà ngoại em nói cho em biết, những thứ ấy hoa theo chân mẹ em cùng đi đến một cái thế giới khác, chúng nó muốn ở nơi đó làm bạn cùng bà."

"Thế nhưng em lại cảm thấy, nếu như có thể ở thế giới này, vậy tại sao không ở thế giới này, cứ cùng ở một chỗ như vậy? Vì sao nhất định phải đến nơi khác?"

Thanh âm của cô quanh quẩn ở bên tai, bóng dáng lại sớm đã không thấy.*

Dịch Tân cười, tự giễu, nhìn về phía phiến lá hoa lan đang còn đọng lại giọt nước.

Tân Hành, em cũng là đang hỏi anh, anh đã khẳng khái muốn cùng em ở cùng một chỗ, vậy tại sao lúc đó không biết quý trọng? Không thể cùng em ở cùng một chỗ thật tốt? Giống như hiện tại, sống chung với nhau như một đôi vợ chồng không hoà thuận?

Ừh, anh hình như thực sự sai rồi.

Thế nhưng, nếu như có thể làm lại, anh hẳn là vẫn sẽ làm như vậy, vẫn như cũ ngăn cản Cố Viễn Chi biết em.

Em là của anh, Cố Viễn Chi là uy hiếp quá lớn, anh không tha cho hắn! Cũng sẽ không nhìn sắc mặt hắn!

Làm sao bây giờ? Anh hình như đã hết thuốc chữa rồi.

Yêu em, yêu đến hết thuốc chữa. Thế nhưng, hình như em cũng không biết.

Cố Viễn Chi . . Anh không thể thiếu cảnh giác a.

Đi vào trong phòng, phòng khách không thấy cô, lại lên trên lầu, trong phòng ngủ chính, cô tựa trên sofa, nhắm hai mắt nghỉ ngơi.

Anh yên lòng, im lặng đem cửa phòng kéo lại

Xuống lầu, bấm một dãy số.

Điện thoại được người nhận ngay tức khắc, nhưng cũng không nói lời nào.

Khóe môi Dịch Tân cong lên, "Sự tình thế nào?"

Đầu kia lúc này mới không nhanh không chậm, nói, "Nên che giấu đã che giấu, nên phát tán đã phát tán."

Giọng Dịch Tân lại chợt lạnh lẽo, "Cố Viễn Chi không phải người thường, tôi không thể không nhắc lại ông một câu, cần phải cẩn thận chu đáo chặt chẽ, không thể có chút nhầm lẫn nào."

Đối phương nghe anh lãnh khốc cảnh cáo xong, nhưng cũng không lo sợ, ngược lại cười lạnh, "Chỗ nhầm lẫn lớn nhất không phải là Tân thiếu bạn tặng sao?"

Trong mắt Dịch Tân chợt lạnh, nhưng không có lên tiếng.

Đầu kia bỗng nhiên lên tiếng nữa, thanh âm đã nhẹ đi rất nhiều, gần như than nhẹ, "Đối với nó khá hơn một chút đi."

Anh cười lạnh, "Ông lấy lập trường gì đến nói với tôi lời này, người cha đem cô ấy đuổi ra khỏi nhà?"

Bầu không khí thoáng chốc trùng xuống, cuộc trò chuyện trở nên căng trầm mặc.

Một lúc lâu, Tân Hạo tựa hồ đang cười, "Ít nhất, nếu như không phải là bởi vì nó chỉ có thể ở chỗ của cậu, mới có thể an toàn né tránh Cố Viễn Chi, tôi định sẽ không để cho nó ở lại bên cạnh cậu, nhất định sẽ không! Cho dù cơ nghiệp trăm năm của Tân gia bị hủy ở trên tay cậu, tôi cũng sẽ không để Tân Hành bị hủy ở trên tay cậu."

Con người xinh đẹp lập tức có cái gì đó lướt mà qua, mang theo tính hủy diệt cuộn trào mãnh liệt, nhưng chỉ là nháy mắt tức bình thường, anh lại khôi phục ý cười như cũ, "Vậy tôi có phải khen ông một câu hay không, Tân tiên sinh này ông là một người cha thật vĩ đại?"

Trả lời anh là một trận trầm mặc, sau đó, liền chỉ còn tiếng điện thoại cắt đứt.

Dịch Tân cười, cũng tiện tay buông điện thoại xuống.

Tân Hành và Dịch Tân cùng một chỗ, đó là hủy sao?

Cười lạnh, anh đứng dậy, trở về phòng.

Cô còn đang trên sofa, khoảng chừng đã ngủ. Anh vào cửa, cô liền tỉnh lại.

Anh nhìn cô, hỏi, "Muốn lên trên giường nghỉ ngơi một chút sao?"

Cô nhìn đồng hồ treo tường, lắc đầu, "Không cần, em nên đi chuẩn bị bữa tối."

Nói xong, lập tức đứng dậy, muốn đi ra khỏi phòng.

Dường như cô, vẫn không muốn cùng anh ở chung.

Anh cũng không ngăn cô, chỉ nói, "Bữa tối cũng có thể sẽ tiếp tục làm rất khó ăn."

Cô sững sờ, vô thức nhìn anh.

Anh nhìn lại cô, cười, "Anh cảm thấy thịt của em hơi nhiều, lúc này đang đói, hẳn là sẽ rất tốt."

Tân Hành chỉ cảm thấy đại não ông một tiếng, vô ý thức cúi đầu, hướng trên người mình nhìn lại, bỗng nhiên tỉnh ngộ, lại cuống quýt ngẩng đầu, nhìn anh, thẹn quá hóa giận, "Anh mới nhiều thịt!"

Anh dù bận vẫn ung dung, "Anh là bắp thịt, em là thịt mỡ."

"Anh nói hươu nói vượn!"

Anh cười yêu mị, hướng trên người cô nhìn từ trên xuống dưới, "Nói vậy? Em dám nói lúc em vuốt thân thể của anh không phải toàn thân anh đều cứng rắn? Mà lúc anh xoa em, da thịt tất cả lại đều là mềm nhũn. Bắp thịt là cứng, thịt mỡ mới là mềm, anh có nói sai sao?"

Tân Hành giận dữ, ngược lại cười, "Anh độc!"

Thế là, một đêm kia, Tân Hành đem cơm nước nấu càng phong phú. —— không phụ kỳ vọng của Dịch Tân.

Đầy một bàn thức ăn, sắc hương đầy đủ.

Dịch Tân ném thử một miếng, nhìn không được muốn bật thốt lên tán thưởng, lại chống lại đôi mắt cười híp lại của Tân Hành liền hung hăng dè trở lại.

Anh nhìn cô, "Em đang nhìn cái gì?"

Cô cười, "Ăn ngon đi?"

Cười đến tự tin lại gian trá.

Anh đang suy nghĩ cô là có ý gì, cô cũng đã thúc dục, "Ăn ngon liền ăn nhiều một chút."

Sau đó, Dịch Tân rốt cuộc rõ Tân Hành là có ý gì.

Khi anh ăn đủ, để đĩa xuống, nhìn Tân Hành bình tĩnh lấy chén com thứ hai, lại bắt đầu say sưa ăn ngon lành, anh bừng tỉnh đại ngộ.

Sức ăn của Tân Hành rất ổn định, một chén com. Nếu gặp món thích ăn, cô cũng tối đa là lưu luyến nhìn mấy lần, sau đó khi ăn xong đợi đến khi hơi tiêu hóa đi một chút lại chạy về đến ăn vụng. Từ lúc cùng một chỗ với anh, Dịch Tân chưa từng nhìn thấy cô ăn được nhiều như thế.

Đầy một bàn đồ ăn a, Dịch Tân mặc dù không phải là người tiết kiệm, thế nhưng anh rốt cuộc cũng không nhịn được đau lòng, anh đau lòng dạ dày của Tân Hành!

Mất thấy Tân Hành ăn hai chén com tê không tính, nhìn trận thế dùng bữa kia, càng giống như là quyết tâm phải đem đồ ăn trong mâm ăn sạch.

Dịch Tân bắt đầu có chút hối hận.

Anh không nên nói cô nhiều thịt, xem ra, cô muốn khiến anh chủ động chán ghét cô.

Anh nhìn không được vỗ trán, vợ của Dịch Tân anh như thế nào mỗi một lần tính kẻ người khác đều phải thương tổn mình trước?

Anh thở dài, nói, "Anh quên nói cho em biết, có một loại bệnh gọi là dạ dày cấp tính. . . Cuộn lại, sẽ chết người."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 179: Tình Yêu Mỏng Manh (13)

Mặt Tân Hành trong nháy mắt cứng đờ, động tác trên tay dừng lại, rớt cuộc lúng ta lúng túng buông đũa xuống.

Một cái tay khác không tự chủ liền đặt lên dạ dày, trong lòng bắt đầu thấp thòm.

Dịch Tân nhìn cô, cười, "Xem ra em còn chưa có thuốc đến hết thuốc chữa, cho dù là bình nứt không sợ bể, cũng biết không thể đem mạng ra mà cược."
*

Tân Hành lạnh lùng liếc mắt nhìn anh.

Trong lòng xác thực có chút lo lắng, xưa nay cô ăn uống có quy luật, lúc này bởi vì Dịch Tân, ầm đầu, lấn qua lấn lại làm khổ dạ dày mình, hơn nữa cũng chỉ là bởi vì nhất thời tức giận.

Cô nghĩ Dịch Tân đã không thích mình thịt nhiều, cô liền nhiều thịt cho anh nhìn. Thâm ngâu hơn, liền cũng không có nghĩ đến

Lúc này nhớ lại, trong lòng ảo não. Nghĩ cô vì anh bình nứt không sợ bể đã là hi sinh lớn lao, nếu phải đem mạng cũng hi sinh đi, vậy thì thật là rất không nên.

Cũng may, cảm giác chướng bụng rớt cuộc chậm rãi biến mất, cô mới hơi yên lòng một chút.

Vậy mà, nửa đêm, trong giấc mộng cô chỉ cảm thấy trong thân thể có một cổ chua sót buồn bực dâng lên, trong nháy mắt cô giật mình tỉnh giấc, phản xạ có điều kiện nhảy xuống sàn, chạy thẳng vào phòng vệ sinh.

Người bên cạnh khẽ động, Dịch Tân đã giật mình tỉnh giấc. Mắt như có ý thức của mình theo hướng tiếng vang nhìn lại, trong nháy mắt, vừa vội vừa nhanh, như ung như cát.

Cho đến khi anh nghe thấy trong phòng vệ sinh truyền đến thanh âm di chuyển, tâm đề cao cảnh giác mới hơi thả lỏng.

Nhưng mà, sau một khắc, anh lại nghe thấy bên trong truyền đến tiếng nôn mửa.

Trong lòng anh khẽ động, đã cực nhanh vén chăn lên xuống giường, bước nhanh đi vào theo.

Vừa mới tới cửa, liền nhìn thấy Thân thể đơn bạc của Tân Hành quỳ gối trước bồn cầu, tóc tai tán loạn rơi xuống, nôn đến rồi tỉnh rồi mửa.

Tâm trạng anh tê rần, liền bước nhanh đi qua.

Tân Hành cảm giác trên mặt đất có người hướng cô đến gần, cấp tốc dè xuống xả nước. Đưa lưng về phía anh, hung hăng dè xuống một cổ buồn nôn dâng lên lúc này, khiến trách, "Ra ngoài!"

Dịch Tân chân mày nhíu càng chặt hơn, động tác dưới chân lại không nhanh, đến bên người cô, tay xoa lưng của cô, "Em đang sợ cái gì? Sợ anh chê em bẩn?"

"Anh mới bẩn!"

Tân Hành quát nhẹ, ngực lại cấp tốc dâng lên, cô liền không khống chế được, không để ý tới người đàn ông phía sau, nôn đến trời đất tối sầm.

Dịch Tân nửa ngồi xổm bên người cô, một tay đem tóc rối tung vén lên, một tay nhẹ nhàng vuốt lưng của cô.

Đợi cô nôn xong, rớt cuộc quay đầu lại, anh ở một bên nhìn cô rửa mặt, mặt mày rõ ràng tràn đầy nhu hòa, trong lời nói lại là trào phúng, "Em hẳn là vui mừng, không phải dạ dày cấp tính. . Cuộn lại."

Tân Hành nhìn nhìn cái gương, lại lần nữa xác định đã thanh lý xong rồi, lúc này

mới xoay người lại, liếc mắt nhìn anh, đi thẳng trở lại trên giường.

Lúc này cô cảm thấy toàn thân bủn rủn vô lực, dạ dày có một chút ần ần đau đớn, không nghĩ muốn nói chuyện với anh.

Anh theo cô đi trở về phòng ngủ, thấy bộ dáng cô mệt mỏi, nói, "Chúng ta đi bệnh viện."

Cô lắc lắc đầu, nằm xuống, nhẹ giọng nói, "Yên tâm, không phải dạ dày cấp tính. . Cuộn lại, anh hại không chết em."

Dịch Tân nhìn nhìn thời gian, nửa đêm đang là 2 giờ, lại thấy bộ dáng cô mệt mỏi, liền mở miệng, "Vậy ngủ đi."

Đem đèn ở góc tường đặt dưới đất mở lên, lại điều chỉnh hơi tối đi, lúc này mới nằm bên người cô.

Nằm, lại đang đợi cô ngủ trước, anh muốn xác định cô thật không có việc gì.

Vậy mà, qua hơn nửa canh giờ, người bên cạnh vẫn còn tỉnh như cũ, hô hấp cũng không an ổn. Anh rốt cuộc nghiêng người nhìn cô, đối lưng của cô hỏi, "Thế nào còn không ngủ?"

Cô lại cũng không trả lời anh, trong lòng anh thoáng chốc sốt ruột, đã cấp thiết đưa tay qua ôm cô, muốn cho cô đối mặt với anh, "Làm sao vậy?"

Cô bị anh đụng vào, vô ý thức giãy giụa một chút, thấp giọng nói, "Em không sao, anh trước ngủ."

Thanh âm của cô suy yếu, tâm trạng anh trầm xuống, lập tức lấy điều khiển từ xa, đem ánh sáng gian phòng điều chỉnh, cũng không quản cô giãy giụa, chỉ đem cô ôm qua, làm cho cô đối mặt với anh.

Anh lúc này mới nhìn rõ, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt, đã thấm một tầng mồ hôi, vành mắt đen lại.

Trong lòng anh rất đau, vừa vội, thanh âm liền không tự chủ cao hơn, "Tân Hành, em nói rõ cho anh, rốt cuộc em không thoải mái ở đâu!"

Tân Hành bị anh rống, mắt đau xót, rốt cuộc ủy khuất nói, "Đau dạ dày. . ."

Dịch Tân chỉ cảm thấy cô nhẹ nói một tiếng, như là hung hăng đem tim của anh bắt lại, làm tim anh đau như bị siết chặt. Anh cấp tốc xuống giường, lại đem cô ôm vào trong lòng, thanh âm bỗng nhiên ôn hoà, "Chúng ta bây giờ đi bệnh viện, em nhìn một chút."

Anh nhìn không được, hạ xuống trên trán ướt đầm của cô một nụ hôn, "Ngoan, đừng sợ."

Anh ôm cô một đường đi nhanh xuống lầu, trong lòng cô lại ồ nhẹ nhàng lôi kéo anh, "Em không nên đi bệnh viện."

Anh nhìn không được đành mặt, "Đau thành như vậy còn nói mê sảng cái gì?"

"Em không nên mừng một hơn nửa đêm đi bệnh viện, nhờ đi nhầm cửa, đi tới nhà xác thì làm sao bây giờ."

Thân thể cao lớn của anh rốt cuộc nhìn không được cứng đờ, đứng ngay tại chỗ, cúi đầu, nhìn về phía người phụ nữ ở trong ngực anh, vừa tức vừa giận, thấp giọng khiển trách, "Có người đã nói với em chưa, em thật là không có thiên phú kể chuyện cười!"

Tân Hành ở trong lòng anh thở dài, "Em thật không có nghĩ nghiêm trọng như vậy, uống thuốc thì tốt rồi."

Anh hung hăng trừng liếc cô một cái, chung quy lại cũng theo cô.

Anh không dám cho cô uống bảy thuốc, đem cô thả lại trên giường, liền lập tức gọi điện thoại cho Phong Dương.

"Lập tức qua đây."

Đầu kia im lặng một trận, một lúc sau trong thanh âm tràn đầy nghi hoặc, "Làm sao cậu biết tôi đã trở về?"

"A, cậu đã trở về? Vậy rất tốt, trong vòng mười phút."

Nửa đêm mới xuống mấy bay, vừa đi vào gác ngủ Phong Dương ngồi ở trên giường, đối đã bị người cắt đứt di động, thật nhón nháo rồi. Cho nên, vốn ý Dịch Tân là muốn anh chết ở thành phố H sao? Tâm địa sắt đá như vậy phải bao lâu mới có thể đạt được a?

May mắn anh có tự giác, hơn nửa đêm cũng tự mình trở về, nếu không, hiện tại anh sẽ đối mặt với tình trạng có bao nhiêu thê thảm?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 180: Tình Yêu Mỏng Manh (14)

"Làm sao vậy?" Ở bên cạnh Tang Nhuế bị giọng nói của người đàn ông đánh thức, xoa xoa mắt, mơ mơ màng màng hỏi anh.

Phong Dương cầm điện thoại nhìn cô cười khở, "Bên kia hình như xảy ra việc gấp, bạo quân kia nói trong vòng mười phút phải đến."

Tang Nhuế nghe xong, cả người trong nháy mắt thanh tỉnh lại, lập tức đứng dậy, xuống giường liền bắt đầu mặc quần áo. Một bên mặc, còn một bên quay đầu lại dục Phong Dương, "Anh còn đang lải nhải cái gì!" *

Phong Dương thấy bộ dáng hấp tấp của cô, bật cười.

Hai người tới Dịch gia, đều không tự chủ được bắt đầu cẩn thận. Nghĩ một Dịch Tân, một Tân Hành, một người giống như một thanh hàn kiếm, một người một đoàn thịt tuyết non mềm, một đôi này, việc phá hoại tất nhiên là không cần nói cũng biết, duy nhất có thể chờ mong là hi vọng vết thương kia có thể càng nhỏ càng tốt.

Nhất là nhìn ở trong phòng ngủ thấy Tân Hành nhắm hai mắt, gương mặt trắng bệch nằm ở trên giường, hai người tâm trạng càng trầm xuống.

Cũng không nên náo tai nạn chết người đến mức tốt chứ.

Dịch Tân gương mặt âm trầm, "Cậu mau nhìn cô ấy một chút, cô ấy đau dạ dày, bởi vì ăn nhiều."

Phong Dương và Tang Nhuế vừa nghe, trong nháy mắt thân thể liền cứng ngắc.

Phong Dương nhìn Tân Hành đơn giản khám một chút, lại hỏi cảm giác của cô, Phong Dương phải tự tay hướng dạ dày Tân Hành ấn, tay vừa vrun đi, lại bỗng nhiên bị người nắm lấy.

"Cậu muốn làm gì?" Dịch Tân mặt rét lạnh.

Phong Dương nhú mày, "Cậu muốn muốn làm gì? Tôi là thầy thuốc, tôi đang kiểm tra cho cô ấy!"

Dịch Tân bị lời của Phong Dương ngăn chặn, lại thấy Tân Hành lúc này nửa mở con mắt ra đang nhìn anh, chân mày cau lại, lúc này mới có chút không cam lòng buông Phong Dương ra, lại lạnh nhạt nói, "Tôi chỉ là trước tiên cảnh cáo cậu, kiểm tra là được, tay không nên để loạn!"

Phong Dương nhìn anh một cái như nhìn quái vật, đã lười nhiều lời với anh.

Tang Nhuế ở một bên vỗ trán.

Phong Dương thử đề một chỗ, hỏi Tân Hành, "Đau không?"

Tân Hành lắc đầu.

Dịch Tân nhìn thấy cô lắc đầu, lạnh lùng nói với Phong Dương, "Cậu tốt nhất một lần tìm liền đúng!"

Phong Dương lập tức cảm thấy áp lực thật lớn.

Hắn suy nghĩ một chút, ngón tay hạ xuống, đề xuống.

Tân Hành thoáng chốc cắn môi, "Chính là chỗ này."

Phong Dương gật đầu.

Tân Hành suy nghĩ một chút, cẩn thận nhìn về phía Phong Dương, "Không phải dạ dày cấp tính. . trào ngược đi?"

Phong Dương nhìn cô, bật cười, "Yên tâm, viêm dạ dày mà thôi, không có dạ dày cấp tính. . . trào ngược."

Tân Hành lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, phải biết, từ lúc Dịch Tân hù dọa cô, cô vẫn lo lắng mình bị dạ dày cấp tính. . trào ngược .

Phong Dương suy nghĩ một chút, lại nói, "Nhưng mà, nếu cô lại ăn nhiều một chút liền thực sự bị dạ dày cấp tính. . trào ngược, ăn đồ ăn thô, hay là nên tiết chế một chút"

Tân Hành bị anh nói xong trên mặt nóng lên.

Phong Dương lúc này mới lại nhìn về phía Dịch Tân, "Cậu chiếu cố cô ấy, tôi đi hiệu thuốc gần nhà cậu lấy cho cô ấy ít thuốc."

Trong biệt thự Dịch gia có một gian hiệu thuốc chuyên môn, trước kia Tân Hành thường hay sinh bệnh, lại không thích đi bệnh viện, Dịch Tân liền ở trong nhà mình mở ra một gian hiệu thuốc, đem thuốc cô có thể dùng được bảo quản ở bên trong.

Thế nhưng kỳ thực, từ nơi này gian hiệu thuốc này lấy được lợi ích lớn nhất vẫn là Phong Dương. Tân Hành lại là thể chất yếu, cô cũng chỉ là một người, không dùng được nhiều thuốc như vậy, trái lại Phong Dương, vì vì mình là thầy thuốc, mà Dịch gia có thật nhiều thuốc cả bệnh viện lớn cũng không có trân phẩm như vậy, cho nên, từ khi có phòng thuốc này, Phong Dương tần suất bình thường đến Dịch gia thoáng cái tăng gấp 10 lần có thừa. Dù sao thuốc dùng hết rồi, cũng là do anh phụ trách mua, cuối cùng giấy tờ báo cáo này chính là tài thần. Mà Dịch Tân đối việc này cũng không keo kiệt, Phong Dương nói cái gì liền là cái đó.

Vì, chính là dự phòng loại tình huống như hôm nay.

Dịch Tân gạt đầu, hướng anh phát tay, "Nhanh đi."

Phong Dương xuống lầu, Tang Nhuế đứng ở một bên quán quýt, cô nên lưu lại chăm sóc Tân Hành hay là nên theo Phong Dương rời đi, không làm bóng đèn của hai người này.

Cô thấy Dịch Tân ngồi ở bên giường, cẩn thận cầm lấy khăn tay vì Tân Hành lau mồ hôi trên mặt, lại thấp giọng dụ dỗ nói, "Nhịn một chút, uống thuốc sẽ không có chuyện."

Tân Hành nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng.

Trong nháy mắt, Tang Nhuế đột nhiên cảm thấy, hai người này thật ra là có thể hòa giải. Mặc dù, chính cô cũng cảm thấy rất không thể tưởng tượng ra.

Cô thường đặt mình vào hoàn cảnh người khác nghĩ, nếu hôm nay là cô tới tình cảnh của Tân Hành, Phong Dương có người phụ nữ khác, còn ở bên ngoài nói với thiên hạ người phụ nữ kia mới là vợ của anh, cô sẽ thế nào?

Tang Nhuế không biết, bởi vì mỗi khi nghĩ tới đây, cô cũng không dám nghĩ tiếp nữa.

Tình cảnh như vậy, quá khủng bố, quá tuyệt vọng!

Mà Tân Hành, cô làm thế nào chống được lúc này?

Chẳng qua là ăn nhiều, mà không phải là vung dao nhỏ cùng Dịch Tân cùng đến chỗ chết, Tang Nhuế cảm thấy đây cơ hồ đã là kỳ tích.

Phong Dương không bao lâu liền lấy được thuốc, lại mang theo nước tiến vào. Dịch Tân đem Tân Hành ôm vào lòng, dỗ cô uống thuốc, lúc này mới đem cô đặt lại trên giường, vì cô dịch góc chân, "Ngủ một giấc, tỉnh lại sẽ không khó chịu."

Ba người ra phòng ngủ chính, rất ăn ý tới đại sảnh ngồi vào chỗ của mình.

Phong Dương hỏi, "Cậu bây giờ có tính toán gì không?"

Con người xinh đẹp của Dịch Tân nhìn về phía Phong Dương, bên môi câu ra một ý như có như không, "Tại sao tôi muốn tính toán? Cô ấy còn là của tôi, tôi muốn tính cái gì đây?"

Phong Dương nhủ mảy. Trong lòng lập tức có dự cảm không tốt, Dịch Tân như vậy, kiêu ngạo, tự tin, cường đại, nhưng lại tàn nhẫn, cho dù anh thực sự yêu người phụ nữ kia, thế nhưng người phụ nữ kia, cô có thể hưởng thụ được hay không?

Cô có thể nhận được hay không, Dịch Tân liễu lĩnh như vậy thậm chí làm cho cô yêu đến không dám thờ đố?

Phong Dương ưu thương, nhưng cũng biết lúc này nói cái gì người đàn ông này cũng sẽ không nghe lọt, chỉ than nhẹ, nói, "Vậy đối với cô ấy tốt là được rồi. Sùng cô ấy, dỗ cô ấy, không nên lại kích thích cô ấy, cô ấy nhất định không thể lại thừa nhận một lần kích thích nào nữa."

Trong lời nói Phong Dương rất nghiêm túc, Dịch Tân không nói lời nào, chỉ là nhìn anh thật sâu, con người sắc bén xinh đẹp như trước, cũng đã ẩn ẩn một chút cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Hoan Tình Mỏng (15)

Tân Hoành cảm thấy, rốt cuộc hiện tại cô có thể thở một cái.

Hiện tại, cô có thể cả ngày nằm ở trên giường, bất luận Dịch Tân ở nơi nào, cô đều ở trong này. Như vậy, cô và Dịch Tân không cần cùng tồn tại thời gian lại đặt tới trước nay chưa có phong trị.

Quản gia và người làm vẫn chưa về, Dịch Tân không thể tự mình chiếu cố cô ăn được, anh nấu ăn mặc dù không hề khó ăn nhưng chung quy là không đủ thành thạo. Mỗi ngày có hơn phân nửa thời gian đều là ở phòng bếp, đối chiếu thực đơn vì cô hết nấu cháo lại nấu canh.

Tân Hoành bị viêm dạ dày, Phong Dương dặn chỉ có thể uống cháo, nấu cháo tốn nhiều thời gian, trong lòng Tân Hoành mừng thầm, lại giả vờ bình tĩnh nói cho Dịch Tân, cô trừ ăn cháo, còn muốn uống canh nữa.

Dịch Tân khó xử một chút, cuối cùng hỏi cô muốn uống canh gì.

Tân Hoàn suy nghĩ cẩn thận một hồi rồi nói là muốn uống canh hoa đại thời gian (k biết là món chi T.T)

Thế là hiện tại kết quả liền có, Dịch Tân hơn phân nửa thời gian của một ngày đều ở tại phòng bếp.

Tân Hoàn nằm ở trên giường nhiều giờ lại rất thanh tỉnh. Vốn cũng không phải là bệnh nặng, chẳng qua chỉ là ăn nhiều, lúc này lại nằm trên giường suốt ngày, ngay cả cô cũng thăm mắng bản thân mình làm biếng.

Nếu như là mấy năm trước ở Tân gia, Hạ Noãn Tâm ra lệnh một tiếng muốn ăn gì là cô làm đó, cô còn phải chống buồn nôn đi nấu cho nữ chủ nhân một bàn thức ăn Mãn Hán đầy đủ. Sau đó, Hạ Noãn Tâm cảm thấy vui liền ăn cô lại liền tiếp mấy ngày nhìn thấy com nước liền buồn nôn, cả người gầy gò, ốm yếu đi.

Hiện tại, ít nhất là cô không cần phải ở một bên buồn nôn một bên đi nấu com.

Tâm tình dù không tốt, còn có thể không ăn đông tây chỉ cần nói người nọ làm khó ăn, ăn không vô là được! Sau đó, người nọ một bên nịnh nọt, coi chân mày cô lên án xoi mói, một bên lại trở về phòng bếp nấu lại.

Kỳ thực, Dịch Tân người này là người rất khôn khéo, lại vừa vận biết được cô thích bói lông tìm vết, lúc này tay nghề được rèn luyện, có thể nói là tới đến hoàn thiện thì thôi.

Thế cho nên, hiện tại cô cũng không phải là không biết xấu hổ, lương tâm không biết hổ thẹn mà nói với anh là anh làm đồ khó ăn.

Trên thực tế, cô càng không có ý tứ là rõ ràng cô đã khỏe rồi, lại còn muốn nằm ở trong này giả bệnh. Bất Dịch Tân một hồi hầu hạ cô uống thuốc, một hồi hầu hạ cô ăn com, vây quanh cô bận đến bận đi, ngày xưa trong lòng cô là tượng thần địa vị cao thượng tại thượng, bây giờ bị phá hủy triệt để.

Bỗng cửa phòng bị người mở ra, Dịch Tân đang đứng ở cửa, nhú mày nhìn cô.

Cô cũng không giả bộ ngủ nữa, thẳng tắp nhìn lại anh.

Anh nói, "Vừa rồi Phong Dương điện thoại tới."

Tân Hoàn nhìn anh nói, "Có việc gì sao?"

"Phong Dương nói, những thuốc kia có phải làm cô ấy bị ngốc không."

Tân Hoàn lộp bộp trong lòng một chút, anh đã biết.

Cô mới nói, Dịch Tân là người khôn khéo như thế, sao có thể không nhìn ra bây giờ là cô đang giả bộ bệnh! Nhưng cuối cùng anh cũng để lại cho cô chút mặt mũi, mượn miệng Phong Dương nói cho cô biết, không có việc gì phải uống thuốc nữa, uống nữa sẽ ngốc mất.

Cô cũng không khác người, theo anh bước từng bậc thềm đi xuống dưới, "à, như vậy a, dù sao qua nhiều ngày như vậy, em đã cảm thấy tốt hơn không sai biệt lắm, thuốc kia sẽ không uống nữa."

Anh cười, "Được rồi, em sẽ không muốn nằm ở trên giường nữa, anh không ở đó, em sẽ rất buồn chán."

Cô vừa kéo thái dương.

Anh không ở đó, em sẽ rất buồn chán . . . Cô thề, lời này của anh tuyệt đối có ý ám chỉ gì đó!

Cô híp con mắt nhìn anh, mang theo lời cảnh cáo

Anh còn nói, "Xuống đi theo anh."

Cô ở trong lòng yên lặng thở dài một hơi, cô liền biết, có trốn cũng không xong! Mấy ngày nay nằm một chỗ, cô lại trộm nghĩ tới hạnh phúc.

Cô xuống giường, tùy ý mặc vào một bộ quần áo ở nhà, Dịch Tân lúc này mới nhìn cô, hài lòng cười.

Cô đi tới phòng khách, lại nhìn thấy ở trên bàn trà có một đồng thực đơn, ở trong gió thoáng chốc mất đi trật tự vốn có.

Cô tiện tay cầm nhìn một chút, này. . .

Đàn ông tốt cần thiết có vốn tính cách riêng, người chồng tốt cần biết nấu ăn, trăm món ăn tốt cho dạ dày, các món cháo, hai trăm tám mươi bốn loại canh. . .

Cô nhìn anh kéo kéo khóe môi, "Người này. . ."

Anh nhìn lại coi, mặt tự hào.

Cô nói, "Phí tiền, thật lãng phí!"

Sau đó, mặt anh co quắp lại.

Cô nói, "Những sách này có nhiều chỗ lặp lại, anh thật là đối việc này cảm thấy hứng thú đi, em ở chỗ đó có một bản, vụn văng, anh xem cái kia là đủ rồi."

Anh nhìn cô, ánh mắt bỗng nhiên u ám, "Anh đối đọc sách không có hứng thú, anh có hứng thú chính là em, em cho anh xem một cái là đủ?"

Lời của anh nhìn những thứ vốn bị cô hung hăng áp chế ở dưới cùng thành ý trong nháy mắt thoát ra. Cô cảm thấy không được tự nhiên, có chút cứng nhắc tránh ánh mắt của anh, chính mình ngồi xuống sô pha.

Không khí có chút không bình thường, khiến cô cảm thấy khó chịu, cô cầm lấy điều khiển từ xa, mở ti vi. Ti vi truyền ra thanh âm, rốt cuộc chua chất trong lòng cô cũng giảm bớt.

Dịch Tân nhìn cô, trong ánh mắt nghiêng trời lệch đất có đau đớn có hỗn loạn lại có bất đắc dĩ. Chung quy là vẫn không chế chính mình, ép mình xoay người đi, không hề nhìn cô.

"Em ở nơi này chờ anh, anh đi xem canh của em."

Canh. . .

Tân Hành vừa kéo, cũng không biết tại sao, vô ý thức gọi anh lại, "Em có thể không uống canh."

Anh nghe tiếng cô ở phía sau anh, cô gọi, cấp tốc liền xoay người đi, trông mắt chớp mắt tinh lạng, nhìn cô.

Anh lúng ta lúng túng nói, "Anh làm hai thái đi." (Chả biết là món gì luôn ==!)

Mấy ngày nay, cô ăn cháo uống canh, anh liền cũng cùng cô ăn cháo uống canh, mỗi ngày nằm một chỗ cô không cần tiêu hao thể lực tự nhiên không có vấn đề, thế nhưng với anh, cô đúng là vẫn còn có chút không đành lòng.

Anh nhúu mày, con người lại mang theo ý cười rõ ràng.

Cô thái dương anh, chỗ đó, mấy ngày hôm trước bị cô dùng di động đập, vết thương lúc này đã bắt đầu vảy kết. Mặt của anh vốn hoàn mỹ, lúc này. . .

Mấy ngày nay không phải là cô không có nhìn thấy, thấy được, trong lòng không phải là không có khác thường, chỉ là ép mình không nghĩ tới, không dám nhìn.

Lúc này, cô rốt cuộc nhìn không được mà than nhẹ, "Nhớ, không nên cho giấm và tương, em thấy màu đậm gì đó có thể sẽ buồn nôn."

Cô nói hoàn toàn quay đầu đi, không có thấy trong mắt của anh một cái chớp chớp mắt tràn đầy thần thái tựa như đêm đó, anh vì cô chăm yên hoa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Tình Yêu Mỏng Manh (16)

Cô quan tâm anh nhưng lại mạnh miệng.

Đâu phải là muốn buồn nôn? Rõ ràng là cô nhớ kỹ vết thương ở trên mặt anh, không được ăn tương là bởi vì màu đậm gì đó sẽ làm cho vết thương để lại dấu vết.

Tân Hoàn, em không phải, em cho là hận anh như vậy.

Em cứ xa xa như vậy, em là càng quan tâm anh.

Tâm tình trong nháy mắt đã tốt hơn, như yên hoa trong một cái chớp mắt, liền óng ánh.

Anh ở trong phòng bếp tùy ý điều hòa lửa, liền trở lại, ngồi xuống ở bên cạnh cô. Lúc đó, cô đang cầm điều khiển từ xa tùy ý đổi lại đài, cả người thoát nhìn có chút không yên lòng.

Anh khác chế đem cô đang xúc động vào trong lòng, chỉ nhìn nghiêng mặt của cô, hỏi, "Buổi trưa em muốn ăn cái gì? Em nói, anh làm cho em ăn."

Cô nghe anh nói như vậy, trong lòng khẽ động, lại đột nhiên nghĩ đến một vấn đề khác, cô quay đầu, hỏi anh, "Em đặc biệt nhớ đến cần hỏi anh một vấn

đề, chúng ta mấy ngày nay, đồ ăn là từ đâu tới đây?"

Cô nói xong, anh ôm cô vào lòng, rồi lập tức nói tiếp, "Anh lấy nguyên liệu nấu ăn ở đâu. Anh cho em ăn cháo rau dưa, rau dưa rõ ràng rất tươi, không giống như là quán gia dưa cho chúng ta, thế nhưng anh cùng em cũng không có ra khỏi cửa nhà nha."

Anh nhìn cô, cười, "Đúng, em cũng biết anh không có ra khỏi nhà? Cho nên, em là đang thừa nhận em ở lúc nào cũng chú ý tới động tĩnh của anh đi?"

Cô cười lạnh, "Ai chú ý anh chứ? Đó chẳng qua là suy nghĩ đơn giản nhất, em nghĩ, anh chắc chắn sẽ không để một mình em ở chỗ này, mà chính mình đi ra ngoài."

Vốn là vô ý thức thốt ra, cũng không có suy nghĩ nhiều nhưng lại cứ cứ như vậy tự nhiên ra đến.

Trong nháy mắt, cô và anh, đều không nói gì.

Cô nhìn anh, ngẩn ra, vì lời của mình, có chút kinh sợ. Cô như thế nào khẳng định tới như vậy? Mà một câu nói như vậy, lại có phải là do giọng nói của cô hoặc là lỗi sử dụng từ hay không, nếu không vì sao cô nói xong, trái tim bỗng nhiên ảm áp lạ thường? Bỗng nhiên ngày đông ảm áp hơn, tuy chưa đủ nóng rực, nhưng loại nhiệt độ có khác một cái tên, gọi là tươi đẹp.

Có anh, cô biết, anh sẽ không bỏ cô lại một mình. Anh đi nơi nào, ở đâu cũng đem cô mang theo bên người.

Chính cô cũng không biết vì sao, nếu là dễ để tìm kiếm, cũng không nói không nên lời lý do, tìm không được chứng cứ gì. Thế nhưng, chính cô biết, trong tiềm thức có loại chắc chắn, sau đó, ở trong lúc lơ đãng, thốt ra.

Anh nhìn cô, con người cô mang theo thần sắc phức tạp, lại bộc thật sâu bên trong đó sự mềm mại.

Anh ở trong đôi mắt của cô thấy được chính mình. Anh không biết, rốt cuộc mềm mại chính là cô hay là anh.

Anh nghe thấy thanh âm của mình khàn khàn mà cẩn thận, ần ần có chút run rẩy, "Tân Hoàn, em nói đúng, anh sẽ không để em lại một mình. Tựa như người bất luận đi đâu cũng mang theo tim của mình vậy."

Cô nghe xong, thân thể thoáng chốc run rẩy, nhìn trong ánh mắt anh, trong nháy mắt, cô triệt để lui xuống tất cả phòng bị, thậm chí là sắc bén.

Tựa như người bất luận đi đâu cũng mang theo tim của mình vậy, Dịch Tân, anh là muốn nói cho cô biết cái gì?

Có chút đau, ần ần xẹt ngang qua đáy lòng, không dấu vết nhưng lại rõ ràng.

Tân Hoàn cười khê, "Anh là muốn nói cho em biết, em ở trong lòng anh giống như tim sao?"

Anh lại nhìn cô, thong thả mà trình trọng lắc đầu, "Không phải. Tâm của anh luôn ở chỗ của em."

Thân thể đã sớm không thể nhúc nhích, lại càng không biết nên phản ứng như thế nào, cô ngơ ngẩn nhìn anh.

Trong lòng anh cứng lại, vẫn như cũ cười khê, "Kỳ thực, em vừa nói, anh cũng đã hiểu. Lại muốn hỏi lần nữa, là bởi vì anh đã không thể làm cho em tín nhiệm sao? Không quan hệ, anh cho em biết. Em muốn biết gì, hoặc là đã biết gì, hay là không xác định được, anh đều chính miệng nói cho em biết, dần dần anh lại từ từ đạt được sự tín nhiệm của em, có được không?"

Cô không có phản ứng, nhưng trong giọng nói của anh, những thứ ấy bị anh kiểm chế chậm rãi chuyển động sự đau lòng cùng với bất đắc dĩ, cô nghe đều hiểu được. Chỉ là cô. . .

Chỉ là, cô không thể phản ứng, hoặc có thể nói là không muốn phản ứng.

Cô biết, kỳ thực, cô hận anh không được, thế nhưng, cô nghĩ, cô cũng yêu anh không nổi.

Hai người tới cùng một chỗ, một hoàn cảnh, tiến thoái lưỡng nan, cô có thể làm cái gì?

Đột nhiên nghĩ đến cái kia suy nghĩ đột nhiên thay đổi —— trên cầu, trước có sói, sau có hổ, cô nên như thế nào với quá khứ?

Đáp án nói: Đã bất tỉnh.

Cô cho rằng cô đang do dự, kỳ thực, cô không biết, cô nhìn ánh mắt của anh đã sớm bán đứng cô. Không, có lẽ, trong ánh mắt của cô thực sự chỉ có do dự, thế nhưng đối với Dịch Tân như vậy - một người đàn ông cường thế mà nói, đã là vừa lòng.

Cô do dự, theo lúc ban đầu nhìn trong mắt của anh rõ ràng có ý hận như vậy, chuyển biến trong một cái chớp mắt thành ôn nhu. Theo lúc ban đầu khi nghe thấy anh nói chuyện, ánh mắt liền không nhìn được chán ghét, như là từng giây từng phút không thể chịu đựng, đến bây giờ, cô nhìn anh là do dự.

Đã là vừa lòng nhưng Dịch Tân lại không kiên nhẫn.

Anh dùng cánh tay cường tráng kéo Tân Hoàn vào trong lòng mình, lại vội vàng cúi đầu hướng trán, mặt mày cô hân lên.

Đến lúc cô kịp phản ứng, bắt đầu giãy giụa, thế nhưng chính cô cũng không biết, chống cự đã sớm không còn quyết tuyệt như trước nữa. Nhưng mấy cái, liền buông tha, mặc anh ôm hôn.

Anh nói, "Xin lỗi, tha thứ cho anh, chúng ta cùng nhau thật tốt, có được không?"

"Anh sẽ đối với em rất tốt, chỉ có một người là em thôi."

Anh một bên hôn cô một bên nhẹ giọng nói.

Cô ở trong lòng anh, thân thể sớm đã vô lực, nước mắt lại lưu thành cuộn trào mãnh liệt.

Anh hôn lên.

Cô cũng không biết mình lúc này vì sao lại khóc, chẳng biết tại sao, cho nên không biết nên từ nơi nào để không chế.

Anh ôm cô thật chặt, hôn cô, cùng cô thân thiết.

Ti vi vốn mở lại dừng kênh, lúc này điều khiển thông báo thời gian. Trong ti vi, nữ phát thanh viên giọng nói trong trẻo, tự ổn lại thanh: "Danh đàn cello, Dịch thị thiếu phu nhân nữ nghệ sĩ Nghệ Tranh mấy ngày gần đây đã theo Viên về nước, ở sân âm nhạc quốc gia tổ chức một bản độc tấu. . ."

Thân thể của người đàn ông bỗng nhiên cứng ngắc.

Trong lòng thân thể vốn kiều mềm ấm áp của cô, một cái chớp mắt, đã lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 183: Hoan Tình Mộng (17)

Không biết là bởi vì anh thu lực, hay là bởi vì cô dùng lực, cuối cùng, cô đem anh đẩy ra.

Đẩy như vậy cho nên một chút vẫn hồi dư lại anh cũng không có. Chỉ có thể thẳng tắp nhìn cô, nhìn cô mang nước mắt trên mặt lại cười đến gai mắt.

Cô cười với anh nhưng mà, cũng chỉ là thoáng nhìn.

Cho dù chán ghét và căm hận, cũng đã không hề dừng lại lâu.

Sau đó, cô cầm lên bên người, vốn không phải vì anh muốn ôm cô mà là bị anh đoạt được điều khiển từ xa, nhắm ngay phía trước màn hình lớn, để phát tiết mà ném đi.

"Ba!"

Trong màn hình tức thì thanh quang thoáng qua, tiện đà triệt để thành màu đen. Dấu vết vỡ vụn ở giữa bắn ra ngoài, đem lại toàn bộ tổn hại.

Cô cười lạnh, chợt nhìn màn hình đen.

Sau đó, cô chậm rãi nhìn anh một cái, cười nhạt, "Anh đi gọi Tân Hạo bồi thường đi."

Nói xong, xoay người, rời đi.

Mau đến mức ngay cả vạt áo cô anh đều không bắt được. Chỉ khi tình huống nhìn thấy, cô xoay người rời đi, trên mặt cô là nụ cười chế nhạo đến mức tận cùng thậm chí đã biến thành nụ cười đau khổ.

Tay anh nắm chặt thành quyền. Trong nháy mắt, trong lòng hận thù mang theo tức giận.

Bước đi đến trước tivi, con người anh hít lại, liền nhắc chiếc ti vi đem vào trong tay, giơ lên, lại hướng trên mặt đất hung hăng đập xuống.

"Cách cách choang. . ."

Tiếng kim loại và cẩm thạch đánh vào nhau liên tục tạo ra thanh âm chói tai, thật lâu không dứt. Đập nát ra thành từng mảnh nhỏ, mơ hồ không còn một mảnh. Sớm đã không phân rõ được, nhưng ti vi vẫn ở trên sàn nhà.

Chỉ là, những thứ ấy như cũ không thể làm cho người đàn ông hết giận và hận.

Anh xoay người, liền đem thủy tinh trên bàn trà đẩy xuống, sau đó, lại là đồ cổ đồ sứ, đồ bày biện vô giá. . .

Tất cả có thể đập có thể vỡ, cái gì cũng không thể trốn thoát.

Chớp mắt, phòng khách vốn trong trẻo cùng sạch sẽ liền bừa bãi, vô cùng thê thảm.

Tân Hoành dựa lưng vào cửa, ôm đầu gối ngồi dưới đất, nghe dưới lầu động tĩnh vô cùng thê thảm, lệ rơi đầy mặt.

Kỳ thực, cô nghĩ là tha thứ cho anh, cũng nghĩ ở cùng một chỗ với anh thật tốt nghĩ cùng anh sùng yêu.

Thế nhưng . .

Khép chặt mắt che miệng lại, cô vẫn ô ô khóc thành tiếng.

Dịch Tân, anh vì sao không thể cho em yên lòng, em tha thứ cho anh, và ở cùng một chỗ với anh, lý do cùng anh sùng bị anh yêu?

Ngày đó, Tân Hoành và Dịch Tân trong nháy mắt từng có tha thứ và yêu, quay lại vội vội vàng vàng, nháy mắt đình trệ, là phù dung sớm nở tối tàn.

Sau đó, cô cùng với tình cảm của anh càng đông lạnh tới mức trước nay chưa có.

Tân Hoành tựa hồ đã triệt để buông tha cho anh liền tức giận đối với anh, với anh oán giận cũng không hết tức giận. Nhìn thấy anh thậm chí không hề né tránh, chẳng qua là triệt để làm như không thấy mà thôi.

Dịch Tân cũng không hôn lại tự động buông tay để cho cô nấu ăn, bởi vì, thức ăn một khi đã qua tay anh cô liền không ăn.

Mỗi một ngày, sắc mặt cô yên lặng, không một gọn sóng, chỉ là khi Dịch Tân nhìn thật kỹ, con ngươi cô đã không còn ánh sáng như trước. Cô như vậy tiến vào phòng bếp, dao cũng có thể kiêu ngạo đi cắt tay cô một đường, vết thương đáng sợ, máu chảy hơn phân nửa.

Dịch Tân đau lòng không ngót, nếu không để cho cô một mình, có thể cô sẽ dùng đồ đạc làm tổn thương chính mình, lập tức mệnh lệnh quản gia và người hầu qua đây.

Vốn đã qua ngày mười lăm, bọn họ đã sớm nên trở về. Chỉ là trong tâm tư Dịch Tân muốn cùng cô đơn độc ở cùng một chỗ, cho bản thân càng có nhiều cơ hội để cô tha thứ cho anh.

Lúc này, hẳn rồi cuộc đã thấy rõ ràng, không có cơ hội nào nữa.

Lại không biết bởi vì là trùng hợp, hay là thật như báo ứng Tân Hành thường nói lại bị một tiết mục ti vi phá hư triệt để.

Mỗi một buổi tối, anh muốn ôm cô chỉ có thể đợi cô ngủ thật say, mới có thể theo phía sau cô len lén ôm chầm lấy cô, lại cũng không dám dùng sức, sợ đem cô giật mình tỉnh giấc. Sau khi tỉnh lại cô thờ ơ nhìn anh ánh mắt cười như không cười, như là đối với anh không nể mặt tuyên án.

Lúc hai người ở chung cô cũng không nói chuyện với anh, anh nói với cô, cô cũng chỉ làm như trong phòng cũng không có người này. Anh rất nhớ tiếng nói của cô muốn gặp tư thái đàm tiếu của cô, liền chỉ có thể đem hai người Phong Dương và Tang Nhue kêu đến. Bốn người cùng một chỗ, cô mới có thể nói mấy câu, lộ một chút mỉm cười.

Nhưng cũng không phải là với anh.

Dường như cô đã tự động đưa anh đẩy ra ngoài.

Mỗi khi anh bị thái độ ôn hòa của cô bức cho nóng nảy, không chế không được, mạnh mẽ ôm cô hoặc là hôn cô, cô cũng không giãy giụa, mặc động tác của anh chỉ là yên lặng rơi nước mắt. Anh nhìn trên mặt cô nước mắt trong suốt, sau đó, liền lại ngoan không dưới tâm.

Cô dùng trầm mặc im lặng kháng nghị anh phụ lòng. Cô cùng anh hao tổn, anh biết ý của cô, cô nghĩ cứ như vậy hao tổn, để anh nguyện ý buông tha cô.

Thế nhưng, tựa như thương cô, anh thuyết phục không được chính mình, buông tha cô anh lại càng không thuyết phục được chính mình.

Phong Dương và Tang Nhue nhìn thấy tình huống của hai người, cũng chỉ có thể âm thầm sốt ruột trong lòng. Khi biết được tình huống ngày đó, hai người vừa lộ ra chút hòa hảo lại bị một tiết mục ti vi phá hư lúc, hai người đã lưu luyến lại là theo chân đau khổ.

Tang Nhue lên cùng với Phong Dương cảm khái, "Em nghĩ, hẳn là ông trời cũng không muốn Hoành Hoành và Dịch Tân ở cùng một chỗ đi."

Phong Dương hung hăng dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn cô một cái, "Sau chuyện này Dịch Tân cơ hồ đem nhà radio kia phá hủy, em nói lời này, là cũng muốn chứng kiến thủ đoạn của người kia à?"

Tang Nhue lúc này lại dường như cũng không sợ hãi, chân mày như cũ nhăn lại, nói, "Nếu không anh nói cho em biết, vì sao lại đúng lúc như vậy? Nhiều kênh như vậy, thế nào mà lại ở lại bật trống kênh kia chứ? Được rồi, coi như là tại cái kênh kia nhưng tại sao lại có thể đúng lúc gặp cái tin tức tiêu khiển

như vậy? Còn là tin tức của Nghê Tranh nữa chứ."

Cô lắc lắc đầu nói, "Việc này, chỉ có thể nói, không phải Dịch Tân quá xui xẻo, liền là ông trời không muốn nhìn thấy bọn họ ở cùng một chỗ!"

Phong Dương nghe thế chân mày nhíu chặt, trong lòng hẳn biết vợ của chính mình đối với Dịch Tân cũng không có cảm tình gì, lúc này nói lời này có nhiều một chút ý tứ châm chọc cùng với khiêu khích. Nhưng hẳn là đàn ông, hẳn biết một người đàn ông yêu thương sâu sắc một người phụ nữ nhưng người phụ nữ này lại không hiểu được thì thống khổ nhất là người đàn ông kia cũng chính là Dịch Tân.

Dịch Tân - người đàn ông như vậy, anh với người có bao nhiêu lực sát thương, đối với mình, liền có bấy nhiêu.

Anh thương Tân Hoàn sâu đậm như vậy, Dịch Tân đau cũng chỉ biết giữ ở trong lòng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Tình Yêu Mỏng Manh (18)

Bóng đêm buông xuống.

Mặc quần áo thời trang tinh diệu danh gia ôm sát vòng quanh đường cong quyến rũ của thân thể, gió thổi qua, tóc dài khẽ vuốt quá mặt, sợi tóc bay trong không khí, lộ rõ vẻ phong tình.

Trên người Nghê Tranh nhiễm chút men say, ở bên trong nhà hàng đi ra, hai má ửng đỏ. Bên người, một người đàn ông tuấn dật nhã nhận đỡ cô, thấy bộ dáng của cô lúc này, ở chỗ sâu trong đáy lòng hơi dập dờn, chân mày nhăn lại thấp giọng nói, "Uống rượu gì đâu? Em giao cho anh đó chẳng qua là mấy hoạt động tuyên truyền, anh cần gì phải bán mạng như thế?"

Nghê Tranh nghe xong, chỉ là cười khẽ.

Giao cho anh liền đẩy được sao? Anh nói với giới truyền thông tôi là Dịch thiếu phu nhân, tôi liền là thật sao? Dịch thiếu phu nhân chân chính đâu phải đi tới mấy loại hoạt động này, cùng một thương nhân ở trên bàn rượu, lá phải lá trái? Chỉ có thể tranh thủ đến càng nhiều hơn nữa để tuyên truyền.

Sinh dễ, sống dễ, cuộc sống không dễ dàng.

Không phải người phụ nữ nào cũng có thể có số mệnh tốt như Tân Hoàn, có thể được người đàn ông kia thịnh sủng cả một đời, sau đó, cuộc sống không hề có ưu phiền.

Chính mình ngủ lại ở phụ cận nhà hàng, Nghê Tranh nhẹ khẽ đẩy đẩy người đàn ông bên cạnh, "Yến Thanh, anh đi về trước đi, em sắp đến nơi rồi, em muốn đi một mình một lúc."

Yến Thanh nhíu mày, lại thấy cô kiên trì, trong nháy mắt, trong lòng có cường liệt cảm xúc xẹt qua, hẳn đã lạnh giọng, "Em còn muốn khẳng khẳng một mực như thế?"

Nghê Tranh khẽ cười, ngưng mắt nhìn về phương xa những ngôi nhà cao tầng san sát nối tiếp nhau, "Em chỉ là, không muốn dễ nổi giận như thế. Cuộc sống của cô ta bây giờ, vốn là thuộc về em, hiện tại em lại muốn buông tha hết thảy, em, thuyết phục không được tim của mình. Yến Thanh, anh có cuộc sống của chính anh không nên ở trên người em tiêu hao nhiều thời gian. Em đây là một hồi hảo đồ, nếu là thắng, sau này tự nhiên thiên thiên vạn vạn tốt, có lẽ ngày sau còn có thể giúp đỡ anh. Nếu là thua, sẽ gặp đem chính mình chuyển đi, cái gì cũng không để lại, khi đó, lại còn có thể báo đáp anh cái gì?"

Yến Thanh lãnh lạnh cười, "Em cho là, em có thể giúp anh cái gì? Em cho là, anh muốn em báo đáp anh sao?"

Khuôn mặt tinh xảo của Nghê Tranh hướng về phương xa, cũng không nhìn hẳn, chỉ khẽ lắc đầu, "Anh đi về trước đi, chính em đi một chút."

Cô với hẳn, rõ ràng đậm mặc, phảng phất là không muốn tiêu hao một tia khí lực.

Yến Thanh tự giễu, đúng vậy, hiện tại tất cả sinh mệnh của cô đều trút xuống ở tại trên người đàn ông kia.

Thế nhưng cô vốn không phải như thế. Quá khứ, tuy cô với hẳn cũng không phải toàn tâm toàn ý, nhưng ít ra hẳn biết, hẳn ở trong lòng cô chiếm cứ một góc rất lớn. Chỉ cần cô còn có tâm, liền nhất định sẽ không lờ hẳn đi, cũng lờ đi không được.

Trong thân thể Yến Thanh, cay đắng cuộn cuộn nổi lên, một lần lại một lần luân hồi, hồi hận, lại cùng bắt đầu đi.

Nếu như, ngày đó, hẳn không có mang cô ra cửa. . .

Nếu như, Nghê Tranh không có nhìn thấy Dịch Tân, đó là phù, cô đến nay vẫn là cô của trước kia, vẫn là bạn gái Yến Thanh hẳn?

Cô cùng hán từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cô cho hán biết thế nào là tình yêu, kết quả là, hán chống không lại cô cùng Dịch Tân gặp lại mà chỉ bằng thời gian của một buổi trà chiều

Hán hận sao?

Hận ai?

Hận Dịch Tân đoạt người hán yêu? Không, hán hận không được. Ngày đó, người đàn ông kia nói với hán, quang minh chính đại đến làm cho người ta sinh ra cảm giác hối hận, tự giác không thể nói lý.

Dịch Tân khi đó nói cho hán biết, "Nếu như cô ấy nguyện ý, để cô ấy cùng tôi đi."

Bá đạo, cường thế, mà lại bằng trắng trợn làm cho người ta hận không đứng dậy.

Nếu như cô ấy nguyện ý. . .

Hán và cô khi đó đều chưa từng nghĩ tới những lời này, liền cũng không có mang lại bao nhiêu cảm tình. Chẳng qua là, có thể có, cũng không có.

Tới hán không nhiều, không đến, hán cũng không ít.

Chính là như vậy.

Như vậy cô thì sao? Cô luôn luôn mãi cảm thông tuệ, cô cũng quả thật bình thường như hán, thật là chưa từng nghĩ những lời này càng hàm nghĩa sâu xa? Liền cứ như vậy. . . Nguyên ý. Từ đó, Nghe Tranh và Dịch Tân cùng một chỗ, Yên Thanh chỉ có thể đứng ở phía sau bọn họ, liền đứng khi hận cũng không có.

Hán cười khổ, nếu như ngay cả khi đó cũng có thể buông tha cô, nói một câu tôn trọng của cô, như vậy lúc này, hán còn lập trường gì đến can thiệp chuyện của cô chứ?

Tự giễu lắc đầu, buông tay cô ra. Xoay người, bóng dáng ôn hòa bọc thật dày thất lạc buồn bã, đi vào trong bóng đêm.

Nghe Tranh vẫn như cũ nhìn về phương xa, nhiệt độ trên người đột nhiên thấp, cô cũng không quay đầu lại, dường như căn bản chưa từng chú ý.

Sau đó, một mình ở đêm hạ trong gió lạnh mà đi, một mình giấu đầy bụng tâm sự và. . . tính toán.

Gió thổi vào người, có chút lạnh. Cô lại sớm đã không biết mình bây giờ là thương thương hay là đang tìm cách.

Bước chậm, bên người lại đột nhiên có một chiếc xe màu đen chậm rãi đi đến phía trước cô rồi dừng lại.

Trong lòng cô khẽ động, cước bộ không ngừng, đi tới, đứng lại ở bên cạnh xe.

Cửa sổ xe chưa từng hạ xuống, lại cũng không rời đi.

Nghe Tranh tâm trạng trầm xuống, đã không khỏi lạnh giọng nói, "Anh làm sao dám to gan như vậy, lại đến nơi đây! Bị hán phát hiện. . ."

Cách cửa thủy tinh, bên trong truyền đến giọng nam mang theo một tia cười chế nhạo, "Nghe tiểu thư không cần phải lo lắng, người nọ hiện tại ắc còn không mang nổi mình ắc, sao có thể để ý tới cô? Tôi qua đây chẳng qua là nhắc nhở cô một tiếng, an tâm một chút. Tất cả dựa theo lời dặn của tôi nếu cô tự ý hành động phá hủy sự việc, như vậy hậu quả do cô một mình gánh chịu."

Cô nghe xong, trong lòng nhin không được tức giận, liền cười lạnh, "Anh cho là lúc này anh vẫn có thể tiêu sái toàn thân trở ra như vậy? Nếu là bị người nọ tra ra là anh phát buu kiện, người chết cũng không chỉ mình tôi!"

Cô tức giận xuống nói xong, trong xe lại cũng không có tiếng đáp lại. Một lát, chỉ là bật ra một tiếng cười khế.

Không có nói, cũng đã đủ, tiếng cười chế nhạo.

Nổi bất an ở trong thân thể lan tràn. Xác thực, phát buu kiện chính là hán; nhưng mà, lại là cô ở trong thời gian ước định dùng một gọi điện thoại dẫn dắt Dịch Tân rời đi.

Sau đó, thúc xe chạy, một đường chạy nhanh như bay, đã như không hòa vào dòng xe cộ. Quanh mình, tất cả lại khôi phục như thường. Tựa như vừa rồi dừng lại và ngắn đối thoại, chẳng qua là thời gian ở đột nhiên trong nháy mắt tạm dừng, trừ hai người đương sự, ai cũng không phát hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 185: Tình Yêu Mỏng Manh (19)

Phong Dương cùng Tang Nhuế đến dễ nhà thì Tân Hoành và Dịch Tân đang ăn bữa ăn sáng trong trầm mặc.

Dịch Tân thấy trong tay hai người cầm một cái túi lớn, nhúu mày, "Hai vị đây là, từ giả?"

Tang Nhuế vừa kéo, vốn là nụ cười xán lạn cứng ở trên mặt.

Phong Dương cười nói, "Tang Nhuế nói muốn đi ra ngoài chơi." *

Phong Dương nói lời này thì ánh mắt rơi vào trên người Tân Hoành.

Tân Hoành nhìn về phía Tang Nhuế, khẽ cau mày, rõ ràng có chút không có thể hiểu được, "Giữa mùa đông cậu ra ngoài là muốn đi xem nơi nơi thế lương?"

Tang Nhuế lần nữa rút ra.

Trong chớp nhoáng này, đột nhiên cô cảm thấy Tân Hoành và Dịch Tân thật là tuyệt phối. Trước kia là cô mắt chó đui mù mới có thể không thể lý giải hôn nhân của bọn hắn!

—— vợ chồng hai người cũng có thiên phú làm người ta mắt húng như vậy, đó là ấn ý khó được cỡ nào! Bình thường vợ chồng sao có thể đạt tới trình độ như bọn họ?!

Tang Nhuế cắn răng, hung ác nói, "Trượt tuyết!"

Tân Hoành sừng sốt một chút, rồi sau đó, nhẹ nhàng "A" một tiếng, bày tỏ hiểu, liền lần nữa cúi đầu ăn điểm tâm. Rõ ràng không hứng thú lắm.

Dịch Tân thấy thế, chân mày nhúu sâu.

Trở lại đã một tháng, cô còn chưa ra khỏi cửa, lúc này nên ra ngoài đi dạo.

Anh hướng phía Tân Hoành đang cúi đầu ăn, nhẹ giọng nói, "Anh muốn đi, em đi theo anh?"

Trước mặt người ngoài, Tân Hoành chưa bao giờ sẽ rõ mà còn bỏ rơi Dịch Tân. Lúc này ngẩng đầu nhìn anh, nhưng mà trên mặt lại cũng không có vẻ gì chỉ nhẹ giọng nói: "Được."

Trong lòng Dịch Tân đau xót.

Mỗi một lần, anh đều không muốn ép buộc cô, nhưng Tân Hoành người này, nếu anh không buộc cô, cô chỉ sẽ từng bước một càng lui về sau, sau đó, cách anh càng xa.

Trong lòng bất đắc dĩ liên tục lan tràn, Tứ Chi Bách Hải tất cả hóa thành bất đắc dĩ cùng nặng nề.

Hai người Tang Nhuế và Phong Dương thấy giữa hai người mặt ngoài bình tĩnh bên trong xa lánh cùng coi thường, trong lòng cười khổ.

Tang Nhuế đột nhiên cười nói, "Hoành Hoành, nghe nói từ trên núi cao trượt xuống nếu như tốc độ quá lớn, không cẩn thận có thể sẽ đến một cái thế giới khác."

Dịch Tân nhúu lông mày, cảnh cáo nhìn một cái về phía Tang Nhuế.

Tân Hoành lại nói, "Một cái thế giới khác? Ý của cậu là tử vong còn có thể xuyên qua?"

Tang Nhuế run lên, cặp mắt có chút cứng đờ nhìn về phía Tân Hoành.

Trời, cậu nhất định phải nói thẳng ra như vậy sao? Cậu không nhìn thấy cho dù tớ nói uyển chuyển như vậy, vị kia nhà cậu cũng đã tự cấp áp lực cho tớ sao? Cậu cho rằng người người đều là cậu a, có thể tự nhiên có quyền nói chuyện, dù sao bạo quân này tức giận cũng sẽ không đối với cậu như thế nào? Cậu không thể thông cảm cho loại người bình thường như bọn tớ ở trong khe hẹp cầu sinh tồn sao?

Tang Nhuế oán thăm vừa thông suốt, cũng bất cứ giá nào, đại nghĩa nghiêm nghị nói, "Xuyên qua!"

Tân Hoành chậm rãi chống cằm, ánh mắt bay xa, tựa như có lẽ đã có chút dao động.

Phong Dương thấy thế, không nhịn được cười khẽ, "Nghe nói hiện tại Tứ gia tương đối nóng, Tân Hoành cô cũng có thể thử một chút đi tìm Tứ gia."

Trên mặt Tân Hoành lộ vẻ xúc động càng nhiều.

Dịch Tân dựa vào ghế, nhìn về phía Phong Dương, khóe môi cười đến diêm dúa lắng lơ.

Phong Dương bị anh cười đến cả người run lên, nhìn được vồ trán lau mồ hôi kích động, tiếp tục đối với Tân Hoàn thuyết phục, "Hơn nữa tôi giúp cô nhìn rồi, trong tất cả Tứ gia không có một người nào lớn lên giống Dịch Tân, cô có thể yên tâm"

Phong Dương nói xong, đã cảm thấy thân thể bị người nọ nhìn chăm chăm da nóng rực như muốn bốc cháy.

Tân Hoàn lại đột nhiên vỗ bàn một cái, đứng dậy, "Chúng ta lên đường!"

Vì vậy, bốn người hăng hái ra cửa.

Nói hăng hái, là bởi vì có Tân Hoàn hưng phấn bùng bùng kích động, Dịch Tân tuyệt bút vung lên, liền một người có đủ một bộ trang bị hàng đầu. Một cuộc điện thoại liền lệnh chuyên gia đem đồ mới tinh cao cấp nhất đưa đến sân trượt tuyết.

Phong Dương và Tang Nhuế nghe, không chút do dự vứt bỏ bọc lớn trên tay.

Tang Nhuế lại như cũ không nhìn được tò mò trong lòng, lặng lẽ kéo vạt áo Tân Hoàn lôi cô xa, nhỏ giọng nói, "Cậu thật muốn xuyên qua à? Tớ không thể không thanh minh trước, xác suất kia rất thấp, tớ chỉ nói là ra ngoài làm cho cậu tham khảo, cũng không thể bảo đảm cậu có thể xuyên qua thành công, nếu là đến lúc đó cậu vẫn còn ở nơi này, cũng chớ có trách tớ lừa cậu."

Tân Hoàn thấy cô bộ dáng thận trọng, không nhìn được buồn cười.

Cái gì xuyên qua? Cô cũng chỉ là thấy mọi người hăng hái cũng tốt không muốn mất hứng, nói theo. Tang Nhuế. . . Lại còn coi là thật!

Ngoài miệng lại như cũ trầm tĩnh nói: "Tớ ngay cả Dịch Tân cũng có thể gặp được còn có cái xác suất nhỏ sự kiện gì là tớ không thể gặp hay sao? Lại nói, Phong Dương không phải đã nói rồi sao, những thứ kia Tứ gia không có một ai lớn lên giống Dịch Tân, đây đã đầy đủ kích thích trong thân thể tớ tất cả dũng khí cùng đầu chí. Bây giờ tớ rất muốn thử, đã đợi không kịp muốn đi tranh thủ sự kiện xác suất nhỏ này."

Tân Hoàn nói xong, lại thấy Tang Nhuế nhìn cô, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Cô đang nghi ngờ, lại chỉ nghe được sau lưng một tiếng tà mị, lạnh lùng, "Muốn khiêu chiến xác suất nhỏ hơn sao? Không bằng thử một chút cùng anh cùng nhau xuyên qua?"

Thân thể Tân Hoàn cứng đờ, u oán nhìn về phía Tang Nhuế trước mắt, ánh mắt tố cáo —— tại sao cậu không nói cho tớ là anh tới tại sao tại sao à? !

Tang Nhuế cười gượng, ngón tay lặng lẽ chỉ chỉ người đàn ông sau lưng cô, "Anh ta, anh ta không để cho tớ nói. . . ."

Tân Hoàn nhắm mắt lại, nhắm mắt xoay người. Không phải Dịch Tân thì là ai ?

Lúc này anh đang ôm cánh tay đứng ở sau lưng cô, cả người nhìn hào hứng, chỉ là nhìn chăm chăm cô hai tròng mắt khê hí lại, trong ánh mắt bức bách trong nháy mắt liền áp súc, lực sát thương mạnh hơn.

Tân Hoàn lúng ta lúng túng nói: "Em chỉ phàm là phụ tục tử, sẽ để cho em cả đời tâm thường còn sống đến chết là tốt rồi."

Nói xong, cô vội vàng từ bên cạnh người kia né ra, đi tới xe.

Sau lưng lại truyền đến giọng nói người đàn ông khê vui thích, "Biết là tốt rồi."

Thân mình cô dừng lại, rồi sau đó nhanh chân hơn bước lên xe.

Bốn người một xe, Phong Dương lái, Tang Nhuế chỗ ngồi kế bên. Hàng ghế sau là Dịch Tân cùng Tân Hoàn.

Tân Hoàn buồn buồn ngồi, có chút không nghe vào Tang Nhuế và Phong Dương nói.

Thật sự là buồn buồn, ở tim.

Càng về sau, lại hoàn toàn không nghe được ba người kia nói cái gì, chỉ loáng thoáng nghe được tiếng cười trong suốt của Tang Nhuế, cô rút cuộc không nhìn được, khê gọi, "Dừng xe!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Tình Yêu Mỏng Manh (20)

Tân Hoành vừa lên tiếng, trong xe lập tức dừng lại.

Dịch Tân sắc mặt đại biến.

Phong Dương không dám đùa giỡn nữa, cũng không quản bây giờ đang ở trên đường cao tốc, lập tức dừng xe khẩn cấp ở bên lề đường.

Xe vừa dừng lại, Tân Hoành cuống quýt lao xuống xe, nhện không được nôn mửa một trận ở ven đường.

Mệt

Dịch Tân đuổi kịp ngay ở sau lưng nhìn thấy bộ dáng của cô như vậy, mặt mày tối sầm lại.

Cô vừa lên xe chuẩn bị đi tiếp, sắc mặt liền càng lúc càng tái nhợt. . .

Phong Dương và Tang Nhuê lúc này mới theo kịp, hai người đưa mắt nhìn nhau.

Đội Tân Hoành cảm thấy ổn hơn, Dịch Tân không nói lời nào liền ôm cô lên, trực tiếp lên xe, lạnh nhạt nói, "Đi bệnh viện."

Phong Dương lúc này mới hồi phục tinh thần lại, cuống quýt xoay người hướng chỗ tài xế ngồi đi đến.

Tân Hoành đẩy đẩy anh, thấp giọng nói, "Em không sao, có lẽ là viêm dạ dày còn chưa khỏe, không nên làm mọi người mất hưng."

Dịch Tân đem cô ôm vào trong ngực, thấy sắc mặt cô tái nhợt, sắc môi nhợt nhạt, trong lòng nhện không được bất an, anh thấp giọng nói, "Không được, em bị viêm dạ dày đều đã quá khứ của hai mươi ngày trước rồi, lúc này lại còn chưa có khỏe, phải đi bệnh viện kiểm tra."

Anh nói đến đây, trong lòng khẽ nhúc nhích, có cái gì đó ần ần rõ ràng. Rồi lập tức bị chính mình phủ định.

Không, không có khả năng.

Trong bệnh viện, bác sĩ kiểm tra Tân Hoành xong, liền khẽ mỉm cười nói với Dịch Tân, "Dịch tiên sinh xin chúc mừng, Dịch phu nhân đã có thai."

Dứt lời, Dịch Tân Tân Hoành hai người đều chấn động.

Sao có thể?

Tân Hoành vô ý thức hỏi, "Đã bao lâu rồi bác sĩ?"

Bác sĩ thấy cô như vậy thần sắc ngưng trọng, cả kinh, lại cẩn thận nói, "Chừng một tháng."

Dịch Tân chân mày nhíu chặt, thanh âm cũng không nhện được hỏi lại, "Ông chắc chắn chứ?"

Dịch Tân vừa nói sau, bác sĩ lập tức cảm giác sâu sắc áp lực nặng nề, anh vô ý thức giơ tay lên lau một chút mồ hôi lạnh trên trán xong mới nói, "Có bác sĩ Phong giám sát toàn bộ hành trình, lần trước chẩn khả năng tính. . . Cơ hồ không có."

Bác sĩ nói xong, thấy anh đứng ở chỗ kia, một đôi mắt mỹ lệ nhìn thật lâu trên giường bệnh nhân. Bác sĩ nhân cơ hội đó vội vàng rời đi.

Dịch Tân đáy lòng bất an, bác sĩ đã nói thời gian chính xác, trong lòng đã sớm kích động mạnh, chẳng qua là cẩn thận tra hỏi cho chắc chắn, nhưng lại không thể nói rõ vì sao cảm thấy bất an. Lúc này thấy Tân Hoành ngơ ngẩn nhìn hẩn, ánh mắt vô lực lại hoảng loạn, trong lòng anh tê rần, anh đi tới bên giường, đem cô ôm vào lòng, thấp giọng nói, "Tân Hiên, chúng ta có con."

Mặc dù bất an, nhưng vui sướng lại là thật, tới cũng nhanh lại thâm sâu, hẩn nhện không được khoe môi hơi nhếch lên, con mắt vui mừng không che được, "Thật tốt."

Tân Hoành dờ dẩn nằm trong lòng anh, ánh mắt đã sớm mất đi tiêu cự, đại não một mảnh mờ tối.

Bác sĩ nói, cô mang thai, chừng một tháng.

Từ khi trở lại thành phố B, cô và anh không có cuộc sống vợ chồng. Như vậy hẩn là có khi ở H thị, tính ngày, tựa hồ là hai ngày ở quán rượu kia.

Thế nhưng không đúng, không phải khi đó. Ở nhà hàng lúc đó, anh vì lấy lòng cô, cũng không làm cho cô thấy khó xử, liền không có thả ra ở trong thân thể cô. Mặc dù kịch liệt, lại một lần cũng không có.

Kia. . .

Nghĩ tới đây, Tân Hoành toàn thân hung hăng run lên, rùng mình, mạch máu toàn thân đều ở co rút lại.

Đêm hôm trước khi ở nhà hàng là ở đại trạch Dịch gia!

Chính là một đêm kia, một đêm kia anh không đếm xỉa đến cảm xúc của cô, mạnh mẽ chiếm hữu, vũ nhục cô, sau đó cố ý phát tiết bình thường cho tới trong thân thể cô.

Cô lo lắng quá, thể nhưng cuối cùng cũng không có ăn được.

Cho nên, đưa nhỏ trong bụng, đó là một đêm kia lưu lại sao?

Cô chỉ cảm thấy toàn thân cứng ngắc, mạch máu co rút lại đến toàn thân máu không thể lưu động được.

Cô ở trong lòng anh, lẩm bẩm nói, "Là một đêm kia, là đêm anh đem hân lưu lại . . . Thế nhưng, em không biết anh là muốn để lại cho ai."

Khi đó, anh một bên ở trong thân thể của em chạy nước rút, một bên lại nói với em, anh đối với một nữ nhân khác yêu và đau khổ, anh có phải hay không, lúc đó coi em là người đó?

Cô hoảng loạn, hoang mang lo sợ, đại não sớm không ngừng tự hỏi, trống rỗng, tất cả nói chẳng qua là vô thức thốt ra, cô thấp giọng, "Làm sao bây giờ. . . Em không biết."

Làm sao bây giờ, nếu như anh không phải là muốn cho mình, mà lại lưu tới chỗ này của mình, vậy mình nên làm cái gì bây giờ?

Dịch Tân nghe thấy cô nói một đêm kia, trong lòng trống rỗng, hối hận và cơ hồ tự trách làm anh hít thở không thông. Lại nghe thấy cô nói câu kế tiếp lúc đó, chỉ cảm thấy máu toàn thân chớp mắt một cái đã dâng lên, hai mắt màu đỏ tươi.

Anh dùng lực giật lại cô, chăm chú nhìn cô, ngoan giọng, "Làm sao bây giờ, là có ý gì? Em muốn làm gì?"

Bà vai của cô bị anh dùng lực nắm chặt, đau lắm, cô muốn anh nắm nhẹ chút, thế nhưng trong thân thể lại tựa hồ như không có dư thừa lực lượng đi ngăn cản hân, nàng chỉ suy yếu nhìn hân, nhẹ nói, "Em cái gì cũng không thể làm, em chỉ có thể tiếp thu."

Nhìn bộ dáng bị thương hồi tiếc của cô, mang theo chính là tiềm thức chống cự và bài xích với anh. Cô vô lực, thống khổ, sâu tận xương tủy, sau đó, cô đem tất cả về ở trên người của anh.

Anh tiếp nhận được, tâm, chớp mắt lạnh lẽo.

Anh nheo con ngươi, lạnh lùng nhìn chăm chăm cô, "Em nói đúng, em cái gì cũng không thể làm! Em chỉ có thể tiếp thu, anh cho em đứa bé này, em việc duy nhất có thể làm cũng chỉ có hảo hảo bảo hộ nó, sinh hạ nó và yêu nó!"

Tân Hoành run lên, sợ hãi nhìn về phía anh, sau đó, hai mắt bỗng nhiên chua xót khổ sở.

Cô muốn cười, thế nhưng lại cười không nổi.

Cho nên, tình huống hiện tại là, cô đã yêu một người nam nhân, tự nguyện yêu anh, không hề bảo lưu. Thế nhưng nam nhân kia chiếm được lại không biết quý trọng, trái lại muốn dung phương thức ác liệt nhất, tàn nhẫn nhất, vô cùng tàn nhẫn, mạnh mẽ cướp đoạt —— của cô, mà cô lại đối với anh không ngừng, còn muốn sinh hài tử của anh. Cô, thậm chí cũng không biết anh có nguyện ý hay không nhìn thấy đứa bé này.

Cô nhìn anh, cười, lệ rơi đầy mặt, thanh âm khàn khàn đến cơ hồ mình cũng nghe không rõ, "Dịch Tân, anh tại sao có thể làm như thế với em?"

Anh nghe thấy, thân thể cao lớn cũng nhịn không được mà run rẩy. Tâm anh như là bị cái gì trầm trọng đó không lưu tình chút nào đè ép, trong nháy mắt, huyết nhục bắn toé.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 187: Cục Cứng Trong Bụng (1)

Sau đó, một chút lý trí hồi phục, anh bỗng nhiên ý thức được chính mình nói cái gì.

Anh muốn cho cô yêu con của bọn họ, thế nhưng, có hàng ngàn hàng vạn loại thuyết pháp, thế mà anh lại lựa chọn phương pháp kia, có thể một đao mang lại cho cô loại thống khổ sâu nhất kia.

Hối hận trong nháy mắt dâng lên như thủy triều, chớp mắt bị diệt tất cả.

Anh há mồm, muốn nói điều gì, Phong Dương lại tiến vào lúc này.

Tân Hoàn cố gắng quít gờ tay lên lau đi lệ trên mặt, cô chưa bao giờ nguyện đem mình cùng người nợ máu thuần biểu hiện ra để cho người ngoài thương thức.

Phong Dương đương nhiên cũng không nhìn tới hai mắt sưng đỏ của cô, cười với Tân Hoàn nói, "Chúc mừng."

Tân Hoàn trong lòng vốn cay đắng không chịu nổi, chẳng qua là khi nghe thấy một tiếng kia "Chúc mừng", trong lòng lại không hiểu sinh ra chờ mong và an ủi, rõ ràng như vậy.

Cô cười nói, "Cảm ơn."

Tang Nhue nhìn thấy tâm tình Tân Hoàn không tệ, lúc này mới dám lộ ra vui mừng trong lòng, đi tới bên người cô, cười đến hưng phấn, "Có em bé a."

Tân Hoàn đối cô ấy cười, tay nhịn không được xoa bụng dưới bằng phẳng của mình.

Em bé a.

Kỳ thực, mặc kệ anh có thể hay không thích, thế nhưng, nó ở trong bụng của cô, nó là của cô, hoàn chỉnh như vậy. Cô cần gì phải đi tính toán với anh?

Dịch Tân và Phong Dương nhỏ giọng ra khỏi phòng bệnh, Dịch Tân trong nháy mắt lạnh mặt, thanh âm chất vấn nghiêm khắc, "Người biết chuyện gì xảy ra? Ta cho người phối thuốc tránh thai, thế nào còn có thể như vậy?"

Phong Dương nghe nói cả kinh, "Thật là một lần kia?"

Dịch Tân sắc mặt ngưng trọng, gật đầu.

Cô không thích, anh cho tới bây giờ đều cực kỳ nhỏ tâm. Trừ một đêm kia, cô chọc tức anh, anh không khống chế được, anh luôn luôn cực kỳ tự chế. Thế nhưng một đêm kia qua đi, thuốc tránh thai là đích thân anh bỏ vào canh của cô, quân gia cũng nói, là tận mắt nhìn Tân Hoàn uống xong.

Phong Dương tâm trạng trầm xuống, trầm ngâm nói, "Khả năng bởi vì liều thuốc quá nhẹ. Thân thể cô ấy yếu, tôi sợ bị thương thân thể của cô ấy kẻ liều thuốc nhẹ nhất. Hiện tại xem ra, là lỗi của tôi."

Dịch Tân than nhẹ, cười khổ, "Có lẽ là đứa nhỏ này cùng cô ấy duyên phận quá sâu, ngăn cũng không ngăn được, lúc này tới, với tôi mà nói tóm lại là một kinh hi."

Anh chỉ là sợ, sợ cô không thể buông chuyện một đêm kia, sau này mỗi khi nhìn thấy đứa bé này, trong lòng đau một lần liền rõ ràng khác cốt ghi xương. Sau đó, tất cả hóa thành oán và hận với anh.

Dịch Tân trong lời nói xấu hổ và chua chát, Phong Dương trong lòng rùng mình, liền cũng trong nháy mắt liên tưởng đến anh kiêng kỵ. Lúc này chỉ có thể an ủi anh, "Tôi xem Tân Hoàn hẳn là rất thích đứa bé này -----"

Phụ nữ mang thai, tâm liền hội mềm, nói không chừng đây là cơ hội của người."

Dịch Tân mâu quang khẽ nhúc nhích.

Phong Dương thấy tình trạng đó, nhưng trong lòng vẫn âm thầm lo lắng, do dự một hồi, cuối cùng anh cũng thẳng thắn nói, "Chỉ là, cô ấy cần phải nhanh một chút làm kiểm tra thai thật tỉ mỉ."

Dịch Tân vừa nghe, con người nhú lại, "Cậu một lần nói cho hết lời! Cậu nói vậy là có ý gì?"

Phong Dương nói, "Mặc dù cô ấy hiện tại mang thai, thế nhưng cô ấy đã ăn thuốc do tôi phối. Thuốc kia, tôi lo lắng sẽ ảnh hưởng đến đứa nhỏ. Và lại, tâm tình của cô ấy vẫn bất ổn, lúc ban đầu đối đứa nhỏ này liền cực kỳ chống cự. Phải làm kiểm tra tỉ mỉ mới bảo đảm đứa nhỏ khỏe mạnh."

"Cậu là nói, đứa nhỏ có thể sẽ không khỏe mạnh?" Dịch Tân thanh âm lạnh đến kinh người.

Phong Dương ngưng trọng gật đầu, "Chỉ là có thể, cũng không nhất định."

Mọi phần nợ cùng với áp lực bộc phát mạnh mẽ hơn, Dịch Tân ngoan giọng nói, "Phong Dương, cậu làm việc thế nào?!"

Phong Dương lúc này trong lòng cũng hối hận nghiêng trời lệch đất, anh cảm thấy thật không nên nhất thời nương tay như vậy, lúc này cũng chỉ có thể khổ nói, "Xin lỗi."

Dịch Tân lãnh sát, "Cậu tốt nhất đừng cho đứa nhỏ này có việc gì!"

Nói xong, theo bên cạnh Phong Dương đi qua, đi nhanh hướng phòng bệnh trở lại.

Tay run nhè nhẹ, run rẩy rõ ràng như vậy.

Đứa nhỏ có thể sẽ không khỏe mạnh. . . Tân Hoành làm sao có thể chịu đựng được!

Lúc Tang Nhuế nói với cô về em bé, trên mặt cô biểu tình nhu hòa kia làm anh bị mê hoặc. Từ lúc cô cùng anh này sinh khúc mắc, cô chưa từng có cười đến ôn nhu như thế. Thế nhưng, ôn nhu của cô là tình thương của mẹ, nhưng cũng đã trải qua thống khổ thuyết phục chính mình.

Anh nhìn ra được, Tân Hoành vừa nghe đến chính mình mang thai, trên mặt hoảng sợ không biết phải làm sao, cô vô thức phản ứng chính là nhớ tới buổi tối kia, anh gia tăng ở trên người cô vũ nhục và dằn vặt, vô ý thức chính là bài xích và chống cự. Thế nhưng cuối cùng, cô cũng cười, Phong Dương nói với anh "Chúc mừng", ở Tang Nhuế nói với cô "Bảo bảo", trên mặt cô sương mù dày đặc tan đi, sau đó cười đến ôn hòa trong suốt. Anh mắt thấy cô đã thuyết phục chính mình đến cuối cùng tiếp thu quá trình, trong lòng cô không dễ, anh nhìn ra được. Thế nhưng bây giờ, cô đã tiếp thu, lại phải như thế nào tiếp thu tin đứa nhỏ có thể không khỏe mạnh?

Anh chỉ trích Phong Dương, kỳ thực là Phong Dương không quan hệ, người chân chính có lỗi là anh.

Anh không nên như vậy đối với cô.

Tân Hoành từng nói với anh, thế gian có một đường định luật gọi là "Nhân quả định luật", có nguyên nhân thì có quả, ác thì nhất định sẽ có hậu quả xấu.

A, anh cười, hậu quả xấu tới rồi.

Thế nhưng, cô không có sai a. Lại muốn cô phải gánh chịu, như vậy có bao nhiêu tàn nhẫn?

Anh đứng ở gian ngoài phòng bệnh cao cấp, nhìn thấy Tang Nhuế đang muốn mạnh mẽ đem tai hướng nơi bụng của cô, chọc cho Tân Hành cười khanh khách không ngừng, "Ngu ngốc! Nó bây giờ còn chỉ là cái noãn thai, cậu thấy qua noãn thai máy thai sao?"

Tang Nhuế không cam lòng, ồ ào, "Noãn thai sẽ không máy thai, thế nhưng nó sẽ du động a! Cậu để tớ nghe một chút, có được không?"

Tang Nhuế vẽ mặt cầu xin, Tân Hoành nhin không được cười đến càng thêm hài lòng, rút cuộc gạt đầu, "Vậy cậu liền nghe tiếp theo nghe noãn thai du động đi."

Tang Nhuế cảm động được hai tay tạo thành chữ thập, "Trứng bảo bảo, mẹ nuôi tới!"

Nói xong liền cẩn thận nghiêng tai đến trên bụng Tân Hoành.

Tân Hoành cười, "Mẹ nuôi? Tớ chỉ nghe nói qua mẹ ruột là trời sinh, còn cho tới bây giờ chưa từng nghe qua mẹ nuôi cũng có thể trời sinh."

Tang Nhuế cười mắng, "Trứng bảo bảo cậu không nên ầm ĩ!"

Dịch Tân đứng ở cửa, nghe bên trong tiếng cười, trong lòng một mảnh bi thương.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 188: Cục Cứng Trong Bụng (2)

Dịch Tân cùng Tân Hoành lập tức làm kiểm tra, thế nhưng kết quả lại hai ngày sau mới có thể lấy được

Dịch Tân trong toàn bộ quá trình với vẻ mặt âm trầm, Tân Hoành lúc này tâm tình đã tốt hơn nhiều, cho nên cô đã có thể tự động che giấu thái độ của mình đối với Dịch Tân.

Hai người chuẩn bị rời đi, Dịch Tân thâm trầm nhìn Phong Dương liếc mắt một cái, Phong Dương không dám lạnh nhạt, vội hỏi, "Yên tâm, ta thủ tại chỗ này, bất luận cũng không có lầm lỗi gì đâu."

Tân Hoành nghi ngờ hỏi, "Có cái gì lầm lỗi sao?"

Dịch Tân ôm nàng rời đi, nhẹ giọng, "Sợ người khác đem đứa nhỏ của chúng ta nhận thành họ."

Tân Hoành bắn khoắn.

Cô chưa có sinh, sao họ có thể ôm nhầm đứa nhỏ của nàng được chứ? Cẩn thận suy nghĩ, cô cho là sợ họ đem kiểm tra đo lường cùng hàng mẫu lẫn lộn, rồi cũng yên lòng.

Dịch Tân lái xe mang theo Tân Hoàn về nhà, Tân Hành tay vẫn không tự chủ đặt ở trên bụng bằng phẳng của chính mình. Vừa rồi ở trong bệnh viện, Tang Nhue thề son sắt nói với cô rằng cô ấy có thể nghe thấy thanh âm của thụ tinh noãn chuyển động!

Tân Hoàn cười mắng, "Nó là một thụ tinh noãn còn chưa phân biệt được thì làm sao nó có thể vận động?"

Tang Nhue nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói, "Có khả năng vừa lúc đó nó có thời gian rảnh rồi nên vận động một chút."

Rảnh rồi vận động đều chỉnh đi ra. . .

Tân Hoàn không nhịn được cười khê.

Dịch Tân lái xe, khoe mắt dư quang nhìn thấy cô hai má ửng cười nhợt nhạt, rõ ràng, trong lòng anh rung động, lại nghĩ tới lời cảnh báo của Phong Dương, nhịn không được tức giận, tâm tình trong nháy mắt lại cảm thấy lo lắng.

Tân Hoàn đột nhiên nói, "Dừng xe."

Trong lòng anh kinh ngạc, cho rằng cô lại không thoải mái, cũng không quản bây giờ là tình huống nào, liền lập tức dừng xe ở ven đường.

Tân Hoàn theo cửa sổ xe nhìn thấy bên đường là một cửa hàng đồ dùng trẻ con, cũng không có suy nghĩ nhiều, vô ý thức thốt ra. Dịch Tân động tác lại mau, vừa vận dừng ở cửa hàng đó.

Tân Hoàn lúc này mới nhớ tới bên cạnh còn có người, liền quay đầu, hỏi, "Anh muốn cùng em vào xem không?"

Dịch Tân liếc ngoài cửa xe liếc mắt một cái, chân mày nhíu lại. Thế nhưng khó có được cơ hội cô chủ động nói chuyện với anh, anh không muốn làm cho cô mất hứng, liền gật đầu đáp ứng.

Hai người vào cửa hàng, nhân viên cửa hàng thấy cô lập tức nhiệt tình chào đón, nhìn thấy trên mặt Tân Hoàn cười xán lạn như vậy, tâm trạng trong nháy mắt sáng lên, đi lên nói một câu, "Phu nhân có em bé ? Chúc mừng chúc mừng."

Chỉ một câu nói, liền đem Tân Hoàn vui không nói lên lời.

Tân Hoàn cười đến kinh hãi, "Đúng vậy. Đã có thể thấy được sao?"

Cô nói, còn nghiêm túc cúi đầu hướng bụng của mình nhìn lại.

Dịch Tân ở một bên suy nghĩ: Chẳng lẽ khi mang thai sẽ làm nữ nhân biến thành ngọc sao? Cô nếu như không phải Tân Hoàn, anh lúc này nhất định sẽ nói hiện tại cô cười lộ lên giống như người ngu ngốc vậy.

Nhân viên cửa hàng cười đến vui, không hề có chướng ngại tâm lý nói "Đúng vậy đúng vậy", ánh mắt lại liếc người bên cạnh Tân Hoàn là Dịch Tân nhàn nhạt liếc cô ấy một cái ánh mắt, ánh mắt kia rõ ràng thanh đạm, trong lòng cô ấy cũng không khỏi rung mình, lời đã đến miệng rồi nhưng rút cuộc chuyển thành, "Bây giờ còn không thể, hẳn là một ít thời gian nữa sẽ thấy thôi. Chỉ là thoát nhìn hai vị hạnh phúc như thế, hẳn chính là như vậy."

Tân Hoàn tự động xem nhẹ nửa câu sau của nhân viên bán hàng, cười trả lời, "Đúng vậy, mới một tháng thôi."

"Đã một tháng rồi sao? Bây giờ bắt đầu chuẩn bị thôi, một thời gian sau khi em bé lớn hơn chút nữa, mỗi ngày mẹ sẽ có nhiều chuyện cần làm hơn, vừa dưỡng thai vừa vận động, còn chuẩn bị đến ngày đó sẽ rất là vất vả , thừa dịp lúc này chuẩn bị trước cho tốt, sau này có thể chuyển tâm chiều cổ em bé nhiều hơn."

Tân Hoàn nghe được gật đầu thật sâu chấp nhận.

Nhân viên cửa hàng nhìn thấy Tân Hoàn như vậy đồng ý, trong nháy mắt cười so với Tân Hành còn hài lòng hơn, chỉ dẫn Tân Hoàn, nói, "Phu nhân trước mắt có thể chuẩn bị cho em bé một ít y phục, đồ dùng, còn có vật phẩm trang sức, à, cửa hàng chúng tôi mới đây phát hành một số bộ đồ dành cho hai mẹ con, phu nhân có muốn nhìn một chút hay không?"

Ở đây nhân viên cửa hàng mỗi người đều nhìn thấy Tân Hoàn một thân sang trọng đẹp đẽ, lại ôn nhu, trên mặt ửng cười nở rộ đều là tình thương của người mẹ, trong lòng đã sớm so với Tân Hoàn còn muốn nở rộ hơn, không hề có chướng ngại gì đi lên mang đồ dùng cao cấp đẩy tới trước mặt Tân Hoàn.

Tân Hoàn nghiêm túc nhìn, cô rất thích, chỉ là cô cũng không nhịn được nhíu mày.

Cô quay đầu lại, hỏi Dịch Tân, có chút không ý tứ, mặt ửng đỏ, "Cái kia. . . Em vừa rồi quên hỏi, em bé là bé trai hay là bé gái?"

Dịch Tân thấy cô bên má ửng đỏ, tâm thần rung động, liền ôm chặt hông của cô, ôn nhu nói, "Đều mua đi."

Tân Hoàn mặt đầy hắc tuyến. . . Nguyên lai anh cũng không biết!

Nhân viên cửa hàng nghe thấy một câu "Đều mua", hai mắt trong nháy mắt tỏa ánh sáng, lập tức nhiệt tình cười nói, "Nguyên lai phu nhân mang thai song

sinh a? Vậy thì thật là quá may mắn! Chúc mừng, chúc mừng hai vị!"

Tân Hoành sững sốt, lại thấy nhân viên cửa hàng trẻ tuổi trên mặt tràn ngập sự chân thành, trong hai mắt nở rộ quang mang thành thực, trong lòng khẽ động.

Nhân viên cửa hàng thấy tình trạng đó, tiếp tục "Thành khẩn" nói, "Tôi đã nói rồi, phu nhân người nhìn xinh đẹp ôn nhu như vậy, làn da lại tốt như vậy, môi hồng răng trắng, tóc đen, bà nội tôi nói cho tôi biết, bộ dáng như vậy thì dễ mang thai song sinh lắm."

Sau đó, mặc dù Tân Hoành chính mình cũng không biết giới tính của đứa nhỏ, Dịch Tân cũng không biết, thế nhưng xuất phát từ sự khẳng định của nhân viên cửa hàng cùng với biểu tình thành thực, Tân Hành chấp nhận chính mình đang mang thai là song sinh. Hai mắt cô lấp lánh nhìn nhân viên cửa hàng, chờ mong hỏi, "Thật vậy chăng?"

Nhân viên cửa hàng gật đầu, tự nhiên liền nói tiếp, "Chúng tôi gần đây phát hành đồ dùng dành cho các cặp song sinh, vật phẩm trang sức, phu nhân người có thể nhìn một chút."

Lúc này, Tân Hoành đã quên mất Dịch Tân đang ở bên cạnh mình, ngập tràn hưng phấn trong suy nghĩ mình mang thai song sinh không thể tự thoát ra được.

Tân Hoành trên mặt cười càng ngày càng sâu, Dịch Tân ở một bên nhìn, sớm đã bị mê hoặc.

Hai người ra khỏi cửa hàng để trở về nhà.

Dịch Tân nhìn chỗ ngồi phía sau chất đầy đồ dùng "Mẹ và bảo bảo" gì đó, lại thấy Tân Hoành đến bây giờ hai mắt đều tỏa sáng, trong lòng bất an ùn ùn kéo đến, anh cảm thấy bực bội.

Anh nhìn Tân Hoành, nói nhỏ, "Em kỳ thực không cần để ý nó như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: Cục Cứng Trong Bụng (3)

Tân Hoành nghe thấy Dịch Tân nói như vậy, tâm tình đang vui vẻ chớp mắt đã biến mất, cô phùng bị nhìn anh, hỏi lại, "Anh có ý gì?"

Dịch Tân thấy tình trạng đó, trong lòng buồn bực, bất đắc dĩ thuận miệng nói, "Chính em cũng biết nó hiện tại chỉ là noãn thai còn chưa có phân hóa. . ."

Anh nói cũng như không nói, Tân Hoành liền lạnh giọng cắt ngang anh, "Nó đang chuẩn bị phân hóa, một thời gian nữa nó liền sẽ trở thành hình hài, chỉ cần nó còn đang bụng của em, nó liền dần trưởng thành. Dịch Tân, anh có ý gì?"

Dịch Tân tâm trạng trầm xuống, anh không nghĩ đến Tân Hoành lại nhạy cảm như vậy. Anh chỉ thuận miệng nói, cô với anh liền sinh phòng bị như vậy.

Anh thờ dãi, "Anh không có ý gì, anh chỉ là có chút kinh ngạc, anh cho rằng, em không thích đứa nhỏ."

Tân Hoành đột nhiên cười, "Hai năm trước, là em không hiểu chuyện, cho rằng ba ba đứa nhỏ không thích nó, em thì không thể muốn nó. Hiện tại thì sao, nó ở bụng của em, nó là của em, em không quản người khác làm cái gì?"

Cô nói được quyết tuyệt như thế, Dịch Tân trong lòng lúc này có chút bất an trong nháy mắt tăng thêm thành khủng hoảng, thậm chí cũng không dám nghĩ tới, nếu như...

Cuối cùng anh chỉ là nhẹ giọng "Ừ" một tiếng, liền không hề nói tiếp, lái xe về nhà.

Hai người ở trên xe không nói một câu nào nữa. Mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình.

Dịch Tân thì khẩn cầu, đứa nhỏ sẽ không xảy ra chuyện gì.

Mà Tân Hoành, thì lại nếu như Dịch Tân thực sự không yêu nó, như vậy cô nên làm cái gì bây giờ?

Hai năm trước, cô nhân nhượng anh một lần, bởi vì anh không thích, cô sẽ không có muốn đứa nhỏ kia. Hiện tại, có lẽ là thực sự trưởng thành một ít, lại một lần nữa gặp phải tình cảnh này, thế nhưng cô đã có thể cho mình một đáp án hoàn hảo. —— lần này, cô nhất định sẽ không lại nhân nhượng anh, mặc kệ anh thích hay không thích, muốn hay không muốn, cô nhất định sẽ không buông tha đứa bé này.

Này trong nháy mắt, nàng đột nhiên nghĩ tới tâm tình của Du Tiểu Nghi lúc đó.

Du Tiểu Nghi trong thời gian mang thai, Tần Hạo cũng rất bài xích, chỉ là Du Tiểu Nghi vẫn như cũ mạnh mẽ sinh ra Tần Hoành.

Tần Hoành vốn vẫn nghĩ không ra, không thể đạt được sự chúc phúc ba ba thì lưu lại nó làm cái gì? Hiện tại, cô nghĩ, đứa nhỏ của cô muốn một cái đồ hồ trưởng chúc phúc làm cái gì?

Nghĩ tới đây, cô đột nhiên cười, mây mù trong mắt bị đẩy ra, rốt cuộc ánh mắt vui vẻ trở lại.

Hai người trở lại biệt thự, Tần Hoành lập tức hướng quản gia mang theo người hầu đi sửa sang một cái phòng.

Quản gia hỏi dùng làm cái gì, Tần Hoành cười nói cho ông biết, "Phòng trẻ con."

Quản gia kinh ngạc, lập tức lại cười nói, "Chúc mừng, chúc mừng thiếu phu nhân, chúc mừng thiếu gia."

Tần Hoành và Dịch Tân đang nghe đến một tiếng chúc mừng này, hai người phản ứng hoàn toàn bất đồng. Tần Hoành cười đến vui vẻ, trên mặt đều là ôn nhu, mà Dịch Tân, thần sắc đạm mạc, chân mày nhíu lại.

Quản gia dẫn theo người hầu cấp tốc thu thập sạch sẽ một gian phòng, Tần Hoành liền chính mình đem các loại mới mua về. . . Đồ dùng cao cấp, phóng tới phòng trẻ con, lại chính mình đem tất cả mở ra và bắt đầu bố trí phòng.

Dịch Tân đứng ở cửa phòng nhìn cô bận rộn, trong lòng, nửa tràn đầy, nửa khô kiệt.

Anh đột nhiên muốn cười, khi nào, anh Dịch Tân cũng sẽ bị người bức đến hoàn cảnh chật vật như thế?

Nếu như Phong Dương nói cho anh biết, đứa bé này không là của bọn họ, nó sẽ rời đi, anh sẽ có bao nhiêu mừng rỡ như điên? Anh sẽ chủ động ôm cô, đem mọi thứ cô và hắn thích, cùng nhau mua cho nó; cũng sẽ ở trước mặt cô tươi cười khát khao đứa nhỏ cùng nàng chờ mong nó; nói tốt an ủi cô, cho nàng niềm vui. . .

Thế nhưng lúc này, mắt thấy của cô tình thương của người mẹ càng ngày càng sâu, càng lúc càng rõ ràng, anh lại cảm thấy vô lực. Anh muốn ngăn cản cô nhưng lại không nói ra được.

Anh phải ngăn cản cô yêu đứa nhỏ của bọn họ như thế nào? Anh làm sao có thể nhẫn tâm ngăn cản cô yêu đứa nhỏ của anh?

Thế nhưng, nếu như lúc này cô càng hăm sâu hơn, đến lúc nếu đứa nhỏ thật có vấn đề, cô làm sao có thể chịu đựng được?

Giờ khắc này, anh thậm chí thà rằng cô bởi vì hận anh, cũng không yêu đứa bé này!

Anh thường xuyên nói, chỉ cần Tần Hoành nhượng anh yêu, anh sẽ cho cô tất cả những gì cô thích, cô đáng giá có. Tất cả.

Thế nhưng lúc này, cô tốt đẹp, yên tĩnh như vậy, ngay trước mắt anh, im lặng chờ đợi ngênh đón sinh mệnh thuộc về anh cùng cô, anh lại không cấp được điều cô muốn.

Anh có chút vô lực đóng chặt mắt, mở ra lại thấy Tần Hoành đang ở trong phòng, cầm trong tay một bộ trang phục nhỏ, chính mình bình tĩnh nhìn anh.

Ánh mắt cùng cô nhìn nhau trong nháy mắt, anh đột nhiên mắt hết dừng khí.

Tần Hoành con người híp lại, hỏi hắn, "Anh là muốn vào giúp em?"

Trong lòng anh cười khở, Tần Hoành quá nhạy cảm, cô đây là đang thăm dò anh.

Tùy ý cười, anh nhìn cô, "Anh nhìn em là được rồi."

Tần Hoành, thực sự, có hay không đứa nhỏ đều không có vấn đề gì, nhượng anh nhìn cô là được.

Tần Hoành nắm trong tay thật chặt y phục dành cho đứa nhỏ, trong lòng có thứ gì đang dần dần xói mòn, cô nghe thấy thanh âm của mình khô khốc, khẽ run, "Nếu như anh chung quy tính toán không buông em ra, như vậy, anh có thể tận lực yêu nó nhiều hơn một chút?"

Cô chăm chú nhìn anh, cô không biết, anh có thể hay không nhìn ra được, ánh mắt của cô đang run rẩy.

Dịch Tân, em đã như vậy, chỉ cần anh đối với nó hảo, em liền một đời như vậy. Anh không nên ép em, không nên ép em liều mạng ly khai anh. Em không có vấn đề gì, thế nhưng em muốn con của em khỏe mạnh lớn lên.

Dịch Tân cũng không biết ý nghĩ trong lòng Tần Hoành lúc này là được ăn cả ngã về không, chỉ là thấy ánh mắt cô run rẩy, nghĩ tâm tư cô lúc này là trút xuống trên người đứa nhỏ. Mà anh, không muốn cô như vậy, nếu như đứa nhỏ chung quy không phải là của cô, vậy anh thà rằng cô không có nửa phần yêu. Chỉ vì yêu, cuối cùng sẽ làm cô bị thương.

Mà anh, không muốn cô bị thương

Anh nhìn cô, nói, "Đứa nhỏ xa xa không có quan trọng bằng em."

Anh nói xong, liền xoay người rời đi.

Tân Hoành nhìn bóng lưng của anh, trên tay buột lỏng, y phục nhỏ rơi xuống dưới chân của cô. Trong lòng, có một cảm giác không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 190: Cục Cưng Trong Bụng (4)

Về sau, Dịch Tân mỗi một lần nhớ tới ngày hôm nay, trong lòng hối hận cùng hành hạ khiến anh trần trọc khó ngủ. Nếu như một khắc kia, anh không cần có nhiều bận tâm như vậy, cho dù là trả lời có lẽ cũng nói với cô một câu "Tốt", đáp ứng cô yêu đứa nhỏ nhiều hơn một chút, kết cục có hay không cũng sẽ khá hơn, chắc chắn không chỉ có một chút?

Dịch Tân sau khi rời đi, Tân Hoành tiếp tục đem từng món đồ dành cho trẻ em mang ra để trên mặt đất, chỉ là trên mặt, không còn khát khao như lúc trước nữa.

Mấy thứ này, đều rất tốt, chỉ là đứa nhỏ, không nên ở trong này trưởng thành.

Có đôi khi, quyết định chỉ ở trong nháy mắt.

Ở cô được ăn cả ngã về không cầu xin nam nhân kia yêu đứa nhỏ của bọn họ nhiều một chút, mà nam nhân kia lại không nguyện ý trả lời cô, cô đã có quyết định.

Cô nhất định sẽ đi, cô nhất định phải rời khỏi người đàn ông này!

Nếu như đứa nhỏ đã định trước không chiếm được ba ba chờ mong và yêu thương, vậy. . . Liền từ bỏ đi.

Tính toán như vậy, cô cả người trái lại bình tĩnh hơn nhiều. Không hề như lúc ban đầu giận dữ, cũng không như sau tâm như tro nguội, cô bắt đầu có ý nghĩ của mình và chống đỡ người, liền thu hồi tâm tư.

Cô nghiêm túc ăn cơm, nghiêm túc đáp lại Dịch Tân mỗi một câu nói, mỗi một cái biểu tình. Dịch Tân thấy cô như vậy, lại chỉ dùng con ngươi xinh đẹp của anh thật sâu nhìn cô không chớp mắt.

Trong lòng cô căng thẳng, sợ bị anh phát giác ra cái gì đó, anh người này, ánh mắt luôn luôn ngoan độc. Lá gan lớn, giả vờ bình thản hỏi, "Anh nhìn em như vậy làm cái gì?"

Dịch Tân cười, "Em đang suy nghĩ gì?"

Cô cả kinh, vì sao anh lại lợi hại như vậy.

Bàn tay nắm thật chặt, cô cười, "Em muốn từ giờ trở đi tu thân dưỡng tính, nỗ lực không giận không buồn, làm cho đứa nhỏ khỏe mạnh sinh ra."

Lời của cô làm tim của anh hung hăng kéo ra, sau đó trong lòng đối với cô nghi hoặc liền hết thay hóa thành áy náy. Anh gượng tay lên, ôn nhu sờ sờ mặt cô, không có nói gì nữa.

Tân Hoành trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Buổi tối, thừa dịp thời gian Dịch Tân đang tắm, Tân Hoành trốn ra ban công, nhanh chóng bấm máy gọi cho ai đó.

Ngày hôm sau, Tân Hoành như thường lệ cùng Dịch Tân ăn bữa sáng, chỉ là khi đang ăn, Tân Hành tùy ý hỏi anh một câu, "Anh lúc nào đi làm?"

Dịch Tân nhìn cô, con ngươi híp lại.

Cô cười, "Anh biết, anh đã nghỉ đông hơn hai tháng, anh như vậy, em lo lắng anh sẽ phá sản mất."

Anh nhìn cô, mặt mày tràn đầy tiếu ý, "Em yên tâm, cho dù anh phá sản, cũng vẫn nuôi được em hết đời."

Cô xem anh mâu quang lại bỗng nhiên nói, "Có thể hay không nuôi được em trái lại không sao cả, em chỉ là lo lắng cho anh, anh nuôi không nổi người khác."

Anh nhủ mày, "Trừ em ra, không có người nào khác?"

Cô cười, "Không có là tốt nhất. Em cũng không hi vọng con của em theo người khác lúc đó sẽ chịu nhiều ủy khuất. Em cũng có lúc rất keo kiệt, khó tránh khỏi một khi khí huyết dâng lên, sẽ làm ra mấy chuyện thấy máu."

"A, em phải như thế nào mà thấy máu?"

Cô nhẹ nhàng lắc lắc trong tay ly sữa, chậm rãi nói, "Nói thí dụ như, ôm đứa nhỏ từ trên lầu nhảy xuống gì đó."

Sắc mặt anh đột biến. Anh cho rằng ý của cô là thấy máu của người khác.

Cô lập tức lắc đầu, "Không, không được, ở lầu hai nhảy xuống cùng lắm cũng chỉ là người tàn phế, không chết được người. Ừm, em cảm thấy mẹ em năm đó là không có nghĩ tới vấn đề này, liền tùy tiện đi uy hiếp Tân Hạo, cuối cùng cũng chỉ là thất bại. Em lúc này nếu như muốn nhảy, đầu tiên được tìm cái lớp mười điểm, em cảm thấy bệnh viện đại lâu sẽ không lỗi. . "

"Câm miệng!" Anh lạnh giọng nói cắt ngang cô, con người tất cả đều là đông lạnh.

Cô cũng không cười, nghiêm mặt nói, "Em cũng không phải là muốn uy hiếp anh, chỉ là anh không muốn thả em đi, vậy em nghĩ, anh ít nhất cũng hẳn đổi với em phụ trách một điểm, mặc kệ anh có hay không người phụ nữ khác, ít nhất, anh không để cho em cùng đứa nhỏ biết, giấu khá hơn một chút! Không nên giống như Tân Hạo cái tên hỗn đản kia, tìm cái người phụ nữ kia tới, đem em và mẹ em bắt nạt thảm."

"A, đúng rồi, em cho anh biết, ôm đứa nhỏ nhảy lầu việc này cũng không phải em nghĩ ra được. Hơn mười năm trước, mẹ em đã làm chuyện này. Bất quá bà ấy thất bại, bà ấy nhất thời xúc động không có suy nghĩ đến độ cao, lúc kích động, thời gian một cái chân vượt qua ban công, Tân Hạo ở sau lưng bà ấy nói cho bà ấy..."

Cô nói đến đây, chế nhạo cười, trong mắt lại che không được đau xót, "bà ấy nhảy, ở ngay trước mắt ông ta nhảy. Bất quá rất đáng tiếc, ở đây không đủ cao, bà ấy nhảy xuống tới đa liền mang theo em cùng nhau tàn phế mà thôi."

Cô buông tay, "Mẹ em tình tình chính là quá kiêu ngạo, em nghĩ bà tình nguyện chết cũng không nghĩ tàn phế, càng không muốn em tàn phế. Cho nên, bà ấy đặc biệt không có cốt khí nhảy không thành. Về sau, chờ em muốn tìm lớp mười điểm lâu lúc, lại qua cái kia kích ráng sức, lo trước lo sau, cuối cùng cũng không có nhảy."

Dịch Tân u ám con người chăm chú nhìn cô, cô nhìn không thấy trên tay của anh, gân xanh đã sớm nổi lên.

Cô cười, "Thế nhưng, nếu như bà ấy lúc này dưới tuổi vàng có biết, hẳn là sẽ rất hối hận. Bởi vì, mặc dù bà ấy không có nhảy lầu, thế nhưng không lâu sau, bà ấy cũng rời đi. Duy nhất sai biệt ở chỗ, bà ấy không có mang theo em. Bất quá, nếu như bà ấy có thể nhìn thấy được bộ dáng của em bây giờ, em nghĩ, bà ấy hẳn là sẽ rất hối hận lúc đó không có ôm em cùng đi chết."

Cô chăm chú nhìn anh, cười lớn một trận, "Em như bây giờ, sống đều là mất mặt."

"Ba."

Cô nói hoàn, trên bàn toàn bộ đồ sứ bị cường lực đảo qua, nhao nhao rơi trên mặt đất, vỡ vụn.

Kẻ đầu sỏ gây nên lúc này bên môi lại mang theo ôn nhu cười, nhìn cô, "Nói, nói tiếp."

Cô nhẹ nhàng liếc mắt trên mặt đất những mảnh nhỏ và tàn canh, lại lần nữa nhìn anh, trên mặt cười không giảm chút nào, "Dịch Tân, em chỉ hỏi anh một câu, nếu như anh có con gái lớn như em, anh nhìn thấy bộ dáng của em bây giờ, anh cũng sẽ không hối hận sinh ra nó?"

Vốn không kiêng nể gì cả làm tàn lệ, trong nháy mắt, đông lại. Thân thể cứng ngắc, anh nhìn cô, đáy lòng, có một loại cảm xúc không thuộc về Dịch Tân nổi lên, tựa hồ gọi là nao núng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 191: Cục Cưng Trong Bụng (5)

Tân Hoành nhìn anh, cười, "Đời người đã gặp được nhau thì sẽ mãi mãi bị trói chặt với nhau. Bởi vì gia đình của tôi không hạnh phúc nên tôi mới gặp anh rồi bị anh trói chặt như thế. Tôi nghĩ, nếu như bị kịch đó còn muốn kéo dài một lần nữa, tôi thà rằng ôm đứa nhỏ đi nhảy lầu còn hơn."

Cô nói xong, không khí bỗng trở nên im lặng. Sau đó, Dịch Tân nghe thấy trong lòng mình một âm thanh tựa như có thứ gì đó vỡ vụn. Cuối cùng, anh nhìn cô, than nhẹ, "Anh cam đoan với em, anh ở bên ngoài không hề có người phụ nữ khác. Em yên tâm. . . Yên tâm sinh đứa nhỏ rồi anh và em cùng

nhau chăm sóc nó thật khỏe mạnh."

"Nhớ kỹ lời anh nói, đừng nên gạt tôi một lần nào nữa." Cô nhìn vào ánh mắt anh.

Tân Hoành nói xong, đứng dậy, mang theo một mớ suy nghĩ hỗn độn mà rời đi.

Dịch Tân vẫn ngồi ở chỗ cũ, cay đắng, phiền muộn nhưng trong nháy mắt đã quyết định xong mọi việc.

Làm một người mẹ... Tân Hoành, nếu như em đã muốn, như vậy, tôi cho em.

Lấy điện thoại, bấm một dãy số gọi cho Phong Dương, Dịch Tân hỏi, "Đứa nhỏ không khỏe mạnh, trong thời gian mang thai đứa bé cô ấy có bị tổn hại không?"

Phong Dương nhận được điện thoại, sững sốt, sau một lúc lâu mới phản ứng được, "Ý cậu là gì? Cậu muốn cho Tân Hoành sinh đứa nhỏ?"

"Đúng. Chỉ cần cô ấy không bị thương tổn."

Phong Dương vội la lên, "Cậu thật sự điên rồi! Cô ấy làm sao không bị thương tổn được? Không nói đến việc đứa nhỏ sẽ không khỏe mạnh hoàn chỉnh, chưa kể trong thời gian mang thai còn có thể sanh non, cứ cho như cái thai được chăm sóc, bảo vệ kỹ, nhưng một khi sinh ra, trời sinh cơ thể đứa nhỏ lại không vẹn toàn, câu cho là Tân Hoành mù, cô ấy sẽ nhìn không thấy sao? Cả ngày cô ấy đều phải nhìn thấy một đứa con như vậy, cậu nghĩ cô ấy phải làm sao bây giờ?"

Phong Dương vừa vội vừa giận, nhưng người đàn ông quyền rũ kia lại nở ra một nụ cười lạnh lùng, "Những trường hợp đứa nhỏ không trọn vẹn rất hiếm. Mỗi ngày lại có rất nhiều đứa trẻ khỏe mạnh được sinh ra."

"Phong Dương, trước đó tớ rất chờ đợi kết quả xét nghiệm chính xác nhất, thế nhưng đó chỉ là một kết quả mà thôi."

Phong Dương nghe được toàn thân chấn động, điện thoại cũng đã bị cắt đứt từ bao giờ.

Anh không thể tin được khi nhìn thấy biểu tượng "Trò chuyện kết thúc" hiện lên màn hình, thất thần thật lâu mới có thể quay trở về thực tại.

Dịch Tân thật là điên rồi!

Hắn muốn làm gì? Những trường hợp đứa nhỏ không trọn vẹn rất hiếm. Mỗi ngày lại có rất nhiều đứa trẻ khỏe mạnh được sinh ra. Chẳng lẽ hắn nghĩ rằng... Nghĩ rằng sẽ lấy đứa nhỏ khác thay thế?

Hắn tại sao có thể?! Đứa nhỏ của Dịch Tân sau này sẽ là người thừa kế của Dịch gia, nhất định quyền lực và trách nhiệm sẽ rất lớn, tại sao hắn lại có thể tùy tiện tìm một đứa nhỏ khác đến thay thế được?

Rồi đứa nhỏ của Tân Hoành sẽ ở đâu? Đúng rồi, tùy tiện đem gửi nó đến chỗ nào nuôi, chỉ cần không cho Tân Hoành nhìn thấy, Dịch Tân có thể cho nó tất cả. Thế nhưng... Làm như vậy, nếu như đã sớm định trước số phận của nó trở trêu như thế nhưng vẫn cứ muốn sinh hạ nó, đối với nó có phải là quá tàn nhẫn không?

Phong Dương vô lực nhéo nhéo mi tâm. Bỗng nhiên phía sau lại có một tiếng động. Anh cả kinh quay đầu lại, thấy một người bước vào. Tang Nhuế khiếp sợ, một tay vịn ở cửa, nhìn hắn bằng ánh mắt nghi ngờ.

Trong lòng hắn sôi sục. Tang Nhuế hỏi, "Anh nói đứa nhỏ không kiện toàn là có ý gì? Tân Hoành và Dịch Tân xinh đẹp như vậy, lại khỏe mạnh như vậy, đứa nhỏ sao có thể không kiện toàn? Phong Dương, anh như thế tại sao lại làm bác sĩ?!"

Vốn dĩ trong lòng Phong Dương đang rất đau đớn, lúc này lại bị Tang Nhuế dọa, càng ân hận tự trách mình. Thế nhưng, đây là trách nhiệm của anh, anh cũng không có ý định trốn tránh, chỉ thở dài, nói, "Là lỗi của anh, anh vì Tân Hoành phối thuốc tránh thai, nhưng liều thuốc quá nhẹ, chung quy là cô ấy vẫn mang thai. Chỉ là thứ thuốc kia đã bị cô ấy uống vào, anh lo lắng sẽ ảnh hưởng đến phôi thai."

"Bốp!"

Phong Dương chỉ cảm thấy má phải nóng bừng, đau đớn. Tang Nhuế đã hung hăng cho anh một cái tát.

Anh cười khò, quay đầu lại thì thấy Tang Nhuế đã khóc.

"Phong Dương, anh có đạo đức của một bác sĩ không? Nếu Dịch Tân đã muốn uy hiếp cô ấy, bắt cô ấy tránh thai, tại sao anh không cố gắng ngừa thai triệt để cho cô ấy? Cô ấy có thể không có đứa nhỏ, nhưng lại không thể nào mang thai đứa nhỏ rồi lại phải bỏ nó đi, đặt biệt trong thời điểm quan trọng này lại càng không thể! Anh xem cô ấy cười vui vẻ như thế, lúc này anh lại muốn nói cho cô ấy biết chuyện này, anh làm thế chính là để chết hy vọng cuối cùng của cô ấy cũng như phá hủy triệt để tình cảm của cô ấy và Dịch Tân!"

Tang Nhuế mắng anh, hai mắt đỏ bừng, càng về sau là khóc không thành tiếng.

Phong Dương rất đau lòng, dang tay đem cô ôm thật chặt vào trong lòng, "Anh biết là anh sai, thật sự xin lỗi em."

Dịch Tân ở tầng dưới bỗng nhiên nghe trên lầu có nhiều tiếng động kịch liệt, cả kinh đứng dậy .

Trên lầu vang lên tiếng bùm bùm, tựa như có người ở dùng sức đập hủy cái gì.

Dịch Tân trong lòng kinh hãi, bước nhanh lên lầu, lại nhìn thấy một cảnh tượng làm lòng anh đau như bị dao đâm vào.

Tân Hoành đầu tóc rối bù, ở trong phòng ra sức đập mọi thứ. Bởi vì kích động, các sợi tóc lòa xòa che mắt khuôn mặt cô, làm cho cô thoát nhìn xao động, điên cuồng lại dữ tợn. Cô tùy ý phát tiết, trang sức bị cô quét rơi đầy trên mặt đất, tay không biết là bởi vì dụng tới thứ cứng rắn góc cạnh hay mảnh thủy tinh nào mà đã bị đâm rách. Lúc này, máu tươi liền dọc theo ngón tay của cô chảy xuống. Lại theo sự phát tiết của cô rơi xuống đất dính vào các đồ vật. Toàn bộ gian phòng, từng chút từng chút, đều nhiễm một màu máu tươi.

Dịch Tân trong lòng cuồng lên, gón găng né đầu tránh khỏi cú ném của cô, cánh tay mạnh mẽ liền đem cô chế trụ. Bộ dáng của cô lúc này làm anh rất đau lòng nhưng cũng rất giận, anh dùng lực đem cô gắt gao ấn vào trong ngực, giận dữ, "Em đang làm gì thế? Em điên rồi!"

Tân Hoành bị anh ôm, ra sức giãy giụa, cuối cùng vẫn không thoát khỏi vòng ôm của anh. Hai mắt cô hiện đầy tơ máu, nhưng lại không có nước mắt.

Cô tuyệt vọng, không còn giãy giụa nữa. Thân thể mềm mại mặc cho anh ôm, vô lực ngửa đầu nhìn anh, chớp mắt với anh. Rốt cuộc, nước mắt cũng không kìm được mà ứa ra, "Dịch Tân, anh lại gạt tôi!"

Cô khóc thảm, bị thương đến cực điểm, ai oán không dứt. Dịch Tân thấy cô như vậy, lòng anh rất đau. Anh chăm chú nhìn cô, nỗ lực kiềm chế sao cho giọng nói của mình không hung ác, "Nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Được lắm, tôi cho anh biết, tôi đã tin tưởng anh, anh lại còn tiếp tục gạt tôi!" Cô máy móc đẩy anh ra, lao đảo nghiêng ngả đến nỗi quỵ trên mặt đất mà đi, lại dùng hai tay xáo trộn đồng mất trật tự trên sàn nhà tìm kiếm

Dịch Tân thấy thế, lòng rất đau, cúi người liền ôm cô quay về trong lòng ngực, vừa vội vừa giận, "Nói cho anh biết, em muốn tìm cái gì, anh giúp em lấy!"

Cô khóc không thành tiếng, "Di động, di động..."

Bỗng nhiên, trong lòng anh như có thứ gì đó hung hăng đâm vào kèm theo một dự cảm không tốt biến thành nỗi đau xé da xé thịt. Nhưng xưa nay anh luôn là người quyết đoán, lúc này cũng không hề chậm trễ, buông cô ra, nhanh chóng lấy từ trong đồng hồ loạn ra di động của cô.

Nhanh chóng mở khóa màn hình, sau đó, bóng dáng cao lớn của anh dường như bị cái gì hung hăng đâm vào, trở nên lao đảo.

Vẫn là một phong bưu kiện như cũ, nặc danh, không đầu không đuôi, chỉ có duy nhất tiêu đề -- Thiếu phu nhân của Dịch thị mang thai, sự nghiệp có thể cực kì hưng thịnh hoặc tạm dừng lại.

Ngày là... Hôm nay.

Dịch Tân thấy khoe mắt như muốn nứt ra, các khớp xương kêu răng rắc.

Tân Hoành ở phía sau anh lắc đầu, cười đến thâm tím lại tuyệt vọng, "Dịch Tân, anh vừa mới hứa với tôi, tôi liền tin anh. Thế nhưng bây giờ, anh lại gạt tôi!"

Nói xong, cô liền xoay người chạy ra ngoài "Tôi không muốn thấy mặt anh nữa, tôi muốn đi, muốn đi ngay lập tức!"

Cô khóc, nước mắt tạo thành một lớp sương mù động trên mắt, cơ hồ thấy không rõ mặt đường.

Dịch Tân nghe thấy một "Đi" ngay lập tức phản xạ liền đuổi theo. Trên tay hung hăng liền dùng một chút lực, chiếc di động đó liền bị đập vỡ.

Tân Hoành chạy thẳng một mạch, lại bị nước mắt cản tầm mắt, lúc xuống lầu, chân cô bị trượt.

"A!"

Dịch Tân đuổi kịp cô, ở sau lưng cô nghe được nàng một tiếng kêu sợ hãi, thấy thân thể của cô sắp ngã xuống cầu thang.

Anh mở to mắt, sớm đã không còn bận tâm tới mặt đất, một bước tiến về phía trước, cực nhanh đỡ hông của cô, đồng thời dùng sức ôm cô vào trong cơ thể của mình. Nhưng dưới sự hỗn loạn, anh không có thời gian để chú ý đến dưới chân, trong phút chốc cơ thể anh cũng trượt dọc xuống cầu thang.

Anh kinh hãi, vô ý thức gắt gao đem cô ôm vào trong lòng, dùng cánh tay còn lại bảo vệ bụng cô.

Hai thân thể từ trên cầu thang trượt xuống.

Là... là trượt xuống, cũng không phải là lăn xuống. Tân Hoành bị Dịch Tân chăm chú ôm vào trong ngực, nằm ở trên người anh, tất cả trọng lượng của cô đè lên thân thể anh.

Khi thân thể hai người đã ngừng lại, anh lập tức kịp phản ứng, nghiêng người, đem cô đặt nhẹ trên mặt đất. Anh cố gắng chịu đựng cái lưng đau của chính mình mà đứng lên, lại cấp tốc đem cô ôm vào trong lòng ngực.

Sau một hồi kinh hãi, đầu óc Tân Hoành trống rỗng, chỉ có thể vô ý thức giữ chặt bụng, khóc rống, "Đứa nhỏ, đứa nhỏ..."

Dịch Tân một bên ôm cô hướng ra ngoài cửa, một bên cúi đầu an ủi cô, "Ngoan, không có việc gì, chúng ta lập tức đi bệnh viện, anh bảo đảm, đứa nhỏ sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì."

Quản gia và người hầu nghe thấy nhanh chóng đuổi theo đến lúc Dịch Tân ôm Tân Hoành ra cửa.

Dịch Tân đập ga, nhưng cũng không ngừng an ủi chỗ ngồi phía sau là Tân Hoành đang nằm. Không bao lâu liền tới bệnh viện.

Các bác sĩ bị Dịch Tân tạo áp lực liên cấp tốc đưa Tân Hoành làm kiểm tra, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, nói, "Dịch tiên sinh yên tâm, Dịch phu nhân không có việc gì, chỉ là bị khiếp sợ."

Dịch Tân lúc này mới yên lòng trở lại, lại nắm thật chặt cánh tay của nàng, cúi đầu, hôn lên trán nàng, "Đừng sợ, đứa nhỏ không có việc gì."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Cục Cưng Trong Bụng (6)

Dù ở trong lòng anh nhưng thân thể cô vẫn run rẩy. Anh biết, từ trên lầu té xuống, cô bị dọa đến kinh hãi. Mặc dù là anh, đến bây giờ nghĩ lại anh vẫn còn rất sợ, huống chi là cô. Nếu như lúc đó anh chưa kịp đem cô kéo vào trong lòng, có lẽ cô sẽ té xuống. . .

Chỉ là suy nghĩ trong đầu, đã không nhận được được lạnh hết cả người.

Hôn sâu vào khuôn mặt nhọt nhọt của cô. Cô lại đột nhiên cúi đầu lên tiếng, "Anh thế nào rồi?"

Trong nháy mắt, nụ hôn của anh dừng lại ở trên mặt của cô, có chút vui vẻ nhưng cũng có chút lo lắng.

Cô thấy anh không nói lời nào, cô giãy giụa ra khỏi nụ hôn của anh, đôi mắt cô chăm chú nhìn vào khuôn mặt anh, hỏi lại một lần nữa, "Anh thế nào rồi? Cao như vậy té xuống, em lại không sao, anh hẳn là bị thương không nhẹ rồi. Hay là ta đi tìm bác sĩ. . ."

Cô còn chưa nói hết, đã bị anh hôn rồi.

Anh vội vàng hướng đến môi cô mà hôn, rất gấp rút, lại mang theo sự đau lòng, ở trên đôi môi mềm mại của cô mà trêu chọc. Bởi vì kích động, giọng nói của anh mơ hồ không rõ, "Anh không sao, chỉ cần em không có việc gì anh cũng sẽ sao"

Tân Hoành lúc đầu dùng tay đánh vào lồng ngực anh chống cự, càng về sau, cũng không biết là trầm mê trong nụ hôn của anh hay là mê muội trong lời nói của anh, thân thể cô mềm nhũn, tùy theo ý anh.

Dịch Tân thấy cô không hề chống cự, liền lớn mật đẩy nụ hôn sâu hơn, đầu lưỡi cạy hàm răng của cô, trượt vào khoang miệng, kịch liệt cùng cô dây dưa. Giờ phút này, anh mới biết, có một loại sợ, gọi là nghĩ mà sợ. Vào khoảnh khắc đó, không kịp nghĩ nhiều, chỉ có thể mượn bản năng kéo cô vào trong ngực mình, thậm chí nghĩ có anh ở đây, nhất định không thể để cho cô bị một chút thương tổn.

Thế nhưng sự quá hồi tưởng, nhưng vẫn cũ một thân mồ hôi lạnh.

Hoàn hảo, tới kịp kéo cô.

Hôn đủ rồi mới buông cô ra, làm cô tựa vào người anh mà thở dốc.

Anh khẽ vuốt ve lưng cô, thờ dài, "Sau này không nên kích động như vậy, em dọa anh sợ chết mất."

Cô ở trong ngực anh, im lặng không lên tiếng, rất lâu sau mới cúi đầu nói, "Em biết rồi."

"Nghe Tranh cô ấy có mang thai hay không anh không biết, anh chỉ có thể nói cho em biết, đó nhất định không phải là con của anh." Anh nói, tay nhẹ nhàng đi xuống, ôn nhu dừng ở trên bụng của cô, "Con của anh chỉ có một, nó còn ở nơi này. Tân Hoành, em tin anh, có được không?"

Anh vì sợ cô buồn liền giải thích, sớm đã chờ mong cô có thể trả lời cho anh biết. Chính anh cũng biết, nếu là anh, anh cũng rất khó tin tưởng một lần nữa.

Nhưng không ngờ, cô ở trong lòng anh lại lần nữa lên tiếng, "Được."

Anh mừng rỡ, một phen kéo cô, vội vàng nhìn lại gương mặt tuy tái nhợt của cô, lại sớm đã bình tĩnh rất nhiều. Anh nhận không được trong lòng kích

động, lại bật thốt lên hỏi, "Em nguyện ý tin tưởng anh?"

Cô yên lặng nhìn anh, "Em chỉ nghĩ không nên lại nghi ngờ anh nữa."

Chỉ là nghe xong một câu nói của cô, trong lòng anh đột nhiên sinh ra một chút khác thường.

Không kịp nghĩ nhiều, cô đã nhẹ nhàng đẩy anh, "Anh lo cho vết thương của anh một chút đi, nhất định không nhẹ, nhanh đi. Em không muốn đứa nhỏ bị thương, em càng không muốn cha của đứa nhỏ bị thương. Em . . Em chỉ là nhất thời mất đi lý trí, thiếu chút nữa. . . Dịch Tân, xin lỗi."

Cô mềm mại chống cự anh, dáng vẻ của cô làm tâm trí anh nhất thời rối mù. Anh lại tiếp tục đem cô ôm chặt, ở bên tai cô nói, "Không nên nói xin lỗi, em không có sai, là lỗi của anh, anh không đem sự tình xử lý tốt, mới để cho em kích động như vậy. Anh bảo đảm, sau này sẽ không bao giờ có chuyện như vậy xảy ra."

Tân Hoàn ở trong lòng anh, chưa xót cười, rót cuộc giờ tay lên, vòng qua hông anh, đem đầu chôn vào trong lồng ngực anh.

Không lâu, Phong Dương tới, dẫn Dịch Tân đi xử lý vết thương, còn Tang Nhuế giúp đỡ Tân Hoàn.

Dịch Tân buông Tân Hoàn ra, nhưng vẫn mặc kệ vết thương của chính mình, mặt lạnh nói với Nguyên Thâm mấy câu. Nguyên Thâm nghe xong, lập tức gạt đầu rồi nhanh chóng rời đi.

Phong Dương nhìn vào con người của Dịch Tân có phần hung ác, lại pha chút lạnh lẽo, Phong Dương cả kinh, "Cậu muốn Nguyên Thâm đi tra ra là ai đã tung tin đồn đó à?"

Dịch Tân nhìn Phong Dương một cái, không nói gì, nhưng với biểu tình này cũng đã đủ nói rõ tất cả.

Tân Hoàn kinh hãi, Dịch Tân nhất định sẽ không bỏ qua cho kẻ đầu sỏ gây nên chuyện này.

Nghĩ tới đây, Phong Dương toàn thân một giật mình. Không, không ngừng phát buu kiện đó, còn có Nghê Tranh. . .

Lần này, sợ là Dịch Tân sẽ không còn nể mặt nữa.

Phong Dương bước vội, "Buổi tiệc rượu đó..."

Dịch Tân nghe thấy tiệc rượu hai chữ, bỗng nhiên dừng bước lại, quay đầu lại, lạnh lùng nhìn hấn một cái, "Phong Dương, cậu tốt nhất không cần lo chuyện của tớ!"

Phong Dương lập tức im bật.

Vừa không dám, cũng không có lập trường. Tân Hoàn như vậy, vốn dĩ cũng là do lỗi của anh.

Dịch Tân hừ lạnh, "Mau giúp tớ xử lý vết thương, nếu không, cô ấy nhìn thấy lại thương tâm."

Phong Dương vừa hồi phục tinh thần, liền cuống quýt dẫn hấn đến một gian phòng bệnh khác, để cho y tá đem thuốc chữa trị tới

Tân Hoàn cũng không có nói với Tang Nhuế chuyện buu kiện. Mà Tang Nhuế đang nhớ đến những lời Phong Dương nói. Thế nhưng rắc rối ở chỗ, lúc này Tân Hoàn đang cười nói cùng đứa nhỏ trong bụng, Tang Nhuế mặt tái nhợt, đau lòng, lại nói khó mở miệng. Thậm chí Tang Nhuế còn đang nghĩ, vì sao không cho Tân Hoàn té rồi sảy thai? Chung quy Tân Hoàn cũng sẽ dễ chịu hơn biết bao. . .

Vừa mới nghĩ tới đây, Tang Nhuế lại trong nháy mắt tỉnh táo lại. Không, không được. Tân Hoàn vừa ngã, nếu quả thật có việc gì, chính là mẹ con đều có chuyện!

Tang Nhuế dùng sức vỗ đầu của mình, vốn dĩ Dịch Tân sẽ không ngốc đến như thế, nhất định sẽ không để Tân Hoàn chính mình té xuống!

Tân Hoàn thấy Tang Nhuế vừa vào cửa gương mặt liền ảo não. Lúc này không biết đang suy nghĩ gì, còn lấy tay tự đánh chính mình. Tân Hoàn nhin không được cười một tiếng, "Cậu đang làm gì vậy? Đứa nhỏ không có việc gì, cậu có muốn nghe nó động đập một chút không?"

Tang Nhuế cười gượng

Tân Hoàn thật sự không chú ý đến nụ cười gượng của Tang Nhuế, muốn ngày đó nhân viên cửa hàng tiêu thư lời, rồi hướng Tang Nhuế hải lòng nói lên.

Tang Nhuế nghe Tân Hoàn mặt mày hớn hở tự thuật, tâm trạng rất xấu, cuối cùng cũng ngắc hời, "Dịch Tân cũng tin cậu đang mang long phượng thai?"

Nếu là như vậy, chỉ có thể nói, ngu ngốc là một căn bệnh truyền nhiễm !

Tân Hoàn nghiêng đầu suy nghĩ một chút, đôi mắt nhú lại, nhìn về phía Tang Nhuế, "Nghe giọng điệu của cậu tựa hồ như là rất không hi vọng tớ đang mang long phượng thai?"

Thoáng chốc, Tang Nhuế bừng tỉnh ngộ -- Dịch Tân không phải là ngu ngốc, mà anh là người nhu nhược!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 193: Cục Cưng Trong Bụng (7)

Quả nhiên, tục ngữ nói đúng, làm mẹ nữ nhân thương không dậy nổi! (lúc làm mẹ thì người phụ nữ sẽ bị tổn thương rất nhiều)

Tang Nhuế đỏ mặt hồi lạnh.

Lúc này, Dịch Tân cũng đã đẩy cửa tiến vào, thấy Tân Hoành hip mắt nhìn Tang Nhuế, nhẹ giọng hỏi, "Thế này là thế nào? Tang Nhuế bắt nạt em sao?"

Nói xong liền đi qua đem nàng ôm vào trong ngực.

Tang Nhuế phải đầu hàng trước hai người này!

Hai người này, bây giờ là một người ngu ngốc, một người nhu nhược, không có người nào bình thường hết!

Tang Nhuế cảm giác mình không thể trâu vào, chỉ có thể nhìn Tân Hoành cười gượng. "Tôi giúp hai người hỏi thăm Phong Dương dưỡng long phượng thai thế nào rồi. . ." Nói xong, cuống quýt đi ra ngoài.

Tân Hoành nhìn bộ dáng hốt hoảng của Tang Nhuế, cười.

Dịch Tân bình thường rất hiếm khi thấy cô cười, không nhịn được mà trái tim xao động, ôm cô, đồng thời hôn lên mặt cô một cái.

Tân Hoành lúc này mới nhìn về phía hấn, hỏi, "Vết thương đã xử lý được rồi?"

"Ừ." Hấn vừa nói vừa thưởng thức tóc của cô.

"Đề em xem thử." Cô nói, một tay đẩy anh, xoay người anh lại.

Anh nhìn cô, nhìn không được, cười, "Em như vậy là thái độ gì? Sợ anh trả lời cho có lệ hay sao còn muốn kiểm tra?"

Ánh mắt cô vẫn kiên định, "Em xem thử."

Thấy thái độ kiên quyết của cô, trong lòng miễn cưỡng xoay người, cho cô vén quần áo anh lên kiểm tra.

Tân Hoành nhìn thấy lưng Dịch Tân sưng đỏ một mảnh, có một vài vết thương vừa sâu lại vừa dài, ngang dọc đều sưng tấy, trông mất sợ hãi. Tuy là đã có chuẩn bị tâm lý, anh ở trên cao như vậy té xuống, còn ôm cô, anh nhất định sẽ không dễ chịu, nhưng lúc này cô vẫn cố nhịn, không để cho anh thấy được cô đang lo lắng.

Cô cẩn thận đưa tay lên chạm vào vết thương của anh. Anh khẽ động dậy thân thể, khiến cô khó mà xem xét. Cô cuống quýt thu tay lại, lại nhìn không được mà khóc. Cô hung hăng lấy tay lau nước mắt, ổn định cảm xúc rồi mới kéo áo anh xuống.

Từ đầu đến cuối, cô vẫn giữ thái độ rất bình tĩnh.

Lòng anh khẽ xao động. Anh xoay người, cô lại bỗng nhiên đứng vào ngực anh, găt gao ôm lấy hông anh, thấp giọng nói, "Dịch Tân, xin lỗi."

Anh bật cười, ôm lấy cô, "Làm sao vậy? Chỉ là vết thương nhỏ, đã làm em sợ rồi sao?"

Cô ở trong lòng anh liên tục lắc đầu, "Em đã nghe Phong Dương nói, mặc dù anh rất hay gặp nguy hiểm nhưng chưa từng bị thương nặng như thế. Mà em lại luôn luôn làm anh bị thương, xin lỗi."

Anh nghe giọng nói nghẹn ngào của cô, tâm trạng cả kinh, cuống quýt nhìn cô, quả nhiên thấy hai mắt cô ửng đỏ, trên mặt ẩm ướt. Trong nháy mắt, chỉ cảm thấy trong lòng có một nỗi đau chậm rãi tan, sau đó, nỗi đau ấy từ từ lan rộng không điểm mấu chốt.

Anh hôn lên trán cô, giọng nói khàn khàn, "Tiểu ngu ngốc, nam nhân bảo vệ cho vợ và đứa nhỏ, bị thương một chút thì có gì phải sợ?"

Cô nghe xong, chỉ cảm thấy trong lòng đau khổ. Cô nhắm mắt lại, đưa tay ra choàng qua cổ của anh, đem môi mình hướng đến môi anh mà hôn.

Nàng chủ động hôn, lúc đầu anh cả kinh, lại trong nháy mắt kịp phản ứng. Sau đó, không cần biết đang ở nơi nào, một cái chớp mắt, cơ thể hai người đã nóng rùng rùng.

Một khi cô đã nhiệt tình như thế, anh cũng không thể khống chế được. Một bàn tay gắt gao đem cô ôm vào trong ngực, một bàn tay ở trên người cô, di chuyển như sóng cuồng, lưỡi anh ở trong miệng cô làm cản mà đi ra, đi vào, khiến cô phải thở gấp.

Cô lại không biết sợ hãi, cho dù anh lúc này đã nhiệt tình đến nỗi đáp ứng không xuể, nhưng cô vẫn lớn mật khiêu khích anh. Cái lưỡi ngọt ngào của cô khẽ vờn ra, cạy nhẹ vào răng của anh, vừa chạm vào, trong nháy mắt anh đã mãnh liệt đáp trả lại cô, như là sóng lớn từng chút, từng chút cao thêm một bậc. Anh cúi bỏ thất lưng, giải thoát cho nơi nào đó của mình.

Anh ôm cô ngã xuống giường.

Cô một mực giận anh trong vòng một tháng. Trong lòng anh tuy khát vọng cô, lại chỉ có thể nhìn, không thể đụng vào cô. Tình cảm kiềm chế được không phải là không khô, chỉ là, càng không muốn làm cô khô.

Lúc này, cô chủ động cảm dỗ, làm cho tất cả kiềm chế và phòng tuyến của anh liền sụp đổ trong nháy mắt. Ôm cô, không bao lâu, hai người đều đã động tình khó nhịn.

Quần áo của đã cởi ra phân nửa của cô bị anh đè dưới thân, da thịt đã ửng hồng, hơi híp mắt, ánh mắt mê muội, ngửa đầu hưởng thụ nụ hôn liên tục rơi trên người cô của anh.

Mà bộ dáng của cô lúc này lại càng kích thích thân thể anh, trong nháy mắt sự cứng rắn nóng rực lại càng trầm trọng thêm, đã có một chút khống chế không được, hai người đều hết sức căng thẳng.

Không ngờ, lúc này ngoài cửa lại có người đi đến. Sau đó, cánh cửa bị mở ra.

Dịch Tân cả kinh, cấp tốc kéo chăn che lại nửa thân trần của mình. Anh phần nộ xoay người lại, ánh mắt sắc bén tựa hồ phải đem người đó xé nát.

"Là ai!"

Người vừa bước vào là một y tá. Đập vào mắt cô chính là một nửa thân trần cường tráng của nam nhân, dưới thân anh ta hình như còn có một người. Mặt cô liền đỏ, đồng thời lại bị anh nhìn bằng một ánh mắt tàn nhẫn, trong thâm tâm hận không thể tìm một chỗ nào đó trốn vào.

Bỗng nhiên cả người cô thấy lạnh, mắt không dám liếc, chỉ có thể lắp bắp nói, "Là, là bác sĩ Phong kêu tôi tới. . . Nói rằng đã có thể xuất viện. . ."

Sợ đến mức lời của cô không thể thành một câu hoàn chỉnh, nói xong chữ cuối cùng, liền đi như chạy ra ngoài.

Tân Hoành trốn ở trong chăn, mặt đỏ đến nỗi nếu so với y tá kia cũng không khác hơn là mấy.

Dịch Tân quay đầu lại, thấy bộ dáng này của cô, mới vừa rồi đang thời khắc mấu chốt lại bị người khác cắt ngang, tức giận trong nháy mắt biến mất hơn phân nửa. Anh nhìn cô nhẹ nhàng cười ra tiếng.

Tân Hoành quýnh lên, dùng chân nhẹ nhàng đá đá chân anh, "Anh đi ra đóng cửa đi."

Anh dù bận vẫn ung dung nhìn cô, thấy khuôn mặt cô ửng đỏ giống như là sắp cháy, lúc này mới xuống giường, khóa trái cửa lại.

Trở lại trên giường, anh cười, nhưng không có tiếp tục mà kéo áo cô lên, sửa sang lại quần áo của mình rồi đứng dậy.

Cô nằm trên giường, tức giận, vừa nhìn anh vừa cắn môi.

Anh thấy bộ dáng cô như thế, nhịn không được cúi đầu cười ra tiếng, khăn khăn hỏi cô, "Muốn?"

Tân Hoành quýnh lên, hung hăng quay đầu đi.

Anh cúi đầu hôn cô, "Chúng ta về nhà làm."

Cô hung hăng đẩy anh, mang theo tức giận, nhưng vẫn như cũ nhất quyết không nhìn mặt anh.

Anh cười nói, "Vừa rồi y tá kia ý tứ đã rõ, Phong Dương kêu cô ấy đến nói cho chúng ta biết, em có thể xuất viện."

Cô nghe xong, trong lòng căng thẳng, bỗng nhiên nhìn anh, "Ngay tại nơi này, có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 194: Cục Cưng Trong Bụng (8)

Nhìn thấy sắc mặt cô bỗng nhiên khó coi, lòng anh hơi kinh ngạc.

Cô cẩn thận nhìn anh, lặp lại, "Ngay tại nơi này, đừng trở về nhà, có được không?"

Bỗng nhiên anh nhớ tới trong nhà còn một đồng bùa bài ở phòng ngủ chính, còn có sự việc lúc nãy tại cầu thang làm cô sợ đến gần chết. . . Trong lúc nhất thời, anh mềm lòng.

Cô đem thân thể mình xê dịch đến trước người anh, lại chủ động ôm lấy anh, đầu cho vào trên bờ vai anh, thấp giọng hỏi, "Anh và em nghỉ lại đây một lúc rồi trở về nhà, được không?"

Cơ thể mềm mại ấm áp của cô dán vào cơ thể anh. Cơ thể anh vốn dĩ đã động tình trong nháy mắt lại cuộn trào mãnh liệt hơn. Anh chỉ nghe giọng nói của mình khàn khàn, lộn xộn, "Được. Vậy thì ngay tại nơi này."

Sau đó, anh liền điên cuồng đem cô ôm vào trong ngực mà hôn.

Kiểm chế dục vọng trong vòng một tháng, một khi đụng vào sẽ hoàn toàn không khống chế được. Anh đem cô đặt ở dưới thân, kịch liệt hôn, vuốt ve. Nhưng trong lúc mấu chốt, vì nhớ đến đứa trẻ trong bụng Tân Hoàn, anh bỗng nhiên dừng lại.

Cô lại cực nhanh vươn cánh tay vòng qua anh, kéo anh lại gần cô, "Dừng ngại, anh nhẹ một chút, đứa bé không yếu ớt đến như vậy."

Cô nói xong, chân liền tự động quăn lên hông của anh.

Thoáng chốc, anh chỉ cảm thấy toàn thân máu huyết sôi sục, thần trí nóng rực trong chớp mắt.

Anh nhìn cô, khàn giọng gằn nhẹ, "Đây là do em muốn!"

Nói xong, anh cử động thân thể, trong tích tắc, nơi nào đó của hai người đã kết hợp với nhau.

Lại một lần nữa bị khát vọng bao vây, trong nháy mắt, cô và anh đều cúi đầu thờ gấp ra tiếng. Sau đó, vốn dĩ cái gọi là kiêng dè, một khi gặp tâm linh và dục vọng kết hợp khoái cảm, liền biến mất trong nháy mắt. Anh và cô không còn chân chừ nữa, chỉ nghe theo khát vọng sâu trong nội tâm, ngay lúc này dùng chính mình toàn bộ đi yêu xúc tu có thể đụng người nọ.

Nhất là Tân Hoàn lần này, từ lúc ở cùng đến nay chưa một lần nhiệt tình khi cùng anh hoan ái. Những lúc như vậy luôn luôn là do anh chủ đạo, anh vốn dĩ nhiệt tình, còn cô ứng phó anh đã có một chút ăn không tiêu. Ở trên giường, cô luôn luôn ở thế bị động. Lúc này, lại như là sâu trong đáy lòng bị xúc động. Cô chủ động với anh, nhiệt tình với anh, làm anh triệt để không khống chế được, sau đó cùng cô lăn qua lăn lại.

Cô lại không biết sống chết, không chút sợ hãi, trái lại như là cổ vũ hơn, một lần lại một lần kích thích anh, sau đó, hai người cùng nhau trầm luân, mất đi lý trí.

Khi kích tình qua đi, màn đêm đã buông xuống.

Anh lúc này mới có chút thỏa mãn, bằng lòng buông cô ra, để cô nằm nghiêng bên cạnh, đem cô ôm vào trong ngực. Thấy sắc mặt của cô ửng hồng, tóc ướt mềm, dính ở trên mặt, đáy lòng trong sâu thẳm nhìn không được mà vui thích và tự hào, nhìn cô, cười, "Không xong rồi, nãy giờ đã quên mất đứa bé. . ."

Anh nói, tay lại chậm rãi mò đến bụng dưới của cô.

Cô hơi mở mắt ra, liếc anh, "Anh rõ ràng là cố ý lừa nó đi, nó đều biết!"

Ánh mắt anh thoáng chốc lóe lên, giọng nói khàn khàn, "Nó thực sự đều biết? Nó biết nó ba nó yêu mẹ nó như thế nào?"

Toàn thân cô nóng lên, mặt đỏ ngượng ngùng, dòi đầu đi chỗ khác, né tránh tầm mắt của anh, "Cái này nó không biết!"

Cô nói xong, mặt mũi căng thẳng, nhưng đã bị hấn giữ lại.

Cô giãy giụa, tránh không được, rốt cuộc quay đầu trừng mắt với anh. Thấy con ngươi của anh tràn đầy sự cưng chiều, lòng cô mềm nhũn, nhân tiện nói, "Nó thật không biết, nó về sau đang ngủ."

Anh cười, lúc này mới buông cô ra, sửa lại thành tư thế ôm cô, "Ừ, nó rất biết điều, biết nên ngủ thời gian sẽ phải ngủ."

Đôi mắt Tân Hoàn híp lại thành một đường thẳng. Lại chủ động tựa sát anh, thấp giọng, "Em mệt rồi, anh ôm em ngủ."

Vốn dĩ trong lòng vẫn còn lưu lại một thứ bóng mờ như là bóng ma, đột nhiên bị cái gì phát một cái, như là có ánh sáng chiếu vào, trong nháy mắt bóng mờ ấy không còn nữa. Anh chỉ cảm thấy ánh nắng tươi đẹp mà thỏa mãn.

"Được." Anh ôm cô điều chỉnh tư thế ngủ thoải mái nhất.

Cô tựa ở trước ngực anh, nhắm mắt lại.

Một lúc lâu, lại đột nhiên nói, "Sáng sớm ngày mai, em nghĩ em sẽ ăn cháo đậu đỏ."

Nghe cô nói, anh nhin không được ánh mắt có ý cười cười. Cúi đầu hôn vào trán cô, ôn nhu nói, "Được, sáng sớm ngày mai, anh giúp em làm cháo đậu đỏ."

Cô nghe xong, tay buộc chặt vào hông của anh. Trước khi anh ngủ, cô đã thiếp đi, rốt cuộc cũng đã an tâm ngủ.

Cho đến khi hô hấp của cô dần dần bình ổn, anh mới ngủ theo.

Ngày hôm sau, mặt trời còn chưa nhô lên. Từ bên ngoài, cánh cửa nhẹ nhàng bị kéo ra, trên giường cô bỗng nhiên mở mắt.

Sau đó, lại chăm chú nhìn anh. Rốt cuộc hạ quyết tâm, rời giường, nhanh chóng mặc quần áo vào.

Bây giờ còn quá sớm, trên hành lang bệnh viện cơ hồ không thấy bóng người. Tân Hoàn đi bộ, dùng thang máy đi xuống, đi thẳng ra khỏi bệnh viện.

Trên đường, lúc này chỉ có loáng thoáng một ít ánh sáng. Tân Hoàn tùy ý bắt một chiếc taxi ngồi lên, "Tài xế, cho tôi đến sân bay, dừng lại ở trạm số ba, cảm ơn!"

Tài xế là một người trung niên mập mạp, thấy cô đến sân bay sớm như vậy, cười nói, "Cô nương đuổi máy bay à?"

Tân Hoàn cười, "Không, tôi đi gặp một người bạn. Cô ấy đi nơi khác sống, mười năm rồi không thấy trở về, tôi đi tìm cô ấy."

Tài xế gật đầu, cười nói gì đó.

Tân Hoàn lại đột nhiên cả kinh, "Chết rồi, tôi quên mang theo đồ đạc!"

Tài xế cuống quýt lái chậm tốc độ, vội hỏi, "Cô muốn lại trở lại lấy sao?"

"Không được, máy bay sắp bay lên, bây giờ trở về thì không kịp." Tân Hoàn trầm ngâm, lại quyết đoán hỏi tài xế, "Tài xế, có thể cho tôi mượn di động của ông được không? Tôi liên lạc với bạn tôi. Cô ấy cũng muốn đi tiễn tôi, tôi cho cô ấy đến, lúc đó cô ấy sẽ giúp tôi trả phí taxi."

Tân Hoàn không hề ngần ngại về hướng về phía kính chiếu hậu nhìn gương mặt cười của người tài xế.

Tài xế kia vừa nghĩ thông suốt, liền tăng nhanh tốc độ, đem điện thoại di động của mình đưa cho Tân Hoàn, "Được. Cô đừng lo lắng, lúc này không kẹt xe, chắc chắn theo kịp."

Tân Hoàn cảm kích cười, lại cấp tốc bấm một chuỗi dãy số.

Điện thoại đầu dây bên kia có người bắt máy, Tân Hoàn chỉ bình tĩnh nói, "Diễn tử, qua đây đi, ở phòng dành cho khách của sân bay chờ tôi."

"Được rồi." Bên kia nói xong, lập tức cúp điện thoại. Hẳn là đợi đã lâu, chỉ chờ lúc này nhận được tin tức liền cấp tốc xuất phát.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 195: Cục Cưng Trong Bụng (9)

Dịch Tân lái xe trở về biệt thự, khoe môi còn mang theo một nụ cười thỏa mãn. Đêm qua Tân Hoàn mị hoặc đến nỗi nói không nên lời, vô số lần làm anh suốt nửa không không chế được.

Nhớ tới những chi tiết ấy, trong lòng nhin không được mà cảm thấy như có một dòng nước ấm tràn đầy.

Có lẽ, anh bị cô dọa thật rồi.

Cô muốn uống cháo, anh liền hiện tại trở về nhà mang cháo về, chờ cô tỉnh lại là có thể uống được.

Nghĩ tới đây, tâm trạng khẽ lay động, bỗng nhiên có một tia khác thường, khoe môi mang ý cười, ánh mắt cứng đờ.

Anh cấp tốc dè xuống một phím trên điện thoại.

"Nguyễn Thâm, cậu bây giờ lập tức đi bệnh viện, đợi ở ngoài phòng bệnh."

Đầu kia lại nói, "Tân thiếu gia, đã tra được người lần thứ hai tung ra vụ kiện là ai."

Dịch Tân nghe xong, tâm tình này giờ luôn luôn trầm ảm nhưng giờ lại nhin không được hung hăng một chút, cũng không rõ vì sao, anh đột nhiên hạ phanh lại, đem xe dừng ở ven đường. Giọng nói trở nên lạnh lẽo, "Nói."

"Điền Tĩnh."

Sắc trời vẫn còn mờ tối, chiếc Bugatti uy nghiêm thoáng chốc gọn gàng quay đầu lại, như một mũi tên nằm trên dây cung được kéo căng, mới sáng sớm trên đường phố đã lóe lên ánh đèn xe.

Tân Hoành, em tốt nhất đừng để bị tôi bắt được!

Tân Hoành đến đó, Điền Tĩnh mặc áo khoác ngoài màu đen, sáng sớm đã đứng chờ trong gió, trong tay cầm một cái giỏ đồ. Tân Hoành kêu tài xế xe taxi dừng ở trước mặt Điền Tĩnh, lúc này mới xuống xe.

Điền Tĩnh cấp tốc thanh toán tiền xe cho Tân Hoành. Lúc này mới nhìn về phía cô, cầm giỏ đồ đưa cho cô, "Những gì cậu cần đều ở trong giỏ đồ này."

Tân Hoành gạt đầu, giọng nói thành khẩn, "Cảm ơn."

Đồ vật bên trong, chứng minh thư, hộ chiếu, giấy tờ, cô cần, bất quá đều là giả.

Điền Tĩnh hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn hỏi, "Tôi biết bây giờ nói những lời này đã quá muộn, chỉ là, tôi còn là muốn hỏi cậu một câu, cậu thực sự phải làm như vậy sao?"

Gió thổi lạnh. Tân Hoành cười, gạt đầu. Không có bất kì lời nào dư thừa để nói, chỉ có kiên quyết.

Điền Tĩnh thấy bộ dáng lúc này của Tân Hoành, nhin không được hai mắt chua xót khổ sở. Điền Tĩnh hung hăng chớp mắt, mới miễn cưỡng cười, lấy từ trong túi tiền ra một cái thẻ, đặt vào tay Tân Hoành, "Đây là tôi tặng con nuôi quà gặp mặt."

Tân Hoành từ chối nhận, lắc đầu, "Yên tâm, bà ngoại cũng đã để lại cho tôi một ít tiền. Ở nước ngoài cũng sẽ không túng quẫn, có thể an tâm sinh hạ đứa nhỏ."

Điền Tĩnh đột nhiên dùng một tay còn lại nắm tay cô, không cho cô từ chối, "Tân Hoành, nếu như cậu còn xem là Điền tỷ là bằng hữu thì hãy nhận đi. Cậu là một nữ nhân, lại còn mang theo đứa nhỏ, sau này còn phải dùng tiền nhiều mà, cứ cầm lấy. Vốn dĩ cũng là bởi vì cậu, Điền tỷ hôm nay mới có thể lấy số tiền này ra mang đến."

Điền Tĩnh nói xong, viên mắt đã đỏ, hai mắt ướt sũng.

Tân Hoành thấy tình trạng đó, rốt cuộc không từ chối nữa, "Vậy thì tôi sẽ nhận, cảm ơn."

Tân Hoành chủ động ôm Điền Tĩnh, lại nói nhỏ bên tai cô, "Điền tỷ, lần này, là nhờ có cậu."

Điền Tĩnh trong lòng đau xót, cười khổ, "Tôi chỉ hi vọng, tôi làm vậy không phải là hại cậu."

Tân Hoành cứng đờ.

Điền Tĩnh buông cô ra, cố gắng cười cười, "Vào đi, tôi sẽ không tiễn cậu. Cậu nhớ bảo trọng."

Tân Hoành nhìn cô ấy, gạt đầu. Sau đó, xoay người tiến vào phòng khách.

Điền Tĩnh nhìn bóng lưng Tân Hoành, khẽ thở dài.

Khuya ngày hôm trước, Tân Hoành đột nhiên gọi cho cô, nói có chuyện gấp cần cô giúp. Trong lòng Điền Tĩnh lập tức thì có dự cảm không lành, nhưng cũng không nghĩ rằng, Tân Hoành muốn cô giúp cô ấy tuyên bố có một người phụ nữ khác mang thai, thậm chí muốn ám chỉ cha của đứa bé kia là chồng Tân Hoành, Dịch Tân. Đồng thời, giúp cô trong thời gian ngắn nhất làm ra một bộ giấy chứng nhận, sau đó chờ tin tức của cô.

Điền Tĩnh trong lòng bất an, hỏi lại lần nữa cô ấy tại sao muốn làm như vậy, Tân Hoành lại khóc.

Quen biết hơn hai năm, theo như Điền Tĩnh biết, Tân Hoành chưa bao giờ lộ vẻ yếu đuối trước mặt người ngoài. Cho nên, Tân Hoành vừa khóc, đã triệt để thuyết phục được cô. Sau đó, Điền Tĩnh thậm chí không cần biết chuyện này sẽ liên lụy đến mình như thế nào liền đáp ứng Tân Hoành. Điều duy nhất Điền Tĩnh để ý đến là, Tân Hoành mang thai, lại rất thống khổ, cô ấy muốn rời đi.

Điền Tĩnh biết Tân Hoành thân phận đặc biệt, cho nên việc này, cô thậm chí không có nói với chồng của mình, chính là vì tránh làm cho Tân Hoành rơi vào tình thế nguy hiểm.

Điền Tĩnh nhìn một đường đi về phía trước thậm chí không chút do dự nào nhìn bóng lưng Tân Hoành, khẽ thở dài một cái.

Tân Hoành, tôi thực sự hi vọng lần này lựa chọn của cậu là đúng.

Tân Hoành hỏi thời gian chuyến bay xuất ngoại gần nhất, kết quả lại làm cô thất vọng.

Chính là nhanh nhất cũng phải nửa giờ sau mới có thể bắt đầu đăng ký thủ tục.

Trong lòng cô lo lắng, nhưng cũng không thể tránh được, chỉ có thể ở trong đại sảnh sân bay bất an chờ đợi. Tay cô không tự chủ được mà xoa bụng của mình.

Con yêu, mẹ sẽ nhanh chóng cùng con rời khỏi đây.

Ách. . . Con sẽ không phải là long phượng thai đi? Tân Hoành nghĩ đến liền bật cười, sau đó lại bỗng nhiên buồn.

Nếu như con thật là long phượng thai, vậy có phải là mẹ phải nỗ lực làm việc hơn nữa không? Ủ, mẹ cảm thấy khi nào máy bay đáp xuống là mẹ có thể tìm một công việc nào đó. . .

Đang nghĩ ngợi lung tung, phía sau lại đột nhiên vang lên âm thanh ôn hòa, trầm ổn, "Vị tiểu thư này, xin hỏi muốn giải quyết thủ tục lên máy bay đi châu Âu thì ở quầy nào?"

Tân Hoành giật mình, xoay người lại, nhìn thấy gương mặt của một cụ già, ánh mắt ôn hòa, mỉm cười nhìn cô.

Tân Hoành rất ít nhìn thấy cụ già nào dung mạo vẫn còn khôi ngô như vậy, trừ Dịch Lam. Thế nhưng Dịch Lam trên người nhiều hơn là một loại khí thế, mà trước mắt vị này, bản thân ngũ quan rất anh tuấn, lúc này tuy có nếp nhăn, đường nét vẫn rất tuấn tú. Bộ âu phục khoác lên người thể này, thật sự là nhiều người trẻ tuổi mặc bộ âu phục này cũng không đẹp được như thế.

Hơn nữa cụ nhìn Tân Hoành một cách hòa nhã, trong lòng Tân Hoành nhìn không được liền nảy sinh hảo cảm với cụ. Cô cười, nói, "Đi châu Âu còn phải chờ một chút." Cô nói, giờ đồng hồ lên nhìn nhìn, rồi nói với cụ, "Hai mươi phút sau mới có thể làm thủ tục đi châu Âu, lúc này vẫn còn chưa mở cửa bán vé."

Cụ nghe xong, nhìn nàng cảm kích cười, lại hỏi, "Cháu cũng đi châu Âu sao?"

Tân Hành cười gật đầu, "Đúng vậy."

"Đi đến nơi nào?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: Cục Cưng Trong Bụng (10)

Tân Hoành cứng đờ. Đúng vậy, cô chỉ sốt ruột hỏi thời gian của chuyến bay gần nhất, thế nhưng không hỏi là đi đâu. . .

Lão nhân thấy cô như vậy, vội ngưng cười, nói, "Không có gì đâu, ta chỉ tùy tiện hỏi thế thôi."

Đôi môi Tân Hoành khẽ nhếch, "Ông chờ một chút, cháu phải xem lại mới có thể trả lời ông được."

Cô nói xong, mở bao ra, lấy tấm vé máy bay Điện Tĩnh đã mua cho cô ra rồi nhìn vào, sau đó trả lời, "A, Paris."

Cô cúi đầu tập trung nhìn vào tấm vé máy bay nên không để ý thấy ánh mắt của lão nhân bỗng nhiên ngưng lại, nhìn cô một cách triu mến, như là đột nhiên nhớ lại hồi ức nào đó. Ông lão cố gắng làm cho giọng nói không quá kích động, "Paris a. Thật hay. Cháu cũng đi đến Paris"

Tân Hoành ngẩng đầu, cười, "Ông đi một mình, không có mang theo đồ đặc gì sao?" Cô vừa nói, vừa nhìn xung quanh ông. Lão nhân này lại không có mang theo hành lý, làm cô có phần kinh ngạc.

"Ta. . ." Lão nhân cười gượng, "Chỉ là đột nhiên nghĩ nên đi Paris một chuyến."

Tân Hoành suy nghĩ một chút, kịp phản ứng, "A, Ông có thân nhân ở Paris sao?"

"Đúng vậy. Cháu ngoại của ta đang ở Paris. Ta muốn đi tìm con bé." Lão nhân chậm rãi nói, con người vẫn chăm chú nhìn gương mặt Tân Hoành.

Tân Hoành gật đầu, tỏ vẻ hiểu.

Lão nhân lại hỏi, "Còn cháu? Cháu đi qua Paris chơi sao? Hiếm có cô gái nào đi chơi lại mang ít hành lý như cháu nha."

Tân Hoàn nghe xong, mới hốt hoảng nhớ ra hiện tại bây giờ bản thân mình chỉ mang theo duy nhất một cái bao. Người ở bên ngoài nhìn vào, một cô gái xuất ngoại nhưng chỉ mang duy nhất một cái túi, đúng thật có chút lạ lùng.

Không phải cô chỉ mang theo một cái túi, cô còn dẫn theo đứa nhỏ. . .

Cô mềm lòng, cười nói, "Đây đã là tất cả những vật dụng cần thiết của cháu rồi. Có muốn nhiều hơn cũng không được."

Khi nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng, bản thân cô lại cảm thấy rất vui. Nhưng những cảm giác này cô lại không thể nói nên lời, lại cảm thấy có chút thê lương.

Sắc mặt của lão nhân có chút trầm xuống. Thế nhưng, chẳng mấy chốc lại như cũ. Ông vừa muốn nói gì đó, lại nghe chuông điện thoại di động trong túi vang lên. Chân mày ông lập tức nhíu lại, thể hiện rõ sự không vui.

Tân Hoàn thấy tình trạng đó, chỉ cười, nói, "Ông cứ tự nhiên." Liền đi chỗ khác.

Lão nhân thấy vậy, sắc mặt càng trầm hơn. Vậy mà tiếng chuông vang mãi không chịu ngưng, ông có chút bức bối lấy ra. Thấy trên màn hình là "Cố Khanh" hai chữ, sắc mặt lúc này mới nguôi giận mà bắt điện thoại, nói, "Chuyện gì?"

"Ba à, đã tra được thông tin rồi."

Lão nhân này, chính là ba của Cố Khanh, Cố Viễn Chi.

Cố Viễn Chi nghe xong lời này, liền nhìn về phía Tân Hoàn. Thấy cô khẽ cúi đầu, ông nói khẽ vào điện thoại, "Chờ một chút." Rồi đi đến trước mặt Tân Hoàn, ôn hòa cười, nói, "Ta đi trước để tiếp điện thoại, nếu như cháu không chê, một lát trên đường, chúng ta cùng nhau làm bạn."

Tân Hoàn thấy vẻ mặt ấm áp của ông, cuống quýt nói, "Vậy thì cháu phải làm thế nào? Ông đi nghe điện thoại, cháu ở đây chờ ông cùng làm thủ tục lên máy bay?"

Cố Viễn Chi gật gù đầu, lúc này mới bước nhanh. Lúc này, nét cười trên mặt bỗng nhiên không còn nữa, nói vào điện thoại, "Tình hình thế nào?"

Đầu kia hơi do dự, cuối cùng đáp, "Ba, Tân Hoàn cô ấy. . . Không phải là con gái ruột của Tiểu Nghi."

Lão nhân vốn dĩ khỏe mạnh, lúc này thân thể lại khẽ run lên. Trong nháy mắt, ông xoay người. Xa xa, nhìn thấy Tân Hoàn ngồi trên ghế, bộ dáng hơi gục đầu xuống, thực sự cực kỳ giống người nọ trong lòng ông. Còn có dáng vẻ lơ đãng pha chút mơ hồ, sao có thể không phải?

Ông hít sâu một hơi, đi ra xa hơn, "Tin này có chính xác không?"

Lúc này, giọng nói ông đã trở nên lạnh lẽo.

"Đã tra xét bệnh viện Tiểu Nghi đã sinh sản, còn có người hầu năm đó của Tân gia. Khi đó Tiểu Nghi mang thai chưa đủ bảy tháng, bởi vì Hạ Noãn Tâm, Tân Hạo xảy ra xung đột lớn, đến nỗi quá kích động, bị tổng bệnh viện lúc, đứa nhỏ đã không có. Tân Hoàn, là Tân Hạo ôm đứa nhỏ khác thay thế. Cha mẹ của Tân Hoàn hiện tại vẫn khỏe mạnh, là nông dân, bởi vì sợ nuôi không nổi, lúc này mới đem đứa nhỏ đưa cho Tân gia."

Vừa dứt lời, một không gian yên tĩnh bao trùm.

Chỉ là, rõ ràng thân hình của ông sớm đã không còn run rẩy nữa, ngược lại trầm ổn đến mức đáng sợ. Con người ông hơi híp lại, yên lặng không nói lời nào, cũng không hề điện thoại xuống, ánh mắt không biết nhìn vào nơi đâu.

Người ở đầu kia lại như là sớm quen với tình huống như vậy, lúc này chỉ cung kính chờ.

Một lúc lâu, Cố Viễn Chi trầm giọng hỏi, "Vậy đứa nhỏ kia ở đâu? Con có biết không?"

Cố Viễn Chi cũng không có nói lời nào "Đứa nhỏ", tức khắc quá rõ ràng, "Mẹ nàng biết, chúng ta đã tìm được nàng sinh tiền hảo hữu trăm năm nữ sĩ, nàng chính miệng chứng thực, mẹ từng nói với nàng quá, Tân Hành cũng không phải là Tiểu Nghi đích thân sinh ra."

Trong nháy mắt, con người ông chậm rãi nhắm lại.

Không phải sao? Thận Khanh, tại sao em lại không cho tôi niềm hi vọng ấy? Chẳng lẽ em thật sự hận tôi như vậy?

Năm đó, em sinh hạ Cố Khanh, Cố Nghi, tôi nhất thời tức giận nói với em, "Em đã có tôi lo cho em tất cả, em còn muốn đi đâu?"

Em trước giờ thông minh sáng suốt, sao có thể không hiểu, người tôi muốn giữ lại, thật ra là em?

Là em thực sự không hiểu ra, vẫn dùng trái tim sắt đá đối xử với tôi. Cuối cùng chỉ để lại Cố Khanh, "Người ta hảo tự hảo tán, tôi để lại cho anh một đứa nhỏ, sau này hai ta không thiếu nợ nhau."

Ha ha. Thứ tôi muốn đâu phải là đứa nhỏ! Tôi nhiều năm như vậy yêu thương nó, cũng là bởi vì nó là con của em.

Tại sao em lại không chịu hiểu ra? Tôi một mực chờ em nhiều năm như vậy, nhưng em sắp chết cũng không chịu gặp tôi.

Tân Hoàn. . . Cô gái này và em thật sự rất giống nhau. Nhìn thoáng qua, tôi thậm chí còn cho rằng đó chính là em, là em đến tìm ta .

Nghĩ tới đây, ông đã quyết định xong. Con người sắc bén đột nhiên mở ra, "Ta hiện tại muốn đi Paris, đến lúc đó con đem tư liệu cho ta."

"Ba à, Tân Hoàn không phải. . ."

"Ta đi Paris trước, những chuyện khác con không cần lo. Cũng không cần hành động thiếu suy nghĩ, nghe lời dặn của ta." Nói mấy câu, trong lòng đã có quyết định. Cố Viễn Chi nói xong, xoay người, "Tân Hoàn. . ."

Ông nói đến đây, thân hình cao lớn trong nháy mắt chấn động nhanh, nói được nửa lời, bỗng nhiên dừng lại.

Tân Hoàn đâu? !

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 197: Cục Cưng Trong Bụng (11)

Con mắt sắc bén hip lại, nhanh chóng ở trong đại sảnh của sân bay qua lại quét mắt hai vòng, lại không thấy được bóng dáng thanh nhã cười yếu ớt. Đại não đột nhiên trống rỗng, anh khẽ lắc đầu.

"Ba?"

Một tiếng khẽ gọi, Cố Viễn Chi mới vừa phục hồi tinh thần lại, hơi ngừng lại, âm thanh trầm ngưng đến mức tận cùng, "Tra! Không nên đi tra bệnh viện, cũng không cần đi thăm dò người giúp việc, đi thăm dò Hạ Noãn Tâm, tra Tân Giác, mặc kệ dùng thủ đoạn gì, ta chỉ muốn kết quả ta mong muốn." *

Cố Khanh nghe được giọng nói này, trầm ngưng trung mang theo tức giận, giống như là yêu thích gì đó bị người nào cướp đi, trong lòng rét, vội nói, "Dạ, ba."

Cố Viễn Chi ngoan độc hung ác cúp điện thoại.

Dịch Tân, người được!

Trong đại sảnh sân bay, chốc lát trước còn là ông lão hòa ái lúc này cả người đã ben nhọn tàn nhẫn, không lưu luyến chút nào liền sai bước đi ra ngoài, nơi nào còn giống như là người muốn đi European?

Cũng trong lúc đó, Tân Hoàn bị Dịch Tân nắm lên xe, xe cấp tốc lái hướng về Dịch gia.

Tân Hoàn chỉ cảm thấy toàn thân da đều co rút nhanh, tay chân lạnh lẽo. Cô theo bản năng ôm lấy bụng, núp ở góc, phòng bị nhìn tới chỗ Dịch Tân.

Dịch Tân, cho dù chỉ là bị anh nhìn, cô cũng cảm thấy cả người nhiệt lượng đều biến mất, tiếp tục như vậy nữa, hình như cô sẽ bị tức kiệt mà chết.

Dịch Tân khẽ hip con mắt, trong mắt mang theo ý cười, nụ cười kia cùng ánh sáng rực rỡ trong mắt cùng một chỗ xen lẫn, giao dung thành tàn nhẫn. Anh từ khi thấy cô lên, liền vẫn nhìn chăm chăm cô như vậy. Anh kéo tay của cô, mạnh mẽ mang ra khỏi đại sảnh sân bay xong thì chính là nhìn chăm chăm cô như vậy; sau khi lên xe, cô tự động trốn cách anh xa nhất, anh cũng không đi chỗ nào, chỉ là nhìn chăm chăm như vậy.

Như vậy, mang theo ý cười, cười đến tàn nhẫn.

"Anh muốn làm cái gì?"

Tân Hoàn rút cuộc lại chịu đựng không được hơi thở âm hàn như vậy, cô lấy dũng khí hỏi, thanh âm cũng đang khẽ phát run.

Dịch Tân dịu dàng nhưng ánh mắt như hủy diệt nhìn cô, cười, "Anh nghĩ muốn làm cái gì? Anh vốn chỉ là muốn về nhà vì em chịu đựng nấu một bát cháo, như vậy lúc em rời giường là có thể uống được."

Tân Hoàn nghe trong lòng hung hăng thất lại, ánh mắt không tự chủ chuyển, có chút áy náy, không dám nhìn anh.

Cầm lại chợt bị người nắm được, dùng lực, cô lại bị vội vã nhìn thẳng anh bị buộc cùng anh dây dưa ánh mắt dịu dàng à hủy diệt.

Anh nói nhỏ, "Nhìn anh, em không phải nhìn anh, em là muốn sau lưng anh làm cái gì? Muốn mưu đồ cái gì?"

Lời nói lạnh lẽo, lại bị anh dùng tư thái dịu dàng nói ra, Tân Hoàn chỉ cảm thấy tê dại da đầu, cô theo bản năng quấy người một cái, tay nắm của anh lập tức nắm chặt.

Cô đau kêu thành tiếng.

"Đau không?" Dịch Tân nhìn cô, cười lạnh, "Làm sao em biết biết cái gì gọi là đau! Phụ nữ như em vậy, chỉ biết là bỏ rơi, chà đạp, làm sao em biết đau? Không, anh nên hỏi em, em có tim sao!"

Trong lòng Tân Hoàn vốn có chút áy náy đối với anh, lúc này bị anh thô bạo như vậy liền mất sạch, "Anh có tim sao? Nếu như anh cũng không có, tại sao yêu cầu tôi có?"

Cô nói xong, chỉ cảm thấy cầm đau ngừng lại, trong lòng cô buông lỏng, lại chỉ cảm giác má trái có lực rất lớn chèn ép. Cô nghiêng đầu, kinh hãi.

Trước mắt, Dịch Tân nâng cánh xinh đẹp lên, cách mặt của cô chỉ có vài phân.

Cô không thể tin nhìn về phía Dịch Tân, khổng chế không được, còn là lộ ra đau lòng cùng tuyệt vọng, thì thầm "Anh muốn đánh tôi?"

Vốn là bàn tay hung ác cuối cùng không có roi xuống, chỉ là dừng lại ở trong không khí. Thấy cô phát run thì thầm, anh mạnh mẽ để xuống, lạnh nhạt nói, "Đánh em? Em xứng à?"

Tân Hoàn chậm rãi nhắm mắt, "Tôi không xứng vậy tại sao anh còn phải tới tìm tôi? Tại sao không để tôi chết!"

"Em chết?" Dịch Tân cười ngừng hướng tới chỗ cô, "Em quá ngây thơ rồi, anh làm sao có thể sẽ cho phép em mang theo đứa bé của anh lưu lạc bên ngoài? Em không phải xứng, em có đứa bé cũng không xứng phải có!"

Lời của anh, giống như là dịu dàng nhất của ma quỷ trong nháy mắt, một tay ưu nhã đưa lên, liền đem tâm của cô nắm thật chặt, để cho cô hô hấp cũng không thể. Ánh mắt đã khổng chế không được mà kinh ngạc nói, "Đứa bé là của tôi, anh muốn làm cái gì?"

"Em?" Dịch Tân giống như là nghe chuyện cười lớn, liếc mắt về hướng cô, "Lúc em cố ý từ trên lầu té xuống, em có nghĩ qua đứa bé là của em?"

"Tân Hoàn, em không cần giả bộ nữa!" Sắc mặt của Dịch Tân đột nhiên biến đổi, một tay nắm cổ tay của nàng, lạnh lùng nói, "Em căn bản không thương nó, em từ đầu tới đuôi đều ở đây nói dối! Em chỉ là vì chạy trốn, em vì chạy trốn, thậm chí có thể làm bộ từ trên lầu té xuống!"

Mỗi một chữ Dịch Tân nói, lực đạo trên tay liền tăng thêm một phần, Tân Hoàn chỉ cảm thấy xương cổ tay giống như sau một khắc bị vỡ vụn, sắc mặt bởi vì đau đớn mà trắng bệch, đau đến chỉ có thể hấp khí, lại nói không nên lời.

Dịch Tân cũng không tính toán để cho cô nói chuyện, anh tiếp tục cười, một cái tay khác đã xoa bụng cô.

Tân Hoàn kinh hãi, gắt gao lui về phía sau. Chỉ là sau lưng, chính là cửa xe, không thể lui nữa. Bụng của cô bị tay anh dịu dàng vuốt ve, lại chỉ cảm giác toàn thân đều giống như bị cái gì tỉ mỉ gai gai gì đó quần chặt lấy đau nhói nhưng cũng không biết rốt cuộc sẽ ở một khắc nào, đau đớn này đâm thẳng vào trái tim, rồi sau đó, cô liền chỉ còn lại một mảnh máu thịt be bét.

Cô đóng chặt mắt, bởi vì sợ, toàn thân phát run.

Giọng nói Dịch Tân lại tự nhiên, mang theo cười khê, "Từ cầu thang té xuống, nó cũng chỉ còn lại có một vũng máu đi."

Anh nói xong, tay rời đi bụng của cô.

Tân Hoàn thả lỏng thở ra một hơi, chỉ là như cũ không dám mở mắt.

Rồi lại nghe được anh đột nhiên bình tĩnh nói, "Là anh không có hiểu rõ ý của em, ngu ngốc đi cứu em ngăn cản con đường của em. Đã như vậy, vậy thì theo ý em đi, em cũng không muốn để lại nó, anh cũng vậy cảm thấy em không xứng giữ nó, vậy nó, cũng không cần giữ lại nữa."

Tân Hoàn cả người chấn động thậm chí không kịp phản ứng, liền chỉ nghe mình thê lương kêu một tiếng, "Dịch Tân, anh không thể đối với tôi như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 198: Cục Cưng Trong Bụng (12)

Dịch Tân chỉ nhìn cô khỏe môi nâng lên nụ cười nhạt cực hạn diêm dúa lẳng lơ.

Thậm chí anh không nói gì, đáy lòng Tân Hoàn đã một mảnh lạnh lẽo.

Khi Dịch Tân một tay thật chặt kéo Tân Hoành từ trên xe bước xuống, một đường tiến vào biệt thự Dịch gia thì quản gia cùng người giúp việc đều cả kinh.

Quản gia còn nhớ rõ, một cuộc điện thoại gần đây vào sáng sớm, Dịch Tân điện thoại cho nhà, để cho hắn mau sớm chuẩn bị xong thực đơn nói thiếu phu nhân muốn ăn cháo Jeimmy Hồng Đậu, anh trở lại tự mình làm cho cô. *

Vậy mà, Dịch Tân chậm chạp chưa có trở về, quản gia trong lòng còn tưởng rằng là Tân Hoành không bỏ được Dịch Tân, quán anh, anh không phân thân ra được, lúc này mới làm trễ nãi. Nhưng không nghĩ, khi anh nghe phía bên ngoài xe hơi động cơ tắt âm thanh mở cửa, đập vào mắt cũng là một trường hợp như vậy.

Tay bị Dịch Tân kéo thật chặt, Dịch Tân không chút nào thương tiếc, hình như dùng lực rất lớn, Tân Hoành đau đến sắc mặt trắng bệch. Dịch Tân vẫn còn đi cực nhanh về phía trước, Tân Hoành gần như là bị anh kéo đi về phía trước.

Quản gia nhìn thấy Tân Hoành đau thành ra như vậy, tay không có bị Dịch Tân lôi kéo bảo hộ ở bụng, trong lòng ông cả kinh, vội vàng lại tình huống bây giờ của Tân Hoành, vội vàng tiến lên khuyên nhủ, "Thiếu gia, cậu như vậy sẽ làm bị thương đến thiếu phu nhân."

"Cút ngay!" Dịch Tân không chút lưu tình, con mắt nhú lại, hung hăng nhìn quản gia một cái, cái nhìn kia, khí phách cùng hung tàn, còn hơn nhiều khi nhìn Tân Hoành.

Quản gia bị sợ đến瑟瑟 kinh hãi tại chỗ, Dịch Tân đã sai bước vòng qua ông. Lôi kéo Tân Hoành, trực tiếp lên lầu.

Tân Hoành một đường lao đảo, cố gắng ổn định thân thể. Nhiều lần ở cầu thang cô thiếu chút nữa té xuống. Cô kinh hồn bạt vía, cuối cùng đã tới lầu hai.

Không nghĩ, vừa đứng lại, cô lại chỉ cảm thấy thân thể bị người đẩy, hướng xuống lầu dưới.

"A!"

Cô kinh hãi, tay phải ý thức cầm ngược tay đang kéo tay cô thật chặt.

Chỉ là, vô dụng.

Cả thân thể cô đã rơi xuống cầu thang bên ngoài, một cái tay căn bản không chống đỡ được, thân thể của cô không vững vàng, tùy ngã xuống.

Trái tim, một chớp mắt nhảy đến cổ họng.

"Dừng!"

Cô hô to, lúc thân thể của cô muốn hung hăng đụng vào nền đá cẩm thạch cứng rắn, vai trái dưới cánh tay đột nhiên căng thẳng. Thời khắc mấu chốt, một cánh tay có lực đem thân thể cô ổn định.

Tân Hoành chưa tỉnh hồn, cũng đang thấy rõ tình huống bây giờ thì càng thêm thê lương kêu lên tiếng, "Không!"

Ngay cả lầu dưới quản gia nghe được một tiếng này cũng đi theo, ông lao đảo đi vào cửa, cũng đang thấy rõ trường hợp trên lầu thì chân mềm nhũn, đứng không vững, may mắn được sau lưng hai người làm kịp thời đỡ, ông mới không có ngã xuống.

Chỉ là, ngay cả hai người người làm đỡ ông, cũng sợ đến run lấy bầy.

Đầu cửa cầu thang lầu hai, Dịch Tân đứng dọc theo bậc thang, tay phải của anh đỡ vai trái Tân Hoành, tay trái kéo qua tay phải của cô, tư thái của bọn anh giống như là giờ phút này đang nhảy một bản Waltz.

Nếu như không nhìn thân thể Tân Hoành đang ngã hẳn ra ngoài bậc thang, bọn họ giữ tư thái như vậy rất đẹp. Nhất là giờ phút này, Dịch Tân nhìn Tân Hoành ánh mắt càng giống như là ở ***.

Trên mặt Tân Hoành đã sớm rơi đầy nước mắt, chính cô cũng không biết đó là bởi vì sợ hãi hay là bởi vì đau lòng. Cô gắt gao cắn môi, nước mắt trong con ngươi nhìn người đàn ông trước mắt, ánh mắt đã sớm yếu ớt không chịu nổi một kích, trừ cầu xin cùng xót thương, cái gì cũng không dư cô một mực hướng về phía anh lắc đầu, "Không cần, tôi cầu xin anh... anh không nên như vậy, nó sẽ chết, tôi van anh."

Thân thể của cô ở trên tay anh, anh thậm chí có ý định trêu chọc cô, thả chân của cô chạm đất. Chỉ là, cũng chỉ là mũi chân, cũng chỉ là có thể chạm đến bậc thang một chút.

Một khi tay anh đang nắm tay phải của cô buông ra, cô nhất định từ trên cầu thang té xuống, một chút đường sống cô cũng không có.

Đầu óc của cô đã sớm không thể suy tư một vùng tăm tối, theo bản năng cô hướng về phía anh cầu xin, lắc đầu, "Van cầu anh... anh bỏ qua cho nó, anh bỏ qua cho nó đi, nó cũng là con của anh."

Mà người đàn ông kia, bên môi vẫn treo nụ cười xinh đẹp cười, anh dùng tư thế đa tình nhìn cô, nhìn thân thể cô ở trên tay anh, anh vừa buông tay, cô liền rơi xuống. Nhìn cô bởi vì sợ lệ rơi đầy mặt, bởi vì sợ ở trên tay anh phát run, cầu xin.

Anh cười, "Có cảm thấy hình tượng này rất quen thuộc hay không?"

Cô đã sớm không thể suy tư, nhìn anh lắc đầu, cầu xin anh, "Anh hãy thả nó, van anh."

Hai người bọn họ lúc này giống như là ở vào một thời gian không gian khác nhau, anh cười anh, cô cầu xin cô.

"Ngày hôm qua, chính là em muốn té xuống như vậy. Quá nhanh, có thể em không nhớ rõ, cho nên, anh đây nhắc nhở em, giúp em nhớ lại." Anh nhẹ nhàng nói chuyện với cô, mang theo tiếng cười dịu dàng.

"Ừ, em thật rất thông minh, ngay cả anh cũng có thể bị lừa."

"Đầu tiên là ở trong phòng ăn cùng anh nói chút chuyện em phải ôm đứa bé đi tìm cái chết, để cho trong lòng anh khản trương, thấp thỏm, từ tâm lý liền làm chuẩn bị thật tốt." Dịch Tân cười, dịu dàng nhìn cô, "Tân Hoàn, em thật sự là gan lớn lại thận trọng, liền lòng để ý cửa hàng cũng nghĩ chu đáo như vậy."

"Trở lại phòng ngủ tiếp theo em sẽ gọi cho Điền Tĩnh. Bởi vì có em ở đây phòng ăn bày ra, luôn luôn ảm đạm Tân Hoàn trong lúc bắt chọt điên cuồng tức giận cũng có thể trở nên tình hữu khả nguyên. Em đập đồ, em thất hồn lạc phách, em làm làm ra bộ dạng em rất quan tâm anh cùng đứa bé, em đem anh lừa đến tâm đều đau rồi." (Mạn phép để nguyên convert đoạn đầu ==!)

Dịch Tân nói tới chỗ này, trong mắt lộ ra sự tán thưởng cười, "Thật sự em rất lợi hại, em ở đây chờ khi anh đau lòng nhất mang theo đứa bé mà ngã. Tân Hoàn, làm sao em lại ác như vậy? Là anh xem thường em, hay là cho tới bây giờ anh cũng không hiểu rõ em?"

Nước mắt đem cô chặn nói không ra lời cô chỉ có thể kịch liệt mà lắc đầu với anh.

"Nếu đây là của kế hoạch của em, ngày hôm qua bởi vì anh hồ đồ, bị anh ngăn trở, vậy hôm nay anh thành toàn cho em khỏe! Hơn nữa, hôm nay anh cũng không nóng nảy như vậy chúng ta có đủ thời gian từ từ diễn."

Giọng nói êm ái chưa dứt, tay của anh liền buông lỏng.

"A!"

Cực nhanh, thân thể đã rơi xuống. Lại nhanh hơn, chỉ là hai ba tấc, cánh tay kia lại chống đỡ thân thể cô, thân thể của cô lại bị lần nữa nhấc lên.

Cái cảm giác cái chết đến gần thì đang thời khắc mấu chốt không để cho người có cảm giác chết nửa hành hạ Tân Hoàn sắp hồng mắt, cô khóc lớn ra tiếng, khóc đến tê lưng, tiếng khóc đau lòng, tuyệt vọng chưa bao giờ có.

"Anh giết tôi đi!" Cô thì thầm khóc, lại lắc đầu, "Tôi không phải cố ý té xuống, tin tức Nghe tranh mạng thai là tôi bảo Điền Tĩnh tung ra ngoài, điện thoại cũng là tôi khiến Điền Tĩnh phát, lời nói trong phòng ăn cũng là tôi cố ý nói cho anh nghe. Nhưng tôi không cố ý té xuống, tôi sẽ không cố ý té xuống, thật sự chỉ là dưới chân trơn."

"Tôi sẽ không buông tha nó, nếu như ngày hôm qua tôi đem nó té mà mất, tôi sẽ đi cùng nó, tôi nhất định muốn đi cùng nó!"

Cô nói đến phần sau, giọng nói đã thành khóc thút thít, như mặt của cô nước mắt từ lâu đã không thấy rõ.

Cho nên, cô cũng không nhìn thấy khuôn mặt người đàn ông trước mắt khẽ trầm ngưng.

Nhưng thoáng qua, anh lại tiếp tục nở nụ cười, "Vậy là em đang cầu xin anh."

"Em còn nhớ ngày hôm qua em thế nào hấp dẫn anh sao?"

"Anh thích cực kỳ, em làm tiếp một lần, phục vụ cho anh vui vẻ, anh liền bỏ qua cho nó."

Cô không thể tin xuyên thấu qua nước mắt trước mắt tấm này Mỹ Lệ đến mức tận cùng nhưng cũng tàn nhẫn đến mức tận cùng mặt của, đã mất hồn, ngây ngẩn cả người, giống như là không có mạng sống.

Cho đến thân thể lại một lần nữa đi xuống.

Cô sợ hãi kêu.

Chưa kêu xong, thân thể lại bị anh xốc lên.

Cô rút cuộc thỏa hiệp.

Cô tránh thoát bị anh nắm tay phải, tay nào ra đòn, anh vẫn không dùng được lực, nhưng mà là vì anh giữ chặt cô.

Lúc này, anh biết ý của cô, cũng liền để cho cô tránh thoát.

Tay phải của cô được tự do, liền nhẹ nhàng vòng qua lưng của anh, đem lấy chính mình đưa lên, đến gần anh. Cô ngẩng đầu, nước mắt một cái chớp mắt càng thêm mãnh liệt, nhưng mà rất cuộc, vẫn là là hôn lên đôi môi lạnh lẽo của anh.

Vừa chạm vào, suy nghĩ trong lòng đang lúc chưa xót kịch liệt dâng trào, nước mắt, vừa một lớp ngập đầu.

Cô khóc, hôn anh. Cũng đang cố nén bi thống trong lòng, bởi vì cố nén, thân thể rung động gay gắt.

Thân thể cô run rẩy ở trong nước mắt, hôn anh.

Một tay nâng cô, anh cười, hôn trả lại cô.

Nếu như không nhìn âm oán trước kia, không nhìn hậu sự mệnh mông lạnh bạc, giờ khắc này, bọn họ cũng được tính là ân ái.

Dịch Tân trực tiếp đem Tân Hoành ôm trở về phòng ngủ, vội vàng lại kịch liệt tiến vào thân thể của cô, dùng sức ở trong thân thể của cô luật động, không liên quan tình yêu, chỉ giống như là phát tiết.

Tân Hành nằm ở dưới người anh, cười đến lệ rơi đầy mặt.

Sau đó, Dịch Tân không lưu luyến chút nào, rời đi cô, nhanh chóng ra cửa. Thanh âm đóng cửa quá vang dội, thân thể Tân Hoành trên giường cũng chấn động một cái.

Dịch tân xuống lầu, quanh thân một cỗ tàn lệ. Làm quyết định, có một số việc, anh muốn lần thứ nhất phải giải quyết.

Cũng đang nhìn thấy Phong Dương trong đại sảnh chờ thì trong bụng trầm xuống.

Lướt mắt liếc qua, trên khay trà, một giấy hồ sơ. Thì ra là không có, đúng là Phong Dương mang tới.

Phong Dương nhìn thấy anh đứng dậy, muốn nói lại thôi.

Dịch Tân mệt mỏi nhắm lại mắt, lạnh nhạt nói, "Nói."

Phong Dương than thở, "Đứa bé, đề nghị nên bỏ."

Có một khoảng thời gian, Dịch Tân không có phản ứng. Tựa như, cái người đàn ông anh tuần trong một đoạn thời gian, linh hồn cũng không ở chỗ này.

Phong Dương trong lòng khổ sở. Trong lòng hẳn biết đứa bé này đối với Dịch Tân cùng Tân Hoành quan trọng, chỉ là, phôi thai lúc này phân hóa không bình thường. Lúc này còn là sơ kỳ, liền sai quỹ tích, càng về phía sau, thì như thế nào?

Phong Dương không dám tưởng tượng, vào lúc hẳn tới đã nghĩ kỹ, bất luận Dịch Tân có nhiều bá đạo nhiều tàn nhẫn hẳn cũng nhất định phải thuyết phục Dịch Tân, không thể lưu lại đứa bé này. Coi như Tân Hoành không thấy được, nhưng sinh ra được, đối với nó, quá tàn nhẫn.

Nhưng không nghĩ, Dịch Tân trầm mặc hồi lâu, lại nhẹ gật đầu.

Phong Dương cả kinh, nhớ tới cũng chỉ là sáng sớm hôm qua, người đàn ông này còn bá đạo như vậy mà nói với hắn, đây chỉ là một kết quả. Ngụ ý là, anh định quyết tâm, mặc kệ đứa bé của Tân Hoành không đầy đủ không hoàn chỉnh, anh cũng muốn thành toàn cô, cho dù là đoạt đứa bé của người khác.

Vậy mà, lúc này, người đàn ông này lại gật đầu.

Phong Dương thở phào nhẹ nhõm đồng thời, nhưng trong lòng có cảm giác không ổn. Hẳn nhìn kỹ Dịch Tân, đang muốn mở miệng, Dịch Tân cũng đã hướng hắn nhẹ nhàng phát tay, "Cậu trước đi thôi!"

Phong Dương còn muốn nói nữa, dịch tân đã không nhìn được, lạnh nhạt nói, "Đi, mang đồ cậu mang tới cùng đi!"

Phong Dương bất đắc dĩ cười khổ, chỉ có thể rời đi.

Lúc Phong Dương đi, Nguyên Thâm đang từ bên ngoài trở lại, hai người gặp thoáng qua, Nguyên Thâm nhàn nhạt gật đầu.

Dịch Tân ngồi ở trên sofa, một môi nhắm hai mắt, ngắt mi tâm, nghe được âm thanh Nguyên Thâm, miễn cưỡng mở miệng, "Nói."

Nguyên Thâm nói: "Chuyện ở sân bay, Cố Viễn Chi chỉ nhanh chúng ta một bước, Cố Gia cũng không có tra được cái gì."

Trên ghế sofa người đàn ông hơi ngừng lại, lại chậm rãi nói, "Hắn nhanh hơn một bước kia?"

"Cố gia đang tra thân thể thiếu phu nhân đồng thời, vẫn không có buông lỏng đối với scandal. Cái scandal thứ ba vừa mới lên báo giờ, Cố Gia kinh tay, cho nên, Cố Gia rất nhanh sẽ biết nguồn gốc scandal cùng lần thứ một, hai cũng không cùng, thậm chí Điền Tĩnh có thể ở trong thời gian ngắn như vậy bắt chước ra thiếu phu nhân phải cần chứng kiện, cũng là bởi vì thế lực Cố Viễn Chi động."

"Cố gia một mực giám thị Điền Tĩnh, khi thiếu phu nhân thông báo Điền Tĩnh thì Cố Viễn Chi liền lập tức theo đuôi Điền Tĩnh đến phi trường." Nguyên Thâm nói tới đây, khẽ dừng lại, mới tiếp tục nói, "Cho nên, chúng ta đến lúc đó nhìn thấy Cố Viễn Chi cùng thiếu phu nhân ở chung một chỗ, thật ra thì Cố Viễn Chi cũng chẳng qua so với chúng ta nhanh một bước mà thôi."

Nguyên Thâm chầm chước liên tục, có thể nói ra câu an ủi, đã là cực hạn.

Hắn nghĩ, hắn sẽ vĩnh viễn nhớ, khi Dịch Tân điên cuồng chạy tới sân bay, đến lại thấy Tân Hoành cùng Cố Viễn Chi hai người vừa nói vừa cười thì trên mặt một nháy mắt liền trắng bệch.

Sắc mặt trắng bệch, dịch tân cả đời này, là lần đầu tiên, đến nay, duy nhất một lần.

Dịch tân người đàn ông như vậy, cho tới bây giờ sát phạt quả quyết, Phiền Thủ Vi Vân, Phúc Thủ Vi Vũ, khi nào gặp qua đôi sắc mặt? Hơn nữa, là sắc mặt như vậy.

Sắc mặt trắng bệch, chỉ vì, trong lòng sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Cục Cưng Trong Bụng (13)

Ở huyết thái dương có cảm giác đau đốn mờ mờ ảo ảo, Dịch Tân dùng sức xoa, nhưng đau đốn cũng không giảm bớt.

Tân Hoành, em muốn anh phải làm sao?

Tại sao em phải đi? Anh dùng tất cả của anh yêu thích em... em lại không thể tiếp nhận? Thậm chí không thể chịu được? Nhất định rồi anh đi?!

Rời đi. *

Cũng chỉ là nghĩ đến cái này từ, thân thể anh từ trước đến giờ cứng rắn trầm ổn cũng không nhận được run rẩy.

Thiếu chút nữa, chỉ kém một chút, anh liền mất đi cô!

Thậm chí anh không thể tưởng tượng, sinh mạng anh về sau không có cô, anh sẽ tiếp như thế nào?

Rõ ràng một buổi tối trước còn đang vui mừng, yêu chân thật như vậy, anh không tin cô không thương anh! Cơ thể giao triền thì tình yêu rõ ràng, không làm giả được, thân thể cô mềm mại ở trong lòng anh ở bên trong, anh nguyện ý buông tha tất cả! Vì vậy, anh cũng buông lỏng cảnh giác đối với cô.

Cô không muốn về nhà, trong lời nói của cô ám hiệu rồi anh đi, rõ ràng như vậy, anh lại cũng không có cảnh giác.

Thật không có cảnh giác sao?

Anh trào phúng cười một tiếng, không phải là không có, từ trước đến giờ anh luôn nhạy cảm. Chỉ là không muốn hướng ý này suy nghĩ, không thể chịu đựng cô thoát đi ý nghĩ của anh.

Người anh yêu sâu đậm, cũng đang tìm cách rời anh đi. Cho dù chỉ là muốn, cũng đã làm cho anh không chịu nổi.

Anh và cô khi nào thì đi đến bước này?

Là loại nào trong tình yêu, sẽ có bày ra thoát đi cùng phòng bị thoát đi?

Anh lắc lắc đầu, anh yêu, hình như thật sự rất thất bại.

Chỉ là thật may là, ở lúc mấu chốt nhất anh cảnh tỉnh.

Buồn bực

Sẽ không có người biết, anh đang biết được người phát điện thư là Điền Tĩnh, tiếp theo đoán ra là cô ở phía sau màn bày ra, một đường chạy như bay tới phi trường thì tay giữ trên tay lái run rẩy có bao nhiêu lợi hại. Một đường đều phát run, thế nào cũng dừng lại không được.

Một khắc kia chính anh, vừa sợ hãi, lại điên cuồng. Anh nghĩ, nếu như cuối cùng anh không còn kịp nữa lưu lại cô như vậy, bất luận cô đi tới chỗ nào, anh đều muốn đem cô tìm trở về! Lui về phía sau, cho dù là nhất, anh cũng nhất định sẽ không buông lỏng với cô, dù là một chút!

Đến đại sảnh sân bay, lướt mắt quét qua, cô liền đi vào mắt của anh.

Anh điên cuồng xoay động đến cơ hồ hủy diệt, lúc này mới rốt cuộc hơi an tĩnh lại. Nhưng không nghĩ tới ngay sau đó anh lại thấy được người đang cùng cô nói chuyện với nhau, thân thể cao lớn đột nhiên chấn động.

Cố Viễn Chi.

Tại sao ông ta ở chỗ này? Ông ta ở nơi đó đã bao lâu? Tân Hoàn cô có biết hay không. . .

Một khắc kia, trong đầu sợ hãi liên tiếp, ở trong thân thể lan ra dây dưa, bành trướng, hành hạ đến đầu anh đau muốn nứt.

Anh nhìn thấy Tân Hoàn đang cười, nhàn nhạt nhàn nhạt ôn ôn nhu nhu đang cùng Cố Viễn Chi nói cười, mà Cố Viễn Chi nhìn ánh mắt của cô hoàn toàn là thương yêu, rồi lại đã vượt quá xa thương yêu, cảm tình kia, giống như là trân bảo mất đi đã lâu rốt cuộc. . . Mất mà được lại.

Lấy lại được?

Nếu như Cố Viễn Chi lấy lại được, vậy Dịch Tân phải làm sao? Anh trừ mất đi, còn có thể còn dư lại cái gì?

Không có Tân Hiền, anh phải làm thế nào?

Chính một cái ý niệm này, ép anh trong nháy mắt tỉnh táo. Đã hướng chỗ Tân Hoàn bước ra bước lập tức thu hồi, xoay người, đứng ở nhìn cô ở chỗ cô không nhìn đến, nhanh chóng nhấn một chuỗi số.

Bạn Du Thận Khanh khi còn sống, Thẩm nữ sĩ.

Dịch Tân chậm rãi nhắm mắt lại, lần nữa mở ra thì ánh mắt vốn là thâm trầm trong nháy mắt tỉnh táo lại, càng thấy đáng sợ. Anh lạnh lùng chỉ thị Thẩm nữ sĩ mấy câu.

Không lâu sau, Cố Viễn Chi liền nhận được điện thoại.

Lúc đó, Dịch Tân đứng ở chỗ tối, thấy sắc mặt ông thay đổi. Liền biết, Thẩm nữ sĩ rốt cuộc ở mức "Chần chừ không chừng" sau hướng Cố Khanh thừa nhận.

Cố Viễn Chi đi xa, Dịch Tân không chút nào dừng lại, nhanh chóng liền đem Tân Hoàn mang đi.

Thật ra thì, Tân Hoàn sẽ không biết, anh gặp lại được cô một khắc kia, anh chỉ muốn ôm cô, ôm chặt lấy cô.

Nhưng là, anh không thể, cho nên, anh liền đem tất cả sức lực chuyển đến trên tay, cầm thật chặt cổ tay của cô đem tay cô cầm làm cô đau.

Không phải là không dám cùng Cố Viễn Chi Chính Diện Giao Phong, chẳng qua là lúc đó anh không thể xác định Tân Hoàn có phải đã biết hay không. Nếu như cô không biết, thế nhưng anh lại tiến lên cùng Cố Viễn Chi Chính Diện Giao Phong, hậu quả anh không không chế được. Cho nên, trong nháy mắt anh liền đã quyết định, đem Cố Viễn Chi dẫn ra.

Vạn hạnh, phản ứng của Tân Hoàn nói cho anh biết, cô còn không biết!

Không biết. . . Là tốt rồi.

Cho dù, em cũng không biết, thật ra thì anh ôm em ở trên cầu thang thì tay của anh đưa em có được nhiều chặt.

Sợ hãi của em sâu như vậy, là bởi vì em không biết, anh tuyệt sẽ không buông tay.

Tân Hoàn quán ở trong chấn, tuyệt vọng suy nghĩ ý muốn được đi tìm chết.

Tay gắt gao đặt tại bụng, thân thể của cô đến giờ còn đang khẽ phát run.

Cô chạy trốn, thất bại, thiếu chút nữa hại nó. . .

Nhưng bết bát hơn hình như là, cô lấy tất cả làm hư rồi.

Chấn mờ hồ qua đầu, trước mắt một mảnh mờ mờ, tựa như giữa anh và cô, cô không biết nên làm sao đây, trời đất u ám, cô nhìn không thấy một chút ánh sáng, hay là, cô đã không có sức để ôm hi vọng?

Anh cho là, cô đang diễn trò, đều đang gạt anh. Nhưng đối với anh, nước mắt, khổ sở thậm chí là đau lòng, bên nào là giả hay sao?

Phát tiết, là thật. Anh dẫn theo người phụ nữ khác đến trước mặt cô, cô thật cũng không khổ sở, cũng không nghĩ ném đồ vật phát tiết? Nếu như không phải là thật, cô sẽ không đã thương tâm đến liên đường cũng không thấy rõ, thật thiếu chút nữa từ trên cầu thang té xuống.

Một khắc kia anh cứu cô, dùng thân thể đệm ở dưới người cô, mềm lòng, đau lòng đều là thật. Chỉ là, cô nhìn không rõ anh, cũng không dám bắt anh

chốc lát dịu dàng đánh cuộc mạng của đứa bé. Đứa bé này cùng cô, thật sự rất giống như, còn không có ra đời, số mạng cũng đã tương liên.

Bảo bảo, vốn là muốn vì con tranh thủ số mệnh tốt hơn, chỉ là, hình như càng hồng bát rồi, bị mẹ làm hư rồi.

Đầu hỗn loạn không biết bao lâu, cửa lần nữa bị người mở ra, cô mặc kệ, chỉ tiếp tục đem thân thể núp ở dưới chân, không thấy được, dù sao cũng hơn thấy được điều không muốn thấy.

Vậy mà, tiếng bước chân quả quyết đến gần, rồi sau đó, liền duy nhất lá chắn cũng bị dùng sức vén lên.

"Đi theo anh!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 200: Cục Cưng Trong Bụng (14)

Từ bả vai đi xuống, cả người cũng bị người giữ lại thật chặt. Tân Hoành dùng tất cả sức lực giãy giụa, nhưng cuối cùng nhưng ngay cả hoạt động cũng làm không được.

Một cổ lực mang theo rung chuyển quyết tuyệt lôi kéo cô hướng phía trước đi.

Phía trước, phòng giải phẫu. Ba chữ, ép cô điên cuồng lại tuyệt vọng.

Một mỗi

Cô không biết bộ dáng của mình bây giờ thế nào, nhưng chắc hẳn nhất định là rất dữ tợn rồi. Cô vừa khóc vừa gào, tiếng khóc hỗn tạp âm thanh cầu khẩn, ở trong không hành lang bệnh viện vọng về.

"Dịch Tân, tôi van cầu anh, tôi cầu xin anh không cần như vậy. . ."

"Anh bỏ qua cho nó có được hay không? Là lỗi của tôi, là tôi làm thương tổn anh... anh đối với tôi thế nào cũng có thể, nhưng mà tôi cầu xin anh, cầu xin anh bỏ qua cho nó, nó là vô tội. . ."

"Anh cho nó một cơ hội lớn lên có được hay không. . ."

Tân Hoành không biết mình làm như thế nào, ở bên ngoài, ở nơi công cộng lại khóc lớn lên như vậy. Mặc dù, tầng này từ lâu đã sớm bị Thanh Trường, trừ dịch tân, Phong Dương cùng hai vị bác sĩ nữ khoa phụ sản, không có người khác. Chỉ là, cho dù là như vậy, quá khứ, cô cũng chưa bao giờ đem bi ai của mình không có chút nào cất giữ đem ra cho người khác quan sát như vậy.

Nhưng, những thứ này, bây giờ cô đã sớm không có thời gian đi bận tâm.

Dịch Tân đem cô từ trên giường kéo lên sau, mạnh mẽ giúp cô mặc y phục, liền nhanh chóng túm cô rời đi. Cô không biết anh muốn mang cô đi nơi nào, cô còn vẫn đắm chìm trong một khắc trước bị ai cùng trầm thống, thậm chí chưa kịp chậm một hơi. Sao có thể đủ nghĩ đến, anh lại cứ không lưu tình như vậy, ngay cả cơ hội thở tức cũng không cho cô, liền đem cô dẫn tới bệnh viện.

Cô hiểu, lúc này vào phòng giải phẫu là có ý như thế nào.

Bảo thai một tháng, vào phòng giải phẫu, cũng chỉ có có thể hóa thành một vũng máu.

Một nháy mắt, trong đầu của cô một vùng tăm tối, cô nhìn không rõ, chỉ có thể cảm thấy có tí mị gai gai gì đó ở trong đầu điên cuồng uồn lượn, không quy can tán loạn, trong đầu cô đau muốn nứt. Cô phát điên giãy giụa, lại hoàn toàn là phí công.

Người đàn ông trước mắt này, trên mặt nguội lạnh không chút nào bởi vì cô cầu xin mà thay đổi, cho dù là một chút nhỏ bé nhất.

Anh lạnh lùng nhìn cô, cũng chỉ là nhìn nước mắt trên mặt cô, nhìn cô hướng về phía anh tự tự huyết lệ cầu khẩn, thờ ơ ơ hờ.

Toàn thân cô mềm nhũn, đối với anh quỳ xuống.

Thế nhưng anh lại nhanh hơn chóng đỡ thân thể cô, cô liền mềm xuống cũng không được.

Cô xuyên qua nước mắt nhìn anh, "Tôi cầu xin anh."

Sau đó, cô nhìn thấy người đàn ông nguội lạnh hướng về phía cô lắc đầu, "Nó không thuộc về em."

Tân Hoành kịch liệt giãy giụa, "Không, nó tôi, nó đã là của tôi, anh không thể cướp đi nó!"

Anh nhìn cô, cứng rắn lại chậm rãi ôm cô vào ngực, ở bên tai cô rất thấp nói một tiếng, "Thật ra thì chính em rõ ràng nhất, làm như thế nào đối với nó mới tốt nhất."

Một câu nói, cô bỗng nhiên ngừng giãy giụa, cả người cứng ngắc, thậm chí là nước mắt trên mặt, cũng trong nháy mắt, chợt dừng lại.

Cô sững sờ tại nơi đó, giống như là nháy mắt linh hồn đã bị rút đi.

Anh ôm cô, làm như một người chồng đau lòng vợ.

Hai người lấy tư thế đứng yên này giữ lẫn nhau.

Hồi lâu, chỉ nghe trong không khí, một tiếng bặt tai thanh thúy.

"Ba!"

Tân Hoành tỉnh táo hét Dịch Tân ra, tỉnh táo cho anh một cái tát. Một cái tát kia, cô cũng là dùng tất cả lực, tay thậm chí làm thân thể không thể đứng yên, nghiêng sang bên.

Dịch Tân lại như cũ bất động đứng tại chỗ, trên má trái lập tức hiện ra năm dấu tay đỏ thắm. Ánh mắt cũng không gọn sóng, chỉ bình tĩnh nhìn cô.

Tân Hoành hung hăng lau đi nước mắt trên mặt, hướng về phía Dịch Tân, rốt cuộc bật cười, "Dịch Tân, anh sẽ gặp báo ứng!"

Cô nói xong câu đó, nước mắt mới vừa lau đi, lại nổi lên. Cô lại vẫn như cũ cười, sau đó lướt qua anh, tự mình vào phòng giải phẫu. Giày cao gót dẫm trên đất, văng vàng phải giống như mới vừa rồi một cuộc điên cuồng cũng chỉ là ảo giác là một giấc mộng.

Dịch Tân đưa lưng về phía cô, sau lưng, âm thanh cửa phòng giải phẫu nặng nề khép lại làm anh cả kinh thân thể hung hăng run lên.

Tân Hoành, hận anh đi, dùng tất cả tính mạng em tới hận anh.

Nó. . . Thật không thuộc về em, không đáng giá em vì nó hao phí bất luận cảm tình gì, bất luận là yêu, hay là tiếc hận, bi ai. . .

Nếu như hận anh có thể để cho em quên mất nó, vậy em cứ hận thôi.

*****

Khi Lạc Tiểu Xuyên dưới sự thúc giục của quản gia một đường gấp đi chạy tới phòng ngủ chính thì gặp người đàn ông gần như yêu mỵ lúc này đang đứng ở trong phòng, khắp khuôn mặt là tàn lệ, thân thể nhu nhược thanh thuần của Lâm Từ cơ hồ muốn xụi lơ rơi xuống đất.

Trong lòng Lạc Tiểu Xuyên cả kinh, cuống quýt tiến lên từ sau đỡ cô.

"Cút! Cút ngay lập tức ra khỏi B thị! Tốt nhất không để cho tôi phải nhìn thấy cô nữa!"

Người đàn ông thốt ra mấy chữ cuối cùng, rốt cuộc Lâm Từ ô ô khóc chạy ra ngoài.

Lạc Tiểu Xuyên theo bản năng muốn đuổi theo, sau lưng một tiếng lạnh lùng vang lên, "Nhận đồ thập được, canh thuốc của thiếu phu nhân lần nữa chịu đựng qua!"

Mới vừa bước ra bước đành cứng ở trong không khí, Lạc Tiểu Xuyên đã nhanh chóng phản ứng kịp, cuống quýt hướng bên giường đi tới.

Cái người đàn ông trước đó một khắc còn cả người sát khí, lúc này đã ngồi ở mép giường, Lạc Tiểu Xuyên lặng lẽ nhìn sang, chỉ thấy anh cúi đầu, ngón tay xinh đẹp trắng nõn rơi vào trên môi người phụ nữ giữa giường, tới tới lui lui vuốt ve. Giờ khắc này, anh nhu hòa tựa như người chồng thâm tình nhất.

Lạc Tiểu Xuyên nhanh chóng cúi đầu, thấy mép giường một miếng thấm lớn, lúc này đã bị màu đen của nước canh nhiễm làm dơ bẩn.

Mà vốn là chén sứ thịnh canh tình xảo lại bị méo mó ném ở góc, bên trong chỉ chứa chút tàn nước.

Cô cuống quýt ngồi xổm người xuống dọn dẹp, tay cũng đang đụng phải chén thì không khỏi run lên.

Nóng. . .

Vị thiếu gia này phát giận thì cô đang phòng bếp, cô một đường chạy tới, lại mắt thấy anh quẳng xuống lời ngang tàn, trong đó thời gian đã rất dài, canh từ lâu như vậy, chén lúc này vẫn còn nóng. . .

Trong lòng Lạc Tiểu Xuyên trầm xuống, Lâm Từ này cô ta thể nhưng thật dám dùng nước canh nóng bỏng đi thử người phụ nữ nằm ở trên giường có tri giác hay không!

Thật là ác độc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Nơi Tình Thâm(1)

Khi Lạc Tiểu Xuyên nhanh chóng đem mấy thứ cất xong, lướt mắt liếc qua, người đàn ông xinh đẹp đang nghiêng người đi hôn mặt người phụ nữ trên giường.

Cả khuôn mặt người phụ nữ trờ môi và chỗ vừa nãy bị phỏng phải đỏ lên môi, những địa phương khác, lộ ra ngoài, đều là hoàn toàn trắng bệch, không thấy được huyết sắc. Hình như nửa tháng này, họ mỗi ngày tỉ mỉ chế biến thuốc căn bản chưa từng vào miệng của nàng. *

Thậm chí cô như chưa từng mở mắt.

Nhưng Lạc Tiểu Xuyên biết, người phụ nữ nằm ở trên giường hoàn toàn tỉnh táo, chỉ là cô không nguyện ý mở mắt mà thôi.

Mánh khoé bị người nhẹ nhàng kéo hạ xuống, Lạc Tiểu Xuyên cả kinh ngẩng đầu, thấy quản gia đối diện nháy mắt với cô. Lúc này cô mới hồi tỉnh, cuống quýt đi theo quản gia rời đi.

Ra cửa, quản gia giảm thấp xuống thanh âm liền cảnh cáo, "Không được để cho thiếu gia nhìn thấy cô thiếu phu nhân như vậy!"

Lạc Tiểu Xuyên liền vội vàng gật đầu.

"Đi, vội vàng lần nữa chịu đựng."

Lạc Tiểu Xuyên lập tức rời đi, mới vừa đi hai bước, lại bị người gọi lại, "Sao đó."

Lạc Tiểu Xuyên đứng lại, quản gia theo kịp, lại ý vị sâu xa nói, "Phục vụ thiếu phu nhân cần đề tâm, nhưng là không nên quá đề ý. Đây chính là một cảnh cáo, kết quả của cô cũng sẽ không giống cô nghe đơn giản như vậy, đây chẳng qua là nói cho thiếu phu nhân nghe."

Lạc Tiểu Xuyên thấy quản gia tang thương trên mặt khó có vẻ nghiêm nghị cùng cảnh báo, trong bụng rét lạnh, vội vàng gật đầu.

Đến phòng bếp, nhắc tới tâm rớt cuộc mới thoáng đề xuống.

Cẩn thận phối tốt được liệu, đem lửa điều chỉnh vừa đủ, cô đứng ở một bên, mới hơi rảnh rỗi.

Buồn bực

Cô và Lâm Từ đồng thời tiến vào Dịch gia. Cùng một ngày tới phỏng vấn, lại đồng thời bị người đàn ông kia chọn trúng.

Lạc Tiểu Xuyên không biết tình huống của Lâm Từ này là như thế nào, chính cô là người đứng đầu Trung y viện trong nước mới vừa tốt nghiệp nghiên cứu sinh, ở bệnh viện thực tập thì được bệnh viện mời bác sĩ Phong đang cần người nên đề cử tới.

Đề cử tới đây làm hồ công. . .

Chăm sóc người phụ nữ nằm trên giường kia.

Công việc hàng ngày chỉ là dựa theo yêu cầu của bác sĩ Phong vì cô ấy nấu thuốc, thỉnh thoảng lúc người đàn ông đó không có ở đây lúc dứt cô uống.

Không phải là không có cảm thấy đại tài tiểu dụng qua, chỉ là, cô cần tiền, mà người đàn ông kia ra tay hào phóng, một tháng tiền lương so với một năm còn nhiều hơn.

Còn có một nguyên nhân, cô nghĩ muốn nhìn người phụ nữ này trông như thế nào một chút.

Lâm Từ này mục đích tới nơi này cũng không đơn thuần, trừ tiền ở ngoài, cô ta còn coi trọng cái người đàn ông yêu mỵ kia.

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Xuyên bật cười.

Lâm Từ này thật sự có chút không tự lượng sức, mặc dù cô ta diện mạo thanh thuần dịu dàng, rất có khả năng hấp dẫn nam sinh cầu ái, nhưng so với người phụ nữ trên giường kia luôn là thiếu chút gì đó. Rõ ràng là hình thái giống nhau, người phụ nữ nằm ở trên giường thậm chí không có mở mắt ra. . .

Hơn nữa, cô nhìn ra được, Dịch gia thiếu gia, trừ vợ anh ra, nhìn những người phụ nữ khác ánh mắt đều là giống nhau. —— nói khó nghe một chút chính là, không nhìn là người.

Nhìn người luôn là sẽ có tình cảm, mà người đàn ông kia, anh không có.

Trong lòng không phải là không có tức giận bất bình, chỉ là, không tìm được lý do tức giận. Lạc Tiểu Xuyên nghĩ, lột vỏ ngoài vinh quang dối trá, cái thế giới này đúng là cần đàn ông như vậy, trừ một ít phụ nữ, anh không lấy thêm chút tình cảm nào đối với người khác.

Nghĩ như thế, lạc Tiểu Xuyên cũng liền nghĩ thông suốt.

Nhưng Lâm Từ này không có, cô ta cùng với cô cùng nhau chuẩn bị thuốc, không có người khác thì Lâm Từ này thường thường lộ ra ý cười khinh thường, trong khinh thường còn có quá nhiều xem thường. Lạc Tiểu Xuyên biết, Lâm Từ này xem thường người phụ nữ nằm ở trên giường.

"Cô là tại sao!"

Đúng vậy a, cô là vì tại sao đây? Hôm nay cô nếu như không nhìn gần, thậm chí sẽ bị hiểu lầm đã người không có hô hấp.

"Hôn cô ta cũng là cần dùng khí chứ?" Lâm Từ này thường lộ ra nét mặt ghét bỏ.

"Cậu nói cô ta rốt cuộc là bệnh thật hay là giả bệnh? Dù là thật bệnh, mỗi ngày như vậy điều chế nhiều được liệu, son phấn hải vị cho ăn, nửa tháng cũng nên xong, cô ta mỗi ngày đốt tiền nhưng mặt cũng không hồng lên được a."

"Không bằng tớ đi nhìn thử cô ta một chút, nhìn tớ đem thuốc nóng đốt cho cô ta, cô ta còn có thể dậy hay không!"

Lạc Tiểu Xuyên lúc đầu nghe được, cũng không có để ở trong lòng, chỉ cười nói, "Cậu cũng không có cơ hội a, hai ta nói khó nghe một chút, chính là người đưa thuốc, cậu ngay cả đến gần thân thể người ta cũng không được."

Thường là, họ đem thuốc đưa đến cửa, người đàn ông kia nhận lấy tự mình đốt.

Lâm Từ cười lạnh, "Người đàn ông của cô ta luôn có thời điểm bận rộn đi, nếu không người nào làm ra tiền để cho cô ta đốt hả?"

Lạc Tiểu Xuyên chỉ coi Lâm Từ là nhất thời trong lòng không thẳng bằng, buồn cười lắc đầu một cái, cũng không có suy nghĩ nhiều.

Cô nghĩ, cho dù ai cũng nhìn ra được, người đàn ông kia không dễ chọc, mà một khi chạm đến người phụ nữ của anh, anh càng thêm không thể chọc. Không nghĩ, cổ tình đã có người như vậy không biết tự lượng sức mình, muốn đi tìm chết!

Quản gia nói, những lời đó chỉ nói là cho người phụ nữ kia nghe. Cho nên, người đàn ông kia cũng biết, thật ra thì cô ấy tỉnh táo?

Tại sao cô ấy không muốn mở mắt ra đây? Nhắm hai mắt như vậy, cả người xem ra rất tuyệt vọng, tựa như muốn nếu ngủ như vậy thì quá khứ sẽ chết đi.

Không giống với Lâm Từ này, Lạc Tiểu Xuyên cảm giác hứng thú hơn nhưng thật ra người phụ nữ đó gọi Tân Hoàn.

Khi thuốc lại một lần nữa chế xong, Lạc Tiểu Xuyên bùng ra thì quản gia đang dẫn vợ chồng bác sĩ Phong vào cửa.

Phong Dương cùng Tang Nhuế mỗi ngày đều sẽ đến nhìn Tân Hoàn, nhưng Tân Hoàn cũng sẽ không để ý đến bọn họ, hình như phạm là có liên quan cùng người đàn ông kia cô đều không muốn đề ý.

Phong Dương nhìn thấy Lạc Tiểu Xuyên, cau mày, rõ ràng không vui.

Lạc Tiểu Xuyên tiếp thu được tin tức này, cuống quýt đem thuốc cầm trong tay đưa cho quản gia, "Làm phiền ngài đưa lên trước."

Quản gia gật đầu nhận lấy.

Phong Dương cười lạnh, "Cô thật ra có chút tự giác!"

"Lâm Từ là chuyện gì xảy ra? Cô là mù hay là cố ý để cho cô ta đi uốn tóc Tân Hoàn như vậy hay sao?"

Lạc Tiểu Xuyên cúi đầu, "Thật xin lỗi. Chỉ là hoàn toàn không ngờ tới."

Người bình thường, tinh thần hơi bình thường một chút, cũng sẽ không đi làm chuyện như vậy chứ?

Vậy thì là cái gì để cho cô ta không bình thường? Là tình yêu sao? Hay muốn tiền bạc cùng địa vị?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 202: Nơi Tình Thâm (2)

Phong Dương như cũ vì Tân Hoành kiểm tra một lần rồi, cuối cùng, không tránh, trực tiếp liền đối với Tân Hoành nói: "Em cần rời giường vận động, thân thể mới có thể tốt."

Dịch Tân đứng ở một bên, tu sửa hành khê đem đầu nghiêng đi. Cô liền nhắm hai mắt đều không nguyện hướng phương hướng của bọn anh.

Tay gắt gao nắm thành quyền, lại đã sớm không phân rõ đó là giận còn là đau. *

Phong Dương khê thở dài một hơi, lần nữa đứng dậy.

Tang Nhuế lúc này cũng chỉ có thể đứng sờ đứng ở một bên, cũng không biết nên làm cái gì, lời nói, cũng không biết nên nói cái gì.

Ánh mắt Dịch Tân rơi vào trên giường, đưa lưng về phía Phong Dương Tang Nhuế phát tay một cái, trong lòng hai người bất đắc dĩ, chỉ có thể rời đi.

Dịch Tân ngồi ở trước giường Tân Hoành nhẹ tay khê vuốt vuốt mặt của cô, thán, "Không phải hận anh sao? Bộ dáng như vậy, cũng chỉ có thể mặc anh khi dễ."

Anh cho là, cô sẽ hận anh. Lúc ở bệnh viện, anh thật cho là như vậy, cho là cô sẽ dùng tất cả tính mạng hận anh. Anh thậm chí nghĩ, bất luận lửa giận của cô sâu đậm bao nhiêu, anh đều có thể chịu đựng.

Chỉ là, anh nghĩ sai rồi.

Bây giờ Tân Hoành, cả người giống như là tiến vào trạng thái hôn mê. Hơi thở của cô bắt đầu yếu nằm ở trên giường, nằm một cái chính là một ngày, không nhúc nhích. Phong Dương tới đây kiểm tra, nói cô đã càng ngày càng chậm chạp.

Sau đó, anh hoàn toàn bó tay hết cách. Lần đầu tiên, Dịch Tân không biết nên làm sao làm sao đây.

Trừ trong mỗi ngày dùng thuốc tốt nhất dưỡng thân thể của cô, mỗi một ngày vì cô theo sát bên người, khác, anh không biết còn có thể làm cái gì.

Nửa tháng này, mỗi một ngày đối mặt với cô, cảm giác vô lực hành hạ đến anh như muốn điên cuồng.

Cô liền nằm ở nơi đó, nhắm mắt lại, trong lòng sáng như tuyết mặc anh điên cuồng.

Anh đem lấy nửa người cô ôm vào trong ngực, cúi đầu, dùng mặt của mình vuốt ve cô, "Em đang hành hạ chính em hay là đang hành hạ anh?"

"Em là hành hạ anh chỉ là em luôn là quá đàn, mỗi một lần tính toán người khác đều muốn thương tổn tới mình trước."

"Lần này, người không phải lại làm thương tổn tới mình rồi, anh giúp em, anh thành toàn cho em, có được hay không?"

Phong Dương ở dưới lầu rồi hướng Lạc Tiểu Xuyên dặn dò một phen lượng thuốc cùng độ lửa, lúc này mới dắt Tang Nhuế rời đi. Trước khi đi thì lại nữa một lần nhắc lại, "Đem cô ấy chăm sóc tốt."

Lạc Tiểu Xuyên gật đầu. Thật ra thì, bọn họ cũng không biết, cô nhất định sẽ đem lấy cô ấy chăm sóc tốt.

Lạc Tiểu Xuyên ở trong phòng bếp một lát, tính toán thời gian, nên xoa bóp cho Tân Hoành, cô liền lên lầu lần nữa. Mới vừa đến gần phòng ngủ chính, bên trong truyền tới tiếng vang lại làm cho toàn thân cô chấn động.

"Em chỉ cần nhúc nhích ngón tay, cả đời anh cũng sẽ không lại xuất hiện trước mặt em, sẽ không có người hành hạ em!"

"Động thủ a! Tại sao không giết anh?"

"Có phải em còn không bỏ được anh hay không? Hai đứa bé, có phải hay cảm giác còn chưa đủ nhiều?"

Âm thanh kia, xao động, cuồng loạn, thậm chí càng ngày càng kịch liệt, càng ngày càng tàn nhẫn. Tiểu Xuyên kinh hãi, không bắt chập gì khác, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Trường hợp bên trong lại cơ hồ đem cô dọa sợ đến hồn bay phách tán.

Cái người đàn ông tà mị chính lúc này đang quỳ gối trước giường Tân Hoành, tay của anh nắm thật chặt tay của cô, mà trong tay của cô là một khẩu súng lục tinh xảo, hòng súng. . . Đối diện đầu người đàn ông.

Trong nháy mắt, đại não "Ồng" một tiếng, Lạc Tiểu Xuyên cả người căng thẳng, đã bật thốt lên, "Dừng!"

Hành động hơn trước về lý trí, Lạc Tiểu Xuyên không muốn sống nhào tới trên người của Tân Hoành, thậm chí cô không biết mình đang làm gì, đã nghe được giọng nói run rẩy của mình, "Tân Hoành, không nên động thủ!"

Một khắc kia, Lạc Tiểu Xuyên không biết cô tại sao muốn xông lên, vừa vì người nào.

Thật lâu về sau, khi cô lại một lần nữa nhìn thấy Tân Hoành, cô mới rút cuộc hiểu, bất luận là vì cái gì, Lạc Tiểu Xuyên đối với Tân Hoành chung quy là cảm chúc phúc tâm tình, không muốn làm cho cô hối hận.

"Ai cho cô tiến vào, rút ra ngoài!"

Bị người đánh nhiều, Dịch Tân giận dữ. Giờ khắc này anh càng dọa người hơn nữa trong hốc mắt tất cả đều là tia máu, khề mị con mắt nhìn chăm chăm Lạc Tiểu Xuyên bộ dáng giống như là sau một khắc sẽ đem cô chặt làm trăm mảnh.

Kỳ quái là giờ khắc này Lạc Tiểu Xuyên thể nhưng không biết sợ. Không, cô đang sợ, cô chăm chú nhìn tay người đàn ông, anh cầm trong tay một bàn tay tái nhợt gầy yếu tay khác chặt như vậy, mà tay đã ra đòn, ngón trỏ đã cài nút cò súng.

Cô sợ, cò súng cuối cùng sẽ bị đề xuống.

Thậm chí giữa lúc hoảng hốt nghe được tiếng "Phanh" súng vang, sau, trước mắt một mảnh huyết quang.

Lạc Tiểu Xuyên hung hăng hít một hơi, cố gắng lau đi trong đầu cảnh tượng huyền ảo, cho dù, bất luận cô cố gắng thế nào, thân thể của cô cũng đã đang run rẩy, rõ ràng như vậy.

Cô nghĩ, người phụ nữ nằm ở trên giường nhất định đã cảm thấy, mà người đàn ông ở trước mắt, cũng nhìn thấy.

Cô chỉ là một người ngoài, đã như thế, thế nhưng hai người, lại bình tĩnh đến đáng sợ.

Lạc Tiểu Xuyên cắn chặt răng, cố gắng ổn một tiếng, "Tôi có biện pháp khiến thiếu phu nhân tỉnh lại."

Cô nhìn mắt Dịch Tân, ánh mắt lại lần nữa rơi vào tay hai người dây dưa, dây dưa ở giữa là một bom hẹn giờ.

Lạc Tiểu Xuyên tiếp tục nói, "Thiếu gia, cậu là muốn tận mắt thấy thiếu phu nhân tỉnh lại, đúng không?"

Hồi lâu, trong phòng không tiếng thở nữa, Lạc Tiểu Xuyên chỉ cảm thấy được đỉnh đầu rơi xuống áp lực nặng nề áp bức.

Yên tĩnh quá không bình thường, bức người ta muốn hồng mắt. Trong trong nháy mắt, Lạc Tiểu Xuyên thậm chí đang suy nghĩ, có lẽ, người đàn ông này là đang suy tính có muốn nhất thương trước hết giết cô đang cản đường?

Cái ý nghĩ này để cho cô nhìn không được run càng lợi hại, cũng đang lúc này, cô nghe được trong phòng một tia cười khê, mang theo giễu cợt.

Rồi sau đó, cô nhìn thấy người đàn ông kia tay rút cuộc buông ra.

Ít đi Dịch Tân giữ súng trên tay Tân Hoành lập tức liền rơi theo xuống đất.

—— Tân Hoành không dùng được lực, cho dù súng một mực trong tay của cô.

Cái nhận thức này khiến Lạc Tiểu Xuyên vụng trộm thở phào nhẹ nhõm thật to.

Dịch Tân đứng dậy, hướng về phía Lạc Tiểu Xuyên trên cao nhìn xuống cười một tiếng. Cười một tiếng, trong nháy mắt, đã khôi phục bộ dáng xưa nay của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 203: Nơi Tình Thâm (3)

Lạc Tiểu Xuyên bị Dịch Tân mang tới thư phòng thì trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi lạnh. Mới vừa rồi, cô cũng chỉ là dưới tình thế cấp bách bật thốt lên, lúc này, hoàn toàn thân bị người đàn ông này cường đại áp bức, tha phương mới phát giác được sợ hãi.

"Nói, biện pháp gì?"

Âm thanh kia đã sớm bình phục, không hề thô bạo, lòng Lạc Tiểu Xuyên cũng vẫn như cũ là nặng nề nhảy một cái. *

Cô nắm thật chặt quả đấm, cắn răng, nhắm mắt nói, "Thiếu phu nhân phải là bị uất ức rất lớn, vừa không có có thể nói với người, nhất thời tuyệt vọng bị phong bế ở trong lòng, mới có thể không muốn mở mắt."

Lạc Tiểu Xuyên nói xong, liếc người đàn ông ngay trước mắt thấy vẻ mặt anh coi như bình thường, mới tiếp tục nói, "Không nếu như để cho cô gặp người nhà một lần?"

Lời này nói xong, người đàn ông ở trước mắt sắc mặt liền lạnh xuống.

Lạc Tiểu Xuyên trong lòng cả kinh, hoảng hốt vội nói, "Cho dù không có người thân, thân mật bằng hữu cũng có thể gặp một lần, để cho cô ấy giao uất ức cùng khổ sở khóc lên, cô ấy cũng sẽ không tự mình phong bế thương thân nữa rồi."

Lạc Tiểu Xuyên nói xong, khuôn mặt người đàn ông lúc này mới hơi hòa hoãn, nhưng cũng không đáp lời. Cô không biết trong lòng anh nghĩ như thế nào, chỉ là, cô nói lại tất cả đều là ý tưởng thật lòng.

Nghe nói, người phụ nữ kia từ bệnh viện ra ngoài cũng chưa có chảy qua một giọt lệ, thần thờ về tới đây nằm xuống, từ đó sẽ không nguyện mở mắt ra. Nửa tháng, ai kêu đều vô dụng. Mỗi ngày son hào hải vị cho ăn thân thể lại càng ngày càng hơn suy yếu.

Lạc Tiểu Xuyên thường thường nghĩ, cô ấy là bởi vì sinh không thể yêu rồi sao?

Cô không biết ân oán giữa Tân Hoành và Dịch Tân chỉ là cô từng vụng trộm đứng ở góc độ của Tân Hoành nghĩ, bây giờ Tân Hoành trừ Dịch Tân cùng đứa bé, cái gì cũng không có. Nếu như Dịch Tân làm thương tổn cô, cô lần nữa mất đi đứa bé. . .

Lúc Tân Hoành cần nhất là cái gì?

Hẳn không phải là son hào hải vị, chỉ là một người có thể cho cô an ủi ôm trong ngực.

Nếu như cô có mẹ. . . Hoặc là bà của cô vẫn còn ở đó. . .

Nghĩ như vậy, ý nghĩ trong lòng lại hơn chắc chắn hơn một chút.

Không nghĩ, trầm tĩnh hồi lâu, cô lại đột nhiên nghe được người đàn ông kia thanh thanh đậm đậm nói một câu trong nháy mắt cô cả kinh cả người đứng thẳng bất động, lại nửa điểm không thể động đậy.

Người đàn ông kia đàm hỏi, "Là ai phải cô tới? Mục đích của cô là cái gì?"

Cô cứng ngắc, trong ánh mắt của người đàn ông, cả người có một loại bị dây gì đó rậm rạp chằng chịt bỏ đầy cảm giác rợn cả tóc gáy. Lạc Tiểu Xuyên cố gắng ổn định tâm thần, khiến âm thanh nghe không đến nỗi quá mức hoảng loạn, nói: "Là bác sĩ Phong để cho tôi tới, tôi cũng cần tiền. . ."

Lời của cô thậm chí không kịp nói xong, đã bị anh cắt đứt.

"Phong Dương không thể nào nói cho cô biết Tân Hoành không có người thân!"

Đầu óc trong nháy mắt tỉnh mộng, Lạc Tiểu Xuyên rút cuộc phản ứng kịp trong lời nói của cô có chỗ sơ hở.

Cho dù không có người thân. . .

Nàng theo bản năng dùng từ "Cho dù", từ trong giọng nói chính là khẳng định. Vốn là đây chẳng qua là một từ "Nếu như" cô không có người thân. . .

Lạc Tiểu Xuyên trong lòng thầm kêu hồng bét, người đàn ông này quá sắc bén rồi, chữ chữ câu câu cũng nhạy cảm như vậy.

Cô đúng là bởi vì trong lòng đã sớm rõ ràng, cho nên trong giọng nói không tự chủ liền lộ ra ngoài, mà lộ ra cũng chỉ có hai chữ mà thôi, liền bị người đàn ông kia phát hiện.

Sống lưng một mảnh ảm thấp thanh lương, Lạc Tiểu Xuyên ngoan độc nói: "Tôi xác thực là biết mẹ Tân Hoành rất nhiều năm trước đã qua đời, bà ngoại cũng mất, hai năm trước, lại bị đuổi ra khỏi Tân gia. Cho nên, cô ấy thật cũng coi là không có người thân rồi. Tôi hiểu biết rõ những thứ này, là bởi vì trước kia tôi nghe nói qua Tân Hoành, trẻ tuổi lại có tài hoa đồng thanh truyền dịch, cháu ngoại nhà ngữ ngôn học Du Thận Khanh, con gái nhà phiên dịch Du Tiểu Nghi."

"Khi tôi vừa tới nơi này nhìn thấy thiếu phu nhân, liền nhận ra cô ấy là Tân Hoành, nhưng bây giờ thảm như vậy. . ." Lạc Tiểu Xuyên nói tới chỗ này, dừng lại, cẩn thận nhìn Dịch Tân, thấy anh không có dấu hiệu nổi giận mới tiếp tục nói, "Cho nên, âm thầm lại khó hiểu một chút, mới biết cô thì ra là đã bị đuổi ra khỏi nhà."

Cô nói xong, trong phòng một trận trầm mặc.

Rồi sau đó, người đàn ông nói nhỏ, "Cô trước đi xuống đi."

Anh tuy là nói một câu như thế nhưng trong lòng Lạc Tiểu Xuyên không có chút nào buông lỏng, nhưng trừ rồi đi, cô quả thật không biết nên nói gì nên làm cái gì, liền cũng chỉ có thể nghe lời rồi đi.

Ra đến đi trước cửa, cắn răng, rút cuộc xoay người lại, nhìn cái đó lúc này mặt ngó ngoài cửa sổ đưa lưng về phía người đàn ông, "Thiếu phu nhân, cô ấy. . ."

"Đi ra ngoài đi!" Người đàn ông phát phát tay, mới nói, "Đề nghị của cô tôi sẽ suy tính."

Lạc Tiểu Xuyên không nói nữa từ thư phòng rời đi.

Vừa ra cửa, trên mặt rút cuộc không nhịn được giễu cợt cười. Nói như vậy, Tân Hoành thật sự rất đáng thương.

Hai người thân nhất lần lượt qua đời, mình lại bị em gái hãm hại, tiếp theo bị cha đẻ đuổi ra khỏi nhà. Điều nói lập gia đình là lần thứ hai đầu thai của người phụ nữ, cô gả cho người đàn ông, lại đem lấy cô hành hạ đến mức này.

Tân Hoành a Tân Hoành, cô là kiếp trước tạo cái nghiệt gì?

Lạc Tiểu Xuyên lắc đầu một cái, cười một tiếng.

Hay là, kiếp trước tích cái phúc gì?

Dịch Tân nói anh sẽ suy tính đề nghị của cô, Lạc Tiểu Xuyên lại một ngày không thấy động tĩnh, tự nhiên, động tĩnh chỉ là Tân Hoành. Tận tới đêm khuya, Dịch gia tới một người.

Người đến là một người phụ nữ vóc dáng thon dài tóc ngắn, một thân áo khoác màu đen, làm cho người ta có cảm giác lão luyện thành thục. Là quản gia dẫn cô ấy vào cửa, Lạc Tiểu Xuyên nghĩ, giống như Tang Nhuê và bác sĩ Phong, bạn Tân Hoành đến xem cô ấy.

"Phương phu nhân, mời tới bên này."

Quản gia mang theo người phụ nữ tới phòng ngủ chính ngoài cửa, nhẹ nhàng gõ một cái cửa, nói: "Thiếu gia, Phương phu nhân đến."

Một hồi lâu, cửa từ trong mở ra, Dịch Tân đối người tới cười một tiếng, "Phương phu nhân đoạn thời gian trước giúp Tân Hoành, Dịch Tân còn chưa kịp nói một tiếng cảm tạ."

Người tới lại cười lạnh, "Tân thiếu không cần lần nữa nhắc nhở thân phận của tôi, Điền Tĩnh tôi một người làm việc, anh tội gì dính líu tới Phương gia."

Người tới chính là Điền Tĩnh, cô gả cho Phương gia đại thiếu, xưng hô một tiếng Phương phu nhân quả thật không có sai. Chỉ là lúc này, trong lòng cô đối với Dịch Tân rất giận, trong lòng chứa thành kiến, theo bản năng coi như Dịch Tân đang dùng Phương gia uy hiếp cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Nơi Tình Thâm (4)

Dịch Tân cũng không giận, chỉ cười một tiếng, nghiêng người, cho cô đi vào.

"Tôi nghĩ, cô ấy sẽ muốn gặp gặp cô."

Ánh mắt Điền Tĩnh vừa mới chạm đến người phụ nữ nằm trên giường, trong lòng nhất thời đau xót. Da của cô tựa như người chết, có một nháy mắt, Điền Tĩnh thậm chí muốn xông tới thử một chút cô có còn hơi thở hay không. *

Trong mũi chua xót, trong lòng tự trách bỗng nhiên lại càng sâu lại lợi. Điền Tĩnh hơi thê lương, quả nhiên cô (Điền Tĩnh) không phải giúp cô (Tân Hoành) ngược lại hại cô (Tân Hoành).

Điền Tĩnh ổn định tâm tình, quay đầu, nhàn nhạt nhìn về phía Dịch Tân, "Tôi nghĩ, cô ấy cũng sẽ không muốn gặp đến anh."

Trong lòng Dịch Tân hơi chậm lại, liên tục thật dài khổ sở lẫn vào bất đắc dĩ đem trái tim gồng cùm xiềng xích nhưng mà trên mặt lại chỉ là cười khề, anh nhìn Tân Hoành một cái, vừa nhìn về phía Điền Tĩnh, "Cô và cô ấy trò chuyện, sẽ không có người tới quấy rầy cô."

Anh nói xong, liền xoay người đi ra ngoài, quản gia ở phía sau tướng môn kéo tốt.

Cửa khép lại một nháy mắt kia, Điền Tĩnh trên mặt nước mắt liền xuống.

Cô đi tới trước giường Tân Hoành, do do dự dự hồi lâu, nhìn lại nhìn, mở miệng một câu "Thật xin lỗi", nhưng vẫn là khóc lên.

Hung hăng xoa xoa nước mắt, "Thật xin lỗi, nếu như mà tớ không có tự cho là đúng giúp cậu, cậu cũng sẽ không hoàn toàn chộc giận anh ta."

Điền Tĩnh ngồi ở trên giường, lại đem nửa người Tân Hoành ôm vào trong ngực, khiến Tân Hoành gối lên bụng của mình, tay nhẹ nhàng theo tóc của cô, lại dùng lòng ngón tay đi sờ trên da mặt tinh tế của cô.

"Tân Hoành, cậu mạnh khỏe trẻ tuổi. Cuộc đời của cậu còn dài, cậu mới hai mươi hai tuổi, hiện tại rất nhiều cô gái hai mươi hai tuổi cũng chẳng qua mới vừa tốt nghiệp đại học. May mắn, ở trong đại học liền tìm người yêu; bất hạnh. . . Mỗi người đều có bất hạnh, chia tay, sảy thai. Cũng như số tuổi của cậu nhưng họ không người nào là liều lĩnh mạo hiểm lao ra, đang tìm công việc, phấn đấu. Lui về phía sau còn có sáu mươi bảy mươi năm cuộc sống, mấy chục năm vừa qua, họ thậm chí rất khó nhớ ngày hôm nay xảy ra cái gì."

"Chính là Điền tỷ, cũng là đi tới như vậy." Điền Tĩnh than thở, "Mọi người mệnh bất đồng. Điền tỷ biết cô vẫn rất hâm mộ tớ hâm mộ tớ tự tại. Nhưng kia là bởi vì tớ bị ai không để cho cậu thấy được. Cậu thấy tớ hôm nay gả cho Phương Tuấn, nhưng cậu có biết hay không trước khi tớ gả cho hắn, đã đi theo hắn mười năm. Cậu tối thiểu còn có một tờ giấy chứng nhận kết hôn, mà trong mười năm này, tớ thật sự chính là người tình không thể lộ ra ngoài ánh sáng."

"Tớ mười chín tuổi ở cùng hắn, Tân Hoành, cậu vĩnh viễn không tưởng tượng nổi ánh sáng gặp phải cái chết bi ai. Tớ mang thai đứa bé của hắn, lại không thể sinh ra được, cũng không dám để cho người khác biết. Tự tớ một người đi làm giải phẫu, bệnh viện muốn người thân ký tên, tớ liền tốn 200 đồng tiền ở ven đường tùy ý tìm cô gái không quen, để cho cô ấy giúp tôi ký."

"Tớ khi đó nghĩ, tớ không giữ được nó, chỉ là bởi vì tớ cùng nó duyên phận còn chưa đủ. Tân Hoành, cậu nên biết, duyên phận không đủ này, là kinh khủng nhất, cho dù tìm được cũng chẳng qua Đạm Hoa Nhất Hiện, còn không bằng tha nó sớm một chút rồi đi, mình sống yên ổn."

Điền Tĩnh nói xong, lại dùng tay nâng đầu Tân Hoành, để cho cô có thể đem lỗ tai dính vào trên bụng của mình, "Mà bây giờ, Điền tỷ lại có bảo bảo, bảo bảo cùng tớ duyên phận sâu hơn. Cậu hãy thử xem, có thể cảm giác thấy sự tồn tại của nó?"

Trong phòng, vẫn là Điền Tĩnh một người đang nói chuyện, không có người trả lời cô, nhưng cô lại vẫn tự tại, ôm người phụ nữ trong ngực, cô nhẹ nhàng nói chuyện với cô. Cô biết, cô nghe được, cô chỉ là một môi, không muốn mở mắt.

"Nên cậu luôn là cậu duyên phận không đủ cậu cưỡng cầu không được. Nhưng là, nếu như cậu vì duyên phận không đủ này mà bỏ qua tất cả, Tân Hoành, có phải hay không rất thiệt thòi? Không cần thương tổn tới mình rồi, bảo trọng thật tốt, tương lai mấy chục năm."

Điền Tĩnh vừa nói, vừa ở trong ngực người phụ nữ lau đi nước mắt.

Cô như cũ nhắm mắt lại, chỉ là nước mắt mãnh liệt, từng đợt từng đợt trào ra bên ngoài. Điền Tĩnh liền đi theo khóc đem nước mắt cô lau đi.

Lạc Tiểu Xuyên bung thuốc bỏ đến phòng khách thì quản gia đang đứng ở sau lưng Dịch Tân, hướng về phía cô ngăn lại lắc đầu.

Lạc Tiểu Xuyên lúc này mới nhớ tới người phụ nữ trên lầu vừa tới, một lần nghĩ, lại chợt cảm thấy kỳ quái.

Từ lúc cô đi đến tới đây, nửa tháng, chưa từng gặp qua người phụ nữ kia. Nhưng là cô tới, nhưng ngay cả người đàn ông đó tham muốn giữ lấy mãnh liệt như vậy cũng cam nguyện rồi đi phòng ngủ, chỉ tĩnh táo ngồi ở trong đại sảnh, không biến sắc.

Người phụ nữ kia, là ai?

Nếu quả thật có gì quan trọng, cô ấy tại sao không biết?

Lạc Tiểu Xuyên suy nghĩ một chút, còn đi tới trước người Dịch Tân, nhắc nhở, "Thiếu gia, đến lúc thiếu phu nhân uống thuốc."

Người đàn ông ở trên sofa trầm tĩnh rồi mới hướng về phía cô không có tâm tình, một hồi lâu, phát phát tay, nói: "Trước hết đi xuống"

Lạc Tiểu Xuyên gật đầu, đang muốn xoay người, lại nghe được cầu thang truyền đến âm thanh.

Cô nhất thời kinh ngạc, lại thấy trên ghế sofa lon người đàn ông đã đột nhiên đứng dậy, bóng dáng cao lớn trong nháy mắt liền vòng qua ghế sofa lon, đối mặt hướng cầu thang.

Trên cầu thang, Điền Tĩnh đang xuống lầu, một bộ đang muốn tính toán rồi đi. Tay phải, lại kéo một người khác.

Người phụ nữ trên giường tuyệt vọng suy nghĩ muốn được chết.

Mà ánh mắt của Dịch Tân, từ khi nghe đến động tĩnh liền vừa chuẩn vừa ngoan khóa ở trên người cô.

Sắc mặt của cô như cũ trắng bệch gần như đến trong suốt, chỉ là lúc này cô lại đã mở mắt, cả người trong nháy mắt có chút tức giận. Cô mặc quần áo ở nhà, đem đầu tóc lỏng lẻo, do Điền Tĩnh đỡ, đang từng bước từng bước xuống lầu.

Cả người mặc dù tiều tụy, cũng không chết lại tịch.

Ánh mắt của Dịch Tân vẫn đuổi theo động tác của cô, rơi vào trên mặt nàng, con mắt sắc thâm trầm ám xa.

Ánh mắt của Tân Hoành kịp chạm đến anh lại cứ lệch như bình thường, dừng lại không lâu cũng không gấp, liền dời đi chỗ khác.

Tân Hoành đưa Điền Tĩnh đến dưới lầu, ánh mắt hướng chỗ Dịch Tân.

Bọn họ không thấy được anh, lòng của Dịch Tân đột nhiên hung hăng giật mình.

Sau đó, nghe cô mở miệng, tìm của anh một cái chớp mắt đã lạnh lẽo.

"Quản gia, giúp tôi phái lái xe đưa Điền tiểu thư trở về."

Giờ khắc này, cô đã có thể bình tĩnh như vậy lướt qua anh, đối với một người khác nói chuyện.

Sau khi tỉnh lại đây là câu nói đầu tiên cô nói.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 205: Nơi Tình Thâm (5)

Quản gia đứng ở sau lưng Dịch Tân, mắt thấy Tân Hoành xuống lầu, cả người liền lâm vào trạng thái khiếp sợ lúc này thậm chí nghe lời nói của cô vội tập trung ý chí, đứng ra, nhỏ giọng nói, "Dạ, tôi sẽ đi ngay bây giờ."

Lại đi tới bên cạnh Điền Tĩnh vì cô dẫn đường, "Phượng phu nhân mời tới bên này."

Điền Tĩnh tay cầm Tân Hoành, lại nhìn Dịch Tân không nói gì thêm, liền cùng quản gia cùng một chỗ mà rời khỏi. *

Từ đầu tới đuôi, trên người Tân Hoành vẫn có một ánh mắt sáng quắc nhìn.

Tân Hoành không có trốn tránh, giương mắt, liền đối mặt với người đàn ông kia.

Ánh mắt chạm nhau, nổi giận, hờ hững, rồi sau đó, trong nháy mắt, phát ra thống khổ và nóng nảy, anh.

Anh nhìn cô nói thật nhỏ, "Rốt cuộc nguyên ý nhìn đến anh rồi hả?"

Lời ra khỏi miệng, anh mới tỉnh giấc, âm thanh kia thế nhưng hoàn toàn không giống như là chính anh

Tân Hoành mở nhẹ con ngươi bình tĩnh nhìn anh, thẳng thắn nói: "Dịch Tân, tôi không có như anh nghĩ hận anh."

Cô nói xong, ánh mắt liền rơi xuống phòng ngoài. Hôm nay, tuyết đã rơi một ngày, lúc này, trên đất đã sớm tuyết đọng dày cộm nặng nề. Tân Hoành nghĩ, năm nay cũng là đợt tuyết cuối cùng thôi.

Dịch Tân nhìn cô trái tim đột nhiên co rút đau đớn.

Anh cũng sẽ không khờ dại cho là lời này của cô là tha thứ cho anh, anh hiểu cô, ý của cô là —— Dịch Tân, anh không có anh nghĩ nặng như vậy.

Anh nhìn một bên mặt của cô trong nháy mắt, toàn thân đau nhức. Anh là kiên cường lúc này lại chỉ cảm giác này đau không thể chịu được.

Tân Hoành hít sâu một hơi, nhấc chân, liền đi ra ngoài.

Anh phản ứng cực nhanh, lập tức liền thật chặt kéo tay của cô, hắn thậm chí còn chưa kịp suy tư, đã bật thốt lên, "Không cần đi."

Tân Hoành dừng lại, nhìn về phía anh, nhẹ nhàng cười một tiếng, "Anh phải cùng tôi đi cùng nhau sao?"

Nụ cười kia trong, có một chút giễu cợt, lại trong suốt. Dịch Tân nghĩ, giờ khắc này Tân Hoành, tựa như có lẽ đã đem anh nhìn thấu.

Giữa anh và cô, cô chưa từng làm anh có cảm giác như vậy. Lúc này, một nháy mắt, tâm, đột nhiên sinh hốt hoảng, nói không rõ lý do.

Anh gọi Maid, "Đi lên lầu mang cho thiếu phu nhân áo khoác."

Lại hướng Tân Hoành, "Chờ một chút, bên ngoài lúc này còn lạnh, thân thể của em không thể bị lạnh."

Tân Hoành nhẹ nhàng cười một tiếng, không nói gì, nhưng cũng không có gấp đi ra ngoài.

Người làm cực nhanh xuống lần nữa cầm trên tay một chiếc áo khoác lông cừu màu đỏ rượu. Dịch Tân nhìn, tâm thoáng chốc đau xót, giống như là bị cái gì nhói một cái, rồi sau đó, tất cả khổ sáp vô lực liền trong nháy mắt xuất ra.

Ký ức như sóng triều, anh còn nhớ rõ, một ngày kia, anh và Phong Dương bởi vì Tang Nhuế chạy về H thị, cô không bỏ được anh, thật thấp Nhu Nhu cùng anh nói muốn cùng anh trở về. Anh và cô, trong đại sảnh sân bay người đến người đi, cô chính là mặc món này y phục xuất hiện trong mắt của anh.

Khi đó, giữa anh và cô, còn không có nhiều hiểu lầm cùng trời xui đất khiến như vậy, trước đó cô đang trong phòng bếp làm thức ăn, chút bột mì dính vào bên má cô. Khi đó, anh dùng tay chỉ vì cô bôi, cô còn có thể khẽ mặt đỏ hướng về phía anh cười.

Thật ra thì, thời gian cũng không có quá bao lâu, tổng cộng chỉ là hơn hai tháng, giữa anh và cô lại không thể quay về ngày trước.

Mặc cho trong lòng vô lực cùng khô sở anh bình tĩnh nhận lấy y phục, vì cô mặc vào, tứ chi chạm nha anh cố ý trì hoãn động tác. Cô cũng nhớ bộ y phục này, anh biết.

Anh ở phía sau cô vì cô mặc vào, tay vòng qua hông của cô, vì cô cài nút áo lại, đeo vào đai lưng, anh lòng riêng mà đem cô hướng trong ngực của mình ôm càng chặt, giống như là giờ khắc này, cô còn có thể cho phép anh ôm cô.

Một cái động tác sau cùng hoàn thành, thân thể của cô cực nhanh mau tránh ra, trên tay anh vừa dùng lực, cô lại bị kéo về phía anh, anh đột nhiên buộc chặt cánh tay, liền chân chính ôm cô vào trong lòng.

Ở sau lưng cô tay gắt gao vòng qua hông của cô, anh tựa đầu đặt ở trên vai của coi, trong mũi, là hơi thở quen thuộc nhất của coi, âm thanh của anh cũng thấp thỏm trước nay chưa có, "Hận anh, có được hay không?"

Anh cảm thấy trong ngực thân thể khẽ cương, rồi sau đó, trên tay của anh đặt lên tay cô, cô dùng sức, liền đem tay của anh đẩy ra.

Cô bình tĩnh rời ngực của anh, "Tôi thật ra là không muốn hận anh, lúc này càng không muốn."

"Đi thôi, chúng ta đi ra ngoài, tôi đưa ngươi một món quà tặng."

Tân Hoàn mang Dịch Tân đến vườn hoa.

Một ngày tuyết rơi vườn hoa tuyết đã chất đọng thật dày. Ngón tay Tân Hoàn khô nhẹ, liền chính xác mở ra giác phi sắc đèn giống nhau. Lúc này đã sắp nửa đêm, chỗ khác rất tối chỉ có chỗ anh và cô đứng còn lộ ra ánh đèn.

Nhìn anh và cô đứng ở trong, trong lòng huyền hoặc mà vắng vẻ.

Cô đã ngồi xổm người xuống sờ chút tuyết.

Anh quỳnh lên, cầm tay của cô, cản cô, "Đừng, lạnh."

Cô nghiêng đầu đối với anh cười một tiếng, "Đây không tính là quá lạnh."

Lạnh nữa cô đều đã thử qua.

Cô nói xong, tay dùng sức, tránh ra anh.

Cả người anh hơi chấn động một cái.

Cô đã cúi đầu động thủ, rồi hướng anh nói chuyện, "Dịch Tân, anh còn không biết tôi sẽ làm Tuyết Điều thôi. Bọn họ cũng không biết, cho nên tôi đoán, anh cũng sẽ không biết. Anh luôn là muốn từ người khác nào biết tất cả về tôi nhưng người khác như thế nào lại biết đây? Tân Hoàn vốn là có chút lạnh lùng, không quá muốn cho người khác biết việc của cô ấy cho nên, chỉ có Tân Hoàn mới phải biết được nhiều nhất một ít người."

Tim của anh đột nhiên run lên, từ luvs cô xuống lầu chống lại ánh mắt của anh một khắc kia liền sinh tâm thần thấp thỏm, trong nháy mắt khó có thể át chế mở rộng.

Anh theo bản năng đưa tay ra, lại phát hiện lúc này cô ngồi chồm hồm trên mặt đất, hoàn toàn không có chỗ cho anh có thể nhúng tay vì vậy, tay liền cứng ở trong không khí.

Anh nói: "Được, về sau anh chỉ từ cái người này bên trong hiểu biết em."

Cô từ trong đông tuyết ngẩng đầu, đối với anh cười một tiếng, "Vậy tối nay tôi để cho anh xem xem tôi làm Tuyết Điều đi, không phải là anh đưa tôi Yên Hoa sao? Tôi trả lại anh Tuyết Điều."

"Anh không muốn em trả!" Anh lập tức cắt đứt, nói xong gấp gáp.

Chương 206: Nơi Tình Thâm (6)

Cô ôn hòa nhìn anh một cái, không nói gì, chỉ là cười đến bao dung.

Nhìn cô, trong nháy mắt lại có một loại cảm giác phiêu miểu giống như cảnh tượng trước mắt mặc dù tốt đẹp cũng không thực tế. Đột nhiên ý thức được thì anh nhanh chóng cầm tay của cô lôi cô, âm thanh không khỏi gấp gáp.

"Tốt lắm, không nên càn quấy rồi trở về phòng nghỉ ngơi." *

Anh nói xong, kéo cô đi trở về.

Cô lại bất động, lấy tay đặt lên anh, "Dung túng em lần thứ nhất, có được hay không?"

Bóng dáng cao lớn của anh đột nhiên dừng lại, trên tay không khỏi dùng lực. Cô vùng vẫy, liền tránh thoát ra.

Cô lại lần nữa ngồi chồm hổm trên mặt đất, nửa tháng nằm vẫn không nhúc nhích, son hào hải vị ăn lại gầy không ít, lúc này xem ra, thân thể liền chỉ còn lại một đoàn nho nhỏ ở trong đêm tuyết.

Sự ác độc của anh hung ác vừa kéo.

Có cái gì đó rối loạn.

Thật ra thì, cũng sớm đã rối loạn, không biết từ lúc nào lên, rối loạn, nhìn anh không rõ, ở tình cảm trong sương mù hồ loạn mạc tác va chạm, rồi sau đó, loạn càng thêm loạn, rốt cuộc cũng sửa sang không rõ.

Anh vừa độc chấp nhất, chỉ muốn đem cô giữ lại, không chừa thủ đoạn nào giữ lại cô, thậm chí không e ngại cô hận cô, cũng chỉ muốn cho cô đối với anh cảm tình như anh đối với cô một loại mãnh liệt sâu nặng, cho dù là oán hận, anh nghĩ, đó cũng là tình cảm, cũng là cảm tình của cô đối với anh. Như vậy, giữa anh và cô dây dưa cùng ràng buộc liền càng sâu.

Người, đều là như vậy, đều dựa vào yêu hoặc là hận duy trì tình cảm không tầm thường lại đồng thời vô cùng kiên cố. Hờ hững cùng lạnh nhạt, cho dù lễ độ, nhưng cuối cùng lại là tình cảm đậm bạc, mà đậm bạc này nhất định sẽ tan thành mây khói, đến cuối cùng, cái gì cũng không thừa nổi.

Anh không cần giữa anh và cô, cái gì cũng không thừa nổi. So với tất cả như mây khói tản đi, cuối cùng không dấu vết, anh tình nguyện để cô hận anh, cho dù cả đời, vậy ít nhất, cả đời cô vẫn cùng anh đều có dây dưa sâu nhất nặng nhất.

Trong cảm tình, anh lấy hận của cô trong lòng anh coi như thật không giã giữa không khổ sở sao? Cũng chỉ là, đã không có biện pháp. Cô yêu, anh không biết từ lúc nào vứt bỏ, anh kinh hãi khẩn trương, nhưng là, anh càng vội vã đuổi theo trở về, cô lại cố tình thoát được càng nhanh càng xa. Anh gấp gáp, bởi vì không thể chịu đựng bỏ lỡ khổ sở, sau đó, nghĩ sai thì hỏng hết, anh liền rơi xuống không thể không lấy hận của cô.

Vậy mà, hình như anh lại một lần nữa sai lầm rồi.

Tân Hoàn chính là Tân Hoàn, anh buộc cô hận anh, cô lại liền hận cũng keo kiệt cho anh.

Nửa tháng, bất luận anh đối với cô thế nào đối tốt với cô, hoặc là hư, cô đều không để ý tới anh, đối với anh, thậm chí keo kiệt cả mở mắt. Anh ở trên mặt của cô thấy được hai chữ —— buông tha.

Cô, buông tha anh sao? Cô không thương anh, ngay cả thù hận đối với anh cũng bỏ qua?

Ý niệm như vậy, để cho trái tim anh thoáng chốc lắng đọng đến đáng sợ, nhưng lắng đọng này cũng không bởi vì bên trong lấp đầy huyết nhục. Hiện tại, bên trái trái tim, anh không biết bên trong điền là cái gì, có lẽ là tương tự với tuyết giống nhau. Lạnh lẽo, lắng đọng, khổ sở buồn bực, lại vẫn như cũ là lưu không dài, mặt trời chiếu lên, sẽ gặp tất cả hóa thành nước tuyết chảy ra, sau đó, bên trong lại thật sự chính là vô ích, chẳng còn gì nữa.

Một buổi tối này, cô ở dưới ánh đèn làm Tuyết Điều cho anh, anh dựa vào một bên cạnh chùng cô ánh mắt si mê, say mê, không biết đường về.

"Tốt lắm, anh xem một chút, giống sao?"

Không biết anh nhìn cô bao lâu, thậm chí anh cũng không biết cô làm cái gì, hắn chỉ đem mọi ánh mắt cũng khép tại trên mặt cô.

Lúc này nghe được âm thanh của cô, anh chấn động, trước tất cả Phiêu Miểu cùng tuyệt vọng lại bởi vì này ngăn ngừa tiên hoạt mấy chữ đi hơn phân nửa. Anh nhìn thấy hai tay của cô đỏ bừng, lúc này mới phản ứng được tay cô bị đông cứng.

Anh tiến lên một bước, đem tay cô bao lấy.

Cô lại giãy ra, nhìn anh, không có bao nhiêu vẻ mặt, "Anh không cần xem trước một chút?"

Vốn là nắm tay của cô bị tay anh nắm, tim không hiểu sao cứng lại, đúng là vẫn còn theo ánh mắt của cô nhìn về phía trước.

Rồi sau đó, toàn thân chấn động, ánh mắt đột nhiên tối lại

Cũng không làm suy nghĩ nhiều, cánh tay dài đưa ra, liền một tay đem cô ôm đến trong ngực, ôm chặt cô, âm thanh kích động cùng hưng phấn, tựa như cá Thượng không thói quen tiêu hòa*, "Giống như, giống như, quá giống."

Anh nói xong, đã không nhận được, hung hăng ở trên mặt cô hôn mấy cái.

Tuyết Điều, là hân, hoặc là nói, là Tuyết Điều của anh.

Cao cỡ nửa người, Dịch Tân một thân áo khoác đứng thẳng, như bình thường anh khẽ cau khóe môi, lười biếng, thần thái bề ngễ thiên hạ. Không lớn, lại chân chính đều ở hình thần.

Mà trong quá trình làm Tuyết Điều, Tân Hoàn thậm chí không có nhìn qua anh một cái. Như vậy, chỉ có thể là khuôn mẫu khắc ở trong lòng.

Cái ý niệm này để cho cả người anh thoáng chốc phản chấn, lại liên tiếp ở trên mặt cô rơi xuống nụ hôn vội vàng, "Cám ơn, Tân Hoàn, cám ơn em."

Có thể đem anh nhớ sâu như vậy.

Lúc này Tân Hoàn cũng không có giãy giụa, đang ở trong ngực anh, mặc anh hôn, lại mở ánh mắt trong trẻo nhìn anh, "Thích không?"

Anh nghĩ, lúc này anh cười nhất định rất ngu ngốc, "Cực kỳ thích."

Cô hỏi, "Anh biết làm Tuyết Điều bước quan trọng nhất là gì không?"

Dịch Tân bị làm khó rồi, thử dò xét, "Chi tiết?"

Cô lắc đầu, "Đoán lần nữa."

"Định hình?"

Cô lại lắc đầu, rồi hướng anh cười ha ha, "Chụp hình."

Anh thấy cô cười, tâm thần rung động, lại trong nháy mắt bừng tỉnh hiểu ra, không nhận được, đi theo cười lên, "Dạ, quan trọng nhất đúng là chụp hình."

Cô liền khe khẽ đẩy anh, lại ngồi trên mặt tuyết, ngồi xuống bên cạnh Tuyết Điều Dịch Tân, hướng về phía Dịch Tân cười nói, "Này chụp đi, chúng ta tới chụp ảnh chung."

Mặc dù cô cười, trong lòng anh lúc này lại đột nhiên khẽ trầm xuống một cái, không thể nói tại sao, nhưng thấy cô ngồi dưới đất, anh lo lắng thượng mặt đất lạnh, cuối cùng cực nhanh lấy điện thoại di động ra, vì cô cùng nó chụp hình.

Cô vốn là cẩn thận tựa sát Tuyết Điều, tay vẫn nhẹ nhàng vòng qua, tay đè xuống một nháy mắt kia, cô lại đột nhiên hướng trên mặt Tuyết Điều mà hôn

Hình ảnh một cái chớp mắt chụp lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 207: Nơi Tình Thâm (7)

Dịch Tân bình tĩnh nhìn hình ảnh trên điện thoại di động, cả người cứng ngắc, hồi lâu không thể nhúc nhích. Không nói được tại sao, giống như là trong lòng này vốn là lấp đầy tuyết đang hòa tan, cùng lúc đó, rồi lại bị không ngừng có nhiều mảnh tuyết vụn hơn.

Không rõ là cái gì cảm thụ.

Lại thấy Tân Hoàn ngồi trên mặt tuyết nhìn anh như cũ, anh nhướn mày, "Chớ ngồi, đứng dậy."*

Cô cười đối với anh lắc đầu một cái, "Anh cũng tới ngồi."

Cô đưa tay vỗ vỗ chỗ bên cạnh.

Trong lòng anh vừa động, đi tới, hướng cô đưa tay, "Quá lạnh, đứng lên!"

Cô cười một tiếng, đặt tay đến lòng bàn tay của anh.

Trong tay của cô lúc này đã khôi phục chút nhiệt độ, vừa chạm vào, cảm giác mềm mại liền theo tay của anh truyền vào trái tim của anh, anh đang muốn khép chặt bàn tay, đem lấy tay cô bao lấy, cô lại nhanh hơn trở tay nắm chặt, đem tay anh cầm lấy. Thân thể anh cứng đờ, cô đã cực nhanh mà dùng lực, kéo anh, ngồi ở bên người cô.

Tâm tình của hắn, trong nháy mắt dễ dàng rất nhiều, cười, "Thế nào, kéo anh xuống là muốn hôn một chút?"

Lại ranh mãnh nói: "Đến đây đi, bản thiếu gia không ngại."

Tân Hoành nhìn anh dùng tay chỉ chỉ môi mình, không nói gì, chỉ là cười đem điện thoại ở trong tay anh cầm lấy.

Trên màn ảnh, trong bóng đêm đầy ánh đèn, cô nhắm hai mắt hướng trên mặt Dịch Tân, nhưng chỉ là một tòa Tuyết Điều Dịch Tân.

Cô xem không bao lâu, lại đem điện thoại di động trả lại cho anh, nói nhỏ, "Nó là Dịch Tân trong lòng em."

Vừa mới nói xong, tay đã bị người nọ kịch liệt cầm, cường thế mà nóng rực, "Nó chỉ là một cái Tuyết Điều, anh mới là người ở tại trước mặt em!"

Cô nhìn anh, mặc anh nắm tay của cô, lại đột nhiên lên tiếng, "Anh có tin duyên phận không?"

Dịch Tân mắt sáng quắc nhìn chăm chăm cô, không nói gì, nhưng ánh mắt rừng rực giống như là muốn đem cô hòa tan.

Cô nhìn anh, cười một tiếng, "Em tin."

"Tựa như em từng vẫn cho là, em có thể cùng anh trong biển người mênh mông gặp nhau, mà anh ít nhất có một chút yêu thích em như vậy chính là duyên phận. Anh chưa báo trước cho em, em cũng vậy vẫn cho là anh và em lần đầu tiên gặp nhau, là khi em bị người vây đuổi thì anh xuất hiện, vừa cứu em"

Cô nói xong, trong đôi mắt tràn đầy ý cười, "Không có cô gái nào chưa từng ảo tưởng qua, có một ngày vương tử Bạch Mã của cô tìm đến cô ấy, từ đó vượt cuộc sống qua hạnh phúc vui vẻ."

"Đúng, đây chính là duyên phận của chúng ta." Không nói được tại sao, trong lòng rất sợ, vì vậy, lời nói của anh cũng không khỏi vội vàng, "Coi như lần đầu tiên gặp nhau của anh và em là ở biệt thự Trầm gia, đó cũng là duyên phận. Một năm chỉ có một lần, anh sẽ đi cái thành phố kia, trên ngọn núi kia bái tế mẹ của anh, thậm chí, gặp phải em, cả đời anh cũng chỉ có một lần kia bị thương, lại vừa lúc để cho em gặp phải, giúp anh."

Hai mắt của anh như chim Ưng, chăm chú nhìn cô, mang theo áp lực cường đại, không hề buông lỏng.

Cô cười một tiếng, gật đầu, "Đúng, bây giờ nghĩ lại, thật đúng là rất khó có được duyên phận. Nhưng em không cho là như vậy, không, nên nói như vậy, em hiểu rõ đó là duyên phận, em chỉ là một mực hoài nghi đó là nghiệt duyên."

Tim của anh, hưng hăng chấn động.

Cô nói tiếp, "Hiện tại, ta vô số lần hồi tưởng, giữa chúng ta vốn là có vô số sự đẹp đẽ, tốt đẹp khó có được. Chỉ là mỗi một lần kèm theo tốt đẹp lại luôn là một lần lại một lần hủy bỏ."

"Anh ở trong lúc nguy nan lấy tư thế giống như thần tử xuất hiện, cứu em một khắc kia, em thật sự cho là anh chính là bạch mã hoàng tử trong ảo tưởng của em, nhưng ngay sau đó anh liền buộc em gả cho anh, dùng phương thức tàn khốc như thế, hướng tới em hủy bỏ —— không, không phải là anh; em mang thai, đứa bé thứ nhất, em cho là đứa bé có thể để cho em có lòng tin đối với hôn nhân của chúng ta sự xuất hiện của nó, là trời cao cho em cơ hội, là cơ hội tốt cho chúng ta, lòng em đầy ước ao và mong đợi, nhưng anh lại lập tức rời em đi tìm cô ấy, anh lại hướng tới em phủ nhận, vô tình lại quyết tuyệt."

"Anh tốt với em, em không phải là không biết, anh đối với em dung túng, thậm chí làm rất nhiều chuyện Dịch Tân chưa bao giờ biết làm, em nghĩ, cho dù chúng ta có thật nhiều quá khứ không vui nhưng ít ra anh yêu thích em, rõ ràng như vậy. Một đoạn duyên phận kia trong quá trình không gặp chút quanh co cũng hiểu lắm, chỉ cần trong lòng anh có em, trong lòng em cũng có anh, vậy giữa anh và em đều sẽ liễu rừ hoa cười*." Cô hướng về phía anh cười, lại lắc đầu, "Nhưng là, anh rồi lại lần thứ nhất đem ý nghĩ trong lòng em hủy bỏ."

Lời của cô nói tới chỗ này, không tiếp tục nữa, thế nhưng anh lại biết nặng là vì cái gì. Đứa bé.

Cùng là đứa bé, là giữa cô cùng anh cũng đã không thể khỏi hẳn tổn thương.

Anh há mồm, muốn nói điều gì, lại á khẩu không trả lời được.

Cô nhẹ nhàng cười, "Em thật sự là không biết giữa chúng ta rốt cuộc là vì một bước kia đi nhầm, sau đó, vốn là tốt nhất duyên phận toàn bộ bị em nhận định thành nghiệt duyên. Bây giờ nghĩ lại thật ra thì, đi qua những chuyện này thật sự là duyên phận, không phải nghiệt duyên, chỉ là do em bỏ lỡ. Đi tới bước này, em cũng vậy chỉ có thể tiếp nhận, tất cả đã từng là duyên phận tốt, chúng ta cũng bỏ lỡ, bỏ lỡ, không về được rồi."

Cô vẫn nhẹ nhàng cười nhìn anh rõ ràng gần trong gang tấc, nụ cười kia lại mệnh mông xa lạ. Trong lòng anh lo lắng, thấp thỏm kịch liệt, muốn đưa tay ôm chặt cô qua, kéo vào xóa đi nghi ngờ, cả đời không buông ra nữa nhưng giờ khắc này, thế nhưng trong lúc bất chợt anh đã đánh mất tất cả lực lượng, mềm yếu vô lực trước nay chưa từng có.

Sau đó, anh nghe cô nói một câu cuối cùng, "Dịch Tân, chúng ta đã bỏ lỡ, thả em đi thôi."

Dịch tân, thả em đi thôi.

Nửa đêm tiếng chuông gõ vang, ngày thứ hai bắt đầu, cô đối với anh mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Nơi Tình Thâm (8)

"Anh đưa em."

Dịch Tân không nghĩ tới, có một ngày, anh sẽ nghe ba chữ vang dội ở đại sảnh biệt thự như thế.

Thật chưa từng bao giờ nghĩ đến. Trước tới ngày hôm qua anh nghĩ là anh tình nguyện cùng cô cùng chết ở chỗ này cũng sẽ không nói với cô những lời này.

Nhưng là, anh không biết đến cuối cùng là người nào có lỗi. Tối hôm qua, cô đối với anh nói, "Thả em đi thôi." *

Anh như định thân tại tại chỗ, cả người không thể nhúc nhích, nhìn chòng chọc cô hồi lâu, cuối cùng, anh thế nhưng nghe được âm thanh của mình yếu ớt đến cơ hồ mang tới nghẹn ngào, "Được."

Vì vậy, một buổi tối, cô làm cho anh một Tuyết Điều, anh thả cô rời đi.

Giữa bọn họ, từ nay về sau, không có dính dáng nữa.

Cô không có mang đi bất kỳ vật gì, cũng không có lưu lại bất kỳ đồ gì. Lúc tới một cái túi, lúc đi, vẫn là như vậy. Anh đưa đồ của cô, cô một cái cũng không có mang đi, đồ của cô, một cái cô cũng không để lại.

Cô hướng về phía anh cười một tiếng, lắc đầu, "Không cần."

Anh đột nhiên dùng sức ôm cô vào trong ngực, thật chặt, đem tất cả tình yêu của anh đối với cô đi qua, bây giờ, vốn là cùng một kế hoạch tương lai, toàn bộ trút xuống ở nơi này trong một cái ôm, đã dùng hết sức bình sinh chỉ là muốn đem lấy cô dung nhập vào cơ thể.

Lại, cũng không thể rồi.

Anh ôm cô, ở chỗ cô không nhìn thấy, cho tới bây giờ khí phách cứng rắn của người đàn ông biến mất nhẹ nhàng nhắm mắt lại, một giọt nước mắt rơi đến trên vai của cô.

Môi của anh rơi vào bên tai của cô, khàn khàn nói: "Nếu như có một ngày, nếu như còn có thể có một ngày, em tha thứ cho anh, nhớ cho anh biết."

Cô tựa vào trên vai anh, ở chỗ anh không nhìn thấy, nâng lên nụ cười yếu ớt mặt đầy nước mắt.

Tối hôm qua, Dịch Tân cả đêm khiến tất cả người giúp việc rời đi, anh không giải thích được nghĩ, nếu có người muốn rời khỏi anh, anh hi vọng cô là người cuối cùng.

Cho nên, cô phải đi, anh liền nhanh hơn đem những người khác đuổi đi. Cũng chỉ là bệnh hoạn chấp nhất, cùng những người khác so sánh anh hi vọng cô ở cùng anh lâu nhất. Cho dù, thật ra thì không phải.

Trong biệt thự, hiện tại liền chỉ còn lại hai người bọn họ, sau khi cô đi, liền chỉ biết còn dư lại một người là anh.

Đem mặt cô chôn thật sâu ở trước ngực anh, không biết là vì đem nước mắt giấu đi, hay là suy nghĩ muốn muốn cưỡng cầu anh hơi thở cuối cùng để ghi

tạc ở trong lòng.

Lần trước, cô rời đi, còn mang theo đứa bé của anh.

Lần này, cô rời đi, giữa cô và anh thật sự là cái gì cũng không mang đi.

Cô tham lam hít hơi thở dễ người quen thộc trên người của anh, nếu như nhất định phải quên lãng, trong lòng cô vẫn hy vọng nhớ lâu hơn một chút, dù là chỉ có một chút.

Lúc cô rời đi, anh quả thật không có tiễn cô. Bởi vì cô nói, không cần.

Cô cười đối với anh phát tay, nói, "Dịch Tân, không cần tiễn em."

Một nháy mắt kia, hai mắt của anh cay xè, anh nghĩ, theo ý cô, hiện tại anh nhất định là cặp mắt đỏ bừng, khuôn khiếp kinh người.

Anh lại vẫn có thể nghe được âm thanh của mình khàn khàn, "Được."

Tân Hoành một mình đi ra sau biệt thự Dịch gia, cửa chính ngay sau đó ở sau lưng cô tự động đóng lại. Nhẹ nhàng một âm thanh vang lên, cô chỉ cảm giác tâm trong nháy mắt suy yếu.

Cô đưa lưng về phía căn nhà cô từng ở hai năm, từng bước từng bước dọc theo quốc lộ rời đi. Nơi này không có xe, còn cần đi một đoạn đường.

Cô không quay đầu lại, cho nên không thấy được anh, sau cửa sổ sát đất lầu hai, bóng dáng người đàn ông đứng ở đó, cặp mắt lưu luyến vừa si mê vừa khô sở đuổi theo cô, giống như là từ đó phong hóa.

Mà anh đứng ở nơi đó, chỉ thấy bóng lưng của cô cách anh càng ngày càng xa, không nhanh không chậm, giống như chính là trong lòng đã sớm bình tĩnh. Lại nhìn không tới, trên mặt của cô tràn đầy nước mắt, ướt đến đáng sợ. Cô vừa đi vừa khóc, lại chỉ khiến nước mắt chảy xuống, không dám giơ tay lên đi lau.

Không phải là không dám lau, chỉ là không dám thừa nhận; vậy mà, không lau, cũng không thể đại biểu nước mắt thật không có chảy xuống.

Tựa như, không bỏ được cũng không thể đại biểu còn có thể trở lại như lúc ban đầu.

Mặt trời hôm nay rất tốt, mặc dù còn chưa đủ để hòa tan tuyết đọng của hôm qua, nhưng là chiếu vào trên mặt, vẫn là có thể rơi xuống màu vàng kim sáng rỡ vàng sáng.

Anh cùng với cô, rốt cuộc càng lúc càng xa.

Từ nay là người ngoài đường.

****

Rất nhiều ngày về sau, hội nghị trung tâm quốc tế.

Buổi họp báo nhãn hiệu sản phẩm điện tử Mỗ quốc tế mới, người nước ngoài ở phía trên diễn giảng, trong đại sảnh, không còn chỗ ngồi. Quan viên, các đại biểu của công ty, ký giả, hội trường nhất thời đông đúc.

Chỉ là, không khí lại đột nhiên càng ngày càng không bình thường, rất nhiều người thậm chí trực tiếp bắt lại trên đầu ống nghe, cùng người chung quanh hai mặt nhìn nhau, lại oán trách lẫn nhau.

Phiên dịch trong phòng, Tân Hoành mang theo ống nghe, đang cúi đầu phiên dịch, cánh tay lại đột nhiên bị người lời kéo.

Cô không hiểu quay đầu, lại thấy bên cạnh một gã phiên dịch khác hợp tác cô chính lúc này cau mày thật chặt nhìn cô, cô không hiểu.

Đối phương chân mày nhăn chặt hơn, ngay sau đó định không nói thêm gì nữa, trực tiếp đem chốt mở bên này gẩy xuống, mở ra của mình, liền ngay sau đó phiên dịch.

Tân Hoành nhìn anh, sững sờ ở tại chỗ.

Không lâu, cửa phòng phiên dịch bị người nhẹ nhàng mở ra, Tân Hoành thấy lão Tôn lúc này cả khuôn mặt cũng đen hết, hung hăng nhìn chăm chăm cô, nhỏ giọng nói, "Cô ra ngoài."

Trong nội tâm Tân Hoành hồi hộp giật mình, chẳng lẽ người nọ là. . .

Ngay sau đó cô nhìn người bên cạnh lão Tôn, trong lòng chấn động, Nghe Sanh.

Nghe Sanh lúc này hướng về phía cô giễu cợt một tiếng, xinh đẹp khoát tay, ý bảo cô rời đi.

Sau khi Tân Hoành rời đi, ngay sau đó Nghê Sanh đi vào, thế chân vị trí của cô.

Đầu óc Tân Hoành đang có chút chưa tỉnh hồn lại, lão Tôn đã đem cô kéo đại sảnh, nghiêm nghị nói, "Tân Hoành, cô ở đây làm cái gì!"

Tân Hoành sững sờ, "Thế nào? Tôi đang phiên dịch a."

Lão Tôn nheo mắt mãnh liệt, "Phiên dịch? Cô chính là đem đôi phương nói tiếng Anh phiên dịch thành tiếng Anh hay sao?"

Trong bụng Tân Hoành đột nhiên cứng lại, ngơ ngác đứng tại chỗ nhìn lão Tôn, có chút không phản ứng kịp.

Lão Tôn thấy cô như vậy, rốt cuộc khẽ thở dài một cái, "Tân Hoành, tôi vẫn thật thương thức cô, cùng Tân thiếu không có quan hệ, cùng mẹ và bà ngoại coi cũng không có quan hệ. Nhưng là, chúng ta chuyển đi này, trừ thiên phú và tài hoa, còn cần trách nhiệm."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209: Nơi Tình Thâm (9)

"Nếu như tâm hồn cô không có ở đây, cũng không cần miễn cưỡng nữa."

Tân Hoành gật đầu một cái, rồi hướng lão Tôn nói: "Thật xin lỗi."

Lão Tôn thở dài nói, "Về nhà nghỉ ngơi một chút đi, đem chính mình suy nghĩ rõ ràng, muốn dựa vào công việc dòi đi cái gì, cuối cùng chỉ biết sai lầm."

Tân Hoành nhỏ giọng trả lời một câu, "Ừ." *

Đi tới trên đường cái, bây giờ còn sớm, cách giờ ăn cơm trưa quá sớm. Cô đang định ở trên đường hoang vắng.

Đã từng nghĩ rời đi anh, con ác mộng của cô sẽ tan đi, chỉ là, kể từ khi rời đi anh, cô trở lại phòng bà ngoại để lại, lại càng suy nghĩ nhiều, nghĩ đến so với ở bên người anh còn nhiều hơn. Cơ hồ không có cách nào sống được, cô đúng là muốn dựa vào công việc dòi đi, giúp cô thích ứng đoạn ngày này. Cô nghĩ, qua một đoạn thời gian này, tất cả đều sẽ tốt.

Cho nên gọi điện thoại cho lão Tôn, để cho hắn mau chóng giúp cô an bài công việc. Đây là công việc đầu tiên của cô sau khi rời khỏi anh.

Ha ha, phiên dịch? Kết quả lại thành thuật lại.

Lúc này cô mới nghĩ đến, lúc ấy người nên ở chỗ này. . .

A, thật là mất hết cả mặt mũi rồi. Không trách được mặt lão Tôn đen như vậy.

Nhưng là, không làm việc, có thể làm cái gì?

Lúc này cô mới phát hiện, ngay cả bạn để có thể gọi ra cùng nhau đi dạo phố lâu lỏng cũng không có. Cùng với anh, ở Tân gia là Âm Ảnh, trừ Trầm Ngôn, cô không có bằng hữu.

Sau khi ở cùng anh, cuộc sống của cô đều là chuyển quanh anh, bằng hữu chỉ có Điền Tinh, Tang Nhuế.

Lúc này, không thể tìm Tang Nhuế rồi.

Điền Tinh? Cũng không muốn.

Cô đi tới một tiệm bán báo, ánh mắt ở trên tờ báo chẳng chịt cùng tạp chí lướt một vòng, không biết nên mua cái gì. Có chút mờ mịt, mấy ngày này, cả người cô vẫn luôn là loại trạng thái này.

"Cô gái, muốn tìm công việc?"

Tìm việc làm? Tân Hoành suy nghĩ một chút, có lẽ hiện tại trong lòng cô đang không yên lòng đúng là không thích hợp làm phiên dịch rồi.

Cô gật đầu.

"A, nhìn cái này thôi."

Bà chủ tiệm bán báo đưa cho Tân Hoành một tờ báo.

****

Biệt thự Dịch gia

Phong Dương từ phòng ngủ chính ra ngoài, Nguyên Thâm lập tức tiến lên nhỏ giọng nói, "Tân thiếu ra sao?"

Phong Dương đang muốn nói chuyện, bên trong cửa lại đột nhiên truyền đến một tiếng trầm thấp, "Nguyên Thâm, đi vào."

Nguyên Thâm nhìn Phong Dương một cái, Phong Dương gật đầu.

Nguyên Thâm lúc này mới đẩy cửa đi vào, trên giường, vốn là người đàn ông tuần mỷ bởi vì say rượu, trên mặt lộ vẻ trắng bệch. Trên tay đang cầm kim tiêm, nhìn thấy Nguyên Thâm, miễn cưỡng hỏi, "Cậu tìm tôi có chuyện gì?"

Dịch Tân đem người giúp việc đuổi đi, đem quần gia đưa về H thị, Dịch gia ăn năn hối lỗi sau khi Tân Hoàn đi, thật cũng chỉ còn lại có Dịch Tân. Là nguyên Thâm tìm đến Dịch Tân, mới phát hiện cả phòng đầy vỏ chai rượu cùng Dịch Tân đã bất tỉnh nhân sự. Nguyên Thâm lập tức đem Phong Dương kêu đến, may là Phong Dương kiến thức rộng rãi, thấy Dịch Tân khi đó cũng lộ kinh hoảng.

Lúc này mới vừa tỉnh lại, lại nghĩ tới muốn chỉ trích Nguyên Thâm.

Lời kia ý là, tôi không cho phép cậu xuất hiện tại trước mặt của tôi, cậu lại xuất hiện, cậu tốt nhất đưa cho tôi một cái lý do tha cho cậu!

Nguyên Thâm nói: "Mạc Tương Đằng về nước."

Dịch Tân liếc hẩn một cái.

Nguyên Thâm theo kinh nghiệm, quả nhiên cái gì cũng không thể gạt được cặp mắt kia, Nguyên Thâm cúi đầu.

Tin tức này, cũng không tính là lớn, hẩn đúng là có ý sang đây xem Dịch Tân, cũng thật may là hẩn tới kịp thời. Tân thiếu Dịch gia, ở trong lòng hẩn giống như thần vậy, nếu quả như thật vì phụ nữ chán chường đến mạng cũng bị mất, đúng là Nguyên Thâm đều vì anh không đáng giá.

Lại nghe được Dịch Tân cười lạnh, "Cái tay tàn phế kia, chữa khỏi?"

"Đã không thể nào khỏi hẩn." Nguyên Thâm cung kính nói, "Tân thiếu ra tay, trừ phi là ngài có lòng bỏ qua cho hẩn, nếu không hẩn trốn không thoát."

Nguyên Thâm vừa trầm ngâm, "Chỉ là, tin tức nói, hẩn sẽ tới B thị."

"Cậu là sợ hẩn tìm Tân Hoàn trả thù?" Dịch Tân yêu mỷ con người liếc qua Nguyên Thâm, lại cười, "Vậy thì cậu muốn mượn cơ hội này để cho tôi đem Tân Hoàn tìm trở về?"

Nguyên Thâm run sợ, nhìn về phía Dịch Tân, rồi lại dòi mở ánh mắt xuống.

Cặp mắt kia, thật sự là cái gì cũng không thể gạt được.

Dịch Tân nói: "Nguyên Thâm, chỉ lần này là lần thứ nhất, lần sau không thể chiều theo lệ này nữa. Không cần ở trước mặt của tôi nói việc của cô ấy, cũng không cho đi tìm cô ấy. Tôi nói để cho cô ấy rời đi, cũng sẽ không để cho cô ấy bị khốn nhiều."

"Cậu đi ra ngoài đi."

Dịch Tân ra lệnh không khác nào thánh chỉ, Nguyên Thâm không còn lời nào để nói, chỉ có thể rời đi.

Trước khi đi thì đột nhiên nghĩ cái gì, lại quay đầu lại nói, "Tân thiếu, sáng sớm ngày mai có ngài và xa Thịnh tổng giám đốc dự ước."

Dịch Tân khẽ nhủ mầy, liền nói, "Gọi điện thoại cho hẩn, hẹn hẩn hiện tại gặp mặt."

"Chuyện này. . ."

Dịch Tân đã không nhận được, "Cậu nói cho hẩn biết, hôm nay gặp, hoặc là vĩnh viễn không cần hẹn gặp lại."

=====

Nửa đêm, Venus quây rượu.

Tiếng huyền ảo, ánh đèn, ly rượu, liệt vũ, lóe lên đan vào thành làm cho người ta không kịp, trong sàn nhảy, điên cuồng xao động. Áo sơ mi, mở ba nút cài ra vóc người hoàn mỹ cùng mặt theo tiết tấu vũ động, trong nháy mắt liền hấp dẫn những phụ nữ xung quanh, một đám đi theo hường ứng.

Tận tình nhảy nhót, tứ chi không hề cầm kị đụng vào, dây dưa, ánh đèn cấp tốc lóe lên kỹ thuật nhảy điêu luyện. Trong mắt, liền chỉ còn lại những hình ảnh hoàn mỹ, mặt anh tuấn, vóc người rắn chắc, xung quanh, mỹ nữ trang điểm đậm, vũ động mập mờ.

Người đàn ông khẽ híp mắt, nhếch môi, hường thụ cũng không trăm mê, nhưng cho dù là như vậy, cũng đã đủ khiến người xung quanh điên cuồng mê luyến.

Cửa quán rượu lần nữa mở ra, người đàn ông xinh đẹp vào cửa, chỉ nhìn một cái, đã chính xác xác định người đàn ông trong sàn nhảy. Bên môi, thoáng chốc cười khế.

Trong sàn nhảy người đàn ông cũng nhìn thấy hắn, cười một tiếng, điệu vũ liền dừng. Chính anh không sao cả, chỉ là những người hưởng ứng xung quanh trên mặt hiện vẻ thất vọng.

Xuống sàn nhảy, hướng đối phương đi tới, mỉa hoặc cười một tiếng, "Tân thiếu có người nói cho cậu biết hay không, gần đây cậu quá nóng tính rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: Nơi Tình Thâm (10)

Người tới chính là Dịch Tân, vẫn là một thân lười biếng, cười, "Dịch Phong Nghiêu, có người nói cho cậu biết hay không, lúc nhò và người dễ tìm nhất là vừa vận gặp phải trường hợp trùng hợp?"

Người đàn ông vừa trong sàn nhảy tận tình buông thả, chính là Dịch Tân trong miệng Dịch Phong Nghiêu, Dịch Phong Nghiêu là anh trai ruột của Phong Dương. Lúc này nghe khẽ nhún vai, "Tôi nhớ được, đối với Tân thiếu mà nói, hộp đêm chính là chỗ chính thức nhất trên thế giới rồi. Thế nào, nghe nói hai năm trước cậu kết hôn, chẳng lẽ kết hôn còn có thể sửa đổi tính tình?" *

Dịch Tân không nói gì, con mắt xinh đẹp từ trên người người đàn ông đối diện lướt qua, trực tiếp đi vào trong góc.

Dịch Phong Nghiêu đứng tại chỗ, vẻ mặt đột nhiên âm trầm, lại ngay sau đó cười một tiếng, cùng đi theo qua, đến trên ghế sofa ngồi xuống.

Dịch Tân liếc hắn, "Nói đi, tìm tôi có chuyện gì."

Dịch Phong Nghiêu cười một tiếng, "Cậu xác định lúc này là tôi đang tìm cậu, mà không phải cậu quá cô đơn không ai bồi mới có thể buổi tối khuya bắt tôi tới gặp cậu?"

"Không sao cả, tùy cậu thích nghĩ thế nào." Dịch Tân nhún nhún vai.

"Ồ, thật tâm tình không tốt?" Dịch Phong Nghiêu cố làm cả kinh, một búng tay, đối với người bán rượu nói: "Chivas!"

Mới vừa nói xong, Nguyên Thâm liền từ phía sau Dịch Tân ra ngoài, ngăn cản nói, "Nghiêu thiếu, Tân thiếu không thể uống nữa."

Dịch Phong Nghiêu nghe, cười to, "Cậu nói cho tôi biết Tân thiếu không thể uống rượu? Vậy người muốn cho trên thế giới này còn dư lại 60 triệu tỷ nhân tính làm sao chịu nổi ả?"

"Tôi nhớ được năm năm trước chúng ta cùng nhau, toàn trường từng người một đấu với cậu ta, cuối cùng trong phòng người ngã đầy đất, giống như trại tập trung, một mình cậu ta còn ưu nhã mở xe trở về nhà." Dịch Phong Nghiêu rõ ràng không tin.

Ngón tay Dịch Tân nhẹ nhàng gõ mặt bàn, cười không nói.

Dịch Phong Nghiêu lại nhìn Nguyên Thâm một cái, lần nữa thử dò xét vừa hỏi, "Thật không có thể uống?"

Nguyên Thâm trịnh trọng gật đầu.

"Vây. . . Lên lầu đi, phòng nói chuyện." Dịch Phong Nghiêu nói xong, đứng dậy sửa sang lại y phục.

Mới vừa đứng dậy, ánh mắt quét sàn nhảy một người phụ nữ một tóc dài xoa vai, định thần nhìn lại, Dịch Phong Nghiêu hướng về phía Dịch Tân cười khê một tiếng, "Không trách được không uống rượu? Thì ra là dẫn theo bà xã!"

Hắn vừa nói mới vừa nói xong, người đàn ông trước mắt vốn là còn ý hưng lan san đột nhiên liền đứng dậy, xoay người, theo ánh mắt của hắn liền vội vàng nhìn lại.

Cũng đang thấy rõ sàn nhảy bên ngoài này một mình người phụ nữ uống rượu thì trong mắt chốc lát thần thái bỗng nhiên âm đạm xuống.

Dịch Phong Nghiêu là loại người nào, thấy Dịch Tân vội vàng cùng kích động, lúc chán nản, trong lòng liền biết đại khái. Nghĩ đến, qua báo chí vị Dịch thiếu phu nhân báo cáo không thật a.

Hai người đàn ông thâm tàng bất lộ, ở buổi tối hôm ấy, hoàn cảnh ồn ào huyền ảo nhìn như tùy ý nói mấy câu nói, cũng đã đã đạt thành hiệp định nào đó, đều là người lợi hại thâm trầm, không cần phải nói quá rõ, chính bọn hắn ngầm hiểu lẫn nhau.

Rượu đưa lên, Dịch Tân trực tiếp nhận lấy, cũng không cần ly, cầm chai rượu liền hướng về phía Dịch Phong Nghiêu, "Cà caji, coi như là tẩy trần."

Dịch Phong Nghiêu cả kinh, XO 700ml. Nhưng hắn cũng không phải người là nhãn nhỏ, cười một tiếng, liền cầm một chai khác.

Ly rượu đụng nhau, hai người đàn ông uống xong của mình.

Rượu đã không đếm rõ số lượng, Dịch Phong Nghiêu đột nhiên đứng dậy, sửa sang lại y phục, "Cậu tiếp tục uống, tôi còn có hẹn."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 211: Sau Biệt Ly (1)

Rượu mạnh chậm rãi tác dụng, trong thân thể như một dòng nước ầm tán loạn, thân thể hơi nóng, giày cao gót dẫm trên đất đã bắt đầu không vững. Người phụ nữ cố gắng ổn định thân hình, lại dùng tay sửa tóc, lúc này mới gõ cửa.

Cửa nhanh chóng bị người từ trong mở ra.

Cô còn không còn kịp nữa thấy rõ, thân thể căng thẳng, đã bị người dùng sức dẫn kéo vào lòng ngực rắn chắc, ngay sau đó nghe được "Phanh" một tiếng đóng cửa, trên môi, đã bị ảm áp chặn lại. *

Mùi rượu thoáng chốc tràn ngập, thân thể cô mềm nhũn, lưỡi đối phương nhẹ nhàng ra, đã đẩy hàm răng cắn chặt của cô ra, đầu lưỡi linh hoạt ngay sau đó suông sả từ phía hơi thở mùi đàn hương tràn vào trong miệng, mang theo đầy sự trêu chọc cùng tà tứ cùng với cô dây dưa. Giống như là bởi vì uống rượu, động tác của hắn sóng cuộn tận xương, đầu lưỡi ở trong miệng cô xâm nhập thật sâu, vừa cạn thối lui mang theo ám hiệu nào đó.

Thân thể người phụ nữ đã xụi lơ, tay gắt gao vịn bả vai bên chắc, trong bụng một luồng nhiệt lưu tràn qua, cô có chút khó nhịn lại đem thân thể của mình đưa lên, chủ động ma sát trên vật cứng rắn nóng rực trên thân thể người đàn ông.

Cặp mắt người đàn ông đột nhiên mở ra, trong mắt nhẹ nhàng cười, ngay sau đó mang theo cô rơi vào ghế sa lon mềm mại.

Người phụ nữ lúc này đã mê say, khẽ híp mắt, sắc mặt đỏ hồng, nằm trên ghế sa lon, liền hướng về phía thân thể của hắn bắt đầu vuốt ve.

Hắn nhẹ giọng cười một tiếng, đặt mình trong ở giữa hai chân của cô, người phụ nữ liền tự động dùng chân đem hông của hắn vòng chặt.

Đến thời điểm cuối cùng, trong mắt tà tứ của người đàn ông vẫn như cũ trầm tĩnh, đối với người phụ nữ phía dưới cười hỏi, "Thế nào, muốn?"

Bốn chữ, người phụ nữ vốn đã động tình như bị người dìm đầu xuống một bồn nước lạnh lẽo, tình dục trong nháy mắt đã rút đi hơn phân nửa, cô đột nhiên mở mắt ra, khi nhìn rõ người đàn ông trên người mình thì trong mắt một cỗ tức giận hung hăng xẹt qua, ngay sau đó liền dang tay.

Trên cổ tay lại đau xót, bị người đàn ông cầm thật chặt, "Thế nào? Chưa từng thử qua làm sao sẽ biết không hài lòng? Giận dữ này, nên có sớm một chút chứ? Nghê tiểu thư."

Người phụ nữ nằm trên ghế sa lon, chính là Nghê tranh.

Cô tâm tình không thuận, một mình tới quầy rượu mua say, người bán rượu nói thời gian cho cô biết để cho cô đi tới phòng tìm Dịch Tân. Cô nghĩ, không người nào dám giả mạo người nọ, cũng không nghĩ có khác, liền lên. Tâm tình kích động lại kích động, vậy mà, hắn vừa mở cửa cứ như vậy nhiệt tình vội vàng.

Cô lấy được tin tức, biết Tân Hoàn đã rời anh đi. Cô cho là, bây giờ anh không có phụ nữ, cho nên. . .

Cô cũng đã tiếp thu rồi, vậy mà, ham muốn dâng cao, lại đột nhiên nghe được giọng nói xa lạ.

Cô giận dữ, hung hăng nhìn chăm chăm người tới, "Anh đã biết thân phận của tôi, anh còn dám vô lễ với tôi?!"

Người đàn ông nghe, cười một tiếng, lại vẫn buông tay của cô ra.

Nghê Tranh như còi được gong cùm xiềng xích, nhanh chóng lui về phía sau, ngồi dậy, lại cực nhanh sửa sang lại y phục.

Người đàn ông nâng lên nụ cười tà ác, "Thân phận gì? Dịch thiếu phu nhân?"

Nghê tranh hừ lạnh.

"Nếu như cô thật là Dịch thiếu phu nhân, sẽ không nhận ra chồng của mình?"

Nghê tranh bị chặn, hung hăng trừng mắt.

"Tôi đây là cố ý bỏ qua cô, nếu không, chỉ sợ hôm nay chính là tôi cùng cô, cô còn không biết người đàn ông đi vào là người nào."

"Anh!" Nghe tranh nghe lời nói càn rỡ của hắn, không khỏi giận dữ, giờ tay lên định hướng trên mặt hắn đánh.

Tay lại một lần nữa bị người cầm, lần này, đối phương hình như không nhịn được, hung hăng vung, đem tay cô cũng vung ra. Âm thanh đông lạnh, "Không cần tại thời điểm mình muốn cầu xin bất mãn ở trước mặt tôi già bộ thánh khiết. Dịch Tân không thích người giả bộ, tôi không thích, nếu như cô coi trọng là người đàn ông không bình thường, vậy thì phải làm chút bài tập cho mình, không nên nghĩ dùng quyền rũ đàn ông bình thường tới quyến rũ chúng ta."

"Anh biết Dịch Tân, anh còn dám đối với tôi như vậy!" Nghe Tranh cả giận nói.

Người đàn ông cười một tiếng, đưa ngón tay xinh đẹp nâng cằm của cô, cô hung hăng mở tay của hắn ra, lại nghe hắn nói, "Tôi là Dịch Phong Nghiêu."

Tay trong không trung trong nháy mắt cứng ngắc, thoáng qua, vẫn là rơi xuống trên tay của hắn.

Hắn cười một tiếng, buông cô ra, "Tôi nhìn trúng cô."

Nghê Tranh nghiêng đầu, lạnh nhạt nói, "Nghiêu thiếu, cười giỡn lần thứ nhất trong một buổi tối là đủ rồi."

Dịch Phong Nghiêu nhún nhún vai, chỉ nói, "Tôi cùng Dịch Tân cùng tới đây, vào cửa liền nhìn thấy mỹ nữ mua say, gọi lên hứng thú của tôi. Dịch Tân nói, không sao."

"Anh ấy thật sự như vậy nói?" Giọng nói của Nghe Tranh không tự chủ nóng nảy.

Dịch Phong Nghiêu cười một tiếng, "Cô cảm thấy, nếu như hắn ta đối với cô còn có cái gì, tôi dám đối với cô như vậy sao?"

Lúc đó, Dịch Tân đã đem rượu toàn bộ uống sạch, cùng Nguyên Thâm ra khỏi quầy rượu, Nguyên Thâm nói: "Tân thiếu, chờ, tôi đi lấy xe."

Lời Nguyên Thâm vừa nói dứt, trước mắt bóng dáng thoáng một cái, hắn vốn là người phản ứng cực nhanh, lúc này nhanh chóng đưa tay, vừa lúc đem tiếp được thân thể của Dịch Tân ngã xuống.

Dịch Tân nhắm hai mắt, đã bất tỉnh.

Nguyên Thâm liền gấp gấp, "Tân thiếu, Tân thiếu!"

Tân Hoàn nhìn tờ báo xong, chọn một phen, trong đầu lướt qua lý lịch sơ lược, ngày thứ hai thì có hai phỏng vấn.

Bản thân cô tư lịch cực tốt, yêu cầu cũng không cao, yêu cầu duy nhất chỉ là đối phương sáng chín chiều năm, để cho cô một ngày có thời gian làm việc cố định, ngồi ở trong phòng làm việc. Có thể không cần có nhiều thời giờ để suy nghĩ lung tung như vậy.

Đại diện xuất hiện sớm một chút, đầu tiên, là một công ty mạo dịch mô hình nhỏ, văn chức phiên dịch.

Tuyển quản lý trực tiếp là quản, nhìn lý lịch sơ lược của cô, hỏi, "Tân tiểu thư điều kiện tốt như vậy, tại sao không làm tuyên truyền?"

Tân Hoàn nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: "Bởi vì không muốn làm."

Trên mặt quản lý cương lại, lại hỏi, "Kết hôn sao?"

Tân Hoàn lại nghĩ một chút, nhìn quản lý, nói: "Có ông xã rồi."

Quản lý trên mặt khê thất vọng, "Vậy dạng này cũng không thật tốt quá." Lại hỏi, "Có đứa bé sao?"

Tân Hoàn lắc đầu.

"Ừ, cuối cùng là vạn hạnh trong bất hạnh." Quản lý gật đầu, "Như vậy thì có nhiều thời gian hơn chuyên chú làm việc."

Tân Hoàn đột nhiên đứng dậy, nhẹ giọng nói, "Tôi đột nhiên cảm thấy công việc này không thích hợp với tôi, xin lỗi, quấy rầy."

Vì vậy, buổi phỏng vấn đầu tiên, Tân Hoàn đem công ty pass rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 212: Sau Biệt Ly (2)

Phòng vẫn là một tập đoàn lớn, vào chức phụ tá hành chính.

Tân Hoành ra cửa trước còn cố ý tra Google qua, nên tập đoàn Tổng Công Ty ở nước Anh, mới qua hai năm liền tiến vào chiếm giữ B thị. Xác định cùng người kia không có quan hệ, lúc này cô mới yên lòng tới đây phỏng vấn.

Chỉ là gần đến giờ nhìn hình thức long trọng trong sảnh lại làm cô kinh ngạc một phen.*

Ngoài phòng phỏng vấn, một kiểu cô gái nhỏ, nam thanh nữ tú, nữ trang điểm lại, nam luyện cười, mọi người bộ dáng hăng he khiến cho Tân Hoành một lần hoài nghi mình tới đây là tới nộp đơn làm quan to của đất nước.

Ở trong ấn tượng của cô, phụ tá chính là làm việc vất vả, nói đến chính là một phụ tá thứ hai. Lúc cô nộp lý lịch sơ lược cũng đã chú ý tới rồi, chức vị tốt, như cái gì mà chủ quản Tổng giám a công việc béo bở như loại đó vừa nhìn là biết sẽ có rất nhiều người cạnh tranh, cô yên lặng đi đường vòng. Không nghĩ, chọn chỗ này vẫn có nhiều như vậy người.

Cô có chút bất đắc dĩ ngồi xuống.

Đội ước chừng hơn nửa canh giờ mới đến lượt cô, người phỏng vấn thậm chí có năm vị, trường hợp rất là chính thức.

Giữa bọn họ là một phụ nữ, tóc búi sơ thành búi tóc lão luyện, trang dung tinh xảo, không nhìn ra bất kỳ tỳ vết nào, cũng nhìn không ra tuổi, thế nhưng ánh mắt, Tân Hoành suy đoán một chút, chắc là cùng tuổi với Điền Tĩnh.

Tân Hoành ngồi xuống, hướng về phía mấy người phỏng vấn khẽ mỉm cười.

Người phụ nữ ở giữa nhìn lý lịch sơ lược của Tân Hoành, hỏi, "Tân tiểu thư tư lịch không tệ, tốt nghiệp đại học B chỉ là hai năm, cũng đã làm ba năm đã đi làm, tôi có thể hỏi tại sao cô đột nhiên muốn tới hưởng ứng lệnh triệu tập chức vị này sao?"

Buồn bực

Lại là cái vấn đề này. . . Bọn họ rốt cuộc đang hoài nghi cái gì? Sợ cô là bởi vì tiếng xấu rõ ràng bị đá lên đường nghiệp hay sao?

Tân Hoành nói: "Bởi vì muốn làm một công việc chính thức một chút."

"Ý của cô là, quốc tế hội nghị không đủ chính thức?" Bên cạnh người phụ nữ ấy một người đàn ông trung niên mang mắt kiếng hỏi.

Tân Hoành lắc đầu, "Không, ý của tôi là, muốn sáng chín chiều năm, mỗi một ngày trong thời gian cố định đều có công việc."

Người phụ nữ hỏi, "Cô biết chức vị này, tiền lương cũng không phải là cao sao? Một tháng tiền lương cũng không bằng cô qua một cuộc hội nghị."

"Tôi hiểu rõ."

"Vậy cô biết chức vị này trong công việc làm gì sao?"

Tân Hoành suy nghĩ một chút, mặc dù ở trên mạng cô xem qua các loại miêu tả, trí nhớ cô cũng rất tốt, cũng nhớ, nhưng lúc này thật sự là cô không mở được cánh cửa kia đem lời đường hoàng ra ngoài.

Cuối cùng, cô định bỏ qua, trực tiếp trả lời, "Tôi hiểu rõ, làm việc vất vả."

Thứ nhất phụ tá có lẽ còn có thể làm bên kỹ thuật, nhưng phụ tá thứ hai chính là người mua cà phê, phát tài liệu thôi.

Mặc dù là như vậy, nhưng giọng điệu cứng rắn vừa ra khỏi miệng, liền thấy năm vị trước mặt đều cứng ngắt.

Trong lòng Tân Hoành thở dài, xem ra cô phải trở về chờ báo cáo rồi.

Nhưng không ngờ, đối phương còn chưa kịp để cho cô mở miệng, ngược lại điện thoại của cô lại vang lên. Cô rất ít khi có điện thoại, kể từ khi rời khỏi người nọ, rất nhiều ngày, trừ đề cho cô đi phỏng vấn, không có người nào liên lạc với cô. Cho nên cô cũng không có phí tâm tất máy trước khi vào.

Lúc này lại vang lên, cô lúng túng cực kỳ.

Cuống quít lấy ra, vốn tính nhẩn tít, lại thấy số trên màn ảnh thì thân thể cứng đờ, sững sờ tại chỗ, ngón tay không nhúc nhích được.

Chuông điện thoại di động ở trong phòng phồng vãn vang dội, năm người phồng vãn sắc mặt không được tốt, người phụ nữ ở trung tâm nhướn mày, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: "Tần thiếu thư, cần chúng tôi đi ra ngoài sao?"

Lúc này Tần Hoành mới cả kinh hồi hồn, quay đầu, nhìn thấy năm về mặt khinh bỉ, vội nói, "Thật xin lỗi thật xin lỗi, hiện tại tôi liền rời đi."

Nói xong, như chạy trốn chạy ra ngoài.

Chỉ là ra cửa, điện thoại di động của cô cũng vãn vang lên như cũ, lại rước lấy hoặc kinh ngạc hoặc đồng tình hoặc ánh mắt khinh thường của người phồng vãn khác.

Tần Hoành thầm cười khò, nhanh chóng hướng thang máy đi tới. Lúc này chung quanh không có ai, tha phương mới vừa độc ác, đem điện thoại theo như đoạn.

Đó là số di động cá nhân.

Nội tâm vốn không an tĩnh lại càng thêm địa chấn kịch liệt.

Tần Hoành tự giễu cười một tiếng, bấm thang máy xuống lầu.

Mới ra khỏi cao ốc, liền nhìn thấy người ở phía trước đang canh chừng cô thì lòng lại chìm xuống.

Không né tránh, trực tiếp đi lên phía trước, lạnh nhạt nói, "Anh ta thế nhưng phái cậu theo dõi tôi!"

Người đàn ông chờ Tần Hoành ở cao ốc đi ra, một thân nghiêm cẩn, là Nguyên Thâm.

Hắn hướng về phía Tần Hoành khẽ vuốt cằm, nói: "Thiếu phu nhân hiểu lầm, Tần thiếu cũng không để cho tôi tới quấy rầy ngài, là tôi tự mình tới. Cậu ấy cũng không biết, bởi vì này lúc cậu ấy đang ở bệnh viện, mới vừa rồi gọi điện thoại cho ngài cũng là tôi."

Tần Hoành nghe được Nguyên Thâm nói hai chữ bệnh viện, trong lòng quỳnh lên, gần như hỏi ra khỏi miệng, anh ấy thế nào? Lại như cũ chỉ nắm thật chặt quả đấm, tránh qua người đàn ông ở trước mắt, thẳng tránh ra.

Lại nhanh chóng bị người cản trở.

Động tác của Nguyên Thâm cực nhanh, ngăn Tần Hoành lại liền nói, "Thiếu phu nhân, đi xem cậu ấy một chút thôi. Cậu ấy uống quá nhiều rượu, xuất huyết dạ dày."

Không nói được tại sao, vốn tưởng rằng đối với anh, cái ý niệm gì cô cũng không để lại rồi, nhưng nghe nói anh bị xuất huyết dạ dày thì tâm lại co rút rất đau.

"Xuất huyết dạ dày." Cô cố ý nói lại lần nữa, cố ý không để mình nhỏ giọng, không biết là vì nói cho Nguyên Thâm nghe, hay là nói cho mình nghe, "Đi tìm Phong Dương đi, không phải là bệnh nặng gì, cũng không khó giải quyết. Nếu thật sự khó giải quyết, tôi cũng không phải bác sỹ, không có tôi có thể giúp một tay."

Tần Hoành mặt không thay đổi muốn đi ra, rồi lại lần nữa bị Nguyên Thâm ngăn trở.

Lần đầu tiên, Nguyên Thâm đem tất cả chán ghét với Tần Hoành thể hiện ra, hung ác nói, "Tần Hoành, cô có tim hay không! Tần thiếu đối với cô như vậy, cô không những không biết quý trọng, còn một lần lại một lần không cảm kích, hiện tại cậu ấy chỉ vì cô uống đến xuất huyết dạ dày, cô dám nói ra lời như thế, cô thật là vô tình vô nghĩa!"

Tần Hoành cười lạnh, liếc về hướng Nguyên Thâm, "Là tôi làm cho anh ta có lòng với tôi sao? Tôi có được lựa chọn sao? Từ khi vừa mới bắt đầu, chính là anh ta buộc tôi đấy! Tâm ý của Tần thiếu quá cao quý rồi, Tần Hoành không với cao nổi, cậu để cho anh ta sớm ngày lấy lại đi!"

"Cô!"

Tần Hoành lẳng lặng nhìn Nguyên Thâm trên trán hiện ra gân xanh cùng sự phẫn nộ trong mắt, một khắc kia, cô cũng không sợ, ngược lại rất nhàn hạ thoải mái suy nghĩ, hẳn sẽ không ra tay. Nếu quả thật ra tay, cô nên yên lặng hay là nên đi tìm người nọ đòi công đạo?

Cô nghĩ như vậy, liền bật cười. Lại chọc cho người đàn ông trước mắt vốn giận dữ càng thêm phát điên, thậm chí Tần Hoành có thể nghe được tiếng khớp xương vang dội.

Cô lại bình tĩnh đứng tại chỗ, nhìn Nguyên Thâm.

Cũng may Nguyên Thâm làm việc còn đúng mực, thật sự không có ra tay với cô, chỉ là mù quáng, hung hăng cảnh cáo nói, "Tốt nhất đời này cô cũng đừng muốn lại đi trêu chọc cậu ấy!"

Nói xong, để lại dùng ánh mắt căm hận, liền nóng nảy xoay người rời đi.

Tần Hoành đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng tức giận của Nguyên Thâm, trong mắt hoàn toàn mất đi thần thái.

Đời này. . .

Sẽ rất gian nan sao?

>>>>>>>>>>... ..<<<<<<<<<<<<

Bệnh viện.

Nguyễn Thâm rón rén tiến vào phòng bệnh, trên giường bệnh người đàn ông vốn là nhắm hai mắt lúc này đột nhiên mở mắt ra, nhìn hẩn một cái. Lòng Nguyễn Thâm trong nhất thời như có cảm giác bị nhìn người nhìn thấu.

Lại nghe cho anh hỏi, "Thế nào, cô ấy không chịu tới?"

Nguyễn Thâm lòng lạnh lẽo. Hẩn rõ ràng là thừa dịp lúc anh ngủ thời để đi ra, cũng đã rất cẩn thận không có lộ ra bất kỳ đầu mối, người này thế nhưng vẫn có thể liếc một cái liền nhìn thấu hẩn.

"Tôi nhớ là trước lần thứ nhất liền nói cho cậu, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa. Là cậu chưa từng đem lời nói của tôi để ở trong lòng, thật sao?"

Nguyễn Thâm vội nói, "Thật xin lỗi, Tân thiếu, tôi cũng không có đi làm khó thiếu phu nhân, tôi chỉ nói cho cô ấy biết, cậu bị bệnh."

Nguyễn Thâm nói xong, một hồi lâu, trong không khí không có âm thanh gì. Trong phòng lúc này có ba người, Dịch Tân, Nguyễn Thâm, vì Phong Dương đang kiểm tra cho Dịch Tân, cũng không có ai nói chuyện.

Hồi lâu, chỉ nghe Dịch Tân nhàn nhạt hỏi, "Cô ấy nói gì rồi hả?"

Nguyễn Thâm do dự nhìn Phong Dương một cái, Phong Dương nhíu mày thật chặt.

Nguyễn Thâm lòng lạnh lẽo, giống như sự thật trả lời Dịch Tân.

Lời vô tình kia Nguyễn Thâm không đành lòng. Nhưng Nguyễn Thâm cũng mâu thuẫn hi vọng Dịch Tân có thể sớm ngày nhận rõ sự vô tình của người phụ nữ kia, trong lòng có chuẩn bị, liền sẽ không uống sự thật lòng bỏ ra.

Nhất là Tân Hoàn, cô ta không đáng giá!

Nhưng không ngờ, Dịch Tân nghe cũng không có tức giận, ngược lại nhẹ nhàng cười một tiếng, phát phát tay, "Các cậu đi ra ngoài trước đi."

Nguyễn Thâm muốn nói lại thôi, Phong Dương thân nhiên nhìn hẩn một cái, ý bảo hẩn rời đi.

Cửa đóng lại, trong phòng chỉ còn lại một mình anh. Quả đấm nắm quá chặt, ổng tiêm cắm trên mu bàn tay dòn lại một đoạn máu lớn.

Nụ cười trên khuôn mặt tuấn mỹ của người đàn ông cơ hồ vụn vụn. Trong nụ cười đó, hỗn tạp quá nhiều, tuyệt vọng, đau lòng, vô lực, còn có cuồng loạn.

Anh biết Nguyễn Thâm sẽ đi tìm cô, anh không có ngăn cản, trong lòng riêng, không phải là không mơ hồ đang mong đợi cô đau lòng anh như trước? Hi vọng cô có thể cho anh gặp lại một lần. Anh cam kết với cô, trừ phi cô chủ động tới nhìn anh, nếu không, anh tuyệt đối không quấy rầy cô.

Nhưng cô mới vừa đi ra khỏi tầm mắt của anh, anh liền hối hận. Hối hận phát điên, muốn gặp cô, muốn ôm cô. Mỗi một lần muốn cô, mỗi một phần nhớ nhung, đều đem anh hành hạ đến gần như hồng mắt, muốn cô, nhưng không làm gì được, mâu thuẫn xé rách thần kinh, làm cho anh đau đớn không thể chịu được.

Uống rượu, say chết, vì cô. Mà cô lại hình như đã sớm thôi nhớ nhưng đối với anh.

Cuối cùng anh thả cô, cũng không có nguyên nhân khác, chỉ là bởi vì yêu cô. Cô nói đúng, nếu quả như thật yêu đến cực hạn, nguyện ý dùng tính mạng đi yêu, như vậy, liền sẽ không keo kiệt cho cô tự do.

Hay là tại cô ngồi ở trong tuyết, khi hôn Tuyết Điều một khác kia, anh đột nhiên hiểu.

Đối với người phụ nữ anh dùng sinh mạng để yêu, anh nguyện ý cho cô tất cả, bao gồm tự do.

Anh để cho cô rời đi, là bởi vì yêu cô; nhưng hình như, cô rời đi anh cũng là bởi vì đối với anh đã không còn yêu nữa.

Kết luận làm đau lòng người cỡ nào!

Giơ tay lên che đi một mối trên mặt.

Tân Hoàn, em nói đúng, đây chính là báo ứng của anh.

Anh nhắm hai mắt lại trong ống tiêm, tất cả đều là máu tươi, một đoạn thật dài, đã đẩy vào trong lọ thuốc.

****

Tương tự thất bại của ngày thứ nhất phỏng vấn, liên tiếp hai ngày, Tân Hoành không tiếp tục ra khỏi cửa. Có điện thoại tới thông báo cô đi phỏng vấn, vừa bắt đầu đối phương sẽ lễ phép hỏi cô, "Mới tiểu thư ngày XX có rảnh hay không tới XX phỏng vấn?" Tân Hoành sẽ đáp, "Xin lỗi, ngày đó tôi không có rảnh."

Sau đó, hai bên tự mình cúp điện thoại.

Sau đó Tân Hoành phiền, liền trực tiếp tắt điện thoại di động, chỉ là vừa mới vừa tắt máy, lại nhanh chóng mở lên lần nữa. Chính cô cũng không biết là vì cái gì, điện thoại di động không liên quan, với cô mà nói gần như đã không có sự khác biệt, có điện thoại gọi, cô cũng là trực tiếp nhấn tắt. Lại mở điện thoại di động như cũ, cô không biết, cô vì chờ cái gì.

Chỉ là, cô ước chừng biết nguyên nhân mình không muốn ra khỏi cửa. Mặc dù có chút hoang đường, nhưng đúng là cô đang sợ, cô không yên lòng như vậy sẽ không cẩn thận liền đi tới bệnh viện.

Cứ như vậy qua hai ngày, chuông cửa lại đột nhiên vang lên.

Âm thanh kia, bởi vì quá mức xa lạ, lại làm cô sợ hết hồn.

Nơi này, là nơi cô ở trước đây, từ xưa tới nay chưa từng có ai đã tới. Bất luận là hai năm trước, còn là hai năm sau.

Cô do dự mà đi đến cạnh cửa, thông qua mắt mèo, khi nhìn rõ người ngoài cửa thì càng thêm kinh ngạc.

Mở cửa ra, người tới hướng về phía cô dịu dàng và từ ái cười một tiếng.

Trong lòng cô nghi ngờ, hỏi, "Ngài không phải đi Paris rồi sao? Đúng rồi, ngài làm sao biết nơi này?"

Ông lão đứng ngoài cửa, chính là người tháng trước ở phi trường cô từng gặp mặt một lần Cố Viễn Chi.

Lúc này trên mặt ông cũng hơi kinh ngạc, chỉ là lại có nụ cười nhiều hơn nụ nhìn Tân Hoành, "Lời này ta nên hỏi con, làm sao con có thể ở nơi này?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 213: Biệt Ly Sau (3)

"Ngày đó ở phi trường, ta nghe điện thoại xong cháu đã không thấy tăm hơi, không có chuyện gì chứ?"

Sau khi vào nhà, Cố Viễn Chi thuận miệng mà hỏi.

Trong giây lát, trí nhớ đã có chút âm đạm thoáng chốc lại lần nữa rõ ràng rõ nét, tâm lại một lần nữa đau đớn không chịu nổi. Tân Hoành cảm quả đắng, nhẹ nhàng cười nói, "Không có việc gì, mời ngồi." *

Cố Viễn Chi ngồi xuống trên ghế sofa, Tân Hoành khẽ cười hỏi, "Uống chút gì không?"

Cố Viễn Chi vội vươn tay ra, ngăn cản nói, "Không cần làm phiền, vốn chính là tới thăm bạn cũ một chút, không ngờ sẽ gặp lại được cháu."

Tân Hoành cười một tiếng, "Không có việc gì, một mình cháu, nơi này cũng chỉ có nước suối, chính là cháu nghĩ phiền toái cũng lực bất tòng tâm."

Nói xong, mở ra tủ lạnh, cầm hai chai nước ra ngoài.

Cố Viễn Chi nhận lấy, lại ngưng sắc mặt, thờ dài nói, "Không ngờ lâu như vậy chưa có trở về, bà ấy đã không có ở đây. Vốn là cũng chỉ là tùy ý đi một chút, không ngờ, còn có thể có người mở cửa, cũng coi là an ủi rồi."

Trong nội tâm Tân Hoành khẽ động, hỏi, "Ngài là bạn của bà ngoại Du Thận Khanh cháu sao?"

Cố Viễn Chi khẽ mỉm cười gật đầu, "Đúng, cháu là gì của Thận Khanh . . ."

Tân Hoành cười một tiếng, "Cháu là cháu gái ngoại của bà, cháu tên là Tân Hoành."

Cố Viễn Chi nghe, nhẹ cười, "Ta là bạn lâu năm của Thận Khanh, Cố Viễn Chi."

Tân Hoàn nghe, cặp mắt trong nháy mắt sững sờ. Kinh ngạc, rõ ràng, "Cố Viễn Chi?"

Thấy đối phương khẽ mỉm cười đối với cô gật đầu, sắc mặt ôn ái, Tân Hoàn lúc này mới phản ứng được, lại hoảng hốt vội nói, "Xin lỗi, ý của cháu là. . . Ngài là cái đó có tên đặc biệt giống Cố gia ở nước Mỹ. . ."

Đột nhiên nghe được ba chữ này, Tân Hoàn chỉ cảm thấy kinh ngạc đến không thể tin, trong lúc nhất thời, nói tới nói lui lại có chút bừa bãi.

Cố Viễn Chi lại rõ ràng cũng không để ở trong lòng, bật cười, một đôi mắt thâm thúy lúc này tràn đầy từ ái, nhìn Tân Hoàn, "Đúng, ta chính là Cố gia đặc biệt có tên Cố Viễn Chi, mười mấy năm qua ta đều ở nước Mỹ, cháu cũng nên biết ta đi, trước đây không lâu, cháu còn mượn tên của ta, ở Phương gia."

Tân Hoàn nghe nói như thế, nhất thời trên mặt nóng lên, có chút ngượng ngùng nói: "Xin lỗi, Cố lão, khi đó tình huống nguy cấp, cháu cùng bằng hữu của cháu. . ."

"Cháu không cần khẩn trương, "Cố Viễn Chi khẽ giơ tay lên ngăn cản cô giải thích, hòa ái nói: "Ta hiểu. Lòng người Mạc gia ngoan độc, một mình cháu một cô gái nhu nhu nhược nhược lại có thể ở trong lúc nguy cấp từ trong một đồng chó dữ chạy khỏi, trong lòng lão già ta bội phục cháu. Đứa bé Thận Khanh nuôi thật tốt a, trí khôn và sự can đảm cũng vô cùng hơn người thường."

Mới hành nghe lời này của ông, ngược lại co quắp. Cố Viễn Chi mặc dù nói ông không thêm để ý, nhưng Tân Hoàn cũng đã nghe nói qua sự tích của vị lão nhân này, nghe nói là đối với danh dự cực kỳ coi trọng, cô lúc ấy nói hươu nói vượn, ông có thể nào sẽ không tức giận?

Lúc này còn có thể cùng nàng cười nói, không có dạy dỗ cô dừng lại, Tân Hoàn nghĩ, chắc ông phải là bạn rất thân của bà ngoại. . .

Nghĩ tới đây, Tân Hoàn vội thành khẩn nói, "Ông cụ, thật thật xin lỗi, lúc ấy cháu liền chỉ muốn tự cứu, nói tất cả đều là vì lừa gạt Mạc Tương Đằng cùng Phương Vũ, cũng không muốn có ý truyền nhảm cái gì, nếu như đối với ngài cùng người nhà đã tạo thành hiểu lầm, cháu thật sự vô cùng xin lỗi."

"Cháu không cần nói như vậy, có thể đến giúp cháu, trong lòng ta có phần rất vui mừng." Cố Viễn Chi nhìn cô, ánh mắt vừa động, lại nói, "Lại nói, cháu cũng không có nói sai.."

"À?" Tân Hoàn kinh hãi, con người không tự chủ phóng đại, thật chặt nhìn ông lão trước mắt.

Cố Viễn Chi nhìn chăm chú vào cô, có trong nháy mắt ngưng trệ, tâm cuối cùng mềm nhũn, thậm chí thở dài một hơi, mới nói, "Ta thực sự có một cháu gái ngoại, người ngoài cũng không biết."

Tâm Tân Hoàn lúc này mới hơi dễ xuống.

Mới vừa rồi câu kia của ông "Cháu cũng không có nói sai" thật là làm cô giật mình, trong nháy mắt đó, trước mắt cô đột nhiên liền hiện ra bà ngoại của mình cùng chỉ điểm giang sơn Cố Viễn Chi trong truyền thuyết hình ảnh đứng chung một chỗ. . . Hình ảnh kia, làm cô sợ đến thiếu chút nữa hồn bay phách tán.

Lúc này, nghe xong, cô mới hơi yên lòng một chút, lại nhìn không được cười ra một tiếng, mình thật đúng là dễ dàng nghĩ quá nhiều.

Cô và mẹ của cô, bà ngoại, tất cả bọn họ đều là người bình thường, làm sao có thể cùng nhân vật giống như thần có quan hệ?

Nói đến nhân vật giống như thần. . . Người họ cũng thế. Chỉ là giữa cô và anh, chẳng qua là số mệnh nhất thời thác loạn, cho cô một cuộc hôn nhân chính cô cũng chia không rõ là bị nhiều hơn chút còn là mộng ảo nhiều hơn một chút. Nhưng là, lỗi chính là lỗi, luôn có một ngày lặp lại trật tự. Cho nên, giữa anh và cô, cuối cùng quy về người lạ.

"Cháu đang nhớ cái gì?" Cố Viễn Chi ý kiến Tân Hoàn đột nhiên bật cười, nhưng mà trên mặt lại có tình tất cả đều là bi thương cùng đau đớn, tinh thần hình như bay xa. Ông không nhận được trong lòng căng thẳng, đã mở miệng hỏi ra.

Lúc này Tân Hoàn mới phục hồi tinh thần lại, nhìn về phía bộ mặt quan tâm của lão nhân trước mắt, miễn cưỡng cười một tiếng, thuận miệng tìm lý do, nói: "Chính cháu đang nghĩ, ngày đó ngài ở phi trường nói đi Paris nhìn cháu gái ngoại, chính là cô ấy chứ?"

Lão nhân canh chừng ánh mắt cô hơi ngừng lại, rồi sau đó, cười gật đầu, "Đúng, ngày ấy, ta chính là vì đi xem nó."

"Nó. . . Cũng bằng tôi cháu, cũng rất giống cháu, dung mạo rất giống như bà ngoại nó. Lúc ta nhìn nó, liền giống như thấy được bà ngoại nó lúc còn trẻ."

Trong lòng Tân Hoàn khẽ nhúc nhích, hỏi, "Vậy tại sao ngài không ở Paris lâu ngày thêm một chút ngày, để bồi cô ấy đây?"

Cố Viễn Chi nhìn về phía cô, trong mắt, trong nháy mắt đầy nặng nề, cười khổ, "Cháu cảm thấy nó sẽ nguyện ý để cho ta theo nó sao?"

Tim Tân Hoàn hơi chậm lại, vì trên thân lão nhân bỗng nhiên tràn ngập sầu bi. Trong chớp nhoáng này, cô chợt nghĩ, có lẽ, Cố Viễn Chi cũng không toàn bộ như người ngoài truyền lại cái dạng người kia, lòng dạ độc ác, một tay che trời.

Có lẽ, thật sự là mỗi người đều có một mặt người ngoài không thấy được. Tựa như theo lời Điền Tĩnh không thấy được, chỉ là bởi vì người kia, mình

không muốn khiến người khác thấy.

Nghĩ tới đây, Tân Hoành cũng không tiện nói cái gì nữa.

Ngược lại Cố Viễn Chi vừa tiếp tục nói, "Cuộc đời nó qua hơn hai mươi năm, cũng không biết ta. Nghe nói, nó là một người quả thật rất khổ cực, gặp qua rất nhiều khó khăn. Mà ta, vừa có lỗi với bà ngoại nó, cũng chừa từng có trách nhiệm của người ông ngoại, thậm chí chưa từng bảo vệ nó. Cháu cảm thấy, như vậy, nó còn có thể nguyện ý tiếp nhận ta sao?"

Tân Hoành nhất thời sững sờ, cứ như vậy nhìn Cố Viễn Chi, quên phản ứng.

Cố Viễn Chi tự giấu cười một tiếng, "Cháu không cần để ý, ta chỉ là xem cháu cùng cháu gái ngoại của ta rất giống, tuổi cũng không khác lắm, ta cho là, những người tuổi trẻ các cháu ý định có lẽ sẽ tương đối giống nhau."

Tân Hoành khề cau mày, cái ông cụ này, thật đúng là ném một vấn đề khó khăn cho cô. Cho dù chỉ là giả thiết, cô cũng không biết nên trả lời như thế nào, nếu như thực là gặp được, cô nhất định rồi rấm chết.

Trong lòng cô nghĩ như vậy, lại thấy lão gia tử kia nhìn chăm chú vào cô như cũ, hình như cực kỳ mong đợi đáp án của "Người trẻ tuổi" này, trong lòng cô cười khổ, chỉ có thể nhắm mắt giả thiết ra một cái đáp án, "Cháu cảm thấy, không có lý do không chấp nhận chứ."

"Cháu thật sự cho là như vậy?!"

Đột nhiên Cố Viễn Chi cất cao giọng một tiếng, trong âm thanh mang theo cấp bách, trái tim Tân Hoành hung hăng nhảy một cái, lại thấy lúc này mặt ông lộ vẻ vui mừng, mong đợi cùng ước mơ rõ ràng như vậy, Tân Hoành chỉ cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, "Ông vừa không có làm cái chuyện gì thật có lỗi với cô ấy, xấu nhất cũng chính là không có tình cảm mà thôi, còn tới mức không thể tiếp nhận này."

"Chỉ là" Tân Hoành do dự một chút, lại nói, "Đây dù sao cũng là chuyện nhà của ông, cháu không biết tình huống, cũng không thể đại biểu ý kiến của cháu gái ngoại của ngài. Nếu như quả thật có cái gì hiểu lầm hoặc là nỗi khổ tâm, nhất là sự việc của ngài và bà ngoại cô ấy, hay ngài cùng cô ấy nói rõ, để cho cô hiểu rõ."

"Cháu nói có ý tứ là, ở giữa hai cá nhân cùng trao đổi tình cảm, không phải là chắc hẳn phải vậy, cũng không phải toàn bộ đem lời nghe từ người khác cho thành toàn bộ, giữa người với người trực tiếp trao đổi mới là quan trọng nhất."

Cố Viễn Chi sâu xa nhìn cô, đợi cô nói xong, ông cũng không có nói, cũng chỉ là nhìn cô, trong lòng Tân Hoành hơi kinh ngạc, thế nhưng ông lại đột nhiên cười nói, "Tân Hoành, cảm ơn cháu. Cháu và Thận Khanh, thật sự rất giống."

Tân Hoành cười một tiếng, "Cháu gần như là bà nuôi lớn đấy. Đúng rồi, ngài và bà ngoại cháu quen biết lúc nào?"

"Ta. . ."

Cố Viễn Chi không mở nổi miệng, trong phòng, lại lần nữa vang lên tiếng chuông cửa.

Trong lòng Tân Hoành càng thêm kinh ngạc, tự giấu cười nói, "Phòng này, hơn hai năm qua chưa từng có khách tới bao giờ, hôm nay vừa tới là có thể tới hai! Là cái ngày tốt gì a!"

Lòng Cố Viễn Chi trầm xuống, trên mặt lại cười, đã đứng dậy, nói: "Đi xem một chút đi, ta cũng vừa đúng còn có việc, trước hết cáo từ. Hôm nào còn có thể tới nữa cùng cháu trò chuyện sao? Lão già như ta bây giờ là cả ngày nhàn rỗi, Lão Bằng Hữu cũng không có rồi, ngược lại cùng cháu trò chuyện tận hứng, sẽ không chê lão già ta phiền chứ?"

Tân Hoành cười một tiếng, "Làm sao biết chứ? Vừa lúc, hiện tại cháu cũng chỉ là cả ngày nhàn rỗi, Lão Bằng Hữu vẫn còn, chính là không thể tìm, hai ta vừa lúc có thể làm bạn, lần sau ngài và cháu nói chuyện của bà ngoại cháu một chút?"

"Vậy thì tốt, một lời đã định!"

Tân Hoành cười đưa Cố Viễn Chi đi ra ngoài, cửa mở ra một nháy mắt, trong cửa ngoài cửa ba người vừa đối mặt cùng giật mình.

Cố Viễn Chi thoáng cười một tiếng, hướng người đàn ông tuần lảng ngoài cửa nói, "Phong Dương, rất lâu không có gặp lại cậu rồi."

Ngoài cửa người vừa tới chính là Phong Dương, lúc này nghe được giọng nói của Cố Viễn Chi mới vừa đem miệng há to bất nhả dùng sức khép lại, cố gắng ổn định giọng nói, "Cố lão, ngài cũng ở đây?"

Cố Viễn Chi nhìn Tân Hoành một chút, cười một tiếng, "Ta tới thăm bạn cũ, lại gặp cháu ngoại của bạn cũ."

Phong Dương không thể tin nhìn về phía Tân Hoành, trong ánh mắt có ý tứ là "Bà ngoại của cô cùng Cố Viễn Chi là bạn cũ! ! !"

Tân Hoành cười khổ, chính cô cũng là vừa mới biết, quả thật thật là có loại cảm giác quý nhân từ trên trời giáng xuống, thiếu chút nữa mất nhận. . .

"Tốt lắm, các cháu từ từ tán gẫu, mới hành, ngày khác gặp lại!" Cố Viễn Chi cùng Tân Hoành tạm biệt liền rời đi.

Tân Hoành cười tiễn ông rời đi.

Xoay người lại, nhìn Phong Dương, vẫn không khỏi khẽ trầm mặt. Đối với Phong Dương, vốn không có cái gì, chỉ là thấy Phong Dương đến, cho dù người nọ không ở nơi này, cảm giác kia cũng đã trở lại. Cảm giác kia, làm cho cô khó chịu, thậm chí là khó thừa nhận.

Phong Dương biết tâm tình cô lúc này, trong lòng than nhỏ, chỉ nói, "Không mời tôi đi vào ngồi một chút sao?"

Tân Hoành hít sâu một hơi, gật đầu một cái, ý bảo hãy đi vào.

Phong Dương sau khi ngồi xuống, không nói gì, chỉ đem túi hồ sơ da trâu mình mang tới đưa cho Tân Hoành.

****

Lúc Nghe Tranh đến phòng bệnh, Dịch Tân còn ngủ, cô vừa vào cửa, anh liền mở mắt ra. Một một chớp mắt cực nhanh, Nghe Tranh chỉ là không biết tốc độ là bởi vì phòng bị hay là bởi vì mong đợi.

Nếu như là mong đợi, vậy cũng không phải mong đợi cô thôi.

Cô cười khỏ, nhìn người đàn ông trên giường, "Nghe nói anh nhập viện rồi, để em xem anh một chút."

Người đàn ông khẽ híp con mắt, "Nguyên Thâm cho cô đi vào hay sao?"

Trong lòng Nghe Tranh khỏ sở, "Em bảo Yến Thanh mang em tới."

Người đàn ông cười khẽ, rõ ràng giễu cợt. Con mắt sắc thâm trầm, hình như đã sớm nhìn thấu.

Nếu như người đến là Yến Thanh, Nguyên Thâm còn biết nể mặt của hắn.

Nghe Tranh đến gần, ngồi ở trên ghế cạnh mép giường, hơi dừng lại, rót cuộc nói, "Dịch Tân, có lẽ anh vẫn thiếu em cơ hội nói chuyện."

"Tôi cho là, hai năm trước, giữa tôi và cô cũng đã đem nói cho hết lời. Cho dù còn nữa, cũng ở sau lần trên đường cô đem tôi lừa gạt đi Áo, không nói ra cũng không cần thiết nữa."

"Nhưng một lần kia, anh đứng là vẫn tới." Nghe Tranh cười khỏ, trong ánh mắt quá nhiều tình cảm.

Dịch Tân đột nhiên cười một tiếng, vốn là nhàn nhạt rơi vào trên mặt Nghe Tranh ánh mắt cũng bỗng nhiên sâu lại, "Nghe Tranh, cô thật nên cảm thấy may mắn tính mạng của cô có Yến Thanh bảo vệ. Nếu không, cô không có cơ hội thể hiện hoàn hảo ở trước mặt tôi cùng tôi nói chuyện đi Áo. Không phải nói, nếu như không có Yến Thanh, người phụ nữ tên Nghe Tranh từ rất sớm trước kia cũng đã không có chuyện xưa."

Dứt lời, tàn nhẫn, tuyệt tình, thân thể Nghe Tranh hung hăng chấn động, sợ hãi lại bị thống, mà này bị thương cùng đau đớn càng nhiều hơn. Cô run rẩy thân thể, nói ra đã sớm thê lương, vẫn còn có mơ hồ điên cuồng, "Vậy quá khứ của chúng ta? Em và anh, quá khứ của Nghe Tranh và Dịch Tân? Rốt cuộc tính là gì!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 214: Sau Biệt Ly (4)

Dịch Tân chỉ là cười khẽ, mặc kệ lời của anh có bao nhiêu tàn nhẫn tuyệt tình, "Nghe Tranh, không phải mỗi người đàn bà đều có tư cách cùng tôi nói hai chữ này. Cô không phải đàn, lúc đang cùng tôi cùng nhau trong lòng cũng đã sáng như tuyết —— trước cô, những người phụ nữ kia không xứng, mà cô, cũng không có bất kỳ lý do gì có thể cùng họ bất đồng."

"Vậy Tân Hoành?! Tại sao cô ta có thể, tại sao cô ta có thể giả cho anh!" Nước mắt đã sớm không nhịn được, theo gương mặt tình sầu chảy xuống, cặp mắt Nghe Tranh đỏ hồng, khăn giọng chất vấn, "Nếu như mà em thật cùng với những người phụ nữ trước kia của anh không có khác nhau, vậy tại sao anh còn phải cưới một người Tân Hoành? À? Người sáng suốt vừa nhìn đã biết, cô cũng chỉ là thay thế em!" *

"Đủ rồi!" Chỉ là nghe người ta nhắc tới tên của cô, trong lòng anh cũng đã hung hăng đau, tâm tình không khỏi nóng nảy tức giận, trong nháy mắt, đã thu hồi ý cười giễu cợt, tư thế lười biếng, anh bỗng nhiên lạnh lùng cười một tiếng, "Cô không xứng nói tới cô ấy!"

"Không xứng?" Nghe tranh bắt chợt ha ha cười ra tiếng, cô hung hăng xoa xoa nước mắt, chăm chú nhìn dịch tân, âm thanh cất cao, "Dịch Tân, có phải hay không giả vờ thật thì thật cũng giả, vừa bắt đầu bởi vì em mà cưới cô ta, hai năm về sau, nhưng ngay cả chính anh lúc đầu thật lòng cũng quên?!"

Dịch Tân nhất thời ở lúc chất vấn Nghe Tranh trầm xuống lặng yên, con ngươi đen kịt nhìn chăm chăm người phụ nữ trước mắt.

Bỗng nhiên trầm mặc khiến trong lòng Nghe Tranh không khỏi vui mừng, có một tia hi vọng thân nhiên bay lên, một khắc trước bị ai hơi chậm. Đáng về lúc này anh nhìn cô, cô không tin trong lòng anh không có cô, không tin anh thật sự đối với cô tuyệt tình như anh nói vậy!

Có lẽ anh là một người đàn ông phong lưu, nhưng anh cũng là một người đàn ông trách nhiệm, cô biết. Cho nên, trước tất cả lạnh lùng, bài xích, đẩy cách anh đối với cô, cô tin tưởng, đều là bởi vì Tân Hoành, bởi vì Tân Hoành mới là vợ của anh. Có lẽ Dịch Tân có thể đối với phụ nữ vô tình, nhưng sẽ không tuyệt tình cùng người vợ đối diện, tất cả vì thế anh mới đem cô đẩy ra.

Mà lúc này, Tân Hoành rời bỏ anh, anh không có gia đình cùng trách nhiệm trời buộc.

Mà biểu lộ của anh trong giờ phút này, hoàn toàn chính là ấn chứng trong lòng cô suy nghĩ.

Nghe Tranh nhìn lại anh, nghĩ tới đây, trong mắt vốn là đối với anh là chỉ trích cùng oán giận tất cả tàn đi, cô ôn nhu nhìn anh, bao dung lại đa tình.

Dịch Tân cứ như vậy nhìn cô hồi lâu, cuối cùng, cười một tiếng, "Nghe Tranh, người phụ nữ một mình cũng không có thật lòng không xứng cùng người khác nói thật lòng!"

Giống như một chậu nước lạnh dội xuống đầu, thân thể Nghe Tranh nặng nề chấn động, không thể tin nhìn mắt cặp mắt lãnh tuyệt kia, không không chế được sợ hãi, cô kịch liệt lắc đầu, "Dịch Tân, làm sao anh lại ác như vậy! Làm sao anh có thể đối với em như vậy, em đối với anh. . ."

"Câm miệng! Lúc cô cùng tôi làm là vì cái gì, hôm nay ra về thống khổ và tuyệt vọng vì cái gì? Chính cô rõ ràng! Lời nói dối của cô đối với tôi không dùng được, cô phải là chuẩn bị rất nhiều, cô có thể đi nói cùng tiểu tử ngốc Yên Thanh. Còn nữa, tôi cảnh cáo cô, không cần trở lại chọc tôi hoặc là Tân Hoành, tôi có thể vì Yên Thanh bỏ qua cho cô lần thứ nhất, hai lần, nhưng, tuyệt đối sẽ không có lần thứ ba."

****

"Bệnh viện Phong gia, phòng bệnh trước kia cô thường ở, đi nhìn cậu ta một chút thôi. Cô cũng biết, cái người kia cường thế cậy mạnh, lúc này, còn tuyệt không phối hợp, cô chỉ cần cùng cậu ta nói một câu, so với tất cả bác sĩ còn hữu dụng hơn."

Sau khi Tân Hoành xuống xe taxi, đứng ở đại sảnh bệnh viện, cũng rút cuộc bước không bước chân nổi.

Bây giờ mặc dù mùa xuân đã tới, nhưng đây là lúc gió lớn nhất, Tân Hoành liền đứng ở trong gió, chịu đựng bị gió thổi, nhưng không có bước vào một bước nữa.

Phong Dương cho cô xem báo cáo khám thai của cô, tờ giấy thật mỏng kia, lại đem cô gần như chết lặng. Cô cho là đã sớm chảy hết nước mắt, trong nháy mắt lần nữa mãnh liệt chảy ra, còn lần này, hình như liên tâm tình cũng đã không có, cũng chỉ là rất nhiều nước mắt mặn mặn một mực chảy ra bên ngoài.

"Cô hiểu lầm cậu ta, chuyện này không phải lỗi của cậu ta, là sai lầm của tôi, mới đem các người hại tình trạng hôm nay. Dịch Tân không để cho cô uống thuốc tránh thai, là bởi vì thuốc bình thường, cô không thể tùy ý uống, cậu ta sợ thân thể cô bị thương, cho nên để cho tôi chế thuốc. Lúc ở nhà lớn Dịch gia, buổi sáng hôm đó, quần gia cho cô uống một chén canh. Chỉ là, là tôi sai lầm, đem thuốc bỏ vào quá nhẹ, cho nên cô mới có thể mang thai, hơn nữa thương tổn tới thai nhi."

"Tân Hoành, tôi thực xin lỗi cô, từ đầu tới đuôi, Dịch Tân đều là đang vì cô suy nghĩ."

"Có lẽ phương thức biểu đạt của cậu ta quá mức cứng rắn, để cho cô gần như không thấy được thật tâm của cậu ta. Nhưng đó là bởi vì, trước cô, Dịch Tân chưa từng yêu người nào. Cô là người đầu tiên, chính cậu ta cũng không hiểu yêu cô như thế nào, chỉ có thể ném thứ, lực lợi, sau đó không thể tránh khỏi có thật nhiều tỷ vết, không hoàn mỹ. Nhưng, cho dù là cậu ta có sai lầm lớn hơn nữa, điểm xuất phát cũng chỉ vì yêu cô."

"Giống như có lẽ đến nay cô cũng không thể hiểu vì sao lúc ban đầu cậu ta lại cứng rắn ép buộc cô gả cho cậu ta. Nhưng, đây chẳng qua là bởi vì ậu ta không có dũng khí đối. Cô tính tình lạnh, thường xuyên do dự; mà cậu ta, gặp gỡ được cô, cũng không còn là người lãnh đạo Dịch gia sát phạt quá quyết, cậu ta vừa đối với cô không có lòng tin, cũng đối với chính mình không có lòng tin, cậu ta đang sợ, sợ không bắt được cô."

"Bây giờ cô hỏi tương lại, cô dám nói, cô và cậu ta kết hôn hơn hai năm, cô không cảm thấy cậu ta đối với cô rất cẩn thận?"

"Mà Nghe Tranh. . . đây dù sao cũng là chuyện của cậu ta, tôi có lẽ không hiểu nhiều, nhưng tôi tin tưởng Dịch Tân. Tân Hoành, xem như tôi cầu xin cô, cô cho cậu ta một cơ hội giải thích có được không?"

Sau đó, nước mắt Tân Hoành cũng còn chưa lau khô, cứ như vậy không giải thích được chạy ra cửa, không giải thích được đi tới bệnh viện. Giờ đến nơi này, đột nhiên lại không dám tiến một bước.

Tất cả kích động cùng sức lực, hình như cũng chỉ có thể chống đỡ đến khi cô đi tới cửa bệnh viện, sau đó, lại không đi nổi.

Không biết đứng bao lâu, cho đến khi trở mắt nhìn thấy người phụ nữ quyền rũ phong tình kia từ bên trong ra ngoài.

Hiểu lầm ban đầu giữa anh và cô, Nghe Tranh.

Đột nhiên cô liền bật cười, tự giễu lắc đầu một cái.

Cứ như vậy chợt nhớ tới một câu, không nhớ rõ xem ở nơi nào, ý là: tắt máy một tháng, mở lại máy thì trong lòng nghĩ tới toàn thể giới đều tìm người, nhưng sự thực là, một cái tin nhắn, một cuộc gọi nhớ cũng không có.

Thất vọng sao?

Hình như là vậy, nhưng không nghĩ thừa nhận, bởi vì, một khi thừa nhận, thì đồng nghĩa với thẳng thắn đối với người nợ, còn có hi vọng.

Nhưng cho dù không muốn thừa nhận, trong lòng cô cũng rõ ràng, lòng của cô, quả thật có thể bởi vì anh cần cô mà có lực nhảy lên.

Vậy mà, thật ra anh không có cô thì sẽ còn người kia sao cần cô.

Không có người nào là của ai không nhanh không được.

Cô từ trong sinh mệnh của anh biến mất một thời gian, cũng không phải là quá dài, anh cũng đã có người phụ nữ khác. Ai là duy nhất? Người nào ở trong lòng anh có thể nặng bao nhiêu?

Cô cười xoay người, chỉ muốn, từ đầu tới đây, chạy về chỗ đó.

"Tân Hoàn!"

Lại cứ chéch, liền tránh cũng tránh không được. Sau lưng, giọng nói nhẹ nhàng gọi cô lại.

Tân Hoàn cười khổ, nhắm lại mắt, xoay người, về mặt đã như thường.

Người phụ nữ xinh đẹp nhanh bước chân tiến lên, đúng là tâm tình rất tốt, lúc này cô tươi cười rạng rỡ, cười lên, phong tình càng tăng lên, "Cô cũng đến nhìn anh ấy sao?"

"Không, anh ta không cần tôi tới nhìn, tôi tới tìm Phong Dương." Tân Hoàn trấn định đáp.

Nghe Tranh cười một tiếng, gật đầu, "Đúng vậy a, anh ấy bình phục rất khá, rất nhanh sẽ xuất viện. Đúng rồi, cô nhìn thấy Phong Dương rồi sao? Có muốn đi lên bây giờ hay không, tôi cũng mới vừa từ chỗ của anh ấy ra ngoài."

Mới vừa từ chỗ của anh ra ngoài?

Trong lòng Tân Hoàn nghĩ cười. Rõ ràng, Phong Dương bị cô ném vào nhà của cô.

Tân Hoàn từ chối cho ý kiến, chỉ là nhìn trước gương mặt sáng rỡ ngây thơ, khẽ mỉm cười.

Nghe Tranh lại đột nhiên đỏ mặt lên, giống như có chút xấu hổ, "Dịch Tân để cho hắn giúp tôi kiểm tra thai."

Dịch Tân để cho hắn giúp tôi kiểm tra thai. . . Lời này, ý tứ thật sâu.

Tân Hoàn cười, "Tôi nhớ Phong Dương không phải bác sĩ khoa phụ sản a."

Nghe Tranh cười đến đôi mắt sáng hơi gấp, "Còn không phải là đứa nhỏ này kim quý, anh ấy không tin bác khác, cần bảo Phong Dương ở một bên nhìn chăm chăm."

"A," Tân Hoàn gật đầu, đột nhiên nói, "Là lời nói của cô có nghĩa khác hay là tôi hiểu sai vấn đề, cái đứa bé này. . . của Phong Dương hay sao?"

Gương mặt xinh đẹp của Nghe Tranh đột nhiên âm trầm, chợt, lại khôi phục tươi cười trước sau như một, tựa như ở hướng về phía ống kính, hoàn mỹ, "Là cô hiểu lầm, là đứa bé của Dịch Tân. Trước đây không lâu, bị báo lá cải nói ra ngoài, bây giờ làm hại công việc của tôi cũng làm không được, có lúc thật cảm thấy quá phiền."

"Là phiền cũng vui vẻ chứ?"

Nghe Tranh cười một tiếng, vui vẻ không cần nói cũng biết.

Tân Hoàn cũng đang cười, có chút kinh ngạc, hỏi, "Cô cũng thấy tờ báo này rồi sao?"

Nghe Tranh liền giật mình, cười như cũ, "Dĩ nhiên, tôi cùng đứa bé của tôi nhưng khi chuyện người đầu."

Tân Hoàn gật đầu một cái, "Ừ. Vậy cô dưỡng thai cho tốt đi, tôi đi trước."

"Được, có thời gian gặp lại." Nụ cười, không hề sơ hở.

Tân Hoành đã xoay người sang chỗ khác, nhưng cuối cùng trong lòng lại ép không được phần tác quái kích động, rốt cuộc vẫn quay đầu lại, hướng về phía Nghê Tranh nói: "Đừng rồi, tôi quên nói cho cô biết, nhà truyền thông kia là tôi mua chuộc, vậy thì bất quá là tôi soạn bậy, hình ảnh kia là tôi nhờ bạn tôi PS. Cô có nhìn ra được sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 215: Tình Cảm Gắn Bó (1)

Cứ như vậy bị người trắng trợn đùa bốn một lần, Nghê Tranh xấu hổ, giận cùng hận trong phút chốc chiếm cứ tất cả, con mắt cô đột nhiên nhú lại, bàn tay nâng cao, hướng gương mặt trắng nõn mềm mại của Tân Hoành đánh.

Tay đang ở trong không trung bị người giữ chặt.

Tân Hoành cản tay của cô, lại dùng lực hất ra, cười lạnh, "Nghê tiểu thư, là từ lúc nào thì Tiểu Tam có thể thẳng thắn ra tay như vậy?" *

"Trước tôi không cùng cô tức giận, không phải là bởi vì tôi sợ cô hoặc là bởi vì cô mà tự ti, đều không phải. Tôi chỉ là tôn trọng cô. Nhưng người muốn có được người khác tôn trọng, nhất định trước tiên phải hiểu được tự trọng. Nếu như ngay cả điều này cũng không hiểu, còn tự cho là đúng mà đi phá người khác, nói khó nghe một chút, đó chính là phạm tội."

"Cô!" Trên mặt Nghê Tranh không chống đỡ nổi quyền rũ xưa nay nữa, lúc này hung hăng nhìn chằm chằm Tân Hoành, trong mắt ác độc, giống như là muốn đem cô xé nát.

Tân Hoành liếc cô một cái, "Tôi có thể tha thứ trong tình yêu tranh đoạt cùng khiêu khích, nhưng, tôi thật sự nhìn không quen lấy chuyện lấy danh nghĩa tình yêu mà phạm tội!"

Nghê Tranh đã bị Tân Hoành chọc giận đến thân thể khẽ run, nhưng cô lại hoàn toàn không tìm được lập trường phản bác.

Tân Hoành, bất luận như thế nào, cô cũng là vợ danh chính ngôn thuận của Dịch Tân. Mà Nghê Tranh, cái gì cũng không phải, vẫn còn muốn đi khiêu khích vợ người ta, cho là người phụ nữ kia ngày thường cười yếu ớt ưu nhã, liền đem cô trở thành trái hồng dễ mà bóp mềm, quay đầu lại, lại bị người giáo huấn không hề có lực đánh trả.

Cái này gọi là cái gì? Đây quả thật là gọi phạm tội.

Người ta không cùng người so đo, người liền đem người ta trở thành hellokitty, cần phải bức người lên tiếng giáo huấn người, không phải phạm tội là cái gì? *

Tân Hoành nhàn nhạt nhìn Nghê Tranh mặt ác độc vằn vẹo, "Nghê tiểu thư, nếu như Dịch Tân thật sự yêu cô như vậy, lúc này sớm đã không còn chuyện gì của Tân Hoành, cô sao có thể ở chỗ này của tôi chịu uất ức? Nếu như mà tôi là cô, trước hết tôi sẽ để cho Dịch Tân cùng người phụ nữ khác ly hôn, sau đó, bất luận là trắng trợn khiêu khích hay là là vụng trộm phá hư, mới được tính là danh chính ngôn thuận!"

Tân Hoành lắc đầu một cái, cười một tiếng, "Cô thật sự là điên đảo thứ tự rồi!"

Tân Hoành nói xong, coi lại Nghê Tranh một cái, cười lạnh, xoay người rời đi.

Nghê Tranh đứng tại chỗ, nhìn Tân Hoành ưu nhã giơ tay lên, xe taxi lập tức dừng ở trước mặt cô, cô ngồi lên xe, tự nhiên rời đi.

Tay, nắm thật chặt thành quyền, móng tay bấm vào trong máu thịt thật đau. Nghê Tranh hung hăng cắn răng, nhìn hướng rồi Tân Hoành rời khỏi, ánh mắt sắc bén, giống như là lưỡi dao sắc bén, tất cả hướng phía Tân Hoành bắn đi, không thấy máu thịt tuyệt không trở về.

Tân Hoành, tôi nhất định sẽ làm cho cô vì hôm nay phách lối phải trả giá thật lớn!

Thù hận có thể nhất hấp dẫn năng lượng tồn tại, Nghê Tranh đứng tại chỗ thật lâu, thậm chí đã quên duy trì hình tượng giờ phút này hình tượng. Lúc diện mạo cay nghiệt gương mặt vằn vẹo.

Gần tai, đột nhiên thổi một tiếng còi, "Pipp---"

Cô cả kinh thân hình chấn động, rồi sau đó, ánh mắt oán độc rơi vào chiếc xe trước mắt.

Cửa sổ thủy tinh màu trà chậm rãi hạ xuống, ánh mắt của cô cứng đờ, chợt cực nhanh đổi thành cười khê. Nụ cười này không gần không xa, dẫn đo vừa lúc.

"Nghieu thiếu, thật là trùng hợp."

Chỗ tài xế ngồi người đàn ông hướng về phía cô cười một tiếng, "Không phải khéo, là tôi cố ý ở chỗ này chờ cô."

Trong nội tâm vui vẻ, không vì cái gì khác, chỉ vì cô là người phụ nữ, chỉ vì cô có thể hấp dẫn một người đàn ông ưu tú phí tâm tư đòi cô hoan tâm, bất luận người nọ cô còn chưa phải yêu, tóm lại đó là món đáng giá khiến cô vui mừng.

Cô khẽ mỉm cười, cười không nói.

Người đàn ông anh tuấn nghiêng người đem cửa xe vì cô mở ra, đôi mắt hẹp dài đảo hoa nhìn cô, "Lên xe."

Nghê Tranh nhìn hẩn, ý định hơi dỗi, gật đầu, đi lên.

Nghê Tranh ngồi ở ghế cạnh tài xế, nhìn xe đi tới, trong lòng hơi kinh ngạc.

Người đàn ông bên cạnh thậm chí không nhìn cô, liền cười, "Buổi tối 7 giờ, đại sảnh âm nhạc B thị, Nghe Tranh độc tấu."

"Anh biết?"

"Tôi chỉ là muốn cho cô biết, cõi đời này cũng không phải chỉ có Dịch Tân đàn ông." Dịch Phong Nghiêu nói xong, ánh mắt từ phía trước dời đi, ý vị sâu xa nói nhìn người phụ nữ bên cạnh một cái.

Nghê Tranh nhất thời trong tim phức tạp, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, không nói nhiều nữa.

Trong lời Dịch Phong Nghiêu nói ám hiệu, cô nghe hiểu được. Thay vì nói trên đời cũng không chỉ Dịch Tân là đàn ông, cõi đời này cũng không chỉ dịch tân có thể cho Nghe Tranh thứ cô cần, thí dụ như, trước mắt thì có một, Dịch Phong Nghiêu. Chỉ cần cô nguyện ý, thì ra là cô khổ sở truy tìm lại cầu xin mà không được, rốt cuộc lại có thật dễ dàng.

Một mặt là cực hạn dụ hoặc, một mặt là nhiều năm kiên trì, không, thay vì nói là kiên trì, không bằng nói, đối với người đàn ông này, cô không có biện pháp tin tưởng. Vì vậy, tâm, rất mâu thuẫn.

Nhưng ngay sau đó lại nghĩ tới người đàn ông kia thủ đoạn cùng tuyệt tình, còn có mối vừa rồi lại lần nữa bị Tân Hoàn làm uất ức. Tâm hung ác, trong nháy mắt liền có phương hướng.

Lúc này cô chợt cười một tiếng, mặt mày khẽ cong, hướng về phía người đàn ông bên cạnh, "Như vậy Nghiêu thiếu, tối nay có thể nể mặt, nghe một cuộc trình diễn của Nghe Tranh hay không?"

Khóe môi người đàn ông nâng lên, đem xe dừng ở cửa hội trường, lúc này mới quay đầu nhìn cô, lại đột nhiên đem mặt nghiêng lại gần. Nghe Tranh theo bản năng lui về phía sau, né tránh. Hẩn liền không hề đuổi sát, chỉ nói, "Mỹ nữ nhớ thương, là vinh hạnh của tôi."

Nghê Tranh nhe răng cười một tiếng, có mấy phần ngây thơ dụ hoặc.

Dịch Phong Nghiêu lại đột nhiên nói, "Cô xuống xe trước, tôi có một cú điện thoại, sau đó đi vào tìm cô."

Nghê Tranh gật đầu.

Bóng dáng người phụ nữ biến mất ngay trước mắt, Dịch Phong Nghiêu ý cười trong nháy mắt nhiều bồi nhẹ trào, nhưng là nhiều hơn lại là phong lưu không kèm chế được.

Miền cường ấn số điện thoại, mới vừa tiếp điện thoại, thậm chí không đợi đối phương nói chuyện, hẩn đã nói nhanh, "Gọi cậu ta tự mình nói chuyện với tôi."

Đối phương hơi phần, rõ ràng do dự, sau đó vẫn là thuận ý của hẩn.

Điện thoại rất nhanh bị một người khác cầm lên, người trước sau như một lãnh khốc, "Cậu tốt nhất có chuyện."

Bên môi nâng lên nụ cười tà ác, Dịch Phong Nghiêu nói: "Tôi không có chuyện gì, chính là người phụ nữ của cậu có chuyện mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 216: Tình Cảm Gắn Bó (2)

"Tôi liền nói cho cậu biết một tiếng, cậu đã không nhìn được như vậy, vậy tôi không quấy rầy." Dịch Phong Nghiêu nói xong, trong giọng nói rõ ràng là muốn cúp điện thoại.

"Cậu dám!" Hai chữ, cơ hồ từ kẽ răng rít ra.

****

Sau khi Tân Hoành về nhà tiện tay đem túi ném một cái, cả người ngồi phịch ở trên ghế sa lon, mờ mắt hai mắt, vô hồn mà nhìn trần nhà. *

Lúc nắng người rất dễ thăng khí hùng, thật là có khí thế như vậy hay không, cũng chỉ có mình mới biết.

Không có.

Tân Hoành tự giễu cười, nhớ lại hành động lúc trước chính mình cũng cảm thấy mất thể diện. Đã đến cửa cũng không dám tiến thêm một bước!

Cũng không có mất thể diện bao lâu, lại có người đang gõ cửa.

Hôm nay, người thứ ba. . .

Hôm nay thật là một ngày tốt lành, trong nháy mắt, Tân Hoành nghĩ, có phải phòng này phong thủy có vấn đề hay không? Nếu không, vậy là cái gì khiến mọi người có thể tập trung một ngày cùng tới nơi này?

Chỉ là giờ phút này, cô đối với khách không có hứng thú, vẫn như cũ ngồi phịch ở trên ghế sa lon, không động đậy.

Tiếng chuông cửa cũng không dừng lại mà vẫn vang lên, rõ ràng đang kháng nghị cô lười biếng. Trong lòng cô thấy phiền, đã sinh giận, đột nhiên đứng dậy, đi tới, một tay giữ lấy cửa kéo ra.

"Lăn tăn cái gì. . ."

Còn chưa nói hết chữ đành bị ngăn ở trong cổ họng, Tân Hoành cứng đờ, sững sờ nhìn người đàn ông ngoài cửa, lại đột nhiên cả người không thể nhúc nhích.

Anh. . . Dịch tân.

Rồi sau đó, đột nhiên phản ứng kịp, tay dùng sức đóng cửa lại.

Buồn bực

Lại bị sức mạnh lớn hơn cản trở, Dịch Tân đem tay chặn cửa, ngăn cô đem anh vứt bỏ ở ngoài cửa.

Anh thẳng tắp nhìn cô, giờ phút này ánh mắt, tham lam lại mê luyến. Anh nghĩ, chắc cùng 1 con sói không có khác nhau.

Cô không nhúc nhích được, cắn môi, hơi giận, "Anh đã nói không đến quấy rầy tôi đây!"

Anh giống như không có nghe được, chỉ là khàn giọng hỏi, "Nghe nói em tới nhìn anh?"

Tân Hoành cứng lại, cắn răng, "Tôi đi thăm bệnh nhân, anh như vậy, giống như bệnh nhân sao?"

Dứt lời, trên tay đột nhiên căng thẳng, đã bị anh dùng lực bắt được, lại bị anh mang tới trước ngực của anh, thoáng chốc, dưới bàn tay là trái tim có lực đập theo tiết tấu của anh. Khoảng cách như vậy, quá gần, tựa như cô và anh đến nay còn là hai người yêu nhau không rời, cô cả kinh, giống như là bị cái gì nóng bỏng chạm đến, rút tay ra ngoài.

Nhưng chỉ lại bị anh nắm chặt hơn, âm thanh của anh trầm thấp lại cấp thiết, "Nơi này, bệnh rất nặng."

Trên tay, dùng lại không ra nửa phần sức lực. Cô bỏ qua, nhìn anh, hốc mắt đột nhiên cảm thấy chua xót.

Mà anh, vẫn nóng bỏng nhìn cô, không có một tia buông lỏng, "Vốn là em ở nơi này đã mọc rễ, hiện tại anh lại không thể không để cho em rời đi. Mà anh, cũng chỉ có thể lưu lại trái tim của mình không hoàn chỉnh. Trái tim không hoàn chỉnh, có phải là không có cách cứu?"

Giọng nói của anh trầm thấp, từng chữ từng câu rơi vào trong tai cô, đột nhiên cô cảm thấy thân thể giống như là bị cái gì kéo lại, sau đó không động đậy được, thậm chí là ý thức, cũng bị kéo lại, chỉ ở một nháy mắt lâm vào hỗn độn, đi tới không được, lui về phía sau cũng không được.

"Tân Hoành, để cho anh cùng em ở bên nhau, có được hay không? Nếu như không thể như cũ, như vậy ít nhất, không cần bài xích anh tới gặp em. . ."

"Em muốn cái gì anh đều có thể cho em, chỉ cần em nói, anh nhất định cho em thậm chí là tự do. Chỉ cần em có thể để cho anh ngày ngày nhìn em, nhìn thấy em ở trong tầm mắt anh. . ."

Theo mỗi lời anh nói, lòng của cô liền chua xót nhiều thêm một phần. Thật cho là, cũng sớm đã đối với anh chết tâm, nhưng ai tới nói cho cô biết, chết

lòng tại sao còn có thể bởi vì lời nói anh gần như cầu xin thương xót lời này mà khổ sở, không chịu nổi ánh mắt của anh mà đau nhức?

Đau nhức làm sao dừng lại nữa là tìm? Không biết từ lúc nào, cặp mắt đau nhức đến không thể không được, rồi sau đó, tầm mắt hư ảo mơ hồ.

Thần trí hồ đồ, cũng không biết là bởi vì dạng tâm tình gì, cả thân thể của cô quả thật đã sớm không thể phản ứng, chỉ có thể bị anh ôm thật chặt vào ngực.

Anh cúi đầu, ôm ái mà thương tiếc hôn vào tóc cô, mặt mày, liên tục không ngừng, miên miên mặt mặt.

"Không cần nữa giận anh rồi. . ."

"Để cho anh cùng em cùng nhau, để cho anh yêu em. . ."

"Tân Hoàn, tha thứ cho anh. . ."

Lời thì thầm từ miệng bật ngoài, một đường, từ gương mặt của cô đến môi của cô. Anh khẽ nhắm mắt lại, môi sờ nhẹ đến môi mềm mại của cô, mang theo cẩn thận cùng thử dò xét. Cô không có tránh ra, trong lòng anh vui mừng trong nháy mắt đột nhiên kịch liệt, sau đó, hôn, liền không thể đơn thuần nữa, tình yêu say đắm biểu đạt bằng phương thức kịch liệt nhất.

Đem lấy thân thể nhỏ nhắn của cô gần như hoàn toàn cài vào ngực của mình, anh vội vàng mút cắn cánh môi của cô, như còn chưa đủ, đầu lưỡi dùng sức, liền len vào trong miệng của cô. Tham lam ở nơi ẩm ướt mềm mại cuồng tứ quét qua, cũng không biết thỏa mãn hút lấy nước miếng của cô. Còn chưa đủ, cuốn qua cái lưỡi thơm, treu chọc, hướng dẫn, mang theo cô cùng anh trên miên.

Anh vừa gấp gáp vừa vội vã, rốt cuộc cô không nhịn được nhẹ nhàng thở dốc ra tiếng.

Tiếng rên rỉ thật thấp này kích thích hơn anh, anh mở mắt ra, ôm cô vào cửa, trên đùi đá một cái, liền đem cửa đóng lại. Anh xoay người, đè cô ở trên tường, vừa vội cấp thiết hôn.

Tân Hoàn chỉ cảm thấy thân thể hỗn loạn, chua xót, đau khổ, quán lại uốn lượn, gần như đem thân thể cô bức đến nổ tung. Cả người vô lực, liền xương cũng mềm, chỉ có thể bị anh nâng, mặc anh dư đoạt.

Cảm giác ẩm áp, giống như là xuyên thấu thời gian khắc sâu vào trí nhớ, trong thân thể có loại bản năng, trí nhớ một khi bị hướng dẫn, đáp lại, lại qua đại não.

Cho đến trước ngực bị vết chai bàn tay vừa nặng vừa nhẹ nắn bóp, thần trí trong nháy mắt thanh tỉnh cô nghe được âm thanh yếu ớt của mình, "Không...không được như vậy."

Âm thanh kia quá bạc nhược, ngay sau đó liền bị giọng nói khàn đục của người đàn ông áp chế, "Ngoan, em cũng nhớ."

Cô mơ mơ màng màng, đang suy nghĩ tình huống bây giờ, nhưng trong đại não một điểm ánh sáng cuối cùng cũng càng ngày càng yếu, cô chỉ có thể dùng sức đi tìm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 217: Tình Cảm Gắn Bó (3)

Cho đến phía dưới đột nhiên chợt lạnh, có ngón tay hơi lạnh mon tron. . .

Đột nhiên cô mở mắt ra, trong nháy mắt, rốt cuộc tránh thoát ra khỏi mảnh hỗn loạn này.

Hung hăng dùng sức, liền đem người đàn ông đẩy ra.

Dịch tân đã động tình liền buông lỏng đối với cô, nhất thời không phòng bị, liền bị đẩy ra. *

Tân Hoàn áo xốc xếch, trên người nhếch nhác, cô lao đảo lui mấy bước, cách anh xa hơn, trầm giọng nói, "Cút!"

Một chữ, trong lòng Dịch Tân đột nhiên co rút đau đớn, theo bản năng tiến lại gần cô.

Cô nhanh hơn cuồng quét dọc theo vách tường hướng bên cạnh bước vài bước, cặp mắt phòng bị nhìn anh ở phía trước, "Không nên tới!"

"Dịch Tân, tôi không muốn nhìn thấy anh, đời này cũng không muốn, thậm chí chỉ là nghe thấy tên của anh cũng làm cho tôi chán ghét! Anh đi đi."

Dịch Tân bị cô khiển trách, ánh mắt bỗng chốc tối lại, tay nắm thật chặt quả đấm, hình như muốn bắt chấp tất cả tiến lên, cuối cùng, lại chỉ nhìn cô, nhẹ giọng nói, "Anh liền ở trước mặt em, tùy em chán ghét anh thế nào, muốn đánh hay bắt luận là cái gì, cũng có thể."

Cô cười lạnh, từng ngón tay hướng ngoài cửa chỉ, "Cút!"

Âm thanh của cô lãnh khốc lại bén nhọn, lúc trời sáng cô đã ngằm hạ quyết tâm, trong phòng, anh không biết vì sao sao không có mở đèn. Lúc này, ánh mắt nhìn xuống, tất cả đều là đen tối không rõ, chỉ có ánh mắt cô bén nhọn nhìn tới đây, đâm thẳng vào máu thịt.

Cô không muốn gặp anh, anh biết. Cái nhận thức, anh nghĩ, nhất định anh không thể yếu so với cô.

Chỉ là lúc nhận được điện thoại của Dịch Phong Nghiêu của thi tâm cuồng loạn rồi, không thể không chế.

"Người phụ nữ của cậu, ở bên ngoài bệnh viện ngưng đứng hơn 20 phút, gió lớn như vậy, cô ấy cũng không sợ, chính là không chịu vào bệnh viện. Kết quả đánh thành đội Nghê tranh ra ngoài, hai người giao chiến, Nghê Tranh thảm bại."

Cho dù chỉ là đứng ở cửa bệnh viện, vậy ít nhất cũng biểu hiện, cô cũng không phải không muốn gặp anh. Đứng hơn 20 phút, tâm tình của cô nên phức tạp lại mâu thuẫn, nếu như khi đó, ra bệnh viện trước mắt cô chính là anh, vậy có phải hay không, cự ly giữa anh và cô rốt cuộc vượt qua?

Cô và Nghê Tranh giao chiến, mà không phải thối lui, vừa hay nói rõ, thật ra thì cô đối với anh, ít nhất không phải như cô biểu hiện?

Nhưng anh thả cô, tình cảm của cô, cho tới bây giờ ảm đạm, thỉnh thoảng có thể có lộ ra một chút, thật chỉ là một chút, danh xứng với thực. Anh cũng không mong đợi cô có thể đi bao xa, anh chỉ hi vọng, cô có thể bước ra một bước nho nhỏ, bắt luận nhỏ thế nào, chỉ cần cô bước ra, còn sót lại gì anh cũng có thể hoàn thành.

Cho nên, trong một nháy mắt kia, anh mừng rỡ như điên, liền thò tay đem kim tiêm trên tay nhỏ hết, một đường chạy như bay đến tìm cô.

Dọc theo đường đi, tất cả ý niệm chỉ là, ôm thật chặt cô vào ngực, ôm cô, hôn cô, yêu cô.

Sau đó, anh cũng làm như vậy, duy nhất không ngờ tới chỉ là, cô đối với anh chán ghét, so với anh nghĩ sâu đến muốn khắc cốt.

Giờ phút này ánh mắt cô bài xích, anh vừa sợ hãi, lại không thể tiếp nhận.

Nhiều hơn vẫn không thể tiếp nhận. Anh nghĩ cứ như vậy bắt chấp tất cả tiến lên đi, không để ý ý nguyện của cô, chỉ theo tim của mình, đối với cô bừa bãi thương yêu, chỉ cần cô còn có thể cùng với anh. . . Là tốt rồi.

Nhưng lúc này trên mặt cô tràn đầy bi thương thâm thiết; trên mặt, nước mắt vẫn còn. Vì vậy, anh liền không còn có biện pháp, đi làm chuyện để cho cô đau hơn.

Cẩn rằng, anh nhẹ giọng nói, "Được, anh đi."

****

Lúc anh rời đi, ánh mắt cuối cùng rơi vào trên người cô, khổ sở cũng không làm gì, cô cũng không xa lạ.

Xa lạ chỉ là, ánh mắt nhìn anh như thế

Như đem anh xua đuổi đi, giống như nhìn thấy thứ gì ghê tởm, đối với anh có phải quá tàn nhẫn hay không?

Anh đau, cô biết; nhưng có phải chỉ có anh đau không?

Cô đau, cô cũng biết; vậy mà, thứ cô không biết là, cô sẽ hối hận sao?

Tân Hoàn đóng chặt mắt lại, bên tai nghe được âm thanh của chống trộm bị người đóng lại, cả người cô không khỏi run lên. Rồi sau đó, thân thể mềm nhũn, dọc theo vách tường trượt trên đất.

Đem thân thể cuộn thành một đoàn, mặt vùi sâu vào đầu gối. Rốt cuộc ô ô khóc lên.

Bên tai, âm thanh của người kia, vẫn còn ở đó. Bỏ đi tất cả cường thế cùng lời biếng, trong tiếng nói tất cả đều là vô tận đau lòng cùng bất đắc dĩ, hèn mọn gần như cầu xin.

"Tân Hoàn, để cho anh cùng em ở cùng nhau, có được hay không? Nếu như không thể như trước, như vậy ít nhất, không cần bài xích anh tới gặp em. ."

"Em muốn cái gì anh đều có thể cho em, chỉ cần em nói, anh nhất định cho em, thậm chí là tự do. Chỉ cần em có thể để cho anh ngày ngày nhìn em, nhìn em luôn ở trong tầm mắt anh. . ."

"Tân Hoàn, tha thứ cho anh. . ."

.....

Còn nữa, từ khi cùng anh quen biết, vốn là trí nhớ có chút bình thân, giờ khắc này cũng thừa dịp mảnh liệt trào ra ngoài.

Về Tuyệt Diệu, cô chỉ nói cho anh biết, bộ dáng Dịch Tân trong lòng cô, nhưng không có nói cho anh biết, là một đêm kia, cô bị người vây đuổi thì anh như một vị thần đột nhiên xuất hiện trong trí nhớ. Ở trong góc tối âm u, vào lúc cô cùng đường, anh bằng ánh sáng chói đi vào tính mạng của cô.

Lui về phía sau, anh và cuộc sống của cô, cho dù đầy những hiểu lầm cùng đau khổ, cô cũng chưa từng quên đêm hôm đó chính anh.

Phong Dương nói, anh đối với cô, cẩn thận; thật ra thì, cô đối với anh, cảm giác không phải là vậy?

Vậy mà, rõ ràng hai người đều cẩn thận như vậy, cẩn thận cùng sợ mất đi, sao hôm nay còn đi tới bước này?

Cùng Nghê Tranh nói, nếu như Dịch Tân thật yêu cô ta, sớm đã không còn chuyện gì của Tân Hoành.

Cô không biết lúc ấy nói ra những lời nói này, rốt cuộc là trong lòng nghĩ gì, là sợ hãi hay là tự hào?

Trong đầu, lần nữa loé sáng lại ánh mắt Dịch Tân trước khi rời đi vì vậy, thân mình thẳng tắp đang khe khẽ run rẩy.

Rồi sau đó, trong nháy mắt, đột nhiên cô ngẩng đầu lên, đỡ tường đứng dậy. Đứng dậy quá nhanh, có chút chóng mặt, cô không để ý, lao đảo liên hướng phía cửa chạy đi.

Vội vàng mở cửa, cô nghĩ, nếu như giờ khắc này, cô không gọi anh lại, cô sẽ hối hận.

Mới vừa bước ra cửa nhà, ngang hông căng thẳng, thân thể đã bị người ôm thật chặt vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218: Tình Cảm Gắn Bó (4)

Sau đó, không biết là người nào làm chủ động, hai người vẫn còn ở ngoài cửa liền hôn không ngừng không nghỉ.

Môi của cô liền dính vào hơi thở của anh, thật nhẹ, như có như không. Đầu lưỡi mút qua, rồi sau đó, trong thân thể kích tình liền bị kích thích càng thêm mê mông.

Khi cô đỏ mặt đuổi anh đi thì tim của anh như bị một vật bén nhọn đâm vào đau đớn đến suýt nữa không khống chế được mình. *

Anh cũng cho là anh sẽ không khống chế được. Mỗi một lần, cô lạnh mặt với anh, cô không tha thứ cho anh, cô xua đuổi anh thì cũng sẽ đem anh kích thích đến mất hết thần trí, sau đó, rõ ràng trong thân thể tất cả đều là tình yêu say đắm cùng thương yêu cô, nhưng lại cứ dùng phương thức biểu đạt kịch liệt nhất thậm chí là thảm thiết đối với cô.

Vậy mà, một khắc kia, anh thế nhưng không chế được mình, thậm chí là anh, cũng có chút không thể tin. Một tiếng "Cút" của cô, dĩ nhiên anh cũng làm thật, chẳng hề làm gì cả, lặng lẽ mà rời khỏi. Cho dù tâm như bị nghiền qua, dưới da, đã sớm huyết nhục bắn tung toé, rồi tỉnh rồi ngủ, anh còn bình tĩnh từ trước mặt cô tránh ra.

Khi cánh cửa ở phía sau đóng lại trong một nháy mắt kia, anh chợt tỉnh ngộ, một câu nói kia —— "Em muốn cái gì anh đều có thể cho em, chỉ cần em nói, anh nhất định sẽ cho em, thậm chí là tự do."

Hiện tại anh, thật sự đã có thể làm được.

Cho dù, rời đi khỏi chỗ của cô, mỗi một bước đi, đều giống như đạp ở trên chùy tử sắc nhọn.

Cho nên, khi đi đến ngoài cửa, anh liền không thể nhúc nhích, dù là một bước.

Anh mắt hôn đờ ở ngoài cửa nhà cô, anh cũng không biết vì sao. Cũng không thừa nhận cô vì anh sẽ ra ngoài đuổi theo anh, anh đối với cô, đã sớm mất đi năng lực tư duy, anh cũng chỉ là đứng ở nơi đó. Cái vị trí kia, là vị trí cô cho phép anh có thể cách cô gần nhất.

Cô lại đi ra.

Anh như không ý thức được.

Anh nghe đến tiếng mở cửa một nháy mắt kia, máu trong người giống như là lần nữa bắt đầu hoạt động lại, cả người anh như bị một loại lực loại không

biết tên kéo lên, giống như là trong nháy mắt tỉnh táo lại, hay như là trong nháy mắt cảm động, cũng không phải quá rõ ràng, chỉ là gần như theo bản năng ôm cô vào trong ngực, dùng hết tất cả sức lực.

Cô đem anh đuối đi, anh có thể nhìn , tránh ra.

Cô đem anh kéo về, anh biết, từ giờ, anh cũng sẽ không buông ra nữa.

Anh nặng nề nghĩ tới, trong lòng lại khổ sở, đau đớn trải dài. Chỉ là hung hăng hôn cô, dùng lực đem cô khảm vào thân thể của mình, muốn mượn da thịt, dùng thân thể để cảm nhận cô một lần nữa chứng thực cô vẫn còn ở trong ngực anh, dùng thân thể ấm áp của cô trong lòng anh để chứng thực.

Cô khẽ nhắm hai mắt, mặc anh đem răng cô cạy ra, đầu lưỡi của anh dùng sức chui vào, cuốn lấy cô, cùng cô đẩy đưa. Cô hô hấp khó khăn, rồi lại không bỏ được mà đẩy anh ra. Cô hơi ngẩng mặt lên, tay nắm chặt cổ của anh, lưỡi liên tục động đẩy đưa với anh.

Thoáng chốc, bên eo bị hung hăng xiết chặt, đã bị dùng sức áp sát anh, cô chỉ cảm giác phía dưới nóng lên, trước ngực lại hơi lạnh, thân thể mềm mại đã bị anh nắm ở trong tay, nặng nề nắm bóp.

"Đình!"

Đột nhiên âm thanh thang máy làm cả người cô run lên, trong nháy mắt cô từ trong cơn mộng lung tung tỉnh táo lại, giờ tay lên liền dùng sức đẩy anh ra.

Người đàn ông kia lại như bị cô dẫn dụ kích thích được không dừng lại được, lúc này cô đẩy anh, anh liền một tay cầm tay cô kháng cự, một cái tay khác lại dùng sức đem thân thể áp sát hướng tới nơi đã sớm căng thẳng nóng rực kia của anh.

Cửa thang máy mở ra, đã có thể nghe được tiếng bước chân, càng ngày càng gần. Tân Hoàn khản trương, vừa đẩy anh, vừa vội la lên, "Đi vào, đi vào trước. . ."

Cô rõ ràng đã gặp đến độ giờ chân, thân thể miễn cảm lại như lại càng cùng anh ma sát, trong giây lát nơi nào đó càng thêm trở nên nóng rực cứng rắn.

Cô kinh hãi, người đàn ông lại khẽ nguyên rửa một tiếng, cũng không có buông lỏng cô, chỉ là ôm cô liền sai bước vào cửa. Nhấc chân, hung hăng đá lên cánh cửa, giống như cực kỳ tức giận.

Cô hơi kinh ngạc, lại chỉ thấy lúc này ánh mắt anh sâu ám*, chăm chú nhìn cô, như muốn ăn cô một miếng.

"Không cần tại lúc nguy cấp này còn nói với anh những thứ treu chọc kích thích anh!" Âm thanh khàn khàn đến kinh người, lại rõ ràng mang theo tức giận.

Cô sững sờ, nhớ lại, lúc này mới tỉnh ngộ ra lời nói vừa rồi. . .

Trong nháy mắt liền đỏ thắm, thế nhưng anh cũng không có cho cô quá nhiều thời gian ảo não, cúi đầu, lại muốn hôn cô.

Tâm tình của cô vốn là kịch liệt, sau bị anh treu chọc một phen khiến thần trí mơ hồ, lúc này, trên đường bị cắt ngang lần thứ nhất, rốt cuộc tỉnh táo không ít.

Cô nghiêng đầu, né tránh. Tay dùng sức, đẩy anh, "Buông em ra."

Anh hơi chấn động một cái, không tiếp tục tiến một bước, chỉ là con mắt u ám, thâm trầm nóng rực chăm chú nhìn cô. Rồi sau đó, thật thả tay ra, lại đem quần áo trên người cô bị anh làm cho xốc xếch chỉnh lại.

"Không phải còn bệnh sao? Bây giờ trở về bệnh viện thôi." Cô đem đầu nghiêng đi, khàn giọng nói.

Ánh mắt của anh vẫn rơi vào trên người cô, vừa thâm sâu lại chặt chẽ, "Bệnh, cũng là bởi vì em không ở bên."

Tân Hoàn rũ mắt, ánh mắt nhàn nhạt rơi trên mặt đất.

"Em biết, Phong Dương cùng anh quan hệ thân thiết, hẳn là em họ của anh, cũng là bạn cùng nhau lớn lên. Chỉ là, em không biết, thật ra thì chúng ta còn có một người bạn cùng chung là Yến Thanh nữa."

Anh đột nhiên nói ra những lời này, có chút không giải thích được, trong lòng cô lại khẽ động, ngẩng đầu, ánh mắt chống lại mắt anh.

Cô hỏi, "Hoàng tử Piano, Yến Thanh?" Trên mặt, rõ ràng là nghi ngờ.

Anh hướng về phía cô gật đầu, "Yến Thanh là anh và Phong Dương thời đại học ở nước ngoài làm quen."

Hơi ngừng lại, anh mới tiếp tục nói, "Yến Thanh có một bạn gái thanh mai trúc mã, tên là Nghê Tranh."

Dứt lời, Tân Hoàn toàn thân chấn động, nhìn ánh mắt của anh đăm đăm, không thể tin được, "Anh thế nhưng. . ."

Lời nói, đã nói không được.

"Thế nhưng giành bạn gái của bạn?" Anh trào phúng cười một tiếng, lại lắc đầu, "Anh xác thực không biết lúc ấy tại sao phải làm ra chuyện này, em biết, ở thời chúng ta, một từ bạn bè, hai chữ, liền thể hiện nguyên tắc rất nặng."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Tình Cảm Gắn Bó (5)

"Đêm ấy, em và anh quen nhau là lúc mà anh chật vật nhất. Sau đó chính anh cũng không biết cảm giác trong lòng anh là gì, không dám thừa nhận hoặc là sợ, anh không có tìm em nhưng em giống như một kết một dạng rơi vào trong lòng anh. Lần đầu tiên vô tình, anh gặp được Nghe Tranh, phong cách bề ngoài cô ấy và em thật rất giống nhau, trong nháy mắt đó, anh chỉ cảm giác. . ." Anh nói tới chỗ này, lại đột nhiên cùng từ*, chỉ chăm chú nhìn cô, nhỏ giọng nói, "Em có thể hiểu loại cảm giác đó sao?"

Cô cẩn thận thử dò xét, "Ý của anh là, cô cho anh một loại cảm giác ‘duyên phận’?"

Anh khẽ mỉm cười, gật đầu, "Anh biết ngay, lời này nghe mặc dù có chút không giải thích được, nhưng em sẽ hiểu."

Anh lại nói, "Giống như em ở trong nơi rục rờ muôn màu liếc thấy trũng cái gì, chỉ là một khác kia, em lại không có bắt được, em cho rằng không có đặt ở bên cạnh, em sẽ từ từ quên mất. Nhưng sự thật là không chỉ không thể quên được, ngược lại hoàn toàn mọc rễ ở trong lòng em, càng ngày càng sâu, cho đến ăn sâu vào trong. Rồi sau đó, đột nhiên có một ngày, em gặp lại được nó, thậm chí cũng không phải nó, chỉ là cùng nó tương tự, trong lòng em cũng sẽ không tự chủ được kích động, âm thầm tự nói với mình, lần này, ta nhất định sẽ không buông tay."

Anh cười một tiếng, "Đối với Nghe Tranh, chính là loại tâm lý. Còn nữa, anh cũng thấy được, Nghe Tranh đối với Yên Thanh, cũng chẳng có bao nhiêu thật lòng. Anh một câu lập lờ nước đôi thử dò xét, Nghe Tranh liền tự động rời đi Yên Thanh."

"Cô ta muốn thứ mà cô ta muốn có được, mà anh vừa lúc có thể giúp cô ta. Nhưng không biết là bởi vì quan hệ với Yên Thanh hay là bởi vì em, từ đầu đến cuối anh không có biện pháp cùng cô ta làm chuyện kia."

Tần Hoành kéo kéo khóe môi, "Cùng em có quan hệ gì?"

Con người đen nhánh sâu sắc nhìn cô, anh thán, "Nếu như là em, anh sẽ trước cùng em kết hôn, biết làm nhiều chuyện hơn, sau đó mới có thể để cho em trở thành của anh đấy."

Tần Hoành cười như không cười, "Anh đang giải thích tại sao anh vừa thấy em liền buộc em gả cho anh?"

Anh trào phúng cười một tiếng, "Phải có nhiều nhất chứng cứ nhất chứng minh em là của anh."

Tần Hoành nhìn anh, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, "Anh cường bức nhân gia hoàng hoa đại cô nương, anh còn lý luận."

Dịch tăn cười, "Hoàng hoa đại cô nương? Thì ra là, gả cho của anh liền sau không phải."

Cô bị anh nói cho nghẹn.

Anh chợt sâu sắc nhìn cô, nói: "Một ngày kia, em tìm đến anh, nói cho anh biết em mang thai. Một khác kia, anh không dám tin tưởng. Nhưng là, trước đó không tới một phút trước, Yên Thanh điện thoại cho anh, nói với anh cùng nhau trải qua rất nhiều việc, lại nói cho anh biết Nghe Tranh ở Áo rước tới họa sát thân, cầu anh đi cứu Nghe Tranh."

"Khi đó, bởi vì em, thật sự anh cho là cuộc sống của anh đã hoàn mỹ. Nhưng Yên Thanh nhắc nhở anh, ít nhất, anh có lỗi với cậu ta. Anh có thể thẳng thắn nói với em, anh cùng với Nghe Tranh cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau, giữa anh và cô ta trong sạch. Nhưng là, anh thẹn với Yên Thanh, đối với cậu ta, anh không chỉ có tàn nhẫn, càng thêm hèn hạ. Bất luận Nghe Tranh là dạng phụ nữ gì, ít nhất Yên Thanh thích cô ta. Mà anh, đoạt người cậu ta thích, nhưng chăm người phụ nữ của bạn, về sự việc này, anh triệt để là tên khốn kiếp."

"Anh vừa thẹn với Yên Thanh, sợ hơn để cho em biết, sợ em vì vậy mà chán ghét anh. Cho nên, trong lòng anh tự quyết định, một lần cuối cùng, anh đồng ý với Yên Thanh, tự mình đi giải quyết, vì sự kiện kia chuộc tội, lui về phía sau, anh cùng với cậu ta thanh toán xong, anh lại không nợ bọn họ cái gì, có thể cùng em sống thật tốt."

Anh nói xong, tự giễu cười một tiếng, nhìn cô, than nhẹ, "Nhưng là, anh không nghĩ tới, em sẽ quyết tuyệt như vậy. Anh không nói một tiếng rồi đi, sẽ làm em hiểu lầm nhiều như vậy. Từ đó về sau, giữa anh và em vẫn cách chuyện này, bất luận anh cố gắng thế nào, em cũng không có cách nào quên, anh cũng vậy không có cách nào nói thẳng ra giải thích với em"

Giữa bọn họ, quanh đi quẩn lại hơn hai năm, rốt cuộc trở về tâm kết lúc đầu. Vốn là bị vết thương bị che dấu đi, lại một lần nữa bị vén lên, một lần nữa lại đau đớn.

Cô nhìn anh, chịu đựng chua xót đau đớn trong lòng, "Thì ra là vẫn không thể nói, vậy bây giờ tại sao muốn nói?"

Anh cười khổ, "Thật ra là vốn còn có chút tự tin buồn cười, tự tin anh sẽ không mất đi em, lại mâu thuẫn sợ hãi em sẽ chán ghét anh. Mà bây giờ, em đã rời đi anh... anh cái gì cũng không có, hai bàn tay trắng, anh còn có sợ cái gì? Em hận anh cũng tốt, chán ghét anh cũng được, cũng không sao cả. Ít nhất, anh muốn để cho em biết, cả đời này của Dịch Tân chưa từng yêu một người phụ nữ nào như yêu em."

Trái tim chua xót cũng nhịn không được nữa, thấp nhiệt kịch liệt dâng trào, từ trong ánh mắt chảy ra, trên mặt, một mảnh ướt nặng.

Hình như vì anh nói cái chữ "Yêu" đó thì tất cả nhân nại cùng tự chế của cô, tất cả hồng mắt.

Quả đắm chìm chặt rớt cuộc buông ra, cô chảy nước mắt mắng anh, "Anh thật sự là tên khốn kiếp!"

Ánh mắt anh tối lại khổ sở, "Đúng, em mắng được đúng."

"Anh tùy ý giành phụ nữ của bạn, là hèn hạ! Không được đem của người ta làm thành của mình, anh cũng không chút nào lưu tình đẩy ra, là tuyệt tình! Anh vẫn không chịu hướng tới em thẳng thắn, để cho em khó chịu lâu như vậy, bây giờ còn trắng tráo tới nói cho em biết là anh yêu em, là vô sỉ!"

Tân Hoàn chỉ vào anh, mắng to, "Dịch Tân, anh thật sự là hèn hạ, tuyệt tình, vô sỉ!"

Anh lặng lẽ nhìn cô chảy nước mắt mắng anh, cười khổ, "Dạ, Dịch Tân làm người thật sự rất hồng bét, không xứng với Tân Hoàn. . ."

Lời nói vẫn chưa nói gì, người trước mắt đột nhiên đến gần, trên người đột nhiên căng thẳng, thân thể ấm áp đã tự động ôm lấy anh. Cô bị cánh tay nhỏ bé của cô vòng qua, thân thể của cô cùng anh dính lại một chỗ.

Toàn thân anh chấn động, hai bên tay thoáng chốc lại cứng ngắc, thậm chí không nâng dậy ôm lấy thân thể mềm mại của cô.

Bên tai, âm thanh của cô mang theo giọng mũi nặng nề cùng khổ sở, "Nhưng là, em thật sự yêu tên khốn kiếp này! Rõ ràng đã rời đi rồi, vẫn còn cả ngày nhớ hần. Anh thay đổi, có được hay không? Để cho em không có chướng ngại tâm lý mới yêu anh thật tốt, có được hay không?"

"Em vẫn luôn thích người tốt, không thích người xấu, đây là nguyên tắc, nhưng em một mực chỉ vì anh buông tha nguyên tắc của em. Lần này, đổi cho anh nhân nhượng em, buông tha tất cả lừa gạt, tính toán cùng tàn khốc, có được hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220: Tình Cảm Gắn Bó (6)

Edit: Tiểu Du

Beta: Ori

"Được."

Hồi lâu sau, rốt cuộc anh có thể nghe được tiếng của, lại đã sớm cứng ngắc không thể công nhận. Thân thể hơi có tri giác, anh giơ tay lên, thật chặt vòng qua thân thể của cô, dùng sức đem cô nhét vào ngực mình.

"Được, được, về sau, anh chỉ làm việc em thích."

Lại một liên tục lên tiếng, âm thanh của anh run rẩy rõ ràng như vậy. Hình như là cực vui mà khóc, vừa hình như vẫn không thể tin được. *

Không thể tin được, tất cả mọi chuyện qua đi, cô hoàn nguyện ý để cho anh yêu cô.

Anh ôm cô đến trên sofa, vội vàng hôn cô. Cô lại lần nữa đẩy anh ra, anh nhú mày, bất mãn, gấp gấp mà nhìn chăm chăm vào cô.

Cô dờ khóc dờ cười, "Anh hình như nên trở về bệnh viện, Phong Dương nói, anh bệnh rất nặng."

"Phải thử một chút thân thể của anh có được hay không?" Anh hung hăng nhìn cô, đối với hành động của cô mất hứng đến cắn răng nghiêng lợi.

Cô làm như không thấy, thẳng sắp bị anh ngăn cản cô cài nút áo lần nữa. Anh tức giận, giống như đứa bé lại còi nút, cô bị bộ dáng kia của anh chọc cho cười ra tiếng, lại cuống quýt đi cài nút áo.

Thế nhưng anh lại ngang ngược , tay từ trên y phục của cô dời đi, một tay vòng qua hông của cô, liền đem cô ôm đến trên chân mình, đặt trong ngực. Ngưng mắt nhìn cô bất chợt trở nên thâm sâu, khàn khàn nói: "Anh không sao, anh chỉ là nhớ em rồi."

Cô bị lời nói của anh nói đến mức cả người mềm nhũn, cơ hồ đem cảm không được, dịu dàng nhìn lại anh, hồi lâu, rốt cuộc vẫn kiên định lập trường, "Đi bệnh viện."

Anh lại muốn kháng nghị.

Cô vội nói, "Chính anh nói, về sau cũng nghe em, có phải anh muốn cùng em ký hiệp nghị mới tính?"

Cô nói tới chỗ này, đột nhiên nhớ tới, "Đúng rồi, gần đây em xem ti vi, vợ chồng nhà người ta cũng ký cái gì mà hiệp nghị trước hôn nhân, em chưa biết đến thứ này, ngay ngực bị anh ức hiếp lâu như vậy, nếu không chúng ta cũng viết một bản?"

Thế nhưng anh lại cực kỳ dứt khoát, thuận miệng liền nói, "Trừ hạn chế anh chạm vào em, những thứ khác, em viết, anh ký."

Cô ghen hòng nhìn trần trời, trong nháy mắt, đột nhiên cảm thấy cái hiệp nghị gì đó đúng là không có giá trị tồn tại.

Cô giằng giằng muốn đứng lên, thế nhưng anh lại ngang ngạnh đem lấy cô giam vào trong ngực, cô ngồi trên đùi, cũng không dám tùy ý lộn xộn, chỉ có thể dịu dàng dụ dỗ nói, "Đi bệnh viện đi, dạ dày anh hiện tại khẳng định vẫn còn rất đau."

"Không đau."

"Đau."

"Không đau."

"Đau."

"Được rồi, là có chút đau, nhưng cũng không phải không thể chịu được." Anh rốt cuộc kỳ cục thừa nhận.

Cô bất đắc dĩ than thở, "Anh chịu được nó làm cái gì? Anh nên trị nó!"

Thế nhưng anh lại chợt nhìn cô, lên tiếng, "Tân Hoàn, chỗ đau này, anh thật sự có thể chịu được."

Trong lòng cô căng thẳng, đột nhiên nhớ tới, có lẽ, chỗ đau này, đối với người đàn ông như Dịch Tân mà nói, thật không coi vào đâu. Lần đầu tiên lúc cô nhìn thấy anh, anh có thể mặt không đổi sắc tự mình động thủ đem đạn trên vai lấy ra; vì cứu anh, anh có thể không chút do dự đối với cánh tay trái của mình nổ súng, có thể làm như không có việc gì dùng tay bị thương lái xe, đem chính mình cùng cô đưa đến bệnh viện.

Anh đang trước mặt cô, hình như cho tới bây giờ cũng chưa có bởi vì trên thân thể có vết thương mà lộ ra bất kỳ vẻ mặt đau đớn nào.

Lúc nào anh cũng đều là vẻ mặt không đổi sắc, không phải anh sẽ không bị thương, chỉ là anh bị thương, cũng có thể bình tĩnh đến kinh người, thậm chí có thể khiến người ta hoài nghi những thứ kia máu không phải từ trong thân thể của anh chảy ra, cũng chỉ là nhuộm lên, như là thuốc màu, không liên quan đến đau đớn.

Nhưng anh đại trước mặt, rốt cuộc trải qua bao nhiêu người khác không biết, thậm chí là chuyện không thể tưởng tượng đã tới luyện?

Không có người nào là sinh ra đã cường đại không đau không thương như vậy, mỗi người lúc đầu ra đời, cũng chỉ là một thân thể da thịt mềm yếu, đều là bảo bối được tí mị ôm vào trong ngực thương yêu che chở. Nhưng rõ ràng là bắt đầu giống nhau, lại luyện anh thành thân thể cùng cá tính giống Tường Đồng Vách Sắt, tại sao?

Đáp án duy nhất, chỉ có thể là so với người khác anh trải qua nhiều hơn, chỉ có khó khăn cùng đau khổ mới có thể rèn người.

Lòng của cô nặng nề đau nhói, thân thể mềm nhũn, chủ động ôm anh, thấp giọng nói: "Dịch Tân, em không thể nhịn. Em sẽ khổ sở; anh không sợ đau, em sợ. Lại nói, chỉ có khi tạm thời không có đường để đi, chúng ta mới cần chịu đựng, mà bình thường, chúng ta nên đối tốt với chính mình."

"Giống như anh nghĩ rất tốt với em, em cũng muốn với anh như vậy." Cô nói tới chỗ này, lại đột nhiên dừng lại.

Dịch Tân vốn là bởi vì lời của cô..., một lòng mềm đến rồi tỉnh rồi mù, lúc này thấy cô chợt dừng lại, trong lòng hồ nghi, cúi đầu nhìn cô.

Cô nhìn anh, co rút khóe môi, "Éc. . . Về cái nói anh tốt với em, còn chờ thương lượng."

Anh nhú mày, "Anh đối với em không tốt?"

Cô bĩu môi, "Nghe nói là rất tốt, không có sai. Nhưng là bản thân em tỉnh lại rồi xuống, không cảm thấy anh đối với em thương hay có thật nhiều hành động tốt, không thể tha thứ sao?"

Tim của anh bỗng nhiên co rút, rồi sau đó, đau nhức trong nháy mắt lan tràn tới toàn thân, anh vội vàng đem cô ôm chặt hơn, lại đi hôn cô, liền thanh nói:

"Thật xin lỗi, sẽ không, sẽ không bao giờ đối với em như vậy nữa."

Cô lặng lẽ tựa vào trong ngực anh, mặc anh hôn, buồn buồn nói: "Chuyện đùa nhỏ, anh nên nói cho em biết."

Động tác của anh bỗng nhiên dừng lại, môi, cứng lại ở trên mặt cô.

Cô than nhẹ, "Anh cũng có thể nói cho em biết, đùa bé kia, chỉ là ngoài ý muốn."

"Nhưng là, anh đều không cùng em nói, anh không nói gì, anh chỉ càng không ngừng làm em sợ, buộc em, làm em sợ, buộc em."

Cô nói xong, âm thanh lại mang theo nghẹn ngào.

Thân thể Dịch Tân khẽ run, anh hiểu, anh đều hiểu.

Mặc dù cô vẫn thích anh, hoàn nguyện ý ở cùng với anh, nhưng là, chuyện đã xảy ra cô liền không thể nào dễ dàng quên. Tất cả ác liệt anh đối với cô, anh nghĩ, trí nhớ có lẽ sẽ mờ hồ, nhưng một khắc kia, tất cả kinh hoàng, sợ, cảm giác đau lòng cũng thật sâu khắc vào trong lòng của cô. Thậm chí anh có chút khủng hoảng mà nghĩ, cho dù có một ngày không hề có trí nhớ nữa, cảm giác kia cũng sẽ không rút đi, một khắc vô dụng cùng tuyệt vọng kia.

Nhưng rõ ràng những thứ này, cô đều có thể không cần thừa nhận.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 221: Tình Yêu Lưu Luyến (7)

Là tình yêu của anh quá mãnh liệt. Mãnh liệt đến nỗi mất đi lý trí, không chịu suy nghĩ cho cô, khiến cô chịu nhiều khổ sở không đáng.

Anh luôn cho rằng cô không thể thừa nhận chuyện đùa bé, liền dùng hết mọi cách dòi đi. Thế nhưng anh lại xem nhẹ, thương tổn anh gây ra cho cô so với đùa bé còn gấp rất nhiều lần.

Anh chăm chú nhìn khuôn mặt cô, thờ dài, "Xin lỗi, Tân Hoàn. Tha thứ cho anh, sau này, sẽ không còn chuyện như thế nữa."

Tay anh nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, "Em hãy kiên trì, để anh từ từ học được cách yêu em cho thật tốt, có được không?"

"Vậy em phải đợi bao lâu?" Cô hỏi.

Thân thể anh cứng ngắc, nói, "Sẽ không quá lâu."

"Sẽ không quá lâu? Ý anh là rất lâu?"

Anh không biết nói gì.

Cô nói, "Em rất kiên trì. Lâu một chút không có vấn đề gì. Nhưng khả năng chịu đựng của em rất kém. Cho nên, anh không thể đối xử với em quá tệ."

Cả người anh chấn động, nhin không được mà bật cười.

Hướng trên mặt cô hung hăng hôn hai cái, anh lớn tiếng nói, "Được, anh nhất định sẽ yêu thương em thật tốt."

*

Trong lúc Dịch Tân và Tân Hoàn hơn nửa đêm quay trở lại phòng bệnh, Phong Dương suốt đêm tức giận với Nguyên Thâm.

"Tình huống của Dịch Tân cậu không phải là không biết. Trước giờ anh ta vẫn không chịu phối hợp, không chịu uống thuốc, có đánh anh ta thì anh ta cũng nhất quyết không chịu truyền nước biển. Anh ta ở bệnh viện hai ngày, bệnh tình chỉ có nặng thêm, vậy mà cậu vẫn cho anh ta xuất viện."

"Cậu đang nghĩ tôi có thể hồi sinh cậu ta hay là cho rằng Dịch Tân là người bất tử vậy?"

Từ nãy đến giờ, Nguyên Thâm vẫn cúi đầu. Lúc này nghe thấy động tĩnh, liền nhìn ra ngoài cửa. Phong Dương theo tầm mắt của anh nhìn sang, chỉ thấy Dịch Tân ôm ngang thắt lưng của Tân Hoàn đứng ở cửa. Ánh đèn hạ xuống. Anh cười cười, giống như một chú mèo con đang ăn vụng.

Phong Dương tầm mắt rơi vào gương mặt ửng đỏ Tân Hoàn, cười, "A, thì ra phải đi tìm đúng người mới có thể hồi sinh cậu ta được."

Bị Phong Dương trêu chọc, Tân Hoàn càng cảm thấy mặt tự nhiên. Bàn tay đang đặt ở hông cô lại nắm thật chặt, "Này, người ta đang khen em kia."

Tân Hoành giật dỗi quay đầu nhìn hấn, "Khen cái đầu anh!"

Dịch Tân cười, trong lòng rung động. Không để ý đến những người xung quanh, cúi đầu liền hướng trên mặt cô hôn xuống.

Tân Hoành quỳnh lên. Anh đang nghĩ rằng nơi này chỉ có hai người bọn họ sao? ! Có người nhìn. . .

Quả nhiên, lập tức liền có một tiếng trêu chọc, "A, khổ nhục kể quả nhiên là vạn năng nha!"

Lời này không phải Phong Dương nói, đương nhiên, càng không thể nào là Nguyên Thâm nói. Thanh âm từ ngoài cửa truyền đến. Tân Hoành quay đầu, thấy Tang Nhue lúc này đang ôm tay tựa ở cạnh cửa, lười biếng nhìn bọn họ.

Tân Hoành thẹn đến đỏ mặt, liếc mắt nhìn Dịch Tân, xấu hổ cười với Tang Nhue.

Tang Nhue chuyển động đôi mắt đẹp, hừ khế, "Cậu xấu hổ gì chứ? Nên xấu hổ chính là tên cảm thú bên kia mới phải!"

"Mỹ nhân kè, anh hùng cứu mỹ nhân, khổ nhục kè, kè gì có thể sử dụng được, anh ta đều không hề giữ lại mà dùng hết với cậu rồi."

Mở đầu câu chuyện đã xong, lại tiếp tục nói, "Nhưng mà, mặc dù cậu bị tính kè, nhưng cậu đối xử với chúng tôi như thế đã là rất tốt rồi. Ít nhất tên bạo quân này còn nguyện ý ngọt ngào với cậu. Chứ đối với chúng tôi, cho tới bây giờ anh ta lúc nào cũng chỉ có gây khó dễ, áp lực mà thôi."

Tang Nhue nói xong, đến gần Tân Hoành, bỗng nhiên mặt giãn ra, thành khẩn nói, "Tân Hoành, cậu có thể trở về, thật tốt quá."

Tân Hoành chân mày khẽ cau lại, "Cho nên, kết hợp ý tứ mấy câu trước của cậu, tớ có thể cho rằng là cậu cảm thấy hiện tại có tớ ngăn ở trước họng súng, rất tốt?"

Tang Nhue suy nghĩ một chút, nói, "Đây chẳng qua chỉ là một phần nhỏ nguyên nhân."

"Quan trọng là, tớ hi vọng cậu sẽ vui vẻ."

Tân Hoành mỉm cười, gật đầu.

Kỳ thực, tất cả mọi người đều nhìn ra, nếu như cô không ở bên cạnh anh, hấn sẽ không vui vẻ.

Phong Dương truyền nước biển cho Dịch Tân. Sau đó, trừ Tân Hoành bị Dịch Tân bắt ở lại, những người khác đều phải về nhà đi ngủ.

Tân Hoành ngồi trên chiếc ghế tựa cạnh giường, tiện tay lấy một quả táo từ giỏ trái cây lên gọt. Dịch Tân vẫn chăm chú nhìn cô. Thấy cô gọt xong, không chút do dự liền ăn.

Anh hừ lạnh, "Em thật đúng là không chịu nhường nhịn anh."

Cô nhìn anh cười, "Anh cũng chưa một lần nhường nhịn em nha."

"Giọng điệu của em như vậy, em là giận anh không nhường nhịn anh sao?"

Tân Hoành dịch chuyển trông mắt, nói, "Cũng không phải quá giận, chỉ là anh quả thật có thể nhường nhịn em, nhưng anh lại không. Thí dụ như, anh nằm viện như thế này cũng đâu cần phải ép em ở lại đây với anh chứ!"

"Ép em?"

Tân Hoành nhún vai, "Tính huống của em bây giờ, có thể nói là do anh ép em đó. Phải biết, lúc này vốn là anh nên cẩn thận dỗ em, anh bị bệnh như vậy thì phải dưỡng bệnh cho tốt, hết bệnh với tốc độ nhanh nhất thì mới có thể yêu em cho thật tốt chứ. Anh ngược lại, cảm chân em như vậy, một lần vát vả suốt đời nhàn nhả rồi."

Dịch Tân nghe được nhủu mầy, nhủu rất lâu, bỗng nhiên nói, "Nếu như em đã nói là em bị cưỡng ép, vậy thì em hãy ngoan ngoãn cam chịu đi."

Khóe môi Tân Hoành nhếch lên, hoàn toàn không có lời nào để nói.

Nhưng những lời anh vừa nói cô thấy quả thật không sai. Khuya như thế này, nếu như anh lập tức đồng ý để cô rời khỏi đây, cô cũng sẽ không yên lòng.

Chỉ là, cô sẽ không nói cho anh biết suy nghĩ của cô. Cô dù bận vẫn ung dung ăn táo, sau đó đứng dậy đi vào toilet rửa tay. Khi trở về, Dịch Tân vẫn mở đôi mắt đẹp nhìn nàng. Lúc này, anh bỗng nhiên nói, "Đã muộn rồi. Chúng ta đi ngủ."

Cô nhìn vào chiếc kim tiêm đang cắm vào tay anh, vô ý thức nói, "Anh ngủ đi. Em sẽ thức suốt đêm chăm sóc anh."

Thoáng chốc, ánh mắt của anh bỗng nhiên u ám, hạ giọng, "Đi ngủ, không cần em phải ngồi đây. Đến giờ tự nhiên sẽ có người vào đây chăm sóc anh."

Chiếc giường trong gian phòng bệnh này tính ra cũng rất rộng rãi, ngủ hai người thật sự không có vấn đề. Trước đây cô và anh. . . Chợt cô nhớ tới buổi

tôi hôm đó, cũng là tại gian trong phòng bệnh này, trên chiếc giường này, cô dụ dỗ anh.

Bỗng nhiên, cô cười, lắc lắc đầu. Kỳ thật, cho dù những hồi ức đó rất đau khổ, thì cô cũng không quá khó chịu khi nhớ lại những hồi ức đó.

Dịch Tân thấy gương mặt cô tâm tình phức tạp, trong lòng khẽ rung động, nhớ tới những hồi ức giữa anh và cô. Kí ức này đối với anh là những kí ức tốt đẹp. Thế nhưng, với cô, hẳn vẫn sẽ là sự dằn vặt khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 222: Tình Yêu Lưu Luyến (8)

"Tân Hoàn, anh. . ."

Anh dường như có điều muốn nói, nhưng mỗi lần định nói thì lại lú lờ, chỉ có thể nhìn cô.

Cô nhẹ nhàng cười, hỏi anh, "Nếu như không phải bởi vì đứa nhỏ trời sinh có vấn đề, thì anh sẽ không yêu nó sao?"

"Yêu, anh yêu nó. Nó là con của anh và em, làm sao anh có thể không yêu nó được?" Anh không chút do dự, lập tức trả lời cô, vội đến mức lời nói cũng không rõ ràng.

Cô gật gù đầu, "Lời anh nói, em sẽ tin. Nhưng anh đừng nên gạt em thêm một lần nào nữa."

"Anh sẽ không!" Anh kích động, hét như một đứa trẻ.

Cô lại mỉm cười, lắc đầu, "Lừa gạt bao gồm hai loại, loại thứ nhất, nói dối; loại thứ hai, giấu giếm. Em biết anh sẽ không nói dối em nữa. Nhưng em cũng hy vọng sau này anh sẽ không giấu giếm em bất cứ chuyện gì."

Thân thể anh cứng ngắc, chăm chú nhìn cô. Một lúc sau cũng gật đầu, "Được. Anh đồng ý"

Anh đưa tay về phía cô. Thấy vậy, cô tự động đem tay của mình nắm lấy tay anh. Anh dùng lực, liền đem cô kéo đến bên giường.

Dùng cánh tay còn lại đem cô ôm vào trong ngực. Anh cúi đầu, nói bên tai cô, "Xin lỗi. Vì anh không hiểu chuyện nên đã cưỡng bức em, khiến em tủi thân rồi."

Cô cười nhợt nhạt, lại tự động tiến sát vào lòng anh, cúi đầu, nói, "apologies accepted." (lời xin lỗi đã được chấp nhận)

Nghe xong, anh trều mến sờ tóc cô, lại hôn lên mặt cô.

Cô bỗng nhiên thở dài, "Một đêm kia, em không có lừa anh, em rất thật lòng"

Thân thể anh hơi cứng đờ.

Cô cúi đầu, "Em nghĩ rằng anh không yêu con của chúng ta. Em sợ nó và em cũng giống nhau, sau này có thể nó cũng sẽ gặp bi kịch trong cuộc sống, cho nên mới nhất định muốn rời khỏi anh. Em vốn dĩ cho rằng kế hoạch của mình sẽ không có bất kì sơ suất nào, vậy nên mới không hề lo lắng mà rời khỏi anh. Thế nhưng, đêm đó, em thực sự luyến tiếc anh. Có những lúc, nghĩ đến việc em sẽ phải ra đi, em cơ hồ muốn khóc. Cho nên. . . Em không có phút nào giây nào là giả dối, tất cả đều là thật."

"Anh biết, anh biết. . ." Tim của anh vì lời nói thật lòng của cô mà đập rất nhanh. Anh liền hôn lên trán cô, liên tục trấn an cô, "Là do anh thấy em bỏ đi nên mới mất đi lý trí, mới nói những lời làm tổn thương em. . . Xin lỗi, Tân Hoàn, sẽ không còn chuyện đó xảy ra nữa. Chúng ta hãy quên những chuyện kia đi, có được không?"

Cô ở trong lòng anh gật đầu, rồi lại lắc đầu, "Em không quên được."

Trong lòng hân hưng hăng kim nén đến nỗi nói không nên lời.

Cô nói, "Em vẫn sẽ nhớ mãi đêm đó. Em đã dùng nó đặt tên cho con chúng ta"

"Cái gì?"

"Dịch Niệm." Cô nói, lại vội hỏi, "Không cho con ở trong bụng mẹ cười trộm, con phải biết, để hạ quyết tâm dùng cái tên này, mẹ đã phải hi sinh rất nhiều."

Nghe xong hai chữ kia, trong nháy mắt, trong lòng anh dường như rất thỏa mãn. Nhưng khi nghe thấy những lời cô bổ sung, lúc này mới suy nghĩ cẩn thận.

Dịch Niệm, ý niệm . .

Nghĩ lại thì rất buồn cười.

Anh ở trong lòng cười trộm . . Nhưng nghe được giọng nói cứng rắn của cô, vội vàng nhìn xuống, chuyển đề tài, hỏi, "Em hi sinh cái gì chứ? Đây cũng đâu phải tên của em."

Mặt cô xám xịt, "Cần gì phải là tên của em chứ? Có đánh chết em cũng không cần!"

Anh nghiêm nghị cười, "Cũng không tồi. . ."

"Trùng hợp ở chỗ anh cũng họ Dịch. Thế này đi. Chờ anh xuất viện, em liền đi đổi lại tên cho con."

Anh day day thái dương, "Anh nổi tiếng như vậy, đổi tên cho con như vậy thì rất rắc rối. Anh cảm thấy thỉnh thoảng anh cũng là cần thương cảm cho người khác một chút." Sau đó, anh vội vã chuyển đề tài, "Em còn chưa trả lời cho anh biết em đã hi sinh cái gì?"

Cô biết anh muốn lãng sang chuyện khác, cũng không so đo với anh nữa, chỉ cười nói, "Vốn dĩ lúc nhỏ em đi học, lúc thầy cô gọi lên trả bài, thầy cô rất ưu tiên những cái tên có ý nghĩa. Đứng đầu danh sách, tên có ý nghĩa, sẽ thường xuyên bị thầy cô gọi lên trả bài. Cho nên khi đó em liền quyết định, sau này con của em nhất định phải tìm cái tên bằng chữ Hán thật khó hiểu để không bị chú ý."

Dịch Tân nghe xong, toàn thân cứng đờ, "Em thật đúng là nhìn xa trông rộng nha. . ."

Nhìn anh cười chế nhạo, cuối cùng cô cũng lên tiếng, "Cho nên anh phải biết là, em đã tìm cho con cái tên tốt như vậy, trong lòng phải suy nghĩ rất nhiều nha."

Cô hài lòng nói xong, anh dừng một lát, mới nói, "Tân Hoành, kỳ thực cái tên Dịch Niệm rất hay."

Nghĩ đến sau này đứa nhỏ biết tên của mình có ý nghĩa sâu xa như vậy, Dịch Tân thực sự cảm thấy, cái tên Dịch Niệm thật sự rất lạ.

Nghĩ tới đây, đột nhiên phát hiện cái đề tài này cực kỳ nguy hiểm. Nói không chừng một lát nữa cô sẽ rất hào hứng, anh cũng sẽ thuận miệng nói những điều không nên nói. Anh vội vàng chuyển đề tài, "Trẻ rồi, chúng ta đi ngủ."

Nói xong, thuận tay tắt đèn trong phòng, khiến Tân Hoành nhìn không được mà bật cười. Hiếm khi cô thấy anh lại hơi hoảng như thế.

Ở trong bóng tối, anh chau mày nhìn cô.

Cô cười đủ rồi, mới tựa ở trước ngực hắn, cúi đầu nói, "Anh đừng lo lắng. Chỉ cần anh không thích, em sẽ bỏ. Anh biết đấy! Giữa anh và em luôn luôn là như thế!"

Chỉ cần anh không thích, em sẽ bỏ... Luôn luôn là như thế...

Thân thể anh cứng ngắc, lại bỗng nhiên ảm áp. Cúi đầu, hôn môi của nàng, nói giọng khàn khàn, "Ừ, anh biết rồi."

Anh đem cô giam vào trong ngực, liên tục hôn cô. Anh nói nhẹ nhàng bên tai cô, khiến cô rất cuốn quýt. Cô cảm thấy rất nóng, toàn thân mềm nhũn, lại đột nhiên nghe thấy giọng nói khàn khàn của anh, "Tân Hoành, hình như anh chưa từng nói với em, anh yêu em."

Đại não đột nhiên trống rỗng. Toàn thân cô cứng ngắc, thật lâu không phản ứng kịp. Môi của anh đã tự di chuyển đến nơi khác. Đi đến chỗ nào, thân thể của cô nơi đó liền nóng lên. Cô biết, nếu như kia ba chữ là anh trêu chọc cô thì lực sát thương từ câu nói kia rất kinh người.

Cô ngửa đầu. Đôi môi của anh hôn một đường đi xuống bụng dưới của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 223: Tình Yêu Lưu Luyến (9)

Thân thể cô run rẩy. Đột nhiên sáng suốt trở lại, cô cúi đầu ngăn cản anh, "Không được. . ."

Đang động tình, bỗng nhiên bị cô kêu dừng, anh khẽ nguyên rủa.

Mặt cô nóng lên, hạ giọng, "Anh nhẫn nại một chút, trên tay anh còn có kim tiêm. . ."

"Nhỏ!" Dục vọng bị cô cắt ngang, khẩu khí của anh không tự chủ mà tức giận.

"Đừng mà anh. . ."

Anh hừ khế, cuối cùng cũng bỏ qua cho cô. Chỉnh sửa lại quần áo của cô, anh an phận nằm bên người cô, chỉ là vẫn còn thở gấp.

Trong lòng cô đã ngưng ngừng lại không đành lòng, liền dựa vào lòng anh.

"Tân Hoàn, hoặc là để anh làm, hoặc là em ngoan ngoãn đi ngủ, không được trêu chọc anh!"

Cô bật cười, "Lúc anh dùng khổ nhục kế, anh nên nghĩ đến đây cũng là cái giá phải trả."

Trong bóng tối, anh hừ nhẹ.

Cô nhẹ nhàng nắm tay anh, bất chợt lại bị anh nắm chặt hơn. Trong lòng cô rối bời. Chỉ là, bản khoán thân thể anh rất cuộc... Đáng chết, anh lại tại đây nói với cô ba chữ kia, muốn cô phải đáp lại thế nào đây?

Trong lòng vừa nóng lại vừa mềm, cô cho rằng cô nhất định cô sẽ bị giày vò cả đêm. Không ngờ rằng, nằm trong ngực anh, chỉ chốc lát sau, cơn buồn ngủ kéo tới, liền bình thản ngủ.

Hồ hấp bình ổn của cô truyền đến. Trong bóng tối, trong lòng anh, là cô đang ngủ say. Cảm giác mà anh đang có được làm anh cảm thấy trái tim đã muốn hòa tan.

Khẽ hôn lên mặt cô, anh mới thỏa mãn ôm cô ngủ.

Tân Hoàn ở bệnh viện bởi Dịch Tân ba ngày, hầu hạ anh như thần thánh. Cuối cùng, cô nhịn không được mà than thở, "Lần sau anh đừng dùng khổ nhục kế nữa. Khổ lắm khổ lắm. Trước khổ anh, sau lại khổ em, Anh khổ nhiều hơn em. Anh đúng là một chút ý tứ cũng không có."

Con người híp lại, anh liếc cô, "Em nghĩ rằng anh mong muốn như vậy sao? Còn không phải là bởi vì em không muốn ăn cơm một mình sao?"

Bộ dáng đứng lí hạp tình của anh làm cô tức giận. Cô cầm gối ném vào anh.

Anh cười tiếp nhận, thậm chí cố ý đưa mũi nhẹ người, rồi nhìn cô ái muội nói, "Um, có mùi hương của em này."

Cô nhìn anh, im lặng không nói gì.

Nguyên Thâm làm tốt thủ tục xuất viện, cùng Phong Dương đến dẫn dò Tân Hoàn, "Chú ý ăn uống cân đối dinh dưỡng, làm việc và nghỉ ngơi hợp lí. À đúng rồi, không nên vận động quá mức mệt nhọc."

Tân Hoàn khoé môi nhếch lên, nhìn Phong Dương, "Anh nói với em những lời này là có ý gì?"

Phong Dương chừng chạc đang hoảng đáp, "Nhờ em chuyển lời giúp đến người nào đó."

Tân Hoàn ngoài cười nhưng trong không cười, một phen lời Dịch Tân đến trước mặt Phong Dương, "Đây, anh tự nói với anh ta đi."

Phong Dương nhìn Dịch Tân, "Hồi phục rất khá, hoàn toàn không có vấn đề, nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi."

Dịch Tân hài lòng cười.

Tân Hoàn, "..."

Thời điểm hai người rời khỏi bệnh viện, ở hai người vì vấn đề muốn đi đâu mà nảy sinh ra tranh chấp. Cụ thể là ở vấn đề này, Tân Hoàn và Dịch Tân hoàn toàn bất đồng quan điểm.

Dịch Tân cho rằng, "Chúng ta là vợ chồng, em đương nhiên phải cùng anh về nhà."

Tân Hoàn cho rằng, "Nhưng chúng ta đang ở riêng nha. Hơn nữa nơi em đang sống cũng rất tốt."

"Ở riêng là bởi vì em kiên quyết muốn ra đi, anh không nỡ khiến em đau lòng nên mới để em đi."

Con người Tân Hoàn híp lại, "Cho nên ý của anh là, anh bây giờ đã tiến bộ hơn, có thể nhẫn tâm nhìn em đau lòng?"

Dịch Tân phủ định, "Ý của anh là, hiện tại em đã tha thứ cho anh, dĩ nhiên chúng ta phải cùng nhau về nhà và cùng nhau ở."

Tân Hoàn suy nghĩ một chút, "Cho nên ý của anh là, nếu như em nhất quyết phải về nhà của em, em nhất định phải tha thứ cho anh?"

Dịch Tân bỗng nhiên căng thẳng, ngồi nghiêm chỉnh, tỏ vẻ, "Không cần, em thích đi đâu thì đi, chỉ cần cho anh đi theo là đủ rồi."

Đùa sao? Ba ngày qua này, chỉ có thể sờ không thể ăn. Cô nợ anh nhiều như vậy, chỉ khi cô ở cùng một chỗ với anh, anh mới có thể đòi lại món nợ này.

Thế là, Dịch Tân không hề lo ngại theo sát Tân Hoàn tiến vào nhà trọ.

Nơi này, trừ mấy hôm trước vội vã đến rồi vội vã đi, hơn hai năm anh mới đến đây một lần. Lúc đó anh chán ghét liếc mắt nhìn, sau đó nhanh chóng đưa cô đi. Lúc này lại có thời gian nghiêm túc quan sát, anh nhìn không được mà nhũn mảy.

Nhà trọ là Du Thận Khanh vừa được xây dựng trước đó không lâu, coi như vẫn còn mới. tam thất hai sảnh, diện tích 100 mét vuông. Chỉ là, đối với người quen với những gì "rộng lớn" như Dịch Tân mà nói, nơi đây vẫn còn chật hẹp, nhất là phòng ngủ.

So với Dịch gia, phòng ngủ chính ở đây thực sự quá nhỏ. Dịch Tân tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Tân Hoàn rất bảo thủ. Anh có thể "muốn làm gì thì làm" với cô trong phòng ngủ chính hoặc trong phòng tắm. Cho nên lúc này, Dịch Tân cảm thấy phạm vi "hoạt động" của chính mình bị nhỏ đi, liền không nhìn được mà nhũn mảy, cảm thấy mất mát.

Tân Hoàn đứng bên cạnh anh. Nhìn vẻ mặt ghét bỏ của anh, trong lòng cô hơi bất mãn, trên mặt chỉ cười nói, "Này, trừ phòng ngủ chính, phòng đọc sách, vẫn còn dư một phòng. Anh chỉ cần dọn dẹp một chút là có thể ở rồi."

Nghe cô nói vậy, anh giật mình. Lập tức quay đầu lại, chăm chú nhìn cô. Cô cười với anh như thể cô là người vô tội.

Anh bỗng nhiên cười, "Bác sĩ nói anh không thể làm những việc nặng nhọc. Hay là em quét dọn giúp anh đi?"

Tân Hoàn bị anh chặn lại, suy nghĩ một chút, cô nhún nhún vai, "Em đột nhiên cảm thấy anh tình tiết quá nghiêm trọng, hiện tại ngủ sô pha hẳn là thích hợp nhất."

Dịch Tân liếc mắt nhìn chiếc ghế sô pha trong phòng khách, gật đầu, "Ừ, nơi này nhỏ, anh rất thích."

Tân Hoàn sùng sốt.

Anh lại đột nhiên ái muội nói, "Chen lẩn một chút có thể làm tăng phụ thê tình thú, anh thật sự rất chờ mong. Ừ, hẳn phải nói rằng anh thật sự đã mong đợi rất lâu. Thế nào, rốt cuộc em cũng đã nghĩ thông suốt rồi sao?"

Tân Hoàn đầu đầy vạch đen, nhếch môi, "Anh ngủ sô pha một mình đi, em vào giường ngủ."

Dịch Tân lại lần nữa nhũn mảy, vẻ mặt khó xử.

Tân Hoàn trong lòng cười thầm, còn chưa nói xong, lại nghe tiếng chuông điện thoại di động vang lên, chính là từ trên ghế salon truyền đến . . .

Đôi mắt Dịch Tân mang hàm ý sâu xa nhìn cô. Da đầu cô tê dại, ngượng ngùng giải thích, "Em nhận điện thoại đây. . . Ở bệnh viện ba ngày, em quên mất. . ."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 224: Tình Yêu Lưu Luyến (10)

Tân Hoàn cuống quýt chạy đến sô pha, cầm di động lên.

"Tân tiểu thư sao? Cô khỏe không? Tôi là Serena. Chính thức thông báo cho cô biết cô đã được công ty chúng tôi thu nhận. Ba ngày trước chúng tôi không liên lạc được cho cô, cho nên, mong cô nhanh chóng đến công ty, giải quyết các thủ tục liên quan."

Tân Hoàn nghe vậy, lập tức sùng sốt, đứng ngơ ngác tại chỗ, phản ứng không kịp.

"Tân tiểu thư, cô còn nghe máy không?"

Tân Hoàn vội hỏi, "Này, chỉ là ta muốn hỏi một chút, mọi người có phải đã nhầm không? Tôi chỉ là. . ." Cô vốn dĩ muốn nói công việc của công ty các người chỉ là làm việc vặt vãnh, trong lúc phỏng vấn còn thiếu chuyên nghiệp đến mức để chuông điện thoại vang lên... Chỉ là, da mặt của cô vẫn không đủ dày, không nói được những lời như thế, cuối cùng chỉ nói, "Tôi chỉ tình cờ đi ngang qua . . ."

Bên kia lập tức ghen cứng họng, một lúc sau mới phản ứng được, nói, "Tôi biết chứ. Lúc đó là tôi tự mình phỏng vấn, tôi rất yêu thích Tân tiểu thư, bất luận là lai lịch, tính cách hay là ngoại hình, tôi vẫn cảm thấy Tân tiểu thư là thích hợp nhất với công việc này"

Tân Hoành chau mày, vô thức nói, "Ý của cô là. . . Lai lịch, tính cách và ngoại hình đều rất thích hợp để làm việc vất vả. . ."

Bên kia im lặng không nói gì.

Tân Hoành nói xong lập tức giật mình, kịp hiểu ra chính mình vừa nói cái gì, chính đốn ㄟ, vội hỏi, "Tôi không có ý gì đâu, ý tôi không phải như vậy. . . Được rồi, một lát nữa tôi sẽ đến, được không?"

"Tốt, tôi sẽ ở đây chờ cô!" Đầu kia trả lời, giọng nói đặc biệt vui, hoàn toàn không có dấu hiệu gì là chỉ chốc lát trước mới bị Tân Hoành "chặt chém" ㄟ

Tân Hoành cúp máy, mới phát hiện trên điện thoại di động quả nhiên có hơn mười cuộc gọi nhỡ, đều là của công ty này. Cô nhìn không được ㄟ Cái công ty này. . . Rốt cuộc là thiếu người đến mức nào, mới có thể ngay cả cô như vậy cũng được tuyển dụng a? Ba ngày nay, di động không ai bắt máy nhưng vẫn kiên trì không ngừng, liên tục gọi cho cô.

Cô đang suy nghĩ ㄟ ㄟ Bỗng nhiên thân thể ấm áp của người nọ từ phía sau ôm lấy cô, đôi môi kề bên tai cô, khẽ hỏi, "Cái gì mà làm việc vất?"

Cô để điện thoại di động xuống, lắc lắc đầu, "Trước đây em có đi phỏng vấn để nhận một công việc, là trợ lý, làm việc vất. . ."

"Không phải công việc phiên dịch của em ở công ty đang tốt lắm sao? Vì sao đột nhiên muốn đi làm việc vất. . . Hay là em muốn làm thêm một công việc nữa?"

Trong lòng cô khổ sở thờ dài. Còn không phải tại anh sao? Lúc nào cũng khiến cho em không có cách nào tập trung làm việc.

Cô ở trong lòng anh xoay người lại, đối mặt với anh, "Em không muốn làm một công việc cần kỹ thuật cao, nội dung công việc nhiều, lại cả ngày không có việc gì làm, sau đó đột nhiên nghĩ rằng có lẽ bản thân em nên chuyển qua làm việc vất thì sẽ thích hợp hơn."

Anh nhú mày, nhìn cô, "Không có anh, em cả ngày không có việc gì? Cho nên, em là đang ám chỉ, từ khi có anh, anh đã chiếm hết toàn bộ cuộc sống của em?"

Tân Hoành nhú mày, "Không có, em không có ám chỉ gì hết, anh suy nghĩ nhiều quá rồi."

Anh cười, "Có thể làm cho người khác suy nghĩ quá nhiều về lời nói của mình, đó chính là ám chỉ."

Tân Hoành không nói gì.

Anh hôn lên mặt cô, nói giọng khàn khàn, "Hiện tại anh đã trở về, em sẽ rất bận, đừng lãng phí thời gian."

Cô liếc anh, "Rất bận? Em đột nhiên cảm thấy em rất thích hợp để làm việc vất."

"Vứt bỏ thời gian ở bên anh, em bỏ được sao?" Giọng anh khàn khàn ở bên tai cô nói, đôi tay ôm bên hông cô bắt đầu không thành thật chạy lung tung, môi cũng hôn liên tiếp vào da thịt của cô.

Tân Hoành bị anh làm cho vừa buồn cười vừa tức giận, "Em cảm thấy rõ ràng là anh đang ám chỉ gì đó."

"Không có." Anh vừa hôn vừa phủ nhận, "Anh không có ám chỉ, anh là công khai."

Nói xong, anh đột nhiên nhẹ nhàng đụng chạm nữa. Trên tay dùng lực, ôm chặt cô vào sát cơ thể anh, cúi đầu hôn lên môi cô. Không hề giống như lúc này đùa giỡn với cô, lúc này, theo như lời anh nói, anh dùng ngôn ngữ thân thể trực tiếp nói cho cô biết, anh muốn cô. Lấy động tác kịch liệt lúc người nam nhân muốn một nữ nhân cùng nhiệt tình và dục vọng nói cho cô biết.

Ở việc này, Tân Hoành làm sao là đối thủ của Dịch Tân được. Sau vài động tác, cô đã bị anh áp trên sofa, ôn nhu để mặc anh hôn.

Cúc áo bị anh gỡ bỏ, môi lưỡi của anh làm càn trên thân thể của cô. Cô chỉ cảm thấy thân thể sớm đã mềm yếu, chỉ có thể mềm mại ngửa đầu, mặc anh muốn làm gì thì làm

Nhìn không được mà nhọt nhọt rên rỉ thành tiếng.

Ấm nóng trên da thịt đột nhiên rời đi. Cô tỉnh táo lại, có chút tức giận nhìn chằm chằm anh.

Anh nhìn cô cắn môi, con ngươi mang dục vọng, rõ ràng là đang bắt nạt, nhìn không được mà cười khê, "Nhìn đi, anh đã rồi mà. Em và anh ở cùng một chỗ, em sẽ rất bận, lại còn tùy lúc tùy nơi không cố định. Cho nên, đừng đi làm nữa."

Tùy lúc tùy nơi. . . Vốn dĩ bị anh đùa giỡn đến giữa đường lại đột nhiên dừng lại, trong lòng cô giận tái đi, vậy mà lúc này anh còn dám kiêu ngạo với cô. . .

Thế là, để trừng phạt Dịch Tân quá mức kiêu ngạo với cô, Tân Hoành đẩy anh ra, chỉnh lại quần áo, cầm túi xách đi một mạch ra cửa. Muốn chứng minh

cho anh thấy, anh có giả vờ quyền rũ cô thế nào cũng không có tác dụng. Tân Hoàng vô tội nhìn anh, "Em đã hứa với người ta phải lập tức đến công ty, nuốt lời là không tốt."

Dịch Tân ảo não đến mức chỉ muốn đập đầu vào tường >.<

Anh đúng là không biết tự để cho bản thân con đường sống mà. Sớm biết như thế, anh đã ăn cô sạch sẽ trước khi nói ra những lời đó rồi 囧 Mỗi lần cô bị anh "khổng chế", cô luôn rất vâng lời.

Mà bây giờ, anh không ăn được, không đành buông thân thể cô ra, cô còn muốn anh áo mũ chỉnh tề mà dắt cô ra đến cửa, đưa cô đến chỗ cái công ty đáng chết đó 囧

Tân Hoàng nhìn gương mặt căng thẳng của anh, buồn cười, "Chuyện này đã cho chúng ta biết rằng, Dịch Tân không thể tùy tiện bắt nạt Tân Hoàng."

Dịch Tân liếc cô một cái, gương mặt không chút thay đổi nói, "Không, chuyện này cho chúng ta biết, khi Dịch Tân bắt nạt Tân Hoàng, Dịch Tân nhất định không thể mềm lòng, nhất định phải bắt nạt cái triệt để mới có thể dừng lại được."

Nghe anh nói vậy, Tân Hoàng cảm thấy ảm áp, trên mặt chỉ cười, "Anh có nói thế nào, em vẫn muốn đi làm việc vặt."

Dịch Tân gương mặt không thay đổi, tập trung lái xe, trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi.

Tân Hoàng cười thầm. Cô nhất định sẽ không sớm như vậy nói cho anh biết, cô đã xin lỗi người ta rồi. Vị đại thiếu gia này đã trở về cuộc sống của cô, bây giờ cô có thể không cần làm việc vặt nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 225: Tình Yêu Lưu Luyến (11)

Lúc Dịch Tân chờ Tân Hoàng đến nơi, nhẹ nhàng liếc mắt trước mắt cao ốc, khẽ hỏi, "Ồ đây?"

Tân Hoàng với hần đột nhiên không thềm cảm thấy có chút mặc danh kỳ diệu, vẫn là gạt đầu, "Ừ. Em phỏng vấn tổng cộng hai chỗ, chỉ có chỗ này không bị người ta từ chối, hẳn là nó rồi."

Dịch Tân trong mắt tiếc hận, "Công ty này đáng ra em phải loại nó đầu tiên, không cần vào phỏng vấn. Có điều, lúc này nếu em quyết định làm như vậy thì vẫn chưa muộn đâu."

Tân Hoàng ngẩn người, trong lòng bỗng nhiên hiểu ra, u oán ngẩng đầu nhìn anh, bắt đầu dĩ than nhẹ, "Ánh mắt của anh không thể lương thiện hơn một chút sao? Cần gì phải nói những lời ác độc với em như vậy? Làm như vậy anh thấy thoải mái lắm sao?"

Dịch Tân cười, cười đến có chút bắt đầu dĩ, "Anh cũng không còn cách nào khác. Em phải biết, đối với em, anh lúc nào cũng muốn ngừng mà không được, hoàn toàn không chế không được chính mình. Về chuyện có thoải mái hay không, có lẽ làm vậy sẽ khiến anh vui vẻ hơn."

Tân Hoàng nhếch nhếch khóe môi, không nói gì.

Dịch Tân ôm chầm vai cô, "Được rồi, anh sẽ cùng em vượt qua khó khăn. Bây giờ em có thể đi vào, đừng cảm cực tuyệt bọn họ, sau đó chúng ta về nhà."

Cô liếc mắt nhìn anh, bắt đầu dĩ lại u oán.

Hai người đi vào phòng khách, vốn dĩ muốn đợi thang máy. Chỉ là, lúc thang máy dừng lại, cánh cửa bằng kim loại mở ra, thỉnh thoảng xuất hiện gương mặt thẹn quá hóa giận làm cho hai người đều là cả kinh.

Nam nhân trong thang máy tựa hồ cũng không ngờ rằng lại chạm mặt ngoài ý muốn như vậy, vốn dĩ gương mặt nhuộm đỏ vì giận dữ, lúc này rõ ràng cứng đờ, sau đó, lại dần dần chuyển sắc. Tướng mạo của anh vốn là nhã nhặn, đường nét trên gương mặt không hề sắc bén chút nào, ngược lại có nét ôn hòa mỹ cảm. Chỉ là biểu tình lúc này cùng khí chất trời sinh của anh rất không tương xứng.

Cả kinh qua đi, Tân Hoàng mới dám nhìn người đàn ông kế bên mình. Lúc này lại thấy anh cau mày, sắc mặt lạnh lẽo, cô mới biết, cô quả thật không có nhận lầm người.

Vốn dĩ đã từng nhìn qua ảnh của người này trên tạp chí. Chớp mắt một cái đã bình tĩnh trở lại, còn có chút nghi ngờ là mình nhận lầm người. Nhưng phản ứng của Dịch Tân lại cho cô biết rằng, cô không có nhận lầm người.

Trong thang máy, người đàn ông bộ dáng nhã nhặn lúc này đang tức giận, chính là nghệ sĩ đàn dương cầm nổi tiếng, Yên Thanh.

Lúc này, vì quá lâu không có động tĩnh, cửa thang máy lại muốn tự động khép lại. Người đàn ông bên cạnh cô nhanh chóng cản lại cánh cửa.

Dịch Tân lập tức ôm bên hông cô, tay nắm thật chặt, lại buông ra, anh quay đầu nhìn cô, nói nhỏ, "Em tự mình đi lên, anh sẽ ở đại sảnh chờ em."

Tân Hoành nhìn Dịch Tân thật sâu, khẽ chớp mắt, nhẹ nhàng gật đầu, "Được."

Anh khẽ hôn một cái lên trán cô rồi mới buông cô ra.

Yến Thanh con người sắc bén nhìn qua, nhưng cũng ă ý bước ra khỏi thang máy.

Hai người đàn ông ở trong đại sảnh quán cà phê ngồi xuống, Yến Thanh vốn dĩ sớm đã kiểm chế không được, hung hăng nhìn chăm chăm Dịch Tân, gầm nhẹ, "Dịch Tân, cậu tại sao có thể đối xử với cô ấy ác độc như vậy?"

Dịch Tân cười, lắc đầu, "Yến Thanh, cậu rốt cuộc vẫn chưa hiểu, bởi vì cậu, đối với cô ấy, tôi đã từng phá vỡ nguyên tắc của mình."

Yến Thanh cười lại, "Nguyên tắc? Thì ra nguyên tắc của Tân thiếu gia cậu luôn luôn chỉ là những thủ đoạn độc ác!"

Dịch Tân cười khẽ, không ý kiến gì thêm.

Yến Thanh nắm thật chặt nắm tay, mặc dù trong lòng đã cực kỳ giận dữ, lại vẫn phải cắn răng nói, "Tôi chỉ muốn hỏi cậu, chuyện này có liên quan đến cậu đúng không?"

Dịch Tân nhũm mày, trong ánh mắt thể hiện nét cười, "Tôi vừa thấy đáng về của cậu, liền đoán được cậu đã đến tìm hấn rồi. Thế nào, ở chỗ của hấn bị hấn từ chối khéo rồi?"

"Cậu không nên lãng sang chuyện khác. Tôi chỉ hỏi cậu, việc này, có phải liên quan đến cậu không?" Yến Thanh vốn dĩ ôn hòa, vậy mà trong mắt lúc này đã tràn đầy tơ máu.

Đôi mắt Dịch Tân trầm ngâm, một lát sau, anh thờ dãi, "Yến Thanh, cậu không cảm thấy vì cô gái này, cậu thực sự đã quá mệt mỏi sao?"

*

Tân Hoành ra khỏi thang máy, liền thấy một cô gái mặc đồ công sở khẽ mỉm cười đi về phía cô, gương mặt tinh xảo, búi tóc xinh đẹp, giày cao gót 14cm giẫm lên sàn nhà phát ra âm thanh thanh thúy. Tân Hoành còn đang suy nghĩ cô gái này là ai thì đối phương đã tự giới thiệu, "Tân tiểu thư, tôi là Serena, chúng tôi đã thấy cô tới phỏng vấn ngày hôm đó."

Tân Hoành mỉm cười, "Chào Serena, gọi tôi Tân Hoành là được. Tôi đến đây là muốn nói với mọi người. . ."

Cô còn chưa nói xong, đã bị đối phương cắt ngang, "Tân Hoành, chuyện của cô, tôi không thể quyết định được."

Tân Hoành trong lòng kinh ngạc, Serena đã cười nói, "Cô là trợ lý của tổng giám đốc, có điều gì muốn nói xin hãy trực tiếp nói với ngài ấy."

Tân Hoành chân mày khẽ cau lại, "Nhưng lúc công ty thông báo tuyển dụng đâu có nói là muốn tuyển trợ lý tổng giám đốc?"

Nếu quả thật là trợ lý tổng giám đốc, cấp bậc tương đương với bộ phận quản lý, thông thường khi tuyển người đều sẽ nói rõ. Mà nếu nói rõ, Tân Hoành nhất định sẽ không nộp sơ yếu lý lịch. Cô nhất định sẽ không làm những công việc yêu cầu kỹ thuật cao.

Lúc này, nghe đối phương nói rõ, trong lòng cô chỉ cảm thấy chuyện này có vẻ rất kì quặc.

Serena lại bình tĩnh cười, "Nhưng chúng tôi cũng không có nói vị trí cần tuyển không phải là trợ lý tổng giám đốc mà."

Tân Hoành lắc lắc đầu không đáp lời. Vốn dĩ nếu muốn đùa bỡn thì tìm người khác mà đùa. Cô thật sự không có hứng thú.

Serena hình như cũng không để ở trong lòng, chỉ dẫn cô đến chỗ thang máy, "Đi thôi, chúng ta đến tầng cao nhất đi gặp tổng giám đốc. Có việc gì mời cô cứ trực tiếp nói với ngài ấy."

Tân Hoành theo Serena một đường tới tầng chót. Cánh cửa phòng làm việc của tổng giám đốc đóng chặt. Serena tiến lên, gõ nhẹ hai cái, bên trong có tiếng nói trầm thấp truyền ra, "Vào đi."

Serena quay đầu nhìn Tân Hoành, lúc này mới nhường chỗ cho Tân Hoành đi vào.

Tân Hoành trong lòng nghi hoặc, đi tới cạnh cửa, còn đang do dự có nên đi vào hay không, lại thấy rộng lớn trong phòng làm việc, trên tường có rất nhiều cửa sổ sát đất, thân hình người đàn ông cao ngất đưa lưng về phía bọn họ, đang đứng hướng mặt ra ngoài cửa sổ.

Lúc này nghe thấy động tĩnh, người đàn ông chủ động xoay người lại.

Tân Hoành thấy gương mặt đó, trong nháy mắt, trong lòng kinh ngạc, nhìn không được, lại không tự chủ nháy nháy mắt.

Chương 226: Tình Yêu Lưu Luyện (12)

Người đàn ông thấy nét mặt cô như vậy, nở nụ cười quyến rũ hỏi: “Tôi với người kia giống nhau như vậy sao?”

Tân Hoành mới vừa ngẩn ra, chợt tỉnh lại, khẽ mỉm cười gật đầu: “Vâng, anh và Phong Dương lớn lên rất giống nhau, mới vừa nhìn thấy, tôi còn tưởng rằng là anh ấy.”

Nói rồi mới từ tốn đi vào, ở phía sau Serena cũng nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Người đàn ông thấy dáng vẻ tự nhiên duyên dáng của cô, trong mắt ánh lên vẻ tán thưởng, cũng tự giới thiệu mình: “Tôi là Dịch Phong Nghiêu, anh trai của Phong Dương, em họ của Dịch Tân, theo như phép tắc, tôi phải gọi cô một tiếng chị dâu rồi.”

* * * *

Lúc Tân Hoành xuống lầu, Dịch Tân đang ngồi trên sofa, tay phải chống lên tựa vào thành ghế, nâng nhẹ trán. Trên mặt không thể hiện biểu cảm gì, nghe được động tĩnh sau lưng, mới từ từ đứng lên, xoay người đối mặt với cô nở một nụ cười.

“Có thể về nhà chưa?”

Tân Hoành gật đầu, hơi do dự, cuối cùng mới nhỏ giọng nói: “Dịch Tân, bắt đầu từ ngày mai, em thật sự phải tới đây làm việc vặt rồi.”

Ngay lập tức Dịch Tân lạnh mặt hỏi: “Lý do?”

Tân Hoành tự biết đuối lý, lúc này lập tức chủ động đưa tay kéo anh, mềm giọng dỗ dành: “Thật xin lỗi.”

Tay anh cương cứng một chút, cũng không rút về, chỉ là vẫn lạnh lùng hỏi: “Cho anh một lý do vì sao em lại thất hứa.”

Cô suy nghĩ giây lát, nhìn anh, nói: “Vi tiền bồi thường hủy hợp đồng rất cao, mặc dù anh có nhiều tiền, nhưng em sẽ thấy xót tiền.”

Anh nheo mắt lại, giận dữ nhìn cô, cô chỉ có thể cười áy náy với anh.

Anh hừ lạnh, hất tay cô ra, quay người đi ra cửa.

Buồn bực.

Cô đứng ngây ra tại chỗ, tỏ ra bất lực. Có vẻ là thực sự chọc giận anh rồi, làm sao mà dễ được đây? Cô lắc lắc đầu cười khổ.

Đang sau, anh quay đầu lại: “Còn không đi, nhanh lên một chút!”

Giọng nói vẫn rất lạnh lùng, cô nhanh chóng xoay người, nở một nụ cười thật tươi với anh.

Anh hừ khê, lại quay người tự mình bỏ đi.

Cô vội bước nhanh đuổi theo.

Trên xe, anh lạnh lùng nắm tay lái, mấy lần cô cố gắng bắt chuyện với anh, đều bị giọng điệu thờ ơ của anh cự tuyệt.

“Là muốn nói với anh, em hối hận rồi, bây giờ chúng ta quay lại nộp tiền bồi thường?”

“Không phải.”

“Vậy không cần nói chuyện với anh nữa.”

Cô cắn môi, ảo não.

Cô nhất quyết muốn dụ dỗ anh cho bằng được, không muốn để anh không vui, mà anh lại không hợp tác.

Cô tựa đầu lên cửa xe, nhớ lại vừa rồi nói chuyện với Dịch Phong Nghiêu trong phòng làm việc.

Vốn cô muốn nhả nhặn từ chối công việc này, thứ nhất, cô quả thật không làm được cái chức vị trợ lý gì đó kia; thứ hai, cô đã trở lại bên cạnh Dịch Tân,

thời gian làm việc cố định sẽ không thích hợp với cô lắm, nếu cô rảnh rỗi, có thể tiếp tục làm phiên dịch là được rồi.

Nhưng Dịch Phong Nghiêu vừa mở miệng đã hỏi cô: “Cô thật sự hiểu được nhà họ Dịch sao? Còn có, Dịch Tân?”

Nếu như người anh ta hỏi là Dịch Tân, cô có thể tự tin khẳng định trả lời rằng, Dịch Tân chỉ cần động chân mày, là cô có thể biết chính xác khi nào anh đang vui vẻ, hay lúc nào sắp nổi giận.

Nhưng Dịch Phong Nghiêu lại nhắc đến nhà họ Dịch trước, cô tự nhiên cũng hiểu, Dịch Phong Nghiêu là muốn hỏi, cô hiểu được Dịch Tân của nhà họ Dịch bao nhiêu, hoặc là nói, cô không muốn hiểu về gia đình của Dịch Tân, bởi cảnh của anh, thậm chí là quá trình trưởng thành.

Những thứ này, cô quả thật xấu hổ, vì thật sự không biết rõ lắm.

Cô chỉ biết sơ sơ, mẹ Dịch Tân yêu Mạc Thích Thanh, trải qua rất nhiều chuyện nhưng cũng không có được kết quả, sau khi qua đời, Dịch Tân được Dịch Lam nuôi lớn lên, chắc chắn trải qua rất nhiều khó khăn, mới có thể trở thành Dịch Tân trưởng thành như ngày hôm nay.

Anh rất ít khi nói chuyện này với cô, cô cũng không cố ý đi hỏi. Mọi chuyện cứ tự nhiên như vậy, anh không nói, cô cũng không hỏi, như thế những thứ kia không đáng nhắc tới.

Đối mặt với Dịch Phong Nghiêu, cô từ từ lắc đầu.

Cô biết, Dịch Phong Nghiêu có lời muốn nói, mà cô, cũng muốn nghe.

Dịch Phong Nghiêu cười một tiếng: “Cô rất thông minh, quả nhiên là. . .”

Cô chờ anh ta nói xong câu kia, nhưng đột nhiên anh ta lại nói chuyện vòng vo: “Cô nhìn Viễn Thịnh bây giờ, là do một tay Dịch Phong Nghiêu tôi sáng lập nên, tôi có thể thẳng thắn nói cho cô biết, để quốc này không có một chút quan hệ nào với nhà họ Dịch, đây hoàn toàn là thiên hạ của một mình Dịch Phong Nghiêu tôi.”

Anh ta nhìn cô, nhếch môi cười: “Có phải cô rất nghi ngờ phải không, rằng tôi mới là cháu đích tôn của nhà họ Dịch, tôi cũng không phải giống như Phong Dương chỉ một lòng muốn làm bác sĩ cứu chữa cho người khác, tại sao phải rời khỏi nhà họ Dịch, tự làm khó mình?”

Tân Hoành hơi ngạc nhiên trước cái nhìn sâu sắc của người đàn ông này, cũng không che giấu, gật gật đầu.

“Bởi vì tôi biết, chỉ cần Dịch Tân ở nhà họ Dịch, thì tôi, không phải là đối thủ của anh ta.” Đối với lời răn dạy của Nhân Hạ Phong, Dịch Phong Nghiêu cũng không giấu diếm, ngược lại còn cực kỳ thần nhiên, anh ta nhìn Tân Hoành, “Không phải là đối thủ, thì hoàn toàn không cần phải tốn công, tự mình tạo ra thiên hạ của mình, sẽ càng tự tại hơn.”

Tân Hoành gật đầu, trong nháy mắt, nhanh chóng cảm thấy có ấn tượng tốt với người đàn ông trước mặt.

Có khát vọng lớn, cũng không có chấp niệm mù quáng, rất khó có được, đây mới thật sự là con người khôn ngoan.

“Tôi cam tâm tình nguyện rút lui, ngoài bởi vì tự nhận thấy không bằng Dịch Tân, còn có một nguyên nhân khác.” Lúc này Dịch Phong Nghiêu chợt cười một tiếng, trông rất sâu sắc nhìn Tân Hoành, “Có muốn thử đoán một chút là gì không?”

Tân Hoành cau mày suy nghĩ, thử dò xét hỏi: “Anh muốn có thể trở nên mạnh mẽ hơn Dịch Tân? Có lẽ Dịch Tân cũng có đầy đủ khả năng tự lập nên đế quốc của mình, giống như anh, nhưng muốn vậy cũng phải hao tổn mất một đoạn thời gian không ngắn. Chỉ là, nếu trực tiếp tiếp quản cơ nghiệp nhà họ Dịch, như vậy sẽ giống như anh ấy, căn bản là đã đứng sẵn trên một ngọn núi cao, sau này có cố gắng cũng chỉ là xây dựng trên độ cao vốn có, cao lại càng cao hơn.”

Dịch Phong Nghiêu nghe vậy, đôi mắt sáng lên: “Tôi rất ít khi khen người khác, nhưng lại phải khen cô thêm một lần nữa, thật sự cô rất thông minh.”

Tân Hoành cười nhạt.

“Cô nói đúng. Có điều, đó cũng không phải là mục đích chính của tôi.” Dịch Phong Nghiêu nói: “Mục đích của tôi, là muốn trong thời gian ngắn nhất, nhìn thấy Dịch Tân phá hủy nhà họ Mạc.”

“Đây là nguyên nhân anh ta ở lại nhà họ Dịch, cũng là nguyên nhân tôi rời khỏi đó.”

Thân thể Tân Hoành run lên.

Nhà họ Mạc và nhà họ Dịch là những gia tộc lớn, mà nhà họ Dịch lại muốn nhổ sạch tận gốc nhà họ Mạc?

Cô hỏi: “Tại sao?”

Tại sao anh ta lại muốn làm như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 227: Tình Yêu Lưu Luyến (13)

Dịch Phong Nghiêu nhìn Tân Hoành, cười khê: “Xem ra, quả nhiên anh ta không nói với cô những chuyện này.”

Tân Hoành chỉ bình tĩnh nhìn anh ta, chờ đợi câu tiếp theo.

Dịch Phong Nghiêu nói: “Chuyện này, tôi cũng không biết rõ lắm. Cô nên biết, giới hạn trong quan hệ giữa người với người của Dịch Tân là vô cùng rõ ràng, chỉ là hồi nhỏ tôi từng nghe ông tôi, chính là Dịch Lam, nhắc qua một lần.”

“Dịch Ngưng – mẹ của Dịch Tân, cũng chính là cô của tôi, đã từng vì Mạc Thích Thanh mà bất chấp tất cả. Cô cũng biết, người phụ nữ khi yêu thì trở nên mù quáng, cho nên, dù cả thế giới này đều biết Mạc Thích Thanh đào hoa phong lưu ra sao, Dịch Ngưng vẫn cố chấp ôm lấy chấp niệm, cho rằng Mạc Thích Thanh đối với bà là không giống như thế.” Dịch Phong Nghiêu giấu cợt cười một tiếng, lắc đầu: “Đối với bà là không như thế, điển hình là cách phụ nữ tự lừa mình dối người.”

“Mặc dù Dịch Ngưng là người của nhà họ Dịch, nhưng tính cách của bà lại hoàn toàn không giống những người khác trong nhà họ Dịch, bà thuần khiết, dịu dàng, Mạc Thích Thanh đối với bà chỉ là gặp dịp thì chơi, nhưng bà lại coi là thật, hơn nữa còn vì ông ta mà sinh hạ Dịch Tân. Sau đó còn bất chấp tất cả dẫn Dịch Tân đuổi theo đến tận nước Mỹ. Năm đó, vì chuyện này mà ông cụ rất giận dữ, tuyên bố ra bên ngoài, một khi bà bước ra khỏi cửa nhà họ Dịch, thì sống chết do mệnh, nhà họ Dịch sẽ không bao giờ quan tâm tới bà nữa.”

Tân Hoành nhẹ nhàng lắc đầu cười: “Lúc đó, có nói cái gì cũng không ngăn được, chỉ càng làm hành động của bà ấy quyết liệt hơn mà thôi.”

Dịch Phong Nghiêu gật đầu: “Đúng, Dịch Ngưng cứ thế đoạn tuyệt quan hệ với nhà họ Dịch, một mình dẫn theo Dịch Tân đến Mỹ tìm Mạc Thích Thanh. Có điều, dù có nghèo túng thì Dịch Ngưng vẫn là người của nhà họ Dịch, bà mang theo đứa bé tới đó, cứ coi như nể mặt ông tôi, Mạc Thích Thanh cũng không dám không giữ hai mẹ con họ lại.”

“Năm năm, Dịch Ngưng đưa Dịch Tân sang Mỹ sống năm năm, có lẽ trừ một mình Dịch Tân ra, sẽ không có ai biết năm năm kia đã trôi qua như thế nào. Khi Dịch Tân được năm tuổi, có một ngày, đột nhiên bị Dịch Ngưng phái người đưa về nhà họ Dịch, cùng với một lá thư gửi cho ông cụ. Trong thư chỉ có vắn vắn mấy chữ.”

“Ba: Con sai rồi. Con nguyện dùng sinh mạng mình để chuộc tội, đổi lại cầu xin ba hãy đối xử tốt với đứa bé này.”

“Không lâu sau, có tin tức từ Mỹ đưa tới, Dịch Ngưng tự sát.”

Tân Hoành nghe tới đây, chỉ cảm thấy thân thể giống như cái gì đó hung hăng đập cho một phát, trong một khoảng khắc, cảm thấy khó chịu đến chết lặng.”

Năm năm không ngại ngần theo đuổi tình yêu đến chết đi sống lại, quay đầu, cũng chỉ đổi lấy một câu “con sai rồi”, đoạn thời gian ấy, rốt cuộc đã trải qua sự tàn khốc thế nào, mới có thể khiến cho trái tim bất chấp tất cả ấy nguyện hóa thành tro bụi?

Rốt cuộc Dịch Ngưng đã phải chịu đựng những gì, mới có thể tuyệt vọng đến thế, đến nỗi quyết định tự sát? Mà Tiểu Dịch Tân, những ký ức trong lòng anh đã khắc sâu đau đớn đến nhường nào?

Trước khi chết, mẹ anh đưa anh trở về nhà họ Dịch, có lẽ anh đã cho rằng đây chỉ là tiểu biệt*, lại không hề nghĩ tới, vừa ngồi lên máy bay, chính là lúc vĩnh biệt mẹ mãi mãi.

*tiểu biệt: tạm xa nhau một thời gian ngắn, (mình thấy để tiểu biệt với vĩnh biệt sẽ tạo hiệu ứng ngôn từ hay hơn nên đã giữ lại ^^) – TranGemy DELQĐ.

Tân Hoành nghĩ, cả đời này Dịch Tân sẽ không thể quên được cảnh tượng lần cuối cùng anh vẫy tay từ biệt mẹ.

Nếu như là cô, cô sẽ không quên, hình ảnh kia sẽ khắc ghi trong lòng cả đời này, tận sâu trong xương tủy, không thể nguôi ngoai. Khi không có ai bên cạnh sẽ lại càng nhớ nhói, sau đó, lại khắc sâu thêm một tầng đau đớn.

Mà bây giờ Dịch Tân cũng đã nói cho cô biết, quả thật anh không có quên, trong lòng anh vẫn ôm nỗi hận mãnh liệt đối với nhà họ Mạc.

Dịch Phong Nghiêu nói với cô: “Cô có muốn đứng ở khoảng cách gần nhất, chứng kiến con đường trả thù của chồng cô không?”

“Nhất định Dịch Tân sẽ không nói cho cô biết anh ta muốn làm cái gì, cũng sẽ không nói cho cô biết, gần đây bên ngoài đồn đại, tổng giám đốc Dịch thị không có mặt tại rất nhiều sự kiện lớn nhỏ liên tiếp, thái độ này, giống như một người không chuyên nghiệp vậy, khiến mọi người tỏ rõ thái độ không yên lòng.”

Tân Hoành nghe vậy, nhớ lại chuyện xảy ra trong thời gian này, trái tim cũng cứng lại, lúng túng nói: “Chỉ là gần đây anh ấy tương đối bận rộn.”

Dịch Phong Nghiêu cười một tiếng: “Tôi biết gần đây anh ta rất bận, chỉ là, cô thì không biết gần đây anh ta rất bận.”

Trái tim Tân Hoành như bị siết chặt. Bị nói như vậy, lúc này cô mới nghĩ lại, hình như quả thật cô đã làm liên lụy đến anh không ít.

“Tôi Viễn Thịnh đi, nơi này là vị trí ở gần anh ta nhất.”

Nội tâm Tân Hoành khẽ động, chỉ giương mắt, thẳng tắp nhìn Dịch Phong Nghiêu: “Vậy anh thì sao? Nói với tôi những chuyện này, mục đích của anh là gì?”

Trong mắt Dịch Phong Nghiêu chột ánh lên vẻ yêu nghiệt, nhìn cô nói thẳng: “Tôi vì tiền.”

“Nhà họ Mạc là một gia tộc lớn, có không ít rắc rối, cho dù Dịch Tân có lật đổ được nó, trong thời gian ngắn nhất cũng không thể nuốt trôi hết. Tôi chính là ở đây chờ trò chơi qua đi, tiện thể ăn hôi chút máu thịt của Mạc Thích Thanh, Viễn Thịnh của tôi có thể một bước nhảy xa tới mười mấy năm. Mà chỉ khi cô ở chỗ này của tôi, Dịch Tân mới có khả năng phân cho tôi nhiều lợi lộc hơn một chút.”

Cứ như vậy, Tân Hoành đồng ý với Dịch Phong Nghiêu, ký tên trên hợp đồng, bắt đầu đi làm từ ngày mai, cô vẫn cho rằng, cô chỉ cần làm tốt vai trò của một người vợ là được rồi. Nhưng kể từ khi nghe những chuyện cũ kia, kể từ khi Dịch Phong Nghiêu nói cho cô biết, ở Viễn thị có thể ở gần anh hơn, cô mới biết trên thực tế, cô chưa bao giờ hài lòng như cô vẫn nghĩ.

Cô muốn biết về anh nhiều hơn, hay là, nhiều nhất có thể. Quá khứ, cô không hỏi, bởi vì tính cô là vậy, thấy được anh không muốn nhiều lời, cô cũng không hỏi tới. Nhưng, hiện tại có một cơ hội, cô có thể hiểu được về anh nhiều hơn, ngay lập tức lòng cô sẽ không yên, làm sao mà có thể an phận được.

Dịch Phong Nghiêu lại nói: “Công việc của cô, trên thực tế thời gian cũng không cần phải cố định, đến trễ về sớm xin nghỉ cũng chỉ là thay đổi chút tiền lương, mà hình như cô cũng không cần thiết chút tiền này.”

Trong lòng Tân Hoành khẽ kinh ngạc, đến trễ về sớm xin nghỉ... Dĩ nhiên cô biết, Dịch Phong Nghiêu là một thương nhân, chắc chắn anh ta sẽ không làm chuyện có hại cho chính mình, nhất định anh ta biết cô sẽ mang tới cái gì tốt cho mình, ít nhất là trên phương diện liên quan đến Dịch Tân.

Điều khó khăn duy nhất chính là, làm thế nào để giải thích với Dịch Tân?

Tân Hoành tựa đầu trên cửa sổ xe, lơ đãng nhìn gò má cương nghị của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 228: Tình Yêu Lưu Luyến (14)

Anh lạnh lùng lái xe, rõ ràng cảm thấy được cô đang nhìn anh, cũng không thèm để ý, có vẻ thật sự rất tức giận.

Hai người trở lại nhà trọ của cô, cô vẫn muốn dụ dỗ anh, nhưng anh lại lạnh lùng tuyên bố: “Anh đói rồi, em đi nấu cơm đi.”

Tân Hoành sửng sốt. Như vậy có phải là không phù hợp không? Là anh phạm sai lầm, nên là anh tới dỗ dành cô, để cô sai bảo chứ. Bây giờ, sao lại đảo ngược thế này? Nhìn đáng vẻ anh sai bảo cô mà không có chút áy náy lương tâm, trong lòng cô căm rắng rắng nhìn.

Bây giờ, đột nhiên Tân Hoành mới tỉnh ngộ, bởi vì nhận công việc vất vả kia, cô đã tự làm mình trở thành người đuối lý giữa hai người.

Không còn cách nào khác, cô gạt đầu một cái, chấp nhận việc mình phải xuống bếp.

Mở tủ lạnh ra, mới phát hiện bên trong ngoài đồ ăn nhanh, không còn gì cả.

Cô là một người lười nấu ăn, sau đó lại rời khỏi đây mấy ngày cùng với người đàn ông kia, hoàn toàn không cần nghĩ tới chuyện nấu cơm. Lúc này mới phát hiện, không có gì ăn được...

Cô lại không thể lấy đồ ăn nhanh ra cho anh ăn...

Cô đi ra khỏi bếp, đại thiếu gia đang ngồi trên salon, hai chân gác lên nhau, thấy cô ra ngoài, hơi bất mãn lười biếng nhíu mày một cái.

Cô nhìn, vừa muốn mở miệng kêu anh cùng đi mua thức ăn với mình, thì đột nhiên chuông cửa lại vang lên.

Cô kinh ngạc.

Gần đây, vốn là căn phòng này không có người ở, sao bây giờ tự dưng lại có người tới gọi cửa?

Cô đang nghĩ, đã nghe thấy đại thiếu gia lạnh lùng sai bảo: “Còn không mau ra mở cửa?”

Cô hơi cáu: “Thật sự anh rất phách lối đấy.”

Cũng không chịu nhìn xem đây là nhà của ai. TranGemmy DELQĐ.

Mặc dù nói như vậy, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn đi ra mở cửa. Ngay sau đó, cô còn thấy cả kính hơn.

Người đến là Nguyên Thâm, trên tay giơ lên một túi đồ, cô liếc qua, thấy bên trong đựng nào là gạo, rau, thịt.

Nguyên Thâm lạnh lùng đưa túi đồ cho cô, cô vừa nhận lấy, anh ta đã quay người rời đi.

Bỏ lại Tân Hoành sững sờ đứng yên tại chỗ, cô phát hiện ra, bây giờ Nguyên Thâm càng ngày càng ghét cô. Trước kia cũng không thích, nhưng cũng không tỏ ra chán ghét một cách lộ liễu như vậy.

Cô nâng nâng cái túi nặng trĩu trên tay, người nọ chuẩn bị đồ ăn cũng tốt lắm.

Cô đóng cửa lại, xoay người nhìn anh, gương mặt anh vẫn lạnh nhạt như cũ, thậm chí còn không thèm liếc cô lấy một cái. Cuối cùng cô không nhịn được nữa, bật cười khi một tiếng.

Thật ra thì, anh luôn rất cẩn thận, luôn chuẩn bị rất chu đáo, kể cả những chuyện nhỏ như thế này.

Anh nghe tiếng cô cười, lạnh nhạt nhìn cô một cái: “Cười cái gì?”

Cô tiếp tục nhe răng với anh: “Gi mà cười cái gì chứ? Vui vẻ thì cười thôi, rất đơn giản mà.”

Anh hừ lạnh, quay người đi ra chỗ khác.

Cô mang đồ vào bếp, dọn dẹp một chút rồi làm cơm cho hai người.

Dịch Tân ngồi trên ghế sa lon, nhìn chằm chằm ti vi, nhưng tai thì vẫn chú ý động tĩnh trong bếp, đợi nghe được những âm thanh bình dị từ bếp vọng ra, trên môi anh mới hiện lên nụ cười tự mãn.

Lại nghĩ đến một chuyện, hơi cân nhắc một chút, anh cầm điện thoại ra ngoài ban công.

Điện thoại vừa thông, bỗng nhiên giọng nói của anh trở nên lạnh lẽo: “Dịch Phong Nghiêu, cậu thuê ai tới chạy việc vặt vậy hả?”

Đầu bên kia giống như sớm đã có chuẩn bị, đối mặt với Dịch Tân, vẫn cười bất cần đời như cũ: “Tân Hoành à? Chính cô ấy muốn tới chỗ tôi làm việc, tôi làm sao có thể cự tuyệt?”

“Nếu cậu không tốn hơi nói lời lôi kéo, cô ấy có thể bị cậu lừa gạt vậy sao?”

Dịch Phong Nghiêu ở đầu dây bên kia nhún nhún vai: “Anh muốn nói sao thì tùy, tôi cũng chỉ nói cho cô ấy biết, anh bình thường rất bận rộn, còn phải tốn công chăm sóc cho cô ấy, cô ấy đã không thể giúp được gì, thì cũng có thể học cách tự chăm sóc mình.”

Dịch Tân hừ lạnh: “Tự chăm sóc mình? Ví dụ như đến đó cho cậu sai bảo?”

Dịch Phong Nghiêu cười: “Giải quyết chuyện nội bộ của vợ chồng các anh, không cần nhắc đến tôi, anh cũng biết, chuyện này tôi cũng phải nghe theo Tân Hoành.”

Ánh mắt Dịch Tân liếc về phía cửa phòng bếp, đột nhiên trở nên sâu xa, rồi lại nói vào điện thoại: “Chuyện của Nghê Tranh, cậu cũng nên chấm dứt tại đây đi.”

Dịch Phong Nghiêu sững sờ, rõ ràng bị đồ dẫn một chốc, một hồi sau, mới cọt nha tán gẫu: “Lòng dạ đàn bà, không giống anh đâu Tiểu Tân à,”

Dịch Tân từ chối cho ý kiến: “Tóm lại chuyện này chấm dứt ở đây, cũng coi như cậu giúp tôi... tất nhiên tôi cũng sẽ báo đáp cậu.”

Dịch Phong Nghiêu suy nghĩ một chút, chợt cười nói: “Yến Thanh đi tìm anh? Đối với cậu ta, anh thật nhân từ, người không biết, còn tưởng anh với cậu ta... Nhưng, làm sao anh biết được thật sự tôi không coi trọng mỹ nhân phong tình vạn chủng* kia? Bởi vì anh, tôi mới động tình với cô ta, lúc này, đột nhiên anh lại muốn tôi buông tay, có phải là quá tàn nhẫn không?”

*phong tình vạn chủng: đủ loại phong tình: chỉ người phụ nữ xinh đẹp, quyến rũ

Dịch Tân cười lạnh: “Dịch Phong Nghiêu, bắt đầu từ khi nào, cậu cũng phí công sức đi nói mấy lời dối trá ngu ngốc này?”

Dịch Phong Nghiêu cười một tiếng: “Ok, tôi đồng ý với anh, sẽ không chủ động đi trêu chọc người phụ nữ kia, coi như giúp anh bán cho Yến Thanh một cái nhân tình. Nhưng, nếu cô ta cứ muốn quần lấy tôi, anh cũng biết, từ trước tới nay tôi là người sẽ không quá cự tuyệt trước mỹ nhân... Đây là sự thật.

Cho nên, phiền anh chuyển lời cho Yến Thanh, bảo anh ta tự quản người phụ nữ của mình cho tốt.”

Dịch Tân không nhiều lời nữa, trực tiếp cúp điện thoại. Cùng lúc đó, ở bên kia Dịch Phong Nghiêu cũng ấn nút ngắt kết nối. Quả thật hai người rất ăn ý.

Dịch Tân đi tới cửa phòng bếp, nhìn Tân Hoành đeo tạp dề đang bận rộn, trong lòng mềm nhũn, nhưng biểu tình trên mặt vẫn cứng đờ như gỗ, lại nhanh chóng xoay người rời đi.

Sau khi Tân Hoành làm xong bữa tối, không thấy bóng dáng Dịch Tân đâu, gọi một tiếng, mới thấy anh lạnh lùng đáp, anh đang sửa sang lại phòng.

Trong lòng cô thoáng chút ngạc nhiên, theo tiếng nói đi tới, mới thấy quả nhiên Dịch Tân đang dọn dẹp phòng. Trước đó cô đã cố ý nói...: “Ngoài phòng ngủ chính, thư phòng, còn dư một gian phòng, anh muốn ở thì tự đi mà quét dọn.”

Cô nói nửa đùa nửa thật, cô không tin anh không nghe ra được, thế mà bây giờ, người đàn ông này không biết bị cái gì kích thích, thật sự đi dọn dẹp căn phòng đó.

Lúc cô đi nấu cơm anh còn ngồi xem ti vi trong phòng khách. Giờ cô mới nấu cơm xong, phòng của anh đã được quét dọn đâu ra đấy.

Cô đứng một bên cửa, không hài lòng hỏi: “Buổi tối không có ý định ngủ cùng em sao?”

Cô cố ý chọc giận anh, thế mà anh lại xoay người lại, nhàn nhạt nhìn cô: “Ừ, anh ngủ ở chỗ này.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 229: Tình Yêu Lưu Luyến (15)

Cô bị vẻ mặt ôn hòa của anh chọc giận, cực kì muốn nói, vậy sao anh không trực tiếp về nhà anh mà ngủ một mình đi? Suy nghĩ một chút, vẫn không nói ra mà chỉ bỏ lại một câu: “Đây là tự anh nói đấy.”

Nói rồi, cô xoay người, đi về phía phòng ăn: “Ăn cơm.”

Cho nên cô không nhìn được khoe môi Dịch Tân khê cong lên ngay khi cô vừa quay lưng.

Hai người ăn cơm cùng nhau, cũng coi như hòa hợp, chỉ là từ đầu tới cuối Dịch Tân không nói lời nào mà thôi. Mà Tân Hoành nhớ tới hành động trước đó của anh, cảm thấy lần này anh có chút quá đáng, cũng không chủ động đề ý đến anh, không có ý định cho anh thêm cơ hội để kiêu ngạo.

Hai người không ai nói chuyện với ai, chỉ có thỉnh thoảng vẫn trao đổi qua nét mặt.

Hay chính là, Tân Hoành trừng anh, anh không thèm đề ý đến cô, hoặc là, Tân Hoành trêu chọc anh, anh cũng không thèm đề ý đến cô.

Buổi tối sau khi tắm xong, anh không nói tiếng nào, tự mình quay về căn phòng cho khách mình vừa dọn dẹp. Tân Hoành giận đến mức thiếu chút nữa thuận tay cầm lên cái gối ôm ném về phía bóng lưng phách lối của anh.

Đã cầm trong tay rồi, suy nghĩ một chút, lát nữa có rơi xuống đất cũng là chính mình phải đi nhặt lên, mới từ bỏ ý định này. Vì vậy, lại đặt xuống.

Đứng dậy, cô hơi bực mình trở về phòng. Tắt đèn, đi ngủ.

Trong bóng tối, cô lắng tai ngóng tiếng động bên ngoài, hồi lâu, nhưng một chút động tĩnh cũng không có. Cô có hơi mất mát, lúc trước anh gấp gáp ôm cô đến nóng rực, cô biết anh muốn bao nhiêu. Lúc này, có thể ở chung một chỗ với cô, mà lại tha cho cô, cách giải thích suy nhất chính là, anh giận thật rồi.

Tân Hoành thở dài một cái, kéo chăn kín đầu, muốn cô nói với anh thế nào đây? Tìm lý do thế nào để mà thuyết phục anh đây?

Trần trọc trở mình, nghĩ mãi không ra lý do, cảm thấy như càng nằm càng tỉnh ra.

Trong lòng cô nóng nảy, đột nhiên ngồi bật dậy, vén chăn lên, xuống giường.

Dịch Tân nằm ở trên giường, đôi mắt nhắm hờ, tinh thần cũng cực kỳ tỉnh táo. Chỉ là, anh không giống Tân Hoành, không phải anh không ngủ được, căn bản là anh không định ngủ.

Anh đang đợi cô tới.

Dĩ nhiên, anh cũng không khẳng định 100% cô sẽ tới, chỉ là lúc này, thấy tâm trạng chờ đợi cũng không tệ. Nếu như thật sự cô không đến, lúc đó chắc

chấn cô sẽ rất thảm, nhất định anh sẽ đòi lại cả gốc lẫn lãi.

Anh không cho rằng vì cô mà anh bị ảnh hưởng xấu, ngược lại, vì có cô bên cạnh, anh mới có thể coi bỏ sự tàn độc của mình. Đối với anh, đây cũng là một loại đặc ân, những lúc ở bên cô, anh chỉ muốn có thể như vậy mãi mãi, không bao giờ cần để ý tới thế giới bên ngoài nữa.

Có cô ở nhà, mỗi một ngày, anh đều muốn mau chóng về nhà cùng cô.

Cô không có ở nhà, anh cũng không muốn rời khỏi đây một bước, chỉ muốn ở nhà đợi cô, hèn mọn chờ đợi, nói không chừng lúc nào đó sẽ đột nhiên thấy cô mở cửa về nhà. Khi đó, anh sẽ không để cho cô rời đi nữa.

Sự chờ đợi lúc đó, không có hi vọng, nỗi tuyệt vọng hành hạ anh đến gần như sụp đổ, nhưng đồng thời sự chờ đợi ấy lại như dòng nước âm thầm chảy quanh con tim, cảm giác hoàn toàn bất động.

Lúc này, chỉ vì biết, cô đang ở bên ngoài cách một bức tường.

Cho dù cô có tới hay không, lúc nào anh cũng có thể ôm cô vào trong ngực, như trong quá khứ.

Chỉ là trong lòng anh, vẫn hy vọng cô sẽ chủ động sang đây.

Thực sự giận cô, bởi vì anh nghĩ không ra, tại sao cô phải chạy đi làm cái công việc kia? Cô muốn làm phiên dịch, anh có thể hiểu được, bởi vì đó là thứ cô yêu thích, hơn nữa cũng không tốn nhiều thời gian.

Nhưng công việc trợ lý kia...

Đột nhiên trong đầu lóe lên, hình như anh đã hiểu rõ ràng rồi.

Mặc dù Dịch gia không liên quan đến Viễn Thịnh, nhưng Dịch Phong Nghiêu rất thủ đoạn, lĩnh vực hoạt động cũng gần giống với nhà họ Dịch.

Dịch Tân cười tự giễu một tiếng, anh hiểu được cô muốn làm gì.

—— Cô muốn hiểu về anh, muốn biết được anh ở đâu khi không ở bên cô.

Trên cửa có tiếng động nhỏ truyền đến, anh lập tức hoàn hồn, trong nháy mắt trở nên vui vẻ.

Cô đến rồi.

Anh giả vờ nhắm mắt ngủ, chỉ căng tai nghe tiếng cô nhẹ nhàng mở cửa, rồi đóng cửa, lặng lẽ bò đến bên giường anh, vén một góc chăn lên, sau đó, cả thân thể áp vào trong ngực anh.

Không ngờ lại chạm phải làn da bóng loáng của anh, cô hơi kinh hãi, thủ hạ phía dưới cũng nhanh chóng nóng rực căng thẳng đứng lên.

Đến lúc này rồi, tất nhiên cô cũng sẽ không ngốc đến độ tin rằng người đàn ông này đang ngủ. Cô lên án: “Anh lại có thể không mặc quần áo!”

Anh cười khê, giơ tay lên, ôm chặt thân thể cô áp sát vào trong ngực mình lần nữa: “Chỉ là anh không muốn phụ lòng em nửa đêm phải phí công leo lên giường anh.”

Anh đắc ý lại phách lối cười làm cô càng lúng túng, cũng không nói được gì, đúng là nửa đêm, cũng đúng là cô leo lên giường anh. Là cô làm chuyện xấu còn bị anh nắm được thóp...

Nói lý không được, cô đổi giọng dịu dàng, vòng bàn tay nhỏ bé quanh hông anh, ở trong ngực anh thấp giọng nói: “Không có anh, em không ngủ được.”

Dứt lời, đột nhiên vật chống đỡ phía dưới lại cứng rắn nóng rực thêm một phen.

Người nào đó còn ác ý di chuyển, cổ tình cọ xát vào nơi riêng tư của cô vài lần, cô làm sao mà chịu được loại kích thích này, lúc này cả người đều nóng lên mềm nhũn ở trong lòng anh.

Tuy nhiên anh lại muốn trêu chọc cô, lúc này đang cố gắng áp chế xuống, chính anh cũng không cảm thấy dễ chịu gì, căng thẳng khàn giọng cất tiếng: “Biết sai chưa?”

Cô mềm mại ở trong lòng anh gật đầu: “Ừ, biết sai rồi, anh tha thứ cho em được không?”

Anh lại cọ xát vào cô qua lớp quần, cô chỉ cảm thấy một dòng nước ấm, thân thể đã sớm ướt át. Lúc này anh mới lật người, đè cô xuống dưới thân mình: “Được, chúng ta đi hủy hợp đồng.”

Mặt cô xuất hiện mấy vạch đen, ngượng ngùng nói: “Trừ cái này...”

“Thật sự muốn đi?”

Cô cắn môi: “Ừ”

Anh nghĩ một chút, có vẻ thật sự không hài lòng: “Em như vậy, làm anh rất không vui.”

Thế nhưng cô lại ngây ngốc bật thốt lên: “Vậy em để cho anh vui về?”

Nói xong, cô nghe thấy tiếng cười trầm thấp của người nào đó, thân thể còn có chút run rẩy, lúc này mới phát hiện ra, lời này đặt trong tình cảnh trước mặt, có nghĩa khác xa đến mức nào...

Cô vội nói: “Ý của em là, em muốn chuộc tội?”

Anh trầm mặc. Cô cho rằng anh đang suy nghĩ để cho cô chuộc tội thế nào, thế nhưng anh chợt từ trên người cô nằm xuống, lại trở về bên cạnh người cô: “Em hãy làm anh vui về đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 230: Bồi Thường Thịt

Cô sững sờ, ngăn ra hỏi anh: “Có ý gì?”

Anh dù bận nhưng vẫn ung dung, đặt hai tay ra sau gáy, lười biếng nói: “Để em tới bồi thường cho anh.”

Thiếu chút nữa thì cô ghen thờ, anh cần phải nói rõ ràng như vậy sao? . . .

Cô cắn chặt răng, nhắm mắt lại, thấy chết không sợ: “Đến đây đi!”

Trong bóng tối anh cũng có thể cảm nhận được biểu tình như trắng sẫm bi trắng ra trận của cô, cười thầm trong lòng, nhưng giọng nói ngoài miệng vẫn lạnh nhạt như cũ: “Em lên.”

“Hả?”

“Là em muốn bồi thường, dĩ nhiên là em phải chủ động rồi. Trước kia là em hưởng thụ, lần này, đổi lại là em lấy lòng anh.” Anh nói không nhanh không chậm.

Tần Hoành chỉ cảm thấy như máu toàn thân chảy ngược, vừa xấu hổ vừa tức giận, rồi lại thấy may mắn vì lúc này trong phòng không bật đèn.

Không muốn để anh thấy đáng về cô quần bách, cô nắm chặt tay thành nắm đấm, cắn răng lật người một cái, dặng chân ngồi lên thắt lưng của anh.

Ngay sau đó nghe thấy anh rên lên.

Cô cho là động tác của mình quá mạnh, làm anh bị đau, cuống quýt muốn bò xuống thì tay anh lại hung hăng nắm lấy eo cô, khàn giọng nói: “Không cho trốn, tiếp tục.”

Cách lớp vải áo ngủ mỏng manh, cô chỉ cảm thấy bàn tay to ấm áp của anh càng nóng rực hơn, lòng cô thì như bị cái gì trêu chọc, thân thể đã vô lực, nếu không phải eo còn bị anh khống chế, lúc này quả thật cô rất muốn trốn.

Chuyện giữa cô và anh, cô chưa từng chủ động thế này, những khi Dịch Tân chủ động đã khiến cô rất xấu hổ rồi, thỉnh thoảng cô thử trêu chọc anh một chút lại ngay lập tức biết ngay thế nào là làm bậy thì không thể sống, lần này lại muốn cô làm thế nào đây. . . .

Cô ngồi trên người anh, nhưng lại chậm chạp không có động tĩnh gì, người đàn ông phía dưới dường như không có bao nhiêu kiên nhẫn. Tay dùng sức một chút, nâng cô thể cô lên, cô lại cho rằng anh muốn tha cho cô, lập tức phối hợp động tác để chuyển vị trí cho anh.

Nào ngờ, cô vừa muốn rời đi, đột nhiên hai bàn tay đặt ngang hông cô lại dùng sức, áp cô trở lại trên người anh một lần nữa.

Thân thể đột nhiên bị mở ra, kích thích phía dưới gần như làm cô không chịu nổi, cô thét chói tai, anh cũng thấp giọng gầm nhẹ một tiếng.

Cô hoàn toàn không còn hơi sức nữa, nằm bò sấp trên thân thể anh, chỉ có thể kịch liệt thờ gáp, cố gắng phục hồi nhịp thở.

Tay anh luồn vào trong, gạt áo ngủ cô ra, chạm vào tấm lưng trần của cô, vuốt dọc một đường xuống phía dưới.

Chỉ chốc lát sau, cả người cô đã bị anh trêu chọc cho run lẩy bẩy. Thế mà anh còn không chịu bỏ qua, ở bên trong cơ thể cô nhưng không có động tác gì, chỉ dùng tay vuốt ve khắp người cô, ngược lại càng làm cô khó chịu hơn nữa.

Rốt cuộc, cô cũng không chịu được nữa, giọng mềm nhũn khẩn cầu: “Xin anh đấy, anh tới đi.”

Anh cười một tiếng khàn đục bên tai cô, lật người đè cô xuống dưới, chỉ mở miệng nói một tiếng: “Tốt.” Giọng nói khàn khàn khiến người ta lạc hồn.

Thì ra anh vẫn luôn nhẫn nại, anh chính là chịu đựng để cô mở miệng cầu xin anh trước! Trong lòng Tân Hoành giận dữ nghĩ, nhưng cũng chỉ là thoáng qua, sự chú ý của cô nhanh chóng bị anh đoạt mất.

Động tác của anh vừa nhanh vừa kịch liệt, hình như đã phải nhẫn nại rất lâu, lúc này một khi bắt đầu, lập tức không thể khống chế lại được, anh muốn hoàn toàn phát tiết, cả người Tân Hoành nhũn ra.

Suốt đêm, rõ ràng cô chỉ cảm thấy cả người vô lực đến hóng mát rồi, nhưng lại có thể hết mình phối hợp với anh, hoàn toàn làm theo những gì anh muốn.

Sau đó, cô bị anh hành hạ cả một đêm, đến sáng sớm, khi ánh sáng chiếu vào sàn nhà, cô mới nhớ ra sáng nay phải đi làm, mới tỉnh táo lại đôi chút.

Đúng lúc này, cô nhìn rõ cảnh vật xung quanh, cả người run một cái.

Vẫn bị người đàn ông kia ôm chặt, anh cảm nhận được động tác của cô nhưng cũng không dừng lại, chỉ hỏi: “Sao thế?”

Cô hung hăng trừng mắt nhìn anh, rốt cuộc cũng xác định được là mình không hoa mắt, cô kêu to: “Dịch Tân, anh ôm em đến phòng khách làm gì!”

Anh, không biết anh đã ôm cô đến phòng khách từ lúc nào! Rốt cuộc khi nào thì anh thừa dịp cô thần chí mơ hồ mà lừa gạt đến đây?

Anh hơi ngừng lại, tà ác cười một tiếng: “Bây giờ mới phát hiện ra à?”

Cô hung hăng trừng anh, nhưng đột nhiên anh lại dùng sức, làm cô cong người bám lấy anh.

Anh gầm nhẹ, lại khàn giọng nói: “Phòng kia nhỏ quá, nơi này rộng rãi hơn. Hơn nữa, hôm qua anh cũng nói với em rồi, anh thích ở trên ghế sa lon hơn.”

Cô cúi đầu, rướn người về phía trước cắn lên vai anh.

Anh kêu rên, lại ôm cô đứng dậy: “Được rồi, được rồi. Chúng ta trở về phòng.”

Cô cau kinh suy nghĩ, lúc này mới dịu dịu xuống.

Anh ôm cô đi về phía phòng ngủ, nhưng cuối cùng lại trực tiếp đi vào phòng tắm. Tân Hoành vừa nhìn thấy tình huống trước mắt, đột nhiên trong lòng dội lên dự cảm không lành, lập tức gào thét.

Dịch Tân cười ác ý.

Đến khi hai người đi ra lần nữa, Tân Hoành đã gần như rơi vào hôn mê.

Dịch Tân đặt cô lên trên giường, đến hơi sức đáp chần cô cũng không có, mắt vẫn nhắm nghiền. Anh cười yêu chiều, giúp cô kéo chần, lại hôn lên trán cô, rồi mới thỏa mãn mặc quần áo vào.

Nhanh chóng sửa sang lại, anh quay đầu nhìn cô vẫn im lìm ngủ trên giường, môi nâng lên một nụ cười hả hê.

Đột nhiên Tân Hoành giật mình, mở mắt lần nữa thì người đàn ông kia đã không còn ở đây.

Lại nghĩ tới hôm nay là ngày đầu tiên cô đi làm, chỉ là cô. . . .

Cô với tay cầm đồng hồ ở đầu giường xem, 12 giờ.

Hít sâu nhắm mắt lại, quần chần lên người, cô xuống giường tìm điện thoại, tắt máy.

Nhất định là người đàn ông kia có ý!

Tân Hoành đang tức giận suy nghĩ thì đúng lúc này nghe thấy tiếng mở cửa, rốt cuộc cũng không nhịn được mà phát tiết.

Cô bước nhanh ra khỏi phòng, quả nhiên trông thấy tên cầm thú kia áo mũ chỉnh tề vừa từ ngoài trở về. Cô khẽ híp mắt lại, căm tức nhìn anh.

Anh nhìn cô, đôi mắt chột thâm trầm xuống.

Người cô chỉ bọc một lớp chần mỏng, cổ lộ ra một khoảng lớn, thậm chí còn nhìn thấy những dấu hôn anh lưu lại trên da thịt trắng nõn trước ngực cô. Lòng anh vừa động, không nhịn được lại nghĩ tới, lúc này dưới cái chần kia cô không mặc gì cả. . . .

Ánh mắt của anh bám chặt lấy cô, mang theo vẻ chiếm hữu và xâm lược, dù cô chậm hiểu cũng cảm thấy được sự nguy hiểm, cả người run lên, trách móc: “Anh là đồ cầm thú.”

Nói xong, đã nhanh chân chạy về phòng ngủ, lại tức giận đóng mạnh cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 231: Đến Lượt Anh Bồi Thường?

Tân Hoành vào trong phòng ngủ, cũng không sốt ruột như trước. Cô quần chăn ngồi trên giường suy nghĩ, dù sao cũng đã trễ rồi, cô có thể từ từ mà đi.

Chỉ là, tại sao cùng là cả đêm tham lam lạc thú, cô thì ỉu xiu như bị rút xương, mà người nọ lại có tinh thần sáng khoái như vậy? Nhìn dáng vẻ mặt người dạ thú của anh, chắc chắn là vừa tan làm ở công ty trở về.

Lúc này cơ thể còn rất mệt mỏi đau đớn, Tân Hoành âm thầm quyết tâm về sau nhất định phải biết tiết chế.

Không nhanh không chậm tìm quần áo mặc lên, vào nhà tắm rửa mặt, lúc ra đến cửa lại nghe thấy có động tĩnh trong phòng bếp truyền ra. Cô theo tiếng động đi vào, chỉ thấy người đàn ông kia mặc tạp dề, đang chuyên tâm xào rau.

Cô buồn cười “Phì” ra một tiếng.

Anh nghe thấy tiếng cô, quay đầu lại nhìn, ánh mắt nhìn cô từ trên xuống dưới mang theo vẻ băn khoăn rõ rệt, cười khê: “Sao ăn mặc chỉnh tề vậy?”

Cô cúi đầu, nhìn lại mình một lượt, đồ bình thường mặc ở nhà thôi mà.

Lúc này mới tỉnh ngộ nghĩ ra người đàn ông này đang ngụ ý cái gì, cô nheo mắt nhìn anh: “Nếu giờ trong tay em mà có cái gối, nhất định em sẽ đập cho anh một trận!”

Đôi mắt anh cong cong quyến rũ, cười nói: “Em nói vậy là đang muốn ám chỉ với anh, bây giờ lập tức cùng em về giường à?”

Cô bị ngôn ngữ của anh trêu chọc cho rùng mình một cái, đợi đến khi phản ứng kịp thì lại tức không làm gì được.

Nhưng anh lại làm ra vẻ mặt khổ sở nói: “Nhưng bây giờ anh đang nấu cơm, em chịu khó chờ một chút?”

Chờ cái đầu anh!

Tân Hoành quyết định triệt để ngó lơ anh, lắc đầu chấp nhận xoay người đi ra ngoài.

Cô nhận thua.

Dịch Tân nhìn chăm chăm bóng lưng cô, lại tiếp tục nấu cơm.

Ở đây là nhà trọ của Tân Hoành, cô lại mời không nổi người giúp việc, lúc này, đến đại thiếu gia cũng đi làm cơm rồi, đương nhiên việc còn lại chỉ có thể là tự cô làm.

Nhanh chóng dọn dẹp gọn gàng lại phòng khách bữa bọn, lại đi tới phòng ngủ cho khách, vừa mở cửa ra, cảnh tượng trước mắt có thể dùng câu “cảnh hoang tàn khắp nơi” để miêu tả, lập tức làm mặt cô nóng bừng.

Chuyện này. . . . Căn phòng cũng không lớn, nhưng trên giường, trên đất, chỗ nào cũng xộc xệch, nhìn một cái là có thể tưởng tượng ra tình huống kịch liệt đêm qua. Trí nhớ về chuyện * * * * hôm qua liên tục hiện lên trong đầu, thân thể cô cũng nóng ran, vội vàng lắc mạnh đầu, tập trung ý chí, cắn răng đi vào, nhanh chóng sửa sang lại một chút.

Đến lúc cô đi ra với khuôn mặt đỏ dừ, Dịch Tân đã chuẩn bị xong bữa trưa, vừa nhìn thấy bộ dạng của cô, lại hỏi: “Sao mặt em đỏ thế?”

Tân Hoành cắn răng không nói.

Dịch Tân đưa mắt nhìn phía sau cô, liếc qua phòng khách và cửa phòng ngủ, chợt như bừng tỉnh hiểu ra, chớp mắt một cái lộ ra vẻ tà khí.

Tân Hoành ai oán nhìn anh, đành giọng nói: “Ăn cơm.”

Dịch Tân nhún nhún vai, không trêu cô nữa.

Sau khi hai người ăn xong, đến lúc nghỉ ngơi, Tân Hoành trở về phòng mình thay quần áo chuẩn bị đi làm.

Dịch Tân ngồi ở trên ghế sa lon, dù bận vẫn ung dung cảm khái: “Anh còn tưởng rằng em sẽ nghỉ dù sao buổi sáng cũng đã trốn rồi, vậy buổi chiều dứt khoát cũng không đi luôn chứ.”

Tân Hoành liếc anh: “Em là người như thế sao?”

Dịch Tân ý vị cười sâu xa một tiếng, hỏi ngược lại: “Em nói đi?”

Tân Hoành trả lại anh một nụ cười cao thâm, xoay người trở về phòng thay quần áo.

Thật ra thì, cô đúng là như vậy!

Tối trẻ sẽ nghỉ, dù sao cũng đã trẻ rồi, vậy chậm chút nữa cũng không sao. Nếu quá muộn sẽ nghỉ, dù sao cũng đã muộn như vậy rồi, vậy trực tiếp không đi nữa cho rồi.

Dịch Tân đúng là hiểu rõ cô.

Chỉ là tình hình hôm nay có hơi khác, ngày đầu tiên đi làm, cũng không thể quá kiêu ngạo được. . . . . Thật ra thì hôm nay mà là ngày thứ 2, thứ 3 hay thứ 4, lòng cô sẽ hoàn toàn không có nhiều đắn đo như thế.

Tân Hoành đổi sang một bộ váy Dior trong bộ sưu tập mới, phối hợp thêm trang sức nhẹ nhàng trang nhã, lúc xuất hiện trước mặt Dịch Tân lần nữa, lòng anh lập tức nhấn tít lại.

“Em xác định mặc như vậy có thể ra ngoài à?”

“Em đi chạy cái việc vặt ấy còn phải trang điểm?”

Tân Hoành hít sâu một hơi, kiên nhẫn dỗ dành anh.

“Quần áo này thật sự có thể mặc ra ngoài, chẳng qua là nó nhìn có vẻ công sở thôi, không thể mặc ra đường là những đồ mặc ở nhà vừa to vừa rộng mà anh cho là tốt kia kìa. . . . .”

“Anh cho rằng em muốn trang điểm à? Bà đây trang điểm một lần cũng lười muốn chết, nhưng đây là ngày đầu tiên đi làm, cái này gọi là lịch sự. . . . .”

Người nào đó vẫn không cam lòng hừ lạnh, liếc cô: “Vậy em đến làm trợ lý cho anh?”

Tân Hoành đã dùng hết kiên nhẫn, đôi mắt đẹp ngang ngược: “Tối hôm qua em đã bồi thường cho anh rồi, anh cũng rất hưởng thụ còn gì, bây giờ không phải là muốn giờ trò đây chứ!”

Đôi mắt sắc của Dịch Tân có chút buồn bã: “Vậy đến lượt anh bồi thường, em tới chỗ anh đi?”

Tân Hoành bắt đầu nhìn trần nhà.

Cuối cùng, Tân Hoành phải nói hết nước hết cái, mới dụ dỗ được người nào đó đưa cô tới công ty. Chỉ là trước khi xuống xe, lại tiếp tục chặn cô lại, nhắc lại ba nguyên tắc:

Một, không được nhìn Dịch Phong Nghiêu quá ba giây.

Hai, đối với những người đàn ông khác, cũng như những người phụ nữ có ý đồ khác, không được nhìn.

Ba, nhận được điện thoại của Dịch Tân phải lập tức bỏ qua công việc đang làm, tập trung tinh thần nói chuyện với anh, anh nói gì phải nghe nấy.

Tân Hoành liên tục gật đầu hai lần, đến điều thứ ba, động tác hơi chậm lại, người nọ đã không hài lòng, hừ lạnh: “Có ý kiến? Vậy chúng ta về nhà.”

Nói xong, đã bắt đầu khởi động xe.

Tân Hoành vội kéo tay anh lại: “Không phải, không có ý kiến. Em chỉ muốn xác định lại anh nói điện thoại, là gọi điện hỏi han bình thường thôi, đúng không?”

Dịch Tân nghe vậy, môi chợt cong lên một nụ cười tán tỉnh, ánh mắt dây dưa bám lấy người cô: “Em muốn cùng anh nói chuyện điện thoại không bình thường? Có thể, em biết đấy, cho dù em có bao nhiêu yêu cầu, anh đều sẽ thỏa mãn em.”

Tân Hoành bị ánh mắt càn rỡ tà ác của anh nhìn đến cả người run lên, cuống quýt mở cửa xe đi xuống: “Không có, em chỉ muốn nhận được cuộc điện thoại bình thường thôi.”

Sau đó, cô quay người chạy như ma đuổi vào trong tòa nhà văn phòng cao tầng.

Dịch Tân ở trên xe, ánh mắt xuyên qua kính cửa xe nhìn theo bóng dáng cô, cười rất vui vẻ.

Tân Hoành lên đến tầng cao nhất thì đối diện với một cái bàn trống không, Serena không có ở đây. Tân Hoành đang suy nghĩ, chẳng lẽ Serena cũng đến muộn? Đột nhiên điện thoại trên bàn vang lên, sau đó, có giọng đàn ông nóng nảy truyền đến: “Vào đi!”

Tân Hoành sùng sốt một chút, nhìn về phía cánh cửa lớn đang đóng chặt của phòng làm việc tổng giám đốc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 232: Yêu Vào Xương Tủy

Tân Hoành phản ứng chậm ba giây mới quay đầu lại, nói về phía điện thoại trên bàn: “Serena không có ở đây, tôi là Tân Hoành.”

“Tôi biết rõ cô là ai. Chính là gọi cô đấy!” Giọng điệu thể hiện rõ sự thiếu kiên nhẫn, nói xong, liên nóng nảy đập máy kết thúc cuộc nói chuyện.

Tân Hoành bất đắc dĩ, cam chịu chấp nhận đi vào.

Dịch Phong Nghiêu đứng sau bàn làm việc rộng rãi, chân mày nhíu chặt, nhìn chằm chằm Tân Hoành, bất lực vỗ trán: “Mặc dù tôi có ám chỉ đến việc đi trễ về sớm không thành vấn đề, nhưng cô cũng không thể lớn lối như vậy được, ngày đầu tiên đi làm đã nghỉ cả một buổi sáng? Cô như vậy, còn để cho tôi chút uy tín nào trước mặt các nhân viên khác không?”

Tân Hoành nghiêng đầu suy nghĩ một chút, hỏi lại: “Ý anh nói nhân viên khác là chỉ Serena sao?”

Phòng làm việc của tổng giám đốc ở tầng này, cũng chỉ có Dịch Phong Nghiêu, Serena và Tân Hoành cô là ba người mà thôi.

Dịch Phong Nghiêu không ngờ lại bị cô chặn họng, nóng nảy nói: “Vấn đề trước mắt nghiêm túc như vậy, cô còn có thể suy nghĩ vãn vơ được sao? Lúc tôi và cô nói chuyện, cô không cần suy nghĩ nhiều như vậy.”

Tân Hoành gật đầu.

Thật ra thì trong lòng cô cũng rất xấu hổ, cô biết làm như vậy, thể hiện ý tứ rất rõ ràng là không để ông chủ lớn Dịch Phong Nghiêu này vào trong mắt, đang định nói xin lỗi. Lời đã ra đến đầu môi rồi, đột nhiên cô lại ngừng lại.

Cô nhìn Dịch Phong Nghiêu, trước mặt loại đàn ông này, càng thể hiện mình yếu thế, anh ta sẽ càng không dễ dàng bỏ qua như vậy. Nếu lúc này cô nói xin lỗi, nói không chừng anh ta có thể sẽ lập tức héch mồm lên trời, bắt cô về viết một bản kiểm điểm cũng nên, tường trình tại sao lại đến trễ? Vì ở cùng với ai mà bị trễ? Làm những gì? Mà cô, cũng không thích mình và chuyện riêng tư của mình bị người ta mang ra nhạo báng.

Nghĩ như vậy, Tân Hoành bình tĩnh ngược mắt lên nhìn anh ta, nhẹ giọng hỏi ngược lại: “Cho nên ý của anh là, anh không muốn tính toán gì nữa, vậy là anh muốn đổi ý?”*

*Lời của Editor: Ở đây, mình hiểu ý Tân Hoành là nói việc Dịch Phong Nghiêu thuê cô ấy là một sự tính toán, nên nếu không muốn nghĩ nhiều, không phải tính toán gì nữa thì chính là không cần thuê cô ấy nữa. (Giải thích cho bạn nào không hiểu đoạn này, vì mình cũng nghĩ mãi...) –

Đột nhiên Dịch Phong Nghiêu lại bị cô chặn họng, hoàn toàn không nói ra lời nữa.

Nhìn Tân Hoành một cái, bất đắc dĩ phát tay qua loa: “Thôi được rồi, coi như tôi chưa nói gì.”

Nhưng vẫn không cam lòng u oán nói: “Cô và Dịch Tân thật đúng là vợ chồng!”

Tân Hoành cười một tiếng: “Vậy tôi đi ra ngoài?”

Dịch Phong Nghiêu buồn bực phát phát tay về phía cô.

Tân Hoành cũng không kiểm chuyện nữa, chỉ cười cười rồi đi. Ra đến cửa, lại bị Dịch Phong Nghiêu gọi lại: “Chờ một chút, sang quán cà phê đối diện mua giúp tôi một ly cà phê về đây.”

Tân Hoành quay đầu lại, chân mày hơi nhíu, hồ nghi hỏi: “Anh mà cũng uống cà phê bên ngoài à? Người như anh không phải sẽ tận dụng giá trị mà bắt tôi đi pha cà phê mới đúng chứ?”

Dịch Phong Nghiêu phui phui tay, cười một tiếng: “Xin lỗi, người cô nói đó là Dịch Tân. Còn từ nhỏ tôi đây đã sống rất bình dị gần gũi, cho nên... Đi đi.”

Đối với câu “Từ nhỏ tôi đã sống bình dị gần gũi”, Tân Hoành cũng không có ý kiến gì, chỉ gật đầu, ra cửa mua cà phê.

Mặc dù cô biết, Dịch Phong Nghiêu chỉ muốn mượn cơ hội sai bảo cô để trừng phạt cô tội không để con giận của anh ta vào trong mắt thôi.

Được rồi, cho dù là bình dị gần gũi, cũng không thể không có yêu cầu đặc biệt về khẩu vị cà phê như vậy được chứ...

Anh ta là muốn cà phê đen? Mocha? Hay là Espresso?

Tân Hoành lắc đầu một cái, đi vào quán cà phê.

Tân Hoành vừa đi tới quầy phục vụ, còn chưa nói muốn mua gì, đã nghe thấy đối phương nhỏ giọng gọi một tiếng: “Tân Hoành?!”

Tân Hoành ngẩn ra, lúc này mới nhìn kỹ nữ nhân viên phục vụ trước mặt, tuổi còn trẻ, mi thanh mày tú. . . Đây là. . .

Cười xin lỗi một tiếng, đối phương vừa bước nhanh một bước đến nói chuyện với cô: “Xin lỗi, có thể cô không nhớ rõ tôi. Tôi là Lạc Tiểu Xuyên, thời gian cô bị ốm, là tôi và một người khác là Lâm Tử Hề cùng nhau chăm sóc cho cô.”

Tân Hoành chợt hiểu ra, lập tức nhoen miệng cười: “Là cô! Tôi biết, tôi biết! Sau này tôi không còn gặp cô nữa, vẫn còn nợ cô một tiếng cảm ơn đấy.”

Lạc Tiểu Xuyên ngượng ngùng cười một tiếng: “Là anh Dịch rất quan tâm tới cô, trước đây đã dùng mức lương cao trả cho chúng tôi, chăm sóc cô là việc tôi phải làm, cô mà nói cảm ơn, ngược lại tôi sẽ cảm thấy rất ngại.”

Tân Hoành cười lắc đầu: “Không, chỉ là tôi muốn nói tới lần trước, khi Dịch Tân nổi điên, nhờ có cô khuyên ngăn anh ấy.”

Lạc Tiểu Xuyên ngẩn ra, ngay sau đó chợt hiểu, Tân Hoành nhắc tới là một đêm, Dịch Tân nhét súng lục vào tay Tân Hoành, lại mạnh mẽ nắm tay cô nhắm ngay vào trái tim mình.

Một màn kia, đến nay khi cô ta nghĩ lại vẫn cảm thấy kinh sợ.

Người đàn ông kia, thật ra đến nay Lạc Tiểu Xuyên vẫn muốn biết, tại sao Tân Hoành lại chọn ở bên anh?

Lạc Tiểu Xuyên cảm thấy, tính cách Tân Hoành nhẹ nhàng an tĩnh, mà Dịch Tân thì thô bạo cuồng dã, nhưng bọn họ lại có thể ở bên nhau, hơn nữa xem ra, tình yêu đã thâm sâu vào tận xương tủy. Mâu thuẫn lớn như vậy lại có thể cân bằng được, Lạc Tiểu Xuyên... Quả thật không thể lý giải nổi.

Cô vẫn cho rằng, dù có yêu hơn nữa, đối tốt với đối phương hơn nữa, cũng không thể vượt qua sự khác biệt về tính cách lớn như vậy?

Có điều lúc này, nhìn sắc mặt hồng nhuận phơn phớt của Tân Hoành, phảng phất ý cười hạnh phúc, hoàn toàn khác với người con gái nằm trên giường bệnh suốt nửa tháng, không hề có bất kỳ chút sinh khí nào, Lạc Tiểu Xuyên chỉ cười nói: “Câu cảm ơn này tôi tiếp nhận, khi đó, hai người các người đều đang không tỉnh táo.”

Tân Hoành cười: “Chúng ta ngồi một chút?”

Lạc Tiểu Xuyên suy nghĩ, gật đầu ngồi xuống.

* * *

“Tôi tới tìm tổng giám đốc Dịch.”

“Xin hỏi cô có hẹn trước không?”

Cô gái xinh đẹp nhẹ nhàng lắc đầu, vẫn cười tự tin như cũ: “Không có, nhưng cô có thể hỏi anh ấy một chút, tên tôi là Nghe Tranh.”

“Phiền cô chờ một chút.” Nhân viên tiếp tân vừa cầm điện thoại lên, chợt bị một người khác ấn vào nút tắt máy.

Nghe Tranh nhướng mày nhìn một nữ nhân viên tiếp tân khác, khẽ mở to mắt, sử dụng ánh mắt bày tỏ ý dò hỏi.

Đối phương xin lỗi một tiếng: “Thật rất xin lỗi, vị tiểu thư này. Lúc này, hai vị trợ lý của tổng giám đốc chúng tôi đều không có ở đây, tổng giám đốc rất không thích nhân viên chúng tôi trực tiếp quấy rầy ngài ấy. Cho nên... Phiền cô ngồi trên ghế sofa đợi một chút được không? Chờ trợ lý tổng giám đốc trở lại, chúng tôi sẽ lập tức thông báo?”

Trong lòng Nghe Tranh có chút không vui, nhưng trên mặt cũng chỉ cười gật đầu, bình tĩnh ưu nhã đi tới bên ghế sofa, ngồi xuống.

Trong đầu, còn là hình ảnh người phụ nữ kia giả tạo làm bộ làm tịch: “Tranh à, coi như nể tình nhà họ Nghe nuôi con hơn hai mươi năm nay, con giúp chúng ta một lần đi?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 233: Cửa Hồi Môn

Giúp?

Nói thật dễ nghe, còn không bằng nói thẳng là bán.

Nuôi cô ta hơn hai mươi năm, chính là vì hôm nay, bán cô ta cho một lão già đầu bạc! Đổi về cho nhà họ Nghe một món tiền tài lớn.

Nghê Tranh không phải chưa từng nghĩ tới sẽ một ngày như thế, chỉ là cô ta không đoán được, đến một ngày như hôm nay, cô ta vẫn không tìm được một chỗ dựa đủ vững chắc cho mình.

Hai năm trước, cách đây hai năm . . . Thật là biết vậy đã chẳng làm!

Dịch Tân, từ khi bắt đầu chính là một ứng cử viên sáng giá. Cô ta yêu anh, mà anh, có thể cho cô ta tất cả những gì cô ta muốn. Cho dù đến tận ngày hôm nay, cô ta vẫn yêu anh như cũ, nhưng cô ta lại không còn thời gian để chờ đợi cái tảng đá cứng rắn lạnh lẽo kia nữa.

Lúc trong bệnh viện, lời nói của anh tàn nhẫn tuyệt tình như vậy, đau lòng ư? Làm sao có thể không đau được chứ? Đau đến hồng mắt rồi, sau đó lại gần như chết lặng. Nhục nhĩ ư? Làm sao có thể không nhục nhĩ được? Thậm chí ngay cả Tân Hoàn, cũng có thể tùy ý lớn lối như vậy mà tỏ vẻ khinh thường cô ta.

Chỉ là, bây giờ Nghe Tranh cô nghèo túng đến đau lòng, đến tư cách nhục nhĩ cũng không có. Thời gian, cô đợi không nổi, sự bức bách của nhà họ Nghe càng ngày càng gấp gáp.

Hình như nguồn vốn quay vòng của Nghe thị đang xảy ra vấn đề cực kỳ nghiêm trọng, hơn nửa năm nay, khi cô ta còn ở nước ngoài, đã nghe nói đột nhiên Dịch Tân rút vốn đầu tư khỏi Nghe thị, chính từ lúc đó trở đi, Nghe Thị rơi vào tình trạng khó khăn, càng ngày càng rõ ràng, đến bây giờ. . .

Nghê Chấn Hoa và vợ ông ta, chính xác là như thể kiến bò trên chảo nóng, vùng vẫy giãy chết, một khắc cũng không ngừng nghỉ. Chính bọn họ không tự tìm được đường sống, sẽ tới ép buộc cô ta.

Cũng không biết động não mà suy nghĩ, ban đầu, bọn họ dùng cô để leo lên tòa kim sơn là Dịch Tân, lúc ấy sau khi cô ta rời đi, Dịch Tân cũng không có hành động gì. Mà nửa năm trước, lại đột nhiên nói rút vốn đầu tư là rút, làm sao Dịch Tân có thể không hiểu rõ tình hình của Nghe thị được chứ?*

Anh chính là không muốn để người nhà họ Nghe được sống tốt!

Nếu tinh táo một chút, không khó để tìm hiểu ra rốt cuộc là ai đắc tội với bạo quân này.

Chính là con gái bảo bối của Nghe Chấn Hoa, Nghe Sênh.

Nghê Sênh và Tân Hoàn cùng làm cho một công ty dịch vụ phiên dịch, cũng coi như là đồng nghiệp, chỉ có điều con nhãi Nghe Sênh này, từ nhỏ đã điều ngoa, bên cạnh cô ta trừ đàn ông ra, không có mấy cô gái có thể chịu đựng được cô ta.

Ngang ngược càn rỡ, không nề mặt ai, nhất định Nghe Sênh đã chọc phải Tân Hoàn!

Hừ, Tân Hoàn, lại là Tân Hoàn!

Nghê Tranh cười tự giễu một tiếng, Dịch Tân, nếu như là Nghe Tranh cô, anh có thể cũng dành cho cô ta sự yêu thương như vậy không?

Chắc là có thể đi, dù sao anh vẫn là một người đàn ông hào phóng.

Nghĩ tới đây, hồi hận lại nổi lên một lần nữa, tiếc hận đến nghiêng trời lệch đất, gần như chôn vùi cơ thể cô ta đến không thể hô hấp được.

Cô ta nhìn quanh một cái, chung quanh không có ai. Cô ta cắn răng đứng dậy, trực tiếp đi thẳng vào thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc.

Cửa thang máy trước mặt khép lại, hai cô tiếp tân nhìn thấy cô đi vào thì kinh ngạc ngăn lại: “Vị tiểu thư này, cô không thể đi lên được!”

Chỉ là giày cao gót của họ chạy không nhanh được bằng cửa thang máy đóng lại.

Mà cô ta cần tìm một người đàn ông có thể giúp được cô ta trong thời gian ngắn nhất có thể.

Dịch Phong Nghiêu, anh ta xuất hiện thật đúng lúc.

Đến tầng cao nhất, hai trợ lý của Dịch Phong Nghiêu đều không có ở đây. Nghe Tranh bình tĩnh đi đến trước cửa phòng làm việc tổng giám đốc, sửa sang lại tóc, nở một nụ cười chuẩn mực, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Vào đi!”

Cô ta nắm tay thật chặt, đẩy cửa vào.

“Bảo cô đi mua cốc cà phê mà cô đi đâu lâu vậy?” Dịch Phong Nghiêu không mấy kiên nhẫn ngẩng đầu lên từ phía sau bàn làm việc, ngay sau đó, lời nói hơi chậm lại.

Thấy cô gái trước mắt nhìn anh ta nở nụ cười bảy phần tao nhã ba phần phong tình, con mắt híp lại, bên môi nâng lên một nụ cười thoáng qua, mang theo bảy phần phong lưu ba phần cao thâm.

“Sao lại là cô?”

“Rất nhiều ngày không thấy anh, tôi thật có chút không quen.”

Nghe Tranh cười, lời vừa nói xong thỏa đáng đến hoàn mỹ, vừa hàm súc dè dặt, lại vừa ý vị sâu xa.

Anh thật nhiều ngày cũng không xuất hiện, làm tôi không quen được. Lời này, nếu là để người phụ nữ không có nhiều kỹ xảo nói ra ngoài, rất có thể sẽ trở thành ý nghĩa: Sao lâu ngày như vậy mà không đến tìm tôi. . . Tôi rất nhớ anh đấy.

Không phải nói ai khác, chính là Tân Hoàn, nhất định cũng sẽ nói như thế.

Chỉ là, Tân Hoàn cô có nói cũng là nói với Dịch Tân, khi đó chỉ có một hiệu quả duy nhất, —— kích thích được thú tính của Dịch Tân đại phát mà ăn cô đến mảnh xương không còn.

Mà nếu như đặt trong tình huống này để Nghe Tranh nói với Dịch Phong Nghiêu, nói ra rồi, cũng chỉ được coi là một loại tùy tiện, cũng chỉ đưa tới một hiệu quả, —— khiến Dịch Phong Nghiêu càng ghét cô ta hơn, ít nhất cũng sẽ không quý trọng.

Đây chính là thái độ của đàn ông đối với phụ nữ quá chủ động đưa tới tận cửa.

Nghe Tranh thông minh, cũng chỉ có Nghe Tranh, mới có thể làm cho những lời nói tùy tiện trở nên cao quý lại đoan trang, ngược lại còn làm cho đối phương có chút nhìn không thấu.

Quả nhiên, Dịch Phong Nghiêu nghe xong, cười một tiếng, lập tức từ trên ghế đứng dậy, đi về phía cô ta.

* * * * *

“Công việc ở bệnh viện vẫn đang trong giai đoạn thử việc, tiền lương cũng không nhiều lắm, bình thường rảnh rỗi tôi vẫn tới đây làm thêm”

Cùng Tân Hoàn ngồi xuống, Lạc Tiểu Xuyên cũng không kiêng dè, nói chuyện về tình hình hiện tại của mình.

Tân Hoàn khẽ động lòng, nhìn nhìn, nhưng nhìn không được, nên vẫn phải hỏi: “Cô, rất cần tiền sao? Xin lỗi, chỉ là tôi cảm thấy một cô gái như cô, nếu tiêu cũng không nhiều, thì cũng không cần làm việc mệt nhọc như vậy.”

Lạc Tiểu Xuyên cười một tiếng, lắc đầu: “Vì tôi đang chuẩn bị của hồi môn cho mình.”

Tân Hoàn vừa uống được ngụm cà phê vào miệng, chút nữa thì phun cả ra ngoài: “Của hồi môn?”

Từ trước đến giờ cô chưa từng nghĩ tới thứ này? Là cô đã quá lạc hậu, hay do thời đại phát triển quá nhanh?

Lạc Tiểu Xuyên thấy đáng vẻ không thể tưởng tượng nổi của cô, thân nhiên cười giải thích, “Tôi chỉ là muốn tương đối nhiều, trước đó còn nghĩ qua sau khi kết hôn sẽ mua nhà ở đâu, mua xe gì, nghĩ rằng bây giờ tích lũy chút tiền trước, sau này ngày tháng mới có thể trôi qua dễ dàng được.”

Tân Hoàn nghe vậy, thiện cảm trong lòng đối với Lạc Tiểu Xuyên lại cao lên mấy phần. Cô thích những cô gái suy nghĩ thực tế.

Hình như Tân Hoàn chưa từng nghiêm túc nghĩ tới những dự định nhỏ nhặt như vậy. Trước năm hai mươi tuổi, cô đã lên kế hoạch để sống thật tốt, sau năm hai mươi tuổi. . . Việc gặp người kia đã khiến cả ngày của cô trở nên rối rắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 234: Quy Tắc Cũ, Bồi Thường Thịt!

Lúc này nghe nói đến một kế hoạch bình thường như vậy, tự dưng trong lòng cô lại sinh ra một cảm giác vui vẻ bình yên.

Tán gẫu với Lạc Tiểu Xuyên không được bao lâu, cô ấy phải quay lại làm việc, Tân Hoành nhìn thời gian, thấy cũng nên mang cà phê về cho ông chủ rồi.

Hai người lưu số điện thoại của nhau, Tân Hoành vừa lưu xong số điện thoại của Lạc Tiểu Xuyên thì có điện thoại của Dịch Tân gọi đến.

Lạc Tiểu Xuyên thấy nụ cười tươi tắn trên mặt Tân Hoành, sáng tỏ: “Anh Dịch phải không? Vậy tôi đi trước đây?”

Tân Hoành cười, gật đầu.

Lạc Tiểu Xuyên rời đi rồi, Tân Hoành mới nhận điện thoại.

“Đang làm gì vậy?” Giọng nói của người ở đầu dây bên kia hiện rõ vẻ lười biếng.

Cô cười khẽ một tiếng, giọng nói cũng lười biếng trêu chọc: “Đang nói chuyện với anh mà.”

Dịch Tân hít sâu một hơi: “Ai dạy em nói chuyện với anh kiểu này vậy? Tưởng rằng anh không ở trước mặt em thì không thể làm gì được em. . . Cho nên em có thể không kiêng kị gì đúng không?”

Tân Hoành mở to mắt, vô tội nói: “Còn không phải là anh dạy sao?”

Đầu kia thấp giọng ho khan, như thể đang che giấu sự lúng túng.

Trong lòng Tân Hoành cười thầm, cũng không đùa với anh nữa: “Em đi mua cà phê cho Dịch Phong Nghiêu, vừa lúc gặp được Lạc Tiểu Xuyên.”

Dịch Tân hơi ngừng lại một chút: “Là Lạc Tiểu Xuyên đó?”

“Vâng, chính là Lạc Tiểu Xuyên đã cứu anh một mạng đấy.” Tân Hoành nói tới đó, chợt nhớ ra chuyện của hồi môn mới nãy, lập tức bật cười hỏi: “Cô ấy nhắc em mới nhớ. Dịch Tân, em gả cho anh cũng không có của hồi môn, có phải anh cảm thấy rất thua thiệt không?”

Đầu bên kia điện thoại, Dịch Tân đang ngồi trên ghế sofa, một tay cầm điện thoại, một tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, nghe được lời nói của cô thì ngẩn người một chút, sau đó chỉ nhẹ nhàng cười, nửa đùa nửa thật trả lời: “Đúng là cũng có chút thua thiệt.”

Lại hỏi: “Thế nào, muốn bồi thường cho anh à?”

Tân Hoành cười: “Không phải đặc biệt muốn nói điều này với anh, chỉ muốn để cho anh nói với em không cần bồi thường, như vậy trong lòng em mới có thể yên tâm được.”

Dịch Tân lại thoải mái cười: “Không cần bồi thường.”

Tân Hoành ngẩn ra, để nói chuyện như vậy sao?

Ái ngờ Dịch Tân lại nói tiếp: “Quy tắc cũ, bồi thường thịt.”

Tân Hoành lập tức bị nghẹn: “. . . Quy tắc cũ này ở đâu ra vậy, sao em lại không biết?”

Dịch Tân thấp giọng cười một tiếng: “Anh rất có lòng tin, đây là quy tắc cũ chúng ta đã ngầm quy định với nhau.”

Tân Hoành bất đắc dĩ nhìn trần nhà: “Em đâu có nói với anh như vậy.”

“Tùy em. . .” Dịch Tân kéo dài giọng về miễn cưỡng nói: “Muốn nói, hay là muốn làm. . .”

Tân Hoành quyết định tuyệt đối im lặng.

Tân Hoành cầm theo cà phê trở lại công ty. Mới đặt chân vào đại sảnh, một nữ nhân viên ở quầy tiếp tân đã rối loạn chạy tới trước mặt cô: “Tân Hoành, sao giờ cô mới trở về!”

Tân Hoành nhìn vẻ mặt gấp gáp của cô gái, cẩn thận hỏi: “Xảy ra chuyện gì à?”

“Vừa rồi có một cô gái xông vào đòi gặp tổng giám đốc, cô và chị Serena đều không có ở đây, chúng tôi cũng không dám tự tiện đi lên. Cô nhanh đi lên lôi cô gái kia xuống, tính khí tổng giám đốc không được tốt lắm, nếu làm anh ta tức giận, tất cả chúng ta đều gặp họa đấy.”

Tân Hoành lại nghẹn lần hai, cô á ngại hỏi lại: “Lỗi cô. . .?”

Cô gái kia lại không cảm thấy có gì không ổn ở đây cả, ngược lại còn nóng ruột hơn nữa, giải thích: “Tổng giám đốc là mẫu người được các cô gái yêu thích, thường xuyên có nhiều cô gái xinh đẹp tìm tới tận cửa. Tổng giám đốc luôn cảm thấy chán ghét bọn họ, cho nên trước kia chị Serena thường thay anh ấy đuổi hết bọn họ đi.”

Tân Hoành nghe cô nhân viên nói về nghiêm trọng như vậy, không nhịn được lại dò hỏi: “Giống như bắt chuột lòi ra ấy à?”

Nói xong, lại tự ghen thêm lần nữa.

Không ngờ tới là cô bé kia nghe xong, cặp mắt sáng lên vỗ tay một cái: “Đúng đúng đúng, chính là giống như bắt chuột lòi ra vậy! Hiện giờ chị Serena còn chưa về, Tân Hoành, chỉ có thể dựa vào cô thôi! Mau đi đi, trễ thêm chút nữa là tổng giám đốc nổi trận lôi đình đấy!”

Vì vậy, bị cô bé kia tẩy não, Tân Hoành trong nháy mắt cảm giác mình mang trên vai sứ mệnh trọng đại, ôm cả phê đi lên tầng cao nhất, hiên ngang lẫm liệt đẩy cánh cửa chính nặng nề dày cộp của phòng làm việc tổng giám đốc ra.

Ngay sau đó, trong nháy mắt thời gian như bị ngưng trệ lại.

Phản ứng đầu tiên chính là cà phê trên tay Tân Hoành “Bộp” một tiếng, rơi xuống sàn nhà.

Rồi, có một tiếng quát giận dữ: “Tại sao không gõ cửa!”

Cuối cùng, Tân Hoành mới hồi phục lại tinh thần, gấp người về phía hai người đang quần lấy nhau trên ghế sa lon, hoảng hốt nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật sự xin lỗi, hai người tiếp tục, tôi đi ra ngay!”

Nói xong, ngay lập tức xoay người chạy ra ngoài, đóng chặt cửa lại. Bởi vì quá gấp gáp, cánh cửa bị kéo mạnh vang lên “Rầm” một tiếng. Lại dọa cô sợ hết hồn lần nữa.

Tân Hoành giờ tay lên vuốt lồng ngực mình, cố gắng lấy hơi bình phục nhịp tim lại!

Quá kinh hãi rồi! Thật sự là đáng sợ!!!

Ngày đầu tiên đi làm mà cô lại có thể đụng trúng hiện trường biểu diễn cảnh kích tình của người ta, hơn nữa nữ chính kia còn là... trước giờ còn là người cô vẫn coi là tình địch, Nghệ Tranh!

Cái thế giới này có cần phải đầy bất ngờ vậy không!

Áo Nghệ Tranh đã cởi được một nửa, lộ ra bờ vai trần, váy vén tới thắt lưng, đang ngồi trên đùi Dịch Phong Nghiêu. Mà bàn tay Dịch Phong Nghiêu thì đang mạnh mẽ ôm chặt lấy cô ta, vùi đầu vào bộ ngực đầy đặn trắng nõn của cô ta...

Tân Hoành lắc mạnh đầu một cái, như thể đang cố gắng hất văng một màn này ra khỏi đầu.

Thế mà vẫn không được!

Cô lao đảo trở về vị trí của mình, vẫn còn chưa thể hoàn toàn hồi phục lại tinh thần từ chuyện vừa rồi.

Đúng vậy, tại sao cô lại không gõ cửa chứ. . .

Có điều, có ai đi bắt chuột mà còn phải gõ cửa trước không?

Tân Hoành rồi rầm gục đầu xuống bàn, đột nhiên tỉnh táo lại, giận đến thiếu chút nữa thì đập bàn một cái.

Bắt chuột cái * * * * * ấy! Thật sự là cô bị tẩy não không hề nhẹ mà!

Ngu hết biết!

Tân Hoành uất hận nghiêng răng.

“Có chuyện gì sao? Mặt đỏ như vậy?”

Đột nhiên xuất hiện một giọng nói, lại dọa cô sợ bay hồn vía, Tân Hoành vội ngẩng đầu lên, thấy Serena vừa mới từ bên ngoài trở về, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, không nhịn được oán trách một câu: “Sao giờ chị mới trở về chứ?”

Serena ngạc nhiên mở to mắt: “Sao vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 235: Quy Tắc Cũ, Bồi Thường Thịt (2)

Tân Hoành cười khỏ, bắt đầu đi chỉ chỉ về phía cánh cửa kia: “Hình như tôi vừa phá hư...”

“Chuyện tốt?”

Tân Hoành ngượng ngùng gật đầu.

Serena lại nhẹ nhàng cười một tiếng: “Không có việc gì đâu.”

“Hà?” Tân Hoành sững sờ, ngờ ngác nhìn gương mặt được trang điểm cẩn thận tỉ mỉ của Serena: “Chuyện này chị cũng có thể làm chủ được à?”

Serena cười một tiếng đầy thâm ý, đang muốn nói chuyện thì cánh cửa kia mở ra từ bên trong.

Serena làm như không có chuyện gì cũng không nghe thấy gì, thẳng lưng bình tĩnh cất bước về chỗ ngồi của mình. Có điều đạo hạnh của Tân Hoành thì không được như vậy, lại ngây ngốc như cũ nhìn về phía phát ra tiếng động.

Ngay sau đó, lập tức đối mặt với một gương mặt lạnh lùng đang nhìn cô.

Tân Hoành chỉ cảm thấy tim gan mình run lên một cái, vội vàng ái ngại cười ngượng xin lỗi với Nghê Tranh.

Đôi mắt Nghê Tranh sắc lẹm phóng đến, vững vàng đi đến trước mặt cô, hơi ngừng lại, nhìn cô: “Tân Hoành, đúng là đến đâu cũng có thể gặp phải cô.”

Mồ hôi lạnh trên lưng Tân Hoành chảy ròng ròng. Đúng vậy, rốt cuộc đây là cái loại nghiệt duyên gì không biết!

Suy nghĩ chốc lát, cuối cùng cô nhỏ giọng nói: “Cái đó, vừa rồi thật sự xin lỗi, tôi không biết...”

Nghê Tranh cười như không cười nhìn cô, mặt đánh lại không cảm xúc, cười khẩy một tiếng rồi nhấc chân đi qua mặt cô.

Tân Hoành nhìn theo thắt lưng thẳng tắp của cô ta, chợt hiểu ra một tiếng cười khẩy vừa rồi là có ý nghĩa gì.

Giấu cọt.

Nếu như vừa rồi, vai nam chính là Dịch Tân, có lẽ Tân Hoành đã sớm mù quáng xông lên rồi, lúc này lại còn có thể ngồi ở đây nói xin lỗi đã quấy rầy với cô ta. . . Có lẽ Nghê Tranh không phải là thị uy với cô, mà là cười giễu, cười nhạo cô.

Giờ phút này, đột nhiên Tân Hoành cảm thấy, cuộc đời này cho dù không phải là tình địch thì cô với Nghê Tranh, cũng chỉ có thể là kẻ địch*.

*Ý nói không phải tranh giành trong tình yêu cũng không thể đứng chung chiến tuyến làm bạn bè với nhau.

Cô khẽ thở dài một cái, đứng lúc điện thoại trên bàn reo lên.

Tân Hoành cảm thấy mình là người có lỗi nên lúc này nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh ngồi thẳng lưng chờ đợi phân phó.

Không ngờ tới Dịch Phong Nghiêu lại nói: “Serena, đi vào dọn dẹp một chút. Tân Hoành, lần sau gặp phải chuyện như vậy thì mạnh dạn đi vào lời cô ta ra, đã làm thì làm đến cùng, không nên ném việc khắc phục hậu quả lại cho tôi.”

Nói xong, “Ba” một tiếng dập điện thoại.

Chỉ để lại một Tân Hoành vẫn ngồi im bất động đang trợn mắt há mồm.

Rốt cuộc hôm nay đã xảy ra cái chuyện gì vậy? Có ai đó tới nói cho cô biết được không? Đây có phải thời gian và không gian mà cô vẫn sinh sống bấy lâu nay không?

Serena bắt đầu đi lắc đầu một cái, đứng dậy nhìn Tân Hoành: “Vừa rồi tôi chưa kịp nói cho cô biết, chuyện mà anh ta có thể để cho cô phá hư thì không phải là chuyện tốt, nếu là chuyện tốt, anh ta sẽ không để cho cô phá hỏng. Lần sau nếu còn gặp loại tình huống này, nhớ bình tĩnh đi tới, cho dù cô nhìn thấy cái gì, phải nhớ lấy, bình tĩnh nói với anh ta: Tổng giám đốc, cuộc họp đã đến lúc bắt đầu rồi.”

Tân Hoành ghen hống trần trối, há miệng mấy lần mới có thể sững sờ cảm thán: “Chị thật sự rất bình tĩnh đấy.”

Serena đưa tay lên, phong tình vạn chủng vuốt tóc mái, nhìn Tân Hoành, quẹo rũ cười một tiếng: “Người từng trải hơn, dĩ nhiên là bình tĩnh rồi, không còn cách nào khác, quen tay hay việc mà thôi.”

Tân Hoành hoàn toàn không còn lời nào để nói.

Cái tên Dịch Phong Nghiêu này. . . Thật sự là . . .

Hiện tại Tân Hoành chỉ có thể nghĩ tới một câu: Mạnh tay bẻ hoa đào.

Rõ ràng không có hứng thú với con gái nhà người ta mà còn phải chơi kích thích đến độ như vậy sao?!

Tân Hoành lắc đầu một cái, lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Dịch Tân: Em vừa mới phá vỡ trận địa kích tình . . . của Dịch Phong Nghiêu với bạn gái cũ của anh.

Tin nhắn vừa được gửi đi, màn hình còn chưa tối lại, người nọ đã lập tức phản hồi: Bạn gái cũ của ai?

Tuy chỉ có năm chữ thêm một dấu chấm câu, thế mà ở cách một màn hình điện thoại Tân Hoành cũng có thể tưởng tượng ra bộ dạng của anh bây giờ, nhất định là khóe môi đang cong lên, cười dịu dàng mà đến là tà mị.

Câu chữ kia rõ ràng là đang muốn uy hiếp trắng trợn: Em dám thử lặp lại một lần nữa không?

Ngón tay Tân Hoành run rẩy, nhanh chóng đánh máy chữ: Bạn gái cũ của em, được chưa?

Lần nữa người nọ lại quả quyết nhấn qua: Không được.

Tân Hoành túng quẫn: Được rồi, bạn gái cũ của người qua đường Giáp.

Dịch Tân: Cái này thì khác gì.

Tân Hoành: . . .

Dịch Tân: Em có nhìn thấy những thứ không nên nhìn không?

Tân Hoành sững sốt nhấn lại: Chẳng phải đã bị em phá hỏng rồi sao? Còn có cái gì không nên nhìn nữa?

Dịch Tân: Anh hỏi em, có thấy những thứ càng không nên nhìn hơn nữa không?

Tân Hoành túng quẫn, khổ sở suy nghĩ vẫn không ra kết quả: Cái gì vậy?

Dịch Tân: Nude*.

*Nude: Khỏa thân. (Chắc ý nói có nhìn thấy Dịch Phong Nghiêu khỏa thân không, hehe. Rót máu rồi –)

Tân Hoành tròn mắt nhìn rồi phì cười: Của người nào?

Dịch Tân: Em nói xem nào?

Tân Hoành đánh bạo hồi tưởng lại tình huống ban nãy, . . . Ừm, . . . Xem nào . . . Nghe Tranh . . . Cô nhìn thấy vai, nhìn thấy chân, ngực . . . Thì bị đầu Dịch Phong Nghiêu che rồi, đúng không? . . . Những chỗ khác cũng bị quần áo xốc xếch che đậy. Ừ, hoàn hảo.

Còn Dịch Phong Nghiêu, tây trang toàn thân vẫn kín mít, còn kín đáo hơn cả bộ đồ công sở của Serena.

Cho nên, Tân Hoành nhắn cho Dịch Tân: Không nói cho anh biết.

Sau khi Tân Hoành nhắn xong, vốn là muốn xem dáng vẻ nóng nảy của người nào đó, vậy mà đầu dây bên kia lại chậm chạp không trả lời. Tân Hoành chờ, . . . chờ, cuối cùng vẫn không có hồi âm, thế là cô tùy ý cầm một xấp tài liệu công ty trên bàn lên xem.

Còn chưa lật được mấy tờ thì chuông điện thoại vang lên, cô nhìn qua, là Dịch Tân.

Môi cô không tự chủ cong lên một nụ cười, ấn nhận cuộc gọi.

“Xuống.”

“Hả?”

“Đón em tan làm về nhà?”

Tân Hoành liếc nhìn đồng hồ treo tường: “Nhưng bây giờ em còn chưa tan làm mà.”

“Vậy thì em muốn anh đi lên tận nơi đón em, tiện thể dạy dỗ Dịch Phong Nghiêu một trận?”

Tân Hoành suy nghĩ một chút, hơi rùng mình, cúp máy, cầm túi lên rồi lập tức lao tới thang máy.

Trong thang máy, cô móc điện thoại ra gọi cho Dịch Phong Nghiêu: “Tổng giám đốc, thật xin lỗi anh, tôi phải về sớm một chút, rất rất xin lỗi, cho nên . . . Anh cứ tùy ý trừ vào tiền lương của tôi.”

Nói xong, đầu bên kia vẫn hoàn toàn im lặng, cô nghi ngờ nhấc điện thoại ra khỏi tai nhìn một cái, vẫn đang thực hiện cuộc gọi mà, lúc này mới áp lại vào tai.

Hồi lâu sau, Dịch Phong Nghiêu mới than nhẹ: “Quả nhiên là tôi không thích hợp để đối đầu với Dịch Tân.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 236: Quy Tắc Cũ, Bồi Thường Thịt (3)

Nhất thời, Tân Hoành không kịp nghĩ ra anh ta có ý tứ gì, Dịch Phong Nghiêu lại cười khê một tiếng, nghe như thể trong nháy mắt tâm tình đã vui vẻ trở lại: “Không sao, cô về đi, không cần cảm thấy áy náy, về nhà vui vẻ.”

Chỉ trong một buổi chiều, Tân Hoành đã gặp phải các loại sự tình không thể giải thích, nằm ngoài dự đoán của loài người, đột nhiên cô cảm thấy có lẽ là do phong thủy của tòa nhà này có vấn đề rồi.

Ra khỏi tòa cao ốc đã thấy xe Dịch Tân đỗ ngay trước mắt, cô tự giác lên xe, vừa mới đóng cửa xe lại, ngay lập tức thân thể bị một cánh tay hữu lực ôm chặt lấy, mạnh mẽ ấn chặt cô vào trong lòng ngực ấm áp.

Đột nhiên môi lưỡi bị hơi thở quen thuộc bao bọc lấy, cuốn qua mút lại.

Cô bị anh làm cho bất ngờ, luống cuống, đành để mặc cho anh kéo qua hôn sâu.

Anh hôn cô một hồi rồi lại hỏi: “Có nhớ anh không?”

Cô nhìn hình ảnh mình in trên gương mặt sâu nóng bỏng của anh, thoáng chốc lòng đã rạo rực lên, nhẹ nhàng gật đầu.

Anh lại chăm chú tỉ mỉ hôn lên mặt cô một lần nữa.

Cô khe khẽ đẩy anh ra: “Đừng, ở đây có nhiều người.”

Anh cười một tiếng trầm thấp, lại nhìn cô một lát, cuối cùng cũng buông cô ra, khởi động xe lái đến một góc ít người rồi dừng lại.

Tân Hoành khê cau mày nhìn anh: “Không phải anh nói là về nhà à?”

Anh đồ gọn rồi dừng hẳn xe lại, dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn cô: “Không vội, chúng ta nói cho xong lời chưa nói đã.”

"Cái gì?"

Anh nheo mắt một cái lộ ra ánh mắt sắc bén nhìn cô: “Có thấy những thứ không nên nhìn không?”

Lúc này Tân Hoành mới chợt hiểu, thì ra anh vẫn còn để ý vấn đề này, người đàn ông này thật là . . . Ham muốn độc chiếm người khách cũng làm người ta phải than thở.

Bỗng nhiên trong lòng Tân Hoành nổi lên hứng thú trêu đùa anh nên hỏi ngược lại: “Nếu em đã nhìn thấy thì sao?”

Ánh mắt anh càng nguy hiểm hơn: “Vậy nhất định anh sẽ giúp em quên đi.”

Tân Hoành hồ nghi dò hỏi: “Làm thế nào để quên?”

“Không để cho em tới nơi này nữa, không để cho em nhìn thấy Dịch Phong Nghiêu, để tránh em vừa nhìn thấy sẽ lại liên tưởng tới.”

Tân Hoành bật cười: “Vừa nhìn thấy sẽ lại liên tưởng tới . . . Tính toán trong đầu anh thật là thấu đáo đấy. Nhưng nếu như em muốn liên tưởng, cũng không cần phải là Dịch Phong Nghiêu, chỉ cần thấy những người khác em cũng có thể liên tưởng đến rồi.”

Dịch Tân nhìn cô, tà mị cười một tiếng: “Em nói đúng, cho nên phương pháp duy nhất cũng chỉ có thể nhốt em ở nhà, mỗi ngày chỉ để em nhìn thấy anh, em có nghĩ cũng chỉ có thể nghĩ đến anh, cho đến khi toàn bộ trí nhớ của em đều bị thân thể của anh chiếm giữ.”

Tân Hoàn bị giọng nói nửa đùa nửa thật của anh làm cho giật mình, cảnh giác nhìn anh: “Không phải là anh nói thật đấy chứ?”

“Em cảm thấy thế nào?”

Tân Hoàn thở dài đầu hàng: “Em cảm thấy à, là thật.”

“Ừm, thật là hiểu anh.” Giọng anh lộ vẻ hài lòng và cung chiêu, ngay sau đó trên mặt cô rơi xuống một cái hôn mạnh mẽ.

Tân Hoàn vô lực vỗ vỗ anh: “Em không có nhìn thấy gì hết, anh cũng không cần phải làm đến mức phiền toái như vậy.”

“Thật?” Dịch Tân trầm giọng hoài nghi hỏi.

Tân Hoàn nhìn anh: “Cho đến bây giờ, cả cuộc đời em cũng chỉ có một mình anh lưu trong trí nhớ. Dù có liên tưởng, cũng chỉ có thể nghĩ đến anh thôi.”

Dịch Tân nghe vậy, nhếch miệng cười: “Ừm, lời này em nói, anh tin.”

Đầu Tân Hoàn nổi lên vài vạch đen. Suy nghĩ một chút, lại tò mò hỏi: “Nghê Tranh . . . tại sao cô ấy lại có quan hệ đó với Dịch Phong Nghiêu?”

Dịch Tân nhú mày: “Tân Hoàn, có phải em bị ngốc không? Rõ ràng anh là chồng em, thế mà em lại lòi chuyện của người phụ nữ khác ra hỏi trước mặt anh, không cảm thấy rất không thích hợp à?”

Tân Hoàn ngẩn ra, chột hiểu, cười cười lắc đầu: “Anh đừng tức giận, chỉ là em cảm thấy cô ấy thích anh, nhưng hôm nay cô ấy lại . . .”

Khóe môi Dịch Tân nhếch lên một nụ cười không quan tâm: “Đó là việc của cô ta, không liên quan gì đến chúng ta. Tân Hoàn, anh không muốn thảo luận về cô ta với em, bởi vì cô ta, anh đã chịu đủ oan khuất từ em rồi.”

Tân Hoàn liếc anh một cái, bật cười: “Còn oan à.”

Thấy quả thật vẻ mặt anh đã trầm xuống, cô lại vội vàng cười cầu hòa: “Được rồi, được rồi, là lỗi của em, là em oan uổng anh, đã được chưa nào?”

Thế nhưng đôi mắt của anh đã tối tăm lại, nhìn về phía cô đưa đẩy: “Cho nên ý của em là em sẽ bồi thường cho anh?”

Tân Hoàn hít sâu một hơi, cắn răng: “Đây là anh tự mình nghĩ ra, tóm lại chúng ta không cần nói sang chuyện này vội.”

Anh cười, nhìn cô đầy sâu sắc: “Đây là chính em nói ra.”

Rồi lại nói tiếp: “Giờ đi mua thức ăn trước, sau đó về nhà nấu cơm.”

Phản ứng của Tân Hoàn chậm mất một nhịp, lúng túng hỏi: “Cho nên, người anh nói đi mua đồ nấu cơm là anh hay là em?”

Anh nhìn cô một cái: “Chúng ta.”

Khi Tân Hoàn và Dịch Tân hòa vào dòng người đông kín trong siêu thị thì trong lòng Tân Hoàn vẫn tràn đầy cảm giác không thể tin được. Trước nay, trong nhận thức của Tân Hoàn, hai chữ Dịch Tân với gia đình chưa bao giờ cùng tồn tại. Có cái này thì không có anh, có anh thì không có nó.

Có điều, không biết từ lúc nào, Dịch Tân và từ gia đình đã có thể trở nên hòa hợp như thế.

Vốn dĩ, vì cô bị bệnh nên anh mới phải xuống bếp, cái này cô có thể hiểu được. Hơn nữa, Dịch Tân trời sinh vạn năng, nấu ăn cũng là quá đơn giản với anh.

Nhưng Tân Hoàn vẫn có chút bất ngờ, có nằm mơ cô cũng chưa bao giờ nghĩ có thể cầm tay Dịch Tân đi mua đồ trong siêu thị.

Nguyên nhân: Một, là Dịch Tân rất ghét đám đông.

Hai, trừ việc liên quan đến cô ra, Dịch Tân không phải tự làm bất cứ một việc gì, chỉ cần ra lệnh một tiếng là đủ cả.

Ba, cũng là điểm quan trọng nhất, loại hành động đi siêu thị mua đồ này quá mức mang tính chất gia đình, Dịch Tân đã vượt qua chương ngại cả về thời gian và không gian rồi!

Ngay tại lúc này, giấc mộng giữa ban ngày đang diễn ra sờ sờ trước mặt cô.

Tân Hoàn vẫn còn ngơ ngẩn, chỉ có thể ngoan ngoãn để cho Dịch Tân kéo đi, đến khi hoàn hồn lại thì có chút ngạc nhiên . . .

Đây là cái tình huống gì thế? Tại sao họ lại đi đến khu vực bán đồ điện? Chỗ này với khu bán đồ ăn còn khác tầng đấy . . .

Cô nhăn nhó sự khó hiểu, thăm dò hỏi anh: “Không phải chúng ta đi mua đồ ăn sao? Sao lại đi tới chỗ này?”

Anh miễn cưỡng nhìn xung quanh, đáng vẻ trên dưới một bộ chỉ khí làm trong nháy mắt Tân Hoành đã thấy dao động, bắt đầu cật lực cố gắng nhớ lại xem gần đây trong nhà có đồ điện gì cần mua thêm không?

Ai ngờ đại thiếu gia anh lại nói: “Anh cũng không biết, anh chỉ một mực đi tới chỗ có ít người đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 237: Không Thể Trêu Chọc Vào Cằm Thú! (1)

Tân Hoành: “. . . . .”

Đại thiếu gia, rốt cuộc anh xuống trái đất làm cái gì vậy?

Tân Hoành giật giật khoe môi: “Em nói anh nghe, đây là siêu thị, bản chất của việc đi siêu thị mua đồ là nhất định phải dừng mảnh không sợ chen lấn, thẳng tiến về phía đám đông mà xông vào bên trong.”

Dịch Tân: “. . . . .”

Mệt mỏi.

Tân Hoành lắc đầu một cái, nắm tay anh xoay người định đi.

Tay anh lại dùng lực lôi cô lại: “Tân Hoành.”

Tân Hoành quay đầu, không hiểu nhìn anh: “Gì vậy?”

Anh nhìn cô: “Thật là ngu ngốc.”

Tân Hoành khó hiểu nhìn người đàn ông trước mặt, cố gắng trừng lớn hai mắt, bây giờ cô hoàn toàn không hiểu gì nữa rồi.

Hôm nay mọi người đều bị làm sao vậy? Rõ ràng anh còn chưa đi siêu thị bao giờ, thế mà giờ còn có thể lên mặt nói cô đàn sao!

Thế nhưng mặt anh vẫn không chút thay đổi, lại không nhanh không chậm phun ra một câu: “Ngốc hết biết, đòi em một chút vui vẻ còn không hiểu à?”

Trong nháy mắt, Tân Hoành cứng đờ cả người.

Dịch Tân . . . Anh đòi vui vẻ với cô ở đây?

Đúng vậy, đòi này anh còn chưa từng đến siêu thị mua đồ ăn bao giờ. Lần đầu tiên Dịch đại thiếu gia đến chỗ này, người người chen nhau, chẳng lẽ còn có thể mua hai cây rau mang về nhà?

Thoáng chốc nội tâm của cô đã mềm nhũn, da đầu cũng gai gai, Tân Hoành nhìn vào mắt anh, cười gượng gạo dùng ánh mắt thăm dò.

Dịch Tân cũng nhìn cô, nhướn một bên lông mày, ánh mắt mang theo vẻ bá đạo và phách lối. Ý tứ rõ ràng muốn nói: “Thừa nhận em ngu ngốc?”

Đột nhiên Tân Hoành lại nhón chân lên, nghiêng người về phía anh.

Dù thần kinh và phản ứng của Dịch Tân rất nhạy bén, anh cũng không ngờ người có tính tình luôn kín kẽ như Tân Hoành lại có hành động to gan lớn mật như vậy ở giữa nơi đông người này.

Bỗng nhiên, một đôi môi mềm mại đặt lên môi anh, trong nháy mắt hương thơm quen thuộc và cảm giác mềm mại làm cho anh không thể nhúc nhích, chỉ muốn ngay lập tức muốn cô, khám cô sâu hơn vào trong lồng ngực.

Vậy mà động tác của anh vẫn bị chậm hơn một khắc, ngay trước đó Tân Hoành đã nhanh chóng nhảy ra, đứng xa xa cười với anh: “Chúng ta đi mua thức ăn thôi.”

Anh bắt huyệt, cũng chỉ cười cười, nhưng nụ cười tà ác làm lòng Tân Hoành cũng run lên.

Ngay sau đó, thân thể cô bị một sức lực lớn túm lấy, thậm chí cô còn không nhìn thấy rõ động tác của anh, đã rơi vào trong ngực anh rồi, bàn tay to lớn của anh gắt gao dùng sức giam cầm hông cô, sau đó thân thể cô cũng không tránh khỏi việc kề sát vào anh. Cơ thể dưới lớp quần áo của anh cứng rắn

với làn da nóng rực.

Cô thoáng sững người kinh ngạc, càng khiến động tác của anh không bị hạn chế chút nào.

Bóng anh kề sát vào cô, cô khần trương giờ tay muốn ngăn cản anh nhưng giữa chừng lại bị tay anh bắt được, nắm lấy kéo sang một bên.

Rốt cuộc cô cũng hối hận rồi, giờ mới sâu sắc hiểu được đạo lý “Không thể trâu chọc vào cằm thú” thì cũng đã muộn rồi.

Cô đành nhận thua, vội vàng cầu khẩn anh: “Đừng, ở đây là nơi công cộng.”

Mặt anh đã bắt đầu cúi xuống, tiến tới gần sát mặt cô, cả bóng dáng yêu kiều rơi vào đáy mắt, thấy mặt cô đã bị nhuộm đỏ, không biết vì gấp gáp hay do ngượng ngùng. Cuối cùng anh cũng dừng lại, không tiếp tục tiến lại gần nữa, nhưng cũng không lùi lại hay buông cô ra. Vẫn giữ khoảng cách gần như vậy, trầm giọng hỏi cô: “Sao lại hôn anh?”

Lúc này nhịp tim của Tân Hoàn đã tăng gia tốc chạy rất nhanh, chính cô cũng không biết là bởi vì anh ở gần như vậy hay do lo lắng vì hoàn cảnh xung quanh.

Cô cẩn thận nhìn sang đường đi bên cạnh, khu đồ điện thường ít khách, chỗ này lại ở mãi sâu bên trong, ngay cả một người cũng không có, càng không hiểu hơn nữa là ngay cả một nhân viên hướng dẫn khách cũng không có nốt.

Cô thật may mắn, ở đây chỉ có hai người bọn họ.

Vẫn không dám buông lỏng, dù sao nơi này vẫn là siêu thị, bất cứ một giây kế tiếp nào cũng có thể có người xuất hiện.

Cô vội nói: “Anh mau buông em ra đã, chú ý xung quanh một chút!”

Anh dùng ánh mắt gian tà nhìn cô: “Em trả lời anh trước. À, nhớ cho anh một đáp án làm anh hài lòng. Nếu không . . . Em tự hiểu.”

Tân Hoàn vừa giận vừa cuống, chậm chạp không nói gì.

Thế mà anh lại quẹo rừ cười một tiếng: “Hừm, không vội à? Nếu đã không vội, thì để anh hôn trước một chút.”

Lời vừa dứt, anh đã làm bộ cúi đầu xuống.

Cô khần trương: “Đừng, em nói, em nói.”

Anh dừng lại, dùng ánh mắt yêu nghiệt theo dõi cô.

Trong lòng cô luống cuống: “Bởi vì . . . Bởi vì, anh muốn vui vẻ, cho nên em mới hôn anh.”

Anh không hài lòng: “Còn gì nữa không?”

Ý tứ câu kia rõ ràng là, chỉ có vậy mà muốn xong với anh à?

Cô nhẹ nhàng rừ mắt xuống: “Còn có, thực ra là em muốn hôn anh.”

Mắt anh nheo lại ngậm ý cười: “Tại sao?”

Trong lòng cô khẽ run một cái, ngược mắt nhìn anh: “Trở về rồi em nói cho anh biết được không?”

Anh nhìn cô một cái sâu sắc, thấy gương mặt cô ửng đỏ, con ngươi trong trẻo lại mang vẻ kiên định, tìm anh như bị một chiếc lông vũ cọ nhẹ một cái, sau đó anh nghe thấy giọng nói của mình vang lên: “Được.”

Điều này cũng làm Tân Hoàn kinh ngạc một phen, chớp mắt mở lớn, ánh mắt sững sờ.

Dễ nói chuyện như vậy sao? Cô còn chưa nói gì cho anh biết mà!

Anh lại chỉ cười khế, cúi đầu dán vào bên tai cô cắn nhẹ một cái, nhả từng chữ: “Nhớ, về nhà cũng làm cho anh hài lòng. . . Hừm?”

Khi cô còn bị hơi thở nóng ấm của anh làm cho cả người mềm nhũn, anh đã buông cô ra rồi.

Cô cuống cuống lùi lại hai bước, cẩn thận nhìn quanh một cái. Cũng may, vẫn chưa có người nào đi tới chỗ này.

Cô vừa mới thở phào nhẹ nhõm, ai ngờ anh lại rất ôn nhu mà nói: “Có người, nhưng vừa nhìn thấy chúng ta như vậy nên rất thức thời đi ra ngoài rồi.”

Trong nháy mắt, nội tâm Tân Hoàn hoàn toàn sụp đổ. Trong đầu chỉ còn lại bốn chữ lớn chiếm cứ —— đòi phong bại tục*!

*đòi phong bại tục: Lối sống suy đồi, xấu xa làm mất hết thuần phong mỹ tục dân tộc và gia phong lễ giáo. — TranGemy ĐDLQĐ.

Cái tên cầm thú này, chơi trò mập mờ với cô ở nơi công cộng, thật đúng là đòi phong bại tục!

Đòi phong bại tục. . . Còn kéo cả cô xuống bùn. . .

Tân Hoành gắt gao nhìn tên cầm thú nào đó, bị phẫn cùng cực.

Còn tên cầm thú lại nhìn cô, cười đến là hả hê.

Lúc này, bên tai chợt vang lên một giọng nói xa lạ, dọa Tân Hoành sợ đến giật bắn lên.

“Cháu gái, xin hỏi nhờ một chút, quầy tính tiền ở đâu vậy?”

Trái tim giật mạnh một cái, phục hồi lại tỉnh thẳm mới phát hiện hiện giờ khoảng cách của hai người rất an toàn, hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn xã hội, lúc này Tân Hoành mới dám thở phào một cái nhẹ nhõm.

Quay đầu lại, nhìn về phía có tiếng nói mới thấy một đôi vợ chồng già.

Thật ra thì có lẽ tuổi của họ cũng không phải quá cao, ít nhất tóc cũng chưa trắng hết, chỉ là quan sát về ngoài, da hai người đã có rất nhiều nếp nhăn, có lẽ là kết quả của nhiều năm lao động chân tay khổ cực để lại.

Lúc này, người chồng đang đẩy cái xe nhỏ, bên trong để ngỏ ngang vài bộ đồ ngủ, vài đôi dép. Người vợ thì đứng cạnh ông, cười hỏi Tân Hoành.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 238: Không Thể Trêu Chọc Vào Cầm Thú! (2)

Tân Hoành suy nghĩ một chút, cô nhớ ở siêu thị này có quầy thu tiền ở lầu một, nhìn quanh một lát liếc thấy bảng chỉ đường, đang muốn chỉ cho họ thì người đàn ông bên cạnh đã miễn cưỡng lên tiếng: “Tự xem bảng hiệu chỉ đường kia.”

Đôi vợ chồng nghe thấy vậy thì trên mặt đỏ bừng lên. Người phụ nữ nhìn Tân Hoành, lại lúng túng nói: “Chúng tôi quen sống ở địa phương nhỏ, đây là lần đầu tiên tới một siêu thị lớn như vậy, không ngờ trong siêu thị còn có bảng chỉ đường nữa.”

Tân Hoành nghe thế, ngược lại cảm thấy rất có lỗi, cánh tay dùng sức đẩy vai người đàn ông bên cạnh, tỏ vẻ cáo lỗi, mỉm cười với người phụ nữ: “Đừng nghe lời anh ấy, tới tận bây giờ cháu cũng chưa bao giờ nhìn thấy cái bảng chỉ đường nào cả. Cô à, cô nhìn xem nơi nào có nhiều người xếp thành hàng dài ngay ngắn chờ đợi thì nơi đó chính là quầy thu tiền.”

Tân Hoành chỉ ngón tay về phía trước: “Đi về bên kia là tới.”

Tân Hoành chỉ đường cho bà, nhưng người phụ nữ cũng không có nhìn sang, ngược lại vẫn cứ nhìn cô chăm chăm, cười đến là... rất vui vẻ, rất... kỳ lạ.

Không chỉ người phụ nữ, ngay cả chồng của bà cũng đang ngó Tân Hoành.

Trong lòng Tân Hoành hơi kinh ngạc khó hiểu.

Bàn tay đặt ngang hông cô bỗng dùng lực, bị người đàn ông bên cạnh ôm mạnh lấy, không nói lời nào đã kéo cô đi.

Động tác cường bạo, Tân Hoành hiểu Dịch Tân không có kiên nhẫn, lúc này nhất định cảm thấy rất phiền. Chính cô còn cảm thấy hai người trước mặt rất kỳ quái, nên mỉm cười coi như tạm biệt rồi ngoan ngoãn đi theo bước chân anh.

Vậy mà người phụ nữ kia lại chậm chậm chạy theo gọi cô lại: “Cháu gái, chờ một chút.”

Bên hông lại bị nắm chặt hơn chút nữa.

Tân Hoành biết, còn tiếp tục dây dưa nữa, anh nhất định sẽ tức giận, nhưng lại không tiện giả bộ như không nghe thấy... Nên cô nhẹ nhàng lôi kéo Dịch Tân lại, anh hừ lạnh một tiếng, nhưng vẫn dừng bước.

Tân Hoành quay đầu, người phụ nữ đuổi theo đến trước mặt cô, cười ngượng ngùng: “Cháu xem, cô chú còn chưa nói được một tiếng cảm ơn với cháu.”

Tân Hoành khẽ mỉm cười: “Chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, không cần cảm ơn.”

Nói xong cô muốn rời đi.

Người phụ nữ nọ lại cảm khái: “Cháu gái này tính tình thật tốt, ba mẹ cháu chắc chắn là người biết dạy dỗ.”

Tân Hoành nghe vậy thì sắc mặt khê biến.

Trong suốt quá trình trưởng thành của cô, cho tới bây giờ vai trò của nhân vật mang tên Tân Hạo chỉ có vô tình chen ép, còn Du Tiểu Nghi... thì đã qua đời nhiều năm nay rồi. Người chân chính dạy dỗ cô trưởng thành, lại là Du Thận Khanh.

Lúc này, nghe thấy một người đi đường xa lạ nói với cô về cha mẹ, trong lòng không nhịn được cảm thấy buồn bực.

Bên cạnh cô, ánh mắt Dịch Tân cũng đã trầm xuống, lạnh lạnh liếc người phụ nữ kia một cái.

Chỉ với một ánh mắt đã ngay lập tức làm đôi phương im bật, cơ thể khê run run lên.

Dịch Tân cười lạnh, lúc này mới nhìn Tân Hành, nhàn nhạt nói: “Chúng ta về nhà thôi, bao nhiêu hăng hái cũng bị làm mất hứng hết rồi.”

Mặc dù giọng nói anh lạnh lùng oán trách nhưng ánh mắt lại tràn đầy ôn nhu.

Tân Hoành bị lời nói của anh nhắc nhở, vội vàng hoàn hồn nhìn về phía anh, hơi cúi nói: “Không phải nói muốn đòi vui vẻ sao? Ngay cả một chút kiên nhẫn cũng không có.”

Dịch Tân nhú mày, ánh mắt chớp một cái nheo nheo lại đầy tà ý, cúi người, giọng khàn khàn nói bên tai cô: “Lúc anh đang cực kì kiên nhẫn, là ai nói không chịu trước đây?”

Trong nháy mắt, tai Tân Hoành đỏ lên.

Nói năng không chút ý tứ, cũng không nhìn hoàn cảnh xung quanh một chút... Bây giờ, bên cạnh còn đang có người đấy... Cũng không biết hai vợ chồng kia có nghe thấy không.

Trong lòng Tân Hoành vừa thẹn vừa giận, trên mặt đã nóng bừng cũng không dám nghiêng đầu nhìn lung tung, vội vàng kéo Dịch Tân chạy như trốn nọ.

Dịch Tân cười híp mắt, chỉ đi theo cô, tâm tình thật tốt.

Để lại người phụ nữ ngờ ngác vẫn đứng tại chỗ, còn chưa nói hết lời nịnh nọt khen ba mẹ cô biết dạy dỗ con cái...

Mặc dù ngoài miệng Dịch Tân nói không còn hăng hái nữa rồi, nhưng kể từ khi bỏ hai người sát phong cảnh kia lại, Tân Hoành ngọt giọng dỗ dành mấy câu, trên môi anh đã nở nụ cười vui vẻ, không nhìn ra chút nào là không có hăng hái.

Nhưng dù sao cũng là đại thiếu gia, khi hai người mua đồ ăn xong đi ra quầy thu ngân tính tiền, bản tính đại thiếu gia lại lộ ra toàn bộ, lông mày nhíu chặt hận đến cắn răng, trái tim nhỏ bé của Tân Hoành bị dọa cho run rẩy, chỉ sợ anh nhất thời không khống chế được sẽ làm ra chuyện gì phiền toái với mọi người xung quanh.

Phải nói là, hàng người chờ thanh toán rất dài, chắc phải chờ đợi rất lâu nữa.

Mà Tân Hoành ngoài chờ đợi ra còn đang rất thấp thòm. Rốt cuộc cũng đợi được đến lượt bọn họ thanh toán, Tân Hoành không nói hai lời đã cầm tiền lẻ, rồi “Vèo” một cái lao lên với tốc độ ánh sáng đưa tiền ra, thu ngân Viên Đô kinh ngạc tròn tròn mắt, ngược lại động tác còn chậm mất nửa nhịp.

Tân Hoành ngược ngừng cười một cái, lúc này mới có tâm tư mà nhìn người đàn ông bên cạnh.

Người nọ đang móc thẻ hắc kim* trong ví ra, bàn tay hoàn mỹ dừng lại trong không khí, nhú mày nhìn cô.

*Thẻ hắc kim: Vua của các loại thẻ, trên cả thẻ bạch kim, quy định mở thẻ tùy theo từng ngân hàng, nhưng có thể hiểu những người sở hữu loại thẻ này là những người giàu có và quyền lực nhất trong những người giàu có và quyền lực. – TranGemy ĐDLQĐ

Lúc này, nhân viên thu ngân mới đưa hóa đơn, Tân Hoành vội ôm túi đồ ăn rồi khoác lấy tay anh đi ra ngoài.

Ra khỏi biển người chen chúc trong siêu thị, ngồi lên xe rồi Tân Hoành mới có thể thở phào nhẹ nhõm. An toàn rồi.

Lúc này anh lại chậm rãi nói một câu: “Không chịu dùng tiền của anh, hửm?”

Giọng nói rất dịu dàng, rất đa tình, đa tình tới nỗi làm Tân Hoành giật nảy mình một cái. Nói giỡn mặt hả, cô lấy đâu ra gan chó dám không cần tiền của đại thiếu gia anh chứ?

Thần kinh căng thẳng, Tân Hoành không dám chậm trễ chút nào: “Làm sao có thể chứ? Cả người anh còn đều là của em, sao em có thể không cần được chứ? Chỉ là em nhìn anh có vẻ không còn kiên nhẫn nữa, nên cảm thấy dùng tiền lẻ có thể nhanh chóng ra ngoài hơn một chút.”

Lời này của Tân Hoành nói với về nửa trách cứ nửa dỗ dành.

Sắc mặt Dịch Tân hòa hoãn không ít, nhìn Tân Hoành, vốn là con người trong treo nhuộm thêm vẻ mỉa hoặc: “Ừ, thật là đúng, trên người anh cũng không còn chỗ nào là em chưa từng dùng qua...”

Nói xong, anh đã muốn dùng hành động chứng minh.

Lòng Tân Hoành lại gấp gáp lên một hồi. Cô nhìn Dịch Tân thật lâu, bên ngoài thì cười nhưng bên trong không cười: “Đại thiếu gia, anh có thể không cần mỗi câu nói lại liên tưởng đến chuyện này được không? Chúng ta đang ra ngoài mua thức ăn đó, không phải đang đi hưởng tuần trăng mật đâu!”

Dịch Tân nghe vậy, bỗng thu lại vẻ ngoài tươi cười, nghiêm túc gọi: “Tân Hoành.”

Tân Hoành thấy đáng về thay đổi trong nháy mắt của anh thì thần kinh cũng căng lên: “Cái gì?”

“Chúng ta đi hưởng tuần trăng mật đi.”

Tân Hoành: “. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 239: Không Thể Trêu Chọc Vào Cầm Thú! (3)

Tối đó, sau khi hai người về nhà, Dịch Tân bảo Tân Hoành làm cơm sớm một chút, ăn uống dọn dẹp, đi tắm rửa xong là nhanh chóng ôm cô lên giường.

Thủ đoạn của Dịch Tân rất lợi hại, không lâu sau, Tân Hoành đã xui lờ trong lòng anh, nhớ tới quyết tâm muốn tiết chế chuyện cuộc sống vợ chồng lúc trưa, cũng chỉ có thể là trong suy nghĩ. . .

Ở bên cạnh, Dịch Tân hôn cô, nhìn thấy vẻ rối rắm trên mặt cô thì cười khế. Lại trêu chọc dụ dỗ cô đến khi cô thờ khề.

Mới có một buổi tối anh đã bắt đầu thích cái nơi này rồi. Vốn còn ghét bỏ vì quá nhỏ, không đủ tận hưởng, nhưng trải qua một tối hôm qua, anh phát hiện, nhỏ cũng có cái thú vui của nhỏ, ở đâu, lúc nào, cũng có thể ôm được cô, yêu thương cô.

Đây chính là không gian chỉ thuộc về riêng hai người anh và cô, không có ai quấy nhiễu, càng không quấy nhiễu ai.

Anh nghĩ tới đây, bỗng nhiên trong đầu lại xuất hiện một từ: yêu động.

Trong mắt không kiềm chế được nụ cười sâu hơn, môi lưỡi anh lại đi lên lần nữa, một đường thẳng đến bên tai cô, thấp giọng khàn khàn nói cho cô từ anh mới nghĩ ra.

Thủ hạ lại hơi động, cô run lên liếc anh một cái, nhưng bởi vì hai cơ thể còn đang quấn lấy nhau, khiến ánh mắt kia như nhuộm thêm vẻ kiều mị.

Vừa nhìn thấy, linh hồn anh đã rung động, lập tức cúi đầu hôn lên môi cô. Không có chút chậm trễ, trực tiếp cạy hai hàm răng, khề cắn lấy đầu lưỡi cô, nhẹ nhàng cuốn lấy không ngừng dây dưa.

Anh hôn quá mức gấp gáp, quá mức kịch liệt, không lâu sau cô đã cảm thấy không khí bị hút cạn, không thể hô hấp, không nhịn được mới đẩy anh ra.

Anh cười một tiếng, buông môi cô ra, hôn tới bên vành tai cô, nhỏ giọng nhả từng chữ: “Em nói, về nhà nói cho anh biết cái gì?”

Thân thể cô căng cứng lên, giả ngu nói: “Ai nói, không nhớ nữa.”

Anh cười khề, như không thèm để ý, chỉ có ánh mắt là càng đầy vẻ tà ác nồng đậm.

Phía dưới, chợt bị anh đẩy vào một ngón tay, cô cuống quýt cắn môi, híp mắt nhìn anh. Thế nhưng anh lại bất động, cô bị bức cho không tiến không lùi được, khó chịu uốn éo cơ thể.

Thế nhưng anh lại chỉ nhìn cô, giọng nói mười phần tà ý: “Ai nói?”

Tân Hoành nổi giận, cắn răng: “Em nói.”

Anh chợt nhẹ nhàng động tay, thấy mặt cô thoáng giãn ra, anh lại dừng, hỏi tiếp: “Vậy nói cái gì bây giờ?”

Rõ ràng biết là đang bị anh trêu chọc, Tân Hoành chỉ cảm thấy khuất nhục, trong lòng hơi giận, muốn túm lấy tay anh đẩy ra. Nhưng cô đã bao giờ là đối thủ của anh đâu, qua lại hai lần, không chỉ có thân thể bị anh khống chế gắt gao, ngay đến hai tay cũng bị anh dùng một tay túm chặt, cũng không nhúc nhích được nữa.

Thân thể chỉ có thể để anh tùy ý chơi đùa.

Tân Hoành vừa gấp vừa giận, hung hăng trừng mắt nhìn anh.

Anh thấy sắc mặt cô đỏ lên, cười khê: “Thật sự không nhớ được à? Vậy để anh nhắc em, anh nói, trở về cũng nhớ làm cho anh hài lòng, nhớ ra chưa?”

Anh nói xong, lại hôn cô một cái.

Cô tức giận, rướn người cắn anh.

Cơ thể thơm tho mềm mại của cô nằm dưới thân anh, da thịt trơn nhẵn trắng ngần mê người, tình yêu với cô đã sớm ngấm vào máu tủy anh, cũng chỉ có thể khắc chế mà yêu cô, lúc này bị cô cắn, ngược lại cảm giác đau nhói trên môi lại càng kích thích anh. Ngón tay dùng sức thăm dò sâu hơn vào trong thân thể cô.

Khoái cảm đột ngột phía dưới làm cô hít sâu một hơi, nước mắt cũng theo đó chảy ra.

Anh nhìn thấy thì kinh hãi, cuống quýt lui ra ngoài. Động tác của anh quá nhanh, làm cô lần nữa bị kích thích, gắt gao cắn chặt răng.

Anh chỉ thấy cô uất ức, ôm cô vào trong ngực, dịu dàng hôn lên nước mắt cô: “Sao vậy? Anh làm em đau rồi à?”

Anh ôm lấy cô, vì thế mà gông cùm xiềng xích trên tay cô cũng được rơi lỏng, cô vừa được tự do đã đẩy anh ra: “Anh tránh ra!”

Đột nhiên cô òa khóc, đẩy anh ra, thoáng chốc làm Dịch Tân gấp đến lục phủ ngũ tạng như bị thiêu đốt, chỉ nghĩ là anh đã làm cô bị thương, cuống quýt buông cô ra, nhìn xuống.

Cô làm sao mà chịu được cái này, vội vàng ôm đầu anh kéo lên, cô quàng tay qua gáy anh, rúc đầu vào hõm vai anh khóc: “Anh bắt nạt em, em thật là khổ sở.”

Anh nghe thế thì biết cô không có việc gì, lúc này mới yên lòng trở lại, ôm lấy cô, khê khê vỗ lên vai cô, thở dài: “Anh bắt nạt em lúc nào chứ? Đồ ngốc, là anh đang yêu em.”

Cô ở trong lòng anh lắc đầu nguầy nguậy: “Anh chính là đang bắt nạt em.”

Dịch Tân làm sao mà chịu đựng được đáng về nửa giận dữ nửa nũng nịu này của cô, sợ rằng lúc này cô có bảo anh đã giết người, anh cũng sẽ nhận tội không chút do dự. Ôm cô chặt hơn, anh dùng giọng nói yêu thương dỗ dành: “Được, được, là anh không đúng, là anh sai rồi.”

Anh nhận sai, cô cũng không buông anh ra, vẫn chôn đầu trong hõm vai anh như cũ, chỉ có nước mắt là từ từ ngừng chảy.

Lúc này anh mới yên lòng, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, dùng chăn bọc lấy cơ thể cô, ôm cả người lẫn chăn vào lòng nằm xuống, lại âu yếm hôn lên trán cô.

Tắt đèn. Sau đó yên tĩnh chìm vào giấc ngủ.

Ngược lại Tân Hoành cảm thấy trong lòng không yên, tự động nhích lại gần hơn trong ngực anh, cho đến khi nghe được nhịp thở ổn định quen thuộc của anh.

Ở trong bóng đêm, cô nhẹ giọng gọi tên anh: “Dịch Tân.”

“Hửm?” Anh đáp, giọng nói khàn đục không rõ tiếng.

Cô thấy trái tim mình đập nhanh hơn, tự bình ổn lại một chút rồi mới nói: “Chỉ cần anh hứa sau này không bắt nạt em nữa, vậy em... em sẽ nói cho anh biết.”

Lòng anh khê động, đương nhiên anh biết cô nói những lời này là có ý gì.

Ôm chặt lấy người trong ngực, anh nhỏ giọng đồng ý: “Được.”

Anh nói xong, cô lại không lên tiếng khiến lòng anh gấp gáp, nhưng bởi vì lời vừa hứa nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể hồi hộp lẳng lặng chờ đợi cô trong bóng tối.

Mà Tân Hoành cũng không dễ dàng gì, cô chỉ hôn anh thật nhanh ở nơi công cộng, lại bị anh túm chặt không tha, nhất định hỏi cô tại sao. Thật ra thì cũng có chút gì đó. Trước giờ, tâm tình cô đều rất kín kẽ, cử chỉ hành động cũng không bao giờ bạo dạn như vậy, sao có thể không có nguyên nhân được?

Anh nói, anh đang muốn vui vẻ với cô, cô nhất thời kích động là một nguyên nhân, thật ra thì cảm giác cũng không phải là không chút động lòng...

Chính cô cũng không biết bắt đầu từ khi nào, tình cảm của cô đối với anh lại nhiệt tình đến thế, có thể khiến cô kích động bỏ qua đạo đức tu dưỡng suốt hơn hai mươi năm.

Có trời mới biết, trước kia cô vẫn cho rằng, hôn hít ôm ấp trước mặt mọi người ở nơi công cộng là một hành động —— đòi phong bại tục!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 240: Không Thể Trêu Chọc Vào Cằm Thú! (4)

Mà cô, đã không thể kiềm chế được mình mà bị người ta lôi kéo thành đòi phong bại tục.

Cô rất vất vả mới dám làm chuyện xấu một lần, người này còn không bỏ qua cho cô, càng muốn chèn ép cô hơn.

Trong lòng, một mặt thì rung động, một mặt lại sợ hãi, cứ như vậy mà mâu thuẫn, Tân Hoành chỉ có thể yên lặng không biết nói thế nào.

Nhưng người nọ thì không yên nổi, lúc này vẫn còn đang trêu chọc cô: “Em nói đi, anh đang lắng nghe đây.”

Cô cắn răng, ngoan cố xê dịch cơ thể trong lòng anh, đưa mặt sát đến bên tai anh: “Em hôn anh là bởi vì...”

“Em yêu anh.”

Ba chữ cuối cùng, giọng nói của cô nhỏ như tiếng muỗi, nhưng dù có thế, hai vành tai cũng đã nóng bừng lên.

Mặc dù nói rất khẽ, nhưng anh vẫn nghe được rõ ràng. Trong nháy mắt, trái tim như thê ngừng đập, cả người đều cứng lại căng thẳng.

Tình cảm của cô, anh đều biết, lúc ở trong siêu thị, cô ngại ngại ngừng ngừng nói về nhà sẽ nói cho anh biết thì anh đã mơ hồ đoán ra rồi. Chẳng qua là khi ba từ kia được cô nói ra một cách chân thật như vậy, anh vẫn không làm sao tả hết được rung động trong lòng.

Giữa cô và anh, có lẽ cho tới giờ chỉ thiếu một chút lãng mạn. Trước nay bọn họ chỉ gọi thẳng tên đầy đủ, cả họ và tên của nhau, Tân Hoành, Dịch Tân. Tân Hoành chính là một cô gái ngốc nghếch, không biết thế nào là tạo lãng mạn. Còn Dịch Tân, có thể làm bất cứ điều gì bằng bất cứ giá nào cho cô, một khi là liên quan đến cô, lại không tự chủ được mà chiều theo ý cô.

Trước đêm ở bệnh viện kia, anh chưa bao giờ nói ra ba từ kia. Khi cuối cùng anh cũng nói ra được với cô thì ngoại trừ cơ thể run nhẹ và vòng tay ôm anh chặt hơn, cô không bày tỏ thêm điều gì khác nữa.

Nếu không phải anh cảm thấy rõ ràng cơ thể cô nóng đến phát run, thậm chí anh còn hoài nghi không biết có phải cô đang vờ như không nghe thấy gì không.

Nhưng anh cuối cùng cũng hiểu ra, cũng không cưỡng cầu cô. Thậm chí anh cũng không kì vọng cô có thể nói với anh ba từ này, anh chỉ muốn cô nghe anh nói là được rồi, ít nhất, cũng đừng làm bộ không nghe thấy...

Nhưng lúc này, khi cô thật sự nói ra.

Trước nay, anh là người vẫn sống nơi đầu sóng ngọn gió, quanh mình đều là những phong ba mãnh liệt, chưa bao giờ được trải qua cuộc sống gió yên sóng lặng, cho dù có cũng chỉ là giả, để lừa anh rơi vào dòng nước xoáy hiểm ác hơn. Còn anh, từ lâu cũng đã luyện cho mình nguyên tắc sinh tồn, chơi lòng người, thậm chí chơi mạng người, anh đều có thể chơi đùa, nhưng không bao giờ nghiêm túc tham gia vào, nếu không sẽ lập tức bị tổn thương.

Cho tới khi gặp Tân Hoành, anh biết rằng, nếu như có một ngày cô trở thành kẻ địch của anh, nhất định anh sẽ vô cùng thảm hại, sẽ bại trận với hai bàn tay trắng, cái gì cũng mất sạch.

Giống như bây giờ, rõ ràng trong lòng đã sớm hiểu ra, nhưng vẫn muốn nghe chính miệng cô nói ba từ ấy, giống như một tên ngốc không có khả năng suy luận vậy.

Không biết ư? Không ngờ tới ư?

Làm sao có thể! Anh luôn biết Tân Hoành là người chưa bao giờ biết giấu giếm, anh chỉ cần nhìn một cái là biết được hết. Từ khi ở trong siêu thị cô hôn anh một cái, anh đã hiểu ra rồi, chắc chắn không sai.

Nhưng rõ ràng đã biết vậy, vẫn cứ giả vờ như không. Cô mang đến cho anh vui mừng, cảm động trào dâng.

Sau đó, anh nghe thấy giọng nói cứng ngắt ngắc ngây ngẩn của chính mình: “Lặp lại một lần nữa, có được không?”

Như một thiếu niên chưa trải sự đời.

Lần này, đến lượt Tân Hoành hóa đá. Cô thật vất vả mới thổ lộ được... Sao lại nhận được kết quả thế này?

Cuối cùng anh lại không nghe thấy lời thổ lộ khó khăn lắm cô mới nói được.

Nói không ra được cô có bao nhiêu mất mát, còn có một chút tức giận, giọng cô buồn buồn chán nản: “Không nghe thấy?”

Anh thì muốn gạt cô nói thêm mấy lần: “Em nói nhỏ quá.”

Tân Hoành nhăn trán: “Nếu đã không nghe được, coi như em chưa nói gì, hủy bỏ.”

Cô tức giận nói xong thì thấy vành tai đau nhói, người nọ đã cúi người cắn cô một cái, cô đang đau lại nghe anh thấp giọng khiển trách: “Không cho phép hủy bỏ!”

Cô hừ nhẹ: “Không phải là không nghe thấy sao?”

Anh than khẽ: “Tân Hoành.”

Cô rất không tình nguyện lên tiếng: “Hả?”

“Em thật chẳng đáng yêu chút nào cả.”

Tân Hoành: “...”

Tuy anh nói vậy, nhưng môi lưỡi đã chậm rãi di chuyển trên da thịt cô, thân thể anh lại căng thẳng nóng rực, hơi thở thô dày phả lên người cô. Từ biểu hiện đến ánh mắt của anh, không có chút nào cảm thấy cô không đáng yêu cả.

Tân Hoành dịu dàng đáp lại, chủ động sáp lại gần anh hơn một chút, một cánh tay nhỏ nhắn vòng qua bên hông trắng kiện của anh, thấp giọng nói: “Dịch Tân, lần này anh nhớ nghe cho rõ, có được không?”

Động tác của anh đột nhiên hơi chậm lại.

Cô cẩn thận bò đến bên lỗ tai anh, hơi thở thơm như hương hoa lan: “Em yêu anh.”

Thật ra giữa hai người bọn họ, không chỉ có Dịch Tân chiều chuộng cô, có lúc Tân Hoành cũng rất bao dung đối với anh thậm chí còn dung túng đến mất hết nguyên tắc. Rõ ràng anh nghe thấy, cô biết, thỉnh lúc anh tốt như vậy, làm sao có thể không nghe thấy? Chỉ là, khi anh cực kỳ trẻ con đòi cô nói lại lần nữa, lòng cô vẫn mềm ra đến rồi tỉnh rồi mù.

Một khắc ấy, rốt cuộc cô đã hiểu ra, chỉ cần là anh muốn thì cái gì cô cũng nguyện hoàn thành.

Có trời mới biết, Tân Hoành nói với người này ba chữ ấy, chỉ một lần thôi đã là dùng hết cái mặt mo này rồi...

Cô nói xong, không khí như thể bị ngưng trệ một phút, trong bóng đêm ánh mắt Dịch Tân nóng bỏng ghim chặt lấy cô, như một con thú dữ đã xác định lãnh thổ không bao giờ cho phép xâm phạm vậy.

Nếu lúc này Tân Hoành thấy được ánh mắt kia, nhất định sẽ sinh lòng cảnh giác, thậm chí còn bị dọa cho bỏ chạy. Đáng tiếc, cô không nhìn thấy, cô còn đang rối rắm, rối rắm không biết anh có giả vờ không nghe thấy nữa không, nếu có thì cô biết phải làm sao...

Nhưng Tân Hoành cũng không chờ được kết quả, một thân thể nóng như lửa đột nhiên đè lên cô, bờ môi rơi xuống, chỉ trong nháy mắt đã cướp đi toàn bộ hơi thở của cô.

Một đêm này, anh chiếm lấy cô một cách mạnh bạo, một cách dịu dàng, và cũng giao phó chính mình cho cô.

Cả đêm triền miên, lửa nóng như thể muốn thiêu đốt tất cả, chỉ còn lại hai người trong thế giới của nhau. Cho đến một khắc cuối cùng, rốt cuộc Tân Hoành cũng bật khóc trong vòng tay Dịch Tân.

Trong tình yêu, khi hai trái tim cùng hòa chung nhịp đập, thân thể trên dưới dây dưa. Bỏ đi tất cả trói buộc và nguy trang, rốt cuộc Tân Hoành cũng hiểu được người đàn ông này, sau đó, cô không nhịn được mà rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 241: Ba Chữ Để Cho Anh Dốc Hết Chân Thành (1)

Edit: TranGem

Từng gặp qua biển xanh, sông nhỏ có đáng là gì. Chưa từng tới Vu Sơn thì sao gọi là thấy mây.

Tân Hoành gần như lớn lên bên cạnh Du Thận Khanh, bên cạnh Du Thận Khanh chưa bao giờ thiếu những người đàn ông ưu tú, có nhiều ưu điểm khác nhau, lúc nhỏ Tân Hoành đã từng hỏi Du Thận Khanh, liệu có người nào đó có khả năng trở thành ông ngoại không. Lúc đó, Du Thận Khanh không hề do dự nói với cô, không có khả năng đó.

Tân Hoành hỏi, tại sao có thể khẳng định như vậy?

Du Thận Khanh trả lời cô rằng: “Từng gặp qua biển xanh, sông nhỏ có đáng là gì. Chưa từng tới Vu Sơn thì sao gọi là thấy mây.”

Nếu có một người đàn ông từng làm cho cháu nguyện ý dốc hết tất cả, từ sinh mạng, cho tới linh hồn, thì khi người đó rời đi rồi, cũng sẽ mang theo tất cả của cháu, bao gồm cả linh hồn cháu. Khi đó, cháu làm gì còn lại cái gì? Cái gì cũng không có, còn có thể yêu được ai?

Khi đó, Tân Hoành cũng không hiểu được ý nghĩa sâu sắc trong câu nói của Du Thận Khanh, cô chỉ hiểu đơn giản là từng có một người đàn ông đã làm cho bà ngoại của cô không thể yêu ai được nữa.

Cô biết, người đàn ông kia chính là ông ngoại của cô, nhưng cô cũng không biết ông ngoại cô là ai.

Dù người đàn ông kia đã rời khỏi cuộc đời Du Thận Khanh, nhưng bà cũng chưa bao giờ nhắc đến ông, giống như bà đã sớm lãng quên người đó rồi.

Tân Hoành vẫn không hiểu, vậy tình cảm kia là gì, rõ ràng cả đời chỉ yêu một người, mà lại có thể tỏ ra như sự quan tâm đó chưa từng tồn tại.

Nhiều năm sau, khi Tân Hoành gả cho Dịch Tân, khi cô yêu Dịch Tân, rốt cuộc mới có thể hiểu rõ.

Dịch Tân chính là định mệnh mà nhất định Tân Hoành sẽ dành tình cảm cả đời cho anh. Nếu như có một ngày, Dịch Tân không còn yêu cô nữa, cô cũng sẽ mất đi khả năng yêu một người khác.

Khi Dịch Tân vô tình bắt cô từ bỏ giọt máu trong bụng thì cô cho rằng ngày đó đã tới.

Đoạn tình cảm của anh và cô mỏng manh vậy thôi, ngắn ngủi vậy thôi. Từ đó về sau, người đàn ông này sẽ hủy hoại tất cả tình yêu trong cô, niêm phong trí nhớ cô lại, chỉ dành riêng cho anh, rồi sẽ giống như bà ngoại đã làm với ông ngoại, Tân Hoành cũng sẽ tỏ ra như thể Dịch Tân chưa hề tồn tại trong cuộc đời cô.

Chỉ là, sự tồn tại của anh trong quá khứ quá đổi chân thật, cùng với tình yêu của cô, đều bị cô chôn cất không còn dấu vết.

Từ đó, như thể sinh ly tử biệt.

Cô tuyệt vọng không thể chấp nhận được, bởi vì cô không có được sự kiên cường như Du Thận Khanh, có thể chịu đựng để cho người khác dày vò trái tim mình như vậy.

Cho nên khi Dịch Tân quỳ gối trước giường cô, ấn khẩu súng trong tay cô vào ngay tim anh thì trong một giây, thật sự cô đã muốn nổ súng. Rõ ràng tất cả tâm trí cô đều đã chôn vùi cùng tình yêu này, không bằng, để anh cùng đi với cô? Cho dù như thế nào, ít nhất, tình yêu của cô vẫn được bảo toàn.

Nhưng cũng chỉ là trong suy nghĩ. Khi anh hung hăng áp bức điều khiển ngón tay cô, buộc cô phải ấn cò súng thì cô lại hết sức phản kháng, có thể nào cũng không chịu nghe theo.

Một giây kia, cô biết, nếu có muốn chôn cất, cũng chỉ có cô và tình yêu của cô, mà tuyệt đối sẽ không có anh. Cô, không bỏ được anh.

Cho dù là không có duyên ở bên nhau đi chăng nữa.

Khi rời khỏi anh, rời khỏi nhà họ Dịch, cô đã hoàn toàn tuyệt vọng. Cô biết, từ nay trở đi cuộc đời cô sẽ không còn màu sắc nữa, hy vọng duy nhất là cô có thể giống như bà ngoại, mấy chục năm sau, cũng có thể lặng lẽ nhìn hoa nở hoa tàn, mây đến mây đi, như thể trong sinh mệnh của cô chưa từng tồn tại người đàn ông Dịch Tân này.

Cho dù, nhất định sẽ rất đau khổ, đau đến khắc cốt ghi tâm.

Cô cũng không còn lựa chọn nào khác.

May thay, trời thấy được Dịch Tân không phụ cô. Anh ấy hiểu cô, hiểu tình yêu của cô.

Cô biết, Dịch Tân hiểu được tình yêu của cô, —— anh ép cô phải nhận thức rõ tình yêu ấy ở giữa ranh giới sự sống và cái chết.

Ba chữ của cô, đôi lầy tất cả tấm chân tình của anh.

Cô biết, anh cũng hiểu.

Tình yêu của cô được anh nâng niu trân quý.

Dịch Tân như vậy, khiến trái tim Tân Hoành cũng phát đau, cô ôm anh, vùi mặt trong lòng anh rơi lệ.

Anh cũng không nói gì, chỉ ôm cô, hôn thật sâu lên hàng nước mắt trên mặt cô.

Từ đêm đó trở đi, tình cảm vợ chồng của Tân Hoành và Dịch Tân ngọt ngào chưa từng có, chính xác mà nói, là Dịch Tân yêu chiều Tân Hoành.

Cô gái Tân Hoành này, trời sinh đã thiếu chút tế bào lắng mạn, thỉnh thoảng mới có một lần không kìm hãm được kích tình mới có thể thổ lộ ra như vậy, nhưng sau khi thổ lộ thì sao? Tân Hoành cảm thấy, để cho người kia biết được tâm ý của mình là được rồi, cuộc sống sau này sống như thế nào, chính là nên quý trọng thì phải quý trọng... Dĩ nhiên, quan trọng nhất là, nên tiết chế cũng nhất định phải tiết chế!

Nhưng hiển nhiên là Dịch Tân thì không nghĩ như vậy.

Đối với anh, người thổ lộ trước là Tân Hoành, hai năm nay anh hết lòng yêu thương che chở cho cô, bây giờ cô nói với anh ba chữ mà anh vốn cho rằng cả đời này cũng không được nghe! Thế mà lúc này cô nói ra rồi, làm sao có chuyện bản chất cảm thụ của Dịch Tân có thể giữ được đạo đức?

Vì vậy, anh mới làm ra chuyện hết sức cảm thú với cô.

Lúc đầu Tân Hoành còn chủ động phối hợp, nghĩ rằng người đàn ông này yêu cô, cô cũng thương anh, đôi bên lưỡng tình tương duyệt. Chuyện ân ái cũng là việc nên làm thôi, cô thân là vợ anh, cũng nên để cho ông xã mình hưởng phúc lợi.

Có điều, một thời gian sau cô đã chống đỡ không nổi nữa. Nói chính xác là thân thể cô chống đỡ không nổi.

Cái này gọi là gì? Hàng đêm sanh ca*? Từ nay quân vương bắt tảo triều**?

* Hàng đêm sanh ca: Hàng đêm hoan ái (abxxyz).

** Theo Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị: “Xuân tiêu khổ đoàn nhật cao khởi, tòng thử quân vương bắt tảo triều”.

Dịch nghĩa: Bực nổi đêm xuân ngắn ngủi, mặt trời lên cao rồi mới dậy. Từ đây vua không ra coi chầu sớm nữa.

Không phải là anh chưa từng quan hệ với cô, quan trọng là, hơn một tháng, anh cứ vậy giữ vững trạng thái ấy hơn một tháng, ngày ngày nhiệt tình như lửa, hứng thú không giảm chút nào, một chút dấu hiệu giảm sút cũng không có, làm sao cô có thể chịu nổi.

Cô chợt nhớ ra ngày nào đó ở trong siêu thị, anh thuận miệng nói một câu “Tân Hoành, chúng ta đi hưởng tuần trăng mật đi.” Thoáng chốc, cả người run rẩy.

Chẳng lẽ, đây chính là cái gọi là trăng mật gì đó?

Nhưng trăng mật kiểu này cũng có chút dài quá rồi!

Đợi đến buổi trưa khi cô tỉnh ngủ, anh cũng đã đi làm về, lúc hai người ăn cơm, cô cẩn thận nhắc đến vấn đề quan trọng này với anh.

Vậy mà, trong nháy mắt người nọ đã cười đến là tà mị: “Thì ra là vẫn nhớ kỹ à?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 242: Ba Chữ Của Cô, Đôi Lầy Tất Cả Tấm Chân Tình Của Anh (2)

Editor: Thiên Y

Tân Hoành khẽ nhếch môi: “Anh cảm thấy bây giờ em còn có tâm tư mà nhớ đến sao?”

Con người đen nhánh của Dịch Tân lướt qua làn da ửng hồng của cô, xem ra thân thể của cô được tắm bổ rất tốt. Anh không khỏi cười một tiếng, “Tâm

tư sao? Thật ra em muốn nói là tình lực, đúng không?”

Khoé môi Tân Hoành khẽ nhếch lên, không còn gì để nói.

Cô còn có thể nói gì? Cô còn có thể nói gì đây! Chẳng lẽ nói, anh nói đúng sao?

Tân Hoành cúi đầu, gảy bát com

Dịch Tân cũng không trêu chọc nữa, bởi vì đồ ăn anh gấp vào trong bát cô nhưng cô không chịu động vào.

Tân Hoành có một tật xấu, là không bị phân tâm. Thật ra thì, không bị phân tâm là một phẩm chất tốt, nhưng mà với một Tân Hành quá xinh đẹp mà nói, đó lại trở thành tật xấu.

Chỉ vì, với con người hay với bất cứ chuyện gì, Tân Hoành đều có thể dễ dàng tha thứ và không bận tâm, đến mức làm người ta vô cùng tức giận.

Nếu nói to tát ra thì ví dụ tốt nhất chính là người đàn ông Dịch Tân này. Kể từ khi Dịch Tân trở thành chồng cô, hơn hai năm qua, dù bất nạt cô thế nào, dù anh đáng ghét thế nào, khiến cho cô đau đớn rồi lại làm tổn thương cô hơn nữa, cô cũng chưa từng có suy nghĩ tìm người đàn ông khác. Ngược lại, còn hăm sâu vào mối tình này, không thể tự kềm chế. Cho tới bây giờ, trừ người đàn ông này, ai cũng không thể giúp được cô.

Nếu nói nhỏ một chút, thì đó như là một thói quen. Tân Hoành lớn như vậy, thói quen chọn đồ dùng vẫn luôn tập trung vào một nhãn hiệu, trừ phi cái nhãn hiệu đó thật sự xảy ra chuyện gì khiến cho cô không thể bỏ qua—— ví dụ như chất lượng kém đến mức gây tổn hại cho cả nước hoặc là... Đóng cửa. Nếu không, cô hoàn toàn sẽ không xem xét đến chuyện đổi nhãn hiệu khác.

Còn nếu nói nhỏ hơn nữa, ví dụ như chuyện ăn com trước mặt này. Tân Hoành không kén ăn, nhưng là một cô gái cổ quái. Một bàn có nhiều thức ăn hơn nữa, cô cũng vẫn chọn món mà cô yêu thích nhất, sau đó chỉ tập trung đến món ăn đó, mãi cho đến khi cô ăn hết, cô lại chọn một món khác và tiếp tục.

Dĩ nhiên, bình thường một món ăn còn chưa ăn hết thì cô đã no rồi, cho nên cô thường xuyên ở trong trạng thái chỉ ăn một món ăn.

Tình huống này, khi ở trong giai đoạn tân hôn ngọt ngào lúc mới đầu, đã khiến một nhân vật lợi hại như Dịch Tân cũng không nhịn được mà kinh sợ một hồi, cảm thán: “Cho tới bây giờ chỉ thấy qua tham thì thâm, còn chưa từng gặp người như em vậy! Cái này gọi là gì đây? Tự đối xử với bản thân mình khắc nghiệt vậy sao?”

Dĩ nhiên, với Tân Hoành mà nói, phản ứng của Dịch Tân cũng là điều không thể lý giải. Cô hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ anh cũng sẽ không chọn thứ mình thích, sau đó cứ xử nghiêm túc sao?”

Dịch Tân day day huyết thái dương, bày tỏ: “Bản luận vấn đề này khi đang dùng com, quả thật là không nên.”

Có thể trên bàn ăn đều là thứ cô thích.

Nhưng mà vấn đề ở chỗ đó, khi mọi thứ trên bàn ăn đều là thứ cô thích. Vậy mà, trong tất cả những món đó, Tân Hoành cũng muốn chọn ra món mình thích nhất... Điều này làm cho Dịch Tân hoàn toàn không còn lời nào để nói.

Nhưng mà, ăn một món không chỉ sẽ làm cho mất cân bằng các chất trong thân thể, hơn nữa sẽ khiến cho độc tố tích tụ lại. Vì vậy, sau này Dịch Tân không nói về chuyện này với Tân Hoành nữa, bản thân chỉ im lặng hành động một cách dứt khoát.

Cho nên bọn họ đã bồi dưỡng hình thức ăn com như hiện tại.

Cô lẳng lặng chờ đợi món mình thích, đó là chuyện của cô; anh ép cho cô ăn những món anh chọn, đó là chuyện của anh.

Có chấp, đối lập nhau, nhưng lại vẫn cứ hài hoà. —— Đó là chuyện của hai người bọn họ.

Người ngoài cũng sẽ không hiểu, nói ví dụ như Tang Nhuế và Phong Dương.

Khi ở trên bàn com, biểu hiện nhả nhặn của Tân Hoành từng khiến cho hai người Tang Nhuế và Phong Dương trở mắt nhìn mà không nói được gì. Nhìn thoáng qua thấy vẻ lạnh lùng của Dịch Tân thì hai người họ bị dọa sợ đến mức giả vờ như cái gì cũng không thấy. Mà với Tân Hoành, cô do dự rất lâu, lo lắng biểu hiện của mình là có phải rất thất lễ hay không? Sau đó, kết quả của việc cô lo lắng chính là, đúng vậy, cô quả thật rất thất lễ!

Cho nên, về sau khi có người ngoài dùng com, Tân Hoành sẽ luôn nhớ kỹ: “Có phúc cùng hưởng”, nhất định sẽ không để người đàn ông “Đặc biệt” kia có cơ hội chăm sóc mình.

Dĩ nhiên, khi đó đúng là Dịch Tân sẽ không đặc biệt chăm sóc cô nữa, chẳng qua anh sẽ nhìn cô chăm chăm, cười đến mức rất có thâm ý mà thôi, cười đến mức... Không người nào là không chú ý đến.

Bất luận như thế nào, Tân Hoành cũng rất không dễ chịu.

Nhưng mà cũng may, cơ hội để cô không được tự nhiên cũng không nhiều lắm.

Hai người yên tĩnh một lát, Dịch Tân bỗng nhiên nói: “Đợi chuyện trước mắt ổn định rồi lại đi, được không?”

Trong lời nói của anh không thấy vẻ lười biếng và trêu chọc như bình thường, khiến cho Tân Hoành mới vừa nhấc chiếc đĩa lên liền khựng lại một chút.

Cô sững sờ nhìn anh, lại thấy ánh mắt anh cũng rất bình thường, đang nhìn cô, rõ ràng như vậy, rõ ràng mang ý tứ muốn bàn bạc, thậm chí... Còn có chút xin lỗi.

Bàn bạc? Xin lỗi? Tân Hoành cả kinh, lúng túng hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ không phải anh thuận miệng nói sao?”

Bỗng nhiên anh cười một tiếng, nụ cười nửa thật nửa giả, nhưng giọng nói lại tràn đầy sự chân thành: “Tân Hoành! Với em, anh chưa từng thuận miệng nói.”

Tân Hoành khẽ tròn to hai mắt, có chút không thể hiểu đột nhiên anh nghiêm túc là từ đâu.

Dịch Tân nhìn cô thật lâu, bỗng nhiên trong giọng nói lại thêm vài phần sâu lắng: “Chúng ta còn chưa trải qua tuần trăng mật, em quên rồi sao?”

Tân Hoành mới chợt hiểu ra

Nhưng không nhận được bật cười, người đàn ông này... Có lúc thật sự còn nhạy cảm hơn so với cô nữa!

Đúng vậy, quả thật bọn họ chưa trải qua tuần trăng mật, nhưng mà Tân Hoành chưa từng cảm thấy có chỗ nào không đúng. Cần phải biết là cô bị ép cưới, là bị người này bức hôn. Anh có thấy người nào bị bức hôn còn muốn đi hưởng tuần trăng mật không?! Dù sao cô chưa từng thấy qua...

Nếu là đi thật, vậy cảnh tượng đó mới là kì lạ.

Tân Hoành nghĩ tới đây, bỗng cảm thấy may mắn, cũng may không có...

Về mặt của Dịch Tân lại không chút thay đổi, nói một câu: “Tân Hoành! Anh nợ em, qua một thời gian nữa, hãy để cho anh bù lại cho em, có được không?”

Tân Hoành không nói ra được cảm giác trong lòng là gì, sau đó, một câu nói cứ như vậy mà bật thốt lên: “Chỉ cần trong lòng có tình yêu, không phải ngày nào cũng là tuần trăng mật sao? Chúng ta không nên để ý đến hình thức...”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 243: Ba Chữ Của Cô, Đổi Lấy Tất Cả Tấm Chân Tình Của Anh (3)

Editor: Thiên Y

Chỉ có trong lòng có tình yêu, không phải ngày nào cũng sẽ là tuần trăng mật ư...

Dịch Tân khó có khi cảm thấy 囧.

Xem ra, suy nghĩ của anh về vợ mình lại là một chuyện khiến anh cảm thấy hứng thú.

Nhưng mà, trong lòng anh nghĩ vậy cũng bởi vì... Anh cho là mình hiểu được nội tâm của cô.

Không phải sao? Không có người phụ nữ nào mà không mong đợi tuần trăng mật của mình.

Đôi mắt của Dịch Tân khẽ híp lại, nhìn cô thật lâu. Lúc này, nụ cười của cô rất rạng rỡ, hình như đề nghị của anh thật sự đã làm cô khó xử.

Anh có chút nhúc nhích, day day huyết thái dương. Với quyết định cô, anh muốn bản thân mình phải kiên nhẫn.

Anh hỏi: “Thật sự không muốn hưởng tuần trăng mật sao?”

Nghe thấy anh hỏi, cô ngượng ngùng nói: “Thật sự anh không cảm thấy cuộc sống bây giờ của chúng ta, mỗi ngày đều là tuần trăng mật sao?”

Cô cố gắng khắc chế mới không nói ra những lời trong lòng đang nghĩ. Nếu như không phải, vậy anh thật sự chính là cảm thú!

Dịch Tân nghe đến đây, đột nhiên khuôn mặt dần ra, ánh sáng trong mắt xẹt qua: “Tân Hoành.”

Đa đầu Tân Hoành không nhận được căng thẳng: “Cái gì?”

“Cuộc sống là cuộc sống, tuần trăng mật là tuần trăng mật. Cuộc sống như vậy, anh cảm thấy rất tốt, nhưng mà tuần trăng mật, vẫn còn thiếu.”

Đột nhiên Tân Hoành rất muốn khóc: “Như vậy... Đã rất tốt rồi... Vẫn còn thiếu, vậy anh còn muốn như thế nào?”

Đại Thiểu Gia! Thật sự anh muốn em chết dưới hoa mầu đơn anh mới cam tâm sao?

Đúng, mặc dù Dịch Tân là đóa Mầu Đơn, mặc dù cô rất yêu thích, nhưng mà không cần phải phong lưu đến mức đi làm quý như thế chứ...

Dịch Tân chỉ thấy vẻ mặt vô cùng rồi rầm nhưng không thể làm gì của Tân Hoành, trong mắt hiện ý cười: “Tuần trăng mật, anh sẽ thoả mãn tất cả những ảo tưởng của một cô gái như em.”

Anh nhìn sâu vào mắt cô, lặp lại một lần nữa: “Là cô gái, không phải là của một người phụ nữ. Anh nói như vậy, em hiểu ý của anh chứ?”

Trong phút chốc, Tân Hoành chỉ cảm thấy nỗi đau buồn không thể kìm nén trong nháy mắt như đình trệ, rồi sau đó như biến mất. Cô sững sờ nhìn Dịch Tân, lại thấy trong ánh mắt anh hiện lên vẻ cung chiều, trong nét mặt hoàn toàn không thấy sự lười biếng vốn có, lúng túng hỏi: “Cho nên, ý của anh là, hôn nhân của chúng ta càng ngày càng...”

Cô cố gắng suy nghĩ một chút, mới nghĩ đến một từ: “Trẻ tuổi, là ý này sao?”

Kết hôn trước, yêu sau; làm phụ nữ trước, làm con gái sau... Cô vốn muốn nói càng ngày càng trẻ, nhưng lại cảm thấy cái từ này không được may mắn, nhất định người này sẽ không thích, trẻ tuổi... Có lẽ cũng là ý này thôi.

Dịch Tân Nhát cười: “Là ý này.” Lại hỏi lại: “Cho nên, tuần trăng mật còn muốn không?”

Tân Hoành cảm thấy có một chút rối rắm, mặc dù biết ngoài miệng thì người này nói như vậy, nhưng đến lúc đó, tất cả mọi chuyện không phải đều do anh định đoạt sao? Nhưng mà... Khi cô kết hôn là lúc vẫn còn trẻ, bây giờ thanh xuân như đang vẫy tay với cô...

Động lòng, cô cắn răng một cái, nói: “Muốn!”

Vì vậy, hai người đã đạt được nhận thức chung về chuyện tuần trăng mật như thế. Chính xác mà nói, không nằm ngoài dự liệu, Dịch Tân đã đạt được kết quả như mong muốn một lần nữa.

Khoảng thời gian gần đây, thời gian làm việc của Tân Hoành rất cố định, rất chính xác, nhưng mà đúng giờ này cũng không có nghĩa đúng với cái khác. Bởi vì trong nhà có một bạo quân... Bởi vậy mà khiến cho thời gian nghỉ ngơi trở nên bất tiện. Bình thường, đúng buổi chiều là Tân Hoành xuất hiện ở công ty của Dịch Phong Nghiêu, sau đó lại rời khỏi trước khi Dịch Phong Nghiêu tan việc.

Nếu như Dịch Tân rảnh rỗi thì sẽ tự mình đến đón người; nếu như anh không đến được, thì sẽ cẩn thận dặn dò Nguyên Thâm đến đón Tân Hoành.

Rất nhiều lần, ngay cả đại thiếu gia như Dịch Phong Nghiêu cũng không nhận được cảm khái. Tân Hoành đến nơi này làm, rõ ràng giống như thiếu phu nhân đến uống trà chiều mà thôi!

Nhưng mà, tuy nói như vậy nhưng hiệu suất công việc của Tân Hoành thật sự rất cao. Mỗi ngày, thời gian cô đến công ty đều rất ít, xem một chút tài liệu, không tới một tháng mà đã tìm hiểu được rất nhiều các hạng mục... Thậm chí tài chính cũng tăng lên chỉ qua vài nét bút quan trọng.

Mặc dù Tân Hoành là người của Dịch Tân, nhưng Dịch Phong Nghiêu không có ý che giấu điều gì với cô. Về điều này, không chỉ một lần anh ta bày tỏ suy nghĩ trước mặt của Tân Hoành, thể hiện mình đã dùng người thì không nghĩ ngờ, ám chỉ bản thân là một vị lãnh đạo anh minh. Với Tân Hoành, đó không phải là một loại tin tưởng. Ngụ ý chỉ là: Tân Hoành, cô có biết phải báo đáp tôi thế nào chưa? Biết chưa biết chưa? Nhớ phải tìm Dịch Tân đến để báo đáp tôi đó!

Lúc ban đầu, mấy lần Tân Hoành chỉ cười nghe một chút, gật đầu một cái, bày tỏ lãnh đạo anh nói đúng. Càng về sau, Dịch Phong Nghiêu không thấy bớt đi chút nào, rốt cuộc Tân Hoành không thể nhận được nữa, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ không nỡ bỏ đũa nhỏ là không phải sỏi đội lốt sao?”

Lấy lòng tôi mà thôi.

“Hơn nữa, nếu như Dịch Tân muốn thì cơ cấu Viễn Thịnh của anh cũng đủ biến hoá đến nghiêng trời lệch đất. Đến lúc đó, toàn bộ những thứ cơ mật ngày hôm nay chẳng phải cũng sẽ trở thành đồng giấy vụn hay sao? Nếu đã có thể đoán được trước tương lai không xa, vậy bây giờ quý giá những thứ đồ như vậy làm cái gì?”

Từ đó, rốt cuộc Dịch Phong Nghiêu cũng biết thu lại. Hơn nữa còn rất nhiều lần ám thị ở trước mặt của Tân Hoành: Tân Hoành à, phụ nữ quá thông minh cũng không tốt, cẩn thận Dịch Tân không cần cô!

Sau này, khi Dịch Phong Nghiêu phách lối đe dọa rất nhiều lần, Tân Hoành nhẹ nhàng cau mày, nói: “Tổng giám đốc! Anh nói không đúng.”

Trong lòng Dịch Phong Nghiêu cười thầm, trên mặt lại trầm xuống, hỏi: “Không đúng chỗ nào?”

Tân Hoành rất lâu mới nói: “Tôi cũng không biết không đứng ở chỗ nào. À! Hay để tôi gọi điện thoại hỏi Dịch Tân đi, để anh ấy đến nói cho anh biết được không?”

Dịch Phong Nghiêu bị sắc café ở trong miệng, vừa ho khan dữ dội còn vừa muốn ngăn cản đáng về chuẩn bị gọi điện thoại cho Dịch Tân của Tân Hoành: “Không cần, cô nói đúng!”

Đùa sao! Nếu để Dịch Tân biết anh ta đe dọa Tân Hoành, khích bác tình cảm vợ chồng bọn họ, thế thì anh ta làm gì còn đường sống nữa!

Đến lúc này, rốt cuộc Dịch Phong Nghiêu hoàn toàn không có lời nào để nói với Tân Hoành.

Đương nhiên Tân Hoành sẽ không đi để ý những chuyện nhỏ nhặt này. Mỗi ngày Dịch Tân đều quán quýt lấy cô, ngay cả khi đi làm cũng không bỏ qua cho cô, vậy mà cô còn có thể biết được nhiều như vậy, chỉ có thể nói, cô thật sự đã tốn không ít tâm tư.

Bởi vì quan tâm, cho nên mới phải tốn tâm tư.

Tân Hoành mơ hồ nhận ra, Viễn Thịnh chính là phần nhỏ của nhà họ Dịch. Nếu như cô muốn hiểu được người đàn ông kia thì nhất định phải nắm được rõ Viễn Thịnh như lòng bàn tay. Muốn giữ lấy Viễn Thịnh cần thủ đoạn, kiên quyết, thậm chí... Tân hẳn, để phát triển nó gấp mười lần.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 244: Ba Chữ Của Cô, Đổi Lấy Tất Cả Tấm Chân Tình Của Anh(4)

Editor: Thiên Y

Vậy mà, khi biết được càng nhiều, hiểu được càng nhiều thì trái tim cũng càng dễ dàng đau đớn. Cái cảm giác đau đớn đến vô lực đó không sâu sắc nhưng lại rất dài.

Thật ra, không phải Dịch Tân dễ dàng có được.

Bây giờ, người ta chỉ thấy anh đang đứng ở trên cao, được mọi người cúi đầu nghe theo, chỉ một ánh nhìn tùy ý của anh cũng có thể dùng tính mạng của một người bình thường ra trao đổi mà không mất công sức gì. Tuy nhiên, gia tộc mà anh dẫn dắt là một gia tộc hưng thịnh từ lâu. Khi gia tộc đó lớn mạnh đang trong thời kì đỉnh cao thì anh vẫn còn là một đứa trẻ, vẫn còn nương tựa vào mẹ bên nước Mĩ xa xôi.

Ông ấy và gia tộc đó tựa như đã sớm trải qua vô số thăng trầm, từ vinh quang đến nhục nhã, khiến cho nó trở nên kiêu ngạo, kiêu ngạo đến mức không ai bì được. Một người đàn ông kiêu ngạo như thế, làm sao có thể để ý đến một đứa trẻ còn nhỏ tuổi chứ? . . . Hơn nữa, còn là một trẻ không phải người cùng họ với mình.

Vậy mà, cho đến hôm nay, Tân Hoành đã thấy một ông già như vậy cũng cúi đầu khúm núm trước cậu bé không phải người cùng họ với mình.

Thiên hạ không có bữa cơm nào miễn phí, quy luật nhân quả luôn luôn tồn tại.

Lúc Dịch Tân trở lại nhà họ Dịch là khi năm tuổi; năm nay anh đã hai mươi chín tuổi. Ngắn ngủn hơn hai mươi năm, mọi người chỉ thấy một Dịch Tân luôn từng bước lên đỉnh cao, chỉ có Tân Hoành mới cảm nhận được để có được thành tựu như vậy, có phải người đàn ông đó đã phải nỗ lực rất nhiều mới có thể có được không?

Mà tất cả những nỗ lực chia đều cho nhiều năm qua, vậy anh đã phải chịu đựng bao nhiêu? Thời gian càng ngắn, cái giá phải trả lại càng cao!

Không thể phủ nhận, Dịch Tân rất cường đại, cường đại đến mức khiến người ta hoa mắt. Ở anh hội tụ cả sự kiên quyết và năng lực khiến người khác loá mắt, nhưng cũng khiến cho cô. . . Đau lòng.

Thật ra thì, những điều cô và anh từng trải qua trước kia cũng tương tự nhau.

Cả một chặng đường cô trải qua vừa cực khổ lại vừa xót xa trong lòng, mãi cho đến khi hai mươi tuổi, cũng chỉ là có thể miễn cưỡng bảo toàn được mình. Mà những thứ cô có thể làm đã là cực hạn rồi, hoặc là nói đó là điều cực hạn cô có thể chống đỡ được.

Mà khi anh hai mươi tuổi, nghe nói đã đưa nhà họ Dịch tiến thêm một bước, toàn bộ nhà họ Dịch bắt đầu tôn kính anh như một vị thần.

Nếu như lấy thời gian để trả giá thì đó chính là kết quả của sự nỗ lực.

Tân Hành chỉ biết cô đã nỗ lực hết mức rồi, nếu phải nỗ lực nhiều hơn nữa thì có lẽ cô cũng không thể chịu đựng được. Nhưng mà, rất rõ ràng, sự nỗ lực mà chồng của cô bỏ ra là điều mà cô hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

Lòng người đều do máu thịt tạo thành, không có người nào trời sinh đã có sự kiên cường không ai sánh nổi.

Mỗi một cậu bé khi được sinh cũng chỉ là một cục thịt, ngay cả xương cũng vẫn còn nhỏ bé, mềm nhũn.

Mà khi những đứa trẻ khác còn đang được cẩn thận che chở thì Dịch Tân phải học cách trở nên tàn nhẫn để làm cho mình nhanh chóng trưởng thành để trở nên cường đại, khuếch trương hơn nữa để có thể làm hài lòng ông cụ đã trải qua bao thăng trầm trong cuộc sống.

Khi Tân Hoàn có những suy nghĩ cẩn thận về Dịch Tân thì cô cũng không nở.

Không nở để anh nhũn mảy, không nở khiến cho anh không vui, sau đó là tình cảm của cô giành cho anh khiến ngay cả cô cũng không ngờ.

Trước kia khi ở bên cạnh Dịch Tân, Tân Hành chưa từng nghĩ tới tình yêu của cô có thể nóng bỏng như thế, có thể nóng bỏng đến mức khiến trái tim cũng bị bỏng đến đau đớn.

Mà điểm tiến bộ nhất, trực tiếp nhất là những lợi ích mà Dịch Tân mang lại rất nhiều. Tuy rằng Tân Hoàn mệt mỏi, nhưng mà những cử chỉ lại có chút dung túng, . . . Thậm chí là cổ vũ?

Dịch Tân không phải là người lương thiện, nếu ở trong nghề cô đã ám chỉ với anh, sao anh còn có thể lương thiện được chứ? Trước sau như một, tác phong chiếm đoạt lấy cô của anh vẫn không hề buông lỏng.

Vì vậy đã tạo thành hình thức sống chung như bây giờ giữa hai người: Cô dung túng —— Anh được vui đời tiền —— Cô lại dung túng —— Anh lại tiến thêm bước nữa —— Cô không có nguyên tắc —— Anh không có giới hạn.

Cũng vì sự nhẹ dạ của mình mà Tân Hoàn rồi rầm mấy lần. Nhưng Dịch Tân là người thế nào chứ, những gì cô rồi rầm, anh đều có thể nhìn thấy được. Cũng không nên vọng tưởng cảm thú sẽ không biết thoả mãn mà bỏ qua miếng mồi ngon trước mặt. Anh chỉ biết lợi dụng những lúc thần trí cô mơ hồ thì không chút kiêng kỵ mà chiếm đoạt càng nhiều, tùy theo ý mình.

Cứ như vậy, cuộc sống của người cướp đoạt và người bị cướp đoạt, giữa người dung túng và người được vui đời tiền, cuối cùng cũng hài hoà đầm ấm.

Mãi cho đến một ngày, sự ngọt ngào trong lòng của Tân Hoàn trở nên rồi rầm khi người kia xuất hiện một lần nữa.

Một ngày kia, trước khi tan ca thì Dịch Tân gọi điện thoại cho cô, nói cho cô biết buổi tối anh có buổi xã giao, Nguyên Thâm sẽ đến đó cô về nhà. Cô biết con người của anh, có thể giành nhiều thời gian ở bên cô như vậy đã không dễ dàng rồi. Cho nên tới bây giờ, cô đều không làm phiền đến công việc của anh, chỉ nói được.

Anh lại dặn dò: "Hôm nay sẽ về khá muộn, một mình em ngủ trước, không cần chờ anh, nhớ chưa?"

Tân Hoàn bật cười: "Em buồn ngủ thì tự nhiên sẽ ngủ thôi, anh không cần bắt em dậy khi đang ngủ là tốt rồi."

Ở trong điện thoại, Dịch Tân cười khẽ, gọi: "Tân Hoàn."

"Sao vậy?"

"Nếu như em muốn nghỉ ngơi, cũng không cần làm những chuyện kích thích anh ăn em."

Tân Hoàn 囧 rồi, nụ cười cứng đờ ở trong không khí. . .

Giọng Dịch Tân nghe có vẻ lười biếng: "Muốn nghỉ ngơi thì hãy ngoan ngoãn ngủ, nếu không ngủ thì anh sẽ coi như em tình nguyện đợi anh, vậy anh sẽ làm chút chuyện để báo đáp em, thế nào?"

Tân Hoàn: ". . . . ."

Người đàn ông này, sao ánh mắt có thể nhìn thấu như vậy? ! Đôi mắt đó được luyện trong lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân sao? Nhưng tại sao bị lừa thiếu mà còn có thể xinh đẹp như vậy, lừa tình như vậy? !

Đúng vậy! Lúc không có anh ở đây, cô đều đợi anh. Mấy lần đầu, khi anh trở lại thấy cô còn chưa ngủ thì cau mày, cô biết anh không vui vì cô chờ anh muộn như vậy. Về sau đã có kinh nghiệm, khi nghe thấy tiếng động ở trong phòng khách, trước khi nghe thấy tiếng mở cửa phòng thì lập tức nhảy đến trên giường, giả bộ ngủ.

Sau khi anh trở lại, trình tự sẽ là: hôn nhẹ lên mặt cô trước, sau đó đi tắm, rồi lên giường, cũng không quan tâm cô đã ngủ hay chưa liền ôm vào trong ngực thân mật.

Khi đó, cô còn cảm thấy may mắn, cũng may cô chưa ngủ, nếu không với tính khí nóng nảy của cô khi bị đánh thức giấc ngủ như vậy, sao anh có thể hưởng thụ như vậy!

Chương 245: Ba Chữ Của Cô, Đổi Lấy Tất Cả Tấm Chân Tình Của Anh (5)

Nếu lúc này anh không nói gì, cô còn có thể tiếp tục vui mừng như vậy. . .

Nhưng hóa ra anh đã sớm nhìn thấu cô! Nhìn thấu cô vẫn còn chưa ngủ. Ở trước mặt anh, chỉ sợ là một chút suy nghĩ cô cũng không giấu được.

Đột nhiên Tân Hoành cảm thấy cuộc sống của mình vô cùng. . . bi tráng. Sau đó bình tĩnh lại, cô hít sâu một hơi, ngoài cười nhưng trong không cười mà bảo anh: “Dịch Tân, Dịch Phong Nghiêu từng nói, anh thông minh như vậy, sớm muộn gì em cũng sẽ không chịu nổi anh.”

Nói xong, cô vốn định cười một tiếng trêu chọc anh nhưng nghĩ thế nào lại thôi.

Trong phút chốc, Tân Hoành nghĩ đến thói quen kiêu ngạo của Dịch Tân, lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Cái đó, Dịch Phong Nghiêu. . . Lần này, đành để anh chịu ủy khuất rồi.

Về sau, Tân Hoành luôn hối hận, lúc nào cũng ăn năn vì khi đó đã để cho Dịch Phong Nghiêu phải gánh tội. Đây là lý do duy nhất có thể giải thích cho việc không tới một tiếng đồng hồ sau, cô lập tức gặp phải báo ứng.

Khi cô tan làm, vừa về đến nhà đã thấy một bóng dáng nghiêm nghị ngồi trên ghế salon trong phòng khách, trong nháy mắt cô đã bị dọa sợ đến mức tim cũng ngừng đập. Bất chợt, trong đầu hiện lên hình ảnh các kiểu cướp tiền, cướp sắc, hay tin tức về các vụ giết người diệt khẩu các loại.

Sau đó, khi cô bình tĩnh nhìn lại, thấy rõ gương mặt của người kia lại càng sợ hãi, trong nháy mắt hồn bay phách lạc.

Trong phòng khách, người kia có dáng ngồi thẳng, cứng rắn, tóc bạc trắng, bên cạnh còn dựng cây ba toang gỗ khắc đầu rồng, đang nhìn cô bằng ánh mắt nhàn nhạt, chính là người đã mấy tháng không gặp – Dịch Lam.

Cô kinh hãi, không ngờ Dịch Lam lại đường hoàng ngồi đợi cô trong phòng khách nhà cô, ngoài hồn bay phách lạc ra, cô không thể có một phản ứng nào khác nữa.

Dịch Lam lại tương đối bình tĩnh, nhìn thấy khuôn mặt hóa đá của Tân Hoành thì nhàn nhạt nói: “Đã lâu không gặp, Tân Hoành.”

Trong giây lát đó, Tân Hoành như thể bất tỉnh đến nơi rồi.

Tại sao, tại sao ông cụ này lại tự nhiên như vậy, có thể có tư thái đường hoàng thế kia mà xuất hiện trong nhà cô, như thể ông mới là chủ nhân đang ngồi đây chờ cô tới, nhìn thấy cô rồi mà còn bày ra cái dáng vẻ “Cô ở đây ngạc nhiên cái quỷ gì?” là sao?

Quan trọng hơn là, tại sao, tại sao lúc này Dịch Tân lại không có nhà?

Tại sao, tại sao mỗi lần Dịch Lam đột ngột xuất hiện hay làm những chuyện gây tổn thương với cô thì Dịch Tân đều không có mặt?

Tân Hoành nở nụ cười gượng gạo, cố gắng khiến cho gương mặt mình bớt cứng nhắc: “Ông ngoại! Ông tới lúc nào vậy? Sao không nói trước với chúng con một tiếng, chúng con. . .” Đi đón ông.

Nhưng Tân Hoành còn chưa nói hết, Dịch Lam đã cắt ngang lời cô: “Thông báo cho các người một tiếng à? Dịch Tân còn chịu để cho tôi gặp cô ư?”

Tân Hoành cứng lưỡi há hốc mồm, quả nhiên, người này đến không phải có ý tốt, ông cụ có ý đến đây nhân lúc Dịch Tân không có mặt.

Trong lòng Tân Hoành có dự cảm không lành, bàn tay nắm chặt lại, cô cố gắng nở một nụ cười: “Sao lại thế được chứ? Ông là ông ngoại của Dịch Tân thì cũng chính là ông ngoại của con, làm gì có chuyện ông ngoại muốn gặp cháu trai cháu gái mà không được ạ.”

Dịch Lam cười lạnh: “Quả là biết cách nói chuyện, chỉ tiếc là. . . Tôi không có cái bản lĩnh làm ông ngoại cô được đâu.”

Toàn thân Tân Hoành chấn động, trong nháy mắt đầu óc đột nhiên trống rỗng.

Tân Hoành hiểu, Dịch Lam không phải một người bình thường, ông đã từng là gia chủ của nhà họ Dịch, địa vị vô cùng vững chắc, nhất ngôn cửu đỉnh*. Người như vậy, mỗi một câu một chữ đều tương đương với thánh chỉ, có ý nghĩa hết sức quan trọng.

*Nhất ngôn cửu đỉnh: (Một lời nói ra có sức nặng như chín cái đỉnh) Một lời đã định, không thể thay đổi hay xem xét lại.

Ông nói, ông không có bản lĩnh làm ông ngoại của cô.

Tân Hoành cũng hoàn toàn không có một suy nghĩ quá phận nào, chẳng qua đây chỉ là một câu nói bình thường thay lời chào hỏi mà thôi.

Một câu kia của Dịch Lam làm Tân Hoành cảm thấy tay chân mình cũng trở nên lạnh lẽo, cô biết, ý tứ của lời này: Dịch Lam ông không chấp nhận Tân Hoành.

Đột nhiên Tân Hoành cảm thấy lòng bàn tay mình toát đầy mồ hôi lạnh. Tim cô cũng tăng gia tốc mà đập nhanh đến nỗi chân đã bắt đầu run lên, nhất thời á khẩu không nói được gì.

Dịch Lam nhìn cô, ánh mắt sâu xa, biết được cô đã hiểu thái độ của ông nên cũng không vòng vo nữa, ánh mắt thẳng tắp chiếu về phía cô, nói thẳng: “Rời khỏi Dịch Tân đi.”

Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý trước, nhưng lúc nghe thấy năm chữ này, cô vẫn có cảm giác như thể cả thân thể bị cái gì đó hung hăng bỏ cho một nhát. Cô gần như đứng không vững nữa, trong nháy mắt đầu óc cũng không còn tỉnh táo, giọng nói của cô phát ra cũng run rẩy: “Tại sao?”

Nói xong, cô lại tự thấy buồn cười. Tại sao? Còn có thể tại sao nữa chứ? Cô đang hỏi cái vấn đề ngu ngốc gì thế này?

Chỉ là không ngờ Dịch Lam vẫn rất nghiêm túc trả lời: “Bởi vì, những thứ Dịch Tân cần, cô không cho nó được.”

Lòng cô như lại bị đẩy mạnh một, cố gắng lao đảo đi về phía trước vài bước, chỉ là thoáng chốc đã cảm thấy vô lực.

Cô không bước nổi nữa, nhưng cái tay kia vẫn cố đẩy như cũ, rốt cuộc cô cũng không đứng vững được nữa, mặt tràn đầy nước mắt nhìn Dịch Lam, khẽ run run hỏi: “Nói vậy, là có ý gì?”

Cô nói ra lời này mà trái tim cũng như bị văng ra ngoài theo, có điều nó lại bị vướng ở cổ họng, sau đó cô thấy cổ họng mình như bị trái tim đang đập ầm ầm kia chẹn cho nghẹn lại.

Đừng, đừng, đừng...

Cô nhìn chằm chằm Dịch Lam, gắt gao cắn chặt răng.

Cô biết, Dịch Lam đang tiến hành xét xử cô, lúc này, những gì ông sắp nói ra để trả lời cô... tất cả đều là chứng cứ.

Như thể một phạm nhân bị quan tòa định tội, dù thế nào cô cũng không chịu nhận tội, sau đó sẽ kêu gào oan ức, buộc quan tòa phải lấy chứng cứ ra, để cho cô chết một cách rõ ràng.

Nhưng thật ra là cô đang đánh cuộc. Cô không có chút nào là sắp chết cả, cô chỉ đang hi vọng quan tòa sẽ không thể đưa ra chứng cứ thỏa đáng. Khi đó, thậm chí cô còn có thể cười phá lên, dùng cách này để chứng minh sự trong sạch và vô tội của mình.

Có điều, đây là một canh bạc, nếu như quan tòa đưa ra được chứng cứ, vậy thì một khắc kia chính là lúc cô phải chết.

Bởi vì, chứng cứ đó sẽ chứng minh được cô là người đáng chết.

Chính vì Tân Hoành không cam lòng nên mới đánh cuộc. Một mặt cô buộc Dịch Lam phải nói cho cô biết, nhưng thật ra một mặt lại sợ hãi điều Dịch Lam nói ra sẽ chứng minh: Tân Hoành, rời khỏi Dịch Tân đi, cô là người có tội, phải chịu sự trừng phạt này là đúng!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 246: Ba Chữ Của Cô Đồi Lấy Tất Cả Tấm Chân Tình Của Anh(6)

Gần đây, quá nhiều hạnh phúc, tốt đến mức khiến cô gần như đã quên mất thời gian, quên việc đời, mỗi một ngày đều như được hạnh phúc bao vây lấy, mềm mại và ấm áp. Đột nhiên có một ngày, có một người chợt xuất hiện, giống như một bàn tay mạnh mẽ, không chút lưu tình liền kéo cô ra khỏi vòng tròn ấm áp. Vì vậy, xem như cô tìm được hạnh phúc ở đây, nhưng ở trong đó, lại không có nàng.

Hiện tại, cảm giác mà Dịch Lam mang lại cho cô chính là như vậy.

"Ông ngoại! Người nói cho cháu biết, đây là ý gì?"

Bàn tay cô cô nắm chặt lại, kiềm chế những cảm xúc mãnh liệt đang sắp thiêu đốt lý trí của cô, bình tĩnh hỏi lại một lần nữa.

Cô nhìn thẳng về phía Dịch Lam, nhưng mà ánh mắt vẫn khẽ run.

Dịch Lam nhìn cô, trong ánh mắt vốn chỉ có sự lạnh lùng chợt hiện ra sự không đành lòng. Nhưng mà chuyện mà ông đã quyết định sẽ không vì vậy mà bị dao động. Ông thờ ơ nói: "Ý của tôi là, cô..."

"Ý của ông ngoại là, muốn anh trở về."

Tân Hoành nghe lời nói của Dịch Lam, trái tim gần như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cũng trong thời khắc mấu chốt đó, một giọng nói quen thuộc của một người khác vang lên, giống như một bàn tay có lực đè lên những lời nói tiếp theo của Dịch Lam, đồng thời cũng dịu dàng ảm áp mà trấn an trái tim của cô.

Âm thanh kia xen lẫn với tiếng mở cửa chống trộm, nhưng vẫn không giảm đi sự ảm áp, giống như xuyên qua.

Gần như theo bản năng, Tân Hoành quay đầu lại, nhìn về phía cửa.

Lúc này, Dịch Tân đang bước vào từ ngoài cửa, ánh mắt của anh vẫn mang vẻ lười biếng như cũ, nhưng lại xen lẫn sự lạnh lùng mơ hồ. Sắc mặt có chút hồng, dường như trên trán còn lấm tấm mồ hôi.

Đột nhiên, trong lòng Tân Hoành mềm nhũn, cô biết, nhất định là anh gấp gáp chạy về.

Anh quay lại đóng cửa, dường như Tân Hoành có thể nhìn thấy anh dùng bao nhiêu sức lực trên cánh tay. Nhưng khi cánh cửa khép lại, tiếng vang cũng không quá lớn.

Ánh mắt của Dịch Tân cũng chỉ lướt qua trên người của Dịch Lam rồi nhìn về phía của Tân Hoành. Sau đó, về mặt trong nháy mắt đã nhu hòa, sải bước đi về phía cô, đưa tay ôm chầm lấy eo của cô, kéo cô vào trong ngực. Cũng không để ý ở bên cạnh còn có người khác, anh cúi đầu xuống, hôn lên trán cô liền mấy cái, dịu dàng hỏi: "Về lâu chưa?"

Thấy anh như vậy, trong nháy mắt khiến trái tim cô như trở về vị trí cũ. Nhiệt độ từ môi của anh truyền đến trán của cô, một giây đó, cô ước thời gian cứ kéo dài mãi.

Nhưng mà, không phải lúc.

Cô ở trong lòng anh, nhẹ nhàng nói: "Vừa mới về, không phải buổi tối có chuyện sao? Sao anh lại trở về sớm như vậy?"

Lời của cô..., khiến cho vẻ mặt vốn dịu dàng của anh chợt đông lạnh. Dịch Tân cười lạnh, giương mắt, liền nhìn thấy vẻ mặt từ ngạc nhiên đến tức giận của Dịch Lam.

"Ông ngoại! Tại sao ông lại đến đây gấp gáp như vậy? Ngay cả cháu cũng không biết."

Lời này của Dịch Tân, nhu hoà nhưng mang áp lực, sắc mặt của Dịch Lam cũng trở nên lạnh lẽo: "Chuyện ta rời khỏi H thị, trước đó cũng không có người biết. Đến nơi này cũng tới thẳng đến đây, vậy mà cháu có thể chạy về trong thời gian ngắn như thế, điều này không cần nói cũng hiểu, phải không?"

"Dịch Tân! Không ngờ cháu lại theo dõi ta!"

Câu nói sau cùng của Dịch Lam toát lên sự lạnh lùng nghiêm nghị, sự chỉ trích không che giấu chút nào. Đột nhiên, trái tim của Tân Hoành bỗng chấn động khi nghe được lời này. Những đường nét góc cạnh ở trên mặt của Dịch Lam, lúc này lại càng cứng rắn hơn. Ông nhìn chăm chăm vào Dịch Tân như đang trách móc. Mà với Dịch Tân, mặc dù nụ cười luôn hiện lên trên môi anh nhưng ánh mắt lại rất lạnh lùng.

Trong lúc nhất thời, không khí trở nên căng thẳng.

Tân Hoành muốn hoá giải không khí một chút thì đột nhiên bên eo lại bị giữ chặt hơn, nhiệt độ của bàn tay người đàn ông nào đó xuyên thấu qua lớp vải truyền tới da thịt cô. Trong lòng cô chợt biến động nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại. Không nói thêm gì nữa, chỉ mặc cho anh ôm, cô thuận theo dựa vào người anh.

Dịch Tân cười khê, nói: "Ông ngoại! Cần gì phải tức giận như thế? Đột nhiên ông bỏ đi mà không để lộ ra chút gì, đến nơi mà cũng không nghỉ ngơi chút nào đã tới thẳng đây tìm cô ấy, ông có dám nói trong lòng ông không phải đã sớm có ý định không?"

"Dịch Tân, cậu!" Dù sức kìm nén của Dịch Lam mạnh mẽ hơn người, vậy mà rõ ràng lúc này cũng nổi giận, cây gậy trong tay đột nhiên một mạnh một xuống đất. Tân Hoành chỉ cảm thấy dưới chân chợt run rẩy.

"Cậu lại dám nói những lời như vậy với tôi sao!" Rõ ràng Dịch Lam rất giận dữ, lúc này, giọng nói gần như gầm lên.

Mà Dịch Tân vẫn nhìn thẳng về phía Dịch Lam, lời nói bình tĩnh khiến trong lòng ông rét run: "Ông ngoại! Ông không nên đến tìm đến cô ấy."

"Không đúng! " Dịch Tân nói xong, lại đột nhiên thay đổi: "Ngay cả suy nghĩ của cô ấy, ông cũng không nên động đến."

"Dịch Tân! Tôi còn chưa chết đâu! Cậu lại dám uy hiếp tôi sao? Cậu có tin không, mặc dù tôi đã già rồi nhưng vẫn có thể khiến cho cậu trở về thành hai bàn tay trắng!"

Dịch Lam gần như nghiêng rãng nghiêng lợi nói ra, trong lòng Tân Hoành bỗng run rẩy.

Hai bàn tay trắng..

Không, không được. Tân Hoành liền đẩy mạnh cánh tay ôm ngang eo mình ra, tránh khỏi Dịch Tân, vội vàng đi về phía Dịch Lam, nói: "Ông ngoại, người không nên tức giận, Dịch Tân anh ấy..."

"Cô im miệng!" Dịch Lam nhìn về phía Tân Hoành quát.

Trên mặt Tân Hoành bỗng nóng bừng, cô lập tức im lặng.

Ánh mắt của Dịch Tân bỗng lạnh lùng, ngay lập tức kéo Tân Hoành về phía sau, còn mình thì đối mặt với Dịch Lam, nhấn mạnh từng chữ: "Ông ngoại! Ông không thể. Bây giờ ông không thể động đến cháu được."

"Cậu!" Dịch Lam bị thái độ cương quyết của Dịch Tân làm cho tức giận đến run người, lúc này mọi thứ trong mắt ông đều bị bao phủ bởi sự tức giận, nhìn Tân Hoành ở phía sau Dịch Tân rồi lại nhìn về trên người Dịch Tân, nói: "Được! Dịch Tân! Cậu giỏi lắm! Là do Dịch Lam tôi có mắt như mù, nuôi lớn một con sói!"

"Tôi chỉ hỏi cậu, cho dù tôi có đối xử tử tế thế nào, cậu cũng vẫn muốn cô ta phải không?" Giọng nói của Dịch Lam thâm trầm, chẳng qua do tuổi đã cao nên dù lúc này ông đang nhìn chăm chăm vào Dịch Tân, thân thể của ông vẫn khẽ run, nhìn có vẻ không có sức lực.

Tân Hoành đứng ở sau lưng của Dịch Tân, chỉ cảm thấy cả người như không thể cử động được nữa vậy.

Đáp án, là điều cô mong đợi sao? Mong đợi.

Nhưng mà có sợ không? Sợ, so với mong đợi lại càng sâu hơn.

Sợ hãi khiến cho cô cảm thấy mâu thuẫn, thần trí cô bỗng hốt hoảng.

Mà anh đã trả lời, một chữ kiên định như đinh đóng cột: "Vâng"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 247: Ba Chữ, Đổi Hẳn Dốc Hết Chân Tâm (7)

Editor: Thiên Y Một chữ, khiến cô như tan vỡ, đồng thời cũng phá vỡ lý trí của Dịch Lam

Chỉ trong nháy mắt, Tân Hoành bỗng thấy sững sờ, chỉ thấy đôi mắt của Dịch Lam đỏ ngầu vì giận dữ, sau đó ông vung tay lên, nhắm ngay mặt của Dịch Tân, mạnh mẽ giáng xuống.

“Mày là thằng cháu mất dạy!”

Chỉ trong nháy mắt, bước chân chợt di chuyển.

“Ba!”

Một âm thanh vang lên.

Tân Hoành chỉ cảm thấy má trái bỗng nóng bừng, đau rát đến tê dại. Thân thể như bị một sức mạnh đẩy ra, cô cố gắng ổn định thân thể nhưng vẫn không đứng vững, ngã xuống bên cạnh.

Bỗng nhiên bị rơi vào vòng ôm quen thuộc, bên hông có một bàn tay giữ chặt, siết đến đau nhói.

Lúc cái tát của Dịch Lam chuẩn bị rơi xuống, Tân Hoành đứng ở sau lưng Dịch Tân, không biết sao mà tốc độ lại nhanh như vậy, đứng ngăn cản trước người của Dịch Tân, tiếp đó thì Dịch Lam không giảm bớt chút sức lực nào mà đánh lên mặt của Tân Hoành.

Tay của Dịch Lam thoáng chốc cứng ngắc, dường như trong lòng bàn tay vẫn còn cảm giác được da mặt của Tân Hoành. Âm thanh vang dội vừa rồi, dường như vẫn còn vang vọng.

Mà ánh mắt lạnh lẽo của Dịch Tân nhìn chằm chằm Dịch Lam, giọng nói đã sớm kết băng: “Dịch lão gia! Không tiễn!”

Dịch Lam không nói một chữ nào, thân hình lộ vẻ gầy yếu bước đi.

Tân Hoành nghe âm thanh cửa bị đóng, trái tim như có cái gì đó đè ép, khẽ chìm xuống.

Trong khi trái tim cô vẫn đắm chìm trong nỗi buồn bức thì chợt có một tiếng nói lạnh lùng vang lên bên tai: “Tân Hoành! Em ngu ngốc hay là không có đầu óc vậy?”

Nhất thời, Tân Hoành có cảm giác giống như tai hoạ đến nơi. Cô ngẩng đầu lên, miễn cưỡng đứng đối diện trước mặt của Dịch Tân, ngượng ngùng cười một tiếng.

Nụ cười này của cô lại khiến vết thương bên má trái đau rất, đau đến mức cô phải nhủu mày.

Thấy cô như vậy, làm sao anh có thể tiếp tục thái độ lạnh lùng với cô được đây?

Ở trong lòng thở dài một cái, anh ngồi bên cạnh cô, cầm khăn lông ướt chườm lạnh cho cô.

Tân Hoành thấy mặc dù anh không có nói gì nữa, nhưng vẻ mặt lạnh lẽo này, rõ ràng viết “Không nên chọc tôi”, khiến cho cô bị dọa đến nỗi không dám nói lời nào.

Anh không nói câu nào, chỉ xoa mặt cho cô. Lúc này, thấy má trái của cô đã sưng lên như mặt ông già, máu tụ lại, trái tim giống như là bị cái gì đâm một cái, đau xót, vừa tức giận khiến trên tay khẽ dùng sức.

“Đau!”

Đột nhiên đau đến mức cô khẽ rên lên, theo bản năng liền muốn giơ tay đẩy bàn tay của anh ra.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô chạm phải da thịt mát lạnh của anh khiến tức giận trong lòng anh giảm bớt, tay nhẹ nhàng hơn, cô cũng không đẩy anh ra nữa.

Cô chợt bừng tỉnh, nhìn anh mà oán hận trong lòng, lên án: “Dịch Tân! Anh lấy oán trả ơn.”

Anh cười xấu xa: “Giận sao? Nói cũng đã nói rồi, cái gì mà lấy oán báo ơn? Cái này gọi là có tội phải phạt, tội không thể tha!”

Hai bên thái dương của Tân Hoành giật giật: “Anh cố tình gây sự, anh muốn gán tội cho người khác!”

“Anh ngang ngược, anh không nói lý lẽ!”

Càng nói cô càng uất ức, lúc đầu thì đau trên mặt. Cái tát đó của Dịch Lam, có chỗ nào giống như bị một ông già đánh chứ? Tân Hoành thề, cho dù bây giờ cô chạy ngay đến đường lớn, tùy tiện tìm một người đàn ông trẻ tuổi đến tát một cái lên mặt cô cũng không có nặng như vậy.

Cô đã bị như vậy, anh còn bắt nạt cô.

Cô càng nói càng tức, nhưng người nọ lại càng kiêu ngạo, vậy mà lại bày mặt lạnh trước mặt cô. Chiếc khăn tay vốn đang áp trên mặt cô bỗng nhiên bị ném một phát, âm thanh trầm lắng vang lên, vừa vụn rơi xuống bàn trà.

Tân Hoành sùng sốt.

Dịch Tân đã muốn đứng dậy, không nói thêm lời nào, bóng dáng cũng đã đi về phía cửa.

Trong lòng Tân Hoành loạn lên, đi theo sau: “Anh đi đâu vậy?”

Bước chân người nọ không dừng lại, chỉ thờ ơ để lại một câu: “Nếu anh ở đây khiến cho em chán ghét, vậy anh rời đi là được rồi.”

Trái tim chợt luống cuống, Tân Hoành cũng không để ý đau đớn và uất ức nữa, bước nhanh đuổi theo, vừa lúc chặn anh lại ở cửa.

Lưng của cô dán trên cánh cửa, chặn anh lại, ánh mắt sâu kín nhìn anh.

Thấy anh vẫn lạnh lùng như vậy, rốt cuộc trong ánh mắt của cô cũng hiện lên ánh nước.

Nửa bên mặt sưng như ông già, mắt cũng đỏ, cô đứng trước mặt anh như vậy, anh nghĩ nếu cô muốn mạng của anh, anh cũng sẽ cho.

“Biết sai rồi sao? Nếu như em biết rồi thì anh sẽ không giận nữa.” Anh nhìn cô, cuối cùng thỏa hiệp.

Lại một lần nữa bị anh ép khiến cho cô thấy uất ức, dù trong lòng không chịu, cũng chỉ cắn môi, gật đầu nói: “Ừm, sai rồi, anh đừng giận em.”

Cô nói xong, bỗng cảm thấy toàn thân siết chặt, xung quanh đều là ầm áp, dưới thân thể là nhiệt độ cơ thể trắng kiện.

Tay của anh vòng qua eo ôm chặt lấy cô, vùi đầu ở trên cổ, cọ sát da thịt với cô.

Giọng anh khàn khàn nói: “Tân Hoàn! Không có lần sau.”

Trong lòng cô chỉ muốn mau chóng đỡ được anh lần này, vì vậy nên không chút do dự gật đầu: “Được.”

Bên eo chợt đau nhói, nhưng anh lại nhanh buông ra, anh nghiêm giọng cảnh cáo bên tai cô: “Không cho phép lừa anh.”

Tân Hoàn cảm giác 囧.

Dịch Tân! Anh có thể đừng độc ác như vậy được không? Em là vợ của anh, chứ không phải kẻ thù của anh nha!

Dĩ nhiên, những lời này, bây giờ cô còn không dám nói, anh đang tức giận nên cô không dại gì mà rước lấy nhục.

Giọng nói của Dịch Tân trầm thấp, nhưng mang theo mùi phẫn cảnh cáo: “Về sau, nếu như anh đã đẩy em về đằng sau, em không được tự tiện chạy đến ngăn ở phía trước người anh nữa.”

Trước người, sau lưng..

Trong lòng của Tân Hoàn như bị thứ gì đó lấp đầy.

Dịch Tân! Khi anh đẩy em về phía sau, khi người đẩy ta đến phía sau lúc, chẳng lẽ không phải đã che chở phía trước cho em rồi sao?

Anh có thể, sao em lại không thể chứ?

Cô nghĩ tới liền bật cười, nhưng mà trên mặt lại có chút ướt.

Cô cọ lên quần áo của anh.

Anh không thấy trên mặt cô ướt át, chỉ cảm thấy động tác thân mật nồng nịu của cô, liền dễ dàng thuận theo cô.

Lôi kéo cô ngồi xuống lần nữa, đổi khăn, tiếp tục chườm lạnh. Lần này, anh không làm khó cô nữa, cô dần yên tâm.

Anh hỏi: “Tại sao lại muốn đỡ cho anh?”

Cô không chút nghĩ ngợi mà trả lời: “Bởi vì anh sẽ không tránh.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 248: Chân Tình (1)

Cô nói xong, mới thấy ánh mắt của anh sáng rực, nhìn chăm chăm giống như muốn xuyên thấu cô.

Cô có chút không chịu nổi ánh mắt của anh như vậy, nhưng lại không trốn tránh như trước mà mạnh dạn nhìn anh, hỏi: "Anh không muốn tránh, đúng không?"

Anh không có lên tiếng, chỉ nhìn cô.

Trong lòng cô mềm nhũn, liền chủ động tiến sát vào trong ngực anh, anh cũng tự nhiên nâng tay lên, ôm cô vào trong lòng.

Ở trong lòng anh, cô buồn bực nói: "Dịch Tân! Anh chưa từng đối xử với ông ngoại như vậy, phải không?"

Anh không nói gì.

Dường như cô cũng không cần câu trả lời của anh, ở trong lòng anh nói tiếp: "Em hiểu rõ, nếu không phải vì em, nhất định anh sẽ không vô lễ với ông ngoại như vậy."

Cho dù Dịch Tân bất cần đời, cho dù phóng túng không chịu gò bó, nhưng mà đối với Dịch Lam, Tân Hoàn biết, trong lòng anh nhất định là kính trọng. Dịch Lam đối với Dịch Tân, giống như là Du Thận Khanh đối với Tân Hoàn, không chỉ là người thân, mà còn là người thân duy nhất. Có một câu nói: sống dựa vào nhau mà không phải sinh ra, nếu chưa từng trải qua thì người khác không thể nào hiểu được cảm giác ý lại đó.

Cho dù hôm nay Dịch Tân trưởng thành đã mạnh hơn so với Dịch Lam, nhưng mà phần tôn kính và ngưỡng mộ kia cũng sẽ không thiếu đi.

Mà đáng về đó của Dịch Tân lại khiến Dịch Lam giận đến phát run, làm sao trong lòng anh có thể không áy náy? Cho nên Dịch Lam đánh anh, nhất định anh sẽ không tránh.

Nếu như muốn tránh, bằng bản lĩnh của Dịch Tân, sẽ không phải không trốn được. Nhưng mà, trong lòng Dịch Tân cũng muốn mượn việc này để nói rõ với Dịch Lam.

Tân Hoành cười khỏ: "Dịch Tân, thật xin lỗi! Em lại khiến anh khó xử rồi."

Lập tức anh khẽ trách: "Nói gì vậy..."

"Đừng, anh đừng nói, hãy để em nói xong đã." Cô cắt đứt lời anh: "Nói những lời này, chính em cũng cảm thấy khác người, nhưng hình như chính em cũng làm chuyện khác người, lúc này cũng không nên trách về chuyện đó nữa."

"Dịch Tân! Em không nên thay anh nhận cái tát đó." Tân Hoành cười khỏ: "Đây là chuyện mà một người phụ nữ xấu xa mới làm, như vậy sẽ chỉ làm ông ngoại càng bối rối, trong lòng anh... Cũng càng khổ sở."

Cô nói xong, chỉ cảm thấy cơ thể đang ôm mình khẽ cứng đờ.

Âm thanh của nàng mềm hơn: "Dịch Tân, thật xin lỗi! Chỉ là em.. Quá xúc động, không muốn thấy anh bị thương vì em nên nhất thời không có suy xét."

Cô cười khẽ: "Một người phụ nữ làm hỏng chuyện."

Cô nói xong, chỉ cảm thấy lực cánh tay bên hông cô lớn đến kinh người, vừa nóng lại vừa chặt.

Rồi sau đó, thân thể của cô bị anh kéo ra, cô chỉ cảm giác thấy một bóng mờ ở trước mắt hạ xuống, môi đã bị anh mạnh mẽ chặn lại.

Theo bản năng cô dùng sức đẩy anh nhưng anh không buông lỏng, cô liền dùng sức hơn.

Môi rời khỏi anh một chút, cô la ầm lên: "Đau!"

Động tác của anh hơi ngừng lại, cô vội nói: "Không thể hôn môi, miệng bị thương!"

Lời của cô..., rốt cuộc khiến cho ánh mắt của anh thoáng bình tĩnh, nhưng vẫn chăm chú nhìn cô như cũ, thấy lúc này bên trái khóe miệng của cô bị rách da, anh nhìn không được mà nặng: "Đáng đời!"

Cô oán hận nhìn anh, chợt bật cười: "Được lắm! Anh mắng cũng mắng rồi, em hối lỗi cũng hối lỗi rồi, nhận sai cũng nhận sai rồi, không tức giận chứ?"

Trong lòng anh đang than nhẹ.

Thật ra thì, thật sự tức giận sao? Chưa từng tức giận. Anh không nổi tức giận với cô.

Nếu có cũng chỉ là giận chính mình, giận chính mình không bảo vệ cô được tốt, để cho cô bị thương, để cho cô đau. Khi cô ôm anh, nói với anh, cô là người phụ nữ xấu xa nên mới làm chuyện đó thì trong nháy mắt, đột nhiên anh ý thức được: Dịch Tân, mày xong thật rồi!

Tân Hoành như vậy, chính là trời cao phái xuống để thu phục anh.

Anh vẫn cho là, chuyện của cô anh đều biết; tâm tư của cô, tâm sự của cô, anh cũng nhìn thấu.

Nhưng mà, thì ra là vẫn còn chưa đủ. Ít nhất, chưa bao giờ anh hiểu được, cô cũng có thể hiểu rõ anh như thế.

Anh tuyệt đối không để cô chịu oan ức, nhưng mà Dịch Lam cũng là ông ngoại của anh. Không có Dịch Lam, sẽ không có Dịch Tân ngày hôm nay. Cho dù có thể từ nhà họ Mạc còn sống trở lại nhà họ Dịch, nhưng ở nhà họ Dịch cũng không nhất định sẽ sống để lớn mạnh như ngày hôm nay.

Nhất là lúc mới bắt đầu, anh vẫn chỉ là một đứa trẻ không tới mười tuổi, cả nhà họ Dịch, trừ Dịch Lam, phần nhiều là muốn để anh chết.

Là Dịch Lam đang bảo vệ anh, sau đó từng bước từng bước đưa anh đến vị trí có thể tự bảo vệ mình.

Cho dù ngoài mặt, anh đã mạnh mẽ đến mức có thể không phải chịu bất kì sự trói buộc nào, nhưng Dịch Lam ở trong lòng anh, không thể lý giải bằng tình cảm.

Hắn cũng cho là, trừ mình ra, ai cũng sẽ không hiểu rõ, thậm chí là Dịch Lam.

Nhưng mà anh không nghĩ đến, cô sẽ hiểu.

Một câu kia: "Em là người phụ nữ xấu xa", nhưng "Em quá xúc động, không muốn thấy anh bị thương vì em", khiến cho trái tim của anh bị lấp đầy, không thể nói được gì.

Một Tân Hoành như vậy, sao anh lại may mắn có thể có được cô? Đã từng mang đến cho cô trăm ngàn vết thương, hơn nữa còn suýt mất đi, hiện tại, cô vẫn nguyện ý yêu anh như vậy.

Anh ôm chặt lấy cô, nhưng giờ phút này, đôi tay đang ôm thân thể của cô bỗng run rẩy.

"Cám ơn."

Trừ hai chữ này, anh không biết anh còn có thể nói ra lời gì khác nữa.

Cô bị câu nói cảm ơn của anh khiến cho sững sờ, tựa vào trên vai hắn, ngượng ngùng nói, "Cám ơn em đã làm khó anh như vậy sao?"

"Không, cảm ơn em đã khiến anh hạnh phúc như vậy."

Âm thanh của anh, mạnh mẽ lại cứng rắn, thân thể của cô khẽ run, mềm nhũn.

Thật lâu sau, cô nói nhỏ: "Em rất vui mừng, có thể làm cho anh hạnh phúc."

Cánh tay của anh siết chặt hơn.

Cô suy nghĩ một chút, cẩn thận bổ sung: "Nhưng mà, Tân Hoành không có thông minh như Dịch Tân, bình thường rất ngu ngốc, muốn làm chút chuyện ngu xuẩn, tựa như hôm nay. Khi đó, Dịch Tân phải kiên nhẫn một chút, không cần tức giận với cô ấy, tha thứ cho cô ấy, lần sau cô ấy cũng sẽ không tiếp tục sai lầm nữa, có được hay không?"

Âm thanh mềm mại dịu dàng của cô, rốt cuộc cũng khiến cho anh không không chế nổi nữa, anh chỉ cảm giác khí huyết cả người đều đang kêu gào muốn chạm vào cô, yêu cô. Cũng không để ý đến vết thương trên môi cô nữa, anh cúi đầu xuống, mạnh mẽ hôn lên môi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 249

Lần này, mặc dù khóe môi vẫn còn đau, nhưng cô cũng không tiếp tục đẩy anh ra nữa, ngược lại còn đưa tay níu chặt lấy cổ anh, chủ động dang đôi môi mình lên.

Anh có được sự khích lệ của cô, cánh tay dùng lực ôm cô ngồi lên chân mình, môi lưỡi hai người vẫn không ngừng dây dưa, lại dùng giọng nói trầm thấp nói với cô: "Dịch Tân không gian dữ với Tân Hoành..."

"Tân Hoành muốn kiên nhẫn, Dịch Tân sẽ cho..."

"Tân Hoành muốn cái gì, Dịch Tân đều cho..."

Trong lòng ám đến như thể bất lực, cô ôm lấy đầu anh, khẽ run rẩy mặc anh hôn lên cổ cô, môi cô chủ động hơn đặt lên tai anh, thẹn thùng thấp giọng nói: "Vậy... cho em một con đi."

Ngay sau đó, cô chỉ cảm giác, sự nóng bỏng một khắc trước trên môi, trong nháy mắt như lạnh ngắt lại.

Anh sững người, đột nhiên dừng lại. Giống như thể tất cả nhiệt tình bỗng ngưng biến mất.

Trong lòng cô trống rỗng và không thể hiểu nổi. Mờ mịt nhìn anh, còn anh ở trước ngực cô ngẩng lên, trong đôi mắt ấy, đến nửa điểm ham muốn cũng không còn.

Cô cười khổ trong lòng, quả nhiên, đứa bé, đã trở thành cấm địa mà bọn họ không thể chạm tới.

Anh nhìn thấy nét ảm đạm trên mặt cô thì trái tim như

thể bị nhéo một cái, đau nhói, hồi hận. Anh không nên, không nên có phản ứng như thế.

Anh có chút cắn cắn lên nữa hôn lên môi cô nữa rồi lại

Anh cứ chui gập gập tận nửa nón lên một cô, mặc dù lúc này, rõ ràng toàn thân cô đã cứng ngắc, còn anh thì như thể không phát hiện ra, chỉ tiếp tục hôn cô.

Cô nên làm sao như thể không có việc gì xảy ra, sau đó tiếp tục nhận lấy sự dịu dàng và nhiệt tình của anh ư?

Đứa bé, đã vậy thì không nên nhắc tới là được rồi, đã lâu như vậy, giữa anh và cô, không phải vẫn tốt sao? Dù yêu nhiều hơn nữa, tận hưởng tình yêu là được rồi, đứa bé, vẫn là không nên nghĩ đến, bởi vì, không thể, sợ rằng đoạn tình cảm này quá mỏng, cuối cùng sẽ không chịu nổi.

Chỉ cần không động vào, chỉ cần sống tốt, không phải như thế là đủ rồi sao?

Có điều, tại sao mắt vẫn chưa xót đến vậy? Còn nữa, trên mặt cũng ướt, từng giọt nước mắt mỏng manh rơi xuống, rồi sau đó là hai hàng nước ướt đầm.

"Đừng khóc."

Anh dịu dàng hôn lên nước mắt của cô, dịu dàng dỗ dành: "Ngoan, đừng khóc."

Chỉ là, anh càng nói, nước mắt cô lại rơi càng nhanh. -
Tran C3m Y -

Anh chỉ biết hôn cô, lại than nhẹ: "Là anh không xứng, không phải là em không tốt. Tân Hoàn, anh không xứng để em phải tha thứ và bao dung anh nhiều đến thế."

Cô nghe thấy thế chỉ biết ôm lấy anh, cuối cùng cũng bật khóc thành tiếng, vừa khóc vừa mắna: "Đứa trẻ, chính là

anh không tốt, đều bởi vì anh.”

Lòng anh khổ sở: “Ừ, là anh không tốt, đều là tại anh.”

Cô lại khóc lớn hơn.

Anh ôm cô, trút ồm cô ra, anh cũng chỉ có thể hôn lên nước mắt của cô.

Cô đã đau lòng, lại gặp được sự dung túng của anh, không những không cảm thấy dễ chịu hơn, ngược lại, trong lòng còn cảm thấy buồn bực hơn, cuộn chặt hai bàn tay lại, đánh lên lưng anh hai cái.

Anh không kêu một tiếng nào, như thể cô đánh chỉ như cù lét mà thôi.

Cô khóc đủ rồi thì đẩy anh ra, muốn rời khỏi đây.

Nhưng bàn tay anh đặt ngang hông lại không chịu buông ra, ngược lại còn dùng sức đè ép thật chặt.

Cô nhìn anh: “Buông tay.”

Đôi mắt anh tối sầm lại, không những không buông ra mà còn ôm lấy cô.

Cô giật mình, theo bản năng vòng tay qua cổ anh, dựa vào người anh mới có thể ổn định lại thân thể, lại phát hiện anh đang đi về hướng phòng ngủ, không nhìn được lại giận dữ: “Buông tay!”

“Không buông.”

Cô càng lực, bật thốt lên: “Không muốn có con thì không cho ôm ấp!”

Cô nói xong, chỉ cảm thấy thân thể anh đang ôm cô khẽ cứng lại, nhưng ngay sau đó lại nhẹ nhàng đặt cô xuống giường. Anh đang ở phía trên cô, lại nghe thấy tiếng cười trầm thấp của anh, như thể cực kỳ vui vẻ.

“Ai nói không muốn?” Lúc này con người đen thẫm thẫm của anh như thể phát sáng, mê hoặc ánh mắt cô.

Cô ngẩn ngơ nhìn anh, anh đã chồm người tới, nói lên tai cô: “Quên rồi sao? Em muốn cái gì, anh đều cho.”

“Anh chỉ là...” Giọng nói của anh có chút ngập ngừng: “Sợ em không muốn.”

Lòng cô hơi chấn động, một Dịch Tân như vậy, giọng nói yếu đuối như thể vô lực, cô đã thấy bao giờ?

Thật ra thì, về vấn đề này, bọn họ không nhắc tới, hơn phân nửa là bởi vì không dám nhắc tới mà thôi.

Cô sợ, anh cũng sợ, mà anh có vẻ như còn sợ hơn cô.

Nếu như không phải bỗng dưng Dịch Lam xuất hiện, cô cũng sẽ tuyệt đối không đọc ác nghị tới chuyện này.

~d.d.lQđ~

Có điều, sự khác nhau giữa cô và Dịch Lam, ngay từ đầu cũng chính là đứa bé. Cô không muốn làm khó Dịch Tân, cách duy nhất chỉ có thể là bắt đầu buộc nút ở chỗ

nào thì bắt đầu cười với ở nơi đó.

Đứa bé, cô cần rằng nghĩ cô có thể có một đứa trẻ khác.

Cũng có khi thấy ngọt ngào, lúc kháng cự nhưng cũng không nhiều lắm, nhất là sau mấy tháng này cô và anh có cái được có cái mất nhưng đã dần trở nên quý trọng nhau hơn.

Cô khó có thể xuống được quyết tâm lớn như vậy, lại hình như khiến anh sợ hãi không hề nhẹ.

Cô còn đang suy nghĩ, hai tay anh đã bắt đầu dao động trên người cô, lột quần áo ra, da thịt cọ sát với nhau.

Trong lòng cô luông luống, lại bật cười: “Anh như vậy, là sợ em sẽ không muốn à?”

Anh cười khẽ, môi đã bắt đầu rơi trên thân thể cô, giọng nói khàn khàn hấp dẫn: “Em muốn, anh biết rồi.”

Cô không còn lời nào để nói, chỉ có thể đưa tay, cũng vòng ôm lấy cơ thể anh.

Hoan ái kịch liệt, nên cô cũng không kịp nghĩ nhiều, chỉ còn lại suy nghĩ theo bản năng, chỉ cần cô cố gắng có con, là có thể hóa giải được sự bài xích của Dịch Lam đối với cô.

Suốt đêm triền miên, cô vô cùng mệt mỏi, cuối cùng ngủ thiếp đi mất. Anh ôm lấy cô, ánh mắt dừng trên mặt mày cô hồi lâu.

Trên mặt cô vẫn còn vẻ vui thích, mà anh, lại khẽ nhíu

mây, xoắn xuýt một lúc, hồi lâu cũng không tan đi được.

Cô thoáng mơ mơ màng màng tỉnh lại, bên cạnh đã không còn người. Chỗ bên cạnh, giường gối đã lạnh, như thể đã rời đi lâu rồi.

Ánh sáng trong phòng, thoạt nhìn hình như vẫn chỉ là sáng sớm, cô thoáng giật mình, đột nhiên ngồi dậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thô Bạo Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.